

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YEDİ KIZ KARDEŞ

Aşk mesafe tanımaz. Kıta nedir bilmez. Yıldız misalidir gözleri...

**BRO
SIS**

LUCINDA RILEY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantev.org>

Dünyanın dört bir yanından evlat edinilerek bir araya gelen ve isimlerini yıldızlardan alan yedi kız kardeşin öyküsü...

Kız kardeşlerin en büyüğü ve en güzeli olan Maia D'Aplièse, onları bebek-ken evlat edinen babalarının yanından ayrılmaya hiç cesaret edememiştir. Bir arkadaşını ziyaret ettiği sırada babasının ani ölüm haberini alır ve bütün acısına rağmen kız kardeşlerini bir araya toplar. Yaşadıkları şaşkınlığı başka sürprizler de izler. Babaları cenaze töreninin onlar gelmeden düzenlenmesini vasiyet etmiş ve her birine onları evlat edindiği topraklara götürecek gizemli ipuçları bırakmıştır. Parçaları bir araya getiren Maia çok geçmeden kendini Brezilya'da, acılarla dolu yasak bir aşkın izlerini sürerken bulur.

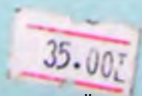
1920'lerde Brezilya sosyetesinin en güzel kızlarından biri olan Izabela Bonifacio, babasının isteği üzerine soylu bir adamla evlenmek üzeredir. Oysaki âşık olmadığı bir erkekle evlenmenin değil, hayatı keşfetmenin hayallerini kurmaktadır. O sırada Brezilya'nın ünlü Kurtarıcı İsa Heykeli'ni tasarlamaya başlayan aile dostları Heitor da Silva Costa, Paris'e doğru yola çıkacaktır. Izabela kaderine boyun eğmeye razı olmuştur fakat düğünden önce babasından tek bir isteği vardır; da Silva Costa ailesiyle birlikte Avrupa'ya gitmek ve Paris'i görmek... Fakat aşk en yanlış zamanda, en beklenmedik yerde ve en yıkıcı haliyle çıkar karşısına. Genç ve yakışıklı heykeltıraş Laurent Brouilly, Izabela'nın kaderini sonsuza dek değiştirmek üzeredir. İki âşığın yürek burkan hikâyesi ise onlardan seksen yıl sonra haberdar olan Maia'nın geçmişini yavaş yavaş aydınlatmaya başlamıştır.

Yüreğine ihanet etmek ile ailesine ihanet etmek arasında kalan bir kadının, aşkın zaman ve mekân tanımadığını kanıtlayan hüzünlü hikâyesi...

"Baştan çıkarıcı bir
hikâyeler labirenti!
Destansı bir seri için
destansı bir başlangıç..."
Lancashire Evening Post

"Aşkla ısıldayan,
son derece
sürükleyici ve
gizemli bir hikâye..."
Daily Mail

“Büyüleyici, hüzünlü ve
çok katmanlı bir hikâye...”

Grazia

“Sizi sayfaların arasına hapsedecek
türden bir aşk hikâyesi... İki farklı
jenerasyonun yaşadıkları, insana
gerçek aşk hayalleri kurduruyor.”

Foreverland: el paraíso para siempre

“Riley tarihi gerçekleri hayal gücüyle
kusursuzca harmanlayarak büyüleyici
hikâyeler yaratmayı başarabilen,
çok yetenekli bir yazar. Yedi Kız
Kardeş Takımyıldızı'ndan yola
çıkarak kaleme aldığı bu çarpıcı seri,
Kristin Hannah ve Linda Gillard
hayranlarını etkisi altına alacak.
İsimlerini gökteki yıldızlardan alan kız
kardeşlerin hikâyelerini öğrenmek için
sabırsızlanacaksınız.”

Booklist

“Tarih, romantizm ve aile trajedisi
tek bir muhteşem hikâyede bir araya
gelmiş. Bu kitap Lauren Willig, Kate
Morton ve Maeve Binchy severleri
tam kalbinden vuracak.”

Library Journal

“Tek kelimeyle inanılmaz.
Müthiş bir kitap...”

Katherine Webb

“Muhteşem karakterlerinilmekilmek,
özenle örülmüş bir hikâyede bir araya
geldiği *Orkide Evi* gibi uluslararası
çoksatana kitapların yazarı Lucinda
Riley'den müthiş bir seri...”

Lib Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yedi Kız Kardeş

Pegasus Yayınları: 1476
Bestseller Roman: 650

YEDİ KIZ KARDEŞ
LUCINDA RILEY
Özgün Adı: The Seven Sisters

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzeltilti: Haluk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016
ISBN: 978-605-299-004-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Lucinda Riley, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Lucinda Riley Ltd.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

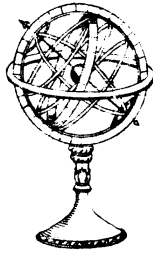
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
<https://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LUCINDA RILEY

Yedi Kız Kardeş

Maia'nın Hikâyesi

İngilizceden Çeviren:
ZENNUR ANBARCIOĞLU

Kızım Isabella Rose'a...

*“Hepimiz bir ukurdayızdır fakat
bazılarımız yıldızlara bakar.”*

Oscar Wilde

Karakterler

ATLANTIS

Salt Baba – kız kardeşlerin babası, onları evlat edinmiştir (artık hayatta değil)

Marina (Ma) – kız kardeşlerin koruyucusu

Claudia – Atlantis'in hizmetkârı

Georg Hoffman – Salt Baba'nın avukatı

Christian – kaptan

D'APLIÈSE KARDEŞLER

Maia

Ally (Alcyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celeano)

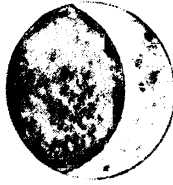
Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (kayıp)

Maia

22 Haziran 2007

İlk Dördün

13; 16; 21

1

Babamın ölüm haberini aldığım telefona yanıt verdiğimde nerede ve ne yapmakta olduğumu hiç unutmayacağım.

Okumadığım halde kucağımda açık duran *Penelopia* adlı kitapla, eski okul arkadaşım Jenny'nin Londra'daki evinin güzel bahçesinde oturmuş, onun küçük oğlunu kreşten almasını beklerken haziran güneşinin tadını çıkarıyordum.

Kendimi sakın hissediyor ve bu kaçamağın ne kadar iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Telefonum çaldığı sırada güneş ışığının ebe-liğinden cesaret alarak bir renk cümbüşü doğurmaya başlayan yaban asmasının narin tomurcuklarını inceliyordum. Ekranı baktığımda arayanın Marina olduğunu gördüm.

Sesimden güneşin sıcaklığını hissetmesini umarak, "Merhaba. Ma. Nasılsın?" diye açtım telefonu.

"Maia, ben..."

Marina duraksadı ve ben o anda çok kötü bir şey olduğunu hissettim.

"Ne oldu?"

"Maia, sana bunu söylememin başka bir yolu yok... Baban dün öğleden sonra evde bir kalp krizi geçirdi ve bu sabah erken saatlerde... öldü."

Aklımdan milyonlarca farklı ve saçma düşünce hızla geçerken sessiz kaldım. Aklıma ilk gelen, Marina'nın bilinmeyen bir nedenle bana tatsız bir şaka yapmaya kalkıştığıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“En büyükleri olduğun için kardeşlerinden önce sana haber veriyorum, Maia. Onlara sen mi söylemek istersin yoksa bunu bana bırakmayı mı tercih edersin, diye de sormak istedim.”

“Ben...”

Dudaklarımdan hâlâ anlamlı bir kelime bile çıkaramaz haldeyken, bu haber doğru *olmasaydı* benim için bir anneye en yakın insan olan sevgili, tatlı Marina’nın asla böyle bir şey söylemeyeceğinin farkına vardım. Yani doğru olmalıydı. Ve o anda tüm dünyanın eksenini kaydı.

“Maia, lütfen bana iyi olduğunu söyle. Bu, hayatımda yapmak zorunda kaldığım en dehşet verici telefon görüşmesi ama başka ne yapabilirim? Tanrı bilir diğer kızlar bu haberi nasıl karşılayacaklar...”

Sesindeki kederi ancak o zaman algıladım ve onun da en az benim kadar üzgün olduğunu anladığımda her zaman kendimi en iyi hissettiğim halime döndüm; başkalarına yardımcı olma hali.

“Eğer istersen onlara ben haber veririm, Ma. Ama hepsinin iletişimi bilgilerinin bende olduğundan emin değilim. Ally şu sıralarda yat yarışlarında değil miydi?”

Onları babamızın ölümü için değil de bir doğum günü partisi için bir araya getirmeye çalışıyormuşum gibi küçük kız kardeşlerimin her birinin nerede olduğunu tartışmaya devam ettikçe konuşma tamamen gerçeküstü bir hal aldı.

“Sence cenaze törenini ne zaman yapmalıyız? Electra Los Angeles’ta, Ally de açık denizlerde bir yerde olduğuna göre en erken önümüzdeki haftayı düşünebiliriz,” dedim.

“Şey...” Marina’nın sesindeki tereddüdü hissetmiştim. “Belki de en iyisi bunu sen eve döndüğünde konuşmak. Şu anda acele etmeye hiç gerek yok, Maia. Yani Londra tatilinin son birkaç gününü de geçirmek istersen sorun olmaz. Burada onun için yapılabilecek başka bir şey yok...” Sesi giderek zayıflamıştı.

“Ma, *tabii ki* bulduğum ilk uçakla Cenevre’ye geleceğim! Hemen havayolunu arayacağım ve uçuş saatimi sana bildireceğim. Bu arada da herkesle temasa geçmeye çalışacağım.”

“Çok üzgünüm, *chérie*.” Marina iç çekti. “Onu ne kadar sevdiğini biliyorum.”

“Evet,” dedim. Düzenlemeleri konuşurken hissettiğim garip sükûnet, şiddetli bir fırtına öncesi sessizlik gibi beni terk ediyordu. “Geliş saatim belli olunca seni arayacağım.”

“Bu arada lütfen kendine dikkat et, Maia. Korkunç bir şok yaşadın.”

Görüşmeyi sonlandırmak için düğmeye bastım ve kalbimdeki fırtına bulutları açılıp beni boğmadan önce biletimi bulup havayolu görevlileriyle konuşmak için üst kattaki yatak odama çıktım. Çağrı sırasında beklerken bu sabah sıradan bir güne uyandığım yatağa baktım ve insanların geleceği görme gücü olmadığı için Tanrı’ya şükrettim.

Sonunda telefona yanıt veren işgüzar kadın da işimi pek kolaylaştırmadı. O durmaksızın uçakların doluluğundan, daha fazla para ödemem gerektiğinden ve kredi kartı bilgilerimden bahsederken benim duygusal barajım yıkılma noktasına geldi. Sonunda kadın söylenerek her şeyimi valize tıkıp derhâl Heathrow Havalimanı’na gitmemi gerektiren saat dörtteki Cenevre uçağında bana yer verdiğinde yatağın üzerine oturdum ve bahar dallarıyla süslü duvar kâğıdına o kadar uzun süre baktım ki desenler gözlerimin önünde dans etmeye başladı.

“Gitti,” diye fısıldadım, “sonsuza dek. Onu bir daha hiç göremeyeceğim.”

Dile getirilen kelimelerin gözyaşlarımı sele dönüştürmesini beklerken hiçbir şey olmaması beni şaşırttı. Onun yerine kafanı hâlâ yapılmaması gereken şeylerle doluydu, uyuşmuş bir halde orada oturdum.

Beş kız kardeşimin her birine durumu anlatma düşüncesi korkunçtu ve önce kimi arayacağıma karar vermek için duygusal dosyalama sistemimi taradım. Elbette ki bu, altı kız kardeş olarak beşinciniz ve her zaman kendime daha yakın hissettiğim Tiggy’ydi.

Titreyen parmaklarımla telefonumun rehberini kaydırarak numarasını buldum ve onu aradım. Sesli mesaj sistemi yanıt verdiğinde ne diyeceğimi bilemediğimden birkaç kelime mırıldandım ve hemen

beni aramasını söyledim. Kuzey İskoçya'da bir yerlerde hasta ve öksüz yaban geyikleri ile ilgilenen bir merkezde çalışıyordu.

Diğer kardeşlerime gelince, onların en azından görünüşte kayıtsızlıktan dramatik duygu dışı vurumuna kadar farklı tepkilerinin olacağını biliyordum.

Onlarla konuşurken acı ölçeğinin neresinde olacağımı bilemediğimden korkakların yolunu seçtim ve hepsine beni mümkün olduğunca kısa sürede aramalarını söylediğim bir mesaj attım. Sonra aceleyle valizimi topladım ve dar merdivenlerden mutfığa inip Jenny'ye neden böyle alelacele ayrılmam gerektiğini açıklayan bir not yazdım.

Londra sokaklarında bir siyah taksi bulabilme şansımı denemeye karar vererek evden çıktım ve normal bir insanın normal bir günde yapacağı gibi Chelsea Crescent'in yeşilliğinde hızlıca yürüdüm. Hatta sanırım sokakta köpek gezdiren birinin yanından geçerken, "Merhaba," diyerek gülümsemeyi bile başardım.

Kalabalık King's Road'da bir taksi bulmayı başarıp Heathrow'a doğru giderken, *hiç kimse anlayamaz*, diye düşündüm.

Hiç kimse anlayamaz.

Beş saat sonra güneş Cenevre Gölü üzerinde ağır ağır batarken eve yolculuğumun son kısmını yapacağım sahildeki özel tombazımıza ulaştım.

Christian zarif Riva botumuzda beni bekliyordu. Yüzündeki ifadeden haberi almış olduğu anlaşılıyordu.

Bota binmeme yardım ederken mavi gözlerinde anlayış dolu bir bakışla, "Nasılısınız, Matmazel Maia?" diye sordu.

Teknenin arkasına doğru yürüyüp kış tarafını çevreleyen krem rengi deriyle kaplı banka otururken nötr bir ifadeyle, "Burada olduğum için... memnunum," diye karşılık verdim. Eve kadarki yirmi dakikalık yolculuk boyunca gölün sakin sularında hızla ilerlerken genelde

Christian'ın yanındaki ön koltukta oturdum. Ama bugün yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Christian güçlü motoru çalıştırdığı sırada güneş, Cenevre Gölü'nün sahilini çevreleyen muhteşem evlerin pencerelerinde parılıyordu. Bu yolculuğu yaparken çoğu kez bunun bir masal diyarına, gerçeklikle bağlantısı olmayan, uhrevi bir dünyaya giriş olduğunu hissederdim.

Salt Baba'nın dünyasına.

Babama çocukken taktığım bu lakabı düşününce belli belirsiz gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını fark ettim. Yelkenliyle açılmayı çok severdi ve göl kenarındaki evimize döndüğünde temiz hava ve deniz kokardı. Bu lakap bir şekilde üstüne yapışıp kaldı ve kız kardeşlerim doğduğunda onlar da ona böyle seslendiler.

Bot hızlanıp da ılık rüzgâr saçlarımda dolaşırken Atlantis'e, Salt Baba'nın masal şatosuna yaptığım daha önceki yüzlerce yolculuğu düşündüm. Göle doğru uzanan bir burunda bulunması ve hemen arkasında yükselen hilal şeklindeki dik, kayalık arazi nedeniyle oraya karadan ulaşım olanaksızdı ve tek ulaşım yolu tekneydi. Sahil boyunca en yakın komşumuz kilometrelerce uzakta olduğundan Atlantis bizim dünyanın geri kalanından ayrılmış özel krallığımızdı. İçindeki her şey sihirliydi... Salt Baba ve biz kızları, burada âdeta büyü bir dünyada yaşıyorduk.

Salt Baba her birimizi bebekliğimizde seçmiş, evlat edinerek dünyanın dört bir yanından kendi himayesi altında yaşamamız için eve getirmişti. Salt Baba'nın söylemeyi sevdiği gibi her birimiz *onun* özel, farklı kızlarıydık. Her birimize en sevdiği yıldız kümesi olan Yedi Kız Kardeş kümesinden isimler vermişti. "Maia" ilk ve en büyükleriydi.

Küçükken beni evin tepesindeki cam kubbeli gözlemesine götürür, kocaman, güçlü elleriyle kaldırır ve bana teleskobundan yıldızları izletirdi.

Teleskobun merceğini ayarlayıp, "İşte oradalar, bak Maia... Adımı taşıdığın o güzel, parlak yıldızı görüyor musun?" derdi.

Ve ben *görürdüm*. O benim ve kız kardeşlerimin isimlerinin kaynağı olan efsaneleri anlatırken onu pek dinlemezdim, beni kollarının arasında sıkı sıkı tutmasının keyfini sürer, tamamen bana ait olduğu o ender ve özel anların tadını çıkarırdım.

Büyürken annem olduğunu sandığımı ve adını “Ma” olarak kısalttığımı Marina’nım, evden fazla uzak kaldığı için Salt Baba tarafından bana bakmak üzere tutulmuş harikulade bir dadı olduğunu zamanla anladım. Ama elbette Marina hepimiz için bundan çok daha fazlası oldu. Gözyaşlarımızı silen, iyi bir sofrada yemek için başımızın etini yiyen ve çocukluktan kadınlığa geçişin zor yollarından bizi sakince geçiren o oldu.

O her zaman yanımdaydı ve beni dünyaya getiren kadın olsaydı da onu daha çok sevecektim.

Çocukluğumun ilk üç yılında Marina ve ben Cenevre Gölü kıyısındaki büyültü şatomuzda yalnız yaşadık. Daha sonra kız kardeşlerim gelmeye başladılar.

Salt Baba eve döndüğünde genelde bana bir hediye getirirdi. Botun sesini duyduğumda ağaçların arasından geniş çimenliği koşarak geçer ve onu iskelede karşılardım. Her çocuk gibi sihirli ceplerine beni sevindirmek için neler sakladığımı görmek isterdim. Ancak bir keresinde beni Noel Baba’nın Kuzey Kutbu’ndaki atölyesinden geldiğine inandırdığı zarıfçe oyulmuş ahşap ren geyiğini verdikten sonra, arkasından kollarında şala sarılmış bir paket ile üniformalı bir kadın inmişti. Ve paket kıpırdıyordu.

“Bu kez, Maia, sana çok özel bir hediye getirdim. Yeni bir kız kardeşin var.” Babam paketi kucağına alırken bana gülümsüyordu. “Artık ben olmadığım zamanlarda yalnızlık çekmeyeceksin.”

Sonrasında hayatım değişti. Salt Baba’nın getirdiği bebek bakıcısı birkaç hafta sonra ortadan kayboldu ve küçük kardeşimin bakımını Marina üstlendi. Genelde kokan ve dikkatleri benden uzaklaştıran o kırmızı ve yaygaracı şeyin nasıl bir hediye olabileceğini anlayamıyordum. Ta ki bir sabah, adını Yedi Kız Kardeş’in ikinci yıldızından

alan Alcione'nin kahvaltıda mama sandalyesinden bana gülümsediği ana dek...

Onu beslemekte olan Marina'ya bakarak hayret içinde, "Kim olduğumu biliyor," demiştim.

"Elbette biliyor, Maia, tatlım. Sen onun ablası, örnek alacağı kişisin. Ona senin bilip de onun bilmediği birçok şeyi öğretmek senin sorumluluğun olacak."

Alcione büyüdükçe beni her yerde izleyen gölgem haline geldi ve bu durum beni hem memnun hem de rahatsız etti.

Alcione arkamdan paytak paytak yürürken, "Maia, beni bekle!" diye bağıırdı.

Başlangıçta Ally –ona bu ismi takmışım– Atlantis'teki rüya gibi hayatımın istenmeyen bir eklentisi olsa da ondan daha tatlı, daha sevinli bir arkadaş düşünemiyordum. Neredeyse hiç ağlamazdı ve yürümeye yeni başlayan yaşlıları gibi öfke nöbetlerine tutulmazdı. Lüle lüle, kızılımsı sarı saçları ve kocaman mavi gözleriyle Ally, insanları –babamız dâhil– kendine çeken doğal bir cazibeye sahipti. Yurtdışına yaptığı uzun yolculuklardan dönüp de Ally'yi gördüğünde babamızın gözlerinin benim için olmadığından emin olduğum şekilde parladığını fark ederdim. Ben yabancılar karşısında utangaç ve suskun bir kızken Ally kendini herkese sevdiren bir rahatlığa ve özgüvene sahipti.

Aynı zamanda her konuda –özellikle de müzikte ve suyla ilgili her türlü sporda– başarılı olan çocuklardandı. Kocaman havuzumuzda Salt Baba'nın ona yüzmeyi öğretişini hatırlıyorum. Ben suyun üstünde kalabilmek için çaba sarf etmek zorunda kalır, suya dalmaktan nefret ederdim, küçük kardeşimse deniz kızı gibiydi. Ben Salt Baba'nın o devasa, muhteşem açık deniz yatında bile denize alışmakta zorlanırken, Ally onu göl kenarındaki özel iskelemize demirlediği Laser yelkenliyle gezdirmesi için babama yalvarırdı. Babam ve Ally cam gibi sularda hızla süzülen yelkenliyi yönettiği sırada ben teknenin daracık kık tarafında bir köşeye büzüşürdüm. Paylaştıkları deniz tutkusu, benimle asla kurulamayacağını hissettiğim bir bağla onları birbirlerine bağlıyordu. Ally, Cenevre Konservatuarı'nda müzik eğitimi almasına ve profes

yonel bir orkestrada çalabilecek kadar yetenekli bir flütçü olmasına rağmen okulu bitirdikten sonra denizci olmayı seçti. Artık sürekli yat yarışlarına katılıyordu ve İsviçre'yi birçok kez temsil etmişti.

Ally üç yaşına yaklaştığında babam eve, ismini Yedi Kız Kardeş Takımyıldızı'nın üçüncüsünden alan Asterope adlı yeni kız kardeşi-mizle geldi.

Ailenin beşikte yatan yeni üyesini incelemekte olan Marina'ya, Ally'ye ve bana gülümseyerek, "Ama biz ona Star diyeceğiz," dedi.

O dönemde artık her sabah özel öğretmenle ders yapmaya başlamış olduğumdan yeni kız kardeşimin gelişi beni Ally'nin gelişinden daha az etkiledi. Bundan sadece altı ay sonra başka bir bebek –Celeano adında on iki haftalık bir kız– daha aramıza katıldı ve Ally onun adını hemen CeCe olarak kısalttı.

Star ile CeCe arasında yalnızca üç ay vardı ve hatırlayabildiğim kadarıyla aralarında sıkı bir bağ oluşmuştu. Kendilerine özgü bir bebek dilinde konuşan ikizlerden farksızdılar ve bazı kelimeleri bugün bile kullanıyorlar. Bizim dışında kaldığımız, kendilerine ait bir dünyada yaşıyor gibiydiler. Şimdi yirmili yaşlarında olmalarına rağmen bu hâlâ değişmedi. Birkaç ay küçük olan CeCe her zaman patrondur. Tıknaz bedeni ve fındık rengi teniyle, solgun ve dal gibi ince bir kız olan Star'la tam bir tezat oluşturuyordu.

Ertesi yıl bir bebek daha geldi. Adı Taygete'ydi ama küçücük kafasından garip açılarla fışkıran kısa ve koyu renkli saçlarıyla bana Beatrix Potter'ın ünlü öyküsündeki kirpiyi hatırlattığı için ona "Tiggy" adını takmıştım.

Artık yedi yaşındaydım ve Tiggy'ye ilk görüşte yakınlık hissetmiş-tim. Aramızda en narin olanımızdı ve birbiri ardına çocuk hastalıkları geçiriyordu ama bebekken bile acıya dayanıklı, fazla talepkâr olmayan bir çocuktü. Birkaç hafta sonra Salt Baba eve Electra adını verdiği bir bebek daha getirdiğinde yorgunluktan tükenen Marina benden sık sık ateşi yükselen ya da krup geçiren Tiggy'nin yanında oturmamı rica ederdi. Daha sonra astım teşhisi konduğunda Tiggy, Cenevre kışının

soğuk havasının ve yoğun sisinin ciğerlerini etkilemesi ihtimaline karşı bebek arabasıyla dolaştırılmak için nadiren odasından dışarı çıkarıldı.

Electra kız kardeşlerimin en küçüğüydü ve adı ona çok uygundu. O zamana kadar küçük bebeklere ve taleplerine alışmıştım ama en küçük kardeşim kesinlikle en zorlusuydu. Onunla ilgili her şey *elektrikli* gibiydi. Bir anda karanlıktan aydınlığa ya da tam tersine geçme yeteneği, o zamana kadar sükûnet içinde olan evimizin her gün tiz çığlıklarla inlemesine neden oluyordu. Electra'nın öfke krizleri çocukluk bilincimde sürekli yankılandı ve büyümesi bile çabucak öfkelenen kişiliğini yumuşatmadı.

Ally, Tiggy ve ben ona bir isim takmıştık. Üçümüz için o, Tricky'ydi. Onun yanındayken çok dikkatli davranıyor, ruh halini şimşek hızıyla değiştirecek bir şey yapmamaya çalışıyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse Atlantis'e getirdiği huzursuzluk için ondan nefret ettiğim anlar oluyordu.

Ama yine de içimizden birinin zorda kaldığını bildiğinde ilk yardıma koşan da Electra olurdu. Büyük bencillikler yapabildiği gibi bazı durumlarda aynı şekilde cömert olabiliyordu.

Electra'dan sonra tüm ev halkı yedinci kız kardeşin de gelmesini bekliyordu. Ne de olsa hepimize Salt Baba'nın en sevdiği takımyıldızı oluşturan yıldızların isimleri verilmişti ve yedinci kardeşimiz olmazsa eksik kalacaktı. Onun adının ne olacağını bile –Merope– biliyorduk ve nasıl birinin geleceğini merak ediyorduk. Ancak aradan bir yıl, sonra bir yıl daha ve bir yıl daha geçmesine rağmen babamız eve başka bebek getirmedi.

Onunla birlikte gözlemevinde olduğumuz o günü çok iyi hatırlıyorum. On dört yaşındaydım ve ergenliğin eşiğindeydim. Bir tutulma olayını bekliyorduk ve Salt Baba bana bunun insanlık için yeni ufuklar açacak bir an olduğunu, genelde bir değişim getirdiğini söylemişti.

“Baba,” demiştim, “yedinci kız kardeşimizi de getirecek misin?”

Bunun üzerine babamın güçlü ve koruyucu bedeni birkaç saniyelikliğine donakalmıştı. Birdenbire dünyanın bütün yükünü omuzlarında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yedi Kız Kardeş

taşıyormuş gibi görünmüştü. Teleskobu yaklaşmakta olan tutulma olayına ayarlamaya odaklanmış olduğu için arkasına dönmemesine rağmen söylediiğim şeyin onu üzdüğünü içgüdüsel olarak anlamıştım.

“Hayır, Maia,” demişti. “Getirmeyeceğim çünkü onu bulamadım.”

Göl kıyısındaki evimizi meraklı gözlerden koruyan sık ladin ağaçlarının oluşturduğu çit göründüğünde iskelede bekleyen Marina’yı gördüm ve Salt Baba’yı kaybetmiş olduğumuz gerçeğini sonunda kavramaya başladım. Her birimizin onun prensesleri olduğu krallığı yaratan adamın, artık bu büyüyü korumak için orada olmadığının farkına vardım.

Tekneden iskeleye indiğimde Marina bana o rahatlatıcı kollarıyla sarıldı. Sessizce döndük ve ağaçların arasından geçerek evin önündeki eğimli, geniş çimenlikten yukarıya doğru yürüdük. Haziran ayında evimiz güzelliğinin doruğundaydı. Gösterişli bahçeler çiçeklere boğulmuştu, görenleri kuytu patikalarını ve gizli mağaralarını âdeta keşfe davet ediyordu.

On beşinci yüzyıl sonlarında XV. Louis stilinde yapılmış olan ev, zarif bir ihtişam timsaliydi. Dört katlıydı. Sağlam, uçuk pembe duvarlarını çok bölmeli yüksek pencerelerin süslediği, tepesindeki dik ve eğimli kırmızı çatının dört köşesinde kuleleri olan bir evdi. İçi her türlü modern konforla zarif bir şekilde döşenmişti. Uzun tüylü halılarıyla, pofuduk kanepeleriyle içinde yaşayanları kucaklıyor ve onlara huzur veriyordu. Biz kızlar, ağaçların üzerinden kesintisiz, muhteşem bir göl manzarasına bakan en üst katta kalıyorduk. Marina da bizimle birlikte üst kattaki bir odada kalıyordu.

Ona bakarken ne kadar yorgun göründüğünü düşündüm. Sevecen bakışlı kahverengi gözleri yorgunluk gölgeleriyle bulamlaşmıştı, her zaman gülümseyen ağzı ince ve gergin görünüyordu. Altmışlı yaşlarının ortalarında olması gerektiğini sanıyordum ama yaşını göstermiyordu. Uzun boyluydu, güçlü yüz hatlarına sahipti ve Fransız köklerini yansıtan çabasız şıklığıyla her zaman kusursuz giyinen, zarif, hoş bir kadındı. Ben küçükken o ipeksi, koyu renkli saçlarını hep açık bırakırdı ama artık ensesinde topuz yapıyordu.

Aklımda birbirinin önüne geçmeye çalışan binlerce soru vardı ama yalnızca birinin hemen sorulması gerekiyordu.

Eve girip kırmızı sarı Latin çiçekleriyle dolu ayaklı saksıların çevrelediği geniş taş terasa bakan yüksek tavanlı salona geldiğimizde o soruyu sordum: “Babam hastalandığında neden bize haber vermedin?”

“Maia, inan bana, sizlere söylememe izin vermesi için ona yalvardım. Ama bu konuyu açınca o kadar üzülüyordu ki onun istediğini yapmak zorunda kaldım.”

Ben de biliyordum ki babam ona bizimle iletişime geçmemesini söylediye yapacak pek bir şey yoktu. O, kraldı, Marina ise en iyimser tabirle onun en güvendiği maiyeti, en kötü tabirle de emrettiğini yapmak zorunda olan hizmetkâr...

“Şimdi nerede?” diye sordum. “Hâlâ yukarıda, yatak odasında mı? Gidip onu görmeli miyim?”

“Hayır, tatlım, yukarıda değil. Sana bu konuyu anlatmadan önce çay içmek ister misin?”

Kendimi büyük kanepelerden birine bırakırken, “Doğrusu sert bir cin tonik daha iyi olur,” diye itiraf ettim.

“Claudia’ya hazırlamasını söyleyeyim. Sanırım bu seferlik ben de sana katılabilirim.”

Marina en az kendisi kadar uzun bir süredir Atlantis’te olan kâhyamız Claudia’yı bulmak için salondan çıkarken onu izledim. Claudia, Alman’dı ve aksi görünüşünün altında altın gibi bir kalbi vardı. Hepimiz gibi o da patronuna âdeta tapıyordu. Birden ona ve Marina’ya ne olacağını merak ettim. Hatta artık Salt Baba gittiğine göre Atlantis’e ne olacaktı?

Bu durumda kelimeler hâlâ anlamsız geliyordu. Salt Baba her zaman giderdi; bir yerlere, bir şeyler yapmaya. Ama personelinin ya da ailesinin geçimini sağlamak için ne yaptığı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Bir keresinde ona sormuştum. Arkadaşım Jenny okul tatilinde bize kalmaya geldiğinde, yaşam tarzımız ve zenginliğimiz karşısında gözle görülür bir şekilde şaşkına döndüğünde...

Babamın St. Tropez yakınlarındaki La Môle Havalimam’na iniş yapan özel jetinden inerken bana, “Baban müthiş zengin olmalı,” diye fısıldamıştı. Şoför bizi on kamaralı muhteşem yatımız *The Titan*’la

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Salt Baba'nın bizi götürmek istediği yıllık Akdeniz gezimize çıkmak için limana bırakmak üzere pistte bekliyordu.

Fakir ya da zengin her çocuk gibi farklı bir hayatı bilmeden büyüdüğüm için yaşam tarzımızın olağan dışı olduğu hiç aklıma gelmemişti. Hepimiz evde özel dersler alarak büyümüştük ve ancak on üç yaşında yatılı okula gittiğimde hayatımızın pek çok insanınkinden ne kadar farklı olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Böylece ailemize hayal edilebilecek her türlü lüksü sağlayabilmek için tam olarak ne iş yaptığını babama sormuştum.

Bana o gizemli bakışlarıyla bakmış ve gülümsemişti. "Bir çeşit sihirbazlık yapıyorum."

Tabii bu onun da amaçladığı gibi bana hiçbir şey ifade etmemişti. Yaşım ilerledikçe Salt Baba'nın gerçekten de sihirbazlık ustası olduğunu ve hiçbir şeyin ilk başta görüldüğü gibi olmadığını anlamaya başlamıştım.

Marina elindeki tepside iki cin tonikle geri geldiğinde, babamın Atlantis'in dışındaki dünyada kim olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığını otuz üç yıl sonra fark ettim. Şimdi bunu nihayet öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ediyordum.

Marina, "Al bakalım," diyerek içkimi önüme koydu ve "Babanın şerefine," diyerek kadehini kaldırdı. "Huzur içinde yatsın."

"Evet, Salt Baba'nın şerefine. Huzur içinde yatsın."

Marina içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra kadehi sehpayı koydu ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Maia, başka şeyleri konuşmadan önce sana bir şey anlatmam gerektiğini düşünüyorum."

Endişeyle çatılmış yorgun kaşlarına bakarak, "Nedir o?" diye sordum.

"Biraz önce bana babanın hâlâ evde olup olmadığını sordun. Bunun yanıtı şu: Baban ebedi yolculuğuna uğurlandı bile. Cenazesinin hemen yolculuğuna uğurlanması ve hiçbirinizin cenazede bulunmaması onun vasiyetiydi."

Ona bakakaldım, aklını kaçırmış olmalıydı. “Ama Ma, daha birkaç saat önce bana onun bu sabah erken saatlerde öldüğünü söyledin! Bu kadar kısa sürede nasıl gömülebilir? Ve neden?”

“Maia, baban ölürl ölmez bedeninin jetine yerleştirilip yatına götürülmesi konusunda kesin talimat vermişti. Tekneye vardıktan sonra kurşun bir tabuta yerleştirilecekti ve tabutu bu durum için *The Titan*’a yıllar önce yerleştirilmişti. Sonra da açık denize götürülecekti. Denize olan aşkı düşünüldüğünde son uykusuna okyanusta yatmak istemesi doğal. Kızlarının bu olayı izleyerek üzülmelerini istemedi.”

“Ah, Tanrım,” dedim. Marina’nın sözleri dehşetle ürpermeme neden olmuştu. “Ama hepimizin ona uygun bir şekilde veda etmek isteyeceğimizi bildiğinden eminim. Bunu nasıl yapar? Diğerlerine ne söyleyeceğim ben şimdi?”

“Sevgili Maia, bu evde en uzun süre sen ve ben yaşadık ve ikimiz de biliyoruz ki baban söz konusu olduğunda bize düşen asla sorgulamamaktır. Sadece şuna inanıyorum,” dedi Marina yavaşça, “yaşadığı şekilde gömülmek istedi; mahremiyet içinde.”

“Ve kendi denetiminde,” diye ilave ettim, içimde ansızın bir öfke patlaması olmuştu. “Onu seven insanların bile onun için doğru olanı yapacaklarına güvenememiş gibi...”

“Gerekçesi ne olursa olsun,” dedi Marina, “hepinizin zaman içinde onu gerçekten olduğu gibi, sevecen bir baba olarak hatırlamasını umarım.”

Hayal kırıklığı gözlerimi yaşlarla doldururken, “Ama hangimiz onu tanıyorduk ki?” diye sordum. “Ölümü bir doktor tarafından onaylandı mı? Bir ölüm raporu olması lazım. Onu görebilir miyim?”

“Doktor bana babanın doğum yeri ve tarihi gibi kişisel bilgilerini sordu. Ben de yalnızca bir çalışanı olduğumu ve bu tür şeyleri kesin olarak bilmediğimi söyledim. Onu babanın bütün işlerini idare eden avukatı Georg Hoffman’a yönlendirdim.”

“Ama her şey neden bu kadar gizlilik içinde yapıldı, Ma? Bugün uçaktayken onun Atlantis’e arkadaşlarını bile getirdiğini hatırlamadığımı düşündüm. Ara sıra, yatta olduğumuz zamanlarda bir iş arkadaşı

toplantı yapmak için tekneye gelirdi ve aşağıdaki çalışma odasına kapanırlardı ama babam hiçbir zaman gerçek anlamda sosyalleşmezdi.”

“İş hayatını aile hayatından ayrı tutmak ve bütün dikkatini kızlarına vermek isterdi.”

“Evlat edindiği ve dünyanın dört bir yanından buraya getirdiği kızlarına... Neden, Ma? Neden?”

Marina bana sessizce baktı; zekâ dolu, sakın bakışları yanıtı bilip bilmediği konusunda hiçbir ipucu vermiyordu.

“Yani insan çocukken,” diye devam ettim, “hayatını kabul ederek büyüyor. Ama orta yaşlı, bekâr bir adamın altı kızı evlat edinmesinin ve onları aynı çatı altında büyütmek için İsviçre’ye getirmesinin tam olarak garip olmasa bile son derece olağan dışı olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Marina, “Baban sıra dışı bir adamdı,” diyerek bunu kabul etti. “Ama yardıma muhtaç öksüzlere kendi himayesi altında daha iyi bir hayat şansı vermek kötü bir şey olarak görülebilir mi? Çoğu zengin insan çocuk sahibi olamadığında evlat edinir.”

“Ama genelde evli olurlar,” dedim açıkça. “Ma, Salt Baba’nın hiç kız arkadaşının olup olmadığını biliyor musun? Sevdiği biri? Onu otuz üç yıldır tanyordum ve bir kez bile bir kadınla görmedim.”

“*Chérie*, anlıyorum, baban gitti ve sen ansızın ona sormak istediğin pek çok sorunun artık asla yanıtlanamayacağını farkına vardın ama sana gerçekten yardım edemem. Ayrıca şimdi bunun zamanı değil. Şu anda onun her birimiz için taşıdığı anlamı anmalı ve onu Atlantis’in duvarları içindeki hepimizin tanıdığı, sevecen, nazik insan olarak hatırlamalıyız. Babanın seksen yaşının üzerinde olduğunu aklından çıkarma. Uzun ve tatmin edici bir hayat yaşadı.”

“Ama yalnızca üç hafta önce gölde, yarı yaşındaki bir adam gibi teknenin içinde koşturarak yelkenli kullanıyordu,” diye hatırlattım. “O görüntüyü ölmekte olan bir insanla bağdaştırmak çok zor.”

“Evet, Tanrı’ya şükür onun yaşındaki diğer pek çok insan gibi yavaş ve acılı bir şekilde ölmedi. Senin ve diğer kızların onu formda,

mutlu ve sağlıklı halde hatırlayacak olmanız çok güzel,” diye teselli etti beni Marina. “Eminim o da bunu isterdi.”

“Ölürken acı çekmedi, değil mi?” diye sordum tereddüt ederek. Ama öyle bile olsa Marina’nın bunu asla söylemeyeceğini biliyordum.

“Hayır. Bunun olacağını biliyordu, Maia. Tanrı’yla barıştığını biliyorum. Gerçekten, bence ölüme hazırды.”

Söylediği şeylerle teselli bulmaya çalıştım ama başaramadım. “Diğerlerine babalarının öldüğünü nasıl anlatacağız?” diye üsteledim. “Ve toprağa verecekleri bir cenazenin bile olmadığını? Onlar da benim gibi babamızın ansızın yok oluverdiğini hissedecekler.”

“Babanız ölmeden önce bunu düşünmüştü. Avukatı Georg Hoffman bugün benimle iletişime geçti. Her birinizin babanızla vedalaşma şansı olacak, söz veriyorum.”

“Babam ölürken bile her şeyi kontrol altına almış,” dedim umutsuzca iç çekerek. “Bu arada kardeşlerimin hepsine mesaj gönderdim ama şu ana kadar hiçbiri geri dönmedi.”

“Pekâlâ, Georg Hoffman hepiniz burada olur olmaz gelmek üzere bekliyor. Ve lütfen Maia, onun ne söyleyeceğini bana sorma çünkü hiçbir fikrim yok. Şimdi, Claudia’ya senin için çorba hazırlattım. Sabahtan beri bir şey yediğini sanmıyorum. Yazlık köşkte mi yemek istersin, yoksa bu gece evde kalmayı mı tercih edersin?”

“Sakıncası yoksa çorbayı burada içtikten sonra evime geçeceğim. Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Elbette.” Marina uzanıp beni kucakladı. “Bunun senin için ne kadar korkunç bir şok olduğunu anlıyorum ve bir kez daha diğer kızların sorumluluğunu üstlendiğin için üzgünüm ama baban önce sana haber vermemi istemişti. Bu seni teselli eder mi, bilmiyorum. Şimdi gidip Claudia’ya çorbayı ısıtmasını söyleyeyim mi? Sanırım rahatlatıcı bir yemek ikimize de iyi gelecek.”

Çorbayı içtikten sonra Marina’ya yatmaya gitmesini söyleyip iyi geceler öpücüğü verdim çünkü gördüğüm kadarıyla o da bitkin haldeydi. Evden ayrılmadan önce üst kata giden bir sürü basamağı çıktım ve

kardeşlerimin her birinin odasına göz attım. Hepsi de sahipleri kendi seçtikleri yola doğru kanat çırpmadan önce bıraktıkları gibiydi ve her oda onların tamamen farklı kişiliklerini yansıtıyordu. Ne zaman güvercinler gibi göl kenarındaki yuvalarına dönseler odalarını değiştirmek için en ufak bir istek duymuyorlardı. Buna ben de dâhildim.

Eski odamın kapısını açtım ve en değer verdiğim çocukluk eşyalarımın hâlâ durduğu rafa doğru ilerledim. Babamın bana ben küçükken verdiği porselen bebeği aldım. Her zaman yaptığı gibi çok güzel bir hikâye uydurmuştu. Bebeğin bir zamanlar genç bir Rus kontesine ait olduğunu ama sahibi büyüüp de onu unuttuğunda bebeğin Moskova'daki karla kaplı sarayında çok yalnızlık çektiğini anlatmıştı. Adının Leonora olduğunu ve onu sarıp sarmalayacak yeni bir kucağa ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Bebeği raftaki yerine geri koyup babamın bana on altıncı doğum günümde verdiği armağanın bulunduğu kutuya uzandım. Kutuyu açtım ve içindeki kolyeyi çıkardım.

Ben bu mavimsi ışıltılar saçan, çevresi minik pırlantalarla bezeli orijinal, opak taş bakarken babam, "Bu bir ay taşı, Maia," demişti. "Neredeyse benim yaşında ve çok ilginç bir hikâyesi var." Sonra zihninde bir şeyi tartıyormuş gibi bir an için tereddüt ettiğini hatırlıyordum. "Belki bir gün hikâyesini sana anlatırım," diye devam etmişti. "Kolye şu anda yaşına göre biraz büyük işi görünüyor olabilir. Ama bir gün sana çok yakışacağından eminim."

Babam bu sözlerinde haklıydı. O zamanlar –bütün okul arkadaşlarım gibi– bedenimi ucuz gümüş bileziklerle ve boynuma doladığım deri iplerin ucunda sallanan büyük haçlarla süslüyordum. Ay taşını hiç takmamıştım ve o zamandan beri de koyduğum rafta unutulmuştu.

Ama şimdi takacaktım.

Aynaya doğru gittim, boynuma geçirdiğim zarif altın zincirin minik kancasını taktım ve kolyeyi inceledim. Belki bana öyle gelmişti ama taş boynumda ılık ılık parlıyor gibiydi. Pencereye gidip Cenevre Gölü'nün parlak ışıklarına bakarken içgüdüsel olarak kolyeye dokundum.

“Huzur içinde uyu, sevgili Salt Baba,” diye fısıldadım.

Ve hatıralar beni içlerine çekmeye başlamadan önce hızla çocukluk odamdan ve evimden çıkarak iki yüz metre ötedeki odama giden dar patikada ilerledim.

Köşkün ön kapısı hiç kilitlenmezdi. Arazimizi çevreleyen ileri teknoloji güvenlik önlemleri düşünülecek olursa birilerinin birkaç parça eşyayı çalabilmesi uzak bir ihtimaldi.

Ama içeri girdiğimde Claudia'nın oturma odanın ışıklarını önceden yakmış olduğunu gördüm. İçimi kaplayan kederle kendimi kanepeye bıraktım.

Evden ayrılmayan tek çocuk bendim.

3

Gecenin ikisinde cep telefonum çaldığı sırada babamın ölümü karşısında neden kendimi koyverip ağlayamadığımı düşünerek yatağımda uyanık halde yatıyordum. Arayanın Tiggy olduğunu görünce midem aniden altüst oldu.

“Alo?”

“Maia, seni böyle geç bir saatte aradığım için özür dilerim ama mesajını şimdi aldım. Burada telefon zor çekiyor. Kötü bir şeyler olduğu sesinden anlaşılıyordu. İyi misin?”

Tiggy’nin tatlı ve yumuşak sesi, kalbimin yerini almış gibi görünen donmuş kayanın kenarlarını eritiverdi.

“Evet, ben iyiyim ama...”

“Salt Baba’ya mı bir şey oldu?”

“Evet,” dedim ve gerginlikten nefessiz kalarak yutkundum. “Nasıl bildin?”

“Bilmedim, yani bilmiyorum ama bu sabah birkaç hafta önce künyelediğimiz genç bir dişi geyiği aramak için kırlara çıktığımda garip bir şey hissettim. Onu ölü buldum ve neden bilmem ama aklıma babam geldi. Geyiğe üzüldüğüm için böyle hissettiğimi düşünerek o duygudan kurtulmaya çalıştım. Yoksa?..”

“Tiggy, çok üzgünüm ama... Salt Baba’nın bu sabah öldüğünü söylemek zorundayım. Aslında şu anda dün sabah demek daha doğru olur.”

“Ah, Maia, hayır! İnanamıyorum. Ne oldu? Deniz kazası mı? Babamı en son gördüğümde ona artık Laser’ına tek başına çıkmanası gerektiğini söylemiştim.”

“Hayır, burada, evde ölmüş. Kalp krizi.”

“Sen yanında mıydın? Acı çekti mi? Ben...” Tiggy’nin sesi titriyordu. “Ben onun acı çektiği düşüncesine dayanamam.”

“Hayır, Tiggy, burada değildim. Birkaç günlüğüne Londra’ya, arkadaşım Jenny’yi ziyarete gitmiştim. Aslında...” Bunu hatırlayınca bir an için nefesim kesildi. “Aslında beni gitmeye ikna eden de babamdı. Atlantis’ten uzaklaşmanın ve biraz değişikliğin bana iyi geleceğini söylemişti.”

“Ah, Maia, senin açından ne kadar kötü olmuş. Yani oradan kırk yılda bir ayrılıyorsun ve o sırada...”

“Biliyorum...”

“Babamın bunun olacağını bildiğini sanmıyorsun, değil mi? Yani seni korumak için oradan gönderdiğini?”

Tiggy son birkaç saattir zihnimde dolaşıp duran düşünceleri dile getirmişti.

“Hayır, sanmıyorum. Bence buna aksilik yasası deniyor. Her neyse, benim için endişelenme. Ben daha çok sizin ve şu anda vermek zorunda olduğum korkunç haber için endişeleniyorum. İyi misin? Keşke orada olup sana sarılabilseydim.”

“Doğrusu şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum çünkü hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor. Belki de eve gelene kadar böyle olacak. Yarm bir uçak bulmaya çalışacağım. Diğerlerine haber verebildin mi?”

“Beni hemen aramalarını söylediğim sayısız mesaj bıraktım.”

“Sana yardım etmek için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya geleceğim, sevgili Maia. Eminim cenaze töreni için yapılması gereken çok şey olacaktır.”

Ona babamızın zaten defnedilmiş olduğu haberini vermeye dilim varmamıştı. “Burada olman iyi gelecek,” dedim. “Şimdi eğer mümkünse uyumaya çalış, Tiggy. Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım.”

“Teşekkür ederim.” Tiggy’nin sesindeki titreme, durumu sindirdiği gözyaşlarının boşanmak üzere olduğunu gösteriyordu. “Maia, o ölmedi, biliyorsun. Hiçbir ruh ölmez, sadece başka bir düzeye geçer.”

“Evet, umarım bu doğrudur. İyi geceler, sevgili Tiggy.”

“Güçlü ol Maia, yarın görüşürüz.”

Aramayı kapatma tuşuna basarken Tiggy'nin öteki dünya hakkında tutkuyla bağlı olduğu inançları taşıyor olabilmeyi isteyerek bitkin bir şekilde tekrar yatağa uzandım. Ama şu anda Salt Baba'nın dünyadan ayrılışına dair tek bir neden düşünemiyordum.

Belki *bir zamanlar* Tanrı ya da en azından insan kavrayışının ötesinde bir güç olduğuna inanmıştım. Ama gelişiminin bir evresinde bu teselli yok olmuştu.

Aslında kendime karşı dürüst olmam gerekirse bunun ne zaman olduğunu tam olarak biliyordum.

Keşke dışarıdan sakın ve işlevsel bir insan gibi görünen bir otomat olmak yerine yeniden *hissetmeyi* öğrenebilseydim. Babamın ölümüne olması gereken derinlikte bir duygusal tepki veremeyişim, bana sorunumun ne kadar derinleştiğini her şeyden daha açık bir şekilde gösteriyordu.

Yine de başkalarını rahatlatma konusunda gayet iyiyim, diye düşündüm. Bütün kardeşlerimin beni evin direği, bir sorunları olduğunda yanlarında olacak kişi olarak gördüğünü biliyordum. Her zaman becerikli, mantıklı ve Marina'nın da dediği gibi –sözüm ona– “güçlü” Maia...

Oysaki onlardan çok daha fazla korkuyordum. Kız kardeşlerimin hepsi kanatlanıp yuvadan uçmuştu, yalnızca ben babamızın yaşlandığı için yanında olmam gerektiği mazeretinin arkasına saklanarak burada kalmıştım. Buna da söz konusu durumun, yalnız başına çalışmayı gerektiren kariyerime gayet uygun olduğu bahanesini eklemiştim.

İronik bir şekilde, özel hayatımdaki boşluğa rağmen günlerimi hayalî ve genellikle romantik bir dünyada geçiriyor, Rusçadan ve Portekizceden ana dilim olan Fransızcaya romanlar çeviriyordum.

Benimle hangi dilde konuşursa konuşsun söylediklerini bir papağan gibi tekrar edebilme yeteneğimi ilk keşfeden babam olmuştu. Kendisi de dil uzmanı olduğu için bir dilden diğerine geçerek konuşur, ona

"Hayır, burada, evde ölmüş. Kalp krizi."

"Sen yanında mıydın? Acı çekti mi? Ben..." Tiggy'nin sesi titriyordu. "Ben onun acı çektiği düşüncesine dayanamam."

"Hayır, Tiggy, burada değildim. Birkaç günlüğüne Londra'ya, arkadaşını Jenny'yi ziyarete gitmiştim. Aslında..." Bunu hatırlayınca bir an için nefesim kesildi. "Aslında beni gitmeye ikna eden de babamdı. Atlantis'ten uzaklaşmanın ve biraz değişikliğin bana iyi geleceğini söylemişti."

"Ah, Maia, senin açından ne kadar kötü olmuş. Yani oradan kırk yılda bir ayrılıyorsun ve o sırada..."

"Biliyorum..."

"Babamın bunun olacağını bildiğini sanmıyorsun, değil mi? Yani seni korumak için oradan gönderdiğini?"

Tiggy son birkaç saattir zihninde dolaşıp duran düşünceleri dile getirmişti.

"Hayır, sanmıyorum. Bence buna aksilik yasası deniyor. Her neyse, benim için endişelenme. Ben daha çok sizin ve şu anda vermek zorunda olduğum korkunç haber için endişeleniyorum. İyi misin? Keşke orada olup sana sarılabilseydim."

"Doğrusu şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum çünkü hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor. Belki de eve gelene kadar böyle olacak. Yarın bir uçak bulmaya çalışacağım. Diğerlerine haber verebildin mi?"

"Beni hemen aramalarını söylediğim sayısız mesaj bıraktım."

"Sana yardım etmek için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya geleceğim, sevgili Maia. Eminim cenaze töreni için yapılması gereken çok şey olacaktır."

Ona babamızın zaten defnedilmiş olduğu haberini vermeye dilim varmamıştı. "Burada olman iyi gelecek," dedim. "Şimdi eğer mümkünse uyumaya çalış, Tiggy. Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Tiggy'nin sesindeki titreme, durumu sindirdikçe gözyaşlarının boşanmak üzere olduğunu gösteriyordu. "Maia, o ölmedi, biliyorsun. Hiçbir ruh ölmez, sadece başka bir düzeye geçer."

“Evet, umarım bu doğrudur. İyi geceler, sevgili Tiggy.”

“Güçlü ol Maia, yarın görüşürüz.”

Aramayı kapatma tuşuna basarken Tiggy'nin öteki dünya hakkında tutkuyla bağlı olduğu inançları taşıyor olabilmeyi isteyerek bitkin bir şekilde tekrar yatağa uzandım. Ama şu anda Salt Baba'nın dünyadan ayrılışına dair tek bir neden düşünemiyordum.

Belki *bir zamanlar* Tanrı ya da en azından insan kavrayışının ötesinde bir güç olduğuna inanmıştım. Ama gelişiminin bir evresinde bu teselli yok olmuştu.

Ashnda kendime karşı dürüst olmam gerekirse bunun ne zaman olduğunu tam olarak biliyordum.

Keşke dışarıdan sakın ve işlevsel bir insan gibi görünen bir otomat olmak yerine yeniden *hissetmeyi* öğrenebilseydim. Babamın ölümüne olması gereken derinlikte bir duygusal tepki veremeyişim, bana sorunumun ne kadar derinleştiğini her şeyden daha açık bir şekilde gösteriyordu.

Yine de başkalarını rahatlatma konusunda gayet iyiyim, diye düşündüm. Bütün kardeşlerimin beni evin direği, bir sorunları olduğunda yanlarında olacak kişi olarak gördüğünü biliyordum. Her zaman becerikli, mantıklı ve Marina'nın da dediği gibi –sözüm ona– “güçlü” Maia...

Oysaki onlardan çok daha fazla korkuyordum. Kız kardeşlerimin hepsi kanatlanıp yuvadan uçmuştu, yalnızca ben babamızın yaşlandığı için yanında olmam gerektiği mazeretinin arkasına saklanarak burada kalmıştım. Buna da söz konusu durumun, yalnız başına çalışmayı gerektiren kariyerime gayet uygun olduğu bahanesini eklemiştim.

İronik bir şekilde, özel hayatımdaki boşluğa rağmen günlerimi hayali ve genellikle romantik bir dünyada geçiriyor, Rusçadan ve Portekizceden ana dilim olan Fransızcaya romanlar çeviriyordum.

Benimle hangi dille konuşursa konuşsun söylediklerini bir papağan gibi tekrar edebilme yeteneğimi ilk keşfeden babam olmuştu. Kendisi de dil uzmanı olduğu için bir dilden diğerine geçerek konuşur, ona

yanıt verirken aynı şeyi yapıp yapamayacağımı izlerdi. On iki yaşına geldiğimde Fransızca'yı, Almancayı ve İngilizce'yı –İsviçre'de konuşulan tüm dilleri– ana dilim gibi; Latince'yı, Yunancayı, Rusçayı, İtalyancayı ve Portekizce'yı ise yeterli düzeyde konuşabiliyordum.

Diller benim için gerçek bir tutku, sonu olmayan bir meydan okumaydı çünkü ne kadar iyi olursam olayım hep daha iyi olabilirdim. Kelimeler ve onların doğru kullanımları beni öylesine çekiyordu ki iş hangi üniversiteye gideceğime karar vermeye geldiğinde tercihim belliydi.

Hangi dile odaklanmam gerektiği konusunda babamdan yardım istemiştim.

Düünceli bir şekilde bana bakmıştı. “Pekâlâ, Maia, buna sen karar vermelisin. Ama belki de şu anda hâkim olduğun dillerden birini seçmemelisin çünkü üniversitede bir dil öğrenmek ve o dilde ilerlemek için üç ya da dört yıl vaktin olacak.”

“Gerçekten bilmiyorum, baba,” demiştim iç çekerek. “Hepsini seviyorum. Bu yüzden sana soruyorum.”

“O zaman sana mantıklı bir bakış açısı sunacak ve önümüzdeki otuz yıl içinde dünyadaki ekonomik gücün radikal bir değişim göstereceğini söyleyeceğim. Yani senin yerinde olsaydım öne çıkan üç Batı dilinde zaten akıcı bir şekilde konuşabildiğine göre daha uzaklara bakardım.”

“Çin ve Rusya gibi ülkeleri mi kastediyorsun?”

“Evet, Hindistan'ı ve Brezilya'yı da tabii. Kullanılmamış muazzam kaynakları ve büyüleyici kültürleri olan bütün ülkeleri...”

“Rusça çok hoşuma gitmişti, aslında Portekizce de öyle. Çok...” Doğru kelimeyi aradığımı hatırlıyordum. “Anlatımı çok güçlü bir dil.”

Babam, “İşte, gördün mü?” diyerek gülümsemişti, yanıtımı beğendiğini görebiliyordum. “Neden ikisini de öğrenmiyorsun? Dil öğrenmeye yatkınlığın sayesinde bunu kolayca başarabilirsin. Ve sana söz veriyorum, Maia; bu dilleri, hatta birini bile öğrendiğinde dünyanın bütün nimetleri ayaklarının altına serilecek. Şimdilik dünyada neler

olacağı hakkında vizyonu olan birkaç kişi var. Dünya değişiyor ve sen de bunun keşif kolunda olacaksın.”

Boğazım kavrulmuşçasına kuruydu. Yataktan kalktım ve bir bardak su almak için mutfığa doğru yürüdüm. Babamın, eşsiz becerilerle donatılmış olan benim, geleceğinden emin olduğu yeni şafaklara doğru güvenle yürüyeceğimi umduğumu düşündüm. O zamanlar ben de kesinlikle öyle olacağını düşünüyordum. Her şey bir yana, babamın benimle gurur duymasını sağlamak için can atıyordum.

Ama pek çok insana olduğu gibi hayat benim de karşıma çıktı ve beni planlanmış yörüngemden çekip aldı. Becerilerim bana daha büyük bir dünyaya ulaşabileceğim bir mançınık sunacağı yerde baba evimde saklanma imkânı verdi.

Kız kardeşlerim dünyanın dört bir tarafındaki farklı yaşamlarını bırakıp eve geldiklerinde münzevi yaşam tarzım konusunda bana takılmışlardı. Atlantis’ten dışarı adım atmadıkça biriyle tanışmam mümkün olmadığı için evde kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu söylemişlerdi.

Son gördüğümde Ally beni azarlamıştı: “Çok güzelsin, Maia, bunu seninle tanışan herkes söylüyor ama sen hâlâ burada tek başına oturuyor ve güzelliğini ziyan ediyorsun.”

Ambalajımın beni kalabalığın içinde ön plana çıkardığı muhtemelen doğrudur. Altı kız kardeşten oluşan bir ailede her birimiz küçüklüğümüzde bizi ayıran temel özelliklerimizle etiketlenmiştik.

Maia, güzel; Ally, lider; Star, barıştırmacı; CeCe, uygulamacı; Tiggy, besleyici ve Electra, ateş topu.

Asıl soru, her birimize verilen bu armağanların bize başarı ve mutluluk getirip getirmediği idi.

Kız kardeşlerimden bazıları hâlâ çok gençti ve henüz bunu bilebilecekleri ya da benim karar verebileceğim kadar çok şey yaşamamışlardı. Ama kendi adıma o zamanlar sahip olduğum gücü aulayamayacak kadar saf olduğumdan, benim güzellik “armağanının” hayatının en

acı verici anımı yaşamama neden olduğunu biliyordum. Ve şimdi onu, yani kendimi saklıyordum.

Son zamanlarda babam köşke beni görmeye geldiğinde bana sık sık mutlu olup olmadığını sorardı.

Her zaman olumlu yanıt vererek. “Elbette mutluyum, baba,” derdim. Ne de olsa görünüşte mutlu olmamak için hiçbir nedenim yoktu. Rahat yaşıyordum ve iki çift sevecen kol, üç adım ötemdeydi. Dünya –teknik olarak dünyanın bütün nimetleri– ayaklarımın altındaydı. Hiçbir bağım, hiçbir sorumluluğum yoktu... Ama aslında bunların özlemini çekiyordum.

Daha birkaç hafta önce babamın beni Londra’daki eski okul arkadaşımı ziyaret etmem için teşvik ettiğini düşününce gülümsedim. Bunu babam önerdiği ve ben de yetişkinlik hayatımı onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünerek geçirdiğim için kabul etmişim. “Normal” bir insan olamasam bile, eğer gidersem öyle olduğumu düşünmesini umuyordum.

Böylece Londra’ya gittim... ve döndüğümde onun da gitmiş olduğunu gördüm. Sonsuza dek.

Bu arada saat sabahın dördü olmuştu. Yatak odama döndüm ve uykuya dalabilme umuduyla yatağa uzandım. Ama uykum gelmiyordu. Babam öldükten sonra burada saklanmak için artık onu mazeret olarak kullanamayacağım aklıma gelince kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Atlantis’in satılması bile mümkündü. Babam ölümünden sonra ne olacağından elbette ki bana hiç bahsetmemişti. Bildiğim kadarıyla diğer kız kardeşlerime de hiçbir şey söylememişti.

Birkaç saat öncesine kadar Salt Baba, her şeye gücü yeten ve her yerde olabilen biriydi. Hepimizi güven içinde yükseklerde tutan bir doğa gücüydü.

Bize “Altın Elmalarım” derdi. Olgun ve mükemmel yuvarlaklıkta, toplanmayı bekleyen elmalar... Ama şimdi ağacın dalları sallanmıştı, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hepimiz silkelenmeye başlamıştık ve eğer düşersek bizi yakalayacak o güvenli el de artık yoktu.

Ön kapımın tıklatıldığını duydum ve açmak için sendeleyerek yataktan kalktım. Birkaç saat önce ümitsizlik içinde, uyuyabilmem için yıllar önce doktorun verdiği uyku haplarını aramış ve bir tane almıştım. Salondaki saate göz atıp da saatin on biri geçtiğini görünce bunu yapmamış olmayı diledim.

Kapıyı açınca karşımda Marina'nın endişeli yüzü belirdi. "Günaydın, Maia, ev ve cep telefonunu aradım ama yanıt alamayınca iyi olup olmadığına bakmaya geldim."

"Özür dilerim, uyku ilacı almıştım. Fena çarptı. İçeri girsene," dedim utanarak.

"Hayır, bırakayım da sen iyice ayıl. Daha sonra, belki düşünu alıp giyindikten sonra eve gelirsin. Tiggy aradı ve bu akşam saat altıda geleceğini haber verdi. Star, CeCe ile Electra'ya ulaşmayı başarmış, yani onlar da yola çıkmışlar. Ally'den haber var mı?"

"Telefonuma bakarım, aramamışsa onu tekrar ararım."

"Sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun, Maia."

"İyi olacağım, Ma, gerçekten. Daha sonra gelirim."

Ön kapıyı kapattım ve kendime gelmek için yüzüme soğuk su çarpmak üzere banyoya doğru seğirttim. Aynaya baktığımda Marina'nın iyi olup olmadığını neden sorduğunu anladım. Bir gece içinde gözlerimin çevresinde kırışıklıklar, altlarındaysa mor halkalar oluşmuştu. Normalde parlak olan koyu kahverengi saçlarım cansızlaşıp yağlanarak yüzümün çevresine yapışmıştı. Makyaja hiç ihtiyacı olmayan lekesiz cildim de şişmişti ve solgun duruyordu.

Aynadaki görüntüme bakarak, "Bu sabah sana hiç de ailenin güzeli denemez," diye mırıldandım ve karmakarışık yatak örtülerimin arasında cep telefonumu aramaya başladım. Sonunda onu yorganın altında bulduğumda ekranda sekiz cevapsız arama gördüm. Kız kardeşlerimin bu duruma inanmadıklarını, şok olduklarını gösteren Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sesli mesajlarını dinledim. Acil çağırma yalnızca Ally'den hâlâ yanıt gelmemiştir. Telesekreterine tekrar not bıraktım ve ona beni hemen aramasını söyledim.

Evde Marina ile Claudia'yı kız kardeşlerimin üst kattaki odalarını havalandırıp çarşafalarını değiştirirken buldum. Tüm kederine rağmen Marina'nın, yavruları yuvaya döndüğü için memnun olduğunu gördüm. Hepimizin aynı çatı altında bir araya gelmesi nadiren gerçekleşen bir durumdur. Sonuncusu on bir ay önce temmuz ayında babamızın yatıyla Yunan adalarını dolaştığımızda olmuştu. Noel'deyse Star ve CeCe Uzak Doğu'da olduklarından yalnızca dördümüz vardık.

Birlikte peş peşe alt kata inerken Marina, "Christian'ı tekneyle yiyecek ve malzeme almaya gönderdim," dedi. "Bugünlerde kız kardeşlerin pek zor beğenir oldular. Tiggy vegan oldu, Electra ise Tanrı bilir hangi tuhaf, son moda diyeti yapıyordur," diye söylenirken bir tarafı da ona hepimizin onun bakımı altında olduğu günleri hatırlattığını bildiğim bu ani kaosun her anının tadını çıkarıyordu. "Claudia sabahları beri fırında bir şeyler pişiriyor ama bu akşamki yemeği basit tutup makarna ve salata yaparız, diye düşünmüştüm."

Mutfağa yaklaştıkça Claudia'nın pişirdiklerinin ağız sulandırıcı kokusu çocukluk anılarımı canlandırırken, "Electra'nın kaçta geleceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Muhtemelen ancak sabanın erken saatlerinde gelebilir. Los Angeles'tan gelen uçakta yer bulmayı başarmış. Oradan Paris'e, oradan da Cenevre'ye geçecek."

"Sesi nasıl geliyordu?"

"Ağlıyordu," dedi Marina. "Çılgınlar gibi."

"Ya Star ve CeCe?"

"Her zamanki gibi ortak düzenlemelerle CeCe ilgileniyordu. Star'la konuşmadım. CeCe de yelkenleri rüzgârsız kalmışçasına tamamen şokta gibiydi. zavallı. Vietnam'dan eve döneli sadece on gün olmuş. Biraz taze ekmek al, Maia, eminim bu sabah henüz hiçbir şey yememiştir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Marina önüne tereyağı ve reçel sürülmüş bir dilim ekmek koydu. Ekmeğinden bir ısırık alırken, “Ne halde olacaklarını düşünmek bile beni ürkütüyor,” diye mırıldandım.

Marina sağduyulu bir şekilde, “Her zamanki gibi olacaklar ve kendi tarzlarıyla tepki verecekler,” dedi.

“Ve elbette hepsi de babamızın cenazesine geldiğini düşünüyor,” dedim iç çekerek. “Çok üzücü olsa bile en azından hepimizin onun yaşamım kutlayabileceği, onu ebedi yolculuğuna uğurlayıp hayatımıza devam etmeyi umacağımız bir geçiş töreni olacaktı. Şimdiyse yalnızca babalarının gitmiş olduğunu öğrenecekler.”

“Biliyorum, Maia. Ama olan oldu,” dedi Marina üzüntüyle.

“En azından babamın haber vermemiz gereken arkadaşları veya iş ortakları olmalı.”

“Georg Hoffman bütün bunları yapacağını söyledi. Gelip sizi görebilmesi için hepinizin ne zaman burada toplanacağınızı öğrenmek amacıyla bu sabah beni tekrar aradı. Ally’den haber alır almaz kendisini arayacağımı söyledim. Belki babanızın zihninin gizemli işleyişine biraz açıklama getirebilir.”

“Evet, umarım,” diye mırıldandım ümitsizce.

“Şimdi seni kahvaltıda yalnız bırakırsam kusura bakmazsın, değil mi? Kardeşlerin gelmeden önce yapacak binlerce şeyim var.”

“Elbette sorun değil. Teşekkürler, Ma,” dedim. “Sen olmasaydın ne yapardık, hiç bilmiyorum.”

“Ya da sen olmasaydın...” Marina omuzumu okşadı ve mutfaktan çıktı.

4

O akşamüzeri bahçelerde amaçsızca dolaştığım, sonra da babamı aklımdan çıkarabilmek için biraz çeviri yapmaya çalışarak geçirdiğim öğleden sonrasında saat beşi biraz geçerken iskeleye yanaşan motorun sesini duydum. Tiggy nihayet geldiği ve en azından artık düşünceleirimle baş başa kalmayacağım için rahatlayarak ön kapıyı hızla açtım ve onu karşılamak için çimenlikte koşmaya başladım.

Büyük bir zarafetle motordan inişini izledim. Tiggy küçükken babam ona sık sık bale dersleri almasını önerirdi çünkü Tiggy yürümez, âdeta süzülürdü. Esnek ve ince vücudunu öylesine kolaylıkla taşırdı ki ayakları yere değmiyor gibi görünürdü. Kalp şeklindeki yüzüne damgasını vuran uzun kirpiklerinin çevrelediği iri, berrak gözleri ona dünya dışı bir varlığın havasını veriyordu. Tiggy'ye bakarken birdenbire onun büyük bir tutkuyla bakımını yaptığı o narin, genç geyiğe ne kadar benzediğini düşündüm.

Bana doğru gelirken, “Sevgili Maia!” diyerek kollarını iki yana açtı.

Bir süre sessizce kucaklaştık. Birbirimizden uzaklaştığımızda gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Travma geçirmiş gibi uyuşmuş durumdayım... Ya sen?”

“Aynen. Hâlâ kabullenemiyorum,” diye karşılık verdi.

Kollarımız hâlâ birbirimizin omuzlarına sıkıca kenetlenmiş haldeydi ve eve doğru yürümeye başlamıştık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tiggy terasta birden durdu ve bana döndü: “Babam hâlâ?..” Eve bir bakış attı. “Eğer buradaysa kendimi buna hazırlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

“Hayır, Tiggy, artık evde değil.”

“Ah, öyleyse onu aldılar ve...” Bunu düşününce sesi üzüntüyle cılızlaştı.

“Haydi, içeri girelim de birer fincan çay içerken sana her şeyi anlatayım.”

“Biliyor musun, onu hissetmeye çalıştım?.. Yani onun ruhunu...” dedi Tiggy iç çekerek. “Ama sadece bir boşluk vardı, hiçbir şey yoktu.”

Tiggy’nin garip fikirlerine alışık olduğumdan ve acımasız bir pragmatizmle bunu yıkmak istemediğimden, “Belki de herhangi bir şey hissetmek için fazla erkendir,” diyerek onu rahatlattım. Mutfağa doğru ilerlerken de, “Ben de bir şey hissedemiyorum,” diye ekledim.

Evyenin önünde duran Claudia, Tiggy’yi –Claudia’nın en çok onu sevdiğinden şüphelenirdim– görmek için arkasına döndüğünde bakışlarındaki sempatiyi gördüm.

Tiggy, “Ne kadar korkunç bir şey, değil mi?” diyerek ona sarıldı. İçimizde sadece Tiggy kendini Claudia’yı fiziksel olarak kucaklayabilecek kadar rahat hissedirdi.

“Evet, gerçekten korkunç,” dedi Claudia. “Siz ikiniz salona geçin, çayınızı oraya getiririm.”

Evin içinde yürürken Tiggy, “Ma nerede?” diye sordu.

“Yukarıda, yatak odalarınıza son rötuşları yapmakla meşgul. Muhtemelen önce ikimizin vakit geçirmesini istemiştir,” dedim otururken.

“O burada mıymış? Yani son anlarında babamın yanında mıymış?”

“Evet.”

“Ama neden bizimle daha önce iletişime geçmemiş?” Tiggy de benim sorduğum soruyu sormuştu.

Bunu izleyen yarım saat boyunca dün Marina’ya yağdırdığım soruların yanıtlarını verdim. Ona babamızın şu anda kurşun bir tabut içinde okyanusun derinliklerinde yatmakta olduğunu söyledim. Onun

da benim kadar şaşırmasını beklerken Tiggy sadece omuzlarını hafifçe kaldırarak anladığını belirtti.

“Sevdiği yere dönmeyi ve bedeninin sonsuza kadar orada kalmasını istemiş. Aslında bir bakıma, Maia, onu görmediğim için memnunum... yani cansız olarak. Çünkü şimdi onu hep olduğu gibi hatırlayacağım.”

Kardeşimi şaşkınlıkla inceledim. En duygusalımız olmasına rağmen babamızın ölüm haberinin –en azından görünüşte– onu tahmin ettiğim kadar etkilemediği ortadaydı. Aslında Tiggy her zamanki kadar iyi görünüyordu. Kestane rengi gür saçları yüzünün çevresinde gösterişli bir yele gibi parıldıyor, iri kahverengi gözleri her zamanki masum, neredeyse ürkek ifadesiyle olumlu ışıklar saçıyordu. Tiggy’nin sakın bakış açısı bana, ben başaramasam bile diğer kardeşlerimin de aynı şekilde hissedebilecekleri ümidini vermişti.

Düşüncelerimi dile getirdim ve “İronik bir şekilde harika görünüyorsun, Tiggy,” diyerek ona iltifat ettim. “Temiz İskoçya havası sana iyi geliyor olmalı.”

“Ah, kesinlikle öyle,” diye onayladı. “Çocukken evin içinde geçirdiğim onca yıldan sonra kendimi kırlara salınmış gibi hissediyorum. Yorucu bir iş olmasına ve kaldığım kulübe inanılmaz derecede basit olmasına rağmen işimi çok seviyorum. İçinde tuvaleti bile yok.”

Tiggy’nin tutkusunun peşinden gidebilmek için bedensel rahatından vazgeçebilme gücüne hayranlık duyarak, “Vay canına,” dedim. “Yani Servion Hayvanat Bahçesi’nin laboratuvarında çalışmaktan daha mı tatmin edici?”

“Ah, Tanrım, kesinlikle!” Tiggy gözlerini kocaman açtı. “Doğrusu o da harika bir işti ama oradan nefret ediyordum çünkü bizzat hayvanlarla çalışmıyor, sadece genetik yapılarını analiz ediyordum. Neredeyse hiç ücret almadan gece gündüz Kuzey İskoçya’da dolaşmak için harika bir kariyeri bıraktığımı göz önünde bulundurunca muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsunuzdur ama bu bana çok tatmin edici geliyor.”

Elinde çay tepsisiyle salona gelip onu önümüzdeki sehpa bırakan Claudia’ya bakarak gülümsedi.

“Deli olduğunu düşünmüyorum, Tiggy. Gerçekten seni çok iyi anlıyorum.”

“Ashında dün geceki telefona kadar kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum.”

“Eminim yapman gereken işi bulduğun içindir,” diyerek gülümsedim.

“Evet, o ve... diğer şeyler,” derken narin yanaklarının hafifçe kızardığını fark ettim. “Ama bunu sonra konuşuruz. Diğerleri ne zaman evde olacak?”

Fincanlara çay koyarken, “CeCe ve Star bu akşam yediye kadar burada olacaktır, Electra da sabahın erken saatlerinde gelmiş olacak,” dedim.

“Electra’ya söylediğinde nasıl karşıladı?” diye sordu Tiggy. “Ashında yanıt vermen gerekmiyor, tahmin edebiliyorum.”

“Şey, onunla Ma konuştu. Anladığım kadarıyla avazı çıktığı kadar bağırmış.”

Tiggy çayından bir yudum alırken, “Her zamanki gibi o halde,” dedi. Sonra birdenbire iç çekti ve gözlerindeki ışıık kayboldu. “Çok tuhaf geliyor. Her an Salt Baba’mn içeri girmesini bekliyorum. Ama tabii bir daha asla gelemeyecek.”

“Evet, gelemeyecek,” dedim ben de üzülerек.

“Yapmamız gereken bir şey var mı?” Tiggy aniden kanepeden kalktı ve dışarıya bakmak için pencereye doğru yürüdü. “*Bir şeyler...* yapıyor olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Yapılacak bir şey yok. Anlaşılan hepimiz toplandığımızda Salt Baba’nın avukatı gelip bazı şeyleri açıklayacak,” dedim ve çaresizlikle omuz silktim. “Tek yapabileceğimiz diğerlerini beklemek.”

“Sanırım haklısın.”

Tiggy’nin alnını pencereye dayamasını izledim.

“Hiçbirimiz onu gerçekten tanıımıyorduk, değil mi?” dedi yavaşça.

“Tanımıyorduk.”

“Maia, sana bir soru daha sorabilir miyim?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Elbette.”

“Nereden geldiğini merak ettiğin oluyor mu? Yani gerçek anne ve babanın kim olduğunu?..”

“Elbette aklımdan geçti, Tiggy. Ama Salt Baba benim her şeyim oldu. *Babam* oldu. Yani sanırım bunun ötesini düşünmeye hiç ihtiyaç ya da istek duymadım.”

“Araştırmaya çalışsaydın suçluluk hissedeceğini mi düşünüyorsun?”

“Belki de,” dedim. “Ama Salt Baba her zaman yeterliydi ve daha sevgi dolu, daha şefkatli bir ebeveyn düşünemiyordum.”

“Bunu anlayabiliyorum. Sizin aranızda her zaman özel bir bağ vardı. Belki de ilk çocuklar hep öyle oluyordu.”

“Ama sizi de çok severdi,” dedim. “Her birimizin onunla özel bir bağı vardı.”

“Evet, beni sevdiğini biliyordum,” dedi Tiggy sakın bir tavırla. “Ama bu beni nereden gelmiş olduğumu merak etmekten alıkoyamadı. Bunu ona sormayı düşündüysem de onu üzmemek istemedim. Bu yüzden hiç sormadım. Her neyse, zaten artık çok geç.” Esnemesini bastırdı ve sordu: “Odama çıkıp biraz dinlenmemin bir sakıncası var mı? Belki gecikmeli bir şoktan, belki de haftalardır ara vermeden çalıştığım için kendimi çok yorgun hissediyorum.”

“Elbette gidebilirsin. Git ve dinlen, Tiggy.”

Tiggy'nin kapıya doğru süzülürcesine gidişini izledim. “Daha sonra görüşürüz.”

“İyi uykular!” diye seslenirken kendimi yine tek başıma buldum. Ve tuhaf bir şekilde rahatsız... Belki de bana öyle gelmişti ama Tiggy'nin maneviyata düşkünlüğü, etrafında olup bitenlerden bir parça uzak olma havası birdenbire daha da belirginleşmiş gibi gelmişti. Ondan ne beklediğimden pek emin değildim, ne de olsa kız kardeşlerimin bu haber karşısında verecekleri tepki beni ürkütüyordu. Tiggy'nin bu durumun üstesinden gelebiliyor gibi görünmesine memnun olmalıydım.

Yoksa tedirginliğimin gerçek nedeni, kardeşlerimin her birinin Salt Baba'nın ve çocukluklarının geçtiği evin ötesine uzanan bir hayat-

larının olması mıydı? Oysaki benim bütün dünyamı babam ve Atlantis oluşturunuyordu.

Star ve CeCe saat yediye biraz geçe iskeleye inerlerken onları karşılamak için oradaydım. İkisi de fiziksel yakınlığa pek gönüllü değildi. CeCe ona kısa bir an için sarılmama izin verdikten sonra geri çekildi.

“Şok edici bir haber, Maia,” dedi. “Star çok sarsıldı.”

Kız kardeşinin arkasında duran ve her zamankinden daha solgun görünen Star’a bakarak, “Eminim,” dedim ve kollarımı ona doğru uzatarak sordum: “Nasılsın, tatlım?”

“Yıkıldım,” diye fısıldadı Star, ay ışığı rengindeki muhteşem saçlarının süslediği başını birkaç saniyelğine omuzuma yaslayarak.

“Hiç değilse şu anda beraberiz,” dedim.

Star benden uzaklaşarak CeCe’nin onu hemen saran güçlü ve koruyucu kollarına döndü.

Üçümüz eve doğru yürürken CeCe, “Neler yapılması gerekiyor?” diye sordu.

Onları da salona aldım, oturttum ve Salt Baba’nın ölümünü, hiçbirimizin katılmadığı bir cenaze töreniyle defnedilme isteğini bir kez daha anlattım.

CeCe ancak dördüncü kardeşimin olabileceği kadar klinik bir mantıklılıkla, “Peki, babamızı tekneye kim koymuş?” diye sordu. Duyarsız olmadığını biliyordum, CeCe yalnızca gerçekleri istiyordu.

“Açıkgası bunu sormadım ama eminim öğrenebiliriz. Muhtemelen *The Titan*’ın mürettebatından biridir.”

“Peki, nerede defnetmişler? Yani yatın bağlı olduğu St. Tropez’de mi, yoksa denize mi açılmışlar? Eminim öyle yapmışlardır.”

CeCe’nin ayrıntıları öğrenme ihtiyacı Star’ı ve beni ürpertmişti. Sorgulamasının sona ermesini umarak, “Ma onun çoktan beri *The Titan*’da durmakta olan kurşun bir tabutla gömüldüğünü söylüyor,” dedim. “Ama nerede gömüldüğünü bilmiyorum açıkgası.”

"Şu avukat, Salt Baba'nın vasiyetini de açıklayacaktır herhalde," diye sürdürdü CeCe.

"Evet, sanırım öyle."

"Anladığımı kadarıyla artık olanaklarımız kısıtlı," dedi omuz silerek. "Kendi hayatlarımızı kazanmamız konusunda ne kadar takıntılı olduğumu hatırlarsınız. Her şeyi hayır kurunlarına bırakmış olması beni şaşırtmaz."

CeCe'nin her zamanki patavatsızlığının, iç dünyasında yaşadığı acıyla başa çıkabilmesi için şu anda daha belirgin hale geldiğini anlamama rağmen artık sınırlarıma varmışım. Yorumuna yanıt vermedim, onun yerine kanepede kardeşinin yanında sessizce oturmakta olan Star'a döndüm.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Ben..."

Star daha konuşmadan CeCe araya girdi: "Hepimiz gibi o da şokta." Güçlü, esmer elini kardeşine uzatıp Star'ın ince, solgun parmaklarını avucunun içine aldı. "Ama birlikte üstesinden geleceğiz, öyle değil mi? Çok yazık oldu çünkü babamıza güzel haberler vermek üzereydim."

"Ne haberi?" diye sordum.

"Londra'daki St. Martins Sanat Okulu'nda eylül ayında başlayacak olan bir yıllık hazırlık kursuna kabul edildim."

"Bu çok güzel bir haber, CeCe," dedim. Daha geleneksel stili modern sanata tercih ettiğimden onun "enstalasyon" dediği o garip şeyleri hiçbir zaman anlayamamışım ama bunun onun tutkusu olduğunu bildiğim için CeCe adına memnun olmuştum.

"Evet, hepimiz çok sevindik, öyle değil mi?"

Pek öyle görünmemesine rağmen Star da itaatkâr bir şekilde, "Evet," dedi. Alt dudağının titrediğini görebiliyordum.

"Londra'ya taşınacağız. Yani Salt Baba'nın avukatıyla görüşme yaptıktan sonra hâlâ yeterli paramız olursa..."

Sonunda sabrımın sınırları fazlasıyla zorlanmıştı. "Aslına bakarsan, CeCe," dedim, "böyle şeyleri düşünmenin pek sırası değil."

“Özür dilerim, Maia. Bilirsin, ben böyleyimdir. Babamı çok sevdim. Harikulade bir adamdı ve çalışmalarımı her zaman desteklerdi.”

CeCe'nin ela gözlerinde birkaç saniye için hassasiyet ve belki de biraz korku gördüm.

“Evet, eşsiz biriydi,” dedim.

“Haydi, Star, yukarı çıkıp valizlerimizi açalım mı?” diye önerdi CeCe. “Yemek saat kaçta, Maia? Birazdan ikimiz de bir şeyler yiyebiliriz.”

“Claudia'ya mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bir şeyler hazırlamasını söylerim. Electra'nın gelmesine saatler var ve Ally'den hâlâ haber alamadım.”

CeCe, “O halde birazdan görüşürüz,” diyerek ayağa kalktı, Star da onu izledi.

“Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeterli, biliyorsun,” dedi CeCe. Bunu söylerken de bana kederli bir şekilde gülümsedi. Bütün duyarsızlığına rağmen o sözleri samimiyetle söylediğini biliyordum.

Onlar gittikten sonra üçüncü ve dördüncü kız kardeşlerim arasındaki ilişkinin tuhaflığını düşündüm. Marina'yla bu konuyu birçok kez konuşmuştuk. Büyüdükçe Star'ın, CeCe'nin güçlü kişiliğinin arkasına giderek daha fazla saklanması konusunda endişeliydik.

“Star'ın kendine ait hiçbir düşüncesi yok,” demiştim birçok kez. “Herhangi bir şey konusunda ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Elbette bu sağlıklı bir şey olamaz.”

Marina da bana bütün kalbiyle katılıyordu ama babama bundan bahsettiğimde bana esrarengiz bir şekilde gülümsemiş ve endişelenmememi söylemişti.

“Günün birinde Star da kanatlarını açacak ve tıpkı muhteşem bir melek gibi uçacak. Bekle ve gör.”

Ama bu beni rahatlatmıyordu çünkü CeCe'nin de bütün o soğukkanlı görünümüne rağmen bu bağımlılığa aynı şekilde karşılık verdiğini görebiliyordum. Eğer Star günün birinde babamın öngöründe bulunduğu gibi *kanatlarını açarsa* CeCe kendini tamamen kaybolmuş hissedebilirdi.

Üç kız kardeşimin, etrafımızdaki her şeyin bize kaybımızın büyük-lüğünü hatırlattığı eve alışmaya çalıştıkları o akşam yemeği kasvetli geçti. Marina bizi neşelendirmek için elinden geleni yaptı ama bunu nasıl yapacağından pek emin değilmiş gibi görünüyordu. Kıymetli kız-larının her birine şimdilerde neler yaptıkları konusunda sorular sordu ama Salt Baba'nın dile getirilmeyen anıları zaman zaman gözlerimizin dolmasına neden oldu. Sonunda sohbet çabaları yerini sessizliğe bıraktı.

Tiggy uzun bir iç çekişle, "Ally'nin nerede olduğunu bulup Salt Baba'nın bize ne söylemek istediğini öğrenme kısmına geçebilirsek memnun olacağım," dedi. "İzninizle, ben yatmaya gidiyorum."

Hepimizi öperek odadan çıktı ve onu birkaç dakika sonra CeCe ile Star izledi.

Masada sadece ikimiz kaldığımızda Marina, "Aman Tanrım," diyerek iç çekti. "Tamamen mahvolmuş haldeler. Tiggy'yle aynı fikir-deyim; Ally ne kadar kısa sürede ortaya çıkıp buraya gelirse hepimiz hayatımıza o kadar çabuk devam edebiliriz."

"Belli ki telefon şebekesinin kapsama alanı dışında bir yerlerde," diyerek iç çektim. "Çok yorgun olmalısın, Ma. Sen de yat, ben Electra'nın gelmesini beklerim."

"Emin misin, *chérie*?"

"Evet, kesinlikle," dedim. Marina'nın en küçük kardeşimle başa çıkmayı çok zor bulduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim, Maia," diyerek daha fazla sorgulamadan tek-lifimi kabul etti. Masadan kalktı ve beni alnımdan şefkatle öperek mutfaktan çıktı.

Sonraki yarım saatte Electra'yı beklerken yapacak bir şeyimin olduğuna şükrederek Claudia'nın sofrayı kaldırmasına yardımcı ol-dum. Claudia'nın gevezelik etmemesine alışkındım ama bu akşam o metanetli ve sessiz varlığını özellikle rahatlatıcı bulmuştum.

"Kapıları kilitleyeyim mi, Bayan Maia?" diye sordu.

"Hayır, uzun bir gün geçirdin. Sen yatağına git, ben hallederim."

Claudia, "Nasıl isterseniz, *guten nacht*," diyerek mutfaktan çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabah alışmadık bir biçimde geç saatlere kadar uyuduğumdan kendimi tamamen uyanık hissettiğim ve Electra'nın gelmesine en az birkaç saat daha olduğunu bildiğim için Salt Baba'nın çalışma odasının kapısına gittim. Onu etrafımda hissetme arzusuyla kapının tokmağını çevirdim ama kilitli olduğunu fark ettim.

Bu beni hem şaşırttı hem rahatsız etti. Babamın evden çalıştığı zamanlarda odasında geçirdiği uzun saatler boyunca bu kapı biz kızlara her zaman açıktı. Çekinerek kapısını çaldığımda ne kadar meşgul olursa olsun beni hep gülümseyerek karşıladı ve ben onun fiziksel ve maddesel özelliklerini barındıran bu odada oturmaktan çok hoşlamırdım. Masasının üzerindeki bilgisayar yığınının ve uydu konferans bağlantısı için hazır duran büyük ekrana rağmen gözlerim hep arkasındaki raflara rastgele yerleştirilmiş özel hazinelerinde dolaşırdı.

Bunların dünyanın farklı yerlerine yaptığı seyahatlerde topladığı basit objeler olduklarını söylemişti. Aralarında avucuma sığacak büyüklükte yaldızlı bir çerçeve içinde bir Bakire Meryem minyatürü, eski bir keman, yıpranmış bir deri kese ve adını hiç duymadığım bir İngiliz şairin hırpalanmış bir kitabı da vardı.

Bildiğim kadarıyla eşine ender rastlanan, özellikle değerli şeyler değildiler, sadece her biri onun için bir şeyler ifade eden objelerdi.

Babam gibi bir adamın isteseydi evimizi paha biçilmez sanat eserleri ve muhteşem antikalarla doldurabileceğinden emin olmama rağmen evimizde pek fazla pahalı eser yoktu. Tam aksine onun çok değerli, cansız, maddi şeylerden hoşlanmadığını hissederdim. Dönemin zenginleri dikkat çeken bir sanat eserine aşırı yüksek meblağlar ödediklerinde babam onlarla açık açık alay eder, o eşyaların çalınma korkusuyla kasa odalarında saklı kalacaklarını söylerdi.

Bana, "Sanat eserleri herkese açık yerlerde sergilenmeli," derdi. "Onlar bir ressamın ruhlara verdiği armağandır. Gözlerden saklanması gereken her şey değersizdir."

Ona kendisinin de özel bir uçağının ve büyük, lüks bir yatının olduğunu hatırlatmaya cüret ettiğimde bana hayretle bakınıştı.

“Ama Maia, ikisinin de sadece bir ulaşım vasıtası olduğunu göremiyor musun? Sonuca gidecek bir yol, pratik bir hizmet sunuyorlar. Yarın yanacak olsalar onları kolayca yenileyebilirim. Bana altı tane ‘insan sanat eseri’ yeter; kızlarım... Şu dünyada üzerine titremeye değer tek şey sizsiniz çünkü yerleriniz doldurulamaz. Sevdiğin insanların yeri doldurulamaz, Maia. Bunu unutma, olur mu?”

Bu sözleri bana yıllar önce söylemişti ama ben onları hiç unutmadım. Sadece gerektiği zamanlarda vücudumun her zerresiyle hatırlayabilmeyi diliyordum.

Salt Baba’nın çalışma odasından duygusal anlamda eli boş halde uzaklaştım ve neden kilitlenmiş olduğunu merak ederek salona geçtim. *Yarın Marina’ya sorarım*, diye düşünerek bir sehpaye doğru yürüdüm ve üzerinde duran çerçevelerden birine uzandım. Bu birkaç yıl önce *The Titan*’da çekilmiş bir fotoğraftı ve babamız, etrafında bizlerle birlikte küpeşteye yaslanmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme, yakışıklı yüz hatlarındaysa rahat bir ifade vardı. Beyazlamaya başlayan gür saçları rüzgârda geriye yatmış ve hâlâ formunu kaybetmemiş olan kash vücudu güneşten bronzlaşmıştı.

Bir seksen üç boyundaki Electra hariç hepimizden uzundu.

“*Kimdin sen?*” diye sordum fotoğrafa bakıp kaşlarımı çatarak. Sonra yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için televizyonu açtım ve haberleri buluncaya kadar kanallar arasında dolaştım. Haber bülteni her zamanki gibi savaşa, acıyla, yıkımla doluydu. Tam kanal değiştirmek üzereydim ki spiker, büyük bir uluslararası iletişim şirketinin yöneticisinin, ünlü sanayici Kreeg Eszu’nun cesedinin bir Yunan adasının koylarından birinde kıyıya vurmuş halde bulunduğunu bildirdi.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı... Bunun sebebi sadece yakın zamanda babamın da son yolculuğu için denizin dibini seçmiş olması değildi, bu haber *benimle* de doğrudan bağlantılıydı.

Haber spikeri, Kreeg Eszu’nun ailesinin ona yakın zamanda ölümcül kanser teşhisi konduğunu açıkladığını söyledi. Tahminlere göre Eszu bu teşhisten sonra intihar etmeye karar vermişti. Athenian Holding Başkanlığı görevini, yıllardır onunla birlikte çalışmakta olan oğlu Zed

devrahyordu. Ekranda Zed'in görüntüsü belirdiğinde içgüdüsel olarak gözlerimi kapattım.

"Ah, Tanrım," diye inledim, kaderin on dört yılını umutsuzca unutmaya çalışmak için harcadığım bu adamı hatırlatmak için neden bu anı seçtiğini merak ediyordum.

Ne gariptir ki ikimiz de birkaç saat arayla babalarımızı denizdeki mezarlarına vermiştik.

Ayağa kalktım ve odada bir aşağı bir yukarı yürürken Zed'in yüzünü –hatırladığımdan çok daha yakışıklı görünen yüzünü– zihnimden atmaya çalıştım.

Sana yaşattığı acıyı hatırla, Maia, dedim kendime. Bu iş bitti. yıllar önce bitti. Ne yaparsan yap ama o noktaya geri dönme.

Ancak bitkin bir halde iç geçirerek tekrar kanepeye çöktüğümde o meselenin asla gerçekten kapanmayacağını elbette biliyordum.

5

Birkaç saat sonra Electra'nın gelişini haber veren motor uğultusunu duydum ve derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Evden çıkıp ay ışığının aydınlattığı bahçenin nemli çimenleri üzerinde çıplak ayakla yürürken Electra'nın da bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Upuzun bacakları aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor, harikulade esmer teni ay ışığında parıltıyordu.

Bir metre seksen üç santimlik endamıyla o göz alıcı, çaba gerektirmeyen zarafetinin yanında kendimi her zaman silik hissederdim. Yanıma vardığında kafam rahatça göğsüne dayanacak şekilde beni sıkıca kucaklayan o oldu.

“Ah, Maia...” diye inledi. “Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle. O gitmiş olamaz, bu mümkün değil...”

Electra hıçkırarak ağlamaya başlayınca evde uyuyan diğer kardeşlerimi rahatsız etmemek için onu kendi evime götürmeye karar verdim. Onu yavaşça yönlendirip kapıyı arkamızdan kapatarak oturma odasındaki kanepeye oturttuğumda hâlâ acınası bir şekilde ağlamaya devam ediyordu.

Parıltılı, bal rengi gözleriyle bir yanıt vermem için bana yalvarırcasına bakarak, “Maia, onsuz ne yapacağız?” diye sordu.

Raftan aceleyle bir kutu kâğıt mendil alıp kanepede yanına koyarken, “Kaybının acısını unutmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ama en azından birbirimizi teselli edebileceğimizi umuyorum,” dedim.

Bir mendil alıp gözlerini sildi. “Ma söylediğinden beri ağlıyorum. Buna dayanamıyorum, Maia, mümkün değil...”

“Evet, hepimiz ayın durumdayız,” dedim. Acısının dışı vurumunu izlerken ve dinlerken onun o nefes kesici, tensel varlığının, ruhunda yaşayan savunmasız, küçük kızla ne denli çeliştiğini düşündüm. Dergilerde sık sık onun bir film yıldızı ya da zengin bir çapkınla çekilmiş, duruma tamamen hâkim görüldüğü muhteşem fotoğraflarına rastlar ve onun o çok iyi tanıdığım, duygusal olarak her an patlamaya hazır kız kardeşimle aynı kadın olup olmadığını merak ederdim. Electra’nın özüne kök salmış güvensizlik duygusunu tatmin etmek için sürekli sevgi ve ilgi özlemi içinde olduğuna inanmaya başlamıştım.

Hıçkırıklarına ara verdiğinde, “Sana içecek bir şeyler getireyim mi?” diye sordum. “Belki bir brendi? Biraz sakinleşmene yardımcı olabilir.”

“Hayır, aylardır alkol almadım. Mitch de alkolü kesti.”

Evrenin geri kalanının Michael Duggan olarak tanıdığı dünyaca ünlü, Amerikalı bir şarkıcı olan Mitch, Electra’nın son erkek arkadaşıydı. Biletleri tükenmiş bir dünya turnesinde, çatısına kadar dolu muazzam arenalarda çığlıklar atan hayranlarına konserler veriyordu.

Ondan bahsetmenin Electra’yı bir ağlama krizine daha girmekten kurtaracağını düşünerek, “Şu anda nerede?” diye sordum.

“Şikago’da. Önümüzdeki hafta da Madison Square Garden’da çıkacak. Maia, Salt Baba’nın nasıl öldüğünü bana anlatır mısın? Gerçekten öğrenmeye ihtiyacım var.”

“Emin misin, Electra? Sinirlerinin altüst olduğu belli ve çok uzun bir uçuş yaptın. Belki iyi bir uykudan sonra kendini daha sakin hissedersin.”

“Hayır, Maia,” dedi başını sallayarak, kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba gösteriyordu. “Lütfen şimdi anlat.”

Böylece Marina’nın bana anlattıklarını olabildiğince hızlı bir şekilde ona da anlattım. Electra sessizce oturdu ve söylediğim her kelimeyi dikkatle dinledi.

“Peki, bir cenaze töreni düşündünüz mü? Eğer önümüzdeki hafta olursa Mitch bana yardımcı olmak için gelebileceğini söyledi.”

Babamın son yoleuluğuna özel bir şekilde çıkmayı seçmiş olması beni ilk kez rahatlatmıştı. Electra'nın megastar erkek arkadaşının babamın cenaze töreninde boy göstermesiyle ortaya çıkacak medya sirki düşüncesi tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

"Electra," dedim, "ikimiz de yorgunuz ve..."

Electra sesimdeki tereddüdü hemen sezerek, "Ne oldu, Maia?" diye sordu. "Lütfen söyle bana."

"Pekâlâ, söyleyeceğim ama lütfen kendini üzmemeye çalış."

"Elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

Böylece ona bir çeşit törenin zaten yapılmış olduğunu anlattım. Neyse ki yumruklarını eklemleri beyazlayana kadar sıktığım görmeme rağmen Electra tekrar ağlamadı.

"Ama neden böyle bir şey yaptı?" diye sordu. "Bize onunla düzgün bir şekilde vedalaşma şansını vermemesi zalimlik değil mi?" Electra'nın altın sarısı gözleri öfkeyle parladı. "Bu tam da ondan beklenecek türden bir şey. Bence bu gerçekten bencilce."

"Ama biz onun tam tersini yaptığını ve hepimizi onunla vedalaşma açısından kurtarmak istediğini düşünmeliyiz."

"Ama artık öldüğünü nasıl hissedebilirim ki? Hangimiz hissedebiliriz? Los Angeles'ta her zaman 'kapanış' yapmanın ne kadar önemli olduğundan bahsedilir. Bu artık bizim için nasıl mümkün olabilir?"

"Açıkçası, Electra, sevdiğin birini kaybettiğinde asla kapanış yapılabileceğini düşünmüyorum."

"Belki... ama bu da hiç yardımcı olmuyor." Electra bana dik dik baktı. "Evet, Salt Baba ve ben çoğu konuda anlaşamıyorduk. Yani hayatımı kazanma tarzımı onaylamadığım biliyordum. Ama sanırım zeki olduğumu düşünen tek kişi oydu. Okulda bütün sınavlardan kaldığımda bana nasıl kızdığını hatırlıyor musun?"

Electra'nın dehşet verici karnelerini ve büyüdükçe hayatındaki diğer şeyler hakkında babamın çalışma odasında yapılan tartışmaları gayet iyi *hatırlıyordum*. Electra'ya göre kurallar yalnızca çiğnenmesi gereken şeylerdi ve aramızda sadece o, babamıza karşı çıkarak onunla

bir konuda tartışmaya girebiliyordu. Ama çabuk parlayan en küçük kızından bahsederken babamın gözlerindeki hayranlık parıltılarını da görürdüm. Bana birçok kez, “Electra’nın ateşli bir ruhu olduğuna şüphe yok,” demişti, “ve bu onu diğer insanların arasında her zaman öne çıkaracak.”

“Electra, o sana bayılırdı,” diyerek teselli ettim kız kardeşimi. “Evet, belki aklını kullanmanı isterdi ama hangi baba istemez ki? Ayrıca kabul etmek gerekir, hepimizden daha başarılı ve ünlü oldun. Benimkine kıyasla kendi hayatına bak. Her şeye sahipsin.”

“Hayır, değilim,” dedi Electra ansızın iç geçirerek. “Bunlar sadece göz boyayıcı şeyler, gerçekte hiçbir anlamları yok. Ama yapacak bir şey de yok. Maia, çok yorgunum. Bu gece burada, senin evinde uyumamın bir sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok. Misafir yatağı hazır. Yarın istediğin saatte kalkabilirsin çünkü Ally’ye ulaşınca kadar beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok.”

“Teşekkür ederim. Ayrıca bu kadar duygusallaştığım için özür dilerim. Mitch ruh halimdeki ani değişimler konusunda bana yardımcı olması için beni bir terapistle yönlendirdi,” diye itiraf etti ve ayağa kalkarken, “Sana sarılabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette sarılabilirsin.”

Kız kardeşimi kollarıma aldım ve ona sıkıca sarıldım. Sonra küçük valizini alıp kapıya doğru yürüdü ve önünde durdu. “Başım çok kötü ağrıyor. Kodeinli bir ilacın var mı?”

“Hayır, üzgünüm ama sanırım birkaç tane parasetamol var.”

“O zaman boş ver,” diyerek bitkin bir şekilde gülümsedi. “Yarın görüşürüz.”

Köşkün ışıklarını kapatıp yatak odama doğru yürürken Tiggy’nin sessiz tepkisinin beni şaşırttığı gibi Electra’nın da beni düşündürecek şeyler söylediğini aklımdan geçirdim. Bu gece onda sezdiğim umutsuzluk havası beni endişelendirmişti.

Uykusuz geçirdiğim geceden sonra Claudia'nın mükemmel bir şekilde düzelttiği yatak örtülerimin altına girdiğimde Salt Baba'nın ölümünün hepimiz için bir dönüm noktası olabileceğini düşündüm.

Ertesi sabah Ally'den bir haber olup olmadığını sormak için Marina'yı görmeye gittiğimde kız kardeşlerimden hiçbiri henüz kalkmamıştı.

"Hayır," dedi Marina çaresizce.

"Babam olsaydı ne yapılacağını bilirdi, o her zaman bilirdi..."

"Evet," diye onayladı Marina. "Electra nasıldı?"

"Şokta, çok üzgün ve babamıza gerektiği gibi veda edemediği için çok kızgın ama duygularını kontrol altında tutmayı başardı. Güç bela."

"Güzel. Georg Hoffman, Ally'yi bulup bulmadığımızı sormak için beni yine aradı ve hayır demek zorunda kaldım. Ne yapabiliriz?"

"Sabırlı olmaya çalışmak dışında hiçbir şey. Bu arada, Ma," dedim kendime çay yaparken, "dün gece babamın çalışma odasına girmeyi denediğimde kapının kilitli olduğunu gördüm. Sebebini biliyor musun?"

"Çünkü baban ölmeden kısa süre önce bana kapıyı kilitlememi söyledi. Sonra da anahtarı kendisine vermemi istedi. Nereye koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve açıkçası her şey bu denli... karmaşıkken aklımdan çıkmıştı."

"Pekâlâ, o anahtarı bulmak zorundayız. Eminim Georg'un odaya girmesi gerekecektir. Babam bütün evraklarını orada tutardı."

"Elbette. Bu arada kardeşlerinden hiçbiri henüz ortalarda yok ve neredeyse öğlen olduğu için Claudia'nın öğle yemeği ile kahvaltı arası bir şeyler hazırlamasının iyi olacağını düşündüm," dedi Marina.

"İyi fikir," dedim. "Eve dönüp Electra'nın uyanıp uyanmadığına bakayım."

"Tamam, tatlım." Marina bana sempatik bir gülücük attı. "Bu bekleyiş yakında son bulacak."

"Biliyorum."

Evden çıkıp yaşadığım yere doğru yürürken ağaçların arasından iskelede oturmuş, göle bakmakta olan birini fark ettim. O tarafa doğru yürüdüm ve onu korkutmamaya çalışarak omuzuna yavaşça dokundum.

“Star, iyi misin?”

“Evet, sanırım,” dedi omuz silkerek.

“Sana katılabilir miyim?”

Başını belli belirsiz salladı. İskelenin kenarına oturup bacaklarımı aşağı sarkıtırken ona baktım ve yüzünde gözyaşı izleri gördüm.

“CeCe nerede?” diye sordum.

“Hâlâ uyuyor. Uykuyu çok sever. Ben dün gece hiç uyuyamadım.”

“Evet, ben de uyumakta zorluk çekiyorum,” diye itiraf ettim.

“Gittiğine bir türlü inanamıyorum, Maia.”

Star'ın CeCe dışında herhangi birine duygularından açıkça söz etmesinin ne kadar ender bir durum olduğunu bildiğimden yanında sessizce oturdum. Tekrar sessizliğe gömülmesine neden olmamak için hiçbir şey söylemek istemedim.

Sonunda, “Kendimi... kaybolmuş hissediyorum,” dedi. “Beni anlayan tek insanın babam olduğunu her zaman biliyordum. Yani *gerçekten* anlayan.”

Sonra bana döndü. Çarpıcı, neredeyse ruhani yüz hatları bir çaresizlik maskesine dönüşmüştü. “Anlıyor musun, Maia?”

“Evet,” dedim yavaşça, “sanırım anlıyorum. Lütfen, Star, biriyle konuşma ihtiyacı hissedersen ben hep buradayım. Bunu unutma, olur mu?”

“Olur.”

“Demek buradasınız!”

İkimiz de irkildik ve arkamıza dönünce CeCe'nin iskelede uzun adımlarla bize doğru geldiğini gördük. Belki sadece bana öyle gelmişti ama Star'ın opak mavi gözlerinden küçük bir huzursuzluk ifadesinin geçtiğini gördüm.

“Sen uyurken biraz temiz hava almaya geldim,” dedi Star ayağa kalkarken.

“Güzel ama artık uyandım. Tiggy de öyle. Dün gece Electra geldi mi? Az önce odasına baktım ama orada kimse yatmış gibi görünmüyordu.”

“Evet, benim evde kaldı. Gidip uyandı mı, bakayım,” dedim ve ayağa kalkıp çimenlerin üzerinden eve doğru yürüyen iki kız kardeşimi izledim.

“Herhalde dün gece Electra’nın her zamanki aşırı duygusal halleriyle uğraşarak zor bir gece geçirmişsindir, Maia,” dedi CeCe.

Dördüncü ve altıncı kardeşler arasında biraz sevgi kaybı olduğunu bilerek, “Aslında Electra’ya göre oldukça sakın sayılırdı,” diye karşılık verdim. Birbirlerinin tam zıddıydılar; CeCe son derece gerçekçi ve duyguların gösterilmesinden hiç hoşlanmayan biriydi, Electra ise çok değişkendi.

“Eminim uzun sürmeyecektir,” diyerek burun kıvırdı CeCe. “Daha sonra görüşürüz.”

Köşke doğru yürürken Star’ın huzursuzluğunu düşündüm. İsim vererek bahsetmemiş olsa da ilk kez CeCe’nin onun üzerindeki baskısının bir sorun oluşturduğunu sezmiştim. Eve girince mutfaktan sesler geldiğini duydum.

Yakut rengi sabahlığının içinde muhteşem görünen Electra su ısıtıcısını dolduruyordu.

“İyi uyudun mu?” diye sordum.

“Bebek gibi,” diyerek omuz silkti. “Beni bilirsin, her zaman iyi uyurum. Çay ister misin?”

Poşet çaya dikkatlice baktım. “Nedir bu?”

“Yeşil çay. Kaliforniya’da herkes bundan içiyor. Mitch iyi geldiğini söyledi.”

Gülümsedim ve otururken, “Şey, beni bilirsin... O güzelim, kafein dolu İngiliz kahvaltı çayının bağımlısıyım,” dedim, “yani sanırım pas geçeceğim.”

“Hepimiz bir şeylere bağımlıyız, Maia. Ben çayı pek dert etmem. Evet, Ally’den haber var mı?”

Büyük evde Marina’nın bana anlattıklarını ona aynen naklettim.

“Terapistimin de bana hatırlatmaktan hiç vazgeçmediği gibi, sabrın iyi özelliklerimden biri olmadığını biliyorum. Ama Ally ortaya çıkana kadar hepimiz burada oturup duracak mıyız? Eğer açık denizdeyse gelmesi haftalar alabilir.”

Electra’nın mutfakta zarıfçe dolaşmasını izlerken, “Umarım değildir,” dedim. Ailenin güzeli olarak tanımlansam da her zaman bu unvanın Electra’ya ait olması gerektiğini düşünmüştüm. Karmakarışık, bukleli saçları doğal bir yele gibi omuzlarına dökülmüş halde yataktan yeni kalkmış olmasına rağmen yüzünün, inanılmaz güzellikteki elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını ortaya çıkaracak en ufak bir müdahaleye bile ihtiyacı yoktu. Atletik ama kadınsı vücudunun da katkısıyla bana Amazon kraliçelerini hatırlatıyordu.

Buzdolabını açıp içindekileri incelerken, “Burada katkı maddeleleriyle dolu olmayan bir şeyin yok mu?” diye sordu.

“Özür dilerim. Benim gibi sıradan ölümlüler etiketlerdeki küçükçük yazıları incelemiyor,” diye karşılık verdim ve şakayı anlamasını umdum.

“Gerçeği kabul edelim, Maia, bir günden diğerine neredeyse başka hiç kimseyi görmüyorsan neye benzediğinin pek önemi kalmıyor, öyle değil mi?”

“Evet, haklısın, kalınıyor,” dedim sakın bir tavırla. Ne de olsa son derece haklıydı.

Electra sonunda kahvaltı için bir muzda karar kılarak muzı soydu ve kederli bir şekilde bir ısırık aldı. “Üç gün sonra *Vogue* için önemli bir çekimim var, umarım iptal etmek zorunda kalmam.”

“Ben de öyle umuyorum ama Ally kim bilir ne zaman ortaya çıkacak. Dün gece Google’da şu anda yapılmakta olan yat yarışlarını araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Yani onunla iletişime geçmek için denizcilik yetkililerine bile mesaj gönderemiyoruz. Her neyse, evdekiler de kalkmış. Giyindiğinde oraya geçip onları görelim mi?”

“Madem mecburuz...” dedi Electra ilgisiz bir şekilde.

“O halde biraz sonra görüşürüz,” dedim ve böyle bir ruh halindeyken en iyisinin Electra’yı yalnız bırakmak olduğunu bilerek masadan kalktım. Çalışma odası olarak kullandığım odaya girdim, masama oturdum ve bilgisayarımı açtım. Harikulade bir romanını çevirmekte olduğum Brezilyalı yazar Floriano Quintelas’tan çok hoş bir e-posta geldiğini gördüm. Çeviri sürecinde bir bölümde sıkıntı yaşadığımda –şiirsel ve ruhani üslubunu mümkün olduğunca otantik bir şekilde aktarmak istediğim için– onunla yazışmıştık. O zamandan bu yana da birbirimize düzenli aralıklarla e-posta gönderiyorduk.

Gönderdiği e-postada kitabının basımı için temmuzda Paris’te olacağını ve tanıtım partisine katılmamı çok istediğini yazıyordu. Ayrıca ekte yeni kitabının ilk bölümlerini de göndermiş, zamanım olursa okumamı istemişti.

E-postası kalbimi ısıtmıştı çünkü bazen çevirilerde çevirmenin kimliği öne çıkmıyor, dolayısıyla da takdir edilmiyordu. Bu yüzden bir yazarın benimle doğrudan iletişime geçtiği ender durumlara değer verir ve onlarla bir bağlantımın olduğunu hissederdim.

Tanıdık bir silüetin iskeleden çimenliğe doğru koştuğunu görünce dikkatim dağıldı. Masamdan fırlayıp kalkarken şaşkınlıkla bağırdım: “Ally!”

Onu karşılamak için aceleyle köşkten çıktığım sırada, “Electra, Ally geldi!” diye seslendim.

Diğer kardeşlerim de onun gelişini görmüş olmalıydılar ki büyük evin terasına ulaştığımda CeCe, Star ve Tiggy, Ally’nin etrafını kuşatmıştı bile.

Ally beni görür görmez, “Maia!” diye seslendi. “Ne korkunç bir şey, değil mi?”

“Evet, korkunç. Ama sen nasıl öğrendin? Son iki gündür seninle temasa geçmeye çalışıyoruz.”

“İçeri girelim mi?” diye sordu hepimize birden. “Orada açıklarım.”

Diğer kız kardeşlerim Ally'nin çevresinde toplanarak eve girerken ben biraz geride kaldım. En büyükleri olmama ve bireysel olarak bir sorunları olduğunda başvurdukları kişi olmama rağmen toplandığımızda idareyi ele alan hep Ally oluyordu. Şimdi de buna izin verecektim.

Marina çoktan merdivenden inmiş, kollarını açmıştı ve hazır halde bekliyordu. Ally'yle kucaklaştıktan sonra hep birlikte mutfağa geçmeyi önerdi.

"Güzel fikir. Bir fincan kahve için ölüyorum," dedi Ally. "Çok uzun bir yolculuk oldu."

Claudia büyük bir demlikle kahve hazırlarken Electra çekingen bir tavırla içeri girdi ve onu yalnızca başıyla selamlayan CeCe dışında herkes tarafından sıcak karşılandı.

Hepimiz masaya oturduğumuzda Ally söze başladı: "Evet, şimdi size neler olduğunu anlatacağım çünkü açıkçası bu konuda kafam hâlâ karışık." Ortalıkta gezinen Marina'ya, "Ma, bunu sen de dinlemelisin," dedi. "Belki açıklamama yardımcı olursun."

Marina da bizimle masaya oturdu.

Ally yüzünde kederli bir gülümsemeyle anlatmaya başladı: "Evet, Ege Denizi'nde önümüzdeki hafta başlayacak olan Cyclades Yat Yarışları için hazırlık yapıyordum. Yelkenci arkadaşlarımdan biri birkaç günlüğüne yanında ona katılmak isteyip istemeyeceğimi sormuştu. Hava harikaydı ve denize yalnızca dinlenmek için çıkmak büyük bir değişiklik olacaktı..."

Electra sordu: "Kimin yatıydı?"

Ally sert bir tavırla, "Söyledim ya, sadece bir arkadaşımın," diye yanıtladı ve hepimiz kaşlarımızı şüpheyle hafifçe kaldırdık.

"Her neyse," diye devam etti, "dün akşamüzeri o bölgede seyrederken arkadaşım, başka bir yelkenci arkadaşının *The Titan*'ı Delos açıklarında demirlemiş halde gördüğünü haber verdi. Arkadaşım tabii ki *The Titan*'ın babama ait olduğunu biliyordu. İkimiz de gidip onu şaşırtmanın ve ziyaret etmenin eğlenceli olacağını düşündük. O bölgeye sadece bir saatlik bir mesafedeydik. Böylece demir alıp yola çıktık."

Ally sözlerine devanı etmeden önce kahvesinden bir yudum aldı.

“Uzaktan dürbünle *The Titan*’ı gördüm ve ona doğru yaklaşıırken haber vermek için Salt Baba’nın kaptanı Hans’i telsizle aradım. Ama...” İle çekti. “Ama o anda anlayamadığım bir nedenden dolayı mesajıma yanıt gelmedi. Aslında yatırı bizden uzaklaşmaya başladığını gördük. Onu yakalamak için elimizden geleni yaptık ama bildiğiniz gibi Salt Baba’nın yatı istendiğinde çok hızlı gidebiliyor.”

Masanın etrafına dizilip kendilerinden geçmiş halde ve merakla Ally’nin hikâyesini dinleyen kız kardeşlerime baktım.

“Cep telefonum neredeyse hiç çekmiyordu, bu yüzden sizi acilen aramamı bildiren mesajlarınızı ancak ertesi sabah alabildim. Bir de senin tam olarak neler olduğunu bildiren mesajın vardı, CeCe.”

“Özür dilerim, Ally...” CeCe mahcup bir tavırla bakışlarını yere indirdi. “Lafı dolandırmanın anlamsız olduğunu düşünmüştüm. Ola-bildiğince hızlı bir şekilde eve gelmen gerekiyordu.”

“Geldim işte. Şimdi lütfen,” diye rica etti Ally, “biri bana neler olup bittiğini anlatabilir mi? Ve kendisi... ölmüşken Salt Baba’nın yatının neden Yunanistan’da olduğunu?..”

Ally’ninkiler de dâhil bütün gözler bana çevrilmişti. Ben de mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde ve arada onaylaması için Marina’dan da destek alarak neler olduğunu anlattım. Babamızın nereye ve nasıl gömülmek istediğini açıkladığımda Ally’nin beti benzi attı.

“Ah, Tanrım...” diye fısıldadı, “yani muhtemelen ben onun özel cenaze törenine rastlamışım. Demek teknenin benden hızla uzaklaşmasının sebebi buymuş. Ben...”

Ally başını ellerinin arasına aldı ve hıçkırıklara boğuldu. Diğer kızlar da ayağa kalkıp onun etrafında toplandılar. Marina ve ben masanın diğer ucunda birbirimize acı dolu gözlerle baktık. Sonunda Ally kendini toparladı ve içgüdüsel olarak duygularını dışa vurduğu için özür diledi.

Tiggy, “Gerçekte neler olduğunu anlamak senin için korkunç bir şok olmalı,” dedi. “Hepimiz senin için üzgünüz, Ally.”

Ally, "Teşekkür ederim," diyerek başını salladı. "Ama şimdi düşününce hatırladım; bir zamanlar birlikte denize açıldığımızda Salt Baba bana denize gömülmeyi arzu ettiğini söylemişti. Yani tüm bu olanlar akla yatkın geliyor."

Electra isyankâr bir tavırla, "Bu törene hiçbirimizin davetli olmadığı gerçeği dışında..." diye çıkıştı.

"Evet, değildik." Ally iç çekti. "Ama yine de tamamen rastlantı eseri ben oradaydım. Bakın, biraz yalnız kalmamın bir sakıncası var mı?"

Hepimiz ona zaten yapması gerekenin bu olduğunu söyledik ve destekleyici sözlerimiz arasında Ally mutfaktan çıktı.

"Onun açısından ne kadar da dehşet verici bir şey," dedi Marina.

CeCe de, "Eh, en azından Salt Baba'nın nereye gömülmeye karar verdiğini yaklaşık olarak biliyoruz," dedi.

"Tanrım, CeCe, şu anda tek düşünebildiğin bu mu?" diye atıldı Electra.

"Özür dilerim, ben her zaman gerçekçiyimdir," diye karşılık verdi CeCe sakın bir tavırla.

"Evet, bulunduğu yeri bildiğimiz için bir bakıma memnunum." diyerek araya girdi Tiggy. "Yunan adalarını, özellikle de Zakintos'u çok sevdiğini hepimiz biliyoruz. Belki de bu yaz babamın yatıyla gidip Ally'nin onu radarla tespit ettiği yerde denize bir çelenk atmamız." "

"Evet," diye atıldı Star. "Bu çok güzel bir fikir, Tiggy."

"Evet, kızlar, bir şeyler yemek isteyen var mı?" diye sordu Marina.

"Ben istemem," diye karşılık verdi Electra. "Ama eğer bu eve yeşil bir şeyler giriyorsa biraz salata alırım."

Marina sabırla, "Eminim sana uygun bir şeyler bulabiliriz," diyerek Claudia'ya sofrayı hazırlamaya başlamasını işaret etti. "Artık Ally de geldiğine göre Georg Hoffman'ı arayıp ona en kısa zamanda buraya gelmesini söyleyeyim mi?"

CeCe benden önce atıldı: "Kesinlikle! Salt Baba neyi bilmediğini istemişse bir an önce öğrenelim."

“Ally’nin buna hazır olacağını düşünüyor musunuz?” diye sordu Marina. “Bugün korkunç bir şok yaşadı.”

“Açıkçası hepimiz gibi onun da bunu bir an önce yapıp kurtulmak isteyeceğini düşünüyorum,” dedim. “Yani evet, Ma, Georg’u ara.”

6

Ally öğle yemeğine gelmedi ve hepimiz olan biteni kavrayabilmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek onu kendi haline bıraktık.

Claudia masadan tabakları kaldırırken Marina mutfğa geldi. “Şimdi Georg’la konuştum. Bu akşam gün batımından önce burada olacak. Anlaşılan babanızın bu görüşmenin zamanlaması konusundaki isteği de bu yöndeymiş.”

“Pekâlâ, bu kadar çok yedikten sonra biraz temiz hava bana iyi gelecek,” dedi CeCe. “Gölde bir gezinti yapmak isteyen var mı?”

Belki de gittikçe artan gerilimden kaçma isteğiyle kızların hepsi bu teklifi kabul etti.

“Kusura bakmazsanız ben size katılmayacağım,” dedim. “Birimizin Ally için burada kalması gerek.”

Dördü birlikte Christian’ın kullandığı motorla uzaklaştıklarında Marina’ya köşke geri döneceğimi, Ally’nin bana ihtiyacı olursa orada olacağımı söyledim. Kucağımda dizüstü bilgisayarımın kanepeye kıvrıldım ve Floriano Quintelas’ın yeni kitabının giriş bölümünü okumaya başladım. Tıpkı ilk romanında olduğu gibi bunda da üslubu son derece ustacaydı ve tam benim sevdiğim anlatım tarzına sahipti. Hikâye bir asır önce Iguazu Şelalesi civarında geçiyor ve esaretten kurtulan Afrikalı bir çocuğun yaşadıkları anlatılıyordu. O kadar gevşemiş olmalıyım ki uykuya dalmışım. Gözlerimi açtığımda bilgisayar kucağımdan kaymıştı ve biri bana sesleniyordu. Sıçrayarak kalktım ve seslenen kişinin Ally olduğunu gördüm.

“Özür dilerim, Maia. Uyuyordun, değil mi?”

Her nedense suçluluk duyarak, "Sanırım," dedim.

"Ma diğer kızların gölde gezintiye çıktıklarını söyledi. Ben de gelip seninle konuşurum diye düşündüm. Sakıncası var mı?"

Beklenmedik öğle uykusunun sersemliğinden kurtulmaya çalışarak, "Tabii ki yok," dedim.

"İkimize birer fincan çay yapayım mı?"

"Evet, teşekkür ederim. Ben her zamanki gibi İngiliz kahvaltı çayını tercih ederim."

Ally odadan çıkarken kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Biliyorum," deyip gülümsedi. Dumanı tüten iki fincanla geri dönüp oturduğunda çayını dudaklarına götürürken ellerinin titrediğini gördüm.

"Maia, sana bir şey anlatmam gerek."

"Nedir o?"

Ally fincanını ansızın tabağına koydu. "Çayı boş ver, daha sert bir şeylerin var mı?"

"Buzdolabında biraz beyaz şarap olacaktı," diyerek şişeyi ve kadehi almak için mutfaka gittim. Ally nadiren içtiği için benimle paylaşmak istediği her neyse önemli bir şey olmalıydı.

Kadehi ona uzatırken, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra şarabından bir yudum aldı ve "Belki de önemli bir şey değildir," diyerek omuz silkti. "Salt Baba'nın yatının durduğu yere yaklaşıp onun hızla uzaklaştığını gördüğümüzde orada demirlemiş bir yat daha vardı."

"Şey, bu pek olağan dışı bir durum olmamalı, öyle değil mi?" dedim. "Haziran ayı sonları ve Akdeniz suları tatilcilerle dolu olmalı."

"Evet, ama... bu hem benim hem de arkadaşımın tanıdığı bir yattı. *The Olympus*."

Ally bunu söylediği sırada fincanımı ağızıma götürmek üzereydim. Onu hemen tabağa gürültüyle geri koydum.

"Ve kuşkusuz *The Olympus*'ta neler olduğunu duymuşsundur. Bu sabah uçaktayken gazetede okudum." Ally dudağını ısırıldı.

"Evet, ben de dün gece haberlerde gördüm."

“Babamın defnedilmek için özellikle o noktayı seçmiş olmasının garip olduğunu düşünmüyor musun? Ve muhtemelen aynı saatlerde, aynı yerde Kreeg Eszu’nun da intihar etmeyi seçmiş olmasını?..”

Elbette ki –Ally’ye anlatamayacağımı daha birçok nedenle– bu saçma, hatta neredeyse korkunç bir tesadüftü. Ama bundan öte bir şey olabilir miydi? Hayır, olamazdı.

Sıkıntımı gizlemek için elimden geleni yaparak, “Evet,” dedim. “Çok garip. Ama arada bir bağlantı olmadığından eminim. Birbirlerini tanımazlardı bile, öyle değil mi?”

“Bildğim kadarıyla öyle,” dedi Ally. “Ama Salt Baba’nın bu evin ve yatın ötesindeki hayatına dair ne biliyorduk ki? Arkadaşlarının veya iş ortaklarının çok küçük bir kısmıyla tanıştık. Geçmişte karşılaşmış olmaları gayet olası. Ne de olsa ikisi de son derece zengin ve başarılı iş adamlarıydı.”

“Evet, Ally ama ben bunun yalnızca basit bir tesadüf olduğundan eminim. Neticede sen de o civardaydın. Delos pek çok kişinin yatla gitmek için tercih ettiği çok güzel bir adadır.”

“Evet, bunu biliyorum. Ama Salt Baba’nın orada, denizin dibinde, Eszu’nun yakınlarında yatmakta olduğunu aklımdan çıkaramıyorum. Kaldı ki o sırada onun o inanılmaz mavilikteki suyun dibinde olması bir yana, ölmüş olduğunu bile bilmiyordum. Ben...”

Ayağa kalkıp yanına giderek kardeşime sarıldım. “Ally, lütfen, diğer yatın da orada olduğu gerçeğini aklından çıkar. Arada bağlantı yok. Hem Salt Baba’nın gömülmek için seçtiği yeri görmüş olman aslında rahatlatıcı bir şey. Belki de Tiggy’nin önerdiği gibi vazın hepimiz gidip suya bir çelenk bırakabiliriz.”

“En kötüsü de.” Ally artık hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. “kendimi çok suçlu hissediyor olmam!”

“Neden?”

“Çünkü... tekne de geçirdiğim o birkaç gün öyle güzeldi ki! Çok mutluydum, hayatımda hiç hissetmediğim kadar mutlu... Ve gerçek şu ki hiç kimsenin benimle irtibat kurmasını istememiştim. bu yüz-

den telefonumu kapatmıştım. Benim telefonum kapalıyken Salt Baba ölüyordu! Bana ihtiyacı olduğu anda ben yanında değildim!"

"Ally, Ally..." Onu hafifçe sallarken saçlarını okşadım. "Hiçbirimiz orada değildik. Salt Baba'nın da böyle olmasını istediğine gerçekten inanıyorum. Lütfen burada yaşamama rağmen o giderken benim bile burada olmadığımı düşün. Ma'nın dediğine göre gerçekten de yapılabilecek hiçbir şey yokmuş. Hepimiz buna inanmalıyız."

"Evet, biliyorum. Ona sormak istediğim, anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama artık o burada değil."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum," dedim hüznle. "Ama en azından birbirimize sahibiz."

"Evet, öyle. Teşekkür ederim, Maia," dedi Ally minnetle. "Çok şaşırtıcı, değil mi? Hayatlarımızın birkaç saat içinde altüst olması?.." Ardından iç çekti.

Ona gönülden katıldım. "Evet, öyle. Her neyse, sırası geldiğinde mutluluğunun nedenini de öğrenmek isterim."

"Sırası geldiğinde sana söz veriyorum anlatacağım ama henüz olmaz. Sen nasılsın, Maia?" diye sordu Ally ansızın konuyu değiştirerek.

"Ben iyiyim," dedim omuz silkerek. "Herkes gibi hâlâ şoktayım."

"Tabii ki şoktasın ve kız kardeşlerimizin de pek kolay olmadığı ortada. Burada olup sana yardım edemediğim için özür dilerim."

"Olsun, artık burada olduğuna göre hiç değilse Georg Hoffman'la görüşüp hayatlarımıza devam edebiliriz."

"Ah, evet, sana söylemeyi unuttum; Ma bir saate kadar evde olmamızı istedi. Avukat her an burada olabilirmiş. Ama galiba önce kendisi onunla biraz konuşmak istiyormuş. Yani..." diyerek iç çekti Ally, "beklerken biraz daha şarap alabilir miyim?"

Saat yedide Ally'yle birlikte eve doğru yürüdük ve kardeşlerimizi terasta, akşam güneşinin son ışıklarının altında otururken bulduk.

"Georg Hoffman geldi mi?" diye sordum otururken.

“Evet, ama bize burada beklememiz söylendi. O ve Ma bir yerlere kayboldular. Tipik Salt Baba; son ana kadar gizemli,” dedi Electra huysuz bir tavırla.

Sonunda Georg, Marina’yla birlikte terasa gelene kadar altı kız kardeş gergin bir şekilde oturup bekledik.

Georg aceleyle, “Sizi bu kadar beklettiğim için özür dilerim, kızlar. Organize etmem gereken bir şey vardı. Hepinizin başı sağ olsun,” dedi ve masanın üzerinden uzanarak olağan, resmî İsviçreli tavrıyla her birimizin elini tek tek sıktı. “Oturabilir miyim?”

Yanımdaki koltuğu işaret ederek, “Elbette,” derken onu inceledim. Koyu renkli, kusursuz bir takım elbise giymişti. Bronzlaşmış yüzündeki kırışıklıklar ve alın bölgesi açılmış gümüş beyazı saçları, altmışlı yaşlarının başlarında olduğunu söylüyordu.

Marina ona başıyla selam vererek, “Bana ihtiyacınız olursa içeride olacağım,” dedi ve eve doğru yürüdü.

“Evet, kızlar,” dedi Georg. “Tanışmamız böyle trajik koşullarda gerçekleştiği için çok üzgünüm. Ama elbette ki babanız aracılığıyla her birinizi gayet iyi tanıyorum. Size ilk olarak söylemem gereken şey, hepinizi çok sevdiğiydi. Yalnızca sevmekle kalmıyor, her birinizle tutku derecesinde gurur duyuyordu. Onunla... aramızdan ayrılmadan kısa bir süre önce konuştum ve hepinize bunu söylememi istedi.”

Georg’un gözlerinin dolduğunu görmek beni şaşırtmıştı, onun gibi bir adam için duygularım göstermenin ne kadar olağan dışı olduğunu biliyordum. Böylece ona bir parça yakınlık hissettim.

“Öncelikle mali konuları ele alıp bunu aradan çıkarmak gerektiğini düşünüyorum ve size hayatlarınızın sonuna kadar belli bir düzeyde geçiminizin sağlanacağına dair güvence vermek istiyorum. Ancak babanız tembel prensesler gibi yaşamamanız gerektiği konusunda çok kararlıydı, yani her birinizin geçimini sağlamaya yetecek kadar geliri olacak ama bu, hayatınızı lüks içinde yaşamanız için yeterli olmayacak. Bana ısrarla belirttiği gibi sizin de bunun için gerekeni yapmanız lazım, yani tıpkı onun yaptığı gibi kendiniz kazanacaksınız. Ancak babanı-

zın mirası hepinizin adına bir vakıfta toplanacak. Bunu onun adına yönetme onurunu da bana bahsetti. Bir öneri ya da problemle bana geldiğinizde size daha fazla maddi yardımda bulunup bulunmamayı benim takdirime bıraktı.”

Hepimiz sessizlik içinde Georg’un bize anlattıklarını dinliyorduk.

“Bu ev de vakfın bir parçası ve Claudia ile Marina burada kalıp eve bakmaya devam etmekten mutluluk duyacaklarını belirttiler. Son kız kardeşin öldüğü gün vakıf tasfiye edilecek ve Atlantis satılabilecek. Elde edilen gelir hepinizin çocukları arasında pay edilecek. Eğer hiç çocuk yoksa para babanızın seçtiği bir yardım kuruluşuna verilecek. Şahsen.” diye yorumda bulundu Georg, “babanızın yaptığı şeyin son derece zekice olduğunu düşünüyorum; bu ev, hayatınız boyunca burada olacak, yani istediğiniz zaman dönebileceğiniz güvenli bir yerinizin olduğunu biliyorsunuz. Ama tabii ki babanızın en büyük isteği hepinizin kanatlanıp uçuşması ve kendi şansını yaratmasıdır.”

Salt Baba’nın kararından memnun olup olmadıklarından emin olamayan kız kardeşlerimin bakışmalarını izledim. Kendi adıma pratikte ve maddi olarak değişen çok az şey vardı. Babama sembolik bir kira ödediğim köşkte hâlâ kalabilecektim, kariyerim de diğer ihtiyaçlarımı rahatça karşılamamı sağlıyordu.

“Babanızın sizlere bıraktığı bir şey daha var. Şimdi benimle gelmenizi istiyorum. Lütfen, bu taraftan.”

Georg ayağa kalktı ve evin ön kapısına doğru gitmek yerine yanından geçti. Biz de bahçeler arasında çobanı izleyen kuzular gibi onu takip ettik. Sonunda özenle budanmış porsuk ağaçlarının oluşturduğu bir duvarın arkasındaki gizli bahçeye vardık. Doğrudan göle bakıyordu ve bir yanında olağanüstü, kesintisiz bir gün batımı manzarası, diğer yanında dağlar vardı.

Ortasındaki terastan, küçükken serin ve temiz sularında yüzdüğümüz küçük, taşlı koya inen basamaklar vardı. Burasının Salt Baba’nın bahçenin en sevdiği köşesi olduğunu biliyordum. Onu evde bulamazsam sık sık burada bakımlı çiçek tarhlarından yükselen tatlı lavanta ve gül kokuları arasında otururken bulurdum.

“Evet,” dedi Georg, “işte geldik. Bu da size göstermek istediğim şey.”

Terası işaret etti ve hepimiz orta yerinde duran garip ama müthiş güzellikteki heykele baktık.

Etrafında toplanarak objeyi hayranlıkla inceledik. Kalça hizamıza gelen taş kaidesine garip halkalar yerleştirilmişti. Dikkatli bakınca ortasındaki küçük, sarı topu çevreleyen ve üst üste binmiş bir dizi ince çemberden oluşan karmaşık bir şekil gördüm. Daha yakından incelediğimdeyse bu topun aslında üzerine kıtaların dış hatlarının işlendiği ve içinden bir ucunda ok bulunan metal bir çubuğun geçtiği bir küre olduğunu fark ettim. Çemberlerin çevresinde, üzerinde on iki burcu tasvir eden bir şerit daha vardı.

CeCe hepimiz adına konuşarak, “Nedir bu?” diye sordu.

“Bu bir halkalı küre,” dedi Georg.

Hâlâ bir şey anlamadan baktığımızı görünce sözlerine devam etti: “Halkalı küre iki bin yıldan beri bilinir. Eski Yunanlar bunu temelde yıldızların konumunu ve saati belirlemek için kullanırlardı.” Kürenin çevresindeki sarı çemberleri gösterdi. “Bunlar da ekvatoru, enlem ve boylam çizgilerini gösterir. Hepsini çevreleyen ve üzerinde on iki burcun simgelerinin bulunduğu bu meridyen çizgisi kuzeyden güneye uzanır. Ortasındaki çubuksa Polaris’i, yani Kuzey Yıldızı’nı işaret eder.”

Star küreye daha yakından bakmak için eğilirken, “Çok güzel,” dedi.

“Evet, ama bunun bizimle ne ilgisi var?” diye sordu Electra.

“Bunu açıklamak benim görevim değil,” dedi Georg. “Ama yakından bakarsanız işaret ettiğim çemberin üzerinde isimlerinizin olduğunu göreceksiniz.”

Hepimiz eğilerek küreye yaklaştık ve Georg’un haklı olduğunu gördük.

“Seninki burada, Maia,” dedi Ally bir yeri işaret ederek. Kendisinininkine doğru döndü. “Devamında da koordinata benzeyen bir dizi sayı var. Evet, öyle olduklarından eminim. Bunları denizde tekneye yön vermek için kullanırız.”

“Yazılar da var ama farklı bir dilde yazılmış gibi görünüyor,” dedi Electra.

“Yunanca,” dedim harfleri hemen tanıyarak.

“Ne yazıyor?” diye sordu Tiggy.

Benim ismimin yanındaki yazılara daha yakından bakarken, “Bunu çözmek için bir kalem ve kâğıt alıp yazmam lazım,” dedim.

“Pekâlâ, bu çok güzel bir heykel ve terasta duruyor. Ama anlamı ne?” diye sordu CeCe sabırsızlıkla.

“Bunu söylemek de bana düşmüyor,” dedi Georg. “Şimdi, babanızın talimatı doğrultusunda Marina ana terasta bizim için şampanya hazırladı. Babanız hepinizin onun gidişi için kadeh kaldırmasını istedi. Sonra da her birinize kendisinin hazırladığı birer zarf vereceğim, sanıyorum bu benim size anlatabileceklerimden daha açıklayıcı olacak.”

Hepimiz şaşkınlığın verdiği bir sessizlik içinde bahçelerden geçip onu takip ettik. Gerçekten de terasta bizi iki şişe soğutulmuş Armand de Brignac şampanya ve bir tepsi içinde kristal flüt kadehler bekliyordu. Masanın çevresine otururken Marina etrafımızdan dolaşarak hepimizin kadehine şampanya doldurdu.

Georg kadehini kaldırdı.

“Lütfen babanızın olağanüstü hayatını kutlamak için bana katılın. Size yalnızca arzu ettiği cenaze töreninin bu olduğunu söyleyebilirim; bütün kızlarının Atlantis’te, yıllardır sizinle paylaşmaktan şeref duyduğu evde toplanması...”

Hepimiz kadehlerimizi robot gibi kaldırdık. “Salt Baba’nın şerefine,” dedim.

Kız kardeşlerim de koro halinde, “Salt Baba’nın şerefine,” diye tekrarladılar.

Hepimiz şampanyalarımızdan birer yudum aldık. Sonra gökyüzüne, göle ve uzaktaki dağlara bakarak babama onu sevdiğimi söyledim.

Bir süre sonra Ally, “Peki, mektupları ne zaman alacağız?” diye sordu.

Georg, "Şimdi gidip getireceğim," diyerek ayağa kalktı ve masadan ayrıldı.

"Bu şimdiye kadar katıldığım en tuhaf anma töreni," dedi CeCe.

Electra belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Salt Baba'ya güven," dedi.

Ally, "Biraz daha şampanya alabilir miyim?" diye sordu.

Bunun üzerine Marina hepimizin kadehlerinin boşaldığını görerek içkilerimizi tazeledi.

Star gergin bir tavırla, "Sen bu duruma bir anlam verebiliyor musun, Ma?" diye sordu.

Ma da her zamanki gizemli kişiliğine uygun bir şekilde, "Ben hiçbir şey bilmiyorum," diye karşılık verdi.

Tiggy, gözleri aniden yaşlarla dolarak, "Keşke burada olsaydı da kendisi açıklasaydı," dedi.

"Ama yok işte," diye hatırlattı Ally yavaşça, "ve ben bir şekilde bu durumun uygun olduğunu düşünüyorum. Böylesine korkunç bir şeyi olabildiğince kolaylaştırmaya çalışmış. Artık biz de birbirimizden güç almalıyız."

"Haklısın," dedi Electra.

Ally'ye baktım ve onun her zaman yapabildiği gibi kız kardeşlerime moral verecek doğru sözleri bulabilmeyi diledim.

Georg geri döndüğünde şampanya hepimizin gerginliğini biraz azaltmıştı. Yerine oturdu ve masanın üzerine krem rengi, kalın parşömen kâğıdından altı zarf koydu. "Bu mektuplar bana yaklaşık altı hafta önce verildi. Babanızın ölümü halinde her birinize zarfını vermem gerekiyordu."

Hepimiz merak ve şüpheyile zarflara baktık. George gergin bir sesle, "Ben de bir kadeh daha şampanya alabilir miyim?" diye sordu.

Bütün bunların onun için de ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Altı gözü yaşlı kıza babalarının olağan dışı vasiyetini açıklamak, en mantıklı insanı bile zorlardı.

"Elbette, Georg." Marina onun kadehini doldurdu.

“Peki, onları şimdi mi yoksa daha sonra yalnız kaldığımızda mı açmamız gerekiyor?” diye sordu Ally.

“Babanız bu konuda şart koşmadı,” dedi Georg. “Tek söylediği, onları kendinizi hazır ve rahat hissettiğinizde açmanızdı.”

Zarfımı inceledim. Adım babamın gayet iyi tanıdığını o hari-kulade el yazısıyla yazılmıştı. Onu görmek bile içimde ağlama isteği uyandırmıştı.

Nasıl hissettiğimizi anlamaya çalışarak birbirimize baktık.

“Sanırım ben yalnız kaldığımda okumayı tercih edeceğim,” dedi Ally.

Genel bir fikir birliği mırıltısı yükseldi. Ally’nin ortak duygularımızı her zamanki gibi içgüdüsel olarak doğru tahmin ettiğini biliyordum.

“O halde benim görevim tamamlandı.” Georg içkisini bitirdi, ceke-tine uzanarak cebinden altı kartvizit çıkardı ve onları hepimize dağıttı. “Yardıma ihtiyacınız olduğunda benimle temasa geçme konusunda tereddüt etmeyin lütfen. Ama babanızı tanıdığım için ihtiyacınız olan şeyin ne olduğunu zaten tahmin etmiş olduğundan eminim. Artık benim gitme vaktim geldi. Tekrar başınız sağ olsun, kızlar. Bana gece gündüz ulaşabileceğinizden emin olabilirsiniz.”

“Teşekkürler, Georg,” dedim. “Yardımların için teşekkür ederiz.”

“Hoşça kalın,” diyerek ayağa kalktı ve bizi başıyla selamladı. “Bana ihtiyacınız olduğunda nerede olduğumu biliyorsunuz. Beni geçirme-nize gerek yok.”

Onun gidişini sessizce izledik, sonra Marina’nın da masadan kalktığını gördüm.

“Sanırım artık hepimiz bir şeyler atıştırabiliriz. Claudia’ya sofrayı buraya kurmasını söyleyeceğim,” diyerek eve doğru gitti.

Tiggy zarfa parmak uçlarıyla dokunarak, “Bunu açmaya neredeyse korkuyorum,” dedi. “İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Maia, halkalı küreye geri dönüp üzerinde yazarları bizim için tercüme edebilir misin?” diye sordu Ally.

Marina ile Claudia’nın yemek tabaklarıyla bize doğru gelmekte olduklarını görerek, “Elbette,” dedim, “yemekten sonra yaparım.”

“Umarım kusura bakmazsınız, ben aç değilim,” dedi Electra ayağa kalkarak. “Daha sonra görüşürüz.”

O giderken hepimizin aynı şeyi yapma cesaretini göstermiş olmayı dilediğini biliyordum. Hepimiz yalnız kalmak istiyorduk.

“Sen aç mısın, Star?” diye sordu CeCe.

“Sanırım bir şeyler yemeliyiz,” diye karşılık verdi Star alçak sesle, zarfı elinde sıkı sıkı tutuyordu.

“Pekâlâ,” dedi CeCe.

Hepimiz Claudia’nın sevgiyle hazırladığı yemeği kahramanca, zorla yedik. Sonra geriye yalnızca Ally ve ben kalana kadar kız kardeşlerim masadan sessizce teker teker kalktı.

“Maia, ben de yatmaya gitsem kusura bakmazsın, değil mi? Kendimi çok yorgun hissediyorum.”

“Tabii ki gidebilirsin,” diye karşılık verdim. “Haberi en son alan sensin ve hâlâ şoku atlatmaya çalışıyorsun.”

Ally ayağa kalkarken, “Evet, sanırım öyle,” dedi. “İyi geceler, sevgili Maia.”

“İyi geceler.”

Onun terastan uzaklaşmasını izlerken parmaklarım geride bıraktığımız bir saat boyunca tabağımın yanında durmakta olan zarfı sıkıca kavradı. Nihayet ben de kalktım ve köşke doğru yürüdüm. Yatak odamda zarfı yastığımın altına koyduktan sonra bir kâğıt ve kalem almak için çalışma odama geçtim.

Yanıma bir el feneri alıp halkalı küreyi incelemek için bahçelerden geçerek yürüdüm. Gece iyice çökmüş, ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı. Salt Baba, kasım ile nisan arasında gölün tam üzerinde olan Yedi Kız Kardeş Takımyıldızı’nı gözlem evinden bana birçok kez göstermişti.

Gökyüzüne bakarak, “Seni özledim,” diye fısıldadım, “ve umarım günün birinde anlarım...”

Sonra dikkatimi küreyi çevreleyen sarı çemberlere verdim. Sol elimle feneri tutarak Yunanca kelimeleri yazmaya çalışırken, doğru

*yazdığım*dan emin olmak için yarın tekrar gelip bakmalıyım, diye düşündüm. Yazdıklarımı saydım.

Altı taneydiler.

Ama henüz bakmadığım bir çember daha vardı. El fenerimi yedinci çembere doğru çevirip yazıyı aradım. Merope isminin yanında hiçbir şey yazmıyordu.

Gece yarısından sonraki birkaç saati halkalı kürenin üzerindeki isimlerimizin yanında yazan yazıları tercüme etmekle geçirdim. Kendileriyle ilgili yazıların diğer kızlara gerçekten uyup uyımadığım araştırmanın bana düşmediğini hissettim. Star gibi ben de ne yazdığını öğrenmekten neredeyse korktuğum için kendiminkini en sona bıraktım. Tercümesini bitirdiğimde derin bir nefes aldım ve okudum.

Kaderini korkularının belirlemesine asla izin verme.

Babamın bana bıraktığı bu altı kelime beni ve nasıl biri olduğumu daha doğru tanımlayamazdı...

Ertesi sabah çayımı yaptıktan sonra yatak odama döndüm, yastığımın altındaki zarfı çekinerek aldım ve oturma odasına gittim. Çayımı yudumlarken zarfı bir süre inceledim.

Sonra birkaç derin nefes alarak onu elime aldım ve açtım. İçinde bir mektup vardı ama bir şey daha vardı; almak için zarfa elimi soktuğumda parmaklarımın arasında hem katı hem yumuşak olduğunu hissettiğim bir şey. Zarftan çıkarınca o şeyin üçgen şeklinde bir mozaik parçası olduğunu gördüm. Krem rengiydi ama yeşilimsi bir tonu vardı. Arkasını çevirince okunaksız, silik bir yazı gördüm.

Ne yazdığını çözemediğim için onu bıraktım ve titreyen ellerle Salt Baba'nın mektubunu açıp okumaya başladım.

Atlantis
Cenevre Gölü
İsviçre

Benim Sevgili Maia'm,

Oturup bu mektubu okuduğunda kendini şaşkın ve kederli hissediyor olacağından eminim. Benim sevgili ilk kızım, sana sadece benim için ne kadar büyük bir mutluluk kaynağı olduğunu söyleyebilirim. Biyolojik baban olduğumu iddia edemesem de seni en az gerçek baban kadar sevdiğime inanmanı rica ediyorum. Küçük, güzel kardeşlerini evlat edinme ilhamını bana senin verdiğini de söylemem gerek. Ve hepinizin bana hayatımdaki her şeyden daha fazla neşe getirdiğini...

Bana gerçek köklerini, seni nerede bulduğumu ve evlat edinmeme yol açan koşulları hiçbir zaman sormadın. Kardeşlerinden birinin birkaç yıl önce yaptığı gibi sen de sorsaydın emin ol, söyledim. Ama şimdi, bu dünyadan ayrılırken, eğer istersen gelecekte bunu keşfetme özgürlüğünü sana vermenin doğru olduğunu hissediyorum.

Hiçbiriniz bana bir doğum belgesiyle gelmediniz ama bildiğin gibi artık hepiniz resmî olarak kızınsınız, Bunu sizden kimse alamaz. Ancak en azından sana doğru yönü işaret edebilirim. Bundan sonra eğer istersen geçmişine yolculuk etmeyi seçebilirsin.

Artık görmüş olduğunuz halkalı kürenin üzerinde seni bulduğum yerin koordinatları yazıyor. Zarfın içinde sana yardımcı olacak küçük bir de ipucu var.

Maia, doğduğun ülkeye dönmeye karar verirsen sana, seni orada neyin beklediğini söyleyemem. Ama içine doğduğun ailenin ve hikâyelerinin beni çok etkilediğini söyleyebilirim.

Sana kendi hikâyemi anlatacak kadar zamanım kalmadığı için üzgünüm. Birçok şeyi kendime sakladığımı düşünmüş

olabilirsin. Bunu sizleri korumak adına yaptım. Ama elbette hiçbir erkek ya da kadın bir ada gibi değildir. Sizler büyüdükçe hepimizi uçmanız için serbest bırakmam gerekiyordu.

Hepimizin bazı sırları vardır ama aile her şeydir, diyorsam lütfen bana inan. Bir annenin ya da babanın çocuğuna duyduğu sevgi dünyadaki en güçlü şeydir.

Maia, geriye dönüp baktığımda hayatta verdiğim birçok karardan pişmanlık duymam anlaşılabilir bir durumdur. Ama en çok istediğim şey, eğer bütün bunlar bana biraz olsun bilgelik kazandırmışsa, hiç değilse bunu değerli kızlarıma aktarabilmektir. Elbette insanlar hata yapar çünkü böyle öğrenir, böyle büyürüz.

Şimdiye kadarki yaşam deneyimlerinin bir sonucu olarak kişiliğinin bir yanının, insan doğasına olan inancını kaybetmene neden olduğunu düşünüyorum. Çok sevgili Maia, benim de aynı acılara göğüs gerdiğimi ve bunun zaman zaman hayatımı kararttığını bilmeni istiyorum. Fakat bu dünyada geçirdiğim onca yılda öğrendim ki çürük elmaların yanı sıra kalpleri iyilikle dolu binlerce insan var. Hepimizin özündeki iyiliğe güvenmen gerek. Ancak o zaman dolu dolu yaşayıp sevebilirsin.

Artık sizlerden ayrılıyorum, sevgili Maia. Sana ve kız kardeşlerine düşünecek pek çok şey bıraktığıma inanıyorum.

Gökteki yerimden sizi her zaman gözlüyor olacağım.

Seni seven baban,

Salt Baba

Mektup elimde oturup kaldım, ellerim titriyordu. Mektubu ikinci, muhtemelen üçüncü ve dördüncü kez okumak istediğimi biliyordum ama bir cümle aklıma takılmıştı.

Biliyor muydu?..

Yoksa tamamen tesadüf müydü?

Marina'yı cep telefonundan aradım ve köşke gelip beni görmesini rica ettim. Beş dakika sonra geldi ve yüzümdeki endişeyi hemen fark etti.

Onu oturma odasına aldığımda sehpanın üzerinde açık halde duran mektubu gördü.

"Ah, Maia," dedi kollarını bana doğru uzatarak. "Sana mezarından seslenen babanın sesini duymak çok acı vermiş olmalı."

Açık tuttuğu kollarına doğru gitmedim. "Ma, lütfen... sırrımızı Salt Baba'ya anlatıp anlatmadığını bana söylemelisin."

"Tabii ki hayır! Sana asla ihanet etmeyeceğim konusunda bana inan lütfen."

Marina'nın şefkatli bakışlarındaki incinmişliği görebiliyordum.

"Yani bilmiyor muydu?"

"Hayır. Nereden bilsin?"

"Mektupta biliyor olması gerektiğini düşündüren bir şey söylemiş..."

"Bakabilir miyim?"

"Elbette. Al." Mektubu alıp Marina'ya uzattım ve okurken onu dikkatle izledim.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, artık yüzünde daha sakin bir ifade vardı. Anlayışla başını salladı.

"Neden böyle tepki verdiğini anlayabiliyorum ama açıkçası babanın sadece *kendi* gerçeğini paylaştığını düşünüyorum."

Kendimi kanepeye bıraktım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Marina başını salladı ve iç geçirerek, "Maia," dedi, "babanın da mektubunda söylediği gibi hepimiz hata yaparız. Sadece o anda doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaparız. Ama bütün kızlar arasında sadece sen hayatını başkalarının duygularını ön planda tutarak yaşadın. Özellikle de babanınkileri..."

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istememiştim sadece."

"Biliyorum, *chérie* ama babanın tek isteği her birinizin kendini mutlu ve güvende hissetmesi, sevildiğini bilmesiydi. Lütfen bunu en çok da bugün hatırla. Ama belki de artık o gittikten sonra kendini ve

kendi isteklerini düşünmenin vakti gelmiştir.” Marina hafifçe silkinip ayağa kalktı. “Şimdi, Electra gideceğini haber verdi, Tiggy de öyle. CeCe bu sabah ilk iş olarak Georg’u aradı ve onunla görüşmek için Star’la birlikte Cenevre’deki ofisine gittiler. Ally ise mutfakta bilgisayarıyla meşgul.”

Kendimi toplamaya çalışırken, “Mektubunu okuyan olmuş mu, biliyor musun?” diye sordum.

“Olsa bile bunu benimle paylaşan olmadı,” dedi Marina. “Belki Electra ve Tiggy ayrılmadan önce sen de gelip yemekte bize katılırsın.”

“Elbette. Ayrıca senden kuşkulandığım için özür dilerim, Ma.”

“Mektuba bakılınca bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Şimdi biraz yalnız kalarak sakinleş, saat birde evde görüşürüz.”

Marina odadan çıkarken, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Ön kapıya gelmeden önce bir an durdu ve bana döndü.

“Maia, sen gerçekten de benim sahip olmayı dilediğim evlatsın. Baban gibi ben de seni kendi kızım gibi seviyorum.”

O gittikten sonra kanepeye oturdum ve hiçkır a hiçkır a ağladım. Uzun zamandır gömülü olan ve serbest bırakılmak için yalvaran bir duygu seli gibiydi bu. Derin bir kendine acıma duygusu içinde kontrolümü kaybetmiştim.

Kendim için ağladığımı biliyordum. Babama, onun beklenmedik ölümüne ya da ölürken çektiği acıya değil, onu kaybetmekten duyduğum acıya ve ona gerçeği anlatacak kadar güvenmediğim için kendi değersizliğini kanıtlamış olmanın verdiği acıya ağlıyordum.

Nasıl bir insandım ben? Ne yapmıştım?

Ve tüm bunları neden şimdi hissediyordum? Salt Baba’nın ölümüyle birçok yönden hiçbir bağlantısı bulunmayan tüm bu şeyleri?..

Electra gibi davranıyorum, dedim kendi kendime ve bunun beni durdurmasını umdum. Ama durdurmadı. Gözyaşlarım tükenmek bilmiyordu. Zaman kavramımı yitirdim ve sonunda başımı kaldırdığımda Tiggy’nin yüzünde derin bir endişeyle karşımda durduğunu gördüm.

"Ah, Maia, Electra'nın ve benim birazdan gideceğimizi ve seninle vedalaşmak istediğimizi haber vermek için gelmiştim ama seni bu halde bırakıp gidemem..."

Burnumu çekerek, "Hayır," dedim, "özür dilerim, ben..."

Yanıma oturup ellerimi tutarak, "Niçin özür diliyorsun ki?" diye sordu. "Sen de insansın. Bazen bunu unuttuğunu düşünüyorum."

Salt Baba'nın hâlâ sehpanın üzerinde durmakta olan mektubuna gözünün iliştiğini gördüm ve onu korurcasına elime aldım.

"Çok mu üzücüydü?" diye sordu.

"Evet... ve hayır..."

Ona kendimi açıklayamayacağımı biliyordum. Bütün kızlar arasında en fazla Tiggy'ye annelik yapmıştım, bana güvenmişti, ben de hep yanında olmuştum. Bu rolün değişmesi beni etkilemişti.

"Bu arada öğle yemeğini kaçırdın," dedi.

"Özür dilerim."

"Özür dilemekten vazgeçer misin? Hepimiz seni anlıyoruz ve seviyoruz. Salt Baba'nın ölümünün seni nasıl etkilediğini de biliyoruz."

"Ama bana baksana! Ben 'başa çıkan taraf'ım, herkesin sorununu çözen kişiyim! Bu kez darmadağın olan ben oldum. Sen mektubunu açtın mı?"

"Hayır, henüz olmaz. İskoçya'ya döndükten sonra kırlardaki özel yerime çekilip orada okumayı düşünüyorum. En azından öyle yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Evet, burası benim evim, ait olduğum yer, o yüzden ben burada açtım. Ama kendimi çok suçlu hissediyorum, Tiggy," diye itiraf ettim.

"Neden?"

"Çünkü... kendim için ağlıyordum. Babam için değil, *kendim* için."

Tiggy, "Maia," diyerek iç çekti. "İnsanların sevdikleri kişilerin ölümüne ağlamalarının başka bir nedeninin olduğunu mu düşünüyordun ki?"

“Evet, tabii. Erken biten bir yaşam için, kişinin çektiği acılar için ağlarlar.”

Tiggy, “Pekâlâ,” diyerek hafifçe gülümsedi. “Benim inandığım şeye inanmakta güçlük çektiğini biliyorum, yani ölümden sonra farklı bir hayat *olduğuna*, ruhlarımızın yaşamaya devam ettiğine... Benim gördüğüm tek şeyse Salt Baba’nın şimdi evrenin bir yerlerinde olduğu, yetersiz kalan insan bedeninden kurtulmuş olması... İlk kez özgür olması... Çünkü gözlerinde de sık sık gördüğüm kadarıyla bu yaşamda çok acı çekmiş olmalıydı. Ayrıca geyiklerimden biri ölüp de yaşamının acısından kurtulduğunda o hayvanı çok özleyeceğim için kendi kaybıma ağladığımı anlıyorum. Maia, lütfen, bu dünyadan sonraki hayata inanamasan bile şunu bil: Üzüntümüz sadece geride kalanlar içindir. *Kendiniz* için. Hepimiz kendimize ve kaybımıza üzülürüz. Bunun için gerçekten suçluluk duymamalısın.”

Kardeşıme baktım ve onun sakin kabullenişini hissettim. Onun “ruh” olarak adlandırdığı parçamı yıllar önce bilinçli olarak gömmüş olduğumu sessizce kabul ettim.

“Teşekkür ederim, Tiggy. Öğlen yemeğine gelemediğim için üzgünüm.”

“Fazla bir şey kaçırmadın. Sonuçta sadece Ally ve ben vardık. Electra valizini hazırlıyordu, zaten çok fazla abur cubur yemiş olduğunu söyledi. CeCe ve Star da hâlâ Cenevre’de. Bu sabah Georg Hoffman’ı görmeye gittiler.”

“Ma söylemişti. Para için mi gitmişler?”

“Öyle olduğunu sanıyorum. CeCe’nin Londra’daki bir sanat kursuna gitmek istediğini biliyorsundur. Oturacak bir yere ihtiyaçları var ve para gerekecek.”

“Evet.”

“Açıkcası Salt Baba’nın ölümüyle hepimizinkinden çok senin durumun değişecek. Yani onu yalnız bırakmamak ve ona göz kulak olmak için burada kaldığını hepimiz biliyoruz.”

“Tiggy, aslında gerçek bu değil. Gidecek başka yerim olmadığı için,” diye açıkça kabul ettim.

“Bence her zamanki gibi kendine çok haksızlık ediyorsun. Burada olmanın bir nedeni de Salt Baba’ydı. Artık o gittikten sonra dünyanın bütün nimetleri seni bekliyor. Her yerde yapabileceğin bir işin var, istediğin yere gidebilirsin.” Tiggy saatine baktı. “Gidip eşyalarımı toplamam gerek. Hoşça kal, sevgili Maia.” Bana sarıldı. “Lütfen kendine iyi bak. Bana ihtiyacın olduğunda sadece bir telefon kadar uzağında olduğumu biliyorsun. Bir ara İskoçya’ya, beni ziyarete gelsene. Doğa o kadar güzel, o kadar sakın ki...”

“Olabilir, Tiggy. Teşekkür ederim.”

O ayrıldıktan biraz sonra gidip Electra’yla da vedalaşmak için kendimi zorladım. Ama bahçeden iskeleye doğru yürürken Electra karşıma çıkıverdi.

“Ben gidiyorum,” dedi. “Ajansım yarın sabahki çekimde orada olmazsam beni dava edeceğini söyledi.”

“Elbette.”

Electra başını yana eğdi. “Hey, sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

“Dinle, artık ilgilenecek bir baban olmadığına göre neden La La Land’e gelip bir süre benimle ve Mitch’le kalmıyorsun? Bahçede harika bir misafir odası var. Gerçekten istediğin zaman gelebilirsin.”

“Teşekkürler, Electra. Beni habersiz bırakma, olur mu?”

“Elbette bırakmam. Öyleyse yakında görüşmek üzere.”

O sırada iskeleye yaklaşmıştık ve Star ile CeCe’nin motordan inmekte olduklarını gördük.

“Selam, çocuklar,” dedi CeCe. Gülümseyişinden Cenevre’ye yaptığı ziyaretin iyi geçtiğini anladım.

“Gidiyor musun, Electra?” diye sordu Star.

1 Los Angeles. (ç. n.)

Electra iğneleyici bir ifadeyle, "Los Angeles'a dönmem gerek. Bazılarımızın yaşamak için çalışmaya ihtiyacı var, biliyorsunuz," dedi. Bu yorumuyla CeCe'yi kastettiğini biliyordum.

CeCe de sert bir dille, "Eh, en azından bazılarımız hayatını kazanmak için vücudunu değil, beynini kullanıyor," diye karşılık verdi. O sırada Ally, Tiggy'yle birlikte iskeleye geldi.

"Haydi ama kızlar, şu anda birbirimize destek olmamız gerekmez mi? Güle güle, Electra." Ally kız kardeşine doğru yürüdü ve onu yanaklarından öptü. "Yakında bir görüşme daha ayarlamaya çalışalım."

Electra, "Elbette," diyerek Star'ı öptü ama CeCe'yi görmezlikten geldi. "Hazır mısın, Tiggy?"

Tiggy, "Evet," deyip kız kardeşlerine tek tek sarıldıktan sonra Star'ın yanına gitti. Ona sarılırken kulağına bir şeyler fısıldadığını, Star'ın da ona fısıltıyla yanıt verdiğini gördüm.

"Evet, artık gidelim," dedi Electra emredercesine. "Uçağımı çıkarmayı göze alamam."

Tiggy ve Electra tekneye binip motor çalıştığında dört kardeş onlara el salladık, sonra dönüp eve doğru yürüdük.

"Sanırım Star ve ben de yola çıkmalıyız," dedi CeCe.

"Gerçekten mi? Biraz daha kalamaz mıyız?" diye sordu Star hüznünlü bir ifadeyle.

"Ne gereği var? Salt Baba gitti, avukatla görüştük ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Londra'ya dönüp kalacak bir ev bulmamız gerek."

"Haklısın," dedi Star.

"CeCe sanat okuluna giderken Londra'da sen ne yapacaksın, Star?" diye sordu Ally.

"Henüz emin değilim," diye karşılık verdi Star.

"Profesyonel aşçılık kursuna gitmeyi düşünüyordun, değil mi? Harika bir aşçıdır, biliyorsunuz," diye araya girdi CeCe. "Pekâlâ, ben gidip uçuşlara bakacağım. Saat sekizde Cenevre'den Heathrow'a bir uçuş olduğunu biliyorum. Bizim için gayet uygun olur. Sonra görüşürüz."

Ally'yle durup iki kızın eve doğru yürümesini izledik.

"Sakin bir şey söyleme," dedim iç çekerek, "biliyorum."

"Küçükken bu kadar yakın olmalarının hep iyi bir şey olduğunu düşünürdüm," dedi Ally. "Onlar ortanca kızlardı ve birbirlerine destek olmaları iyiydi."

"Salt Baba'nın onlara farklı okullara gitmeyi önerdiğini ama Star'ın deliler gibi ağlayarak CeCe'yle aynı okula gitmesine izin vermesi için yalvardığını hatırlıyorum," dedim dalgın dalgın.

"Sorunlardan biri de hiç kimsenin Star'la baş başa konuşma fırsatı bulamamış olması. O iyi mi? Geldiğinden beri berbat görünüyor."

"Ally, kesinlikle hiçbir fikrim yok. Aslında bazen onu çok az tanıdığımı düşünüyorum," diye itiraf ettim.

"Şey, eğer CeCe sanat kursuna giderse ve Star da tek başına bir şeyler yapmaya karar verirse belki bu onlara biraz olsun birbirlerinden ayrılma şansı verir. Haydi, gidip terasta oturalım. Claudia'ya da senin için bir sandviç hazırlamasını söyleyeyim, ne dersin? Solgun görünüyorsun, Maia. Öğle yemeğini de kaçırdın. Ayrıca seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Önerisini kabul ederek güneşte oturdum. Güneşin sıcaklığı yüzümü okşadı ve beni rahatlattı. Ally de gelip yanıma oturdu.

"Claudia senin için yiyecek bir şeyler getirecek," dedi. "Maia, burumu sokmuş gibi olmak istemem ama dün gece mektubunu açtın mı?"

"Evet, açtım. Aslında bu sabah açtım," diye itiraf ettim.

"Belli ki seni üzmüş."

Bu konuyu fazla tartışmaya hazır olmadığımдан, "Başlangıçta, evet ama şimdi iyiyim, Ally. Gerçekten," diye geçiştirdim. Tiggy'nin o tatlı kaygısı beni rahatlatmıştı ama Ally'nin ilgisinin bana patronluk ediyormuş hissi vereceğini biliyordum. "Sen ne yaptın?" diye sordum.

"Ben de okudum," dedi Ally. "Çok güzeldi ve beni hem ağlattı hem de bana moral verdi. Bütün sabahı internette koordinatlara bakmakla geçirdim. Hepimizin nereden geldiğini biliyorum. Bu durumda sana birkaç sürprizim de var."

O sırada Claudia bir tabak sandviç getirip önüme koydu.

Açıklığa kavuşturmak isteyerek, "Nerede doğduğumuzu biliyor musun? Benim nerede doğduğumu?.." diye sordum.

"Evet ya da en azından Salt Baba'nın bizi nerelerde bulduğunu. Bilmek istiyor musun, Maia? Sana söyleyebilirim ya da kendin bakabilirsin."

Midemde bir heyecan çırpıntısı hissederek, "Ben... emin değilim," dedim.

"Sana şunu söyleyebilirim ki Salt Baba kesinlikle çok gezmiş."

Ally'ye baktım ve bu gizemli ölüm ve doğum yeri açıklamaları karşısında onun kadar sakın kalabilmeyi diledim.

"Yani sen Salt Baba'nın seni nerede bulduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Aslında garip bir şekilde her şey yerli yerine oturdu."

"Peki ya diğerleri? Nerede doğduklarını onlara da söyledin mi?"

"Hayır, ama Google Earth'ten koordinatlara nasıl bakacaklarını anlattım. Sana da anlatayım mı? Yoksa sadece Salt Baba'nın seni nerede bulduğunu mu söyleyeyim?" Ally güzel gözlerini bana dikmişti.

"Şu anda gerçekten emin değilim."

"Pekâlâ, dediğim gibi kendin de kolayca bakabilirsin."

"Öyleyse hazır olduğumda bakarım," dedim kararlı bir şekilde, yine kendimi kız kardeşimin bir adım gerisinde hissetmişim.

"Belki bilmek istersin diye koordinatların yerini tam olarak nasıl belirleyeceğini ayrıntılı olarak yazacağım. Halkalı kürenin üzerine, isimlerimizin yanına yazılmış Yunanca cümleleri tercüme etme fırsatı bulabildin mi?"

"Evet, hepsini çevirdim."

"Şey, Salt Baba'nın benim için ne seçtiğini gerçekten bilmek isterim," dedi Ally. "Söyle misin lütfen?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum ama köşke gidip senin için bir kâğıda yazarım."

“Teşekkür ederim.”

Claudia'nın önüne koyduğu sandviçlerin birinden bir ısırık alırken, Ally gibi olabilmeyi, onun gibi her şeyi doğal karşılayabilmeyi ve hayatın getirdiği hiçbir şeyden korkmamayı belki bininci kez diledim. Tehlikelerle ve genelde yalnızlıkla dolu olan ve içinde bulunduğu narın tekneyi bir anda devirebilecek dalgalarla boğuştuğu kariyeri de Ally'nin nasıl biri olduğu konusunda mükemmel fikir veriyordu. İçimizde kendisiyle en barışık olanın Ally olduğunu düşündüm. Olumsuz düşüncelere asla yenik düşmez, her başarısızlığı yararlı bir hayat dersi olarak görür ve yoluna devam ederdi.

Ally, “Yani geçmişlerini araştırmak istedikleri takdirde sen ve ben diğer kardeşlerimize gerekli bilgileri verebileceğiz,” diyerek düşüncelere daldı.

“Olabilir ama belki de Salt Baba'nın verdiği ipuçlarını izlemeyi düşünmek için henüz çok erkendir.”

Ally, “Evet,” diyerek iç çekti. “Cyclades Yat Yarışları da başlamak üzere. Ekibe katılmak için en kısa zamanda gitmek zorundayım. Açık konuşmak gerekirse, Maia, birkaç gün önce gördüklerimden sonra tekrar denize açılmak zor olacak.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedim. Biraz önce onun hakkında düşündüklerimden sonra Ally'deki bu beklenmedik hassasiyet beni şaşırtmıştı. “Ama eminim iyi olacaksın.”

“Umarım. Yarışlara katılmaya başladığımdan beri ilk kez çekindiğimi hissediyorum.”

“Yıllardır her şeyini bu spora verdin, Ally, bunun seni ürkütmesine izin verme.”

“Haklısın. Kazanmak için elimden geleni yapacağım. Salt Baba için. Teşekkürler, Maia. Eskiden bu işin benim hayatıma yön vermesine nasıl izin verdiğimi düşünüyordum. Küçükken profesyonel flütçü olmak istediğimi hatırlıyor musun? Ana müzik okuluna girene kadar yelkencilik kanıma işlemişti bile.”

“Tabii ki hatırlıyorum,” diyerek gülümsedim. “Pek çok alanda yeteneğin var, Ally ama flüt çalışını dinlemeyi özlediğimi de itiraf etmek isterim.”

“Çok garip, bunu ben de özlüyorum. Her neyse, sen burada tek başına iyi olacak mısın?”

“Elbette. Lütfen benim için endişelenme. Ma burada, işim var. İyi olacağım.”

“Şey, yazın ilerleyen günlerinde birkaç günlüğüne benim tekneme gelmek ister miydin? Nereye istersen gideriz, belki Amalfi kıyılarına... Belki tekneye flütümü de getiririm,” dedi Ally de hafifçe gülümseyerek.

“Bu harika bir fikir. Bakalım... Şu sıralar çeviri yapmakla çok meşgulüm.”

CeCe bir anda terasta arkamızda belirdi ve sevinçle, “Heathrow uçuşunda iki kişilik yer bulmayı başardık!” diye bağırdı. “Christian bizi bir saat içinde havaalanına götürecek.”

“O halde ben de gidip Nice’e bir son dakika uçuşu bulup bulamayacağıma bakayım ve sizinle birlikte geleyim,” dedi Ally. “O cümleyi benim için yazmayı unutma, olur mu Maia?” Ardından masadan kalktı ve eve girdi.

“Georg’un ofisinde işler yolunda gitti mi?” diye sordum CeCe’ye.

CeCe başını sallayarak, “Evet,” dedi ve bir sandalye çekip otururken, “Küredeki yazıları tercüme ettin galiba,” diye ekledi.

“Evet.”

“Ally de koordinatları bulduğunu söyledi.”

“Sen mektubunu açtın mı?” diye sordum.

“Hayır. Star’la onları sakın bir zamanımızda açmak üzere anlaştık. Ama bize ait cümleleri yazıp bir zarfa koyarak yola çıkmadan bana verebilersen çok iyi olur. Ally’den de koordinatları yazmasını rica ettim.”

“Seninkini elbette verebilirim, CeCe. Ama Salt Baba bana yazdığı mektupta o cümlelerin çevirilerini sadece ilgili kardeşime vernemi açıkça belirtmiş. O yüzden Star’inkini kendisine vereceğim,” dedim. Yalanımın kusursuzluğu karşısında ben bile şaşırmıştım.

CeCe, "Peki," diyerek omuz silkti. "Ama tabii ki birbirimize göstereceğiz." Sonra birden bana baktı. "Salt Baba gittikten sonra burada tek başına iyi olacak mısın? Ne yapacaksın?"

"Beni meşgul edecek bir işim var," dedim tekrar.

"Evet, ama hepimiz Salt Baba için burada yaşadığını biliyoruz. Her neyse, yeni evimize taşındıktan sonra bizi Londra'da ziyaret edersen harika olur. Şimdiden birkaç emlakçıyla görüştüm. İkimiz de seni ağırlamaktan çok memnun oluruz."

"Çok nazıksın, CeCe. Size haber veririm."

"Güzel. Sana bir şey sorabilir miyim, Maia?"

"Elbette. Ne soracaksın?"

"Sence... sence Salt Baba beni seviyor muydu?"

"Ne tuhaf bir soru bu? Elbette seviyordu, CeCe. Hepimizi aynı derecede severdi."

"Ben sadece..."

CeCe'nin uzun tırnaklarının masanın üzerinde bir piyanistin parmakları gibi dolaştığını gördüm ve "Ne?" diye sordum.

"Şey, doğruyu söylemek gerekirse mektubu açmaya korkuyorum. Yani biliyorsun, pek duygusal biri değilim ve Salt Baba'yla ilişkimin yakın bir ilişki olduğunu hiçbir zaman hissetmedim. Aptal değilim, insanların benim biraz sert ve fazla gerçekçi biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Tabii Star hariç. Ama ben her şeyi içimde yaşayan bir insanım. Anlıyor musun?"

CeCe'nin bu beklenmedik itirafı içgüdüsel olarak uzanıp elini tutmama neden olmuştu. "Seni çok iyi anlıyorum. Ama CeCe, senin buraya bebekken gelişini ve Star'dan bu kadar kısa bir süre sonra geldiğin için Ma'nın şok olduğunu hatırlıyorum. Salt Baba'ya neden bu kadar kısa süre sonra bir kardeş daha getirdiğini sorduğumda bana seni çok özel olduğun için getirmek zorunda kaldığını söylemişti. Bu doğrudu da."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Dördüncü kardeşim onu tanıdığım günden beri ilk kez ağlayacak gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim, Maia,” dedi minnetle. “Gidip Star’ı bulayım ve ona birazdan çıkmamız gerektiğini haber vereyim.”

CeCe’nin ayağa kalkıp eve doğru yürümesini izlerken Salt Baba’nın ölümünün hepimizi şimdiden ne kadar değiştirdiğini düşündüm.

Bir saat sonra kardeşlerimin hepsine onlar için çevirdiğim cümleleri verdikten sonra vedalaşmak için yine iskeledeydim. Ally, CeCe ve Star’ın su üzerinde seker gibi giden motorla kendi hayatlarına doğru uzaklaşmalarını izledim. Köşkte kendime bir kadeh şarap doldururken bütün kardeşlerimin bana hayatlarında bir yer sunduklarını düşündüm. Eğer istersem önümüzdeki yılı dünyanın bir köşesinden ötekine seyahat edip onların farklı dünyalarında dolaşarak geçirebilirdim.

Ama ben hâlâ burada, çocukluğumun geçtiği bu evde yaşıyordum. *Ve buraya gelmeden önce de bulunduğum bir yer vardı, diye düşündüm. Hatırlamadığım ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yer.*

Kararlı bir şekilde çalışma odama gittim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Belki de *kim* olduğumu keşfetmenin zamanı gelmişti. Nereden geldiğimi. Ve nereye ait olduğumu.

Ellerim hafifçe titrerken Google Earth’ü açtım. Ally’nin anlattığı gibi koordinatları dikkatle yazdım ve nefesimi tutarak bilgisayarın bana köklerimi nerede bulacağımı söylemesini bekledim. Ekrandaki küçük daire, bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kendi etrafında dönen dünya misali döndükten sonra ayrıntılar önümde belirdi. Doğum yerim ortaya çıkmıştı.

8

O gece şaşırtıcı bir şekilde rüyasız, derin bir uyku uyuduktan sonra tazelenmiş olarak uyandım. Gözlerimi tavana dikip dün öğrendiğim şeyleri zihnimde işleyerek yatmaya devam ettim.

Ben de Ally gibi edindiğim bilgilerin şok edici olmadığını düşündüm – bunları her zaman DNA'mın içinde bir yerlerde hissetmiş gibiydim. Aslında tamamen şans eseri olarak hayatım şimdiden bunun bir parçasını kapsamış gibiydi. Doğduğum evi ekranda görebildiğime inanıyordum. Google Earth'ün kuş bakışı seçeneği son derece büyük ve ihtişamlı bir evi gözler önüne seriyordu. Bebekken Salt Baba tarafından böylesine görkemli bir yerden niçin uzaklaştırıldığımı merak ettim.

Yataktan çıkarken cep telefonum çaldı ve arama sonlanmadan yanıtlayabilmek için hemen uzanıp aldım. Ekranda tanımadığım bir numara olduğunu görünce arayanın bir satış temsilcisi olduğunu düşünerek telefonu elimden bıraktım ve her zamanki sabah çayıyla kendime gelmek için mutfığa doğru yürüdüm.

Çayımı yudumlarken, eğer istersem hemen yarın bir uçağa atlayarak yirmi dört saat içinde geçmişimin kapısını çalıyor olabileceğimin inanılmaz bir şey olduğunu düşündüm.

A Casa das Orquideas, Laranjeiras, Rio de Janeiro, Brezilya.

Üniversitede ne okuyacağıma karar vermeden önce Salt Baba'yla yaptığımız konuşmanın ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım. Öğreneceğim dillerden birinin Portekizce olması konusunda beni teşvik ettiğine hiç şüphe yoktu ve Portekizceyi de ana dilim olan Fransızca kadar kolay

öğrendiğimi hatırlıyorum. Zarfın içinden çıkan üçgen şeklindeki küçük mozaik taşıyı almak için oturma odasına geçtim ve arkasındaki silik yazıyı inceledim.

Artık daha anlamlı görünüyorlardı çünkü Portekizce olduğunun farkına varmıştım. Birkaç harfi ve bir tarihi –1929– okuyabildim ama gerisini çıkaramadım.

Ani bir heyecan dalgasıyla ürperdim ve o duyguyu bastırdım. Hemen kalkıp Brezilya'ya gitmek kuşkusuz saçma olurdu.

Ama yine de olur muydu?..

İkinci çayımı içerken bu konuyu düşündüm, sakinleştim ve *evet, belki gelecekte bir gün bu yolculuğu yaparım*, diye karar verdim. Ne de olsa Brezilyalı yazarların kitaplarını Fransızcaya çevirmekte olduğum için oraya gitmek için geçerli bir nedenim de vardı. Floriano Quintelas'ın –kısa süre önce benimle iletişime geçen yazar– Brezilya'daki yayıncısını ziyaret ederek bana çeviriye ihtiyacı olan başka yazarlar önerip öneremeyeceklerini sorabilirdim.

Cep telefonum tekrar çaldı. Ayağa kalkıp yatağımın yanındaki komodinin üzerinden onu almaya gittim ve daha önceki cevapsız aramadan sonra bırakılan sesli mesaja yönlendirme sesini duydum. Telefonu kulağıma dayayıp mutfığa geçerken çok tanıdık bir ses duydum.

Maia, merhaba. Benim, Zed. Umarım kim olduğumu hatırlarsın, diyordu teklifsiz bir tavırla gülerek. Dinle, babam hakkındaki korkunç haberi duydun mu, bilmem; son derece trajik. Açıkçası hepimiz şoku yeni atlatıyoruz. Seni aramayacaktım ama dün denizci bir arkadaşından babanın haberini aldım. Galiba o da birkaç gün önce vefat etmiş. Her neyse, önümüzdeki birkaç gün Cenevre'de olacağım ve seni görmenin ne kadar güzel olacağını düşündüm. Belki birbirimizin omuzunda ağlayabiliriz. Hayat çok garip, değil mi? Hâlâ Cenevre'de olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yok ama bir yerlerden ev telefonunu buldum. Yani geldiğimde seni arayacağım, hatta eğer bu

mesajıma yanıt alamazsam şansımı deneyip o meşhur Atlantis'e de gelebilirim. Baban için üzgünüm. Kendine iyi bak.

Şaşkınlıktan donakalmış bir halde dururken bir bip sesi mesajın sona erdiği haberini verdi. Onun sesini on dört yıl sonra duymanın verdiği şok beni hareketsiz bırakmıştı.

Zed'in birkaç gün içinde burada, kapının önünde belireceğini düşününce nefesim kesilerek, "Aman Tanrım," dedim. Kendimi araba farlarına bakakalmış bir tavşan gibi hissediyordum – bir yanım Zed'in şu anda Cenevre'ye gelmiş olması ve her an buraya gelip beni bulma ihtimaline karşı yatağın altına kıvrılıp saklanmak istiyordu.

Marina ya da Claudia ev telefonunu açıp her şeyden habersiz bir şekilde ona evde olduğumu söyleyebilirlerdi. Bunu düşünmek vücuduma şok dalgaları gönderdi. Hemen büyük eve gidip arayanlara burada olduğumu söylememeleri için onları uyarmam gerekiyordu.

Ama Zed doğruca kapıya gelirse ne olacaktı? Atlantis'in nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Bir keresinde ona yerini ayrıntılarıyla anlatmıştım.

Kendi kendime, "Buradan gitmeliyim," diye fısıldadım. Bacaklarım nihayet beni oturma odasına taşıma emrime itaat etmişti ve ben de hangi kız kardeşimin teklifini kabul edeceğimi düşünerek odada huzursuzca dolanmaya başlamıştım.

Hiçbiri cazip gelmediği için, *belki de tekrar Londra'ya gidip geri dönmek güvenli hale gelene kadar Jenny'de saklanmalıyım*, diye düşündüm.

Ama ne kadar saklanacaktım ki? Zed uzun süre Cenevre'de kalabilirdi. Babasının muazzam servetinin İsviçre bankalarında ve kasalarında olduğuna bahse girebilirdim.

"Neden şimdi?" diye haykırdım bakışlarımı gökyüzüne çevirerek. Kendimi yeniden toplamak, sakinleşmek için zamana ihtiyacım olduğu anda buradan ayrılmam gerekecekti. Özellikle de şu hassas ruh halimle onu tekrar görmek beni darmadağın edecekti.

Sehpaya baktım ve parmaklarım içgüdüsel olarak üçgen şeklindeki seramiğin pürüzsüz yüzeyinde gezindi. Beynim az önce aklıma gelen düşünceyi işlerken gözlerim ona takılı kaldı.

Nerede olduğumu kimse bilmeden onunla arama mesafe koymak için Brezilya gerçekten çok uygundu. Dizüstü bilgisayarımı yanıma alabilir, elimdeki çeviri üzerinde orada da çalışabilirdim. *Neden olmasın*, diye düşündüm.

Sonra, "Evet, Maia, neden olmasın?" diye sordum kendi kendime.

Bir saat sonra mutfağa gittim ve Claudia'ya Marina'nın nerede olduğunu sordum.

"Birkaç işini halletmek için Cenevre'ye gitti. Onu gördüğümde söylememi istediğiniz bir şey var mı?"

O sözleri söyleme cesaretini bulmak için kendimi zorlayarak, "Evet," dedim. "Ona bu akşam en az birkaç haftalığına evde olmayacağını söyleyebilirsin. Ve, Claudia, beni ev telefonundan ya da buraya gelerek arayan biri olursa ona bir süre burada olmayacağını söyle."

Claudia'nın genelde kayıtsız olan yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Sadece uzaklara," dedim sakın bir tavırla.

"Güzel," dedi.

Devam edeceğini düşünerek bekledim ama etmedi.

"O halde ben valiz hazırlamak için köşke gidiyorum," dedim. "Belki Christian geri geldiğinde ona da saat üç gibi Cenevre'ye gitmem gerektiğini söyleyebilirsin."

"Sizin için öğle yemeği hazırlayayım mı?"

Midemin yeterince çalkalanmakta olduğunu bilerek, "Hayır, teşekkürler," dedim. "Gitmeden uğrarım. Unutma, Claudia, şu andan itibaren beni arayan olursa gittiğimi söyleyeceksin."

"Biliyorum, zaten söylediniz."

Yedi Kız Kardeş

İki saat sonra uçağı ve oteli ayarlamış, aceleyle hazırladığını valizimi elime alıp Atlantis'ten ayrılmıştım. Motor beni kayarcasına gölün karşı kıyısındaki Cenevre'ye götürürken aklıma birden geçmişimden uzağa mı, yoksa geçmişime doğru mu kaçmakta olduğum hakkında hiçbir fikrimin olmadığı geldi.

9

Beş saatlik zaman farkı yüzünden ertesi sabah saat altıda kendimi Brezilya topraklarında buldum. Parlak bir Güney Amerika güneşiyle karşılaşmayı beklerken bulutlu bir gökyüzüyle karşı karşıya kalmak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonra farkına vardım ki buraya onların kış mevsiminde gelmiştim, bu da –sıcaklık hâlâ yirmili derecelerde olsa da– beklediğim yoğun tropikal sıcaklığın olmayacağı anlamına geliyordu. Gelen yolcu salonundan çıktığımda üzerinde adımın yazılı olduğu bir pankart tutan bir adam gördüm.

Şöföre yaklaşırken, “*Olá, eu sou Senhorita D’Aplêse. Como você está?*”³ dedim ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi hoşuma gitti.

Arabaya binip Rio’ya gitmek üzere havaalanından ayrılırken coşkulu bir ilgiyle pencereden dışarıyı seyrettim. Bu –anladığım kadarıyla– benim doğduğum şehirdi. Üniversitedeyken ikinci yılımda Brezilya’ya gelmiştim ama değişim programına dâhil olan üniversite São Paulo’daydı. Eskiden başkent olan Salvador’a da gitmiştim. Rio hakkında söylenenler –yüksek suç oranı, yoksulluk ve çılgın gece hayatı– yalnız bir kadın olarak beni oraya gitmekten alıkoymuştu. Ama şimdi buradaydım işte. Eğer Salt Baba’nın verdiği bilgi doğruysa ben buranın bir parçasıydım, burası benim DNA’nın bir parçasıydı.

Akıcı bir şekilde Portekizce konuşan bir yabancıyla karşılaşmaktan pek memnun olan şoför bana nereli olduğumu sordu.

“Buralıyım. Burada doğdum,” diye karşılık verdim.

Aynadan bakarak beni inceledi.

3 (Port.) Merhaba, ben Bayan D’Aplêse. Nasılsınız? (ç. n.)

“Ah, elbette! Şimdi Brezilyalılara benzediğinizi görebiliyorum! Ama soyadınız D’Aplièse olduğu için Fransız olduğunuzu sanmıştım. Akrabalarınızı ziyarete mi geldiniz?”

“Evet, sanırım öyle,” diye karşılık verdim ve bu sözlerin doğruluğu zihnimde yankılandı.

“Bakın,” dedi ve üzerinde kollarını iki yana açarak şehri kucaklayan beyaz bir heykelin bulunduğu yüksek dağı işaret etti. “Bu bizim Kurtarıcı İsa’mız. Onu ne zaman görsem evimde olduğumu bilirim.”

Bulutların arasında bir melek misali süzülen zarif ve solgun heykele baktım. Dünyadaki herkes gibi bu görüntüyü medyada sayısız kez görmüş olmama rağmen gerçeği nefes kesiciydi ve beni şaşkınlık verecek ölçüde duygulandırmıştı.

“Onu hiç ziyaret ettiniz mi?” diye sordu şoförüm.

“Hayır, etmedim.”

“O halde siz gerçek bir *carioca*’sınız!” diyerek gülümsedi. “Modern dünyanın yedi harikasından biri olmasına rağmen biz Rio’da onu kalmıyış haldeyiz. Onu akın akın ziyaret edenler sadece turistlerdir.”

Bir tünele girdiğimizde Kurtarıcı İsa Heykeli gözden kayboldu. “Ben onu kesinlikle ziyaret edeceğim,” diye söz verdim.

Birkaç dakika sonra Cesar Park Hotel’in önünde durduk. Geniş caddenin karşı tarafında henüz erken olduğu için ıssız ama tek kelimeyle muhteşem görünen Ipanema Plajı göz alabildiğince uzanıyordu.

“Bu benim kartım, Senhorita D’Aplièse. Adım Pietro. Ne zaman şehri gezmek isterseniz emrinizdeyim.”

“*Obrigada*,” diyerek teşekkür ederken bahşiş olarak ona biraz *reais*⁴ verdim ve kayıt yaptırmak için kapı görevlisini lobiye doğru izledim.

Birkaç dakika sonra büyük pencerelerinden harikulade Ipanema Plajı manzarası görünen gayet ferah bir süite çıkarılmıştım. Oda inanılmaz derecede pahalıydı ama bu kadar kısa bir sürede başka boş oda bulamamışlardı. Kazandığım parayı nadiren harcadığım için kendimi

4 (Port.) Riolu. (ç. n.)

5 (Port.) Brezilya reais. (ç. n.)

suçlu hissetmedim. Önümüzdeki birkaç gün içindeki gelişmelere bağlı olarak, eğer daha uzun süre kalmaya karar verirsem bir daire kiralamayı düşünmüştüm.

Acaba önümüzdeki birkaç günde neler olacaktı?

Son yirmi dört saatim kendimi İsviçre'den uzaklaştırma paniğinin ve çabalarının yönlendirdiği bir fırtına içinde geçmişti, buraya vardık-tan sonra ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Uçakta neredeyse hiç uyumadığım ve son birkaç günün travmaları yüzünden bitkin düşmüş olduğum için kapıya "rahatsız etmeyin" tabelasını astım, mis kokulu, temiz çarşafların arasına kaydım ve uykuya daldım.

Birkaç saat sonra uyanıp da acıkmış olduğumu fark ettiğimde şehri de görmek istediğim için asansörle en üst kattaki restorana çıktım. Hem dağ hem de deniz manzarası olan küçük terasta oturup bir Sezar salata ve bir kadeh beyaz şarap sipariş ettim. Bulutlar da anılar gibi uçup gitmiş ve aşağıdaki kumsal, güneşlenmekte olan bronz vücutlarla dolmuştu.

Yemek yedikten sonra zihnimin şimdi ne yapmam gerektiğini düşünecek kadar açıldığını hissettim. Koordinatlarda belirtilen ve cep telefonuma kaydetmiş olduğum adresi inceledim. Hayatımın başlan-gıcındaki ailemin hâlâ bu evde oturduğunun garantisinin olmadığını kabullendim. Adlarını bilmiyordum, onlar hakkında hiçbir şev bilmi-yordum. Kapılarını çalıp onlara uzun zaman önce kaybettiğim ailemi aradığımı söyleme düşüncesi beni güldürdü.

Ama sonra Salt Baba'nın halkalı küreye yazdığı cümleye saygı göstererek, yapabilecekleri en kötü şeyin kapıyı yüzüme kapatmak olacağını düşündüm. Belki de bana bu alışılmadık cesareti veren, içtiğim bir kadeh şarap ve saat farkının neden olduğu sersemlikti. Böylece süitime döndüm ve fikrimi değiştirmeden önce resepsiyonu arayarak bugün beni havaalanından getiren şoför Pietro'nun müsait olup olmadığını sordum.

"Sorun değil," dedi görevli. "Hemen mi gelmesini istiyorsunuz?"

"Evet."

On dakika sonra yine Pietro'nun arabasındaydım ve bu kez şehir merkezinin dışına doğru ilerliyordum.

"Şu evi, *A Casa das Orquídeas*'ı biliyorum sanırım," dedi.

"Ben bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Hiç eksik olmadığını söylediği bir trafik karmaşasına daha girdiğimizde Pietro, "Şey, eğer düşündüğüm evse çok ilginçtir," diye anlatmaya başladı. "Çok eski bir evdir. Orada bir zamanlar zengin bir Portekizli aile yaşırdı."

"Evin yeni sahipleri olabilir," dedim düşüncelere dalarak.

"Bu doğru." Bana aynadan baktı ve gerginliğimi fark ettiğini hissettirdi. "Bir akrabanızı mı arıyorsunuz?"

"Evet," diye karşılık verdim açıkça, yukarılara doğru bakınca Kurtarıcı İsa heykelinin tam tepemizde olduğunu gördüm. Hiçbir zaman dindar biri olmamıştım ama o anda heykelin iki yana açılmış, herkesi kucaklayan kolları bana bir şekilde olağanüstü bir rahatlama duygusu vermişti.

On beş dakika sonra Pietro, "Birkaç dakika içinde istediğiniz adreste olacağız," diyerek beni bilgilendirdi. "Yoldan pek bir şey görebileceğinizi sanmıyorum çünkü mahremiyeti sağlamak için yüksek çalılıklarla çevrili. Eskiden burası çok seçkin bir mahalleydi, şimdi ne yazık ki altyapı tesisleri her yeri sardı."

Gerçekten de yolun iki tarafı da sanayi tesisleri ve apartman bloklarıyla doluydu.

"Ev burası, hanımefendi."

Pietro'nun işaret ettiği tarafa baktığımda yapraklarının arasından yaban çiçeklerinin güzel ama tahrip edici kafalarının belirdiği, gereğinden fazla büyümüş çalılıklarla çevrili geniş bir alan gördüm. Cenevre'deki titizlikle bakılan bahçemizle karşılaştırıldığında burası bana uzun süredir sevecen bir çift elin bakımından mahrum kaldığı izlenimini vermişti.

Çalılıktan oluşan çitin üzerinden tek görebildiğim, orijinal tuğla yüzeyleri yılların kurumuyla kaplanmış ve siyaha dönmüş bir dizi eski model bacaydı.

Benim de yaptığım gibi evin bakımsız dış görünüşünü hemen değerlendiren Pietro, “Belki de evde kimse yaşamıyordur,” diyerek omuz silkti.

“Belki de,” dedim.

Evi birkaç metre geçtikten sonra yavaşlayarak yol kenarında durdu ve “Buraya park edeyim mi?” diye sordu.

“Evet, lütfen.”

Motoru durdurdu ve arkaya, bana doğru döndü. “Ben burada sizi bekleyeceğim. İyi şanslar, Senhorita D’Aplièse.”

“Teşekkür ederim.”

Arabadan indim ve kendimi olabileceklere hazırlarken kapıyı gereğinden fazla sert kapattım. Kaldırımında yürürken kendi kendime, hayatımın bu birkaç dakikası içinde her ne olursa olsun bir öneminin olmadığını söylüyordum. Her zaman beni çok seven bir babam, teoride bir annem ve kız kardeşlerim vardı. Burada olmamın nedeni de bu çalılıkların arkasına gizlenmiş olanı bulmaktan çok, içgüdüsel olarak kaçtığım şeydi.

Bu düşüncenin verdiği güvenle açık haldeki büyük ferforje bahçe kapısından geçerek eve giden garaj yoluna girdim ve verilen koordinatların hayat hikâyemin başladığı yer olarak işaret ettiği yeri ilk kez gördüm.

Ciddi görünümlü, kare şeklinde bir yapıydı. Brezilya’nın kolonyal geçmişini anımsatan alçı konsollar ve pervazlarla süslü dış cephesiyle zarif bir on sekizinci yüzyıl malikânesiydi. Ama yaklaştıkça sıvaların dökülüp çatladığı, kanatlı yüksek pencerelerin boyasının soyulduğunu ve çoğu yerde ahşabın ortaya çıktığı görülüyordu.

Cesaretimi toplayarak muhtemelen bir zamanlar içinde neşeye suların oynadığı, oymalı, mermer havuzlu bir fiskiyenin yanından dolaşarak eve doğru yürüdüm. Panjurların çoğunun sıkıca kapatılmış

olduğunu görünce evde kimsenin oturmuyor olabileceği konusunda Pietro'nun haklı olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ön kapıya giden basamaklardan çıkarak eski moda kapı ziline bastım ama hiç ses çıkmadı. İki kez daha denedikten sonra cüret edebildiğim kadar güvenle kapıya vurdum. Bir süre yanıt bekledim ama içeriden hiç ayak sesi gelmedi. Kapıya tekrar, daha güçlü bir şekilde vurmaya karar verdim.

Kapının önünde bu şekilde birkaç dakika kadar durduktan sonra bunun bir sonuç vermeyeceğini, kapıyı açacak kimsenin olmadığını farkına vardım. Yukarıya bakıp oradaki odanın panjurlarının da kapalı olduğunu görünce evde kesinlikle kimsenin yaşamadığı sonucuna vardım.

Basamaklardan inerken eve giriş yolundan doğrudan Pietro'nun beklediği yere dönerek bu fikri tamamen unutmak ile en azından içeriye göz atabileceğim kırık bir panjur bulmak için evin etrafında bir tur atmak arasında karar vermeye çalıştım. Sonunda ikincisinde karar kılarak ve eğer evde göremediğim birileri yaşıyorsa yaptığım şeyin farkına varmamalarını umarak evin çevresinde dolaştım. Evin yan duvarı bir zamanlar çok güzel olduğu belli olan bir bahçeye doğru uzandığından evin derinliğinin, cephesinden görünenden çok daha fazla olduğunun farkına vardım. İçeriye gözetleyebileceğim bir delik bulamamanın verdiği hayal kırıklığıyla duvar boyunca yürüdüm. Duvarın sonuna ulaştığımdaysa karşıma yosunlarla kaplı bir teras çıktı.

Köşede, birkaç kırık toprak saksının arasında duran kadın heykeli hemen dikkatimi çekti. Oturma pozisyonundaydı ve ileriye doğru bakıyordu. Yaklaştıkça burnunun kırılmış olduğunu gördüm ama temiz, basit hatları son derece güzeldi.

Evin arkasını incelemek için sola dönmek üzereyken terasın altındaki bahçede, bir ağacın altında birinin oturduğunu gördüm.

Görünmemek için duvara doğru geri çekildim. Onu incelemek için köşeden gözetlerken kalbim âdeta kulaklarımda atıyordu. Bu mesafeden onun bir kadın olduğu ve sandalyede oturmuş şekline bakılırsa epey yaşlı olduğu dışında pek bir şey anlaşılmıyordu.

Kadını görmek, beynimdeki binlerce düşüncenin çarpışmasına neden oldu. Hızlı karar verme konusunda hiçbir zaman iyi olmadığımından, gözümü belki de benim akrabam olabilecek yaşlı kadına dikip olduğum yere sindim.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve içgüdüsel olarak Salt Baba'nın böylesi anlarda asla geri adım atmayacağını düşündüm. Bir yetişkin olarak ben de ilk kez geri adım atmayacaktım.

Kadının görebileceği şekilde ortaya çıkıp ona doğru yürümeye başladım. Ben yaklaşırken başını çevirip bana bakmadı. Sonunda onu iyice görebilecek kadar yakınına geldiğimde gözlerinin kapalı olduğunu, muhtemelen uyuduğunu fark ettim.

Bu bana onun yüzünü daha iyi inceleme fırsatı verdi. *Kendi yüzümün bazı özelliklerini görebilir miyim*, diye düşündüm. Ama benim buradan uzakta olduğum otuz üç yıl boyunca bu evde yaşamış olan tamamen yabancı biri olma ihtimali de vardı.

"Desculpe." Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?"

Arkamdan gelen o yumuşak sesi duyduğumda yüreğim ağzıma geldi ve arkama döndüm. İnce yapılı, yaşlıca, saçlarına ak düşmeye başlamış, eski moda hizmetçi üniformalı Afrikalı bir kadın bana şüpheyle bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Ön kapiya kimse bakmayınca..."

Kadın parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. "Hişşşt, uyuyor. Niçin gelmiştiniz?"

"Çünkü ben..." Bu kadına gerçeği birkaç fısıltıyla nasıl özetleyebildirdim ki? "Bana bu evle bir ilgimin olduğu söylendi ve evin sahibiyle konuşmak istiyorum."

Kadının beni incelediğini hissettim. Bakışları boynuma doğru inerken gözlerinden bir ürperti geçti.

"Senhora Carvalho hiç kimseyle görüşmüyor. Çok hasta ve ağrısı var."

6 (Port.) Affedersiniz. (ç. n.)

“Şey, belki siz ona benim uğradığımı söylersiniz.” Çantamı açtım ve üzerinde çevirmen olduğumu belirten kartvizitlerimden birini hizmetkâra verdim. “Cesar Park Hotel’de kalıyorum. Onunla konuşmayı çok istediğimi söyler misiniz?”

“Söylerim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi kadın aksi bir tavırla.

“Sandalyede oturan hanımefendinin ne kadar zamandır bu evde yaşadığını sorabilir miyim?”

“Bütün hayatı boyunca. Şimdi, sizi kapiya kadar geçireyim.”

Bu sözleri tüylerimi ürpertmişti. Sandalyede oturan kadına son bir bakış attım. Eğer Salt Baba’nın verdiği koordinatlar doğruysa bu, kadının bir şekilde akrabam olduğu anlamına geliyordu. Döndüm ve hizmetkârla birlikte terasta aksi istikamete doğru yürüdüm. Evin köşesine vardığımızda arkadan zayıf bir ses yükseldi: “Kim o?”

İkimiz de durduk ve arkamıza döndük. Hizmetkârın gözlerinde bir korku parıltısı gördüm.

“Özür dilerim, Senhora, sizi rahatsız etmek istememiştim,” diye karşılık verdi.

“Etmiyorsun. Beş dakikadır sizi izliyorum. Onu buraya getir. Yüz metre öteden konuşamayız.”

Hizmetkâr, hanımının söylediğini yaptı ve terastan geçip merdivenden inerken bana isteksizce eşlik etti. Beni yaşlı kadının karşısına götürdü ve kartvizitimde yazanları yüksek sesle okudu.

“Kendisi Senhorita Maia D’Apliêse ve bir çevirmen.”

Kadınla karşı karşıya gelince son derece zayıf olduğunu, teninin, yaşam gücü yavaş yavaş çekiliyormuş gibi ölümcül bir grilikte olduğunu gördüm. Ama keskin bakışlarıyla beni incelerken gözlerinde kısa süreli bir tanıma ve şaşkınlık ifadesi belirince zihninin açık olduğunu anladım.

“Neden geldin?” diye sordu.

“Bu uzun bir hikâye.”

“Ne istiyorsun?”

“Hiçbir şey, ben...”

Hizmetkâr neredeyse teşvik edici bir tavırla, "Senhorita D'Apliese bana bu evle bir ilişkisinin olduğunu söyledi," dedi.

"Öyle mi? Peki, nasıl bir ilişkiymiş bu?"

"Bana bu evin, içinde doğduğum ev olduğu söylendi," dedim.

"Pekâlâ, seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, Senhora ama elli beş yıl önce doğan kendi çocuğum dışında bu çatı altında hiç bebek doğmadı. Öyle değil mi, Yara?"

"Sim⁷, Senhora."

"Peki, bu bilgiyi sana kim verdi? Öldüğümde bu evi miras alabilmek için benimle bir ilişki kurmak isteyen biridir kuşkusuz..."

"Hayır, Senhora, bunun parayla hiçbir ilgisinin olmadığı konusunda sizi temin ederim. Burada olmamın sebebi bu değil," dedim kesin bir tavırla.

"O halde neden burada *olduğunu* açıklar mısın lütfen?"

"Çünkü... ben bebekken evlat edinilmişim. Beni evlat edinen babam geçen hafta öldü ve bana ailemin bir zamanlar yaşadığı evin burası olduğunu açıklayan bir mektup bıraktı." Anlattığım şeyin gerçek olduğunu gözlerimden anlayabilmesi için ona dikkatlice baktım.

"Anlıyorum." Yanıt vermeden önce tereddüt edencesine beni tekrar dikkatle süzdü. "O halde babanın korkunç bir hata yaptığını, senin de buralara kadar boşuna geldiğini söylemeliyim. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Güle güle."

Hizmetkâr eşliğinde kapıya doğru giderken, yaşlı kadının yalan söylediğinden kesinlikle emindim.

10

Otele geri döndüğümde saat daha akşamın sekizi olmasına rağmen vücudum gece yarısını geçtiğini söylüyordu. Böylece derin ve rüyasız bir uykuya dalma hatasına düşerek ertesi gün sabahın beşinde şafakla birlikte uyandım. Yataktan çıkmadan dün öğrendiklerimi düşünmeye başladım. Yaşlı kadın şiddetle inkâr etse de bütün sezgilerim bana Salt Baba'nın yanılmadığını söylüyordu. Kederle bu konuda ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrimin olmadığını düşündüm. Kadın ve hizmetkârı, bildikleri şey her neyse onu benimle paylaşmayacaklarını açıkça belli etmişlerdi.

Çantamdan mozaik parçasını çıkardım ve üzerindeki yazıları tekrar çözmeye çalıştım.

Ne yararı vardı ki? Elimdeki tek şey birkaç okunaksız kelime ve bir tarihti. Geçmiş zaman içindeki bir an, taşın arka yüzünde öylece duruyordu.

Zihnimi bu konudan uzaklaştırmak için bilgisayarımı açıp e-postalarımı bakınca Paris'te, Charles de Gaulle Havalimanı'nda beklediğim üç buçuk saat içinde temasa geçtiğim Brezilyalı yayıncıdan bir e-posta geldiğini gördüm.

Sevgili Senhora D'Aplière,

Brezilya'yı ziyaret etme kararınız bizi çok memnun etti. Ofisimiz São Paulo'da olduğundan bizimle görüşmek için buraya gelmeniz sizin için uygun olmayabilir. Ancak eğer gelerseniz sizinle şahsen tanışmak bizi çok sevindirir. Yazarımız Floriano

Quintelas, Rio'da yaşadığı için gönderdiğiniz e-postayı kendisine ilettik. Sizinle tanışmaktan ve güzel ülkemizde geçireceğiniz süre zarfında size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımızdan eminiz. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bizimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Sevgiler,

Luciano Baracchini

E-postanın samimiyeti ve sıcaklığı dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdi. Brezilya kültürünün, çok daha resmî olan İsviçre kültüründen ne kadar farklı olduğunu daha önceki ziyaretimden hatırlıyordum. Herhangi bir sorunla karşılaştığım takdirde hiç tanışmadığımız bu insanların beni içtenlikle karşılayacaklarından, bana mümkün olan her şekilde yardımcı olacaklarından hiç kuşku yoktu.

Tekrar yatağa uzandım ve pencereden denizin üzerinden doğmakta olan güneşi izledim. Aşağıdaki geniş bulvardan sabah trafiğinin gürültüsü gelmeye başlamıştı. Rio uyanıyordu.

Aklımdaki soru şuydu: Dün olanlardan sonra, benden gizlenen sırları açıklığa kavuşturmak için daha fazla çaba sarf etmeli miydim?

Diğer seçeneğimin Cenevre'ye dönmek olduğunu. bunun da şu anda imkânsız olduğunu bildiğim için en azından birkaç gün daha kalıp turist gibi gezmeye karar verdim. Köklerimi bulma konusunda bir çıkmaza girmiş olsam da hiç değilse doğduğum şehri keşfedebilirdim.

Giyindim, asansörle aşağı indim ve otelden çıkıp karşıya geçtiğimde kendimi Ipanema Plajı'nda buldum. Günün çok erken bir saati olduğu için kumsal boştu. Ayaklarımin altındaki yumuşacık kumlara vuran dalgalara doğru yürürken arkamı döndüm ve Rio'nun deniz tarafından görünüşüne baktım.

Sahilde yer almak için itişip kakışmış, her biri değişik yükseklik ve boyuttaki bina yığınının arkasında, ufuk çizgisinde dağların zirveleri görünüyordu. Geniş, uzun kumsal sağımda kayalık bir burunla sona

eriyor, solumdaysa Morro Dois Irmaos'un ikiz tepelerinin nefes kesici manzarası yer alıyordu.

Orada yapayalnız dururken damarlarımdan bir enerji akımının geçtiğini, aniden bir hafiflik ve rahatlık hissettiğimi fark ettim.

Bu benim bir parçam ve ben de onun bir parçasıyım...

İçgüdüsel olarak kumsal boyunca koşmaya başladım. Saf bir neşe içinde kollarımı iki yana savururken ayak parmaklarım tutunmak için hareket halindeki kumları sıkıca kavıyordu. Sonunda nefes nefese ve iki büklüm kalmış halde, hiç bana özgü olmayan bu davranışıma kahkahalarla gülerek durdum.

Kumsaldan ayrıldım ve yolun karşısına geçip şehrin derinliklerine doğru yürümeye başladım. Yol boyunca mimari modasının değişimiyle bir eküri oluşturmaya zorlanmış kolonyal tarzı ve modern binaların birbirleriyle nasıl iç içe olduklarını gördüm.

Bir köşeden dönünce kendimi bir meydanda satıcıların sabahın erken saatlerinde hazırlıklarını yaptığı bir meyve sebze pazarında buldum. Tezgâhlardan birinin önünde durup elime bir şeftali alınca tezgâhın arkasındaki genç adam bana gülümsedi.

"Lütfen alın, Senhorita."

"Obrigada," dedim ve dişlerimi meyvenin yumuşak, sulu dokusuna geçirerek yoluma devam ederken başımı aniden yukarı kaldırıp da İsa'nın beyaz heykelinin yine tepemde durduğunu görünce adımlarım yavaşladı.

"Bunu bugün yapacağım," dedim kendi kendime.

Birdenbire nerede olduğum ve otelden ne kadar uzaklaştığım konusunda hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim ve sadece dalgaların sesini izleyerek, bölgenin haritası beynine kazınmış bir posta güvercini gibi otele dönüş yolunu buldum.

Üst kattaki terasta kahvaltımı ettim ve Salt Baba'nın ölümünden beri ilk kez iştahımın yerine geldiğini hissettim. Odama geri dönünce cep telefonuma birkaç mesaj geldiğini gördüm. Gerçekliğin hiçbir şeklinin bu sabahın beri hissettiğim coşkuyu bozmasını istemediğim için

onları okumamaya karar verdim. Ancak e-posta kutumda göndericisi dikkatimi çeken bir mesaj vardı. Floriano Quintelas'tan gelmişti.

Sevgili Senhorita D'Aplièse,

Yayıncım Rio'da olduğunuzu haber verdi. Sizinle şahsen tanışmak ve tercüme çalışmalarınız için teşekkür etmek amacıyla sizi akşam veya öğle yemeğine çıkarmak benim için bir zevk olacaktır. Belki de benim güzel şehrimi gerçek bir carioca'nın gözleriyle görmek istersiniz. Telefon numaram aşağıda yazıyor. Dürüst olmak gerekirse burada kaldığınız süre içinde benimle temasa geçmezseniz size çok güceneceğim.

Emrinize amadeyim.

Saygılar,

Floriano Quintelas

E-postayı okuyunca gülümsedim. *Sessiz Şelale* adlı kitabı hakkında geçtiğimiz yıl boyunca yapmış olduğumuz görüşmelerde, kelimeleri gereksiz yere kullanmaktan hoşlanmadığını anlamıştım.

Peki, diye düşündüm, o Cenevre'ye gelmiş olsaydı benimle iletişime geçer miydi ve ben ona şehri gezdirmeyi teklif eder miydim?

Ve eğer benimle iletişime geçmeseydi gücenir miydim?

Her iki sorunun yanıtı da evet oldu.

Onunla iletişime geçmenin en pasif ve en iyi yolunun yazıyla olacağına karar verdim. Mesajı yazmak, sonra düzeltmek ve yeniden yazmak için kaç dakika harcadığımdan emin değildim ama sonunda memnun kaldım ve "gönder" tuşuna bastım.

Tabii ki gönderir göndermez de tekrar okudum.

Sevgili Floriano, burada, Rio'da olduğum için çok mutluym ve bir şekilde seninle görüşmek de çok hoş –önce "zevкли" yazmış, sonra silmiştim– olacak. Birazdan turistik yapmak için

Corcovado'ya çıkıyorum ama bu numaradan benimle iletişime geçebilirsin. Sevgiler, Maia D'Aplièse.

Hem samimi hem de mesafeli bir mesaj yazabildiğim için –ne de olsa *ben de* bir yazar sayılırdım– memnun olarak Kurtarıcı İsa'ya nasıl çıkabileceğimi öğrenmek amacıyla otel lobisindeki danışma masasına gittim.

“Senhorita, size lüks ya da gerçek bir deneyim sunabiliriz. Ama ben ikincisini tavsiye ederim,” dedi masadaki görevli. “Bir taksiye binip Cosme Velho'ya gidin. Taksiciye Christo'yu ziyaret edeceğinizi söyleyin. Oradan da Corcovado Dağı'na giden trene binin.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

On dakika sonra Cosme Velho'ya, oradan da Christo'ya gitmek üzere taksiye binmiştim. Çantamdan telefonumun sesi yükseldi ve Floriano Quintelas'ın aradığını görerek çağırımı yanıtladım.

“Alo?”

“Senhorita D'Aplièse?”

“Evet.”

“Ben Floriano. Neredesiniz?”

“Christo'ya gitmek üzere taksidedeyim. Şu anda tren istasyonunun yakınlarındayım.”

“Size katılabilir miyim?”

Biraz duraksadım ve Floriano bunu fark etti.

“Tek başına ziyaret etmeyi tercih ederseniz de sizi anlarım.”

“Tabii ki hayır. Burada yaşayan birinin rehberliğinden memnun olurum.”

“O halde siz trenle dağa çıkın, yukarıdaki merdivenlerde buluşalım.”

“Tamam.” dedim, “ama beni nasıl tanıyacaksınız? Orası bayağı kalabalık olmalı.”

“Ben sizi tanırım, Senhorita D’Aplièse. İnternette fotoğrafınızı görmüştüm. Adeus.”

Şoföre parayı ödedim ve dağın eteklerinde küçük bir istasyon olan *Estação de Ferro do Corcovado*’nın önünde indim. Floriano Quintelas’ın nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Ne de olsa onunla hiç karşılaşmamıştım, yalnızca yazım tarzına âşık olmuştum.

Biletimi aldıktan sonra bana İsviçre’deki Alpler’e giden trenleri anımsatan iki vagonlu trene bindim.

İlerledikçe başımın geriye yattığını hissederek beni ve diğer yolcuları neredeyse dik açıyla taşıyabilen bir araç icat eden kişinin yeteneğine hayranlık duydum. Manzara giderek daha muhteşem bir hal aldı ve sonunda küçük bir istasyonda durduğumuzda herkes trenden indi.

Yukarıya baktığımda yüksek bir kaidenin üzerinde duran Kurtarıcı İsa’nın topuklarını gördüm. Heykel o kadar yükseklere uzanıyordu ki neredeyse tamamını göremiyordum. Yolcuların basamaklardan yukarı çıkmaya başlamalarını izlerken Floriano’nun merdivenlerin başında mı yoksa sonunda mı buluşacağımızı söylediğini hatırlamaya çalışıyordum. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için tırmanmaya başladım. Tırmandım, tırmandım. Yüzlerce basamak sonra günün sıcağında harcadığım eforla nefes nefese kalınca biraz soluklanabilmek için duraksadım.

“*Olá*, Senhorita D’Aplièse. Sizinle nihayet bizzat tanışmak büyük zevk.”

Bir çift sıcak bakışlı, kahverengi göz bana gülümsedi. Bariz şaşkınlığının onu eğlendirdiği belli oluyordu.

“Siz Floriano Quintelas mısınız?”

“Evet! Kitaptaki fotoğrafımdan tanımadınız mı beni?”

“Tanıdım ama...” Aşağıdaki basamakları işaret ettim. “Nasıl ben-
den daha hızlı gelebildiniz?”

“Çünkü ben zaten buradaydım.” diyerek gülümsedi.

“Nasıl? Neden?” diye sordum, kafam karışmıştı.

* (Port.) Hoşça kalın. (ç. n)

“Belli ki yazar biyografimi dikkatli okumamışsınız. Eğer okusaydınız alanımın tarih olduğunu bilirdiniz. Ve Rio hakkında bilgi almak isteyen seçkin insanlara ara sıra rehberlik hizmeti verdiğimi...”

“Anlıyorum.”

“İşin aslı, kitabım bana henüz geçinebileceğim kadar para kazandırmıyor, ben de yazarlığımı böyle sürdürüyorum,” diye itiraf etti. “Ama benim harikulade şehrimi ziyaretçilere gösterip anlatmak da asla bir külfet değil. Bu sabah ortalık kalabalık olmadan önce buraya çıkmak isteyen zengin bir Amerikalı grubu vardı. Gördüğünüz gibi artık kalabalıklaşmaya başladı bile.”

“Evet.”

“Evet, Senhorita D’Apliêse, emrinize amadeyim.” Floriano şakadan reverans yaptı.

Beklenmedik bir anda karşıma çıktığı için hâlâ şaşkın bir halde, “Teşekkür ederim,” dedim.

Floriano, “Brezilya’nın en ikonik yapısının tarihini dinlemeye hazır mısınız? Size söz veriyorum, bahşış vermeniz gerekmeyecek,” diye espri yaparken kalabalığın arasında ilerledik ve terasta, heykelin karşısında durduk. “En iyi buradan görünür. Harikulade, değil mi?”

Floriano bana heykelin nasıl yapıldığını anlatırken bakışlarım yukarıya, Christo’nun yumuşak ve nazik yüzüne doğru kaydı. Zihnim heykelin görsel imajıyla öylesine doluydu ki Floriano’nun yaptığı açıklamaları güçlükle algılıyordum.

“Mucizevi bir şekilde inşaatı sırasında hiç ölen olmadı. Aslında proje müdürü İsa üzerinde çalışmaya başladığında bir Musevi’ydi ama bittiğinde Hristiyan oldu. Senhor Levy bütün ailesinin isimlerini yazdı ve betonla kapatmadan önce İsa’nın göğsüne yerleştirdi.

“Ne güzel bir hikâye.”

“Bunun gibi pek çok duygulandırıcı hikâye var. Mesela...” Bana ilerlememi işaret etti ve heykelin tam önünde durduk. “Mesela Christo’nun dış yüzeyi baştan aşağı sabun taşından yapılmış üçgen şeklinde mozaiklerle kaplıdır. Sosyete kadınları bu mozaikleri daha

büyük bir panel oluşturacak şekilde bir araya getirmek için aylarca uğraştılar. Bu şekilde dış kaplama daha esnek olacak ve heykel boydan boya çatlamaya meyilli olmayacaktı. Bu işlemi yapanlardan biri olan yaşlı bir hanımefendi, kadınların çoğunun seramiklerin arkasına sevdiklerinin adlarıyla birlikte bir mesaj veya dua yazdıklarını söyledi. Böylece sonsuza kadar buraya, Christo'nun üzerine mühürlendiler."

Kalbim duracakmış gibi oldu ve ona şaşkınlıkla baktım.

"Senhorita Maia, iyi misiniz?" dedi Floriano da bana kaygıyla bakarak. "Sizi üzecek bir şey mi söyledim?"

Sonunda güçlkle, "Bu çok uzun bir hikâye," dedim.

"Şey, uzun hikâyelerin en sevdiğim hikâye türü olduğunu tahmin edebilirsiniz," dedi muzip bir gülümsemeyle. Sonra dönüp benim de gülümseyip gülümsemediğime baktı. Ardından yüzündeki ifade endişeye dönüştü. "Renginiz birden soldu, Senhorita, belki de güneştedir. Bir fotoğraf çektikten sonra –tabii ki Christo'nun önünde kollarınızı onun gibi açarak durmalısınız– aşağıdaki kafeye gider ve sizin için su alırız."

Böylece benden önceki yüz binlerce turistin yaptığı gibi, ben de kendimi son derece aptal hissederek Floriano'nun istediği şekilde kollarımı iki yana açıp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim ve poz verdim.

Bu iş tamamlandıktan sonra Floriano beni merdivenlerden indirip gölgelik bir kafeye götürdü ve masalardan birine oturmanı söyledi. Kısa bir süre sonra dönüp karşıma oturdu ve masaya bir şişe su koyarak iki bardağa su doldurdu. "Pekâlâ, söyleyin bakalım... hikâyeniz nedir?"

"Floriano, bu gerçekten çok karmaşık," diyerek iç çektim, daha fazlasını söyleyememiştim.

"Ben de bir yabancıyım ve bunu benimle paylaşmaktan rahatsızlık duyacaksınız. Anlıyorum," dedi Floriano sakın bir ifadeyle başını sallayarak. "Ben de aynı şekilde hissederdim. O halde size yalnızca iki soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Birincisi, Rio'da olmanızın sebebi bu 'çok uzun hikâye' mi?"

“Evet.”

“İkincisi, söylediğim şeylerden hangisi sizi böyle sarstı?”

Suyunu yudumlarken bu soruyu birkaç saniye düşündüm. Sorun suydı: Bunu söyledikten sonra her şeyi açıklamam gerekebilirdi. Ama arkasında silik yazıların bulunduğu bu pürüzsüz, üçgen şeklindeki seramiğin bir zamanlar Christo için yapılmış olup olmadığını bana söyleyebilecek birkaç kişiden biri muhtemelen Floriano olduğu için başka şansım da yokmuş gibi görünüyordu.

Sonunda, “Görmenizi istediğim bir şey var,” dedim.

“O zaman gösterin,” dedi Floriano beni cesaretlendirmek için.

“Aslında oteldeki kasamda duruyor.”

Floriano tek kaşını kaldırarak, “Değerli bir şey mi?” diye sordu.

“Hayır, en azından maddi açıdan değil. Yalnızca benim için değerli.”

“Pekâlâ, zaten üç uzun saattir Christo’da olduğuma göre sizi otele götürmeyi teklif ediyorum. Dedğiniz şey her neyse otelde bana gösterebilirsiniz.”

“Gerçekten, Floriano, sizi zahmete sokmak istemem.”

“Senhorita Maia,” dedi masadan kalkarken, “nasılsa ben de dağdan ineceğim, yani benimle gelseniz iyi olur. Haydi, gidelim.”

“Pekâlâ, teşekkür ederim.”

Beklediğim gibi trene doğru değil, kafenin yanında park halinde duran küçük bir minibüse doğru yürüdü. Araca binerken şoförle selamlaştı ve sırtına hafifçe vurdu. Minibüste başka yolcular da vardı. Dakikalar içinde yerlerimize oturmuş ve iki yanı sık ağaçlarla çevrili, virajlı bir yoldan aşağı inmeye başlamıştık. Birkaç dakika sonra da bir park alanında minibüsten indik. Floriano küçük, kırmızı bir Fiat’a doğru yürüdü ve kapısını açtı.

“Bazen müşterilerim trenle manzaralı yoldan gelmek istemiyorlar, ben de onları doğrucu buraya getiriyorum,” diye açıkladı. “Pekâlâ, Senhorita Maia, ne tarafa gidiyoruz?”

“İpanema’daki Cesar Park Hotel’e.”

Dik ve virajlı orman yolunun bir sonraki bölümünden hızla inmeye başlarken Floriano, "Bu harika çünkü en sevdiğim restoran o otelin hemen yakınındadır ve midem bana öğle saatinin geldiğini söylüyor. Yemek yemeyi severim," dedi. "Bana göstermek istediğiniz şeyin ne olduğunu çok merak ettiğimi itiraf etmeliyim," dedi Corcovado'dan çıkıp Cosme Velho'ya giden yoldaki sonu gelmez trafiğe katılırken.

"Belki de önemli bir şey değildir," dedim.

"O zaman bana göstermekle bir şey kaybetmezsiniz," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

Arabada giderken yeni arkadaşşıma gizlice göz attım. Daha önce yalnızca yazışma yoluyla tanıştığım biriyle şahsen karşılaşmanın hep tuhaf olduğunu düşünürdüm. Floriano da romanları ve e-postaları yoluyla tanıdığım kadarıyla tam hayal ettiğim gibi biriydi.

Olağanüstü yakışıklıydı, sempatikliği ve enerjisi nedeniyle kitabındaki fotoğrafında görüldüğünden çok daha çekiciydi. Gür, siyah saçlarından, güneşte yanmış teninden kash ve güçlü vücuduna kadar her şeyi Güney Amerika köklerini yansıtıyordu.

Ama ironik bir şekilde hiç benim tipim değildi. Ben her zaman onun tam zıddı olan, sarı saçlı, açık tenli, Avrupalı erkekleri çekici bulurdum. *Belki de*, diye düşündüm, *esmer olduğum için bu benim de tam zıddım oluyordu*.

Floriano otelin girişinde durduğunda, "Pekâlâ." dedi. "siz yukarıya çıkıp alacağınız şeyi alın, ben sizi burada bekleyeceğim."

Süitime girdiğimde saçımı tarayıp rujumu hafifçe tazeledikten sonra kasadan mozaigi aldım ve çantama koydum.

Tekrar arabaya binerken Floriano, "Şimdi yemeğe gidiyoruz." diye açıklama yaptı ve gaza bastı. "Sadece bir blok ötede ama park edecek yer bulmam biraz zaman alabilir." Birkaç dakika sonra güzel terasında masaları olan, beyaz, kolonyal tarzda bir evi işaret etti. "Gideceğimi, yer burası. Siz çıkıp bir masaya oturun, ben az sonra gelirim."

Söylediği gibi yaptım ve bir garson beni gölgedeki bir masaya götürdü. İnsanları izleyip telefonumdaki mesajlara bakarak oturdum.

Zed'in sesini duyduğumda kalbim yine küt küt atmaya başladı. Atlantis'i aradığımı, kâhyanın benim yurtdışında olduğumu söylediğini, beni kaçırdığı için üzüldüğünü ama yarın Zürih'e gitmek için Cenevre'den ayrılacağını söylüyordu.

Bu da artık eve dönmemin güvenli olduğu anlamına geliyordu...

"*Meu Deus!*" Sizi birkaç dakikalığına yalnız bırakıyorum ve yine tuhaf bir renk alıyorsunuz!" diye feryat etti Floriano, masanın başında belirip karşıma otururken sorgularcasına bana baktı. "Yine ne oldu?"

İkinci kez heyecanımı hissetmesine şaşırmıştım. Lazer gibi sezgileri olan bu adamdan bir şey saklamanın zor olacağını fark ettim.

Cep telefonumu çantama tıkarken, "Yok bir şey, gerçekten," dedim. "Aslında kendimi rahatlamış hissediyorum."

"Güzel. Şimdi, ben bir Bohemia birası içeceğim. Bana katılır mısınız?"

"Açıkçası ben pek bira sevmem."

"Ama Maia, Rio'dasınız! Mutlaka bir bira içmelisiniz. Bira mı, yoksa bir *caipirinha* kokteyli mi? Ama sizi temin ederim, kokteyl çok daha serttir."

Birada karar kıldım ve garson geldiğinde ikimiz de Floriano'nun önerdiği biftekli sandviçten istedik.

Floriano yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu biftek Arjantin'den geliyor ve bizi futbolda çok sık yendikleri için onlardan nefret etsek de ineklerini yemeye bayılıyoruz," dedi. "Şimdi, şu değerli objenizi görmek için daha fazla sabredebileceğimi sanmıyorum."

"Tamam." Mozaïği çantamdan çıkardım ve aramızdaki masanın üzerine dikkatle yerleştirdim.

Elini ona doğru uzatırken, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

Mozaïği eline alıp dikkatle incelerken onu izledim. Sonra arkasını çevirdi ve silik yazılara baktı.

“Pekâlâ,” diyerek nefes aldığı anda şaşkınlığını hissettim. “Sizi şok eden şeyin ne olduğunu ancak şimdi anlayabildim. Ve evet, siz sormadan söyleyeyim: Bu şey bir zamanlar Christo’nun bedenini süslemek için yapılmışa benziyor. Şaşırtıcı...” Mozaik parçasının orada oluşu onu sessizliğe itmişti. Sonunda konuştu: “Bunun nasıl elinize geçtiğini sorabilir miyim?”

Böylece biralarımız, on beş dakika sonra da biftekli sandviçlerimiz gelene kadar Floriano’ya bütün hikâyeyi anlattım. Yalnızca ara sıra bazı şeylere açıklık getirmek istediğinde araya girerek beni sabırla dinledi. Konuşmayı bitirdiğimde Floriano’nun tabağı boştu, benimkiyse neredeyse dokunulmamıştı.

“Şimdi değiş tokuş yapacağız. Siz yerken ben konuşacağım.” Tabağını işaret etti ve dediğini yaptım. “Bir noktada size kesinlikle yardımcı olabilirim; *A Casa das Orquídeas*’ta yaşayan ailenin adı konusunda. Aires Cabrallar, Rio’nun tanınmış ailelerindendir – aslında soyludurlar. Artık tahtta olmayan eski bir Portekiz kraliyet ailesinin soyundan gelirler. Rio tarihinin son iki yüz yıllık geçmişinde Aires Cabral ailesinin birkaç üyesi de rol almıştır.”

“Ama yaşlı kadına ailesiyle ilgim olduğunu gösterecek hiçbir kanıtım yok,” diye hatırlattım ona.

“Bundan henüz emin olamayız. Aslında doğru dürüst bir araştırma yapmadan emin olamayız,” dedi Floriano. “Öncelikle doğum, evlilik ve ölüm kayıtları yoluyla ailenin izini sürmek benim için çok kolay. Bu kadar seçkin bir Katolik ailesine ait kayıtların titizlikle tutulmuş olduğundan eminim. Daha sonra mozağin üzerindeki isimleri de-şifre etmeye çalışıp Aires Cabral ailesinin isimlerine uyup uymadığına bakmamız gerek.”

Sabahın köründe uyanmış olmaktan ve biradan dolayı kendini sersemlemiş ve saat farkının etkisinde kalmış gibi hissediyordum. “Buna değer mi?” diye sordum. “İsimler tutsa bile yaşlı kadının hiçbir şeyi kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Adım adım ilerlemek gerek, Maia. Ve lütfen yenilgiyi bu kadar çabuk kabullenmeyin. Köklerinizi bulmak için Rio’ya kadar geldikten

sonra bir günde pes edemezsiniz. Şimdi, izninizle siz otelinize gidip biraz uyurken ben dedektifçilik oynayacağım. Tamam mı?”

“Gerçekten, Floriano, size zahmet vermek istemem.”

“Zahmet mi? Benim gibi bir tarihçi için bu bir armağan! Ama sizi uyarıyorum, bu işin bazı bölümleri bir sonraki kitabımda yer alabilir,” diye karşılık verdi gülümseyerek. “Şimdi, bunu yanıma alabilir miyim?” Mozaïği işaret ediyordu. “*Museu da Republica*’ya”¹⁰ uğrayıp laboratuvar da sihirli UV görüntüleme cihazı olan arkadaşlarımdan kimse var mı diye bir bakacağım. Mozaïğin arkasındaki yazıları çözmede bana yardımcı olabilirler.”

Bunu reddetmenin kabalık olacağını hissederek, “Elbette,” dedim. Ansızın yirmili yaşlarında iki genç kadının çekingen bir tavırla Floriano’nun arkasında dolanmakta olduğunu fark ettim.

Kızlardan biri masaya yaklaşarak, “Özür dilerim, acaba siz Senhor Floriano Quintelas mısınız?” diye sordu.

“Evet, benim.”

“Biz sadece kitabınızı ne kadar çok beğendiğimizi söylemek istedik. Acaba bir imzanızı rica edebilir miyiz?” Kız, Floriano’ya küçük bir not defteri ve bir kalem uzattı.

Floriano, “Elbette,” dedi ve gülümseyerek deftere imza attı. Ardından kızlarla biraz sohbet etti. Bir süre sonra kızlar yanakları memnuniyetten pembeleşmiş bir halde uzaklaştılar.

Masadan kalkarken, “Demek meşhursunuz?” diyerek ona takıldım.

“Rio’da, evet.” Floriano omuz silkti. “Kitabım burada çoksatanlar listesine girdi ama yalnızca okuyuculara para ödediğim için,” dedi şakacı bir tavırla. “Birçok ülkede de çevirisi yapılıyor ve önümüzdeki yıl yayımlanacak. Yani tur rehberliğini bırakıp tam zamanlı bir yazar olup olamayacağımı bekleyip göreceğiz.”

“Ben de kitabınızı çok güzel ve etkileyici buldum. Çok iyi satacağını düşünüyorum.”

“Teşekkürler, Maia. Oteliniz çok yakında,” dedi otelin bulunduğu yönü işaret ederek. “*Museu da Republica*’da ihtiyacım olan bölümler kapanmadan bir an önce gitsem iyi olacak. Akşam saat yedi gibi sizinle otel lobisinde buluşuruz. O zamana kadar bazı yanıtlara ulaşmış olabilirim.”

“Evet, eğer zamanınız varsa.”

“Zamanım var. *Tchau.*”

El sallayarak benimle vedalaştı, sokakta yürürken onu izledim. Ters yöne döndüm ve bir tarihçi, yazar, ünlü ve ara sıra da tur rehberi olan bu adamın sürprizlerle dolu bir insan olduğunu fark ettim.

“Pekâlâ...”

Birkaç saat sonra otelin en üst katındaki teras bara çıkmak için asansöre binerken Floriano’nun heyecan içinde olduğunu görebiliyordum. “Size haberlerim var. Ve iyi haberler olduğu için sanırım önce *caipirinha*’nın tadını çıkarmanız uygun olur.”

Ön terastaki masalardan birine otururken, “Pekâlâ,” dedim ve güneş sahildeki ikiz tepelerin arkasına yavaşça inerken ılık bir akşam karanlığının çöküşünü izledim.

“İşte.” Bana plastik bir portföyden çıkardığı bir kâğıdı uzattı. “Şuna bir bakın. Bu, 1850 yılından bu yana Aires Cabral ailesinin kayıtlı tüm doğumlarının, evliliklerinin ve ölümlerinin bir listesi.”

Hâlâ benimle herhangi bir bağlantısı olduklarına inanamadan listedeki isimlere baktım.

“Gustavo Aires Cabral, 1929 yılının Ocak ayında Izabela Bonifacio’yla evlenmiş. 1930 yılında da Beatriz Luiza adını verdikleri bir kızları olmuş. Bir ölüm kaydı olmadığı için şimdilik onun dün evde karşılaştığınız yaşlı kadın olduğunu düşünebiliriz.”

“Peki, çocukları olmuş mu?” diye sordum.

“Evet, olmuş. 1951 yılında Evandro Carvalho’yla evlenmiş ve 1956 yılında Cristina Izabela adını verdikleri bir kızları olmuş.”

“Peki ya Cristina? Ona ne olmuş?”

“Rio’daki doğum ve ölüm kayıtları burada sona ermiş gibi görünüyor,” diyerek devam etti Floriano. “Cristina’nın dünyaya getirmiş olabileceği herhangi bir çocuk kaydına rastlamadım. Ama tabii baba-

larının soyadını bilmiyoruz ya da evlenip evlenmediğini. Ne yazık ki büro kapanıyordu ve her şeyi tekrar kontrol edebilmek için zamanım yoktu.”

“Yani... eğer bu aileyle bir bağım varsa –ki bu kocaman bir ‘eğer’– o zaman Cristina’nın annem olması ihtimali oldukça yüksek,” dedim garson içkimi getirirken. Ardından, “*Saúde*”², deyip Floriano’ya bakarak kadehimi kaldırdım. Kokteylimden oldukça büyük bir yudum aldım ve güçlü bir sıvı boğazımdan geçerken az kalsın boğuluyordum.

Floriano benim tepkime güldü. “Özür dilerim. Sert bir içki olduğu konusunda sizi uyarmalıydım,” dedi kendi *caipirinha*’sını su gibi içerken. “Sonra bir koşu *Museu da Republica*’ya da gittim ve arkadaşşımdan mozağin arkasındaki yazıya UV makinesinde bakmasını istedim. Bana kesin olarak söyleyebildiği tek şey, mozağin üzerindeki ilk ismin kesinlikle ‘Izabela’ olduğu. O da bulduğum kayıtlara göre teknik olarak sizin büyük büyükanneniz.”

“Peki ya diğer isim nedir?”

“O çok daha silikti. Arkadaşımda daha ileri tetkikler yapıyor. Ama ilk üç harfin ne olduğunu ortaya çıkardı.”

“Onlar da benim olası büyük büyükbabamın isminin ilk üç harfi mi? Gustavo Aires Cabral?” diye sorguladım.

“Hayır, değil. Şimdiye kadar deşifre ettiği harfleri sizin için buraya yazdı.” Floriano plastik portföyden başka bir kâğıt çıkardı.

Harfleri inceledim. “L a u?..” Floriano’ya kuşkuyla baktım.

“Stephano’ya bir yirmi dört saat daha verin, ismin geri kalanını da çözeceğinden eminim. İşinde çok iyidir, inanın bana.” Sonra *caipirinha*’yı işaret ederek, “Bir tane daha ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler. Sanırım onun yerine bir kadeh beyaz şarap alacağım.”

Floriano her ikimiz için de yeni birer içki ısmarladıktan sonra bana dikkatlice baktı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Size göstereceğim bir şey daha var, Maia. Eğer bu da sizin Aires Cabral ailesiyle bağlantınızın olduğunun kesin kanıtı değilse başka ne olabilir, bilemiyorum. Buna hazır mısınız?”

“Kötü bir şey değil, öyle değil mi?” diye sordum kaygıyla.

“Hayır. Bence çok güzel bir şey. İşte...” Bana bir başka kâğıt uzattı. Bu kez kâğıtta bir kadın yüzünün grenli bir fotokopisi vardı.

“Kim bu?”

“Mozağin üzerinde adı olan ve sizin büyük büyükanneniz olabilecek Izabela Aires Cabral. Maia, benzerliği görüyor olmalısınız.”

Kadının yüz hatlarına baktım. Ve evet, ben bile yüzümü aynada görür gibi olmuştum. “Belki de,” diyerek omuz silktim.

“Maia, bu olağanüstü bir benzerlik,” dedi Floriano kesin bir tavırla. “Bunun geldiği yerde daha fazlası da var. Buna eski gazete fotoğraflarından oluşan koca bir arşivden, *Biblioteca Nacional do Brasil*’deki mikrofişlerden ulaştım. O dönemde Brezilya’nın en güzel kadını olarak tanınıyormuş. Gustavo Aires Cabral’la burada, Rio’daki katedralde 1929 yılında evlenmiş. Yılın en önemli sosyete düğünüymüş.”

“Tabii tamamen tesadüf de olabilir,” dedim. Floriano’nun o dönemin sosyetik güzeli ile benim aramda üstü kapalı bir karşılaştırma yapmasından rahatsızlık duymuştum. “Ama...”

“Evet?” dedi devam etmem için sabırsızlıkla.

“A Casa das Orchideas’a gittiğimde terasın köşesinde duran bir heykel dikkatimi çekmişti. Dikkat çekiyordu çünkü çok sıra dışıydı ve normal olarak bir bahçede durması ilginçti. Sandalyede oturan bir kadın heykeliydi. Bu fotoğrafa bakınca ikisinin aynı kadın olduğundan emin oldum. Ayrıca evet, o zaman da tanıdık geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Çünkü size benziyor!” dedi Floriano, garson içkilerimizi masanın üzerine koyarken. “Evet, oldukça ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorum.”

“Size müteşekkirim, Floriano. Ama yine de dün gördüğüm yaşlı kadının bana bir şey söyleyeceğini ya da bir şeyi kabul edeceğini san-

miyorum. Neden kabul etsin ki? Bu koşullarda siz de aynı şekilde davranmaz mıydınız?”

“İtiraf ediyorum ki anneme çok benzese bile hiç tanımadığım bir yabancı bahçeme girse ve aileme ait olduğunu açıklasa gerçekten ona şüpheyile bakardım,” diye kabul etti Floriano mantıklı bir şekilde.

“Peki, bundan sonra ne yapabiliriz?” diye sordum.

“Onu tekrar görmeye gideceğiz. Sizinle birlikte gelmemin iyi olacağını düşünüyorum. Adımı duyması size güvenilirlik kazandıracaktır.”

Floriano'nun, yaşlı kadının onu tanıyacağından bu kadar emin olması karşısında kendimi gülümsemekten alamadım. Ama belki de içine kapanık Avrupalılar kibirli görünmemek adına samimiysizce alçak gönüllü görünme zahmetine girerken Güney Amerikalılar başarılarını övme konusunda doğuştan gelen, mahcubiyetten uzak bir açıklığa ve dürüstlüğe sahiptiler. “Bahsettiğiniz heykeli de görmek istiyorum, Maia,” diye devam etti Floriano. “Sizinle gelmemin bir sakıncası var mı?”

“Kesinlikle yok, şimdiye kadar bana çok yardımınız dokundu.”

“Sizi temin ederim ki benim için bir zevkti. Ne de olsa Brezilya topraklarının en güzel kadınlardan birinin kopyası gibisiniz.”

Yüzüm kızardı ve bu iltifattan rahatsızlık duydum. Kuşkucu zihnini bana bu kadar çabuk yardım etmesi karşılığında benden bazı beklentilerinin olup olmadığını sorguladı. Seks amaçlı ilişkilerin bugünlerde sıradan olduğunu biliyordum ama kesinlikle benim yapabileceğim bir şey değildi.

Telefonu çaldığında, “İzninizle,” diyerek açtı ve *querida* diye hitap ettiği biriyle akıcı bir Portekizceyle konuştu. “Sorun değil,” dedi. “on beş dakika içinde orada olurum.” Sonra bana baktı ve iç çekti. “Ne yazık ki gitmek zorundayım. Petra –birlikte yaşadığım kız– anahtarımı kaybetmeyi yine başarmış.” Gözlerini devirerek bana baktı ve garsona hesabı getirmesini işaret etti.

“Hayır,” dedim kesin bir tavırla, “bu seferki içkiler benden, yardımlarınız için bir teşekkür olarak...”

“O zaman ben de teşekkür ederim.” Zarif bir şekilde başını salladı. “Yarın sizi kaçta alayım?”

“Sizin için ne zaman uygunsa. Herhangi bir planım yok.”

“O zaman on buçuk diyelim, Senhora Beatriz Carvalho öğle yemeği yiyip şekerleme yapmadan önce.” Sandalyesinden kalkarken, “Lütfen siz kalkmayın,” dedi, “burada kalıp şarabınızı bitirin. Yarın görüşürüz, Maia. *Tchau.*”

Yanımdan uzaklaşırken, Floriano’yu tanıyarak ona hayranlıkla bakan garson kıza başıyla hafifçe selam verdi. Şarabımdan bir yudum aldım ve bir an için benimle beraber olmak isteyeceğini düşündüğüm için saçmaladığımı hissettim.

Ama diğer herkes gibi onun da bir hayatı vardı. Kadehimi du-daklarıma götürürken, *eh*, diye düşündüm, *belki ben de kendiminkini bulmak üzereyimdir.*

Floriano saat tam on buçukta otelin lobisine geldi ve kırmızı Fiat'ıyla yola çıktık. Ardı arkası kesilmeyen trafikte kendinden emin bir şekilde arabaların arasından makaslar atarak kıl payı geçerken nefesimi tuttum.

Aklımı onun ürkütücü şoförlüğünden uzaklaştırmak için, “Nere-lisiniz siz?” diye sordum. “Gerçek bir Brezilyalı mısınız?”

“Gerçek bir Brezilyalının *nasıl* olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Öyle bir şey yoktur. Biz melezlerden oluşan bir ırkız; farklı milliyetlerden, inançlardan ve renklerden. Tek ‘gerçek’ Brezilyalılar, Portekizlilerin beş yüz yıl önce ülkenin zenginliklerine el koymak için geldikten sonra öldürmeye başladıkları yerli halktır. O insanların kanlı bir şekilde öldürülemeyenleri de göçmenlerin getirdikleri hastalıklara yakalanıp ölmüştür. Uzun lafın kisası annem Portekizli, babamsa İtalyan’dır. Brezilya’da saf ırk diye bir şey yoktur.”

Dünyaya gelmiş olabileceğim ülke olan Brezilya hakkında hızla bir şeyler öğreniyordum. “Peki ya Aires Cabrallar?”

“Ah, onlar muhtemelen büyük büyükanneniz Izabela ortaya çıkana kadar saf Portekizliydi. Izabela’nın babası, o dönemdeki pek çok insan gibi kahve ticaretiyle servet yapmış, İtalyan asıllı, zengin bir adamdı. Anladığım kadarıyla Aires Cabrallar da tembel aristokrat ailelerin çoğu gibi dara düşmüş. Izabela çok güzelmış ve zengin bir aileden geliyormuş. Tahminimce bir anlaşma yapılmış.”

“Bu bir tahmin mi, yoksa gerçek mi?” diye sordum.

“Tamamen tahmin. Tarihler ve garip mektuplar, günlükler olmadığında geçmişteki bir olayı araştırırken durum her zaman böyledir,”

diye açıkladı Floriano. "Hiçbir şey kesin olamaz çünkü hikâyeyi kesin olarak onaylayacak sesler artık bizimle birlikte değildir. Bir tarihçi olarak resmin tamamını oluşturmak için yapbozun parçalarını bir araya getirmeyi öğrenmek gerekir."

Ne demek istediğini anlayarak, "Evet, sanırım haklısınız," dedim.

"Elbette internet çağında artık her şey oraya kaydedildiği için tarih ve tarihsel araştırmalar da değişecek. Artık pek az şeyin sır olarak kaldığı, ortaya çıkarılacak gizemlerin azaldığı bir döneme giriyoruz. Tanrı'ya şükür, aynı zamanda da roman yazarıyım çünkü Bay Wikipedia ve arkadaşları, bir tarihçi olarak yerimi aldılar. Yaşlandığımda anılarım değersiz olacak, hikâyem herkesin görebileceği şekilde internette yer alacak."

Floriano, yolu göstermeme gerek kalmaksızın *A Casa das Orquídeas*'in garaj yoluna saparken söylediklerini düşünüyordum.

Kendinden emin bir şekilde evin önüne park ettiği sırada şaşkınlık içinde, "Evin nerede olduğunu nasıl bildiniz?" diye sordum.

"Sevgili Maia, uzun zaman önce kaybettiğiniz muhtemel aileniz Rio'da çok ünlüdür. Her tarihçi bu evi bilir. Kayıp bir dönemden geriye kalan pek az şeyden biridir." Arabanın motorunu durdurup bana dönerek, "Pekâlâ, gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet."

Floriano'nun öncülüğünde ön kapıya doğru yürüyüp basamaklardan çıktık.

"Zil çalışmıyor," dedim.

"O zaman kapıyı çalarız."

Ve öyle yaptı. Hem de bir ölüyü bile uyandıracak kadar gürültü çıkaracak şekilde. Otuz saniye kadar hiç yanıt almayınca kapıya tekrar ve bu kez daha da sert vurdu. Bunun üzerine içeriden kapıya doğru koşturan ayakların sesi geldi. Arkasından sürgülerin geri çekilme ve kilitlerin çevrilme seslerini duydum. Nihayet kapı aralandı ve son ziyaretimde karşılaştığım beyaz saçlı, Afrikalı hizmetkârın eşikte belirmediğini gördüm. Beni görür görmez tanıdı ve yüz hatları panikle kasıldı.

“Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, Senhora. Benim adım Floriano Quintelas. Senhorita D’Aplièse’nin bir arkadaşıyım. Hanımınızı rahatsız ya da tedirgin etmek istemediğimiz konusunda bize inanın. Ancak onun için de ilginç olabileceğini düşündüğümüz bir bilgiye sahibiz. Ben saygın bir tarihçi ve roman yazarıyım.”

Kadın gözlerini bana dikerek, “Kim olduğunuzu biliyorum, Senhor Quintelas,” dedi. “Senhora Carvalho oturma odasında kahvesini içiyor. Ancak arkadaşınıza daha önce de söylediğim gibi kendisi çok hasta.”

Bu resmî konuşmasını dinlerken içimden gülmek geldi. İkinci sınıf bir Victoria Dönemi dizisinde rol yapıyormuş gibi davranıyordu.

“Neden sizinle birlikte Senhora Carvalho’nun yanına gidip ona kim olduğumuzu açıklamıyoruz?” diye önerdi Floriano. “Kendini bizimle konuşamayacak kadar halsiz hissederse gideceğimize söz veriyorum.”

Floriano’nun eşiğe koyduğu ayağı, şaşırıp kalmış haldeki kadını gerilemeye mecbur bırakmıştı. Böylece önümüze düşerek bizi üst kata çıkan geniş merdivenlerin önündeki büyük, karolarla kaplı hole götürdü. Holün ortasında maun ağacından zarif bir masa, duvarın önündeyse yine büyük ve görkemli bir sarkaçlı saat duruyordu. Helezon şeklindeki merdivenlerin altında, evin arka tarafına çıktığı anlaşılan ince, uzun bir koridor vardı.

Floriano, kadının resmî konuşma tarzına ayak uydurarak, “Rica etsem bize yolu gösterir misiniz?” diye sordu.

Kadın zihninde bir şeyleri tartarcasına bir an için tereddüt etti. Sonra başını sallayarak koridora doğru ilerledi, biz de onu izledik. Ancak loş koridorun sonuna doğru bir kapının önüne vardığımızda bize döndü. Bu kez hanımıyla önce kendisi konuşmadan içeri girmemize izin vermeme konusunda kararlı olduğunu görebiliyordum.

Kesin bir tavırla, “Burada bekleyin,” dedi.

Kapıyı çalıp odaya girdikten sonra kapıyı yüzümüze kapattırken Floriano’ya döndüm: “Çok yaşlı ve hasta bir kadın. Onu üzmeye hak kımız var mı?”

“Hayır, Maia. Ama aynı şekilde, sizin gerçek ebeveynlerinizi açıklamayı reddetmeye hakkı var mı? Kapının arkasındaki kadın büyükan-neniz olabilir. Kızı da anneniz. Sabah rutinlerini birkaç dakikalığına aksatmamızda gerçekten bir sakınca görüyor musunuz?”

Hizmetkâr odadan çıktı. “Sizinle beş dakika görüşecek. Daha fazla değil.” Küf ve rutubet kokan karanlık odaya girerken yine dikkatli bir şekilde bana baktığını hissettim. Odanın dekorunun onlarca yıldır değiştirilmediği belliydi. Gözlerim loş ışığa alıştığında ayaklarımızın altındaki havları dökülmüş oryantal halıyı, pencerelerde asılı rengi solmuş damasko perdeleri fark ettim. Ancak gül ve ceviz ağacından yapılmış antika mobilyaların güzelliği ve tavandaki muhteşem avize, odanın genel pejmürdeliğini telafi ediyordu.

Senhora Carvalho dizlerinde bir battaniyeyle yüksek arkalı, kadife bir koltukta oturuyordu. Yanındaki sehpanın üzerinde bir sürahi su ve ilaç kutuları vardı.

“Geri geldin,” dedi.

“Sizi tekrar rahatsız ettiğimiz için Senhorita D’Aplieşe’yi bağışlayın lütfen,” diye söze başladı Floriano. “Ama sizin de takdir edeceğiniz gibi ailesini bulmak onun için önemli bir mesele. Bu amacından vaz-geçmeyecek.”

“Senhor Quintelas,” diyerek iç çekti yaşlı kadın. “Dün arkadaşınıza ona yardımcı olamayacağımı söylemiştim.”

“Bundan emin misiniz, Senhora Carvalho? Senhorita Maia’nın buraya herhangi bir art niyetle gelmediğini anlamanız için şömine-nin üzerinde asılı olan şu portreye bakmanız gerekmediğine eminim. Kendisi para peşinde değil, yalnızca ailesinin izlerini bulmak istiyor. Bu yanlış mı? Bunun için onu suçlayabilir misiniz?”

Floriano’nun işaret ettiği yöne baktım ve artık adının Izabela Aires Cabral olduğunu bildiğim kadının yağlı boya bir portresini gördüm. Artık hiç şüphem kalmamıştı. Ona tıpatıp benzediğimi ben bile görebiliyordum.

“Izabela Aires Cabral sizin annenizdi,” diye devam etti Floriano. “Sizin de 1956 yılında bir kızınız oldu, Cristina.”

Yaşlı kadın dudaklarını büzmüş, sessizce oturuyordu.

“Yani bir torununuz olduğu ihtimalini düşünmeyi bile göze alamıyor musunuz? Şunu söylemek zorundayım ki, Senhora, Senhorita D’Aplieşe’nin mirasının kanıtları şu anda *Museu da Republica*’daki bir arkadaşım tarafından toplanmakta. Tekrar geleceğiz,” dedi Floriano.

Yaşlı kadın bakışlarını Floriano’dan kaçırarak sessizliğini korumaya devam etti. Sonra birden acıyla kıvrandı ve “Lütfen gidin,” dedi. Gözlerindeki acıyı görmüştüm.

Çaresizce, “Bu kadar yeter,” diye fısıldadım Floriano’ya. “O hasta, bu adil değil.”

Floriano hafif bir baş hareketiyle sözlerimi onayladı. “*Adeus*, Senhora Carvalho. Size iyi günler dilerim.”

“Çok üzgünüm, Senhora Carvalho,” dedim. “Sizi tekrar rahatsız etmeyeceğiz, söz veriyorum.”

Floriano arkasını dönüp kararlı bir tavırla odadan çıkarken onu takip ettim, utanmış ve ağlamaklı bir halde onu izliyordum.

Koridorda bizi beklemekte olan hizmetkârı gördük ve ona doğru yürüdük.

Onu kapıya doğru izlerken Floriano, “Bizi içeri aldığınız için teşekkür ederiz, Senhora,” dedi. Sonra da bana dönerek, “Onu lafa tut,” diye fısıldadı, “görmek istediğim bir şey var.”

Floriano ön merdivenlerden aşağıya doğru gözden kaybolurken ben yüzümde kocaman bir pişmanlık ifadesiyle hizmetçiye doğru döndüm.

“Senhora Carvalho’yu rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüm. Onun izni olmadan buraya bir daha gelmeyeceğim konusunda size söz veriyorum.”

“Senhora Carvalho çok hasta, Senhorita. Ölmek üzere, çok az zamanı kaldı.”

Kapı eşiğinde, yanımda dururken bana söylemek istediği bir şey daha olduğunu hissettim.

Garaj yolunun ortasındaki artık çalışmayan fiskeyi göstererek, "Sadece sormak isterdim," dedim. "Bu evin ihtisamlı günlerinde siz de burada mıydınız?"

"Evet, ben burada doğdum."

Harap haldeki süs havuzuna bakarken eski günleri hüznle hatırladığını gözlerinden anlayabiliyordum. Göz ucuyla Floriano'nun evin köşesinde gözden kaybolduğunu gördüğüm sırada hizmetçi ansızın bana döndü ve "Senhorita," diye fısıldadı, "size bir şey vereceğim."

"Affedersiniz, ne dediniz?" Aklım bir an için Floriano'nun gözden kayboluşuna takıldığı için ne dediğini duyamamıştım.

"Size vermek istediğim bir şey var. Ama size onları verirsem bunu Senhora Carvalho'ya söylemeyeceğinize dair yemin etmelisiniz. İhanetimden dolayı beni asla affetmez.

"Elbette," dedim, "sizi kesinlikle anlıyorum."

Beyaz önlüğünün cebinden kahverengi kâğıda sarılı, ince bir paket çıkardı ve onu bana uzattı.

"Lütfen, size yalvarıyorum, bunları size verdiğimi hiç kimseye söylemeyin." diye ısrar etti. "Bunlar bana annemden kaldı. Aires Cabral ailesinin tarihinin bir parçası olduklarını söyledi. Onları saklamam için ölmeden önce bana vermişti."

Şaşkınlıkla ona baktım ve "Teşekkür ederim," dedim. Floriano'nun geri geldiğini, arabanın yanında beklemekte olduğunu görünce rahat bir nefes aldım ve kadına, "Ama neden?" diye sordum.

İnce bir altın zincirle boynumda asılı olan ay taşını uzun, kemikli parmaklarıyla işaret etti. "Kim olduğunuzu biliyorum. Adeus." Sonra hızla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Sersemlemiş bir halde paketi çantama koydum ve arabaya gitmek üzere basamaklardan inmeye başladım.

Floriano arabaya binmiş, motoru çalıştırmıştı. İçeri girdim ve her zamanki hızımızla garaj yolunda ilerlemeye başladık.

"Heykeli gördünüz mü?" diye sordum.

Ana yola çıkıp evden uzaklaşırken, “Evet,” dedi. “Sizi reddettiği için üzgünüm, Maia, ama dolambaçlı beynim, yapboz oyununun tuhaf parçasını yerine oturtmaya başladı. Sanırım neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Şehre döndüğümüzde sizi otelinize bırakacağım ve doğruca *Museu da Republica*’ya, oradan da *biblioteca*’ya¹⁴ gideceğim.”

Otele geldiğimizde, “Bir şeyler bulursam sizi daha sonra da arayabilir miyim?” diye sordu.

“Evet, lütfen,” dedim arabadan inerken.

El sallayarak uzaklaştı, ben de süitime gitmek üzere asansöre bindim. Odama girip kapının kulpuna “Rahatsız Etmeyin” kartını taktıktan sonra yatağa gittim ve paketi çantamdan çıkardım. İçinde birbirlerine iple sıkıca bağlanmış bir tomar mektup vardı. Onları yatağın üstüne koydum, düğümü açtım ve bir kâğıt bıçağıyla özenle açılmış olduğunu gördüğüm ilk zarfı aldım. Ön yüzündeki yazılara baktığımda “Senhorita Loen Fagundes” adında biri tarafından gönderilmiş olduğunu gördüm.

Zarfin içindeki mektubu dikkatlice çıkarırken parmaklarımın arasında duran pelür inceliğindeki kâğıdı hissettim. Katlanmış kâğıdı açtım ve üst taraftaki adresin Paris, tarihinse 30 Mart 1928 olduğunu gördüm. Birkaç zarfa daha baktığımda önümdeki tomarın belli bir tarih sırasına göre dizilmemiş olduğunu, bazı mektupların 1927 yılında Loen Fagundes adına Brezilya’daki başka bir adrese gönderildiğini fark ettim. Her birinin altındaki imza “Izabela”ydı; benim olası büyük büyükannem...

Kim olduğunu biliyorum...

Parmaklarım boynumdaki ay taşı kolyeye gitti. Tek aklıma gelen, Salt Baba beni bebekken evlat edindiğinde bunun annemden bir anı olarak benimle birlikte gelmiş olabileceğiydi. Babam onu bana verirken ilginç bir hikâyesinin olduğunu söylemişti. Belki de incelikli bir şekilde beni günün birinde bu hikâyenin ne olduğunu sormaya teşvik etmişti, belki o zamanlarda kolyenin geçmişimle doğrudan bağlantı-

14 (Port) Kütüphane. (ç. n)

sından bahsederek beni huzursuz etmek istememişti. Benim sormamı bekliyordu. Ben de bunu ona sormuş olmayı bütün kalbimle isterdim.

Sonraki bir saat boyunca mektupları inceleyerek –sayıları otuzun üzerindeydi– tarihlerine göre dizdim.

Kusursuz, son derece güzel bir el yazısıyla yazılmış mektupları okumaya başlamak için sabırsızlanırken cep telefonum çaldı ve hattın diğer ucunda Floriano'nun heyecan dolu sesini duydum.

“Maia, haberlerim var. Bir saate kadar gelip sizi görebilir miyim?”

Günün geri kalanında mektupları okumak istediğim için suçluluk duyarak yalan söyledim: “Yarm sabah buluşsak nasıl olur? Sanırım bir çeşit mide virüsü kaptım.”

“O halde yarm saat onda...”

“Evet, eminim o zamana kadar iyileşirim.”

“Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın.”

“Ararım, teşekkür ederim.”

“Bir şey değil, geçmiş olsun,” dedi Floriano.

Telefonumu kapatıp oda servisini aradım ve bana iki şişe su, bir de kulüp sandviç getirmelerini söyledim. Ismarladığım şeyler gelince tabaktakileri aceleyle mideme indirdim, titreyen ellerimle ilk mektubu açtım ve okumaya başladım...

Izabela
Rio de Janeiro

Kasım 1927

Izabela Rosa Bonifacio, karo zemin üzerinde gezinen minik ayakların tıktırılarıyla uykusundan uyandı. Yatakta dimdik oturup aşağıya baktığında kendisine bakmakta olan *sagui*'yi gördü. Maymun, Izabela'nın ellerinin küçük, tüylü birer kopyası gibi görünen ellerinde onun saç fırçasını tutuyordu. Yeni oyuncağıyla kaçmasına izin vermesi için ıslak, siyah gözleriyle yalvarırcasına bakmaya devam ederken Bel kıkır kıkır gülmekten kendini alamadı.

"Demek saçını taramak istiyorsun?" diye sordu Bel, yatağının ucuna doğru karnının üstünde yavaşça kayarken. "Lütfen," diye elini uzattı maymuna, "onu bana geri ver. O benim ve onu benden çalarsan *Mãe*¹⁵ çok kızar."

Maymun başını kaçış yoluna doğru eğdi ve Bel'in ince, uzun parmakları saç fırçasını geri almak için uzanırken hayvan zarif bir şekilde pencere pervazından zıplayarak gözden kayboldu.

Annesinden geceleri tam da bu nedenle panjurlarını kapalı tutması gerektiği hakkında bir nutuk daha dinleyeceğini bilen Bel, iç çekerek yatağına geri çekildi. Sedefli saç fırçası büyükannesinin ona vaftiz hediyesiydi ve şimdi annesi bu durumdan hiç hoşlanmayacaktı. Bel, *sagui*'nin evin arkasındaki dağın yamacında yer alan orman evine geri kaçarken fırçayı bahçede düşürmüş olabileceği umuduna sığınıp yatağında yukarıya doğru kayarak başını yastığına koydu.

Bahçede, penceresinin altında yetişen guava ve limon ağaçlarının kokularını da beraberinde getiren hafif bir esinti, gür, koyu renkli saç-

15 (Port.) Anne. (ç. n.)

larının bir tutamını alnına doğru itti. Baş ucundaki saat daha sabahın altı buçuğunu göstermesine rağmen Bel, onu bekleyen günün sıcaklığını şimdiden hissedebiliyordu. Yukarıya baktı ve hızla aydınlanan gökyüzünde tek bir bulut parçası bile olmadığını gördü.

Hizmetçisi Loen, giyinmesine yardımcı olmak için bir saatten önce kapıyı çalmazdı. Bel, herkes uyurken cesaretini toplayıp evden gizlice çıkarak babası Antonio'nun bahçeye yeni yaptırdığı harikulade, mavi fayanslarla kaplı yüzme havuzunun serin sularında yüzmeyi düşündü.

Havuz, babası Antonio'nun en son satın aldığı şeylerden biriydi ve özel bir konutta türünün ilk örneği olduğu için onunla çok gururlanıyordu. Bir ay önce bütün önemli arkadaşlarını onu görmeye davet etmiş ve herkes saygılı bir şekilde havuzun çevresindeki terasta durup onu hayranlıkla seyretmişti. Erkekler pahalı takım elbiseler, kadınlarsa Avenida Rio Branco Caddesi'ndeki seçkin mağazalardan aldıkları, Paris modasına uygun elbiselerini giymişlerdi.

Bel o zaman hiçbirinin yanında mayo getirmemiş olmasının ne kadar ironik olduğunu düşünmüştü çünkü kendisi de o yakıcı sıcakta tamamen giyinik halde duruyor, tuvaletini çıkarıp serin, berrak suya dalmak için büyük bir istek duyuyordu. Aslında bugüne kadar kimsenin o havuzu gerçekten kullandığını görmemişti. Havuza girip giremeyeceğini sorduğunda babası kafasını iki yana sallamıştı.

"Hayır, *querida*, hizmetkârların önünde mayoyla dolaşamazsın. Onlar ortalıkta yokken yüzmelisin."

Ama hizmetkârlar her zaman ortalıkta oldukları için Bel havuzun da bir başka süs eşyası görevi gördüğünü, babasının arkadaşlarını etkilemek için sergileyeceği görkemli bir gösteriş aracından ibaret olduğunu anlamıştı. Bu da babasının o çok istediği sosyal statüye ulaşmak için sonu gelmeyen çabalarının bir başka durağıydı.

Bel, babasının Rio'nun en güzel evlerinden birinde yaşamalarına, akşam yemeği için sık sık Copacabana Palace Hotel'e gitmelerine, hatta son model bir Ford otomobilleri olmasına rağmen sahip olduğu şeylerle neden mutlu olmadığını sorduğunda annesi sakın bir tavırla omuzlarını kaldırmıştı.

“Ne kadar arabaya ya da çiftliğe sahip olursa olsun, soyadını asla değiştiremeyeceği için...”

Bel on yedi yaşma gelineye kadar babası Antonio'nun Brezilya'ya, São Paulo şehrinin çevresindeki verimli, yeşil topraklardaki kahve yetiştirilen çiftliklerde çalışmak için gelen İtalya göçmeni bir aileden olduğunu öğrenmişti. Antonio'nun babası yalnızca çalışkan değil, aynı zamanda da zeki biriydi ve gayretle para biriktirip toprak satın alarak kendi işini kurmuştu.

Antonio işin başına geçecek kadar büyüdüğündeysse kahve çiftliği çok başarılı olmuş, o da üç çiftlik daha satın almıştı. Kazançları aileyi zengin etmişti. Bel sekiz yaşma geldiğinde babası Rio'ya beş saat uzaklıkta, çok güzel, eski bir *fazenda*¹⁶ almıştı. Bel orayı hâlâ evi olarak görüyordu. Yüksek tepelerdeki o büyük plantasyon evi sakın ve sıcak bir yuvaydı ve Bel'in en değerli anılarını barındırıyordu. O günlerde çiftliğin iki bin hektarlık arazisinde istediği gibi dolaşp gezmekte özgür olduğu için kırsal bölgede sakın ve kaygısız bir çocukluk geçirmişti.

Ama babası Antonio artık Rio'ya daha yakın olmasına rağmen bunu hâlâ yeterli bulmuyordu. Bel bir gece anne ve babasıyla akşam yemeği yerken babasının, annesine günün birinde neden şehre taşınmaları gerektiğini açıklayışını dinlemişti.

“Orası başkent, Brezilya'daki bütün güçlerin merkezi. Biz de onun bir parçası olmalıyız.”

Antonio'nun işi büyüdükçe hayalleri de gerçekleşmeye başlamıştı. Üç yıl önce bir gün eve gelmiş ve Rio'nun en seçkin semtlerinden biri olan Cosme Velho'da bir ev satın aldığı duyurmuştu.

Masaya zafer edasıyla bir yumruk indirip, “Yani Portekizli aristokratlar artık beni tanımazlıktan gelemeyecekler çünkü komşu olacağız!” diye sevinçle bağırılmıştı.

Bel ve annesi dağlardaki evlerinden ayrılp şehre taşınma düşüncesiyle dehşet içinde birbirlerine bakmışlardı. Ancak Bel'in normalde gayet uysal bir kadın olan annesi, *Fazenda Santa Tereza*'nın satılmaması

16 (Port.) Çiftlik. (ç. n.)

konusunda son derece kararlıydı. Böylece Rio'nun sığağından kaçmak istediklerinde en azından bir sığınakları olacaktı.

O gece annesi iyi geceler öpücüğü vermek için odasına geldiğinde Bel, “Neden, *Mãe*, neden?” diye ağlamıştı. “Burayı çok seviyorum. Şehre taşınmak istemiyorum.”

“Çünkü Rio'daki herhangi bir Portekiz soylusu kadar zengin olmak, baban için yeterli değil. Toplum içinde de onlarla eşit olmak istiyor. Ve onların saygısını kazanmak...”

“Ama, *Mãe*, Rio'daki Portekizlilerin biz İtalyan *paulista*'larını¹⁷ nasıl küçümstediklerini ben bile biliyorum. Kuşkusuz ki babam bu amacına asla ulaşamayacak.”

“Ama,” demişti annesi yorgun bir tavırla, “Antonio şimdiye kadar istediği her şeyi elde etti.”

“Fakat sen ve ben nasıl davranmamız gerektiğini nereden bileceğiz? Hayatımın çoğunu dağlarda geçirdim. Oraya asla *Pai*'nin¹⁸ istediği gibi uyum sağlayamayacağız.”

“Baban bizi Portekizli soylulardan, ailesi dara düşmüş bir kadın olan Senhora Nathalia Santos'la tanıştırmaktan bahsediyor. Senhora Nathalia hayatını bizim gibi ailelere Rio sosyetesinde nasıl davranılacağı konusunda dersler vererek kazanıyormuş. Üstelik soylularla da tamıştırıyormuş.”

“Yani en iyi elbiseleri giyen, doğru şeyleri söyleyen ve doğru çatal kaşığı kullanan bebeklere mi dönüşeceğiz? Sanırım ölmeyi tercih ederim.” Bel hoşnutsuzluğunu gösteren boğuk bir ses çıkarmıştı.

Annesi, “Öyle de denebilir, evet,” diye kabul etmişti. Kızının benzetmesine gülerken sevgi dolu gözleri parlıyordu. “Ve tabii ki Izabela, sen onun biricik kızı olarak altın yumurta yumurtlayabilecek kazısın. Şimdiden çok güzelsin ve baban bu güzelliğinin sana iyi bir evlilik imkânı sunacağını düşünüyor.”

17 (Port.) São Paulolu. (ç. n.)

18 (Port.) Baba. (ç. n.)

Bel dehşet içinde annesine bakmıştı. “Yani babamın toplumda kabul görmesi için bedel olarak mı kullanılacağım? Bunu yapmayacağım!” Yatakta dönüp yastıklarını yumruklamıştı.

Bunun üzerine Carla onun yatağının yanına gelmiş, dolgun bedeniyle yatağın kenarına yerleşmiş ve tombul eliyle kızının gergin sırtını okşamıştı. “Bu görüldüğü kadar kötü bir şey değil, *querida*,” diyerek onu avutmuştu.

“Ama ben daha on beş yaşındayım! Mevki için değil, âşık olduğum için evlenmek istiyorum. Üstelik Portekizli erkekler solgun, sıska ve tembeller. Ben İtalyan erkeklerini tercih ederim.”

“Haydi ama Bel, böyle söyleyemezsin. Her ırkın iyi ve kötü yanları vardır. Babanın senin de hoşlanacağın birini bulacağından eminim. Rio büyük bir şehir.”

“Ben oraya gitmeyeceğim!”

Carla eğilerek kızının parlak, siyah saçlarını öpmüştü. “Sana tek bir şey söyleyeceğim: Kesinlikle babanın huylarını almışsın. İyi geceler, *querida*.”

Şimdi tüm bunların üzerinden üç yıl geçmişti ve o günden beri Bel’in annesine söylediği düşüncelerinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Babası hâlâ hırslı, annesi hâlâ yumuşaktı. Rio sosyetesı geleneklerinde hâlâ iki yüzyıl öncesindeki gibi tavizsizdi ve Portekizli erkekler son derece iticiydi.

Ama Cosme Velho’daki evleri muhteşemdi. Toprak rengi pürüzsüz duvarları, sürgülü yüksek pencereleri, babasının talimatlarına göre baştan sona tekrar dekore edilen mükemmel oranlara sahip odaları vardı. Babası eve telefon hattı çekilmesi ve üst kat banyoları gibi mümkün olan tüm modern imkânları elde etme konusunda da ısrar etmişti. Evin harikulade bahçesi de Rio’nun muhteşem botanik bahçelerinin ihtişamına rakip olabilecek güzellikteydi.

Eve, bir zamanlar araziden geçen ve şifalı olduğu söylenen Carioca Nehri'nin sularından içmeye gelen Prenses Isabel'den esinlenilerek *Mansão da Princesa*¹⁹ adı verilmişti.

Çevresindeki yadsınamaz lükse rağmen Bel, evin hemen arkasından başlayarak kule gibi yükselen o iç karartıcı Corcovado Dağı'nın varlığını bunaltıcı buluyordu. Geride bıraktığı dağların taze, temiz havasının ve göz alabildiğine uzanan kırların hasretini çekiyordu.

Şehre geldiklerinden beri adabımuaşeret öğretmeni Senhora Santos, Bel'in günlük hayatının bir parçası haline gelmişti. Ona bir odaya nasıl girmesi gerektiğini –omuzlar geride, baş yukarıda, süzülür gibi yürüyerek– öğretmiş ve Rio'daki bütün önemli Portekizli ailelerin so-yağaçlarını ezberletmişti. Bel Fransızca, piyano, sanat tarihi, Avrupa edebiyatı ve klasikleri dersleri almıştı. Daha da kötüsü ona bebekliğinden beri annesinden öğrendiği ana dilini unutması ve İtalyan aksam olmadan Portekizce konuşmaya çalışması söylenmişti.

Bel sık sık aynaya bakıyor ve kendi kendine alaycı bir tavırla gü-lümsüyordu çünkü Nathalia Santos onun geldiği yerin izlerini silmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gerçek kökleri yüz hatlarında kendini ele veriyordu. Dağlarda yaşadığı günlerde parlak bir bronzluk alması için zayıf güneş ışıklarının bile yeterli olduğu kusursuz teni –Senhora Santos onu güneşten uzak durması konusunda defalarca uarmıştı– koyu renkli, dalgalı saçları ve gerçek vatanının tepelerindeki tutku dolu Tuscan gecelerini anımsatan iri gözleri için mükemmel bir fon oluşturuyordu.

Dolgun dudakları doğasındaki tenselliği ima ediyor, göğüsleri her gün sıkıca kapatılan korsesinin içinde bastırılmaya itiraz ediyordu. Loen her sabah Bel'in kadınlığının dışa vuran göstergelerini uslandırmak için onu korsenin içine tıkmaya çalışırken Bel bu sımsıkı giysinin kendi durumu için mükemmel bir metafor olduğunu hissediyordu. Bir kafese hapsedilmiş, ateşli, tutku dolu, vahşi bir hayvan gibiydi.

19 (Port.) Prenses Köşkü. (ç. n.)

Bel küçük bir kertenkelenin tavanın bir ucundan diğer ucuna yıldırım misali gidişini izlerken bu küçük hayvanın da sabahki maymun gibi istediği zaman açık camdan çıkıp gidebileceğini düşündü. Ama kendisi bir gününü daha Rio'nun sosyete fırınına atılacak bir tavuk gibi hazırlanmak, özünü inkâr etmek ve babasının istediği sosyetik kız olmaya çalışmakla geçirmek zorundaydı.

Ve yalnızca bir hafta sonra babasının onun geleceği hakkındaki planları hız kazanacaktı... Bel on sekiz yaşına basacak ve Copacabana Palace Hotel'de verilecek muhteşem bir partiyle Rio sosyetesine takdim edilecekti.

Ondan sonra babasının onun için ayarlayacağı en münasip kocayla evlenmeye zorlanacaktı. Böylece özgürlüğünün son zerreleri de yok olacaktı.

Bir saat sonra kapıdaki tanıdık tıklama Loen'in gelmiş olduğunu bildiriyordu.

Hizmetçi, "Günaydın, Senhorita Bel," diyerek içeri girdi. "Çok güzel bir sabah, değil mi?"

Bel huysuz bir tavırla, "Hayır," diye karşılık verdi.

"Haydi, kalkıp giyinmelisiniz. Yoğun bir gün sizi bekliyor."

Bel sabah saatlerinin hangi zorunlulukları kapsadığını çok iyi bilmesine rağmen, "Öyle mi?" diyerek bilmezlikten geldi.

Bunun üzerine Loen, yalnız kaldıklarında genellikle yaptığı gibi Bel'e çocukken taktığı isimle hitap ederek, "Haydi, *minha pequena*,²⁰ benimle oyun oynamayın," dedi. "Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki saat onda piyano dersiniz var, ardından Fransızca öğretmeniniz gelecek. Öğleden sonra da Madam Duchaine balo elbisenizin son provasını için geliyor."

Bel gözlerini kapatarak onu duymuyormuş gibi yaptı.

Loen ise kararlı bir şekilde yatağa doğru gitti ve onu omuzlarından tutarak nazikçe sarstı. "Neyiniz var sizin? Bir hafta sonra on sekiz

20 (Port.) Küçüküm. (ç. n.)

yaşına basacaksınız ve babanız harika bir parti düzenledi. Rio'daki herkes orada olacak. Heyecanlı değil misiniz?”

Bel yanıt vermedi.

“Bugün ne giymek istersiniz? Krem rengi mi mavi mi?” diye devam etti Loen.

“Umurumda bile değil!”

Loen sakince önce dolaba, sonra çekmecelere gitti ve elbiseleri Bel'in yatağının üzerine koydu.

Bel isteksizce kalkıp oturdu. “Özür dilerim, Loen, üzgünüm çünkü bu sabah bir *sagui* geldi ve büyükannemin hediyesi olan saç fırçamı çaldı. Panjurlarımı yine açık bıraktığım için annemin bana kızacağını biliyorum.”

“Olamaz!” dedi Loen dehşet içinde. “O güzelim sedef kakmalı saç fırçanız maymunla birlikte ormana mı gitti? Geceleri panjurları kapatmanız kaç kere söylendi size?”

“Pek çok kez,” diye kabul etti Bel samimiyetle.

“Bahçıvanlara çevreyi aramalarım söyleyeceğim. Belki onu bulurlar.”

Bel geceliğini çıkarmasına yardımcı olan Loen'in işini kolaylaştırmak için kollarını kaldırırken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Kahvaltıdan sonra Antonio Bonifacio, kızının Copacabana Palace'ta yapılacak partisinin davetli listesini inceliyordu. “Senhora Santos gerçekten önemli ve iyi insanları seçmiş, çoğu da daveti kabul etti,” diye yorum yaptı keyifle. Sonra kaşlarını kaldırarak devam etti: “Ama Carvalho Gomes ve Ribeiros Barcellos aileleri kabul etmedi. Üzgünlermiş ama başka yere davetliymişler...”

Carla o iki ailenin Rio'nun en önemli aileleri olduğunu bildiği için kocasını rahatlatmak amacıyla elini onun omuzuna koydu. “Eh, ne kaçıracaklarını bilmiyorlar... Bu parti bütün şehirde konuşulacak ve onlar da duyacaklar, eminim.”

“Umarım,” diye homurdandı Antonio. “Yeterince pahalıya mal oldu. Ve sen, *princesa*, o partinin odak noktası olacaksın.”

“Evet, *Papa*. Bunun için sana minnettarım.”

“Bel, bana ‘*Papa*’ diye hitap etmemen gerektiğini biliyorsun, ben ‘*Pai*’yim,” diye çıkıştı Antonio.

“Özür dilerim, *Pai*, yılların alışkanlığını değiştirmek zor oluyor.”

“Şimdi,” dedi Antonio ve gazetesini düzgünce katlayıp ayağa kalkarak karısı ile kızına başıyla selam verdi. “Tüm bu masrafları karşılamamı sağlayacak işleri yapmak için büroma gidiyorum.”

Antonio uzun adımlarla odadan çıkarken Bel bakışlarıyla babasını takip etti ve onun uzun, zarif fiziği ve yalnızca şakaklarında kırışmış gür, siyah saçlarıyla ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü.

“*Pai* çok gergin,” diyerek iç geçirdi. “Sence parti için mi endişeleniyor?”

“Bel, baban her zaman gergindir. İster çiftliklerimizden birindeki fasulye verimi olsun ister senin partin olsun, her zaman endişelenecek bir şeyler bulur. Bu onun... yapısı,” diyerek omuz silkti annesi. “Şimdi benim de gitmem gerekiyor. Davetin son hazırlıklarının üzerinden geçmek için bu sabah Senhora Santos’la buluşacağım. Piyano ve Fransızca derslerinden sonra davetli listesinin üzerinden geçmek için senin de bize katılmanı istiyor.”

“Ama *Mãe*, ben o listeyi baştan sona, yukarıdan aşağıya ezberledim zaten,” diye sızlandı Bel.

“Biliyorum, *querida*, ama hiçbir şey ters gitmemeli.”

Annesi gitmek üzere ayağa kalktı ama sonra bir an tereddüt ederek Bel’e döndü: “Sana söylemem gereken bir şey daha var. Sevgili kuzenim Sofia çok ağır bir hastalık geçirdi. İyileşme dönemini geçirmesi için onu ve üç çocuğunu bizim *fazenda*’mızda kalmaya davet ettim. Orada hizmetkâr olarak sadece Fabiana ve kocası var. Bu yüzden Sofia dinlenirken çocuklarına bakması için Loen’i de oraya göndermem gerekiyor. Korkarım bu hafta sonuna kadar Loen’in dağlara gitmesi gerekiyor.”

“Ama *Mãe*!” dedi Bel dehşet içinde. “Davetime sadece birkaç gün kaldı. Onsuz ne yaparım ben?”

“Üzgünüm ama başka seçenek yok, Bel. Gabriela burada olacak, sana ihtiyacın olan her konuda yardımcı olacağından eminim. Artık çıkmam gerek yoksa geç kalacağım.” Carla rahatlatıcı bir tavrıyla kızının omuzunu okşadı ve odadan çıktı.

Bel sandalyesine yığılırcasına oturarak bu tatsız haberi sindirmeye çalıştı. Hayatının en önemli olaylarından birinin yaklaştığı bugünlerde en yakın arkadaşından olma fikri onu üzmüştü.

Afrikalı ataları kahve çiftliklerinde köle olarak çalışan Loen, onların *fazenda*'sında dünyaya gelmişti. 1888 yılında Brezilya'da kölelik nihayet kaldırıldığında serbest kalan pek çok köle işlerini bırakıp önceki sahiplerini terk etmişti. Ama Loen'in ailesi kalmayı seçmişti. *Fazenda*'nın zengin bir Portekizli aile olan önceki sahipleri için çalışmaya devam etmişlerdi. Ancak mahsullere bakacak köle gücü kalmayınca Riolu aristokratların çoğu gibi onlar da çiftliği satmak zorunda kalmışlardı.

Loen'in babası tam o dönemde karısı Gabriela ile dokuz yaşındaki Loen'i başlarının çaresine bakmak üzere terk ederek kayıplara karışmıştı.

Birkaç ay sonra Antonio, *fazenda*'yı satın aldığında Carla onlara acımış ve hizmetkâr olarak çalışmaya devam etmeleri konusunda ısrar etmişti. Üç yıl sonra da aileyle birlikte Rio'ya taşınmışlardı.

Loen teknik olarak sadece bir hizmetçi olmasına rağmen o ve Bel, ıssız *fazenda*'da birlikte büyümüşü. Birlikte oyun oynayabilecekleri aynı yaşlarda çok az çocuk olduğundan aralarında özel bir bağ kurulmuştu. Bel'den azıcık daha büyük olmasına rağmen Loen yaşının ötesinde akıllıydı ve genç hanımı için sonsuz bir nasihat ve rahatlık kaynağıydı. Bel de Loen'in nezaket ve sadakatine *fazenda*'daki uzun ve durgun gecelerde ona okuma ve yazma öğreterek karşılık vermeye çalışmıştı.

Bel kahvesini yudumlarken hiç değilse ayrı oldukları süre içinde yazılabileceklerini düşünerek iç geçirdi.

Gabriela, Carla'nın verdiği haberi duyduğunu gösteren sempatik bir gülümsemeyle Bel'e bakıp, "Bitirdiniz mi, Senhorita?" diye sorarak düşüncelerini böldü.

Bel taze mango, incir, badem ve bir sepet taze ekmekle dolu büfeye göz attı ve *üç kişilik aile bir yana, bütün mahalleyi doyurmaya yeter*, diye düşündü.

"Evet, masayı toplayabilirsin. Loen uzaktayken sana fazladan iş çıkacağı için üzgünüm."

Gabriela sabırlı bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "Doğum günü hazırlıklarınız sırasında burada olamayacağı için kızımın da üzüleceğini biliyorum. Ama sorun değil, idare ederiz."

Gabriela çıktıktan sonra Bel uzanıp masada duran *Jornal do Brasil*'i aldı ve açtı. Ön sayfada, destekçileriyle birlikte Belediye Binası'nın önünde duran kadın hakları savunucusu Bertha Lutz'un fotoğrafı vardı. Senhorita Lutz altı yıl önce Brezilya Kadınlarının İlerlemesi Federasyonu'nu kurmuştu ve kadınların oy hakkı kazanması için mücadele veriyordu. Bel de onun ilerleyişini coşkuyla izliyordu. Brezilya'daki diğer kadınlar için zaman değişiyordu ama o burada bir zaman tüneline sıkışıp kalmıştı, kadınların yalnızca en yüksek teklifi veren erkeklerle evlenerek sağlıklı çocuklar doğurması gerektiğine inanan bir babayla yaşıyordu.

Şehre taşınmalarından bu yana Antonio sevgili kızını gerçek bir esir gibi tutuyor, yanında ondan daha büyük bir kadın refakatçi olmaksızın evin dışında yürüyüşe bile çıkmasına izin vermiyordu. Resmî çay partilerinde tanıştırıldığı ve Senhora Santos tarafından arkadaş olarak uygun görülen, yaşıtı birkaç kızın da modern çağla savaştan değil, onu benimseyen ailelerden geldiklerinin farkına varmıyor gibi görünüyordu.

Örneğin arkadaşı Maria Elisa da Silva Costa, gerçekten de aristokrat bir Portekizli aileden geliyordu. Ama onun ailesi, *Pai*'nin son derece yanılarak inandığı gibi bir sosyal etkinlikten diğerine tembel tembel süzülüp durmuyordu. *Pai*'nin, ailesinin bir parçası haline gelmesini hayal ettiği eski Portekiz saltanatı neredeyse tarihe karışmıştı,

son kalıntıları da yalnızca kaybolmakta olan bir dünyaya tutunmaya çalışan küçük bir azınlık tarafından savunuluyordu.

Maria Elisa, Bel'in ortak bir yönleri olduğunu hissettiği tek genç kızdı. Babası Heitor ünlü bir mimardı ve kısa süre önce Bel'in evinin tam arkasında dramatik bir biçimde gökyüzüne doğru yükselen Corcovado Dağı'nın tepesine yapılması planlanan Kurtarıcı İsa anıtını inşa etme onurunu elde etmişti. Da Silva Costalar yakında, Botafago'da oturuyorlardı ve babası inşaat için ölçü almak üzere dağa gittiği günlerde Maria Elisa genellikle onunla birlikte Cosme Velho'ya kadar geliyor, babası dağa çıkmak için trene binerken o da Bel'i ziyaret ediyordu. Bugün ilerleyen saatlerde de Bel onun gelmesini bekliyordu.

Gabriela elindeki ağır tepsiyi kapının önünde durarak, "Senhorita, size başka bir şey getirmemi ister miydiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim, Gabriela. Gidebilirsin."

Birkaç dakika sonra Bel masadan kalktı ve odadan çıktı.

Evin bahçesinin üzerini kaplayan ve sık, tropikal bir ormanı andıran yeşilliğin gölgesinde oturduklarında, "Partin için çok heyecanlanıyor olmalısın," dedi Maria Elisa. Bitkiler bütün bahçeye yayılmamaları için küçük bir bahçıvan ordusu tarafından kontrol altında tutuluyordu ama bahçenin dışında yabani bir şekilde dağlara yayılıyorlardı.

Bel samimiyetle, "Sanırım her şey sona erdiğinde memnun olacağım," diye karşılık verdi.

"Ben dört gözle bekliyorum, orası kesin," diyerek gülümsedi Maria Elisa. "Alexandre Medeiros da gelecek. Ona fena halde abayı yakmış durumdayım. Beni dansa kaldırırsa kendimi cennete gitmiş gibi hissedeceğim," diye ekledi ve taze sıkılmış portakal suyunu yudumladı. Sonra Bel'e merakla bakarak, "Senin dikkatini çeken bir delikanlı var mı?" diye sordu.

"Hayır, kaldı ki müstakbel kocamı babamın seçmek isteyeceğini biliyorum."

"Ah, ne kadar da eski kafalı! Seninle konuşunca –her ne kadar İsa heykeliyle sürekli bulutların üstünde dolaşıyor olsa da– babama

sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.” Maria sesini fısıltı seviyesine indirerek, “Aslında babam bir ateist ama yine de İsa Peygamber için dünyanın en büyük anıtını inşa ediyor!” dedi.

Bel, “Belki bu proje inancımı değiştirir,” diye karşılık verdi.

“Dün gece Māe’ye heykeli yapacak bir heykeltıraş bulmak için Avrupa’ya gitmekten bahsettiğini duydum. Orada uzun süre kalacağı için hep beraber gideceğimizden bahsetti. Düşünebiliyor musun, Bel? Floransa’yı, Roma’yı ve tabii ki Paris’in en güzel yerlerini göreceğiz.” Maria bu düşüncenin keyfiyle çilli, güzel burnunu kırıştırdı.

“Avrupa mı?” diye çığlık attı Bel, arkadaşının yüzüne bakmak için dönerken. “Maria Elisa, şu anda gerçekten senden nefret ettiğimi söyleyebilirim. Eski Dünya’ya gitmek her zaman hayalim olmuştur. Özellikle de ailemin geldiği yer olan Floransa’ya...”

“Şey, eğer kesinleşirse belki en azından bir süreliğine sen de bizimle gelebilirsin. Bu benim için de iyi olur, yoksa yalnızca iki erkek kardeşimin arkadaşlığına mahkûm olacağım. Ne dersin?” Maria Elisa’nın gözleri heyecanla ışıldıyordu.

“Bu çok güzel bir öneri ama babam kabul etmez,” dedi Bel kesin bir ifadeyle. “Burada sokakta tek başıma yürümeme bile izin vermezken denizin diğer yanındaki Avrupa’ya gitmeme izin vereceğini düşünmüyorum. Ayrıca beni bir an önce evlendirebilmek için burada, Rio’da olmamı istiyor.” Bel yüzünde kederli bir ifadeyle ayağının altındaki karıncayı ezdi.

Evin ön tarafındaki yola giren arabanın sesini duyduklarında Maria Elisa’nın babasının onu almak için geri geldiğini anladılar.

Maria ayağa kalkıp Bel’i içtenlikle kucaklarken, “O halde,” dedi, “önümüzdeki perşembe günü partinde görüşürüz.”

“Evet.”

Bahçenin diğer tarafına doğru yürürken, “Adeus, Bel,” dedi. “Merak etme, bir yolunu bulacağımızdan eminim.”

Bel oturduğu yerde kalarak Floransa’daki Duomo’yu ve Neptün Çeşmesi’ni görme hayallerine daldı. Senhorita Santos’un verdiği kültür

dersleri içinde en çok sanat tarihinden hoşlanıyordu. Ona çizim ve resim yapmanın temel kurallarını öğretmesi için bir ressam da tutmuşlardı. *Escola Nacional de Belas Artes*'teki²¹ havadar stüdyosunda ders yaptıkları öğleden sonraları, Bel'in Rio'ya gelişinden bu yana en zevkli geçen zamanları olmuştu.

Bu ressam aynı zamanda bir heykeltıraştı ve Bel'in yoğun, kırmızı bir kil parçasıyla denemeler yapmasına izin veriyordu. Bel kilin nemli yumuşaklığını, ona şekil vermeye çalışırkenki uysallığını hâlâ hatırlıyordu.

Milo Venüs'ünün içler acısı çirkinlikte olduğunu düşündüğü bir kopyasını yapıp ona gösterdiğinde öğretmeni başını sallayarak, "Gerçek bir yeteneksin," demişti. Ama Bel yeteneği olsa da olmasa da stüdyonun atmosferine bayılmış ve dersler sona erdiğinde oraya her hafta yaptığı ziyaretleri özlemeye başlamıştı.

Madame Duchaine'in, parti elbisesinin son provası için geldiğini bildiren Loen'in sesini duydu.

Avrupa hayallerini ve ormanın güzelliğini arkasında bırakarak ayağa kalktı ve eve doğru yürümeye başladı.

21 (Port.) Ulusal Güzel Sanatlar Okulu. (ç. n.)

Bel on sekizinci doğum gününün sabahına uyandığında penceresinden ufukta koyu gri bulutların toplandığını gördü ve gök gürültülerini duydu. Gökyüzünü aydınlatan şiddetli yıldırımlar, güçlü bir fırtınanın kaygı verici bir şekilde yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu. Sonra birdenbire âdeta gök delinecek ve içindekileri Rio'nun talihsiz sakinlerinin üzerine boşaltacaktı.

Odanın içinde koşturarak Bel'e o günkü programını anlatan Gabriela bile dönüp pencereden dışarı baktı ve gökyüzünü inceledi.

"Bulutların yüklerini partiden önce bırakması ve konuklar gelmeye başladığında yağmurun kesilmiş olması için dua etmekten başka çaremiz yok. Otele girmek için arabadan inerken güzelim elbiseniz çamur içinde kalırsa felaketi düşünsenize... Dua odasına gidip Bakire Meryem'den akşam olmadan yağmurun kesilmesini dileyeceğim. Haydi, Senhorita Izabela, anne ve babanız kahvaltı salonunda sizi bekliyor. Babanız ofisine gitmeden önce sizi görmek istiyor. Bu hepimiz için çok özel bir gün."

Gabriela'yı çok sevmesine rağmen Bel yüzüncü kez, bugünü onunla paylaşabilmek ve sinirlerini yatıştırması için Loen'in yanında olmasını diledi.

On dakika sonra kahvaltı salonuna girdi ve babası masadan kalkarak kollarını ona doğru uzattı.

"Benim kıymetli kızım, bugün reşit oluyorsun ve ben seninle çok gurur duyuyorum. Gel ve babanı kucakla."

Bel onun güçlü, koruyucu kollarına doğru yürüdü, her zaman kullandığı kolonyanın ve saç yağının rahatlatıcı kokusunu içine çekti.

“Şimdi gidip anneni de öp ve sana aldığımız hediyeği gösterelim.”

“*Piccolina*,” dedi Carla farkında olmadan İtalyanca bir sevgi sözcüğü kullanarak. Ayağa kalktı ve kızını şefkatle öptü, sonra biraz geri çekilip kollarını kocaman açtı. “Şu haline bak! Ne kadar da güzelsin.”

“Tabii ki güzelliğini sevgili annenden almışsın,” diye araya girdi Antonio, karısına sevgi dolu bir bakış atarak.

Bel onun gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Bugünlerde babasının duygularını göstermesi çok nadir bir şeydi. Bu onu *Pai* çok zengin olmadan öncesine, basit bir İtalyan ailesi oldukları günlere geri götürdü ve boğazı düğümlendi.

“Bak, sana ne aldık.” Antonio yanındaki sandalyeye uzandı ve kadife kaplı iki kutu çıkardı. İçindekini göstermek için büyük kutunun kapağını hevesle açarken, “Şuna bak,” dedi. “Ve şunlara...” Daha küçük olan ikinci kutuyu da açtı.

Zümrüt gerdanlık ve küpeler karşısında Bel’in nefesi kesilmişti. “*Pai! Meu Deus!* Bunlar muhteşem.” Bel biraz daha eğildi ve babasının başıyla onaylaması üzerine gerdanlığı ipek astardan aldı. Altınla bir araya getirilmiş, büyüklükleri giderek artan zümrütler, Bel’in dekoltesinin tam ortasında duracak olan harikulade, parlak bir taşla son buluyordu.

Babası, “Denesene,” diyerek onu cesaretlendirdi ve karısına gerdanlığın kopçasını takmasını işaret etti.

Carla gerdanlığı taktığında Bel parmaklarını boynuna götürdü ve taşların serin pürüzsüzlüğünü okşadı. “Bana yakıştı mı?”

“Bakmadan önce küpeleri de takmalıyız,” dedi Antonio. Bunun üzerine Carla, kulaklarına damla şeklindeki zarif taşları takmasına yardımcı oldu.

“İşte!” Antonio, Bel’i büfenin üzerine asılı aynanın önüne götürdü ve aynada kızının görüntüsüne bakarken, “Harika görünüyorlar!” dedi. Mücevherler ince boynunun ipeksiliğinde ışık saçıyordu.

“*Pai*, bunlar bir servete mal olmuş olmalı!”

“Minas Gerais’teki zümrüt madenlerinden çıkarıldı. İşlenmeden önce taşları bizzat inceleyerek en iyilerini seçtim.”

“Elbette ki, *querida*, yeşil işlemeli krem rengi elbisen de doğum günü hediyesi ön plana çıkaracak şekilde özellikle planlandı,” diye ekledi Carla.

“Bu gece,” dedi Antonio memnuniyetle, “salonda daha güzel ya da daha değerli bir mücevher takan bir kadın olmayacak. Portekiz kraliyet mücevherlerini takmış olsalar bile!”

Fakat böylesine muhteşem bir hediye alan kızların yaşadığı o içten sevinç birdenbire yok oldu. Bel aynadaki görüntüsüne bakarken bu mücevherin babasının onu doğum gününde mutlu etmekle bir ilgisi-nin olmadığını fark etti. Bu yalnızca bu akşam partisine gelecek olan birçok önemli insanı etkilemenin bir başka yoluydu.

Şimdi boynunun çevresindeki parıltılı yeşil taşlar ona gösterişçi ve bayağı görünüyordu. Kendisi de sadece babasının servetinin göstergelerini teşhir ettiği bir tuvaldi. Gözleri yaşlarla doldu.

“Ağlama.” Carla hemen yanına geldi. “Anlıyorum, çok duygulandın ama bu özel gününde kendini üzmemelisin.”

Bel içgüdüsel olarak annesine uzandı. Omuzunda yavaş yavaş ağlarken içine bir gelecek korkusu yayılıyordu.

Bel, Copacabana Palace’taki on sekizinci doğum günü partisini –kendisinin ve daha da önemlisi babasının Rio sosyetesine resmi olarak katıldığı geceyi– bir dizi canlı ve karmaşık enstantane olarak hatırlıyordu.

Gabriela, Bakire Meryem'e doğru duaları etmiş olmalıydı ki tüm öğleden sonra bardaktan boşanırcasına yağmasına rağmen saat dörtte, tam Bel banyosunu yapıp kuaför onun gür ve parlak saçlarını başının tepesinde topuz yapmaya geldiğinde yağmur durmuştu. Topuzunun arasına babasının bir başka hediyesi olan küçük zümrüt dizileri yerleştirilmişti. Paris'ten özel olarak getirtilen saten düşes kumaşından yapılan tuvaletiyse Madam Duchaine tarafından vücudunu ikinci bir ten gibi sararak göğüslerini, dar kalçalarını ve dümdüz karnını ortaya çıkaracak şekilde ustaca hazırlanmıştı.

Otele varıp da babasıyla arabadan çıktıklarında, orada bulunmaları için babası tarafından kiralanan bir fotoğrafçı ordusu harekete geçmişti. Babası onu otele sokarken yüzünde flaşlar patlamıştı.

Gece boyunca şampanya su gibi akmış, Rusya'dan ithal edilen beluga havyarı âdeta sokakta satılan ucuz *salgadinho*'lar²³ gibi salonda cömertçe dolaştırılmıştı.

En iyi Fransız şaraplarının eşlik ettiği istakoz yahnisinden oluşan abartılı bir yemekten sonra Rio'nun en meşhur dans orkestrası terasta çalmaya başlamıştı. Davetlilerin yıldızların altında dans edebilmeleri için o muazzam yüzme havuzu ahşapla kapatılmıştı.

Antonio, giderek popülerleşmesine rağmen hâlâ fakir Rio'nun müziği olarak görülen sambanın çalınmasına kesinlikle onay vermemişti. Ancak o günlerde Paris ve New York'un sofistike gece kulüplerinde hareketli danslar şıklığın zirvesi olarak görüldüğünden Senhora Santos onu birkaç hareketli Brezilya salon dansı çalınmasına izin vermesi için ikna etmişti.

Bel dans pistinde bir dizi erkeğin ona eşlik ettiğini hatırlıyordu; çıplak omuzlarına dokunuşları, bir fiskeyle hemen uzaklaştıracığı sivrisinekler kadar önemsizdi.

Daha sonra babası onunla tanıştırmak için bir genç adam getirmişti.

"Izabela, seni Gustavo Aires Cabral'la tanıştıracabilir miyim? Sana uzaktan hayran olmuş ve bu dansı kendisine lütfetmeni rica ediyor."

23 (Port.) Brezilya'ya özgü bir çeşit hamur işi. (ç. n.)

Bel duyduğu soyadından, bu ufak tefek, solgun yüzlü adamın Brezilya'daki en aristokratik ailelerden birini temsil ettiğini hemen anlamıştı.

Saygılı bir tavırla gözlerini yere indirerek, "Elbette," demişti. "Benim için bir onurdur, Senhor."

Gustavo'nun boyu öylesine kısaydı ki Bel onun gözlerinin ancak kendi gözlerinin hizasına gelebildiğini ve Gustavo elini öpmek için eğildiğinde başının tepesindeki saçların şimdiden seyrekleşmiş olduğunu istemeden fark etmişti. Gustavo onu dans pistine götürürken, "Senhorita, şimdiye kadar nerelerde saklanıyordunuz?" diye mırıldanmıştı. "Kesinlikle Rio'nun en güzel kadınısınız."

Dans ederlerken Bel babasına bakma gereği bile duymadan onun dudaklarında bir gülümsemeyle onları izlediğini biliyordu.

Bir süre sonra on katlı doğum günü pastası kesilip Bel'in şerefine kadeh kaldırmak için şampanya çeşmesinden herkese birer kadeh daha şampanya ikram edilirken Bel bir patlama sesi duymuştu. Terastaki herkes gibi başını sesin geldiği yöne çevirince sahile yakın dalgalarda yüzen bir sandaldan yüzlerce çarkıfelek, roket ve yıldız yağmuru ateşlendiğini görmüşü. Renkli havai fişekler Rio semalarını aydınlatmış ve bu manzara karşısında herkes nefesini tutmuştu. Gustavo arkasında dururken Bel yüzüne yalnızca sahte bir memnuniyet gülümsemesi yerleştirebilmişti.

Ertesi gün saat on birde uyandı. Parti haberlerini duymak için can attığını bildiğinden *fazenda*'daki Loen'e mektup yazdıktan sonra yatak odasından çıkarak merdivenlere doğru yürüdü. Ailece eve sabahın dördünde döndükleri için anne ve babasını mahmur gözlerle geç saatte kahvaltı ederlerken buldu.

“Bakın, kim geldi,” dedi Antonio karısına sevinçle, “Rio’nun tacını yeni devralan prensesi!”

Bel, “Günaydın, *Pai*, günaydın, *Mãe*,” diyerek masadaki yerine otururken Gabriela ona servis yapmaya hazırlandı. Ama Bel, “Sadece kahve, teşekkür ederim,” diyerek elini sallayarak yiyecek teklifini reddetti.

“Bu sabah nasılsın, tatlım?”

“Biraz yorgunum,” diye itiraf etti.

“Belki dün gece şampanyayı biraz fazla kaçırmışsındır?” dedi Antonio. “Ben öyle yaptığımı biliyorum.”

“Hayır, ben bütün gece yalnızca bir kadeh içtim. Sadece yorgunum, hepsi bu. Sen bugün ofise gitmiyor musun, *Pai*?”

“Hayır, kırk yılda bir geç gidebileceğimi düşündüm. Şuraya bak-sana,” Antonio masanın üzerindeki, içi zarflarla dolu gümüş tepsiyi işaret etti. “Davetlilerden bazıları daha şimdiden hem dün akşam için teşekkür etmek hem de seni öğle ve akşam yemeklerine davet etmek için hizmetçileriyle teşekkür mektupları göndermiş. Özel olarak sana yazılmış bir mektup da var. Tabii ki açıp okumadım ama zarfın arkasındaki işaretten kimden geldiği anlaşılabilir. Al şunu, Izabela ve ne yazdığını bize de söyle.”

Antonio zarfı uzattı ve Bel, bal mumu mührün üzerindeki Aires Cabral simgesini gördü. Mektubu açtı ve kalın, kabartmalı kâğıdın üzerindeki birkaç satırı okudu.

“Eee?” dedi babası.

“Gustavo Aires Cabral göndermiş, dün gece için bana teşekkür ediyor ve yakında tekrar görüşmeyi umduğunu yazıyor.”

Antonio keyifle el çırpı. “Izabela, ne akıllı kızsın sen! Gustavo son Portekiz İmparatoru’nun soyundan geliyor ve Rio’daki en iyi so-yağaçlarından birine sahip.”

“Ve bizim kızıma bir mektup yazdı!” Carla ellerini göğsünde kenetledi. O da bu fikir karşısında heyecanlanmıştı.

Bel, anne ve babasının neşeli yüzlerine bakıp iç çekti. “Pai, Gustavo yalnızca akşam için bana teşekkür ettiğini bildirdiği bir kart göndermiş. Bu bir evlilik teklifi değil.”

Babası, “Evet, *querida* ama bir gün olabilir,” diyerek göz kırptı. “Senden ne kadar hoşlandığını gördüm. Bunu kendisi de söyledi. Neden hoşlanmasın ki?” Antonio ön sayfasında Bel’in partiye gelirken çekilmiş göz alıcı bir fotoğrafının bulunduğu *Jornal do Brasil* gazetesini havaya kaldırdı. “Herkesin dilinde sen varsın, *princesa*. Bundan böyle hayatlarımız çok farklı olacak.”

Gerçekten de sonraki birkaç hafta içinde, Noel yaklaşırken Rio parti sezonunun en yoğun dönemine girince Bel koşturup durmaya başladı. Madam Duchaine yine eve çağrıldı ve dans partilerinde, operada ve özel davetlerde giymesi için Bel’e bir sürü elbise tasarlaması söylendi. Senhora Santos tarafından mükemmel bir şekilde eğitildiğinden Bel her ortamda hiç zorlanmadan kendini kanıtladı.

Aradaki fiziksel benzerlik ve Bel’i sürekli kolaçan etme alışkanlığı nedeniyle Maria Elisa’yla gizlice “Dağ Gelinciği” lakabını taktıkları Gustavo Aires Cabral da bu etkinliklerin çoğunda bulunuyordu.

Theatro Municipal’de sergilenen *Don Giovanni*’nin açılış gecesinde Bel’i fuayede buldu ve onu ailesiyle resmî olarak tanıştırmak için perde arasında aile localarını ziyaret etmesi konusunda ısrar etti.

Gustavo, Bel’in yanından ayrılıp perde açılmadan önce fuayede şampanya yudumlayan kalabalığın arasına karışırken Maria Elisa kaşlarını kaldırarak Bel’e, “Şeref duymalısın,” diye takıldı. “Ailesi Rio’da elimizde kalan kraliyete en yakın kişiler. Ya da en azından,” diyerek kıkırdadı, “öyleymiş gibi davranıyorlar.”

Gerçekten de perde arasında Bel locaya götürüldüğünde kendisini eski imparatorla karşılaşmışçasına hazırlıksız bir reverans yaparken bulmuştu. Gustavo’nun elmaslar içindeki mağrur annesi Luiza Aires Cabral onu soğuk ve kısıp gözlerle süzmüştü.

“Senhorita Bonifacio, gerçekten de herkesin söylediği kadar güzelmışsiniz,” diye iltifat etmişti.

Bel de utanarak, “Teşekkür ederim,” diye karşılık vermişti.

“Peki ya anne ve babanız? Onlar da buradalar mı? Şimdiye kadar onlarla tanışma şerefine eriştiğimizi hatırlamıyorum.”

“Hayır, onlar gelmediler.”

Gustavo’nun yaşlı bir kopyası olan babası Maurício, “Babanızın São Paulo bölgesinde birkaç kahve çiftliği olduğunu söylediler...” demişti.

“Evet, Senhor, öyledir.”

“Tabii bu şekilde zengin olunuyor. O bölgede bolca para kazanılabiliyor,” diye eklemişti Luiza.

Bel bu üstü kapalı küçümsemeyi fark etmiş ve “Evet, Senhora,” diyerek kabul etmişti.

“Evet,” demişti Maurício da karısına aceleyle bir uyarı bakışı atarak, “onları bir öğle yemeğine davet etmek isteriz.”

“Elbette.” Senhora Aires Cabral, Bel’e başıyla selam vermiş, sonra dikkatini yanındaki kişiye yöneltmişti.

Gustavo, Bel’i locadan çıkarıp kendi locasına götürürken, “Sanırım sizi sevdiler,” demişti.

“Sahi mi?” Bel bunun tam aksini düşünüyordu.

“Evet, sorular sordular ve ilgilendiler. Bu iyiye işaret. Ailenizi davet etme konusunda verdikleri sözü onlara hatırlatacağım.”

Ancak Bel, Maria Elisa’nın yanına döndüğünde ona da söylediği gibi Gustavo’nun bunu unutmasını bütün kalbiyle diliyordu.

Ancak bir süre sonra Bonifacio ailesine, Aires Cabralların evine öğle yemeğine beklendikleri haberi geldi. Carla böyle bir davette ne giymesi gerektiği konusunda sonu gelmez bir endişeye kapılarak dolabındaki elbiselerin çoğunu denedi.

“Mãe, lütfen, bu sadece bir öğle yemeği,” dedi Bel. “Aires Cabralların senin ne giydiğini umursamayacaklarından eminim.”

“Ah, evet, umursarlar. Oraya bizi incelemek için çağırdıklarını anlamıyor musun? Luiza Aires Cabral tek bir olumsuz kelime ederse şimdiye kadar sana kolayca açılan kapılar hemen yüzümüze kapanır.”

Bel iç geçirerek annesinin giyinme odasından çıkarken Aires Cabralların, ailesi ya da kendisi hakkında ne düşündüklerinin önemli olmadığını çünkü hiç kimseye bir et parçası gibi satılmak istemediğini haykırmak istiyordu.

O gün öğleden sonra Maria Elisa ziyarete geldiğinde, “Teklif ederse onunla evlenecek misin?” diye sordu.

“Aman Tanrım! Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Ayrıca ailesinin oğullarına gelin olarak bir İtalya göçmeni yerine bir Portekiz prensesi istediğinden eminim.”

“Belki öyledir ama babam Aires Cabralların darda olduklarını söylüyor. Eski aristokrat ailelerin çoğu gibi onlar da Minas Gerais'teki altın madenlerinden para kazandılar. Fakat bu iki yüzyıl önceydi. Kölelik kaldırıldığında da kahve çiftlikleri iflas etti. Babam durumlarını düzeltmek için pek bir şey yapmadıklarını, servetlerinin de gitgide azaldığını söylüyor.”

“Aires Cabrallar Rio'nun en güzel evlerinde otururken, Gustavo'nun annesi mücevher içinde yüzerken nasıl fakir olabilirler ki?” diye sordu Bel.

“Mücevherler aile yadigârıdır ve görünüşe göre evleri de elli yıldır boya yüzü görmemiş. Fena halde bakıma ihtiyacı olduğu için babam bir zamanlar o evi incelemeye gitmişti. O kadar çok rutubet varmış ki banyo duvarlarını yeşil bir küf tabakası kaplamış. Ama Senhor Aires Cabral'a fiyat teklifi verdiğinde adam dehşet içinde kalmış ve babamı oradan göndermiş.” Maria Elisa omuz silkti. “Yemin ederim ki yalnızca isimleri var, paraları değil. Öte yandan senin baban çok zengin.” Bel'e dikkatle baktı. “Her ne kadar inkâr etmeye çalışsan da neler olduğunu görüyorsun, değil mi?”

“Bana evlenme teklifi etse bile beni onunla evlenmeye zorlamazlar, Maria Elisa. Beni mutsuz edecekse bunu yapmazlar.”

“Şey, babanı bundan vazgeçirmenin oldukça zor olacağını düşünüyorum. Kızının Aires Cabral soyadını taşıması onun için bir rüyanın gerçekleşmesi olacak. Daha sonra da torunları bu adı taşıyacak. Herkes bunun mükemmel bir eşleşme olduğunu düşünebilir; sen güzellik ve servet getiriyorsun, Gustavo da asil bir soy.”

Bel ısrarla böyle bir senaryoyu düşünmemeye çalışmış olsa da Maria Elisa'nın açık sözlülüğü onu can evinden vurmuştu. “Tanrım, bana yardım et,” diyerek iç çekti. “Ne yapabilirim?”

“Bilmiyorum, Bel, gerçekten bilmiyorum...”

Bel içini kaplamak üzere olan umutsuzluğu bastırma çabasıyla konuyu değiştirdi ve Maria Elisa'nın ilk bahsedişinden beri aklında olan düşünceyi dile getirdi: “Avrupa'ya ne zaman gidiyorsunuz?”

“Altı hafta sonra. Çok heyecanlıyım. *Pai* bizi Fransa'ya götürecek olan gemide yerlerimizi ayırttı bile.”

“Maria Elisa...” Bel uzanıp arkadaşının elini yakaladı. “Sana yalvarıyorum, lütfen babandan sizinle birlikte Paris'e gitmem konusunda benim babamla konuşmasını rica et. İyi bir evlilik yapmam için eğitimimi Eski Dünya'da bir tura çıkarak tamamlamamın benim için faydalı olacağına inandırırın onu. Gerçekten, eğer şimdi bir şeyler yapmazsam, haklısın, annem ve babam beni birkaç ay içinde Gustavo'yla evlendirecek. Kaçmak zorundayım. Lütfen.”

“Pekâlâ.” Maria Elisa'nın kararlı, kahverengi gözleri Bel'in üzüntüsünü anladığını gösteriyordu. “*Pai*'yle konuşup ne yapabileceğini sorarım. Ama yine de çok geç olabilir. Aires Cabralların aileni ve seni evlerine davet etmiş olması bana bir evlilik teklifinin an meselesi olduğunu söylüyor.”

“Ama daha on sekiz yaşındayım! Evlenmek için çok erken değil mi? Bertha Lutz bize bağımsızlığımız için savaşmamızı, en yüksek bedeli ödeyen erkeğe kendimizi satmamamız için kendi hayatlarımızı kazanmamızı söylüyor. Ve kadınlar eşitlik taleplerinde ona katılıyorlar!”

“Evet, Bel, katılıyorlar ama *sen* o kadınlardan değilsin. Şimdi...” Maria Elisa arkadaşının elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. “Babamla

konusacağım konusunda sana söz veriyorum. Bakalım seni hiç değilse birkaç aylığına Rio'dan uzaklaştırabilecek miyiz?"

"Bir daha asla geri dönmeyebilirim," diye fısıldadı Bel kendi kendine.

Ertesi gün Bel, anne ve babasıyla birlikte arabaya bindi ve Aires Cabralların evi olan *A Casa das Orquídeas*'a gittiler. Carla onun yanında oturuyordu ve Bel onun gerginliğini hissedebiliyordu. "Gerçekten, *Mãe*, bu sadece bir öğle yemeği."

"Biliyorum, *querida*," dedi Carla bakışlarını tam karşıya dikerek. Şoför yüksek ferforje kapılardan geçerek beyaz, görkemli malikânenin önünde durdu.

Üçü birlikte arabadan inip sütunlu girişe doğru ilerlerken Antonio, "Gerçekten etkileyici bir yapı," dedi.

Evet, evin büyüklüğüne ve zarif, klasik mimarisine rağmen pek de kusursuz olmayan bahçelerine ve dökülmüş boyalarına baktığında Bel, Maria Elisa'nın sözlerini düşünmeden edememişti.

Bir hizmetçi onları karşıladı ve antika eşyalarla dolu, fazlasıyla kasvetli konuk odasına aldı. Bel havayı kokladı. Oda rutubet kokuyordu. Dışarıdaki havanın sıcaklığına rağmen ürperdi.

Hizmetçi, "Senhora Aires Cabral'a geldiğinizi haber vereyim," diyerek oturmalarını işaret etti.

Oturdular ve üçünün de sessiz kaldığı aşırı derecede uzun bir süre sonra Gustavo salona girdi.

"Senhora ve Senhor Bonifacio ve Senhorita Izabela, sizleri evimizde görmek beni çok mutlu etti. Annem ve babam biraz geciktiler ama az sonra bize katılacaklar."

Antonio'nun elini sıktı, Carla'nın elini öptü, sonra da Bel'in elini ellerinin arasına aldı. "Bugün çok güzel göründüğünüzü söylemek isterim, Izabela. Şimdi, anne ve babamın bize katılmalarını beklerken size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

On dakika kadar süren fazlasıyla resmî bir sohbetten sonra Senhora ve Senhor Aires Cabral odaya girdiler.

Senhor Aires Cabral, "Özür dilerim, bazı aile meseleleriyle ilgilenmek zorunda kaldık ama artık buradayız," dedi. "Yemeğe geçelim mi?"

Yemek odası olağanüstü büyüktü. Bel, zarif kıvrımları olan maun masada en az kırk davetlinin oturabileceğini düşündü. Ama tavana baktığında bir zamanlar son derece gösterişli olan süslemelerde derin çatlakların oluştuğunu gördü.

Gustavo onun yanına otururken, "Nasılsınız? İyi misiniz, Senhorita Izabela?" diye sordu.

"Evet, iyiyim."

"Güzel, güzel..."

Daha önce yan yana oturmuş oldukları davetlerde bilinen bütün havadan sudan sohbet konularını tüketmiş olduklarından Bel, konuşacak bir konu bulabilmek için zihnini zorladı.

Sonunda, "Aileniz ne zamandan beri bu evde oturuyor?" diyerek bunu başardı.

Gustavo gülümseyerek, "İki yüzyıldır," diye açıkladı ve "sanırım o zamandan beri hiçbir şey değişmedi," diye ekledi. "Bazen burada çok güzel olmasına rağmen bir müzede yaşadığım hissine kapılıyorum."

"Gerçekten çok güzelmış," dedi Bel.

Gustavo zarif bir tavırla, "Sizin gibi," diye karşılık verdi.

Yemek boyunca Bel başını her çevirdiğinde Gustavo'yu ona bakarken buldu. Bel'in ailesiyle kibar bir sohbetten ziyade âdeta sorguda olan anne ve babasının aksine, onun gözleri yalnızca hayranlıkla doluydu. Masanın karşı tarafında Senhora Aires Cabral'la konuşmaya çalışan annesinin gergin ve solgun yüzünü gören Bel, ona anlayış dolu bir bakış attı.

Ancak şarap, masadaki gerginliği azaltmıştı. Özellikle Gustavo onunla öncekine kıyasla daha rahat konuşmaya başlamıştı. Yemek sırasında Bel onun edebiyata olan tutkusu, klasik müzik sevgisi ve Yunan felsefesi ile Portekiz tarihi konusundaki çalışmalarını hakkında bilgi edinmişti. Hayatında bir gün bile çalışmamış olan Gustavo, zamanını kültürel çalışmalarla doldurmuş ve bu konuları tartışırken

canlanmaya başlamıştı. Bel onun sanat sevgisini paylaşan Gustavo'ya ısınmış ve yemeğin devamı gayet hoş geçmişti.

Kahvelerini içmek üzere salona geçmek için masadan kalkarlarken Bel ona gülümseyerek, "Sanırım sen doğuştan bilginsin," dedi.

"Böyle söylemen büyük incelik, Izabela. Senden gelen bir iltifat. başkalarından gelen bin iltifata bedel. Sen de sanat konusunda çok bilgilisin."

"Her zaman Avrupa'ya gidip büyük ustaların eserlerini görmek istemişimdir," diye itiraf etti Bel iç çekerek.

Yarım saat sonra Bonifaciolar onlara veda ettiler.

Arabaları evden uzaklaşırken Antonio döndü ve arkada oturan karısı ile kızına gülümsedi. "Daha iyi geçemezdi."

Carla her zamanki gibi kocasının görüşüne katılarak, "Evet, sevgilim," dedi. "Gayet iyi geçti."

"Ama o ev... Tanrım! Yerle bir edilip tekrar inşa edilmeli. Tadilatı için bile bir kahve serveti gerekir." Antonio kibirle gülümsedi. "Ve ikram ettikleri yemekler... Sahildeki bir kulübede bile daha iyi yemek yedim. Pekâlâ, önümüzdeki hafta onları akşam yemeğine çağıracaksın, Carla. Bu işin nasıl yapılması gerektiğini onlara göstereceğiz. Aşçımıza en iyi balıkları ve etleri bulmasını, hiçbir masraftan kaçınmamasını söyle."

"Peki, Antonio."

Eve vardıklarında Antonio ofiste biraz işi olduğunu söyleyerek hemen ayrıldı. Carla ve Bel de bahçeden geçerek eve doğru yürüdüler.

Annesi, "Gustavo tatlı birine benziyor," diyerek Bel'in ağzını aradı.

"Evet, öyle," diye kabul etti Bel.

"Senden çok hoşlandığını biliyorsun, değil mi Bel?"

"Hayır, *Mãe*, bu nasıl olabilir? Bugün ilk kez doğru düzgün konuştuk."

"Yemek boyunca seni izlediğini gördüm ve sana bayıldığımı söylüyorum." Carla uzun uzun iç çekti. "Hiç değilse bu beni mutlu ediyor."

Birkaç gün sonra Maria Elisa ziyaretine geldiğinde Bel, "Babana Avrupa konusunda babamla konuşmasını söyleyebildin mi?" diye sordu. Sesindeki çaresizlik belli oluyordu.

Bahçede her zamanki yerlerine otururlarken, "Evet, konuştum," dedi Maria Elisa. "Baban da kabul ederse bizimle birlikte gelmene sevineceğini söyledi. Biraz sonra beni almaya geldiğinde onunla konuşacağına dair bana söz verdi."

"*Meu Deus!*" dedi Bel, nefesi kesilerek. "Babamı sizinle birlikte gitmemin iyi olacağına ikna etmek adına elinden geleni yapması için dua ediyorum."

"Ama az önce anlattıkların beni endişelendirdi, Bel. Gustavo'nun evlenme teklifi daha da yakında gerçekleşecekmiş gibi görünüyor. Baban kabul etse bile nişanlın seni gözünün önünden ayırmak istemeyecektir." Maria Elisa sözlerine devam etmeden önce durdu ve Bel'in endişeli yüzüne baktı.

"Onunla evlenmek senin için gerçekten bu kadar korkunç bir şey mi? Ne de olsa Gustavo'nun en azından zeki ve nazik biri olduğunu az önce kendin söyledin. Rio'nun en güzel evlerinden birinde yaşayacaksın ve babanın da orayı senin zevkine göre elden geçirmeye dünden razı olduğuna eminim. Yeni soyadın güzelliğine eklendiğinde Rio sosyetesinin kraliçesi olursun. Kızların çoğu böyle bir kısmet için can atar..."

Bel koyu renkli gözlerinde alev gibi bakışlarla arkadaşına döndü: "Sen neler söylüyorsun? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum!"

"Öyleyin. Bel, ama beni bilirsin: gerçekçiyimdir ve kalbimden çok aklımın sesini dinlerim. Ben sadece işler daha kötü olabiliirdi. diyorum."

"Maria Elisa," dedi Bel ellerini ovuşturarak, "onu sevmiyorum! En önemli mesele bu değil mi?"

"İdeal bir dünyada, evet, ama ikimiz de ideal bir dünyanın olmadığını biliyoruz."

"Yaşlı kadınlar gibi konuşuyorsun, Maria Elisa. Sen de aşık olmak istemez miydin?"

"Belki," diye kabul etti arkadaşı, "ama evliliğin pek çok şeyden oluştuğunu da biliyorum. Ben sana sadece dikkatli olmanı söylüyorum. Bel. Çünkü Gustavo'yu reddedersen bu yaptığın, aileye korkunç bir hakaret olur. Artık zengin olmayabilirler ama Rio'da çok fazla güce sahipler. Ailen ve senin için hayat zorlaşabilir."

"O halde bana Gustavo evlenme teklifi ederse kabul etmekten başka çarem olmadığını söylüyorsun... Yani Corcovado Dağı'na çıkıp kendimi aşağı atmaktan başka çarem yok mu?"

"Bel!" Maria Elisa kaşlarını kaldırıp başını iki yana salladı. "Lutfen sakinleş, eminim başka çareler de vardır. Ama kendi isteklerin ile başkalarının istekleri arasında biraz taviz vermen gerekebilir."

Bel, ağaçların arasında dolaşan bir sinek kuşunu izleyerek oturmakta olan Maria Elisa'nın yüzünü inceledi. Tavrı her zamanki gibiydi. yüzeyinde hiçbir kıpırtı olmayan durgun bir göl kadar sakin. Oysaki kendisi dağlardan gürleyerek akıp aşağıdaki kovalıklara dokülen bir şelalenin suları gibiydi.

"Keşke senin gibi olabilseydim. Maria Elisa. Çok mantıklısın."

"Hayır. sadece kabulleniyorum. Bel, bende de senin ateşin ve güzelliğin yok."

"Saçmalama. Sen de çok güzelsin." Bel içinden geldiği için uzanıp onu kucakladı. "Öğütlerin ve yardımın için teşekkürler. Sen gerçek bir dostsun."

Maria Elisa'nın babası Heitor da Silva Costa, bir saat sonra *Mansão da Princesa*'nın kapısına geldi. Gabriela kapıyı açtı ve oturma odasının kapısının arkasına saklanmış olan Bel ve Maria Elisa, onun Antonio'nun evde olup olmadığını sorduğunu duydu.

Bel'in şimdiye kadar Senhor da Silva'yla çeşitli sosyal etkinliklerde ettikleri birkaç hoşbeş dışında konuşmuşluğu yoktu ama gördükleri hoşuna gitmişti. İnce yüz hatları, sık sık uzaklara dalan açık mavi gözleriyle Senhor da Silva'nın yakışıklı bir adam olduğunu düşünürdü. *Belki de*, diye düşündü Bel, *Corcovado Dağı'nın tepesine inşa etmekte olduğu İsa heykeline dahiyordur.*

Babası çalışma odasından çıkıp Heitor'u sıcak bir tavırla karşıladığında Bel rahat bir nefes aldı. Ona umut veren, Antonio'nun Heitor'a yalnızca eski bir Portekiz ailesine mensup olduğu için değil, İsa projesinden dolayı son zamanlarda Rio'da âdeta ünlü statüsüne geldiği için de saygı duymasıydı.

İki kız, babalarının misafir odasına geçip kapıyı kapatmalarını izledi.

Bel bir koltuğa çökerek, "Dayanamıyorum," dedi. "Bütün geleceğim bu konuşmaya bağlı."

"Fazla dramatiksin, Bel," diyerek gülümsedi Maria Elisa. "Gerçekten eminim ki her şey iyi olacak."

Yirmi dakika sonra hâlâ merak ve endişe içindeyken Bel, misafir odasının kapısının açıldığını ve iki adamın heykel hakkında konuşarak dışarı çıktıklarını duydu.

Heitor, "Ne zaman dağa çıkıp neler planladığımı görmek istersen bana haber ver," diyordu. "Şimdi kızımı bulup eve götürüyüm."

"Elbette." Antonio, Gabriela'ya Maria Elisa'yı bulmasını işaret etti. "Sizi görmek büyük bir zevkti, Senhor. Nazik teklifiniz için de teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ah, işte buradasın, Maria Elisa. Saat beşte şehirde toplantım olduğu için acele etmemiz gerek. *Adeus*, Senhor Bonifacio."

Evden çıkarlarken Maria Elisa holün sonunda beklemekte olan Bel'e bakarak omuzlarını kaldırdı ve neler olduğunu anlamadığını ima etti. Sonra ön kapıdan çıkıp gittiler.

Bel, babasının kapıda birkaç saniye durduktan sonra tekrar odasına girmek için arkasını dönmesini izledi. Babası onun merak içinde orada durduğunu görünce başını iki yana salladı ve derin bir iç çekti.

"Evet, konuyu bildiğin yüzünden anlaşıyor."

"Maria Elisa'nın fikriydi," dedi Bel aceleyle. "Beni davet etti çünkü Avrupa'dayken yanında bir kız arkadaşının olmasının iyi olacağım düşünmüş. Biliyorsun, sadece iki erkek kardeşi var ve..."

"Senhor da Silva Costa'ya söyledim, şimdi de sana söyleyeceğim, Izabela; böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Ama neden, *Pai*? Bir Avrupa turunun eğitimim açısından ne kadar iyi olacağını bildiğinden eminim."

"Daha fazla eğitime ihtiyacın yok, Izabela. Seni yetiştirmek için binlerce *reais* harcadım ve karşılığım da aldık. Sen zaten büyük bir balık yakaladın. Senhor Gustavo'nun sana çok yakında evlenme teklifi edeceğini ikimiz de biliyoruz. Şimdi söyle bana; Yeni Dünya'nın kraliçesi olarak taç giymek üzereyken seni neden böyle kritik bir anda deniz ötesindeki Eski Dünya'ya göndermeye razı olayım ki?"

"Baba, lütfen... ben..."

"Yeter! Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum. Konu kapanmıştır. Yemekte görüşürüz."

Bel hıçkırıklara boğularak arkasını döndü ve evin arka tarafındaki mutfığa doğru koştu. Akşam yemeğini hazırlamakta olan hizmetkârları görünce dışarıya açılan kapıdan bahçeye fırladı, bahçeyi koşarak geçtikten sonra da daha hızlı ilerleyebilmek için elbisesini hiç umursamadan bitkilere ve ağaçlara tutunarak ormanlık tepeye tırmanmaya başladı.

On dakika sonra onu hiç kimsenin duyamayacağı kadar yüksekte olduğunu düşünerek ılık toprağa çöktü ve vahşi bir hayvan gibi haykırdı. Sonunda öfkesi ve hayal kırıklığı biraz yatıştığında toparlandı ve muslin elbisesine bulaşan toprağı silkeledi. Çenesini dizlerine da-

vayıp kollarını dizlerinin etrafına sıkıca dolayarak durdu. Önünde uzanan Rio'ya baktıkça o güzel manzara onu sakinleştirilmeye başladı. Aşağıyı. Cosine Velho'nun çevresindeki manzarayı inceledi. Sonra bakışlarını yukarıya, dimdik yükselen zirvesi gri bir bulut halkasıyla çevrili Corcovado'ya çevirdi.

Diğer yönde, biraz uzaktaki dağın yamacında beş parasız insanların bulabildikleri her türlü malzemeyle kendilerine barınaklar yaptıkları gecekondu bölgesi *favela* vardı. Dikkatlice dinlendiği takdirde gecekondu sakinlerinin, yaşamlarının sefaletini unutmak için gece gündüz çalıp dans ettikleri tepelerin müziği olarak bilinen samba davullarının rüzgâr tarafından taşman sesleri duyulabiliyordu. O çaresiz insanların görüntü ve sesleri Bel'in aklını başına getirdi.

"Şımarık, bencil bir zengin kızından başka bir şey değilim," diye azarladı kendi kendini. "Ben her şeye sahipken, onların hiçbir şeyleri yokken nasıl böyle davranabilirim?"

Başını yavaşça dizlerine doğru eğdi ve af dileyip dua etti: "Lütfen Kutsal Bakire, tutkulu kalbimi söküp al ve yerine Maria Elisa'nınki gibi bir kalp koy. Çünkü bunun bana hiçbir yararı yok. Yemin ediyorum, bundan böyle müteşekkir ve itaatkâr bir insan olacağım ve babamın isteklerine karşı çıkmayacağım."

On dakika sonra dağın yamacından aşağı indi, üstü başı kirlenmiş ve darmadağın bir halde ama başını dimdik tutarak mutfaktan geçti. Yukarıya koşarak Gabriela'dan banyoyu hazırlamasını istedi ve suyun içinde uzanırken ileride nasıl mükemmel, itaatkâr bir kız evlat ve eş olacağının alıştırmalarını yapmaya çalıştı.

Reddedilen Avrupa yolculuğundan akşam yemeğinde hiç söz edilmedi. Bel o gece yatağına girerken o konudan bir daha asla bahsedilmeyeceğini biliyordu.

İki hafta sonra Aires Cabral ailesinin üç üyesi, *Mansão da Princesa*'daki mükellef akşam yemeğine katıldı. Antonio, Brezilya'nın harikulade kahveleri Amerika'da her geçen gün daha fazla talep gördükçe kahve işinin ne kadar iyi gittiğini abartarak anlatmak için elinden gelini yaptı.

Gustavo'nun babası Maurício, "Bir zamanlar bizim ailemizin de Rio civarında kahve çiftlikleri vardı ama köleliğin kaldırılmasıyla birlikte zarar etmeye başladılar," diye yorum yaptı.

"Ah, evet. Çiftliklerim São Paulo civarında olduğu için ben şanslıydım. Biz orada hiçbir zaman kölelerin iş gücüyle hareket etmiyorduk," diye karşılık verdi Antonio. "Tabii o civardaki topraklar da kahve yetiştirmeye daha uygun. En iyi kahvelerden birini yetiştirdiğime inanıyorum. Yemekten sonra tadına bakarız."

"Evet, elbette hepimizin yeni dünyayı kabullenmesi gerekiyor," dedi Mauricio sert bir tavırla.

"Ayrıca eskinin değerlerini ve geleneklerini korumaya çalışmamız..." diye ekledi Gustavo'nun annesi imalı bir tavırla.

Bel yemek boyunca yüzünde pek az tebessüm beliren Luiza Aires Cabral'ı izledi. Olağanüstü mavi gözlerine ve güzel kemik yapısına bakılırsa gençliğinde çok güzel bir kadın olduğuna şüphe yoktu. Ama karakterinin sertliği dış görünüşünün bütün cazibesini yok etmişti, onu içten içe yiyordu. Bel kendi kendine bir söz verdi; hayatı nasıl olursa olsun onunla aynı kaderi paylaşmayacaktı.

Gustavo alçak sesle, "Heitor da Silva Costa'nın kızı Maria Elisa'yı tanıdığımı öğrendim. Yakın arkadaşın mıdır?" diye sordu.

“Evet, öyle.”

“Yarın babam ve ben planlarını bize anlatması için Senhor da Silva Costa’yla buluşmak üzere Corcovado Dağı’na gideceğiz. *Pai*, o tepeye bir İsa heykeli yapılması fikrini ilk kez ortaya atan Katolik cemaatinin bir parçasıdır. Senhor da Silva Costa’nın planlarını sürekli değiştirdiğini duydum ve böyle bir görevi üstlendiği için ona hiç imrenmiyorum. Dağın yüksekliği yedi yüz metreden fazla.”

“Çok yakınında yaşıyor olmamıza rağmen ben o dağın tepesine hiç çıkmadım,” diye karşılık verdi Bel. “Hemen arka bahçemizden başlıyor.”

“Belki baban seni de götürmeme izin verir.”

Bel kibarca, “Bu hoşuma gider, teşekkür ederim,” diye karşılık verdi.

“O halde anlaştık. Birazdan babana sorarım.”

Bel, konsantre süt ve karamelle yapılan nefis *pudim de leite condensado* tatlısını yemek için başını çevirdiğinde Gustavo’nun bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissetti.

İki saat sonra hizmetçileri konukların arkasından kapıyı kapattığında Antonio gözleri parlayarak Carla’ya ve Bel’e baktı. “Sanırım çok etkilen-diler ve sanırım sen, prensesim,” Bel’in çenesini okşadı, “çok yakında Gustavo’dan bazı haberler alacaksın. Gitmeden önce bana önümüzdeki hafta seni Corcovado Dağı’na götürüp götüremeyeceğini sordu. Genç bir erkeğin evlenme teklifi etmesi için mükemmel bir yer, öyle değil mi?”

Bel babasının fikrine olumsuz yanıt vermek için ağzını açtı ama sonra daha kabullenici bir tutum takınacağına dair kendi kendine verdiği sözü anımsadı. “Evet, *Pai*,” dedi ağırbaşlı bir tavırla gözlerini yere indirerek.

Daha sonra yatağına girdiğinde yine konuşmak için Loen’in yanında olmasını arzu ederken kapı çalındı. “Girin.”

“*Querida...*” Carla’nın yüzü görüldü. “Seni uyandırmadım, değil mi?”

“Hayır, *Mãe*. Lütfen içeri gel.” Eliyle hafifçe yatağa vurdu ve annesi gelip yatağın kenarına oturarak ellerini tuttu.

“Izabela, lütfen benim sevgili kızım olduğunu ve seni iyi tanıdığımı unutma. Şimdi sana bir şey sormam gerek. İkimizin de bildiği gibi Gustavo’nun yakında sana evlenme teklifi edeceği kesin. Bunu sen de istiyor musun?”

Bel kendi kendine verdiği sözü tekrar hatırlayarak annesine nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini dikkatle düşündü. “*Mãe*, aslında Gustavo’yu sevmiyorum. Anne ve babasından da hoşlanmıyorum. Bizi küçükse-diklerini ve oğulları için Portekizli bir gelin tercih edebilmiş olmayı istediklerini ikimiz de biliyoruz. Ama Gustavo tatlı, nazik ve sanırım iyi bir insan. Bunun sizi, özellikle de *Paí*’yi ne kadar memnun edeceğini biliyorum. Bu yüzden...” Bel elinde olmadan hafifçe iç geçirdi. “Bu yüzden eğer teklif ederse memnuniyetle kabul edeceğim.”

Carla kızına daha da dikkatli baktı. “Emin misin, Bel? Baban ne isterse istesin benim bir anne olarak senin gerçek duygularını bilmem gerek. Seni istemediğin bir hayata ve adama mecbur etmek korkunç bir günah olur. Her şeyden önce mutlu olmanı isterim.”

“Teşekkür ederim, *Mãe*, mutlu olacağımdan eminim.”

“Pekâlâ,” dedi Carla bir an için duraksadıktan sonra. “Bir erkek ile kadın arasında yıllar içinde aşkın doğabileceğine inanıyorum. Güven bana, biliyorum. Ben de babanla evlendim,” dedi ve alaycı bir ifadeyle kıkırdadı. “Başlangıçta benim de şüphelerim vardı ama şimdi bütün kusurlarına rağmen onu kimseye değişmem. Unutma, kadının erkeğe çok âşık olmasındansa erkeğin daha fazla âşık olması her zaman önemlidir.”

“Bunu neden söylüyorsun, *Mãe*?”

“Çünkü, tatlım, kadınların kalbi hercaidir ve birkaç kez âşık olabilirler. Erkeklerse –daha az duygusal görünmelerine rağmen– bir kez âşık olduklarında genellikle sonsuza dek severler. Gustavo’nun seni sevdiğine inanıyorum. Bunu sana baktığında gözlerinde görebiliyorum. Bu, kocanın senin yanında kalmasını ve yoldan çıkmamasını sağlar.” Carla, Bel’i öptü. “İyi uykular, *querida*.”

Annesi odadan çıkınca Bel yatağında uzanarak onun söylediklerini düşündü ve sadece haklı olmasını umut etti.

“Gitmeye hazır mısın?”

“Evet.” Annesi ve babası onu dikkatle gözden geçirirken Bel, misafir odasında sabırla bekledi.

“Çok güzel görünüyorsun. *princesa*,” dedi Antonio hayranlıkla. “Hangi erkek seni reddedebilir?”

“Gergin misin, *querida*?” diye sordu Carla.

“Gustavo’yla birlikte trenle Corcovado Dağı’na çıkacağım, hepsi bu,” dedi Bel. huzursuzluğunu gizlemek için kendini zorlayarak.

“Bakalım, göreceğiz,” dedi Antonio ve kapı zili çaldığında gözle görülür bir şekilde sıçrayarak, “Gustavo geldi,” diye ekledi.

Carla kızını iki yanağından öptü. “İyi şanslar, Tanrı seni korusun.”

“Haberleri almak için daha sonra seni burada bekleyeceğiz,” diye seslendi Antonio.

Bel odadan çıkınca Gabriela’yı bu buluşma için özel olarak alman çan şeklindeki ipek şapkayı iğneyle tutturmak için dışarıda beklerken buldu.

Gustavo kapının eşiğinde duruyordu. İnce vücudu, krem rengi keten takım elbisesi ve şık hasır şapkasıyla alışılmadık bir şekilde havalı görünüyordu. “Senhorita Izabela, çok güzel görünüyorsun. Şoförüm dışarıda bekliyor. Gidelim mi?”

Arabaya doğru yürüyüp ikisi de arka koltuğa oturduklarında Bel, Gustavo’nun kendisinden çok daha gergin olduğunu fark etti. Corcovado Dağı’na çıkan trenin kalktığı küçük istasyona kadarki üç dakikalık yolda hiç konuşmadı. Arabadan inerek vagonlardan birine bindiler. Bu aslında minyatür bir buhar makinesinin arkasına bağlanmış iki yük arabasından biriydi.

“Pek rahat bir yolculuk değil ama umarım manzarayı beğenirsin,” dedi Gustavo.

Tren dağa tırmanmaya başladı, eğim o kadar fazlaydı ki Bel başım düz tutmaya çalışırken ensesinin zorlandığını hissetti. Tren sarsılınca içgüdüsel olarak Gustavo’nun omuzunu tuttu, o da kolunu derhâl Bel’in beline doladı.

Bu, aralarında şimdiye kadar gerçekleşen en yakın temastı. Bel heyecan duymadı ama tepki verme gereği de hissetmedi. Bir ağabeyin rahatlatıcı dokunuşuna benzer bir duygu hissetmişti. Motorun gürültüsü konuşmaları duymayı imkânsız hale getiriyordu, bu yüzden Bel rahatladı ve tren, başlangıcı kendi bahçelerine kadar uzanan gür şehir ormanının içinde yavaş yavaş ilerlerken yolculuğun tadını çıkarmaya başladı.

Tren tepedeki istasyona gelip yolcular indiğinde Bel bu güzellik sona erdiği için neredeyse üzüldü.

“Burada harika bir Rio manzarası olan bir seyir terası var ya da bir sürü basamak çıkıp Kurtarıcı İsa heykelinin temellerini nasıl kazdıklarını görmek için tepeye gidebiliriz.” dedi Gustavo.

Bel, “Elbette tepeye çıkmak isterim,” diyerek gülümsedi ve Gustavo’nun onaylayıcı bakışlarını fark etti. Tepeye tırmanan cesur yüreklipleri takip ederlerken yakıcı güneş, resmî kıyafetleri içinde onları giderek daha çok etkilemeye başladı.

Bel iç çamaşırlarının nemlendiğini hissettiğinde, *terlemem lazım*, diye düşündü. Sonunda dağın tepesindeki düzlüğe ulaştılar. Önlerinde bir seyir kameriyesi vardı. Bel ileride, dağın tepesindeki mekanik kazıcıların kaya yığınlarını devasa pençeleriyle kopardıklarını görebiliyordu. Gustavo elinden tutarak onu çardağın gölgesine götürdü.

“Senhor da Silva Costa, heykelin devrilmemesi için toprağı daha metrelerce kazmaları gerektiğini söyledi. Şimdi,” Bel’i omuzlarından tutarak döndürdü ve çardağın kenarına götürdü, “şuraya bak.”

Bel onun işaret ettiği yere baktığında çok güzel bir evin ısıldayan, kırmızı çatısını gördü.

“Bu *Parque Lage* değil mi?”

“Evet. Botanik bahçeleri de çok hoştur ama bahçelerin ortasında yer alan evin hikâyesini biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Bir zamanlar Brezilyalı bir adam, İtalyan bir opera şarkıcısına aşık olmuş. Kadının onunla evlenip Rio’ya gelmesini umutsuzca istiyormuş

ama İtalya'ya alışkın olan kadın buraya taşınmak istememiş. Adam kadına onu çok sevdiği Roma'sından neyin ayrılmaya razı edebileceğini sormuş. Kadın da ülkesindeki çok sevdiği saraylara benzeyen bir yerde yaşamak istediğini söylemiş. Böylece adam," diyerek gülümsedi Gustavo, "kadın için bu evi inşa ettirmiş. Ve kadın onunla evlenerek Rio'ya taşınmış. O günden beri kendi güzel vatanının duvarlar arasındaki bir benzerinde yaşıyor."

Bel kendini tutamayarak, "Ne kadar da romantik bir hikâye," dedi ve iç çekti. Sonra mümkün olduğunca eğilerek aşağıdaki güzel manzaraya baktı. Neredeyse aynı anda bir kol yine beline dolandı.

"Dikkat et. anne ve babana Corcovado Dağı'nın tepesinden düştüğünü söylemek istemem," dedi Gustavo gülümseyerek. "Biliyor musun, Izabela? Eğer yapabilseydin senin için aşağıdaki kadar güzel bir ev inşa ettirmek isterdim."

Bel hâlâ Gustavo'nun yüzünü göremeyeceği şekilde eğilmiş halde olduğundan onun bu sözlerini arkası dönükken duydu. "Böyle söylemen büyük incelik, Gustavo."

"Aynı zamanda da gerçek. Izabela..." Gustavo onu nazik bir şekilde çevirerek kendisine bakmasını sağladı. "Sana şimdi soracağım şeyi biliyor olmalısın."

"Ben..."

Bir parmak hemen dudaklarına kapattı. "Şu anda hiçbir şey söylemesen daha iyi olacak, yoksa cesaretimi kaybedeceğim." Gustavo heyecanlı bir şekilde boğazını temizledi. "Sen bu kadar güzelken fiziksel açıdan kocan olmaya layık olmadığımı biliyorum. İstedğin her erkeği elde edebileceğini ikimiz de biliyoruz. Rio'daki bütün erkekler tıpkı benim gibi senin büyüne kapılmış durumda. Ama ben senin dış görünüşünden çok daha fazlasının farkındayım."

Gustavo duraksadı ve Bel ona hemen yanıt vermesi gerektiğini hissetti. Konuşmak için ağzını açtı ama o parmak yine dudaklarına dokundu ve onu susturdu.

“Lütfen, sözlerimi bitirmeme izin ver. On sekizinci doğum günü partinde seni ilk gördüğüm andan beri seninle olmak istediğimi biliyordum. Babandan bizi tanıştırtmasını istedim ve aslında...” Omuz silktilti. “Gerisini ikimiz de biliyoruz. Senin ailede para, benimkindeyse soyluluk olduğu için elbette ikimiz de gerçekçi olmalı ve aramızdaki ilişkinin görünüşte bir çıkar birlikteliği olduğunu kabul etmeliydik. Ama Izabela, benim için bu evlilik böyle iç karartıcı temeller üzerine kurulmuş olmayacak. Çünkü...” Gustavo bir an için başını öne eğdi, sonra kaldırıp Bel’e baktı. “Çünkü seni seviyorum.”

Bel ona baktı ve gözlerindeki dürüstlüğü gördü. Gustavo’nun ona bugün evlenme teklifi edeceğini bilmesine rağmen söylediği sözler beklediğinden çok daha duygulandırıcı ve samimiydi. Böylece annesinin ona söylediği şeylere inanmaya başladı. Gustavo’ya karşı hem bir sempati hem de suçluluk duygusu kapladı içini. Tanrı’dan onun duygularını paylaşabilmiş olmayı diledi. Bu, varlığının bütün eksik parçalarını bir araya getirebilirdi.

“Gustavo, ben...”

“Izabela, lütfen,” diye rica etti Gustavo. “Söz veriyorum, bitirmek üzereyim. Şu anda senin benim için aynı duyguları beslemediğini biliyorum. Ama ben sana hayatını güzelleştirmek için ihtiyacın olan pek çok şeyi verebileceğime inanıyorum. Günün birinde beni az da olsa sevmeye başlayacağını umuyorum.”

Bel, Gustavo’nun arkasına doğru baktığında seyir terasındaki diğer insanların gittiğini ve artık yalnız olduklarını gördü.

“Eğer yararı olursa şunu da söylemeliyim...” diye devam etti Gustavo. “Üç gün önce Senhor da Silva Costa’yı gördüm. Bana senin onlarla birlikte Avrupa’ya gitmeyi ne kadar çok istediğini söyledi. Ben de gitmeni istiyorum. Hemen nişanlanmamızı ve Avrupa’dan döndükten sonra benimle evlenmeyi kabul edersen babana Eski Dünya’da yapacağın bir kültür gezisinin karım olman için sana gerekli donanımı sağlamak açısından çok uygun olacağını söyleyeceğimi.”

Bel bu öneri karşısında büyük bir şaşkınlıkla ona bakakalmıştı.

Gustavo, "Çok gençsin, *querida*. Senden en az on yaş büyük olduğumu unutmamalıyım." diyerek onun yanağına dokundu. "Ve ben, bana izin verildiği gibi senin de ufuklarını genişletmeni istiyorum. Peki, ne diyorsun?"

Bel hemen yanıt vermesi gerektiğini biliyordu. Gustavo'nun bu teklifi bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Tek bir sözü ona en çok istediği şeyi verebilirdi – Rio'nun sınırlarının ötesine gidebilme özgürlüğü. Bu teklif her ne kadar ağır bir bedelle birlikte gelmiş olsa da Bel bunu kabul etmeye zaten hazırlanmıştı.

"Gustavo, bu ne kadar cömertçe bir öneri..."

"Şey, elbette bu beni mutlu etmeyecek. Izabela. Seni her gün özleyeceğim ama güzel kuşların kafeste tutulamayacağını da biliyorum. Güzel bir kuşu seviyorsan ona uçma özgürlüğü vermen gerekir." Gustavo uzanıp Bel'in elini tuttu. "Elbette Avrupa'yı sana ben göstermek isterdim, hatta balayımızda seni bir Avrupa turuna çıkarmayı düşünmüştüm. Ama gerçeği söylemek gerekirse şu anda böyle bir şeyi gerçekleştirmeye yetecek maddi gücüm yok. Ayrıca ailemin de bana burada ihtiyacı var. Evet, ne diyorsun?" Bel'e ümitle baktı.

"Gustavo, eminim ailen ve Rio sosyetesini bu fikri onaylamayacaktır. Eğer nişanlının olacağını evleninceye kadar burada seninle birlikte olmam gerekmez mi?"

"Ailemin geldiği Eski Dünyada, genç bir kadının evlenmeden önce böyle bir kültür gezisi yapması oldukça alışlagelmiş bir şeydir. Bunu kabul edeceklerdir. Ama *querida* Izabela, beni daha fazla bekletme. Bu ızdıraba daha fazla dayanacak halim kalmadı."

"Sanırım..." Bel derin bir nefes aldı, "sanırım evet diyeceğim."

"*Meu Deus*. Şükürler olsun," dedi Gustavo gerçek bir rahatlamayla. "O zaman sana bunu verebilirim."

Ceketinin iç cebine uzandı ve yıpranmış, deri kaplı bir kutu çıkardı. "Bu yüzük, Aires Cabral mirasının bir parçasıdır. Anlatıldığına göre İmparator Dom Pedro'nun kuzeni nişanlandığında bunu takmıştır."

Bel iki safir arasına yerleştirilmiş kusursuz pırlantaya bakakaldı ve samimiyetle, “Çok güzel,” dedi.

“Ortakdaki taş çok eskidir ve Tejuco madenlerinden çıkarılmıştır, altın da Ouro Preto’dan. Parmağına takabilir miyim? Sadece uyup uymayacağına bakmak için,” diye ekledi aceleyle, “çünkü seni eve götürüp resmi olarak babandan istemem gerekir.”

“Elbette.”

Gustavo yüzüğü Bel’in sağ elinin dördüncü parmağına geçirerek, “Evet,” dedi, “o güzel, incecik parmağına uyması için biraz daraltılması gerekiyor ama sana çok yakıştı.” Bel’in elini tuttu ve yüzüğü öptü. “Biliyor musun, tatlı Izabela’m, ilk dikkatimi çeken ellerin olmuştu.” Ardından Bel’in parmak uçlarını tek tek öptü. “Çok zarifler.”

“Obrigada.”

Gustavo yüzüğü nazik bir tavırla Bel’in parmağından çıkardı ve kutusuna geri koydu. “Şimdi tren seferleri sona erip gece burada mahsur kalmadan önce aşağı insek iyi olacak. Bunun babanın hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum,” dedi esprili bir tavırla.

Bel, “Evet, gitmez,” diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtirken Gustavo onu elinden tutarak seyir terasından çıkardı ve küçük istasyona doğru ona yol gösterdi. Ama “prens”ini avladıktan sonra Bel’in babasının her şeyden memnun olacağını biliyordu.

Eve vardıklarında Gustavo babasıyla konuşurken Bel hemen odasına gitti. Üzerini değiştirmek isteyip istemediğini soran Gabriela’yı başından savarak gergin bir halde yatağının kenarına oturdu. Kendini hem kararsız hem de coşkulu hissediyordu.

Gustavo’nun Avrupa yolculuğunu destekleme kararının nedenini düşündü. O da kendini acele bir evliliğe hazır hissetmediği için kaçınılmaz birleşmelerini ertelemesini sağlayacak bir bahane bulduğu için içten içe memnun mu olmuştu? *Belki de*, diye düşündü Bel, belki de kendisi gibi zavallı Gustavo da anne ve babasının baskısına mâcur

kalmıştı. Öte yandan ona evlenme teklif ettiği sırada gözlerindeki sevgi gerçek gibi görünüyordu.

Gabriela yüzünde ılık saçan bir gülümsemeyle odasına girdiğinde Bel'in düşünceleri bölündü. "Babanız aşağıya inmenizi rica ediyor. En iyi şampanyayı servis etmem istendi. Tebrikler, Senhorita, umarım mutlu olursunuz ve Bakire Meryem sizi birçok çocukla kutsar."

Bel, "Teşekkür ederim, Gabriela," dedi ve gülümseyerek odadan çıktı, sonra yavaşça merdivenlerden aşağı inerek seslerin geldiği misafir odasına girdi.

"İşte müstakbel gelin de geldi! Gel ve babanı öp, *princesa*. Az önce evliliğinize onayımı verdiğimi bilmeni isterim."

Bel, "Teşekkür ederim, *Pai*," diyerek babasını iki yanağından öptü.

"İzabela'm, şunu bilmelisin ki bugün sayende dünyanın en mutlu babası oldum."

Gustavo da yüzü sevinçle ışıdayarak, "Ben de Rio'nun en mutlu adamı," diye ilave etti.

Carla odaya girerken Antonio, "Ah, bu müjdeyi annenle de paylaşalım," dedi.

Şampanya ikram edilirken karşılıklı tebrikler devam etti. Sonra dördü birden Bel ile Gustavo'nun gelecekteki sağlığına ve mutluluğuna kadeh kaldırdılar.

"Ancak evlenmeden önce onu binlerce kilometre uzağa gönderme isteğin beni endişelendiriyor," dedi Antonio ve kaşlarını hafifçe çatarak göz ucuyla Gustavo'ya baktı.

"Dediğim gibi, Bel henüz çok genç ve Avrupa'ya yapacağı bir ziyaret onu yalnızca olgunlaştırmakla kalmayacak, yaşlandığımızda, birbirimize söyleyecek şeylerimiz tükendiğinde, orada gördüğü şeyler sohbetlerimizi daha ilginç hale getirecek." Gustavo, Bel'e bakarak gülümsedi ve gizlice göz kırptı.

"Şey, onu bilemem," dedi Antonio. "Ama en azından gelinliğini Paris'in en iyi modacılarına yaptırma fırsatı bulacaktır."

“Elbette. Ve ne seçerse seçsin, içinde mükemmel görüneceğinden eminim. Şimdi...” Gustavo kadehindeki şampanyayı bitirdi. “Gidip bu güzel haberi kendi aileme de vereyim. Şaşıracaklarını sanmıyorum ama...” Gülümsedi.

“Elbette. Ayrıca nişanlın Avrupa’ya gitmeden önce bir nişan partisi vermeliyiz. Belki de partiyi müstakbel karını ilk kez gördüğün Copacabana Palace’ta yaparız.” Antonio’nun ağzı kulaklarına varmıştı. Gustavo ile birlikte ön kapıya doğru yürürken ilave etti: “Ayrıca bütün gazetelerin yerel haberler köşesinde açıklama yapmamız gerekecek.”

“Bu düzenlemeleri müstakbel eşimin ailesine bırakmaktan memnuniyet duyarım.” Gustavo uzandı ve Bel’in elini öptü. “İyi geceler, Izabela, beni dünyanın en mutlu adamı haline getirdiğin için teşekkürler.”

Antonio, Gustavo’nun arabasının evin önünden uzaklaşmasını bekledi, sonra bir sevinç çığlığı atarak Bel’i güçlü kollarına aldı ve tıpkı Bel küçük bir kızken yaptığı gibi onu döndürmeye başladı. “Prensesim benim, başardın! Başardık!” Bel’i yere indirdikten sonra gidip karısına sarıldı. “Sen de memnun değil misin, Carla?”

“Elbette. Bel mutluyorsa harika bir haber bu.”

Antonio birkaç saniye Carla’ya baktı ve yüzü asıldı. “Sen iyi misin. *querida*? Solgun görünüyorsun.”

“Sadece biraz başım ağrıyor, hepsi bu,” dedi Carla gülümsemeye çalışarak. “Gidip aşçıya akşam için özel bir yemek hazırlamasını söyleyeyim.”

Bel de kısmen babasının bunaltıcı coşkusundan kaçmak için annesinin ardından koridoru geçerek mutfığa gitti.

“*Mãe*, benim adıma mutlu oldun mu?”

“Elbette mutlu oldum, Izabela.”

“Kendini iyi hissettiğinden emin misin?”

“Evet, Izabela. Şimdi yukarı git ve akşamki kutlama yemeğimizin için güzel bir elbise giy.”

Rio sosyetesinde Bel ve Gustavo'nun nişanının adamakıllı kutlandığı sonraki iki hafta müthiş bir hızla geçti. Sosyetedeki yeri olan herkes bu peri masalının bir parçası olmak istiyordu – bir veliaht prens benzeri olarak ellerinde kalan tek erkek ve onun güzel müstakbel eşi... Antonio, kapıları onlara şimdiye dek kapalı olan insanlardan almaya başladıkları parti ve akşam yemeği davetlerinde çok eğleniyordu.

Bel'in gemideki yeri ayrılmıştı ve Madam Duchaine, Bel'e Eski Dünya'nın moda merkezlerini ziyaret etmeye uygun bir gardırop hazırlaması için görevlendirilmiş olsa da Bel'in yaklaşan Avrupa gezisini düşünmek için pek vakti olmamıştı.

Loen sonunda *fazenda'dan* dönmüştü ve Bel onun Gustavo hakkındaki düşüncelerini öğrenmek için can atıyordu.

Bir akşam yemekten önce giyinmesine yardım ederken Loen, Bel'e, "Gördüğüm kadarıyla, Senhorita Bel," dedi, "iyi bir koca olacak, onurlu bir adam. Soyadı da size pek çok avantaj getirecektir. Ama..." Birden durdu ve başını iki yana salladı. "Hayır, bunu söylemek bana düşmez."

"Loen, lütfen, beni çocukluğumdan beri tanıyorsun ve en güvendiğim insansın. Ne düşündüğünü bana söylemelisin."

"O zaman bunu hatırlattığım için beni affedin, *minha pequena*," diye devam etti. Yüz ifadesi yumuşamıştı. "Mektuplarınızda bu nişan konusunda çok kararsız görünüyordunuz. Şimdi sizi birlikte gördükten sonra da... ona âşık olmadığınızı anlayabiliyorum. Bu sizi endişelendiriyor mu?"

“*Mãe* ona zamanla âşık olacağımı düşünüyor. Ayrıca başka seçeneğim var mı?” dedi Bel, güvence vermesi için Loen’e yalvarırcasına bakarak.

“O halde annenizin haklı olduğundan eminim. Senhorita Bel, ben...” Loen birdenbire kararsız kaldı.

“Ne?”

“Size bir şey söylemek istiyorum. *Fazenda*’da kalırken biriyle tanıştım. Yani bir erkekle.”

“Tanrım, Loen!” Bel çok şaşırmıştı. “Neden bana daha önce bir şey söylemedin?”

“Sanırım utandım. Ayrıca nişanınız yüzünden çok meşguldünüz, buna vakit olmadı.”

“Kim o adam?” diye sordu Bel merakla.

“Bruno Canterino; Fabiana ile Sandro’nun oğlu,” diye itiraf etti Loen.

Bel, *fazenda*’da anne ve babasıyla birlikte çalışan o genç, yakışıklı adamı hatırladı ve Loen’e gülümsedi. “Çok çekici bir delikanlı, birbirinize çok yakışacaksınız.”

“Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum. Her zaman arkadaştık. Ama bu kez daha fazlasına dönüştü,” diye itiraf etti Loen.

“Onu seviyor musun?”

“Evet. Rio’ya döndüğümde beri de çok özliyorum. Artık giyinme işinizi bitirmemiz lazım yoksa geç kalacaksınız.”

Bel en azından Gustavo’yla zaman geçirdikçe onun kendini giderek daha fazla sevdirmesiyle avunuyordu. Gustavo onun en küçük ihtiyaçlarına bile dikkat ediyor ve dudaklarından dökülen her cümleyi dikkatle dinliyordu. Bel’i onunla evlenmeye ikna eden samimi mutluluğu, ona yakınlık duymamayı zorlaştırıyordu.

İki arkadaş botanik bahçelerinde yapılan bir yardım balosunda bir araya geldiklerinde Maria Elisa, “Artık dağ gelinciği değilse köpek yavrusu,” diyerek güldü. “En azından artık ondan hoşlanmıyor değilsin.”

"Hayır, ondan çok hoşlanıyorum," dedi Bel ama durumun bununla bir ilgisinin olmadığını da eklemek istiyordu. O evleneceği kişiye âşık olmak istiyordu.

"Ailemle birlikte Avrupa'ya gelmene izin vermesine inanmakta zorlanıyorum. Onun konumundaki pek çok erkek buna göz yummaz."

"Benim için iyi olanı istiyor gibi görünüyor," dedi Bel kendini savunurcasına.

"Evet, öyle görünüyor. Çok şanslı bir kızsın. Ona geri döneceksin, değil mi?" Maria Elisa ona dikkatle baktı. "Nişanlanman yalnızca Avrupa'ya gidebilmek için bir kaçış yolu değil, öyle değil mi?"

"Sen beni ne sanıyorsun?" diye çıktı Bel. "Tabii ki döneceğim! Sana az önce de söylediğim gibi Gustavo'dan çok hoşlanıyorum."

"Güzel," dedi Maria Elisa ısrarla, "çünkü buraya dönüp ona müstakbel karısının bir İtalyan ressamla kaçtığını söyleyen ben olmak istemem."

Bel gözlerini devirdi. "Söylediğin şeyi bak!"

Bel'in Silva Costalarla birlikte buharlı gemiyle Atlantik'i geçerek Fransa'ya gideceği günden bir gün önce Gustavo onunla vedalaşmak için *Mansão da Princesa*'ya geldi. Bel'in anne ve babası onları ilk kez konuk odasında yalnız bıraktılar.

"Evet, bu önümüzdeki aylar içindeki son görüşmemiz." Gustavo, Bel'e bakarak hüznü gülümsedi. "Seni özleyeceğim, Izabela."

"Ben de seni, Gustavo," diye karşılık verdi Bel. "Gitmeme izin verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Ben yalnızca seni mutlu etmek istiyorum. Şimdi sana bir şey vereceğim." Gustavo elini cebine soktu ve deri bir kese çıkardı. Keseyi açtığında Bel bir kolye gördü. Gustavo kolyeyi ona uzatırken, "Bu senin için," dedi. "Ay taşdır ve takan kişiyi koruduğu söylenir, özellikle de sevdiklerinden uzaklara, denizaşırı yerlere gidenleri."

Bel, minik pırlantalardan oluşan dairenin içindeki zarif, mavimsi beyaz taş a baktı ve içten gelen bir coşkuyla, "Bayıldım," dedi. "Teşekkür ederim, Gustavo."

"Bunu senin için özel olarak seçtim," dedi Gustavo, Bel'in tepkisinden memnun olarak. "Çok değerli bir şey değil ama beğenmene sevindim."

Bel, "Çok beğendim," dedi, Gustavo'nun nezaketinden etkilenmişti. "Onu boynuma takar mısın?"

Gustavo kolyeyi taktı, sonra da uzanıp Bel'in ensesini öptü. "*Minha linda* Izabela²⁴," dedi hayranlıkla, "sana çok yakıştı."

"Onu hiç çıkarmayacağıma söz veriyorum."

"Ve bana sık sık yazacağına..."

"Evet."

"Izabela, ben..." Gustavo birden Bel'in çenesini tuttu ve onu ilk kez dudaklarından öptü. Daha önce bir erkek tarafından hiç öpülmemiş olan Bel, bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Okuduğu kitaplardaki kadınların öpüşme sırasında hep dizlerinin bağı çözülüyordu. Ama Gustavo'nun dili ağzının içinde ilerlerken ve kendisi ne yapacağını bilemez haldeyken dizlerinin bağının çözülmediği kesindi. Yine de genç adam geri çekildiğinde Bel bu deneyimin rahatsız edici bir şey olmadığına karar verdi. Sadece... hiçbir şey hissetmemişti... Hiçbir şey.

Bel limana gitmek üzere anne ve babasının yanına inmek için odasından çıkarken, "Hoşça kal, sevgili Loen. Kendine iyi bak, olur mu?" dedi.

"Siz de öyle, Senhorita Bel. Denizde yalnız başına kalacak olmanız beni endişelendiriyor. Lütfen bana sık sık yazın, tamam mı?"

24 (Port.) Benim tatlı Izabela'm. (ç. n.)

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Bel. “Aileme bahsedemeyeceğim her şeyi sana anlatacağım.” Sözlerine imalı bir de gülümseme ekledi. “O yüzden mektuplarımı iyi sakla. Artık gitmem lazım ama lütfen bana yaz ve burada olup biten her şeyi anlat. Kendine iyi bak, Loen.” Bel onu öptü ve odadan çıktı.

Arabaya binerken kendisinin artık hayatı boyunca yoksun kalacağını bildiği o duyguyu hizmetçisinin bile deneyimlemiş olabileceğini düşünüyordu.

Rio’nun ana limanı olan Pier Mauá’da duran gemiye anne ve babası da bindi. Carla konforlu süiti hayranlıkla inceledi.

“Şuna bakın. ev odası gibi!” Yatağa doğru giderek kontrol etmek için üzerine oturdu. “Elektriği, hatta güzel perdeleri bile var,” dedi coşkuyla.

Antonio, “Bana Bel’in mum ışığında güvertedeki bir hamakta yatarak yolculuk edeceğini beklediğini söyleme sakın,” dedi şakacı bir dille. “Bu biletin fiyatının her türlü modern konforu içine alması gerektiğini söyleyebilirim.”

Bel, babasının her şeyi ona ne kadara patladığıyla ölçmeyi bırakmasını belki de bininci kez diledi. Geminin çanı, yolcular dışındaki insanları yakında demir alacağı konusunda uyarmak için çalındığında Bel annesini kucakladı. “Lütfen ben dönene kadar kendine iyi bak, Mãe. Son zamanlarda pek kendinde değildin.”

“Dertlenmeyi bırak, Bel, sadece yaşıyorum, hepsi bu,” diye ısrar etti Carla. “Sen de evde tekrar bizimle birlikte güvende olana kadar kendine iyi bak.”

Carla kızıyla kucaklaşmayı bitirdiğinde Bel, annesinin gözlerinin dolduğunu gördü.

Sonra da Antonio kızını kollarına aldı.

“Güle güle, prensesim. Eski Dünya’nın güzelliklerini gördükten sonra hâlâ eve, seni seven annene, babana ve nişanlına geri dönmek isteyeceğini umuyorum.”

Bel onlarla birlikte yukarıya, güverteye çıktı ve iskele tahtasından aşağı inerlerken onlara el salladı. Bulunduğu yerden küçük birer leke kadar görünmeye başladıklarında ilk kez endişelenerek paniğe kapıldı. Çok az tanıdığı bir aileyle dünyanın öteki ucuna gidiyordu. Gemi düdüğü kulak sinirlerini tahrip ederken ve gemiyle kıyı arasındaki mesafe giderek genişlerken onlara çılgınca el salladı.

“Hoşça kalın, benim tatlı anne ve babam. Tanrı sizi korusun.”

Bel, varlıklı yolcular için düzenlenmiş sonu gelmez bir eğlence silsilesi içinde geçen deniz yolculuğundan çok hoşlanmıştı. Maria Elisa'yla birlikte saatlerce yüzme havuzunda –Rio'da bu zevkten hep mahrum kaldığı için şimdi çok daha tatlı gelmişti– ve üst güvertedeki yapay çimlerin üzerinde kroket oynayarak keyifli zaman geçirdiler. İki kız her akşam yemek salonuna girerken yolcular arasındaki pek çok genç erkeğin hayranlık dolu bakışlarına kıkır kıkır gülererek karşılık veriyordu.

Nişanlı bir kız olarak Bel'in kocaman yüzüğü, akşam yemeklerinden sonra geminin orkestrasının çaldığı müzikler eşliğinde dans ederlerken şarabın verdiği cesaretle aşırı sevgi gösterilerine girişen erkeklerden onu koruyordu. Ama Maria Elisa, Bel'in de desteklediği ve onun adına keyif aldığı birkaç masum flörtleşmenin tadını çıkardı.

Yolculuk sırasında denizde bir arada olmalarının sağladığı yakınlaşma nedeniyle Bel, Maria Elisa'nın ailesini Rio'da olabileceğinden çok daha iyi tanıma fırsatı buldu. Maria Elisa'nın on dört ve on altı yaşlarındaki iki erkek kardeşi –Carlos ve Paulo– çenelerinde tek tük bitmeye başlayan tüylerle, çocukluk ile yetişkinlik arasındaki o zor dönemlerindeydiler. Bel'le konuşma cesaretini nadiren bulabiliyorlardı.

Bir akşam geminin ikmal için birkaç saatliğine yanaşacağı Afrika kıyıları açıklarındaki Yeşil Burun Adaları'na yaklaşırlarken Bel, Maria Elisa'ya, “Baban kamarasında bütün gün ne yapıyor?” diye sordu.

Maria Elisa, “Tabii ki İsa heykeli üzerinde çalışıyor,” diye karşılık verdi. “Mâe kocasının sevgisini İsa Peygamber’e kaptırdığını söylüyor; babamın daha önceleri sık sık inanmadığını söylediği kişiye! İronik, değil mi?”

Bir öğleden sonra da Bel. Maria Elisa’nın kamarası olduğunu düşündüğü kamaranın kapısını çaldı. Yanıt alamayınca kapıyı açıp içeriye doğru seslendi. Heitor da Silva Costa, masasının üzerine yığılı karmaşık mimari hesaplamalarla dolu kâğıtların arasından hayretle başını kaldırıp bakınca Bel bir hata yaptığının hemen farkına vardı. Kâğıtlar sadece masayı değil, yatağı ve zemini de kaplamıştı.

“Senhorita Izabela, iyi günler. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Senhor. Maria Elisa’yı arıyordum ama yanlış kamaraya gelmişim.”

“Lütfen canınızı sıkmayın. Burada ben de yolumu bulmakta zorlanıyorum. Bütün kapılar birbirine benziyor,” diye karşılık verdi Heitor rahatlatıcı bir gülümsemeyle. “Kızıma gelince, bitişikteki kamarasına bakabilirsiniz ama geminin herhangi bir yerinde de olabilir. Nerede olduğunu takip etmediğimi itiraf ediyorum. Ben...” Masasını gösterdi. “Ben başka şeylerle uğraşıyorum.”

“Acaba... çizimlerinizi görebilir miyim?”

“İlgileniyor musunuz?” Heitor’un solgun gözleri sevinçle parladı.

“Ah, evet! Rio’da herkes bu heykelin öylesine yüksek bir dağın tepesine inşa edilmesinin bir mucize olduğundan bahsediyor.”

“Haklılar. Ve İsa bunu kendisi yapamayacağı için ben yapmalıyım.” Hector yorgun bir tavırla gülümsedi ve “Buraya gelin,” dedi. “Bunun nasıl olabileceğini düşündüğümü size göstereyim.”

Bel’e bir sandalye çekmesini işaret etti ve İsa heykelini destekleyecek kadar güçlü bir temeli nasıl inşa edeceğini ona gösterdi. “Heykelin içi demir taşıyıcılarla ve Avrupa’da yeni bir icat olan, betonarme adı verilen bir malzemeyle doldurulacak. Gördüğünüz gibi, Bel, Christo bir heykel değil, sadece insan kılığında bir bina. Çevresinde dolaşacak sert rüzgârlara, yüzeyini dövecek yağmurlara dayanması gerekiyor. Bir

de Baba'sının göklerden biz dünyadaki ölümlülere gücünü hatırlatmak için gönderdiği yıldırımlar var..."

Bel onu hayranlık içinde dinledi: Heitor'un projesini şiirsel ama ayrıntılı bir şekilde anlatışını dinlemek çok zevkliydi. Kendisine bu bilgileri onunla paylaşacak kadar güvendiği için onur duydu.

"Şimdi, Avrupa'ya vardığımızda İsa Peygamber'in hayalimdeki dış görünüşüne can katacak bir heykeltıraş bulmam gerekiyor. Halk onun sadece dış kısmını görebileceği için iç tarafındaki yapının teknik tarafı onları ilgilendirmeyecek." Düşünceli bir tavırla Bel'e baktı. "Bunun hayatta da çok sık rastlanılan bir şey olduğunu düşünüyorum. Senhorita. Sizce de öyle değil mi?"

Bunu daha önce hiç düşünmemiş olan Bel tereddütle, "Evet." diye karşılık verdi. "Sanırım öyle."

"Örneğin," diye devam etti Heitor, "siz genç ve güzel bir kadınsınız ama sizi ateşleyen ruhu tanıyor muyum? Tabii ki hayır. Tanımıyorum. Bu yüzden bu işi yapabilecek doğru heykeltıraşı bulmalı ve Rio'ya bakanların görmek isteyeceği bir yüzle, vücutla, ellerle geri dönmeliyim."

O gece Bel yatağına yattığında kendini biraz huzursuz hissediyordu. Babası olacak yaşta olmasına rağmen Senhor da Silva Costa'dan hoşlanmaya başladığını kabul etmekten utanç duyuyordu.

Gemi Rio'dan ayrıldıktan altı hafta sonra Le Havre Limanı'na zarifçe yanaştı. Da Silva Costalar Paris trenine bindiler ve istasyonda onları beklemekte olan arabayla Champs-Élysées'nin hemen yakınındaki Avenue de Marigny üzerinde yer alan güzel bir apartmana gittiler. Plana göre aile burada, Heitor'un heykeli tamamlamak amacıyla danışmak istediği birçok uzmanla buluşup çalışmak için kiraladığı ofisin yakınındaki dairede kalacaktı.

Heitor dönemin en ünlü heykeltıraşlarından ikisiyle görüşmek için İtalya ve Almanya'ya gittiğinde ailesi de onunla birlikte seyahat edecekti.

Bel önlerindeki iki hafta boyunca Paris'in tadını çıkaracağını biliyordu. İlk gece yemekten sonra Maria Elisa'yla paylaştığı yüksek tavanlı odanın sürgülü penceresini kaldırdı, serin akşam havasında hafifçe ürpererek bu yeni ve çok yabancı kokuyu içine çekti. Baharın ilk günleriydi ve bu mevsimde Rio'daki sıcaklık yirmi beş derece civarında olurdu. Burada, Paris'teyse Bel hava sıcaklığının on dereceyi geçmediğini tahmin ediyordu.

Aşağıdaki sokakta, zarif bulvarın kaldırımlarında sevgilileriyle kol kola dolaşan Parisli kadınları seyretti. Hepsi de Bel'in alışkın olduğu korseli elbiselerden son derece farklı bir şekilde, Chanel adlı modaevinin yeni ve neredeyse çocuksu tasarımlarından esinlenen sade, düz hatlı ve etekleri diz boyunda şık giysiler giymişti.

İç çekti ve gür saçlarının oluşturduğu topuzu açarken onları bu yeni, kısa saç stilinde kestirmeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Her zaman en güzel yerinin saçları olduğunu söyleyen babası onu

evlatlıktan kesinlikle reddederdi. Ama o burada, binlerce kilometre ötede ve hayatında ilk kez babasının ulaşamayacağı bir yerdeydi.

İçini bir sevinç dalgası sardı. Boynunu uzatarak Paris'i boydan boya geçen büyük Seine Nehri'nin parlak ışıklarına ve arkasında uzanan kentin sol yakasını görebildiği sol tarafına doğru baktı. Montmartre ve Montparnasse civarındaki bohem sanatçı grubu, Picasso tarafından çıplak resimlerinin yapılması için hazır bekleyen modeller, söylendiğine göre afyonun tetiklediği ölçsüz yaşam tarzı ve Rio'daki dedikodu sütunlarına kadar ulaşan şair Jean Cocteau hakkında çok şey duymuştu.

Sol yakanın eskiden Degas, Cézanne ve Monet gibi ressamların uğrak yeri olduğunu sanat tarihi derslerinden biliyordu. Ama bugünlerde orayı sürrealistlerin öncülüğünde yeni ve çok daha cüretkâr bir grup devralmıştı. F. Scott Fitzgerald, güzel karısı Zelda'yla birlikte *La Closerie Des Lilas*'ta ünlü, bohem arkadaşlarıyla absent içerken fotoğraflanmıştı. Anladığı kadarıyla bütün o takım gece gündüz içip dans ederek hızlı, çılgınca bir yaşam sürüyordu.

"Yatma vakti, Bel, bütün bu yolculuklar beni çok yordu." Maria Elisa odaya girerek düşüncelerini böldü. "Pencereyi kapatır mısın lütfen? Hava buz gibi."

"Elbette." Bel pencereyi indirdi ve geceliğini giymek için banyoya gitti.

On dakika sonra yataklarında yan yana uzanmışlardı.

Maria Elisa titreyerek battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Tanrım, Paris çok soğuk. Sence de öyle değil mi?"

Bel uzanıp gece lambasını kapatırken, "Hayır, pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "İyi geceler, Maria Elisa, iyi uykular."

Karanlıkta uzanmış yatarken, bu kentin ve nehrin karşı kıyısındaki yaşamları onu bu denli heyecanlandıran topluluğun neleri barındırdığı konusunda sabırsız bir beklentiye kapıldı. Doğrusu her yanını ateş basmış gibi hissediyordu.

Ertesi gün erkenden uyanan Bel, saat sekiz olduğunda dışarı çıkma ve yalnızca Paris sokaklarında yürüyerek bu ortamın tadını çıkarma hevesiyle kalkıp giyinmişti bile. Kahvaltı etmeye gittiğinde yemek odasında sadece Heitor vardı.

Heitor elinde kalemiyle kahvesini yudumlarken başını kaldırıp ona bakarak, "Günaydın, Izabela," dedi. "İyi misiniz?"

"Evet, hem de çok iyiyim. Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hayır, asla, bana eşlik etmenizden memnuniyet duyarım. Karım soğuk yüzünden uykusuz bir gece geçirmekten şikâyet ettiği için tek başıma kahvaltı edeceğimi sanıyordum."

"Ne yazık ki kızınız da öyle," dedi Bel. "Hizmetçiden kahvaltısını yatağına getirmesini istedi. Üşütmüş olabileceğini düşünüyor."

"Eh, öyleyse sizin de aynı sıkıntıdan muzdarip olmadığınızı görmek güzel."

Hizmetçi kahvesini ikram ederken Bel, "Ah, bu sabah zatürre bile olsaydım kalkardım," dedi. "İnsan Paris'te kendini nasıl hasta hissedebilir?" Masanın ortasındaki sepette duran boynuz şeklindeki çöreklerden birine uzandı.

Heitor, Bel'in çöreği incelediğini görünce, "Buna 'kruvasan' deniyor," diye bilgi verdi. "Ilıkken reçelle nefis oluyor. Ben de bu şehri çok severim ama ne yazık ki gezmek için çok az zamanım olacak. Katılmam gereken bir sürü toplantı var."

"Heykeltıraşlarla mı?"

"Evet. Aslında bu beni heyecanlandırıyor. Ayrıca bir betonarme uzmanıyla randevum var. Kulağa pek romantik gelmiyor ama projemin püf noktası olabilir."

Leziz çörekten aldığı ısırığa tat alıcıları olumlu tepkiler verirken Bel, "Hiç Montparnasse'a gittiniz mi?" diye sordu.

"Evet ama yıllar önceydi. Gençliğimde klasik turumu yaparken gitmiştim. Peki, sol yaka fikri ve oranın... sıra dışı sakinleri size çekici mi geliyor?"

Bel, Heitor'un gözlerinin parladığını gördü. "Evet, yani... orası bizim kuşağımızın çok önemli sanatçılarından bazılarının doğum yeri. Picasso'yu çok beğeniyorum."

"Yani bir kübistsiniz?.."

"Hayır ve uzman da değilim. Sadece büyük sanat eserleri çok hoşuma gidiyor," diye açıkladı Bel. "Rio'daki sanat tarihi derslerimden beri onları yaratan sanatçılarla ilgilenmeye başladım."

"O halde bohem bölgesini keşfetmek istiyorsunuzdur. Ama sizi uyarayım, Senhorita, orası Rio'yla karşılaştırıldığında çok... yozlaşmış bir yerdir."

"Sanırım her yere nazaran yozlaşmış bir yer olmalı!" diye kabul etti Bel. "Farklı bir tarzda yaşıyorlar, yeni fikirleri deniyor, dünyada sanatı ilerletiyorlar."

"Evet, öyle. Ama İsa heykeli için ilham kaynağı olarak Picasso stilini seçseydim sanırım sorun olurdu," dedi Heitor gülerek. "Yani ne yazık ki arayışlarım beni Montparnasse'a götürmeyecek. Şimdi, korkarım kabalık edip sizi yalnız bırakmam gerekiyor. İlk toplantım yarım saat sonra başlayacak."

Bel, ayağa kalkıp kâğıtlarını ve not defterini toplamakta olan Heitor'u izlerken, "Ben yalnız başıma da halimden memnunum," diye karşılık verdi.

"Bana eşlik ettiğiniz için teşekkürler. Sohbetinizden çok keyif aldım."

Heitor onu başıyla selamlayıp odadan çıkarken Bel çekingen bir tavırla, "Ben de öyle," dedi.

Maria Elisa'nın ürpermeleri öğle saatlerinde ateşe dönüşünce doktor çağrıldı. Annesi kızından biraz daha iyi görünüyordu. İkisine de aspirin verilerek ateşleri düşene kadar yataktan çıkmamaları söylendi. Paris onu çağırırken Bel apartmanın içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi

dolaşıyordu. Yaşadığı hayal kırıklığı onu Maria Elisa'ya karşı olması gerekenden daha az anlayışlı hale getiriyordu.

Pencere kenarına oturup aşağıda uzanan Paris'e özlemle bakarken. "Ben çok kötü, bencil biriyim," diyerek kendi kendini azarladı.

İlk gününün kıymetli dakikaları acımasızca geçerken sonunda sıkıntıdan Maria Elisa'nın küçük erkek kardeşleriyle kart oynamaya razı oldu.

Maria Georgiana ile Maria Elisa'nın hastalıklarının uzamasıyla birlikte Bel'in onların bir an önce iyileşip dışarı çıkabilmeleri için duyduğu sabırsızlık da giderek artıyordu. Bir Paris bulvarına bir kere bile ayak basmadan geçen ilk haftanın sonuna doğru bütün cesaretini toplayıp Maria Georgiana'ya biraz temiz hava almak için sokağa çıkmasının bir sakıncası olup olmadığını sordu. Yanıtta beklediği gibi "hayır" oldu.

"Refakatsiz kesinlikle olmaz, Izabela. Ama ne ben ne de Maria Elisa şu anda sana eşlik edebilecek haldeyiz. Floransa'dan dönüşümüzde Paris'i görmek için yeterince zamanımız olacak," dedi Maria Georgiana kesin bir tavırla.

Bel, Floransa'ya gitmeden önceki yedi gün kendini nasıl tutacağını merak ederek Maria Georgiana'nın odasından çıktı. Kışkırtma amacıyla erişebileceğinden birkaç milimetre öteye yerleştirilmiş bir kutu çikolataya hücresinin demir parmaklıkları ardından bakan ve aklıktan ölmek üzere olan bir mahkûm gibi hissediyordu kendini.

Durumu kurtaran yine Heitor oldu. Bir hafta boyunca kahvaltıda karşılaşmışlardı ve çok meşgul olmasına rağmen o bile Bel'in hüznü yalnızlığını fark etmiş olmalıydı.

"Izabela, bugün Profesör Paul Landowski'yle buluşmak için Boulogne-Billancourt'a gideceğim. Kendisi aynı zamanda bir heykeltıraştır. Daha önce mektuplaşmış ve telefonla konuşmuştuk ama nerede ve nasıl çalıştığını görmek için atölyesine gideceğim. Her ne kadar İtalya ve Almanya'da da görüşeceğim heykeltıraşlar olsa da kendisi bu görev için şu anda favorim. Benimle gelmek ister misiniz?"

“Ben... onur duyarım, Senhor. Ama size engel olmaktan korkuyorum.”

“Olmayacağınıza inanıyorum. Burada hapis gibi kalmaktan sıkılmış olmalısınız. Ben Profesör Landowski'yle konuşurken size atölyeyi gezdirecek bir asistan bulabileceğimizden eminim.”

“Senhor da Silva Costa, bundan daha fazla isteyeceğim bir şey düşünemiyorum,” dedi Bel heyecanla.

“Pekâlâ ama bunu sadece bir iyilik olarak düşünmeyin,” diye karşılık verdi Heitor. “Ne de olsa müstakbel kayınpederiniz Katolik cemaatinin bir üyesi ve Corcovado'nun tepesine bir anıt inşa edilmesi fikrini destekleyen, bağış toplama organizasyonuna önayak olan bir insan. Rio'ya döndüğümüzde kendisine size Eski Dünya'nın kültürel zenginliklerini gösteremediğimi söylemek büyük bir utanç olurdu. Bu durumda...” Heitor ona gülümsedi. “Saat on birde çıkıyoruz.”

Arabayla Pont de l'Alma Köprüsü üzerinden sol yakaya geçerlerken Bel âdeta Picasso'yu bir kafede otururken görmeyi beklercesine hevesle pencereden dışarı baktı.

“Landowski'nin atölyesi buraya biraz uzak,” dedi Heitor. “Montparnasse sokaklarında ahablarıyla içmektense işiyle ilgilenmeyi yeğlediğini sanıyorum. Tabii bir de ailesi var ve aileler sol yakada kolay kolay barınamaz.”

Bel, Landowski'nin, keşfetmek için can attığı çevrenin bir parçası olmadığı gerçeği karşısında bir parça hayal kırıklığına uğrayarak, “Soyadı kulağa Fransızca gibi gelmiyor,” dedi.

“Evet, soyu Polonya'ya uzanıyor ama ailesi yetmiş beş yıldır Fransa'da yaşıyormuş. Yapı olarak bazı çağdaş meslektaşlarının egzotik aşırılıklarına uzak olabilir ama bugünlerde Avrupa'da çok popüler olmaya başlayan yeni *art deco* stilini benimsiyor. Bu tarzın İsa'm için çok uygun olabileceğini düşünüyorum.”

“*Art deco* mu?” diye sordu Bel. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Pekâlâ, bu stili size nasıl anlatabilirim?..” diye kendi kendine mırıldandı Heitor. “Bu, bir masanın, bir elbisenin, hatta bir insan gibi

günlük hayatta her zaman görebileceğiniz şeylerin temel hatlarına indirgenmesi gibi bir şey. Geçmişteki pek çok büyük sanatçının klasik tarzında olduğu gibi hayal ürünü ya da romantik bir tarz değil. Basit, fazla işlenmemiş... Mesih'in kendisinin de öyle görülmek istediğini düşünüyorum.”

Arabayla yol aldıkça çevredeki manzara daha kırsal bir hale geldi, kentsel yapılar yol kenarında yer yer görülen ev kümelerine dönüştü. Bel apartmandan çıkma fırsatını ilk kez bulmuşken, keşfetmek için böylesine can attığı şehrin çarpan kalbinden uzaklara götürülmenin ne kadar ironik olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Birkaç kez yanlış yola saptıktan sonra, sonunda şoförleri sola dönüş yaparak büyük, biçimsiz bir evin önünde durdu.

“İşte burası.” Heitor hemen arabadan indi, gözleri beklentiyle parlıyordu. Bel bahçelerin içinde onun arkasından yürürken, kır düşmüş, asi saçları ve uzun sakalı olan, çamur lekeleriyle kaplı bir iş önlüğü takmış, ince, uzun bir adamın karşıdaki evin yan tarafından çıktığını gördü. İki adamın el sıkıştıktan sonra samimiyetle konuşmaya başlamalarını izledi. Konuşmalarını kesmek istemediği için biraz uzakta bekliyordu ve Heitor ancak birkaç dakika sonra onun da orada olduğunu hatırladı.

Bel'e dönerek, “Senhorita,” dedi, “özür dilerim. İnsanın daha öncesinde sadece yazışarak fikirlerini paylaştığı biriyle şahsen tanışma mutluluğuna ulaşması müthiş bir şey. Sizi Profesör Paul Landowski'yle tanıştırayım... Profesör, Senhorita Izabela Bonifacio.”

Landowski, Bel'in eline uzanarak parmaklarını dudaklarına götürdü ve “*Enchanté*”²⁵, dedi. Sonra Bel'in eline baktı ve şaşkınlık içinde parmaklarını elinin dış hatlarında nazikçe dolaştırmaya başladı. “Matmazel, harikulade parmaklarınız var. Öyle değil mi, Mösyö da Silva Costa?”

“Ne yazık ki ben daha önce dikkat etmemiştim,” diye karşılık verdi Heitor. “Ama evet, Senhor, haklısınız.”

25 (Fr.) Tanıştığımıza memnun oldum. (ç. n.)

“Şimdi işimize dönelim, Mösyö,” dedi Landowski, Bel’in elini bırakarak. “Size atölyemi göstereyim, sonra da heykel hakkındaki fikirlerinizi daha ayrıntılı bir şekilde tartışırız.”

Bel iki adamı izleyerek bahçelerden geçerken çevredeki bitkilerin yeşil ama henüz çiçeklenmemiş halde, hâlâ uykuda olduklarını gördü. Oysaki kendi vatanında yerel bitkiler canlı renkleriyle bahçeleri yıl boyunca süslüyordu.

Landowski onları bahçenin sonunda yer alan, yüksek tavanlı, ışık alması için yan duvarları camdan yapılmış hangar gibi bir yapıya götürdü. Genç bir adam havadar bir köşedeki tezgâhta kilden bir büst üzerinde çalışıyordu. İşine öylesine odaklanmıştı ki içeri girdiklerinde başını kaldırıp onlara bakmadı bile.

“Sun Yat-Sen’in heykeli üzerinde çalışıyorum ve gözlerini kusursuzlaştırmak için uğraşıyorum. Tabii bizim Batılı gözlerimize oldukça farklı gelen bir biçimleri var,” diye açıkladı Landowski. “Asistanım çalışmalarımı geliştirip geliştiremeyeceğine bakıyor.”

“Genellikle kil ve taşla mı çalışıyorsunuz, Profesör Landowski?” diye sordu Heitor.

“Müşteri nasıl arzu ederse. Sizin İsa’nız için herhangi bir isteğiniz var mı?”

“Bronz düşünmüştüm ama rüzgâr ve yağmur yüzünden yıprandığında İsa Peygamber’imizin yeşilimsi bir ton almasından korkuyorum. Ayrıca bütün Rio’nun onu açık renkli giysiler içinde görmesini isterim.”

“Anlıyorum,” dedi Landowski. “Ama eğer otuz metre boyunda bir heykelden bahsediyorsak, o ebattaki bir taş heykeli tepeye dikmek bir yana, dağın yamacından yukarı çekmek bile imkânsız olur.”

“Elbette,” diye kabul etti Heitor. “Bu yüzden Avrupa’da bulduğum süre zarfında heykelin iç yapısını da kesinleştirmeyi umuyorum. İsa’nın dış kaplamasının parça parça kalıplara dökülmesi, sonra da parçaların Rio’da bir araya getirilmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Pekâlâ, burayı yeterince gördüyseniz eve dönelim ve hazırladığım taslakları inceleyelim. Matmazel...” Landowski ilgisini Bel’e yöneltti.

"Biz iki erkek görüşme yaparken atölyede oyalanmak hoşunuza gider mi? Yoksa karınla birlikte evde oturursanız daha mı rahat edersiniz?"

"Burada kalmaktan memnun olurum, teşekkür ederim, Mösyö," dedi Bel. "Atölyenizdeki çalışmaları görmek büyük bir ayrıcalık."

"Eğer kibarca rica ederseniz eminim asistanım bakışlarını Sun Yat-Sen'in göz bebeklerinden ayırıp size içecek bir şeyler ikram eder." Landowski başıyla genç adamın bulunduğu tarafı işaret ettikten sonra Heitor'la birlikte atölyeden çıktı.

Ancak asistan, Bel'in atölyede dolaştığından bile habersiz gibi görünüyordu. Bel onun ne yaptığını izlemek için daha yakınına gitmek istemesine rağmen onu rahatsız etmekten çekiniyordu. Ana çalışma alanının uzak bir köşesinde muhtemelen kil pişirmede kullanılan muazzam bir fırın vardı. Sol tarafındaki bölmelerle ayrılmış iki odanın biri. içinde tavana kadar yığılmış kil torbalarıyla dolu büyük bir lavabonun da bulunduğu bir tuvalet, diğeryse küçük, penceresiz bir mutfaktı. Bel ana atölyeye döndü ve pencereden dışarı baktığında Landowski'nin muhtemelen ileride kullanacağı değişik biçim ve boyutlarda büyük taş parçaları gördü.

Yakın çevrede oyalanabileceği başka bir şey kalmayınca eski püskü, ahşap bir sandalye gördü ve gidip oturdu. Başını önüne eğmiş, tam bir konsantrasyon içinde çalışan asistanı izledi. On dakika sonra saat öğleni gösterdiğinde asistan ellerini önlüğüne sildi ve başını kaldırdı.

"Ögle yemeği," diyerek Bel'e ilk kez baktı ve gülümsedi. "*Bonjour*", Matmazel."

O zamana kadar başı eğik olduğundan Bel onun yüzünü görememişti. Ama şimdi genç adam ona gülümserken midesinde tuhaf bir *hoplama* hissetmişti.

"*Bonjour*." Utangaç bir tavırla o da asistana gülümsedi. Genç adamı ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başlayınca Bel de ayağa kalktı.

"Beni tanışayın, Matmazel, sizi görmezden geldiğim için..." dedi genç adam Fransızca olarak. "Heykelin göz bebeğine konsantre olmuş-

tun, çok dikkat isteyen bir iştir.” Bel’in bir metre ötesinde durdu ve onu dikkatle inceledi. “Daha önce karşılaşmış mıydık? Tanıdık geliyorsunuz.”

“Hayır, bu imkânsız. Rio de Janeiro’dan kısa süre önce geldim.”

“O halde yanılıyorum.” Genç adam düşünceli bir tavırla başını salladı. “Elinizi sıkmayacağım çünkü benim elim kil içinde. Birkaç dakika izin verirsiniz gidip temizleneyim.”

“Elbette,” dedi Bel, sesi bir fısıltıdan daha fazla çıkmamıştı. Genç adam onu selamlamak için yanına geldiğinde gayet rahat bir şekilde ayağa kalkmıştı ama şimdi, lavabonun bulunduğu odaya doğru giderek gözden kaybolduğunda Bel’in başı dönmüştü. Nefesi kesilince hemen oturdu. Kendisinin de Maria Elisa ve annesinin yakalandığı soğuk algınlığına yakalanıp yakalanmadığını merak etti.

Beş dakika sonra genç adam iş örlüğünü çıkarmış ve temiz bir gömlek giymiş olarak geri geldi. Bel’in parmakları genç adamın uzun, dalgalı, kestane rengi saçlarının arasından geçine, çenesinin solgun tenini okşama, kemerli burnunun, düzgün, beyaz dişlerini gizleyen dolgun ve pembe dudaklarının üzerinde dolaşma isteğiyle içgüdüsel olarak birkaç santim ileri hareket etti. Delikanlının yeşil gözlerindeki dalgın ifade ona Heitor’un gözlerini hatırlatmıştı; fiziksel olarak burada ama zihinsel olarak başka yerlerde gibiydi.

Bel birdenbire o dudakların hareket ettiğini ve delikanlının ağzından bir ses çıktığını fark etti. Ona adını soruyordu. Genç adamın varlığı karşısında gösterdiği tepkiyle şaşkına dönen Bel, kendini hayal dünyasından çekip çıkardı ve toparlanmaya çalışarak ilk kez anlaşılır bir şekilde Fransızca konuşmaya başladı.

“Matmazel, iyi misiniz? Hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz.”

“Özür dilerim, ben... dalmışım. Adım Izabela... Izabela Bonifacio.”

“Ah, İspanya’nın eski kraliçesininki gibi,” dedi asistan başını sallayarak.

“Ve Brezilya’nın son prensesininki gibi,” diye ilave etti Bel çabucak.

“Ülkeniz ve tarihi hakkında çok az şey bildiğimi üzülerek kabul ediyorum. En iyi kahveyi ürettiklerine inanma konusunda bize rakip oldukları dışında.”

“En azından kesinlikle en iyi kahve çekirdeğini,” dedi Bel ülkesini savunurcasına. Sonra da hissettiği kadar aptal görünüp görünmediğini merak ederek, “Belli ki ben sizin ülkeniz hakkında çok şey biliyorum,” dedi.

“Evet. Bizim sanatımız ve kültürümüz yüzlerce yılda bütün dünyaya ulaştı ama sizinki hâlâ oluşma döneminde. Ve bundan da şüpheliyim,” diye ilâve etti genç adam. “Şimdi, Profesör ve mimar arkadaşınız tarafından terk edilmiş gibi görüldüğünüze göre, belki ben size öğlen yemeği ikram edebilirim. Siz de bu arada bana Brezilya’dan bahsedersiniz.”

“Ben...” Bel durumun yakışsızlığı yüzünden biraz gergin hissederek pencereden dışarı baktı. Bu adamı daha önce hiç görmemişti ve şimdi onunla yalnızdı. Babası ya da nişanlısı şu anda onu görseydi...

Genç adam onun kaygısını fark etti ve önemsemediğini gösterircesine elini şöyle bir salladı. “Derin tartışmalara girmişken sizi unutmuş olduklarından eminim. Üstelik bu durum saatlerce sürebilir. Yani eğer açlıktan ölmek istemiyorsanız şuradaki masaya oturun. ben de yemeğimizi hazırlayayım.”

Genç adam arkasını döndü ve Bel’in daha önce göz attığı mutfaka doğru yürüdü.

“Özür dilerim, Mösyö, *sizin* adınız nedir?”

Genç adam durdu ve geri döndü. “Kabalgımı bağışlayın. Adım Laurent. Laurent Brouilly.”

Bel odanın bir köşesindeki küçük bir girintiye yerleştirilmiş kaba, ahşap sıraya oturdu. Kendini içinde buluverdiği durumu düşününce dudaklarından küçük bir gülücük kaçtı. Genç bir adamla baş başaydı, bu da yetmezmiş gibi adam mutfakta ikisi için yemek hazırlıyordu.

Birkaç dakika sonra Laurent, üzerinde Bel’in çok sevdiği taze, nefis Fransız ekmeği, iki kahn dilim aromatik Fransız peyniri ve seramik bir sürahi ile iki kadeh olan bir tepsiyle ona doğru geldi,

Tepsiyi masaya bıraktı, sonra masanın karşısındaki bir kornişe takılı eski bir perdeyi çekti. Tepsinin üzerindeki-*leri* masanın çıplak yüzeyine bırakırken, “Bu perde atölyenin tozunu yemeklerimizden uzak tutmak içindir,” diye açıklama yaptı.

Bel şaşırarak, “Sadece peynir ekmek yiyip şarap mı içiyorsunuz?” diye sordu.

“Matmazel, biz Fransız’ız. Her şeyle ve *herhangi* bir zaman şarap içeriz.” Laurent gülümsedi ve kadehini kaldırıp, “*Santé*”²⁷,” diyerek Bel’in kadehine değdirdi.

Bel şarabından belli belirsiz bir yudum alırken Laurent koca bir yudum içti. Bel onun baget ekmekten bir parça koparıp parmaklarıyla ortasını açarak peynir dilimleriyle doldurmasını izledi. Tabakların nerede olduğunu sormak istemediği için onu taklit etti.

Hiç bu kadar sade ve bu kadar lezzetli bir yemek yememiştim, diye düşündü keyifle. Ama Laurent’ın yaptığı gibi yemeğini kocaman ısırmaklarla mideye indirmek yerine daha zarif bir edayla ekmek ve peynirden küçük parçalar koparıp ağzına koyuyordu. Bu süre zarfında Laurent gözlerini ondan alamıyordu.

Sonunda bu bakışlardan rahatsız olan Bel, “Neye bakıyorsunuz?” diye sordu.

“Size,” diye karşılık verdi Laurent, kadehine biraz daha şarap doldururken.

“Neden?”

Genç adam şarabından kocaman bir yudum daha aldı ve Bel’in artık tanıdığı, Fransızlara özgü bir tavırla omuz silkti. “Çünkü, Matmazel Izabela, bakılası bir güzelliğiniz var.”

Çok uygunsuz olsa da bu yorum Bel’in midesinin âdeta takla atmasına neden olmuştu.

“Bu kadar dehşete kapılmayın, Matmazel. Eminim sizin gibi bir kadına bu binlerce kez söylenmiştir. İnsanların size bakmasına alışkınısınızdır.”

27 (Fr.) Sağlığınıza. (ç. n.)

Bel bunu düşündü ve gerçekten de pek çok insanın hayranlık dolu bakışlarını çektiğine karar verdi. Ama hiçbirinin bakışları *onunki* kadar derin değildi.

“Hiç resminiz yapıldı mı? Ya da büstünüz?” diye sordu Laurent.

“Bir kez, babam ben çocukken bir portremi yaptırmıştı.”

“Şaşırdım. Montparnasse’ta resminizi yapmak için kuyruğa girmişlerdir diye düşünmüştüm.”

“Paris’e geleli bir haftadan az oldu, Mösyö. Ve şimdiye kadar hiçbir yere çıkamamıştım.”

“Eh, sizi keşfettiğime göre kendime saklamaya ve o çapkınların, serserilerin hiçbirini yanınıza yaklaştırmamaya kararlıyım,” dedi Laurent kocaman bir gülümsemeyle.

“Montparnasse’ı görmeyi çok isterdim,” diyerek iç çekti Bel, “ama izin verileceğinden şüpheliyim.”

“Tabii ki,” dedi Laurent. “Paris’teki ebeveynler kızlarının sol yada iffetlerini ve kalplerini kaybetmelerinden nehirde boğulmalarını tercih ederler. Nerede kalıyorsunuz?”

“Champs-Élysées’nin hemen yakınında, Avenue de Marigny’deki bir apartmanda. Buraya Silva Costa ailesinin konduğu olarak geldim. Onların gözetimi altındayım.”

“Ve Paris’in sunabileceği şeyleri görmeye pek hevesli değiller...”

“Evet.” Bel, Laurent’ın yüzündeki muzip ifadeyi görene dek onunla ciddi bir şekilde konuştuğunu düşünüyordu.

“Eh, gerçek sanatçıların bildiği gibi her kural çiğnenmek, her engel yıkılmak içindir. Dünyaya bir kere geliyoruz, Matmazel, seçtiğimiz şekilde yaşamalıyız.”

Bel önce sessiz kaldı ama sonra nihayet kendisi gibi hisseden birini bulmanın coşkusu ona çok fazla geldi ve gözleri yaşlarla doldu. Laurent bunu hemen fark etti.

“Neden ağlıyorsunuz?”

“Brezilya’da hayat çok farklıdır. Biz kurallara boyun eğerez.”

“Anlıyorum, Matmazel,” dedi Laurent yumuşak bir tavırla. “Ve onlardan birini zaten kabul etmiş olduğunuzu görüyorum.” Bel’in parmağındaki nişan yüzüğünü işaret etti.

“Evlenmek üzere misiniz?”

“Evet, Avrupa’dan eve döndüğümde.”

“Peki, bu evlilik sizi memnun edecek mi?”

Bu dolaysız yaklaşım Bel’i afallatmıştı. Bu adam onun hakkında hiçbir şey bilmeyen bir yabancıydı ama birbirlerini bütün hayatları boyunca tanıyormuş gibi şarabı, ekmeği, peyniri ve özel şeylerini paylaşıyorlardı. Eğer bohem tarzı buysa Bel onu bütün kalbiyle kucaklamak istediğine karar verdi.

“Nişanlım Gustavo, sadık ve şefkatli bir koca olacak,” dedi dikkatle. Sonra da, “Ayrıca evliliklerin genelde aşktan ibaret olmadığını düşünüyorum,” diye yalan söyledi.

Genç adam bir süre ona baktı, sonra iç çekerek başını salladı. “Matmazel, aşksız bir hayat, şarapsız bir Fransız erkeği gibidir. Ya da oksijensiz bir insan. Ama...” dedi ve iç geçirdi. “Belki de siz haklısınızdır. Bazı insanlar aşkın yokluğunu kabul edip servet ya da mevki gibi şeylerle yetinmeye razı oluyor. Fakat ben, hayır...” Laurent başını iki yana salladı. “Kendimi asla maddiyat sunağında kurban edemezdim. Eğer hayatımı başka biriyle birlikte geçireceksem her sabah uyandığımda sevdiğim kadının gözlerine bakmak isterim. Daha azma razı olmanıza şaşırdım. Şimdiden içinizde çarpan tutkulu kalbi görebiliyorum.”

“Lütfen, Mösyö...”

“Beni bağışlayın, Matmazel, fazla ileri gittim. Bu kadar yeter! Ama sizin bir büstünüzü yapma şerefine erişmeyi çok isterdim. Mösyö da Silva Costa’dan sizi model olarak kullanarak sanatımı icra etmek için izin istememe itirazınız olur mu?”

“Ona sorabilirsiniz ama ben...” Bel utançtan kızarmıştı, cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi.

“Hayır, Matmazel,” dedi Laurent onun aklından geçenleri okuyarak, “rahat olun, sizden elbiselerinizi çıkarmanızı istemeyeceğim.” Sonra ilave etti: “En azından şimdilik...”

Bu müstehcen ima karşısında Bel’in nutku tutulmuştu. Ama bu onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Konuyu değiştirme çabasıyla, “Nerede yaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Her gerçek sanatçı gibi Montparnasse’in ara sokaklarından birinde, altı kişiyle birlikte bir çatı katı kiraladım.”

“Profesör Landowski için çalışıyorsunuz, değil mi?”

“Ben olsam tam olarak bu ifadeyi kullanmazdım çünkü sadece yiyecek ve şarap karşılığında çalışıyorum,” dedi Laurent. “Ve Montparnasse’ta diğerleriyle paylaştığım oda çok kalabalık olduğunda burada, atölyedeki bir şiltenin üzerinde yatmama izin veriyor. Ben sanatımı öğreniyorum ve Landowski’den daha iyi bir öğretmen yok. Sürrealistler resim alanında denemeler yaparken Landowski aynı şeyi *art deco* stiliyle heykelde yapıyor. Geçmişin aşırı yoğun, fazla detaylı çalışmalarından geleceğe doğru yol alıyor. Kendisi benim *École Nationale Supérieure des Beaux-Arts*’ta²⁸ öğretmenimdi ve asistanı olmamı istediğinde teklifini büyük bir memnuniyetle kabul ettim.”

“Aileniz nerede yaşıyor?” diye sordu Bel.

“Bunun ne önemi var?” diyerek güldü Laurent. “Sonra da bana hangi sosyal sınıftan olduğumu soracaksınız! Biliyor musunuz, Matmazel Izabela, biz sanatçılar burada, Paris’te *kimsek* oyuzdur; geçmişimizi bir kenara atar ve sadece günü yaşarız. Mirasımızla değil, yeteneğimizle tanımlanırız. Ama madem sordunuz...” dedi ve şarabından bir yudum daha aldı. “Anlatacağım. Ailem asil bir soydan geliyor ve Versailles yakınlarında bir şatoları var. Eğer onlardan ve en büyük erkek çocuk olarak olmamı istedikleri şeyden uzaklaşmasaydım, şimdiye kadar *Le Comte Quebedeaux Brouilly*²⁹ olmuştum. Ama heykeltıraş olmak istediğimi söylediğimde babam beni mirasından çıkardığını ve un-

28 (Fr.) Ulusal Güzel Sanatlar Okulu. (ç. n.)

29 (Fr.) Kont Quebedeaux Brouilly. (ç. n.)

vanını küçük kardeşime devredeceğini açıkladığı için, daha önce de söylediğim gibi ben artık yalnızca 'ben'im. Tek bir kuruşum yok ve gelecekte kazanacağım her şey bu ellerden gelecek."

Laurent, Bel'e baktı ama o hiçbir şey söylemedi. Bütün hayatı onun az önce alay ettiği değerler üzerine kurulmuşken ne söyleyebilirdi ki?

"Belki şaşırırmışsınızdır... Ama Paris'te aynı durumda olan birçok kişi var. En azından benim babam, tanıdığım birkaç kişinin babası gibi oğlunun homoseksüel olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmadı."

Bel onun böyle bir düşüncüyü dile getirmiş olmasından bile dehşete düşmüş bir halde Laurent'a baktı ve "Ama bu yasa dışı!" diye çığlık atmaktan kendini alamadı.

Laurent başını yana eğerek onu inceledi. "Bağnaz rejimler öyle diyor diye bu onun yanlış olduğu anlamına mı geliyor?"

"Ben... bilmiyorum," diye bocaladı Bel ve sessiz kalarak tekrar sakinleşmeye çalıştı.

"Beni affedin, Matmazel, korkarım sizi şoka uğrattım."

Bel genç adamın gözlerindeki parıltıyı gördü ve bu durumun onu eğlendirdiğini fark etti. Bir yudum şarap onu yüreklendirdi. "Peki, Mösyö Brouilly, paranın ya da mal varlığının sizi ilgilendirmediğini açıkladınız. Hiçbir şeyiniz olmadan yaşamaktan mutlu musunuz?"

"Evet, en azından şimdilik, hâlâ genç ve güçlüyken ve dünyanın merkezi Paris'te yaşıyorken... Ancak yaşlı ve güçsüz kaldığımda ve heykellerimden hiç para kazanamamışsam o zaman evet, yaptıklarımдан pişman olabilirim. Sanatçı arkadaşlarımdan çoğunun zor günlerinde onlara yardımcı olan cömert bağışçıları var. Ancak bu bağışçıların birçoğu destekledikleri genç sanatçıların minnettarlıklarını başka yollarla da göstermesini bekleyen çirkin ve yaşlı dullar olduğu için bu yöntem bana göre değil. Bu, fahişeliğin biraz daha iyisi ve ben bunun bir parçası olmayacağım."

Bel yine onun böyle kelimeler kullanıyor olması karşısında şaşkına döndü. Tabii ki kendi ülkesinde. Lapa'da erkeklerin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak için gittikleri randevuevleri olduğunu duymuştu ama bun-

dan asla ulu orta bahsedilemezdi. Hele bir erkeğin saygın bir kadının yanında bundan söz etmesi mümkün değildi.

“Sanırım sizi *gerçekten* korkutuyorum, Matmazel,” dedi Laurent sempatik bir gülümsemeyle.

“Galiba Paris hakkında öğrenmem gereken çok şey var, Mösyö,” diye karşılık verdi Bel.

“Bunun doğru olduğundan eminim. Belki de beni avangartlık konularında eğitmeniniz olarak görebilirsiniz. Ah, işte iki avare dönüyor,” dedi Laurent, Bel’in omuzunun üstünden pencereye bakarak. “Profesör gülümsüyor, bu her zaman iyiye işarettir.”

Bel hâlâ derin bir sohbette olan iki adamın stüdyoya girişini izledi. Laurent öğle yemeğinden arta kalanları toplayıp tepsie yığmakla meşguldü ve Bel, Heitor’un uygun bulmayacağını düşünerek kendi şarap kadehini de aceleyle tepsie koydu.

Heitor onu görünce, “Senhorita,” dedi, “sizi bu kadar beklettiğimi için özür dilerim. Profesör Landowski’yle konuşacak çok şeyimiz vardı.”

“Rica ederim,” diye karşılık verdi Bel hemen. “Mösyö Brouilly bana heykeltıraşlığın esaslarını anlatıyordu.”

“Güzel, güzel.” Heitor bunu söylediikten hemen sonra yine Landowski’ye döndüğünden Bel onun dikkatinin başka yerde olduğunu anladı. “O halde ben önümüzdeki hafta Floransa’ya gideceğim. oradan da Münih’e geçeceğim. Ayın yirmi beşinde tekrar Paris’te olacağım, ondan sonra haberleşiriz.”

“Elbette,” dedi Landowski. “Benim fikirlerimin ve stilimin sizin ihtiyaçlarınıza uygun olmadığını düşünebilirsiniz. Ama neye katar vererseniz verin, cesaretinize ve böylesine zor bir projeyi gerçekleştirme kararlılığınıza hayranlık duyuyorum. Bu zor görevin bir parçası olmak kesinlikle çok hoşuma gider.”

İki adam el sıkıştı ve Heitor atölyeden çıkmak üzere geri döndüğünde Bel de onu izledi.

“Mösyö da Silva Costa, gitmeden önce sizden bir ricam olacak,” dedi Laurent ansızın.

Heitor, “Nedir o?” diyerek ona doğru döndü.

“Himayeniz altındaki Matmazel İzabela’nın heykelini yapmak isterdim. Çok güzel yüz hatlarına sahip ve ben de bunu gerektiği gibi yansıtmayı başarabilir miyim, görmek istiyorum.”

Heitor tereddütle duraksadı. “Ne diyeceğimi bilemediğimi kabul ediyorum. Bu çok onur verici bir teklif, öyle değil mi İzabela? Benim kızım olsaydınız daha rahat bir şekilde olumlu yanıt verebilirdim ama...”

“Onursuz Parisli sanatçılar ve onların modellerinden beklentileri hakkında hikâyeler duymuş olmalısınız.” Profesör Landowski anlayışla gülümsedi. “Ama sizi temin ederim, Mösyö da Silva Costa, ben Brouilly’ye kefilim. Büyük bir heykeltıraş olacağına inandığım, yetenekli bir sanatçı olmasının yanı sıra benim çatım altındadır. Bu yüzden Matmazel’in güvenliğini şahsen garanti edebilirim.”

Heitor, “Teşekkür ederim, Profesör. Karımla konuşup Floransa’dan dönüşümüzde size haber veririm,” diyerek teklifi kabul etti.

“O halde sizden haber bekleyeceğim,” dedi Laurent. Sonra Bel’e döndü: “*Au revoir*”, Matmazel.”

Bel ve Heitor dönüş yolculuğunda sessiz kaldılar. Araba Montparnasse’a yaklaştığında Bel damarlarından bir heyecan dalgasının geçtiğini hissetti. Laurent Brouilly’yle yediği beklenmedik öğle yemeği onu sarsmış olsa da birçok farklı düzeyde, hayatında ilk kez gerçekten yaşadığını hissetmişti.

Bel, Avrupa'ya doğru yola çıkmadan önceki düşüncelerinin aksine –atalarının toprakları olan İtalya'yı ziyaret etme fikri o sıralar onu heyecanla doldurmuştu– ertesi gün Floransa'ya gitmek için eşyalarını toplarken Paris'ten ayrılmayı hiç istemedi.

Görme hayalleri kurduğu kente vardığında ve oteldeki süitinin penceresinden büyük Duomo'nun olağanüstü kubbesini görüp aşağıdaki sokaktaki güzel lokantalardan yükselen sarımsak ve taze ot kokularını aldığında bile tahmin ettiği kadar heyecanlanmadı.

Birkaç gün sonra trenle Roma'ya gittiklerinde Maria Elisa'yla birlikte Trevi Çeşmesi'ne para atıp cesur gladyatörlerin o muazzam arenada hayatları için savaştıkları Kolezyum'u ziyaret ettiklerinde de hafif bir kayıtsızlık hissetti.

Kalbini Paris'te bırakmıştı.

O pazar günü Roma'da, Papa'nın Vatikan Meydanı'ndaki haftalık ekmek ve şarap ayininde binlerce Katolik din kardeşine katıldı. Diz çöktü, yüzünü kapatan dantel şalının altından balkonda beyazlar içinde duran küçük figüre saygıyla baktı ve meydanın dört bir yanında kaidelere yerleştirilmiş aziz heykellerini inceledi. Kutsanmış ekmeği almak için beklerken dua eden ve tespih çeken yüzlerce kişiden oluşan kuyruğa girdiğinde Bel de Tanrı'ya ailesini ve arkadaşlarını kutsaması için dua etti. Sonra da kendisi için tutkuyla dua etti.

Lütfen... lütfen Senhor Heitor'un benim heykelimin yapılması meselesini sormayı unutmamasını sağla. Ve lütfen Laurent Brouilly'yi tekrar görmeme izin ver...

Roma'da görmeye geldiği heykeltıraşlarla buluştuktan ve şehirde sergilenmekte olan sanat eserlerinin çoğunu inceledikten sonra Heitor, Münih'e gidiyordu. Amacı, tamamen bronzdan yapılmış olan ve dört devasa metal parçanın yaratıcı bir şekilde bir araya getirilip birleştirilmesi yoluyla inşa edilen muazzam Baviera heykelini görmektir.

Bir gece yemekte Bel sorular sorduğunda ona, "Bu heykelin inşasında çıkan güçlükler benim İsa heykelini yaparken karşılaştıklarımla benzerlikler gösterdiği için bana ilham kaynağı olacağını düşünüyorum," demişti.

Bel'in bilmediği ya da anlamadığı nedenlerle Heitor da Silva Costa, ailesinin Münih'e kadarki uzun yolculukta ona katılmamasına karar vermişti. Onun yerine onları iki oğlu için tuttuğu bir öğretmenin beklediği Paris'e döneceklerdi.

Roma Termini istasyonundan kalkarak Paris'e giden yataklı trene bindiklerinde Bel rahat bir nefes aldı.

Maria Elisa paylaştıkları kuşetli kompartımanda kırmızı kadife kumaşla kaplı yatağına çıkarken, "Bu akşam daha neşeli görünüyorsun," dedi. "İtalya'da çok sessizdin, sanki başka bir yerdeymişsin gibi."

Bel duygularını belli etmemeye çalışarak, "Paris'e dönmeyi iple çekiyorum." diye karşılık verdi.

Kendi yatağına geçerken ranzanın üst katının kenarından Maria Elisa'nın başı görüldü. "Sadece farklı görüldüğünü söylüyorum, Bel, hepsi bu."

"Öyle mi? Sanmıyorum. Hangi bakımdan?"

"Sanki... Bilemiyorum." Maria Elisa iç çekti. "Sürekli hayal âleminde gibisin. Neyse, ben de bu kez Paris'i doğru düzgün görebilmek için can atıyorum. Birlikte tadını çıkarırız, değil mi?"

Bel, Maria Elisa'nın ona uzattığı elini tuttu ve hafifçe sıktı. "El-bette..."

Apartman 4
48 Avenue de Marigny
Paris
Fransa

9 Nisan

Sevgili Mãe ve Pai,

İtalya'dan sonra tekrar Paris'e döndük (Umarım size oradan yazdığım mektup elinize geçmiştir). Maria Elisa ve annesi buraya ilk geldiğimiz zamankine nazaran çok daha iyi hissediyorlar, böylece geçen birkaç günü şehrin görülecek yerlerini gezerek geçirdik. Louvre Müzesi'ne gittik ve Mona Lisa'yı gördük. Monet'nin, Cézanne'in ve daha birçok ünlü Fransız ressamın yaşadığı ve çalıştığı Montmartre denilen bir semtte Sacré-Cœur'a gittik, muhteşem Tuileries Bahçesi'nde dolaştık ve Arc de Triomphe'un tepesine çıktık. Eyfel Kulesi de dâhil, görülecek daha öyle çok yer var ki hiç sıkılmayacağımдан eminim.

Burada sadece sokaklarda dolaşmak bile bir deneyim. Mãe, burada olsaydın mağazalara bayılırdın! Cıvardaki sokaklarda pek çok ünlü Fransız modacının mağazası var. Ben de Senhora Aires Cabral'ın tavsiyesini dikkate alarak Rue de Faubourg Saint-Honoré'deki Lanvin adlı modaevinden ilk gelinlik provam için randevu aldım.

Buradaki kadınlar çok şık. Bütçeleri yalnızca Le Bon Marché gibi ucuz, büyük mağazalardan alışveriş etmeye yetse bile zenginler kadar havah görünebiliyorlar. Ve yemekleri... Pai, sana kızının salyangoz –yani sarımsak, tereyağı ve otlarla pişirilen küçük sümüklü böceklerden– yediğini söylemeliyim. Kabuklarından küçük çatallarla çıkarılıyorlar. Bunu çok lezzetli

buldum ama kurbağa bacağından o kadar hoşlanmadığımı kabul ediyorum.

Geceleri şehir âdeta hiç uyumuyor. Penceremden karşıdaki otelde çalan caz orkestrasının seslerini duyabiliyorum. Paris'te pek çok yerde bu tarz müzik çalmıyor ve Senhor da Silva Costa bir gece caz dinlemeye gidebileceğimizi söyledi, elbette ki saygın bir müessesede.

Ben iyiyim ve çok mutluyum. Bana verilen bu harikulade fırsatın tadını olabildiğince çıkarmaya, tek bir saniyesini bile ziyan etmemeye çalışıyorum. Da Silva Costa ailesi bana çok nazik davranıyor. Senhor da Silva Costa son on gündür Münih'teydi ama yarın dönüyor.

Ayrıca Riolu genç bir kadınla tanıştım, iki gün önce annesiyle birlikte çaya geldiler. Adı Margarida Lopes de Almeida. Brezilya'da büyük beğeni kazanmış bir yazar olan annesi Julia Lopes de Almeida'yı tanıyor olabilirsiniz. Margarida, Escola Nacional de Belas Artes tarafından verilen bir bursla Paris'te heykeltıraşlık tekniği öğreniyormuş. Bana École Nationale Supérieure des Beaux-Arts'ta kurslar verildiğini söyledi, ben de birini denemek istiyorum. Senhor da Silva Costa'nın da etkisiyle bu konu çok ilgimi çekmeye başladı.

Haftaya yine yazacağım ama şimdilik sizlere okyanusun bu yanından sevgi ve öpücüklerimi gönderiyorum.

Sizi seven kızınız,

Izabela

Bel dolma kalemini yazı masasına bıraktı, esnedi ve pencereden dışarı baktı. Aşağıdaki ağaçlar birkaç gündür tomurcuklanmaya başlamış, şimdi de narin, pembe çiçeklerle kaplanmıştı. Rüzgâr estiğinde mis kokulu yağmur damlaları gibi düşerek kaldırımları kaplıyorlardı.

Masadaki saate baktı ve dördü biraz geçtiğini gördü. Loen'e de mektup yazmış ve ona İtalya'yı anlatmıştı. Akşam yemeği için üstünü

değiştirmeden önce Gustavo'ya üçüncü mektubunu yazacak kadar vakti de vardı. Ama bunu yapmaya gönülsüzdü çünkü Gustavo'dan her gün aldığı mektuplardaki sevgi dolu ifadeler karşılık vermekte çok zorlanıyordu.

Ayağa kalkıp sehpanın etrafında dolaştı, dalgın bir şekilde ağzına bir şekerleme atıp çiğnerken, *belki de daha sonra yazmalıyım*, diye düşündü. Apartman sessizdi ama Bel, yandaki yemek odasında ders çalışan oğlanların mırıltılarını duyabiliyordu. Maria Georgiana ve Maria Elisa ise ögle uykusuna yatmışlardı.

Heitor'un akşam yemeğine kadar Münih'ten dönmüş olacağı söylenmişti ve onun gelecek olması Bel'i mutlu etmişti. İlk birkaç gün için Laurent'ın, heykelini yapma isteğini ona hatırlatma sabırsızlığını frenlemesi gerektiğini biliyordu ama hiç değilse Margarida Lopes de Almeida'nın apartmanda olması onu neşelendirmişti. Anneler sohbet ederken iki kız konuşmuşlardı ve Bel, Margarida'yı kafa dengi bulmuştu.

Birlikte çay içerlerken Bel alçak sesle, "Hiç Montparnasse'a gittin mi?" diye sormuştu.

Margarida da, "Evet, pek çok kez," diye fısıldamıştı, "ama bunu kimseye söylememelisin. Montparnasse'ın iyi yetiştirilmiş genç hanımlara uygun bir yer olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Margarida, Bel'e onu yakında tekrar ziyaret edeceğine dair söz vermişti ve güzel sanatlar okulunda aldığı heykeltıraşlık kursunun detaylarını anlatmıştı.

Margarida ayrılmadan önce, "Profesör Landowski benim de öğretmenlerimden biri olduğu için eminim Senhor da Silva Costa heykelinin yapılmasına karşı çıkmayacaktır," diye ilave etmişti. "*Á Bientôt*³¹, Izabela."

Heitor o akşam beklendiği saatte uzun yolculuğundan yüzü kül rengine dönmüş, bitkin bir halde geldi. Almanya'da gördüğü Bavyera heykelinin güzelliğini ayrıntılarıyla anlatırken Bel onu dinledi. Aynı zamanda

31 (Fr.) Yakında görüşürüz. (ç. n.)

Adolf Hitler adında bir adamın yönettiği Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin yükselişi hakkında kaygı verici hikâyeler anlattı.

Hizmetçi önlerine büyük birer dilim elmalı turta koyarken Bel, "İsa heykeli için hangi heykeltıraşı seçeceğinize karar verdiniz mi?" diye sordu.

"Paris'e dönüş yolculuğumda sadece bunu düşündüm," dedi Heitor. "Ve çalışmaları mükemmel bir sanatsal denge sergilediği için hâlâ Landowski'den yanayım. Hem modern olduğu için hem de sadeliğe ve zamanın ötesinde bir havaya sahip olduğundan projem için çok uygun olacak."

"Böyle hissetmenize sevindim," diye atıldı Bel. "Onunla tanışıp atölyesini gördüğümde gerçekçi yaklaşımını çok beğenmiştim. Tekniğinin ne kadar özel olduğu da aşikâr."

Maria Georgiana, Heitor'un yanına otururken, "Ama onu hiç görmemiş olan biri için aşikâr değil," diye yakındı. "Belki kıymetli İsa'nın dış görünüşünü tasarlayacak olan adamla *benim de* tanışmama izin verirsin?"

"Elbette, hayatım," dedi Heitor çabucak. "Eğer son kararım o olursa..."

"Asistanının da çok yetenekli olduğunu düşünüyorum," dedi Bel, Heitor'un hafızasını harekete geçirmek için umutsuzca çabalayarak.

"Evet," diye onayladı Heitor. "Şimdi, yolculuk yüzünden bitkin düştüğüm için izninizi istiyorum."

Bel, Heitor'un odadan çıkışını hayal kırıklığı içinde izlerken Maria Georgiana'nın yüzünün asık olduğunu fark etti.

Maria tatlısını bitirmek için kaşığını eline alırken çocuklara, "Görünüşe göre babanız yine ailesi yerine İsa'yla uyumayı tercih ediyor. Önemli değil," dedi. "Biz de yemekten sonra hep birlikte kâğıt oynarız."

Bel o gece yatağında yatarken da Silva Costaların evliliğinin durumunu düşündü. *Ve* kendi ailesinin... Yalnızca birkaç ay sonra kendisi de onlarınki gibi bir evlilik yapacaktı. Evlenmeyi artık sadece bir tahammül etme meselesinden ve tarafların birbirlerinin kusurlarını

kabul etmesinden ibaret gibi görünüyordu. Kocasını bütün enerjisini ve dikkatini projesine verirken Maria Georgiana'nın kendini bir kenara atılmış, ihmal edilmiş hissettiği açıktı. Kendi annesi de kocasının toplumda yükselme hırsına destek olabilmek için, *fazenda*'yı çok sevmesine rağmen oradan ayrılıp Rio'ya taşınmıştı.

Bel yatağında huzursuzca dönerek kendisini bekleyen şeyin de bu olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse Laurent Brouilly'yle olabildiğince hızlı bir şekilde yeniden görüşmesi daha da gerekli hale geliyordu.

Ertesi sabah Bel uyandığında Heitor bir toplantı için çoktan çıkmıştı. Laurent'ın ricasını Heitor'a hatırlatma fırsatını kaçırdığı için hayal kırıklığıyla iç çekti.

O gün Maria Georgiana'yla birlikte Ritz'de yemek yedikten. Champs-Élysées'de dolaştıktan ve gelinlik provası için Jeanne Lanvin'in şık modaevine gittikten sonra Bel'in giderek artan gerginliği Maria Elisa'nın dikkatinden kaçmadı.

"Neyin var, Bel? Kapana kısılmış bir kaplan gibi davranıyorsun," diye şikâyet etti. "Madam Lanvin'e tasarım yaptırabilmek için her şeylerini feda etmeye hazır dünya kadar genç kız varken sen güzelini gelinliğinin eskizlerinin ya da kumaşının yüzüne bile bakmadın! Yoksa Paris'te olmak hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır, hayır ama..."

"Ama ne?" diye sordu Maria Elisa.

"Sadece..." Bel durumunu açıklamaya çalışırken yine misafir salonunun penceresine doğru yürüdü. "Ben sadece dışarıda hiç görmediğimiz bir dünya olduğu hissine kapılıyorum."

"Ama Bel, Paris'te görülecek her şeyi gördük! Daha ne var kı?"

Bel onun rahatsızlığını gidermek için elinden geleni yaptı. Eğer Maria Elisa anlamıyorsa ona bir şey söyleyemezdi. İç çekerek geri döndü. "Hiç, hiçbir şey... Dedğin gibi Paris'te her şeyi gördük. Ailen de bana karşı çok cömert davrandı. Özür dilerim. Belki de yalnızca evimi özlemişimdir." En kolay açıklama yolunu seçerek yalan söylemişti.

“Elbette özlemişsindir!” Maria Elisa her zamanki tatlılığıyla hemen arkadaşının yanına koştu. “Ne kadar da bencilim! Benim bütün ailem yanımdayken sen aileden binlerce kilometre uzaktasın. Ve tabii Gustavo’dan...”

Bel kendini Maria Elisa’nın teskin edici kollarına bıraktı.

“Eğer arzu edersen eve daha önce dönebileceğinden eminim,” diye ekledi Maria Elisa.

Bel çenesini arkadaşının dantelle kaplı omuzuna yaslayarak başını iki yana salladı. “Anlayışın için teşekkür ederim, sevgili Maria Elisa. Yarın kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim.”

“Pekâlâ, *Mâe* kardeşlerim sabahları ders çalışırken benim için de bir Fransızca öğretmeni tutmayı önerdi. Fransızcamı berbat durumda ve *Pat* burada bir yıl daha kalabileceğimizi söylediği için geliştirmek istiyorum. Senin Fransızcan benimkinden çok daha iyi ama belki derslerde sen de bana katılmak istersin. Bu seni hiç değilse günde birkaç saat oyalayabilir.”

Paris’in tek bir saniyesinin bile sıkıcı olabileceğine ve doldurulması gerektiğine inanan birinin var olması bile Bel’in moralini daha da bozmuştu.

“Teşekkür ederim, Maria Elisa, teklifini düşüneceğim.”

Paris’te kalan zamanını önceki günlerdeki gibi geçirmeye devam edeceğini ve şehrin sunabileceği güzellikleri asla tadamayacağını düşünerek bir gecesini daha huzursuz bir şekilde geçirdikten sonra ertesi gün Bel’in moralini düzelterek bir şey oldu.

Margarida Lopes de Almeida öğleden sonra annesiyle birlikte çaya geldi. Coşkuyla güzel sanatlar okulundaki heykeltıraşlık derslerinden bahsetti ve bu da Bel’e daha önce derslere katılıp katılamayacağını sormuş olduğunu hatırlattı.

Margarida, Maria Georgiana’ya dönerek, “Elbette derslere kendi ülkemden birinin de katılacak olması bu süreci benim için çok daha

keyifli hale getirir," diye karşılık verirken masanın altından Bel'i hafifçe dürttü.

Maria Georgiana, "Senin de heykeltıraşlıkla ilgilendiğini bilmiyordum, Izabela. Daha çok heykellere bakmaktan zevk aldığını sanıyordum," dedi sorgularcasına.

"Ah, Rio'dayken kısa süreli bir kursa gitmiş ve heykeltıraşlıktan çok hoşlanmıştım," diye karşılık verdi Bel, Margarida'nın onaylayan bakışlarını görerek. "Dünyanın en iyi öğretmenlerinden bir şeyler öğrenme fırsatı çok hoşuma giderdi."

"Ah, evet, *Mãe*," diye söze karıştı Maria Elisa. "Bel bana neredeyse baygınlık geçirtene kadar sanat derslerinden söz ederdi. Fransızcası da benimkinden iyi olduğuna göre oturup benim Fransızca'yı katledişimi izlemesinden Senhorita Margarida'nın önerdiği heykeltıraşlık kursuna gitmesi onun için daha yararlı olabilir."

Bel o anda onu öpmek istedi.

"Ve tabii," diye ilave etti Margarida kendi annesine bakarak, "bu durumda beni her gün okula bırakmak ve okuldan almak zorunda da kalmayacaksın demektir. Yanımda bir arkadaş olacak. Şoförümüz bizi getirip götürebilir. Kitabını yazmak için daha fazla zamanın olur, *Mãe*. Birbirimize göz kulak oluruz, öyle değil mi Izabela?"

Bel aceleyle, "Evet, elbette oluruz," dedi.

Margarida'nın annesi, "Şey, Senhora da Silva Costa da onaylarsa bence bu mantıklı bir fikir," dedi.

Brezilya sosyetesinde çok ünlü olan bu kadına saygı ve hayranlık duyan Maria Georgiana başını salladı. "Eğer siz öyle uygun görüyorsanız, Senhora, ben de size katılırım."

Gitmek için hazırlandıklarında Margarida, Bel'i Fransızlara özgü bir şekilde iki yanağından da öperek, "O halde önümüzdeki pazartesi arabayla gelip seni alacağım ve okula birlikte gideceğiz." dedi.

Anne ve kız gitmek üzere ayağa kalkarken Bel, Margarida'ya minnetle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Margarida da fısıldayarak, "İnan bana, Izabela, bu benim de çok işime yarayacak," dedi ve "Ciao chérie."³² diyerek Fransızca vedalaştı. Bel bu tavırlarının ona entelektüel bir hava kattığını düşündü.

Heitor o akşam eve bir zafer sevinciyle döndü.

"Hizmetçiye misafir odasına şampanya getirmesini söyledim çünkü ailemle paylaşmak istediğim harika haberlerim var."

Şampanya servis edildikten sonra Heitor elinde kadehiyle ayağa kalktı.

"Senhor Levy, Senhor Oswald ve Senhor Caquot'yla yaptığım görüşmelerden sonra bugün Profesör Landowski'yi görmeye gittim ve ona İsa heykelini yapma görevini teklif ettim. Önümüzdeki hafta onunla sözleşme imzalayacağım."

Maria Elisa, "Pai, bu harika bir haber!" dedi. "Sonunda kararını vermiş olmana çok memnun oldum."

"Ben de Landowski'nin doğru seçim olduğunu bütün kalbimle hissettiğim için mutluyum. Hayatım..." Heitor, Maria Georgiana'ya döndü. "Tanışmanız için onu ve zarif karısını en kısa zamanda yemeğe çağırmalıyız. Önümüzdeki aylarda hayatımda çok fazla yer alacak."

Bel, "Tebrikler, Senhor da Silva Costa," diyerek desteğini dile getirdi. "Mükemmel bir seçim yaptığınızı düşünüyorum."

Heitor ona gülümseyerek, "İlginiz için teşekkür ederim," dedi.

Pazartesi günü saat onda, üzerinde paltosuyla yarım saattir pencerenin önünde bekleyen Bel, apartmanlarının önüne Delage marka pırıl pırıl bir arabanın yanaştığını gördü.

Misafir odasındaki Maria Georgiana'ya ve oğlanlara, "Senhorita Margarida geldi," diye haber verdi.

Maria Georgiana, oradan bir an önce kaçma isteğini güçlükle frenleyerek odadan hızla çıkan Bel'in arkasından, "Izabela, saat tam dörtte burada olman gerekiyor!" diye seslendi.

Bel de, "Geç kalmayacağıma söz veriyorum, Senhora da Silva Costa," diye seslenirken Maria Elisa onu holde durdurdu.

"Gününün keyfini çıkar ve kendine dikkat et."

"Elbette ederim, yanımda Margarida var."

"Evet ve benim izlenimime göre bu, iki aç aslanı kafeslerinden salıvermekten farksız." Maria Elisa kaşlarını kaldırdı. "İyi eğlenceler, sevgili Bel."

Bel asansöre binip giriş katına indiğinde Margarida'yı lobide onu beklerken buldu.

Apartmandan çıkıp arabaya binerlerken Margarida, "Haydi, geç bile kaldık. Yarın biraz daha erken yola çıkmalıyız. Sınıfa ondan sonra girersek Profesör Paquet başkalarına ders olsun diye bizi cezalandırır," dedi.

Araba hareket ettiğinde Bel sade, lacivert bir etek ile basit bir poplin bluz giymiş olan Margarida'ya baktı ve kendisinin Ritz'de çay partisine gidermiş gibi giyindiğini fark etti.

Margarida da Bel'in kıyafetini görünce, "Özür dilerim, seni uyar-mahydım." dedi. "Gittiğimiz okul bizim gibi zengin kızları pek hoş karşılamayan, açlıktan nefesi kokan sanatçılarla dolu." Sonra gözünün önüne düşen parlak, kahverengi bir saç tutamını kulağının arkasına aldı ve gülümseyerek ilave etti: "Her ne kadar öğretmenlerin maaşını bizim gibi birkaç kişinin ödediğinden emin olsak da..."

"Anlıyorum," diyerek iç çekti Bel. "Ama Senhora da Silva Costa'da sınıfın sadece soylu genç hanımlarla dolu olduğu izlenimini bırakmak çok önemli."

Bunun üzerine Margarida başını geriye atarak güldü. "Bel, seni uyarıyorum: yaşlıca bir kız kurusundan ve... kadın olduğuna inandığım ama saçları bir erkeğinki kadar kısa olan, ayrıca yemin ederim ki bıyıkları da olan biri dışında sınıftaki yegâne kızlar biziz!"

"Peki, annen buna aldırıyor mu? Herhalde oranın nasıl bir yer olduğunu biliyordur..."

"Tam olarak bilmiyor olabilir," diye karşılık verdi Margarida dü-rüstçe. "Ama senin de bildiğin gibi cinsiyet eşitliğine inanan biridir. Bu yüzden benim erkek egemen bir ortamda kendi savaşımı vermeyi öğrenmemin sağlıklı olduğunu düşünüyor. Ayrıca Brezilya hükümeti tarafından verilen bir sanat bursum var. Mevcut olan en iyi okula gitmem gerekiyor." Omuz silkti.

Araba Avenue Montaigne'e dönüp Pont de l'Alma'ya doğru iler-lemeye başladığında Margarida, Bel'e baktı. "Annem senin Gustavo Aires Cabral'la nişanlı olduğunu söyledi. Seni Paris'e göndermesine çok şaşırdım."

"Evet, nişanlısıyım ama Gustavo eşi olmadan önce benim Avrupa'yı görmemi istedi. Buraya sekiz yıl önce kendisi de gelmiş."

"O halde buradaki kısıtlı zamanının olabildiğince neşeli geçmesini sağlamalıyız. Ayrıca Izabela, bugün göreceğin ve duyacağın şeyleri kimseye anlatmaman konusunda sana güveniyorum. Annem okuldaki derslerimin saat dörde kadar sürdüğünü sanıyor. Bu... pek doğru değil," diye itiraf etti Margarida.

"Anlıyorum. Peki, o saate kadar nerede oluyorsun?" diye sordu Bel çekinerek.

"Montparnasse'a, arkadaşlarla öğle yemeği için buluşmaya gidiyorum. Ama bunu kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin."

"Tabii ki söylemem," dedi Bel. Margarida'nın itirafıyla heyecandan neredeyse aklı başından gitmişti.

"Ve arkadaşlarım da... şey," diyerek iç çekti Margarida, "oldukça farklıdır. Seni şok edebilirler."

Bel, Seine Nehri'ni geçerlerken pencereden dışarıya bakarak, "Bunu bilen biri tarafından bu konuda daha önce uyarılmıştım," dedi.

"Senhora da Silva Costa değildir herhalde..." İkisi birden gülmeye başladı.

"Hayır, bunu söyleyen, Senhor da Silva Costa'yla birlikte Profesör Landowski'nin atölyesini ziyaret ettiğimde tanıştığım genç bir heykeltıraştı."

"Adı neydi?"

"Laurent Brouilly."

"Gerçekten mi?" dedi Margarida gözlerini fal taşı gibi açarak. "Onu tanıyorum, yani en azından onunla birkaç kez Montparnasse'ta karşılaşmıştım. Profesör Landowski'nin başka bir işi çıktığı zamanlarda okulda bize ders vermeye gelir. Harika bir adamdır."

Bel derin bir nefes aldı ve "Bana heykelimi yapmayı teklif etti," diye açıkladı. Bu gurur verici teklifin içinde yarattığı heyecanı paylaşabildiği için rahatlamıştı.

"Gerçekten mi? Bundan onur duymalısın. Mösyö Brouilly'nin model seçimi konusunda özellikle çok seçici davrandığını duymuştum. Okulun yıldız öğrencilerinden biriymiş ve gelecekte de önemli biri olacağına kesin gözüyle bakılıyor." Margarida, Bel'e yeni bir hayranlıkla bakarak, "Vay canına, Izabela, sen az yere bakan yürek yakan değilmiştin," dedi. O sırada şoför arabayı ara sokaklardan birine park etmişti.

Bel etrafına bakınarak, "Okul nerede?" diye sordu.

“İki sokak ileride ama diğer öğrencilerin çoğu buraya gelmek için muhtemelen kahvaltı bile etmeden kilometrelerce yol yürürken benim böyle bir lüks içinde geldiğimi görmelerini istemiyorum,” diye açıkladı Margarida. “Haydi, gel.”

Okulun kapısı büyük Fransız sanatçılar olan Pierre Paul Puget ve Nicolas Poussin’in büstlerinin arkasındaydı ve içeriye zarif bir ferforje kapıdan giriliyordu. Bel ve Margarida içeri girip sık, açık renkli taşlarla inşa edilmiş binalarla çevrili, simetrik avluyu geçtiler. Alt katın yüksek kemerli pencereleri, daha önce burada olduğu söylenen kutsal manastırı anımsatıyordu.

Ana kapıdan girdikten sonra genç insanların seslerinin yankılandığı holden geçtiler. İnce yapılı, genç bir kadın hızla yanlarından geçti.

“Margarida, kadın pantolon giyyordu!” diye çığlık attı Bel.

“Evet, burada kadın öğrencilerin çoğu pantolon giyer,” dedi Margarida. “Pantolonlarımızla Copacabana Palace’ta çaya gittiğimizi düşünabiliyor musun? Evet, bugün bu sınıfta ders yapacağız.”

Birlikte havadar bir sınıfa girdiler. Devasa pencerelerden süzülen güneş ışığı ahşap sıraları aydınlatıyordu. Diğer öğrenciler sınıfı doldurmuş, ellerinde defter ve kalemleriyle oturuyorlardı.

Bel şaşırmişti. “Heykeli nerede yapacağız? Hem neden kimsenin önlüğü yok?”

“Bu heykeltıraşlık dersi değil, bu...” Margarida defterini açtı ve ders programına bakarak, “taş yontma teknikleri dersi,” dedi. “Yani şimdilik işin teorisini öğreniyoruz ama ileride uygulamaya da geçeceğiz.”

Orta yaşlı bir adam sınıfa girdi. Dağınık, fırça gibi saçları, kızarmış gözleri ve birkaç günlük sakalıyla yatağından çıkıp da doğrudan sınıfa gelmiş gibi görünüyordu.

“*Bonne matin*,⁶ bayanlar ve baylar. Bugün size taştan heykel yontmada kullanılan aletleri tanıtacağım,” diye açıklama yaptı adam. Sonra ahşap bir kutuyu açtı ve Bel’in gözüne işkence araçları gibi görünen aletleri masanın üzerine yerleştirmeye başladı. “Bu bir sivri keskidir

ve büyük parçaları kırarak taş kabaca şekil vermekte kullanılır. Genel şekilden memnun olduğunuzda bunun gibi, tarak keski olarak da bilinen bir dişli keski kullanacaksınız. Yivli hatlar yaratan girintileri görüyorsunuz. Bunu taş doku kazandırmak için kullanırız...”

Öğretmen her aleti ve işlevlerini ayrıntılı olarak anlatırken Bel onu dikkatle dinleyerek oturdu. Ama adam öylesine hızlı konuşuyordu ki Fransızcası mükemmel olmasına rağmen Bel onu takip etmekte güçlük çekiyordu. Kelimelerin çoğunun teknik terimler olmasının da bunda etkisi vardı.

Sonunda vazgeçti ve sınıf arkadaşlarını inceleyerek oyalandı.

İçeridekiler tuhaf giyimleriyle, fazla uzun bıyıklarıyla ve sanatçılar arasında popüler akını olması gereken dağınık saç ve sakallarıyla şimdiye dek gördüğü en karman çorman genç erkek grubuydu. Bel yanında oturan delikanlıya bir göz attı ve sakalların altındaki yüzden, onun da kendisinden fazla büyük olmadığını anladı. Sınıfa keskin bir yıkanmamış vücut ve giysi kokusu hâkimdi ve Bel güzel elbiseleri içinde dikkat çektiğini hissederek oturuyordu.

Ateşli ancak gizli bir kadın hakları destekçisi olması, mal varlığına olan ilgisizliği ve hepsinden ötesi iyi bir koca avlama fikrine duyduğu antipatıyla Rio’da kendini bir isyankâr olarak nitelendirmesinin ne kadar da ironik olduğunu düşündü.

Ama burada... burada kendini eski çağlardan, toplum kurallarını çoktan geride bırakmış bir dünyaya nakledilen aşırı ciddi bir prenses gibi hissediyordu. Bu sınıftakilerin gelenekleri umursamadığı belliydi. *Hatta, diye düşündü Bel, belki de bütün güçleriyle geleneklere karşı savaşmanın görevleri olduğunu düşünüyorlardır.*

Öğretmen dersin bittiğini söyleyip de öğrenciler defterlerini toplayıp sınıftan çıkmaya başladıklarında Bel boyunu aşan bir işe giriştiğini hissetti.

Margarida onu inceleyerek, “Solgun görünüyorsun,” dedi. “Kendini kötü mü hissediyorsun, Izabela?”

Bel onu takip ederek sınıftan çıkarken, “Sanırım sınıf havasızdı,” diye yalan söyledi.

“Ve kötü kokulu, değil mi?” diyerek güldü Margarida. “Merak etme, alışırsın. Bu ders senin için iyi bir başlangıç olmadıysa üzgünüm. İnan bana, uygulama dersleri çok daha heyecan vericidir. Şimdi birlikte biraz yürüyüp yemek yiyecek bir yer bulalım.”

Bel sokağa çıktığına memnun oldu. Rue Bonaparte’tan Montparnasse’a doğru yürürlerken ona Avrupa’da geçirdiği günleri anlatmakta olan Margarida’yı dinledi.

“Paris’e geleli altı ay oldu ama kendimi şimdiden evimde gibi hissediyorum. Üç yıl İtalya’da kaldım, burada da iki yıl kalacağım. Sanırım Avrupa’da beş yıl geçirdikten sonra Brezilya’ya geri dönmek zor olacak.”

Bel, “Bence de,” diyerek ona içtenlikle katıldı. Sokaklar daralmaya başlamıştı. Dışarıdaki renkli şemsiyelerin sıcak yaz güneşinden koruduğu küçük, ahşap masaları müşterilerle dolup taşan kafelerin önünden geçiyorlardı. Havada yoğun bir tütün, kahve ve alkol kokusu vardı.

Bel, “Şu herkesin içtiği, küçük kadehlerdeki şey nedir?” diye sordu.

“Ah, onun adı absent. Ucuz ve sert olduğu için bütün sanatçılar onu içer. Bence tadı iğrenç.”

Onlara beğeniyle bakan birkaç erkek dışında burada kendilerine eşlik eden daha yaşlı bir kadın olmaksızın dolaşmaları pek fazla insanın dikkatini çekmiyordu. *Kimse umursamıyor*, diye düşündü Bel. Montparnasse’a ilk kez gelmiş olmanın heyecanı içindeydi.

“*La Closerie des Lilas*’a gidiyoruz,” diye açıkladı Margarida. “Şansımız yaver giderse orada tanıdık yüzler görebilirsin.”

Daha önce önünden geçtiklerine benzeyen bir kafeyi işaret etti ve kaldırıma sıkış tepiş yığılmış, insanlarla dolu ahşap masaların arasından bir yol bulmaya çalışarak içeri girdiler. Garsonla akıcı bir Fransızcayla konuştuktan sonra Margarida’ya kafenin ön tarafında, pencere kenarında yer alan bir masa gösterildi.

Deri kaplı sıralara otururlarken, “Evet,” dedi Margarida, “burası etrafta dolaşan Montparnasse sakinlerini izleyebileceğimiz en iyi nokta.” Sonra da, “Bakalım seni fark etmeleri ne kadar zaman alacak,” diye ilave etti.

“Beni neden fark etsinler ki?” diye sordu Bel.

“Çünkü *chérie*, şaşırtıcı derecede güzelsin. Ve bir kadın olarak Montparnasse’ta bundan daha geçerli bir şey yoktur. Ben kim olduğunu öğrenmek amacıyla gelmeleri için on dakika veriyorum.”

Bel şaşkınlık içinde, “Bu insanların çoğunu tanıyor musun?” diye sordu.

“Ah, evet, şaşırtıcı bir şekilde küçük bir topluluk bu. Herkes herkesi tanır.”

Kalktığı masadan yükselen alkışlar eşliğinde büyük bir piyanoya doğru yürüyen, gri saçları geriye yatırılmış bir adam dikkatlerini çekti. Bütün kafe sessizliğe gömüldü ve büyüleyici bir şekilde yavaş yavaş yükselen o harika müziği dinledi. Son notalar havada uçuşurken salonda bir takdir uğultusu yükseldi ve adam alkışlar arasında masasına döndü.

Bel zevkten nefesi kesilmiş bir halde, “Hiç böyle bir şey dinlemedi miştim,” dedi. “Kimdi bu piyanist? Gerçekten çok yetenekli.”

“*Querida*, o Ravel’in ta kendisiydi. Çaldığı parçanın adı da *Bolero*. Henüz resmî olarak prömiyeri bile yapılmadığı için bunu dinlemek bir ayrıcalıktı. Eee, ne sipariş edelim?”

Margarida rahat bırakılmayacakları tahmininde haklı çıktı. Gençinden yaşlısına bir erkek sürüsü masalarına geldi ve onu selamladılar. Ardından da hemen güzel arkadaşının kim olduğunu sorguladılar.

Bel’in ruj sürdüğünden emin olan bir centilmen, “Ah, egzotik ülkenizden koyu renkli gözleri olan ateşli bir vatandaş daha,” diye yorum yaptı. Sonra da durup Bel’in yüzü henüz elini sürmediği salatadaki turplar kadar pembe bir hal alana kadar ona baktılar. Bel bir şey yiyemeyecek kadar coşkuluydu.

Bazıları, “Evet, sizin bir resminizi yapabilirim,” diyordu hayranlıkla. “Güzelliğinizi ölümsüzleştirebilirim. Margarida stüdyomun nerede ol-

duğunu biliyor.” Sonra küçük bir baş selamıyla masadan ayrılıyorlardı. Beş dakikada bir garsonlardan biri tuhaf renkli bir içkiyle gelerek, “Altıncı masadaki centilmenin ikramıdır...” diyordu.

“Elbette bunların hiçbiri için poz vermeyeceksin,” dedi Margarida öğretici bir tavırla. “Onların hepsi sürrealist. Yani senin fiziksel formunu değil, sadece *özünü* yansıtırlar. Büyük ihtimalle görüntün bir köşede göğsünün, diğerinde gözünün bulunduğu kırmızı bir tutku alevine dönüşür,” diyerek güldü. “Şunu dene, bu nar şurubudur. Ben çok severim.” Margarida koyu kırmızı bir sıvıyla dolu bardağı Bel’e doğru uzattı ve sonra, “Izabela, çabuk! Kapiya bak,” dedi.

Bel kararsız bakışlarını önündeki bardaktan kafenin girişine çevirdi ve Margarida, “Onun kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Bel, Margarida’nın işaret ettiği koyu renkli, dalgalı saçlı kişinin kim olduğunu anlayınca nefesi kesilerek, “Evet,” dedi. “Bu Jean Cocteau.”

“Aynen öyle. Avangartların prensi. Çok hassas bir adam olmasına rağmen büyüleyicidir.”

“Onu *tanıyor musun?*” diye sordu Bel.

“Sanırım biraz,” diyerek omuz silkti Margarida. “Birkaç kez burada benden piyano çalmamı istemişti.”

Bel dikkatini Mösyö Cocteau’ya yoğunlaştırdığı için kafenin ortalarında bir yerlerden ayağa kalkan genç bir adamın masalarına doğru geldiğini fark etmedi.

“Matmazel Margarida, kendinizi özlettiniz. Siz de, Matmazel Izabela... öyle değil mi?”

Bel gözlerini Cocteau’nun masasından ayırdığında doğruca Laurent Brouilly’nin gözleriyle karşılaştı. Onu görür görmez kalbi göğsünde gümbürdemeye başladı.

“Evet. Özür dilerim, Mösyö Brouilly, başka bir şeye dalmıştım.”

“Matmazel Izabela, benden çok daha ilginç bir insanla gözlerinize ziyafet çekiyordunuz,” dedi Laurent ona gülümserken. “Siz iki hanımefendinin tanıştığını bilmiyordum.”

“Kısa süre önce tanıştık,” diye açıkladı Margarida. “İzabela’yı Montparnasse’ın güzellikleriyle tanıştıırıyordum.”

“Bundan çok hoşlandığından eminim.” Laurent, Bel’e son konuşmalarındaki her kelimeyi hatırladığını açıkça belli eden bir bakış attı.

“Tahmin edebileceğiniz gibi kafedeki her ressam onun resmini yapmak için yalvardı,” diye devam etti Margarida. “Ama ben ona dikkatli olmasını söyledim.”

“Eh, bunun için size teşekkür etmeliyim. Çünkü kendisinin de bildiği gibi önce bana söz vermişti. Sanatsal saflığınızı benim için korumanıza sevindim.”

Alkolden ya da belki de yalnızca bu inanılmaz, yeni dünyanın bir parçası olmanın heyecanından olacak, bu sözler Bel’in keyifle ürpermesine neden oldu.

Laurent’la aynı anda ortaya çıkan iyice bronzlaşmış genç bir adam da bir ricada bulunmak için onlara bir adım daha yaklaştı.

“Matmazel Margarida, Mösyö Cocteau’nun masasındakiler piyanodaki olağanüstü yeteneğinizle bizi eğlendirmenizi rica ediyor. En sevdiği parçayı çalmanızı istedi. Hangisi olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet.” Margarida barın üzerinde asılı olan saate hızla göz atarak ricayı kabul etti. “Şeref duyarım ama Mösyö Ravel’in muhteşem gösterisinin yanına bile yaklaşamam,” diyerek ayağa kalktı ve Ravel’in masasına bakarak oradakilere başıyla selam verdi.

Bel, Margarida’nın kalabalığın arasında ilerleyip az önce Ravel’den boşalan tabureye oturmasını izledi. O sırada salondan bir alkış yükseldi.

Laurent, Bel’e, “Onu dinlerken yanınızda oturabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Bel ve Laurent dar sırada onun yanına otururken kalçaları birbirine değdi. Bu insanların doğal karşıladığı teklifsiz fiziksel yakınlık karşısında Bel bir kez daha hayrete düşmüştü.

Gershwin’in *Rhapsody in Blue* adlı parçasının ilk notaları kafeyi doldurduğunda kalabalık sessizleşti. Bel, Laurent’ın masada çoğu do-

kunulmadan duran içki bardaklarını inceleyip içlerinden birini seçerek ince ve güçlü parmaklarıyla kavrayışını izledi.

Laurent her erkeğin yapacağı gibi elini masanın altında gelişigüzel bir şekilde kalçasına dayamıştı. Ama dakikalar geçtikçe kalçalarının birbirine değdiği yerdeki aralıkta duracak şekilde yer değiştirdi. Bel başta nefesini tutarak bu dokunuşun tesadüfen olduğunu düşündü ama genç adamın parmaklarının, elbisesinin üzerinden bacaklarını hafifçe okşadığını hissettiğinden emindi...

Tüm vücudu ürperdi ve müzik doruk noktasına ulaşırken kanı damarlarında çılgınca akmaya başladı.

“Matmazel Margarida gerçekten çok yetenekli, öyle değil mi?” Bel, Laurent’ın sıcak nefesini kulağında hissetti ve dilini yutmuş gibi, onunla aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı.

Salon bir kez daha alkışlarla dolarken, “Müziğe yetenekli olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi. “Çok yetenekliye benziyor.” Sesi kendine garip geldi, suyun altındaymış gibi boğuk çıkmıştı.

“Doğasında yaratıcılık olan birinin ruhunun kayan yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi, hayal gücünü hangi ilham perisi yakalarsa sürekli o tarafa dönen bir küre gibi olduğuna inanırım,” dedi Laurent. “Bu salondaki insanların çoğu yalnızca resim ve heykel yapmakla kalmaz, şiirler yazabilir, enstrümanlarından harika sesler çıkarabilir, oyunculuk yetenekleriyle izleyicileri ağlatabilir ve ağaçlardaki kuşlar gibi şarkı söyleyebilir. Ah, Matmazel...” Margarida masaya döndüğünde Laurent ayağa kalktı ve onun önünde hayranlıkla eğildi. “Siz bir virtüözsünüz.”

Margarida yerine otururken alçak gönüllülükle, “Mösyö, çok naziksiniz,” dedi.

“Yakında aynı atölyeyi paylaşacağımıza inanıyorum. Profesör Landowski bana birkaç hafta içinde stajyerimiz olacağınızı söyledi.”

Margarida garsona hesabı getirmesini işaret ederken, “Böyle bir şey önerdi ama ben kesinleşinceye kadar kimseye söylemeye niyetli değilim,” dedi. “Beni atölyeye alırsa bundan onur duyarım.”

“Sizin büyük bir yetenek olduğunuzu düşünüyor. Yani bir kadın için,” diye espri yaptı Laurent.

“Bunu bir iltifat olarak alıyorum.” Margarida ona gülümsedi ve hesap geldiğinde üzerine birkaç kâğıt para bıraktı.

“Belki de stüdyoya geldiğinizde ben Matmazel İzabela’nın heykelini yaparken siz de ona eşlik edersiniz,” diye önerdi Laurent.

“Bunu ayarlamak mümkün olabilir, bakalım... göreceğiz,” dedi Margarida gözlerini Bel, Laurent ve barın arkasındaki saat arasında dolaştırarak. “Artık gitmemiz gerek. *Á bientôt*, Mösyö Brouilly.” Margarida onu iki yanağından öperken Bel de ayağa kalktı.

“Ve Matmazel İzabela, kader bizi bir araya getirmek için komplo kurmuş gibi görünüyor. Umarım bir dahaki karşılaşmamız daha uzun sürer.”

Laurent onun elini öptü ve bunu yaparken de kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. Ne kadar toy olursa olsun Bel bu bakışın ne anlama geldiğini hemen anladı.

Neyse ki apartmana döndüğünde Maria Georgiana öğlen şekerlemesini yapıyordu. Ama Maria Elisa misafir odasında kitap okuyordu.

İçeri giren Bel’e, “Nasıl geçti?” diye sordu.

Bel heyecandan yorgun düşmüş ama Laurent’la karşılaşmış olmanın etkisiyle hâlâ coşkulu bir halde, “Harikaydı!” dedi.

“Güzel. Peki, neler öğrendin?”

“Ah, heykel yapmakta kullanılan aletleri öğrendik,” dedi Bel uçarı bir tavırla. Alkolün etkisindeki beyni, dudaklarının her zamanki gibi hareket etmesine engel oluyordu.

Maria Elisa ona şüpheyle bakarak, “Altı saat boyunca heykel yontmak için gereken aletleri mi öğrendiniz?” diye sordu.

“Evet, büyük bir kısmında. Sonra öğle yemeğine gittik ve...” Bel birden ayağa kalktı. “Sanırım bugün çok yorulduğum. Yemekten önce gidip biraz uyuyacağım.”

“Bel?”

“Evet?”

“Sen içki mi içtin?”

“Hayır... şey, sadece yemekle birlikte bir kadeh şarap. Ne de olsa Paris’te herkes aynı şeyi yapıyor.”

Bel bir dahaki sefere *La Closerie des Lilas*’ın o rustik masalarında ne ikram edilirse edilsin uzak duracağına dair kendi kendine yemin ederek kapıya doğru yürüdü.

Apartman 4
28 Avenue de Marigny
Paris
27 Haziran 1928

Sevgili Pai ve Mãe,

Dört aydır Rio'dan uzakta olduğuma inanamıyorum, zaman çok hızlı geçiyor. Margarida de Lopes Alneida'yla birlikte güzel sanatlar okulunda aldığım dersleri hâlâ çok seviyorum. Sınıf arkadaşlarımdan bazıları gibi büyük bir sanatçı olamayacağımı bilmeme rağmen derslerim resim ve heykel sanatına dair çok daha derin bir anlayış kazanmamı sağladı. Bunun, Gustavo'nun karısı olarak gelecekteki hayatımda bana çok yararı olacağını düşünüyorum.

Paris'e yaz tam anlamıyla geldi ve mevsimin değişmesiyle birlikte şehir daha da canlandı. Kendimi gerçek bir Parisli gibi hissetmeye başladım!

Umarım benim her gün görme şansını bulduğum bu sihirli bir gün siz de görürsünüz.

İkinize de en derin sevgilerimle,

Izabela

Bel kâğıdı dikkatle katlayıp postaya vermek için zarfa koyduktan sonra sandalyesine tekrar oturdu. Âşık olmaya başladığı bu şehir hakkın-

daki gerçek duygularını, tadını çıkardığı yeni özgürlükleri ve tanıştığı insanları ailesiyle paylaşabilmek istiyordu. Ama onu anlamayacaklarını biliyordu. Daha da kötüsü, gitmesine izin vermekle yanlış karar verdikleri için endişeleneceklerdi.

İçini tam olarak açabileceğini hissettiği tek insan Loen'di. Bir kâğıt alarak gerçek duygularını döktüğü, ona Montparnasse'tan ve tabii onun heykelini yapmak isteyen asistan Laurent Brouilly'den bahsettiği çok farklı bir mektup daha yazdı.

Margarida sayesinde Bel her sabah harika bir beklenti hissiyle uyanıyordu. Devam ettiği dersler gerçekten bilgilendiriciydi ama onu en çok sabırsızlandıran, derslerden sonra *La Closerie des Lilas*'ta yedikleri öğlen yemekleriydi.

Orada her gün farklıydı; sanatçılarla, müzisyenlerle ve yazarlarla dolu masalarıyla sanatsal açıdan tam bir ziyafetti. Daha geçen hafta yazar James Joyce terasta oturmuş, daktiloyla yazılmış koca bir yığın kâğıdı inceleyip şarap içiyordu.

Margarida'nın yazar olma hevesindeki ahababı Arnaud, heyecandan soluk soluğa kalmış bir halde, "Omuzunun üzerinden şöyle bir göz attım," demişti. "Taslağın başlığı *Finnegan'ın Vahı*'ydı. Bu onun altı yıldır yazmakta olduğu kitap!"

Bel omuzunun ünlü insanların omuzlarına hafifçe değmesi ve onlarla aynı havayı soluyor olması gerçeğiyle yetinmesi gerektiğini biliyordu. Yine de Margarida'yla okuldan Montparnasse'a yürüdükleri sürenin büyük bir kısmını, sol yakanın gerçekten yaşamaya başladığı zaman olan geceleri buraya kaçmak için sonuçsuz planlar yapmakla geçiriyorlardı.

Bel, "Tabii ki imkânsız ama hiç değilse hayal edebilirim," diyordu.

Margarida da, "Eh, sanırım en azından gündüzleri özgür olduğumuz için şükretmeliyiz," diyerek iç çekiyordu.

Bel saatine baktı ve Margarida'nın arabasının onu almak için her an gelebileceğini fark etti. Sahip olduğu en sade giysi olan koyu mavi gabardin kumaştan denizci tarzı elbisesini giydi, saçlarını taradı, biraz ruj sürdü ve hole doğru, "Hoşça kalın," diye seslenerek kapıyı arkasından kapattı.

Arabaya binerken Margarida, "Bu sabah iyi misin?" diye sordu.

"Evet, çok iyiyim, teşekkür ederim."

"İzabela, sanırım sana kötü haberlerim var. Profesör Landowski, Boulogne-Billancourt'daki atölyesinde stajyerliğimi onayladı. Yani artık okuldaki derslere devam etmeyeceğim."

"Tebrikler, buna çok sevinmiş olmalısın." Bel arkadaşının şansı karşısında gülümsemek için kendini zorladı.

"Evet, tabii ki çok sevindim," dedi Margarida. "Ama bunun seni zor duruma sokacağını da biliyorum. Senhora da Silva Costa'nın derslere tek başına gitmene izin vereceğinden pek emin değilim."

"Vermez. Bu kadar basit." Bel'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bel, umutsuzluğa kapılma." Margarida arkadaşının elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Bir çözüm bulacağız, sana söz veriyorum."

Ne tuhaftı ki o sabahki derse giren öğretmen, Landowski'nin ta kendisiydi. Nadiren girdiği derslerde basit çizgiler teorisini geliştirerek böyle bir mükemmeliyet elde etmenin teknik güçlüklerinden bahsetmesi normalde Bel'i büyülerdi. Ama Bel bugün onu işitmiyordu.

En kötüsü de *La Closerie des Lilas*'ta neredeyse bir ay önce yedikleri ilk öğlen yemeklerinden bu yana Laurent Brouilly'yi görmemiş olmasıydı. Elinden geldiğince umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak Margarida'ya onun nerede olduğunu sorduğunda Laurent'ın, Heitor'un İsa heykelinin ilk taslağını hazırlamasında Landowski'ye yardım etmek için çok çalıştığını öğrenmişti.

“Mösyö Brouilly'nin her gece atölyede uyuduğunu sanıyorum. Sen hor da Silva Costa, matematiksel hesaplamaları yapmak için kendisine çalışmaya başlayabileceği bir şeyler verilmesini istiyormuş.”

Dersten sonra Profesör Landowski, Margarida'yı yanına çağırdı.

“Evet, Matmazel, önümüzdeki hafta atölyemde bize katılıyor musunuz?”

“Evet, Profesör Landowski, bana bu fırsatı verdiğiniz için onur duydum.”

“Bakıyorum da yurttaşınızla birliktesiniz, elleri güzel olan kızla,” dedi Landowski, Bel'i başıyla selamlayarak. “Brouilly hâlâ sizin heykelinizi yapma arzusundan bahsediyor. Bu hafta sonunda hazırladığım ilk heykel Mösyö da Silva Costa'ya teslim edildiğinde belki siz de Matmazel Lopes de Almeida'yla birlikte atölyeme gelirsiniz. Böylece Brouilly de isteğini gerçekleştirebilir. Gelişiniz son üç haftanın uzun çalışma saatlerinin bir ödülü olur. İsa Peygamber'e o kadar uzun süre baktıktan sonra bir kadın formu üzerinde çalışmak ona iyi gelir.”

Margarida hemen, “Eminim Izabela da buna çok sevinecektir,” diye karşılık verdi arkadaşının yerine. Landowski ikisini de başıyla selamladıktan sonra sınıftan çıktı.

Okuldan ayrılıp Montparnasse'a doğru her günkü yürüyüşlerini yapmaya başlarlarken Margarida, “Bak,” dedi sevinçle, “gördün mü, Izabela? Tanrı ya da aslında İsa da senin yanında gibi görünüyor!”

“Evet,” dedi Bel. Yüreği yeni bir ümit ve neşe içindeydi. “Öyle görünüyor.”

O akşam yatmak için hazırlanırlarken Maria Elisa birdenbire, “Bel, seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedi.

"Evet, elbette." Arkadaşına olması gerekenden çok daha az zaman ayırdığını hisseden Bel, ona yardımcı olabilme şansı elde etmekten memnun olarak yerinde doğruldu. "Konu nedir?"

"Hemşirelik eğitimi almak istediğime karar verdim."

"Ah! Bu çok güzel bir haber," dedi Bel memnun olduğunu gösteren bir gülümsemeyle.

"Öyle mi düşünüyorsun? Ama ben *Mae*'nin buna razı olmayacağından endişeleniyorum. Ailemizde daha önce hiçbir kadının mesleği olmadı. Bu benim uzun zamandır düşünmekte olduğum bir şey ve ona söylemek için cesaretimi toplamaya ihtiyacım var." Maria Elisa dudağını ısırdı. "Sence ne der?"

"Umarım kızı hayatına dair faydalı bir şey yapmak istediği için gurur duyduğunu söyler. Bu kararının babanı çok memnun edeceğinden eminim."

"Şey, umarım haklısındır," dedi Maria Elisa hevesle. "Paris'te olduğum süre boyunca zamanımı ziyan etmektense bir hastanede gönüllü olarak çalışabileceğimi düşündüm. Bizim apartmana yalnızca birkaç dakikalık yürüme mesafesinde bir hastane var."

Bel, Maria Elisa'nın eline doğru uzandı ve onu sıkıca tuttu. "Sen çok iyi bir insansın, Maria Elisa, daima başkalarını düşünüyorsun. Hemşire olmak için çok uygun özelliklere sahipsin. Kadınlar açısından dünya değişiyor ve bizim de hayatımızda bir şeyler başarmamız için hiçbir neden yok."

"Şu anda evlenmek gibi bir niyetim olmadığına göre neden olmasın? Tabii senin için durum farklı. Bel. Altı hafta sonra eve döndüğünde Gustavo'nun karısı olacak, kendi evini çekip çevireceksin. Kısa süre sonra da çocuklarının annesi olacaksın. Ama benim hayatta başka bir amaca ihtiyacım var. Desteğin için teşekkür ederim. Yarın *Mae*'yle konuşacağım."

Yataklarına girdikten ve Maria Elisa ışığı kapattıktan sonra Bel bir süre daha uyunmadan öylece uzandı.

Altı hafta... Arkadaşının kısa ve öz bir şekilde betimlediği hayata dönmeden önce Paris'te altı haftası kalmıştı.

Geleceği konusunda olumlu şeyler düşünmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, aklına tek bir şey bile gelmiyordu...

Margarida, Landowski'nin atölyesinde ilk birkaç günü tamamladıktan sonra Profesör'ün, Bel'in ne zaman gelmesini uygun gördüğünü ona haber vereceğini söylemişti. Ama şimdiye kadar hiç ses çıkmamıştı.

Bel bir kez daha apartmanda tek başına mahkûm gibi kalmıştı çünkü Maria Elisa, annesinden zorla izin aldıktan ve yakındaki bir hastanede gönüllü hemşirelik yapmaya başladıktan sonra her sabah saat dokuzda evden çıkıyordu. Maria Georgiana da sabahlarını çoğunlukla ev işleriyle ilgilenmek ve mektup yazmakla geçiriyordu.

Bel bir sabah kahvaltıda Maria Georgiana'ya, "Önümüzdeki ay annemin doğum günü ve ona Paris'ten bir hediye alıp göndermek istiyorum. Biraz dolaşmaya çıkabilir miyim, Senhora?" diye sordu.

"Hayır, Izabela, ailenin Paris'te yanında kimse olmadan etrafta dolaşmam onaylamayacağından eminim. Benim de bugün yapacak çok işim var."

"Peki, o zaman," dedi Heitor konuşmalara kulak misafiri olarak. "Izabela, neden benimle birlikte Champs-Élysées'deki ofisime kadar yürümüyorsunuz? Belki yoldaki pasajlardan bir şeyler seçebilirsiniz. Eminim dönüşte eve kadar sadece birkaç yüz metre yürümenin bir zararı olmaz."

Maria Georgiana kararına müdahale edilmesinden rahatsız olduğunu gösteren bir tavırla, "Nasıl istersen..." dedi.

Yirmi dakika sonra ikisi birlikte apartmandan çıkarak Champs-Élysées tarafına doğru yürümeye başladıklarında Heitor, "Bugünlerde hava bir Brezilyalının bile sıcak bulabileceği kadar ısındı," dedi. "Peki, Paris'i hâlâ seviyor musunuz?"

Bel içtenlikle karşılık verdi: "Bayılıyorum."

"Ve şehrin daha çok –nasıl desem– bohem yerlerini araştırdığınızı duydum..."

Bel suçlulukla Heitor'a bir bakış attı. "Ben...."

"Dün arkadaşınız Margarida'yı Landowski'nin atölyesinde gördüm ve genç asistanla *La Closerie de Lilas*'taki yemekleriniz hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum."

Bel bu yorum karşısında korkuya kapıldı ama onun bu halini gören Heitor rahatlatıcı bir tavırla koluna hafifçe dokundu. "Endişelenmeyin, sırrınız benimle birlikte güvende. Ayrıca Margarida çok akli başında bir kız. Paris'i gayet iyi biliyor. Benden yarın saat onda atölyeye giderken sizi de alacağını size söylememi rica etti. Bildiğiniz gibi Mösyö Brouilly sizin heykelinizi yapmak istiyor. En azından bu sizin beladan uzak durmanızı sağlar ve hepimiz nerede olduğunuzu biliriz."

Bel, Heitor'un kaşlarının hafifçe çatıldığı gördü ama bunu ona takılmak için yaptığını biliyordu.

Sevincini belli etmek istemediği için ağırbaşlı bir tavırla, "Haberi ilettiğiniz için teşekkür ederim," diye karşılık verdi ve konuyu hemen değiştirdi. "Profesör Landowski'nin İsa heykeliyle ilgili çalışmalarından memnun musunuz?"

"Şimdiye kadar doğru kararı vermiş olduğumdan ve Landowski'yle aynı vizyonu paylaştığımızdan kesinlikle eminim. Ancak tasarımın son halini aldığını söylemek için henüz çok erken. Şu anda da düşündüğüm bazı problemler var. Bunların birincisi ve en önemlisi, İsa'mızı hangi malzemeye giydireceğimiz. Pek çok seçenek düşündüm ama hiçbirisi estetik ya da uygulamada elverişli gibi gelmedi. Şimdi, annenizin hediyesi için şu pasaja bakmaya ne dersiniz? Oradaki bir butikten Maria Georgiana'ya çok güzel bir ipek eşarp almıştım."

Birlikte zarif bir pasaja girdiler ve Heitor bahsettiği butiği ona gösterdi. Bel içeri girerken de, "Ben sizi burada bekleyeceğim," diye belirtti.

Bel annesinin tenine yakışacağı bildiği açık şeftali rengi bir eşarpla ona uygun bir mendil seçti. Aldıklarının parasını ödeyip dükkândan çıktığındaysa Heitor'u pasajın ortasındaki küçük bir fıskiye doğru eğilmiş halde buldu. Dikkatle havuzun dibine bakıyordu.

Onun yanına gidip durdu ve Bel'in geldiğini hisseden Heitor ona havuzun dibini süsleyen mozaikleri gösterdi.

"Buna ne dersiniz?" diye sordu Bel'e.

"Beni affedin, Senhor, ama ne demek istediğinizi anlamadım."

"İsa'yı mozaikle giydirmeye ne dersiniz? Mozaik ayrı parçalar-
dan oluşacağı için dış kaplamada çatlama sorunu olmaz. Hangi taşın
kullanılabileceğini araştırmam gerekir; gözenekli, dayanıklı bir şey...
Evet, Minas Gerais'ten çıkarılan sabun taşı olabilir. Hem açık renklidir
ve güzel durur. Senhor Levy'yi bunu görmesi için hemen buraya getir-
meliyim. Yarın Rio'ya doğru yola çıkıyor ve bir karar vermemiz gerek."

Bel, Heitor'un heyecanlı yüzüne baktı ve galeriden hızla çıkarken
onu takip etti.

"Buradan eve kadar tek başınıza yürümek hoşunuza gider mi,
Izabela?"

"Elbette," diye karşılık verdi Bel.

Heitor onu başıyla selamladı ve enerjik bir tempoyla yürüyerek
ondan uzaklaştı.

“*Bienvenue*”³⁴, Matmazel Izabela.” Margarida’yla birlikte atölyeye girdiklerinde Laurent, Bel’e doğru yürüdü ve onu iki yanağından öptü. “Önce birlikte biraz kahve yapacağız.” Önlüğünü giymek için onların yanından geçerken, “Matmazel Margarida!” diye seslendi. “Profesör, heykelinizin sol kolunu üzerinde biraz daha çalışmanız gerektiğini ama genel olarak iyi bir deneme olduğunu söyledi.”

Margarida da ona, “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Profesör’den geldiğini göz önünde bulundurursak bu bir iltifat sayılır.”

“Şimdi, Izabela,” dedi Laurent, “benimle gelin ve ülkenizde kahveyi nasıl yaptığınızı bana gösterin. Eminim koyu ve sert içiyorsunuzdur.” Bel’i elinden tutarak mutfağa doğru sürükledi. Rafların birinden kahverengi bir kese kâğıdı alıp açtı ve içindekini kokladı. “Montparnasse’ta bildiğim bir dükkândan aldığım, bu sabah çekilmiş Brezilya kahvesi. Bunu rahatlatmanıza ve evinizi hatırlatmanıza yardımcı olması için özellikle aldım.”

Bel kokuyu içine çekti ve denizlerin üzerinden sekiz bin kilometre öteye uçtu.

Laurent onun eline bir kaşık tutuşturdu ve devam etmesi için geri çekilerek, “Şimdi nasıl kahve sevdiğinizi bana gösterin,” diye ısrar etti.

Bel hayatında hiç kahve yapmadığını itiraf etmek istemeyerek küçük bir ocakta suyun kaynamasını bekledi. Bu işi evde hizmetçiler yapardı.

“Fincanınız var mı?” diye sordu.

34 (Fr.) Hoş geldiniz. (ç. n.)

Genç adam, “Elbette,” diyerek dolabı açtı ve iki emaye kupa çıkardı. “Zarif porselen fincanlar olmadıkları için özür dilerim. Nasılsa kahvenin tadı değişmiyor.”

Bel kaşıkla bir miktar kahve alıp kupalara koyduktan sonra içilebilir halde olması için içinden dua ederek heyecanla, “Evet,” dedi.

“Şimdi oturup birlikte kahvemizi içeceğiz ve konuşacağız.”

Laurent onu tekrar stüdyoya götürdü. Margarida bir tezgâhın önüne oturmuş, heykeli üzerinde çalışıyordu. Laurent bir eskiz defteri alarak onu daha önce yemek yerken oturdukları masaya götürdü ve arkalarındaki perdeyi çekti.

“Lütfen şuraya oturun,” diyerek Bel’e karşısındaki yeri gösterdi. “Şimdi...” Kupasını eline aldı. “Bana Brezilya’daki hayatınızı anlatın.”

Bel şaşkınlıkla ona baktı. “Neden Brezilya’dan bahsetmemi istiyorsunuz?”

“Çünkü, Matmazel, şu anda karşımda bir çatıyı yüz yıldır taşımaktan kaskatı olmuş bir kalas gibi oturuyorsunuz. Rahatlamanızı istiyorum ki yüz kaslarınızın yumuşadığını, dudaklarınızın gerginlikten kurtulduğunu ve gözlerinizin parladığını görebileyim. Eğer göremezsem heykel için çok kötü olur. Anlıyor musunuz?”

“Sanırım...” diye karşılık verdi Bel.

“İkna olmuş gibi görünmüyorsunuz. Açıklamaya çalışayım,” diyerek omuz silkti Laurent. “Çoğu kişi heykel sanatının yalnızca insanların dış görünüşüyle, fiziksel kabuğuyla ilgili olduğunu düşünür. Aslında teknik düzeyde haklıdır da. Ama bütün büyük heykeltıraşlar bilir ki iyi bir benzerlik oluşturma sanatı, resmettikleri objenin ruhunu canlandırabilmeye dayanır.”

Bel ona tereddütle baktı. “Anlıyorum.”

“Basit bir örnek vermek gerekirse,” diye devam etti Laurent, “eğer bir genç kızın heykelini yapıyorsam ve başkaları için üzülen, yumuşak bir kalbinin olduğunu gözlerinden anlayabiliyorsam, belki ellerine güvercin gibi bir hayvan yerleştiririm. Güvercini yumuşak bir şekilde tutmasını sağlarım. Başka bir kadında hırsı görürsem, belki koluna

gösterişli bir bilezik ya da parmağına kocaman bir yüzük takarım. Yani..." Eskiz defterini açtı ve kalemını hareket ettirmeye hazır bir halde, "Siz benimle konuşacaksınız, ben de o sırada sizi çizeceğim," dedi. "Söyleyin bana, nerede büyüdünüz?"

Bel, "Çocukluğumun büyük bir kısmı dağlardaki bir çiftlikte geçti," derken çok sevdiği *fazenda*'nın hayali dudaklarına bir gülümseme kondurdu. "Atlarımız vardı ve sabahları tepelerde ata binerdim ya da gölde yüzerdim."

Kalemi kâğıt üzerinde dans ederken Laurent, "Kulağa cennet gibi geliyor," diye araya girdi.

"Öyleydi," diye onayladı Bel, "ama sonra Rio'ya, Corcovado Dağı'nın eteklerindeki bir eve taşındık. Bir gün İsa'nın heykeli onun tepesinde olacak. Çok güzel ve *fazenda*'dan daha büyük bir ev olmasına rağmen arkasında yükselen dağ yüzünden karanlık. Bazen oradayken kendimi..." Bel doğru kelimeyi bulabilmek için bir an duraksadı. "Nefes alamıyormuş gibi hissediyorum."

"Peki, burada, Paris'te olmak size kendinizi nasıl hissettiriyor?" diye sordu Laurent. "Paris de büyük bir şehir. Rio'daki gibi kapana kısıldığınızı mı hissediyorsunuz?"

"Ah, hayır." Bel başını iki yana salladı ve kaşlarındaki çatıklık hemen yok oldu. "Bu şehri çok seviyorum, özellikle de Montparnasse sokaklarını."

"Hımmm... O halde öyle sanıyorum ki sizi etkileyen, olduğunuz yer değil, ruh haliniz. Paris de çok boğucu olabiliyor ama yine de onu çok sevdiğinizi söylüyorsunuz."

"Haklısınız, elbette," diye kabul etti Bel. "Bu durum Rio'nun kendisinden çok, yaşadığım hayatla ilgili."

Laurent onun yüz ifadesini gözlemlerken çizmeye devam ediyordu. "Peki, o hayatın nesi varmış?"

"Hiç... yani..." Bel durumunu açıklayacak doğru kelimeleri bulmak için çabaladı. "Çok şanslıyım. Ayrıcalıklı bir hayatım var. Önümüzdeki

yıl bu zamanlarda evlenmiş olacağım. Çok güzel bir evde oturacağım ve bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olacağım.”

“O halde neden gelecekte bahsederken gözlerinizde mutsuzluk görüyorum? Acaba bunun nedeni, ilk karşılaşmamızda üstü kapalı olarak bahsettiğiniz gibi evliliğinizin aşk evliliği değil de mantık evliliği olması mı?”

Yanaklarını basan sıcaklık Laurent’ın ortaya koyduğu gerçeği doğrularken Bel sessiz kaldı.

“Mösyö Brouilly, anlamıyorsunuz,” dedi sonunda. “Rio’da işler farklıdır. İyi bir evlilik yapmam babamın arzusu. Nişanlım Brezilya’nın en soylu ailelerinin birinden geliyor. Ayrıca,” diye ekledi umutsuzca, “sizin gibi hayatımı kazanabilmemi sağlayacak bir yeteneğim de yok. Tamamen babama bağımlıyım, yakında da sahip olduğum her şey için kocama bağımlı olacağım.”

“Evet, Matmazel, durumunuzu ve duygularınızı anlıyorum. Ama ne yazık ki,” Laurent iç çekerek devam etti, “bunu değiştirmek için bir şeyler yapabilecek tek kişi yine sizsiniz.” Kalemını bıraktı ve o birkaç dakika boyunca yaptığı çizimleri dikkatle incelerken Bel de konuşmalarının yarattığı tedirginlik ve hayal kırıklığı içinde, gergin bir şekilde oturdu.

Sonunda Laurent başını kaldırdı. “Evet, bunlara bakılırsa sizi temin ederim ki Montparnasse’te sanatçı modeli yaparak hayatınızı kazanabilirsiniz. Sadece yüzünüz değil, giysilerinizin altındaki kısım da çok güzel. Dişiliğin ta kendisi olduğunuzdan eminim.”

Laurent’ın gözleri Bel’i tepeden tırnağa süzerken Bel bir kez daha göğsünden yüzüne doğru tuhaf bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

“Neden böyle utangaçsınız?” diye sordu genç adam. “Biz Paris’te kadın formunun güzelliğini överiz. Ne de olsa hepimiz çıplak doğduk ve bize elbise giymeyi dayatan toplumdur. Ve tabii Paris kışları...” Güldü ve saatine baktı. “Lütfen endişelenmeyin, sizin heykelinizi tam olarak bugünkü giysinizle yapacağım. Bu mükemmel.”

Bel rahatlayarak sessizce başını salladı.

“Sizi ruhunuzun derinliklerini açmaya zorlarken neredeyse öğlen oldu. Ben peynir ekmek hazırlayacağım ve ödül olarak da size biraz şarap getireceğim.”

Laurent kahve kupalarını aldı ve stüdyoya geçerek mutfak tarafına doğru ilerlerken durup Margarida’ya öğlen yemeğinde onlara katılmak isteyip istemediğini sordu.

Margarida, “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi ve ellerini yıkamak için heykelinin başından ayrıldı. Bel gözlerini pencerenin dışındaki lavanta tarhına dikmişti. Kendini sarsılmış ve savunmasız hissederek tek başına oturdu. Laurent onun gelecek hakkındaki gerçek duygularını ortaya çıkarmayı bir şekilde başarmıştı.

“İyi misin, Izabela?” Margarida gelip yanına oturdu ve yüzünde bir kaygı ifadesiyle kolunu omuzuna attı. “Konuşmalarınızın bazı kısımlarını duydum. Umarım Mösyö Brouilly seni doğru portreleme arayışında fazla üstüne gelmemiştir. Ve umarım,” sesini alçaltarak devam etti, “bunu profesyonel amaçlarla yapmıştır...”

“Ne demek istiyorsun?”

O sırada Laurent elinde tepsiyile geldiği için Margarida, Bel’e yanıt vermeye zaman bulamadı.

Bel öğlen yemeği boyunca sessizce oturdu ve Laurent ile Margarida’nın ortak arkadaşları hakkında sohbet edip tanıdıkları renkli insanların son tuhaflikları hakkında dedikodu yapmalarını dinledi.

“Cocteau, Rue de Château’daki binada bir arka oda düzenlemiş ve kendi hazırlayıp isimlendirdiği kokteylleri içirmek için arkadaşlarını oraya davet ediyormuş. Ölümcül olduklarını duydum,” dedi Laurent şarabından büyük bir yudum alırken. “Yeni merakının seanslar düzenlemek olduğunu söylüyorlar.”

“O nedir?” diye merakla sordu Bel.

“Ölümlerle iletişime geçmeye çalışmak,” diye açıkladı Margarida ve ürpererek, “Hiç bana göre bir şey değil,” dedi.

“Bilinçaltına ulaşmanın mümkün olup olamayacağını anlamak için grup hipnozu seansları da uyguluyor. İşte bununla ilgilenebilirdin.

İnsan akli benî en az insanın fiziksel formu kadar büyölüyor.” Laurent göz ucuyla Bel’e baktı. “Bu sabah sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi, Matmazel... Artık işe dönme zamanı geldi. Ben atölyede ışığın en iyi olduğu köşeye bir sandalye yerleştirirken size bahçede kısa bir yürüyüş yapmanızı öneririm. Çünkü işe başladıktan sonra üzerinde çalışacağım taş kadar hareketsiz kalmanız konusunda ısrar edeceğim.”

“Ben de ona eşlik edeceğim, Mösyö Brouilly, benim de biraz temiz havaya ihtiyacım var,” dedi Margarida. “Gel, Izabela.”

İki kadın ayağa kalktı ve atölyeden çıkıp bahçeye giderek mis kokulu lavanta tarhının yanında durdular.

“Duyabildiğim tek ses, çiçeklerin nektarını çalan arıların vızıltısı.” Margarida zevkle iç çekerek Bel’in koluna girdi ve “İyi olduğundan emin misin, Izabela?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bel. Yemekte içtiği şarap, gerginliğini yatıştırmıştı.

“Sadece bana seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğine söz ver.”

“Vermeyeceğim,” dedi Bel.

Düzenli bir şekilde budanmış servi çitinin çevrelediği bahçe kenarında dolaşırken, “Çok garip, değil mi?” diye sordu Margarida. “Brezilya’da da aynı güzellikte bir bitki örtüsü varken Fransa’dakinin enerjisi ve atmosferi ne kadar da farklı... Orada düşüncelere dalmak ve kendimle barış halinde olmak bana çok zor geliyor. Ama burada, hatta Montparnasse’in göbeğinde bile bunu bir şekilde yapabiliyorum. Kendimi açıkça görebiliyorum...” Omuz silkti. “Artık atölyeye dönelim de Mösyö Brouilly şaheserine başlayabilsin.”

Üç saat sonra arabayla eve dönerlerken Bel çok yorulduğunu hissetti. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca elleri dizlerinde, parmakları tam olarak Laurent’ın yerleştirdiği şekilde sandalyede oturmuştu.

Kendini duyulara hitap eden birinden çok, sepya tonlarında bir fotoğrafı çekilmiş, yaşlı, bakire bir kadın gibi hissetmişti. Şimdi de o kadar zaman dik oturmaktan sırtı ağrımış, boynu tutulmuştu. Daha rahat bir konuma geçmek için tek bir parmağını bile oynattığında

Laurent hemen fark ediyordu. Üzerinde çalıştığı taş kütesinin arkasından kalkıp onun yanına gelerek elini daha önce koyduğu pozisyona getiriyordu.

“Izabela. Uyan, *querida*. Apartmanınıza geldik.”

Bel, Margarida'nın onu şekerleme yaparken yakalamasından utanarak yerinden fırladı.

“Özür dilerim,” dedi kendini toparlarken. “Bu kadar yorucu olacağını düşünmemiştim.”

“Senin için her bakımdan uzun ve zor bir gün oldu. Tüm bunlar senin için yeni ve zaten yorucu şeyler. Yarın da atölyeye geliyor musun?”

Bel arabadan inerken sözüne sadık bir tavırla, “Elbette,” dedi. “İyi akşamlar, Margarida, yarın saat onda görüşürüz.”

O gece her akşam yemekten sonra oynadıkları kâğıt oyunundan izin isteyerek kalkıp minnettar bir şekilde başını yastığı koydu. Laurent'ın ortaya attığı, hayatım sanatçı modeliği yaparak kazanabileceği fikrinin düşündüğü kadar kolay olmadığına karar verdi.

Sonraki üç hafta boyunca Bel, Margarida'yla birlikte her sabah Landowski'nin Boulogne-Billancourt'daki atölyesine gitti. Birkaç kere İsa heykeli için yeni tasarım ve çizimleriyle birlikte Heitor da Silva Costa da onlarla geldi.

"Landowski benim için heykelin yeni, geliştirilmiş bir modelini yapıyor," diyordu Heitor. Landowski'nin modeli tamamlamış olup olmadığının merakı içinde, geldikleri anda arabadan aceleyle çıkıyordu.

Kendisine bir model daha yapmasını gerektirecek yeni, küçük değişikliklerin bir listesi verilen Landowski ise çalışma tezgâhının önünde oturup alçak sesle homurdanıyordu.

"Ah, şu çılgın Brezilyalı! Bu imkânsız hayalinin bir parçası olmayı hiç kabul etmemiş olmayı isterdim."

Ama bunlar sevgiyle ve projenin büyüklüğüne olan bariz bir hayranlıkla dile getiriliyordu.

Ve Laurent'in hassas parmakları altında heykel yavaş yavaş şekil aldıkça Bel'in *kendi* projesi de ilerlemeye başlamıştı. Hareket etmeden oturduğu süre içinde hayallere dalmakta ustalaşmıştı. Düşüncelerinin çoğu, sürekli göz ucuyla izlediği, derin bir konsantrasyon içinde taşı catal çekici ve egesiyle yontmakta olan Laurent'da yoğunlaşıyordu.

Normalden daha sıcak bir temmuz sabahında Landowski, elini çalışmakta olan Laurent'in omuzuna koydu.

"Biraz önce İsa'nın son tasarımını bıraktığımı Mösyö da Silva Costa'nın Paris'teki ofisinden döndüm," diye homurdandı. "Çılgın Brezilyalı benden şimdi de İsa'nın dört metrelik bir modelini yap-

marını ve buna hemen başlamamı istiyor. Senin yardımına ihtiyacım olacak, Brouilly. Yani artık bu güzel hanımın heykeliyle oyalanmak yok. Bitirmek için bir günün var.”

“Evet, Profesör, elbette,” diye karşılık verdi Laurent, Bel’e bir teslimiyet bakışı atarak.

Bel bu sözlerin onda yarattığı müthiş çaresizliği belli etmemeye çalıştı. Sonra Landowski, Bel’in yanına gitti ve Bel onun irdeleyici bakışlarını üzerinde hissetti.

“Sonra,” dedi sonunda, “Matmazelin harikulade uzun parmaklarının kalıbını almaya başlayabilirsin. İsa’nın heykeli için üzerinde çalışacağım bir modele ihtiyacım olacak ve elleri bu genç hanımınkiler kadar duyarlı ve zarif olmalı. Onlar aşağıdaki bütün çocukları kucaklayıp koruyacaklar; bir erkeğin nasırlı ve hoyrat ellerine benzememeliler.”

“Evet, Profesör,” diye karşılık verdi Laurent itaatkâr bir tavırla.

Landowski, Bel’in elini tuttu ve onu sandalyeden kaldırdı. Masanın yanına götürdü ve ellerini küçük parmakları masaya dayanacak şekilde yanlamasına masanın üzerine yerleştirdi. Sonra parmaklarını açarak bir araya getirdi ve baş parmağını avucunun kenarına koydu.

“İşte, hanımefendinin ellerinin kalıbını bu şekilde alacaksın. Modelin nasıl olduğunu biliyorsun, Brouilly. Ona en yakın formu vermeye çalış. Matmazel Margarida’nın ellerinin kalıbını da al. Onun parmakları da çok zarif. İsa’mızda nasıl duracaklarını karşılaştırmak istiyorum.”

“Elbette,” dedi Laurent, “ama yarın sabah işe başlayabilir miyiz? Matmazel Izabela bütün bir gün boyunca benim için oturmaktan çok yorulmuş olabilir.”

“Eğer Matmazel dayanabilirse şimdi yapılmasını tercih ederim. Böylece kalıplar yarına kadar kurur ve ben de üzerinde çalışabilirim. Eminim bir mahsuru yoktur, değil mi Matmazel?” Landowski, Bel’e, yanıtı zaten önemsiz olacakmışçasına baktı.

Bel başını salladı. “Onur duyuyum, Profesör.”

Laurent onun ellerini alçı hamuruyla kapladıktan sonra, “Şimdi alçı kuruyana kadar bana hiç kımıldamayacağınız konusunda söz vermelisiniz. Yoksa baştan başlamak zorunda kalırız.”

Bel sol elindeki kaşıntıyı düşünmemeye çalışarak oturdu ve Laurent’ın aynı işlemleri Margarida’ya yapmasını seyretti. Onunla da işi bittiğinde Laurent saate baktı ve Bel’in ellerinin üzerinde kurumakta olan alçıya hafifçe vurdu.

“On beş dakika daha yeterli olacak,” dedi ve gülmeye başladı. “Bir fotoğraf makinem olsaydı da böyle elleriniz alçılar içinde otururken fotoğrafınızı çekebilseydim. Gerçekten ilginç bir görüntü. Şimdi, izinle biraz su bulmak için yanınızdan ayrılacağım. Merak etmeyin, hanımlar, nasılsa karanlık çökmeden geri gelirim.” Onlara göz kırptı ve mutfağa doğru yürüdü.

Herhangi bir fiziksel hareketin ellerinin de titremesine neden olacağını bildikleri için Bel ve Margarida, komik görüntülerine kahkahalarla gülmemek için kendilerini zor tutarak birbirlerine baktılar.

Margarida, “Belki bir gün Corcovado’ya bakıp bu anı hatırlarız,” diyerek gülümsedi.

“Benim öyle yapacağım kesin,” diye karşılık verdi Bel hüüzünle.

Laurent’ın, alçılara keskin bir bıçakla boylu boyunca ince birer kesik attıktan sonra onları daha önceden yağlanmış parmaklardan çekerek çıkarmak gibi hassas ve Bel’in sonradan aklına geldiği gibi tehlikeli bir işi yapması yalnızca birkaç dakika sürmüştü. İş bittiğinde masaya koyduğu alçı kalıplara memnuniyetle baktı ve “Mükemmel,” dedi. “Profesör çok memnun kalacak.” Sonra aynı işlemi Margarida için de tekrarlarırken, “Ellerinizin alçıdaki görünüşünü nasıl buluyorsunuz?” diye sordu.

Bel beyaz şekilleri inceleyerek, “Benimki gibi durmuyor,” dedi. “Artık ellerimi yıkayabilir miyim?”

“Evet, lavabonun yanında sabun ve fırça var.”

Bel geri döndüğünde ellerindeki yağ ve alçı tozundan kurtulmuş olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. Laurent ise kaşlarını çatmış. Margarida'nın alçısını çıkarırken kırılan bir parmağa dikkatle bakıyordu.

"Kurtarılabileceğinden eminim," dedi. "Eklem yerinde saç teli kadar ince bir çatlak olacak ama pek sorun olmaz."

Margarida ellerini yıkamaya gittiğinde Laurent atölyeyi toparlamaya başladı. "Profesör'ün acilen yardımına ihtiyacı olması çok kötü oldu. Heykeliniz üzerinde hâlâ yapılacak çok şey var." Sonra alaycı bir dille ilave etti: "Ama en azından artık parmaklarınızın kalıbı var."

Margarida geri döndüğünde, "Artık gitmeliyiz, Bel'in şoförü saatlerdir bekliyor ve gözetmeni nerede kaldığını merak edecek," dedi. Kızlar şapkalarını alıp kapıya doğru giderlerken Laurent, "Onlara gözettikleri kişiyi kaçırdığımı ve heykel bitene kadar geri vermek istemediğimi söyleyin," dedi. Sonra Bel tam dışarı çıkacakken, "Izabela, bir şey unutmadınız mı?" diye seslendi. Küçük parmağının ucunda Bel'in nişan yüzüğünü sallıyordu. Bel geri dönüp ona doğru giderken Laurent, "Başkalarının onu bilerek çıkardığınızı düşünmemeleri için ait olduğu yere taksanız iyi olur," dedi. "Durun, ben takayım." Laurent, Bel'in elini ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine dikkatle bakarak yüzüğü parmağına taktı. "İşte, yeniden birleştiniz. *Á bientôt*, Matmazel. Ve merak etmeyin, heykele devam etmemizin bir yolunu bulacağım..."

Kızlar atölyeden ayrıldılar ve arabaya binerek Paris'in merkezine geri dönüş yolculuğuna başladılar. Kendini çok kötü hisseden Bel, pencereden dışarı bakıyordu.

"Izabela?"

Dönüp baktı ve Margarida'nın onu dikkatle izlediğini gördü.

"Sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Sanırım," diye karşılık verdi Bel ihtiyatlı bir tavırla.

"Şey, aslında iki kısımdan oluşuyor. Laurent senin eskizlerini çizirken konuştuğunuzda ve sen Rio'ya dönüp nişanlıyla evlenme korkularından söz ederken size kulak misafiri olduğumu hatırlıyor musun?"

“Evet. Ama lütfen, Margarida, bunu senden ve Laurent’tan başka kimse duymasın,” dedi Bel aceleyle. Bu haberin, Brezilya’nın fısıltı gazetesi yoluyla yayılmasından ödü kopuyordu.

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ama nişanlıyla evlenmeye gönülsüzlüğünün son birkaç hafta içinde artıp artmadığını merak etmeden edemiyorum.”

Bel, Margarida’nın sözlerini düşünürken dalgınlıkla parmaklarını aralayarak yüzüğünü inceledi. “Rio’dan ayrılırken, onunla evlenmeden önce da Silva Costalarla birlikte Avrupa’ya gelmeme izin verdiği için Gustavo’ya minnettardım. Gitmeme izin vermesini hiç beklemiyordum ve bana bir hediye vermiş gibi hissettim. Ama şimdi hediye geriye pek bir şey kalmadı ve üç haftadan daha kısa bir süre sonra eve dönmem gerekiyor. Gerçek şu ki... ona olan duygularımın değiştiğini hissediyorum. Evet, Paris pek çok konuda bakış açımı değiştirdi,” diyerek iç çekti.

“Paris’in sana sunduğu özgürlüğü çok sevmeni anlıyorum,” diye karşılık verdi Margarida. “Ben de aynı durumdayım.”

“Evet,” dedi Bel, sesi heyecanla titremişti. “En kötüsü de şimdi farklı bir hayatı tattıktan sonra geleceği düşünmenin daha da zor hale gelmesi. Bir yanım buraya hiç gelmemiş ve bir daha asla yapamayacağım şeyleri hiç deneyimlememiş olmayı diliyor.”

Margarida yumuşak bir tavırla devam etti: “Böylece ben de sorunun ikinci kısmına geçiyorum... Heykelini yaparken seni ve Laurent’i gözlemliyordum. Dürüst olacağım ve başlangıçta onun iltifatlarını ve imalarını, model olarak seçtiği her güzel kadına yapabileceği şeyler olarak gördüğümü söyleyeceğim. Ama son birkaç günde sana nasıl baktığını, çalışırken taşta nasıl sevgiyle, seni okşadığım hayal ediyormuş gibi dokunduğunu gördüm. Beni affet, Izabela...” Margarida başını iki yana salladı. “Mesele aşk olduğunda genelde gerçekçi bir insanımdır. Erkeklerin, özellikle de Paris’tekilerin nasıl olduklarını iyi bilirim. Seni uyarmam gerektiğini hissediyorum. Korkarım ki sana olan şüphe götürmez tutkusuyla ve birlikte geçirebileceğiniz zamanın bitecek olması nedeniyle senin nişanlı olduğunu unutabilir.”

“Elbette ben bunu ona hemen hatırlatırım,” diye karşılık verdi Bel, Margarida’ya verebileceği tek uygun yanıtı vererek.

“Bunu yapar mısın? Acaba?..” dedi Margarida düşünceli bir tavırla. “Çünkü Laurent’ın sana olan duygularını gördüğüm gibi senin de ona karşı tavrını görebiliyorum. Aslında Montparnasse’taki ilk öğle yemeğinizde, *La Closerie des Lilas*’taki masamıza geldiği anda anlamıştım bunu. Açık konuşacağımı, o andan itibaren beni endişelendirdi. O zamanlar senin saflığını hissederek bir çeşit oyun oynuyor olabileceğini düşünmüştüm. Paris’in sanatçı camiasında bir sürü vicdansız erkek var. Onlar için aşk bir gönül eğlencesi, kadınların kalbiyse oyuncaktan başka bir şey değildir. Tatlı dilleriyle avlarını baştan çıkardıktan ve yolunmaya hazır hale getirdikten sonra arzuladıkları şeyi elde ederler. Tabii amaçlarına ulaştıklarında işin heyecanı biter ve yeni bir heyecan arayışıyla çekip giderler.”

Bel, bu sözleri söylerken Margarida’nın yüzünün acıyla gerildiğini ve gözlerinin dolduğunu gördü.

“Evet, Izabela...” Margarida ona bir göz attı. “Şu anda düşündüğün şey doğru. Ben de İtalya’dayken, tanımladığım türden bir adama âşık oldum. Tabii Rio’nun o koruyucu örtüsünden kısa süre önce çıkmış olduğum için ben de senin kadar saftım. Ve evet, beni baştan çıkardı. Hem de kelimenin *tam* anlamıyla. Ama Paris’e geldikten sonra ondan bir daha haber almadım.”

Bel sessiz bir şoktaydı, Margarida’nın tam olarak neden bahsediyor olabileceğini tahmin etmeye çalıştı.

“İşte... seninle en büyük sırrımı paylaştım,” dedi Margarida derin bir nefes alarak. “Ve bunu sadece daha sonra çektiğim üzüntü ve korkunç karanlıktan olumlu bir şey çıkarman umuduyla yapıyorum. Senden yaşça biraz daha büyüğüm ve ne yazık ki başıma gelenlerden sonra akılandım. Sende o zamanki hallerimi görmemim mümkün değil; ilk kez âşık olan genç bir kadın...”

Bel, Laurent’a olan hisleriyle dopdoluydu. Şimdiye dek bunu yalnızca Loen’e içini döktüğü mektuplarda dile getirebilmişti. Artık Margarida da kendi sırrını paylaştığına göre Bel ona güvenebileceğine karar verdi.

“Evet,” dedi. “Onu seviyorum. Onu bütün kalbimle seviyorum. Ve hayatımın geri kalanını onsuz nasıl yaşayacağımı düşünmek bile istemiyorum...”

Sonra gözyaşlarına boğuldu. Gerçek duygularım biriyle paylaşmanın verdiği rahatlama, çekingenliğini yıkıp geçiyordu.

“Bel, çok üzgünüm. Seni üzmem istemedim. Dinle...” Margarida pencereden dışarı baktı. “Evinize yaklaştık, bu halde eve gidemezsin. Sessiz bir yere gidip oturalım. Nasılsa çok geç kaldık, birkaç dakika daha kaybetmemiz çok sorun olmaz.”

Margarida şoförle konuştu ve ona yolu tarif etti. Birkaç saniye sonra araba, Avenue de Marigny'deki demir parmaklıklarla çevrili küçük bir parkın önünde durdu.

Arabadan indiler ve Margarida, Bel'i parktaki bir banka oturttu. Bel parkı çevreleyen çınar ağaçlarının arkasında güneşin zarifçe batışını ve Paris'te gördüğü her bulvarı süslemesini izledi.

“Lütfen seninle bu kadar açık konuştuğum için beni affet,” diye özür diledi Margarida. “Senin gönül işlerin beni ilgilendirmez, biliyorum. Ama birbirinize karşı böylesine tutkuyla dolu olduğunuzu görünce bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim.”

“Ama benim durumum senin İtalya'daki durumundan farklı,” diye ısrar etti Bel. “Arabada Laurent'ın da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğünü söyledin. Bu, sevgi de olabilir.”

“O zamanlar ben de Marcello'nun beni *sevdiğinden* emindim. Ya da en azından öyle olduğuna inanmak istedim. Ama Laurent sana ne derse desin, Izabela, seni nasıl ikna ederse etsin, lütfen... tersini düşünsen bile birlikte bir geleceğinizin olamayacağını unutma. Laurent sana hiçbir şey veremez; ne ev ne güvence... Ve inan bana, istediği en son şey bir eş ve çocuklarla başının bağlanmasıdır. Yaratıcı insanların sorunu, âşık olma fikrine âşık olmalarıdır. Ama ortak tutkunuz ne kadar yükselirse çıcarsa çıksın, hiçbir yere varamaz. Beni anlıyor musun?”

Bel o anda parkın tek ziyaretçileri olan dadı ile yanındaki iki küçük çocuğa boş gözlerle baktı. “Evet. Ama ben de dürüst olacağım;

kulaklarım seni duysa, beynim uyarılarını anlasa bile kalbimi razı etmek hiç kolay değil...”

“Evet, tabii ki değil,” diye kabul etti Margarida. “Ama lütfen, Bel, söylediklerimi hiç değilse bir düşün. Birkaç dakika için duyularının aklının önüne geçmesine izin vererek hayatını mahvedersen çok üzülürüm. Buraya gelmene nişanlının izin verdiğini göz önünde bulundurursak, eğer sırrını öğrenirse bu onun asla affetmeyeceği bir ihanet olur.”

“Biliyorum.” Bel suçlulukla alt dudağını ısırdı. “Teşekkür ederim, Margarida, öğütlerin için sana minnettarım. Ama artık gerçekten gitmeliyiz, yoksa Maria Georgiana beni bir daha asla gözünün önünden ayırmaz.”

Margarida, Bel’le birlikte da Silva Costaların evine çıktı ve onları taş gibi ifadesiz bir yüzle dinleyen Maria Georgiana’ya, asistanının, ellerinin kalıbını alması için onları bu kadar bekleten kişinin bizzat Landowski olduğunu anlattı.

“Tahmin edebileceğiniz gibi, aklım başınıza gelebilecek her türlü korkunç şeyle doldu. Bir daha böyle bir şey olmasın.”

“Olmayacak, söz veriyorum,” dedi Bel, ardından Margarida’yı uğurlamak için salondan çıktı. İki kız sevgiyle kucaklaştı.

“İyi geceler, Izabela, yarın görüşürüz.”

Bel yatağına yattığında Laurent’in müthiş cazibesine karşı koyamadığı takdirde başına gelebilecek korkunç şey konusunda Margarida’nın yaptığı uyarıları düşünmek yerine sadece neşe hissediyordu.

Laurent’in beni sevdiğini düşünüyor, beni seviyormuş...

O gece yüzünde kocaman bir tebessümle kolayca uykuya daldı.

Ertesi sabah Margarida'yla birlikte atölyeye geldiklerinde Laurent, "Profesör'le konuştum," dedi. "Ona heykeli bir günde bitiremeyeceğimi açıkladım. Bundan sonra akşamın erken saatlerinde, İsa heykeli üzerindeki çalışmamızı bitirdikten sonra gelebileceğiniz konusunda anlaştık. Eğer faydası olursa Senhor da Silva Costa'ya durumu ben açıklarım."

Atölyeye üzüntü ve gerginlik içinde gelen Bel, onun bu sözleriyle o kadar rahatlamıştı ki başını hevesle salladı.

Margarida kaygıyla kaşlarını çatarak araya girdi: "Ama Mösyö Brouilly, o saatte burada Matmazel Izabela'ya eşlik edemem. Her akşam saat altıda annemle yemek yemek için evde olmalıyım."

"Durumun kesinlikle uygunsuz bir tarafı yok, Matmazel," dedi Laurent. "Profesör burada olacak, eşi ve çocukları da bir taş atımı uzaklıktaki evlerinde."

Bel, arkadaşına yalvaran bir bakış atarken onun gözlerindeki teslimiyeti gördü.

"Evet, tabii ki uygunsuz bir tarafı yok," diye karşılık verdi Margarida çabucak. "İzninizle, gidip üzerimi değiştirmem gerekiyor."

Laurent, Bel'e bakıp zaferle gülümseyerek, "Artık işimize bakalım," dedi.

O akşam yemekte Heitor, Laurent Brouilly'nin onu ofisten aradığını ve Bel'in akşamları atölyede kalmasını gerektiren bir durum olduğunu söylediğini haber verdi.

“Projemin aciliyeti, sizinkini bir kenarda kalmak zorunda bıraktığı için bunu kabul etmem gerektiğini hissettim,” diye açıkladı Heitor. “Izabela, şoförüm sizi her gün saat beşte atölyeye götürecektir ve dokuzda eve getirecektir.”

“Ama binebileceğim bir otobüs olmalı. Sizi sıkıntıya sokmak istemem, Senhor da Silva Costa,” diye önerdi Bel.

“Otobüs mü?” Maria Georgiana dehşete düşmüştü. “Ailenin Paris’te gece vakti toplu taşımayı kullanmana razı olacağını hiç sanmam. Tabii ki arabayla gidip geleceksin.”

Bel hissettiği ferahlamayı ve sevinci gizlemek için alçak sesle. “Teşekkür ederim. Size masrafları ödeyeceğim,” dedi.

“Aslında, Izabela,” diye devam etti Heitor gülümseyerek. “sizin Landowski’nin atölyesinde olmanız benim de işime yarar. Oradaki casusum olup İsa’nın dört metrelik yeni taslağındaki gelişmeleri bana bildirebilirsiniz.”

Daha sonra yataklarına yatarlarken Maria Elisa, “Bir akşam ben de seninle gelip heykelinin yapılışını seyredebilir miyim?” diye sordu.

“Bir mahsuru olup olmadığını Mösyö Brouilly’ye sorarım,” dedi Bel. Sonra da Maria Elisa’nın bu isteğini unutmasını umarak konuyu değiştirmek için, “Hastanede çalışmak hâlâ hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

“Hem de çok,” diye karşılık verdi Maria Elisa. “Birkaç gün önce hemşireliği meslek edinme konusunda anne ve babamla konuştum. Tahmin edebileceğin gibi *Mãe* pek memnun olmadı ama *Pui* çok destekledi ve *Mãe*’yi eski kafalı olduğu için payladı.” Maria Elisa gülümsedi. Ardından da her zamanki gibi affetmeye hazır haliyle, “Bu onun suçu değil,” diye ekledi. “Farklı bir dönemde yetişmiş. Yani artık Rio’ya dönmek ve seçtiğim yolda yürümek istiyorum. Ama ne yazık ki *Pui* buradaki çalışmasını bir yıldan önce bitiremeyeceğini söylüyor. İki hafta sonra eve döneceğin için çok şanslısın. Bel. İyi uykular.”

“Sana da,” diye karşılık verdi Bel.

Yatağında yatarken Maria Elisa'nın az önce söylediği şeylerdeki ironiyi fark etti ve uyuklu bir şekilde, *keşke yer değiştirebilseydik*, diye düşündü. Arkadaşının yerinde olup Paris'te bir yıl daha geçirebilmek için ruhunu bile satabileceğini biliyordu.

İki gün sonra, akşam karanlığı çöktüğü sırada Bel kendini atölyede otururken buldu. Göz ucuyla stüdyoya tepeden bakan dört metrelik İsa heykelinin hatlarının belirmeye başladığını görebiliyordu. Margarida çoktan evine gitmişti ve Bel geldiğinde Landowski de karısı ve çocuklarıyla birlikte yemek yemek için yan taraftaki evine geçmişti. Şimdi stüdyoda o tanıdık insanların sesleri olmadığından Bel sessizliği dinliyordu.

Laurent ansızın, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bel onun ellerinin üst gövdede çalıştığını ve o sırada üzerinde olan dik yakalı muslin bluzun altındaki göğüslerinin hatlarını şekillendirmekte olduğunu gördü.

"Geceleri buranın ne kadar farklı olduğunu," diye karşılık verdi.

"Evet, güneş batarken çok huzurlu olur. Sükûneti sevdiğim için genellikle geceleri burada yalnız çalışırım. Landowski'nin ailesinin yanına gitmesi gerekiyor. Ayrıca güneş çekildikten sonra çalışamadığını söylüyor."

"Siz çalışabiliyor musunuz?"

"İzabela, karşımda oturuyor olmasaydınız da sizin heykelinizi kusursuz bir şekilde yapabilirdim. Bu kadar uzun süre baktıktan sonra formunuzun bütün ayrıntıları zihnime kazındı."

"O halde belki de artık burada bana ihtiyacınız yoktur?"

"Evet, haklı olabilirsiniz." Laurent muzip bir tavırla gülümsedi. "Ama sizin yanımda olmanız için mükemmel bir bahane. Sizce de öyle değil mi?"

Laurent ilk kez Bel'in varlığını sanat dışında bir nedenden dolayı istediğini gösteren bir yorumda bulunuyordu.

Bel bakışlarını yere indirerek, "Evet," dedi.

Laurent başka bir şey söylemedi ve sonraki bir saat boyunca sessizce çalıştı. Sonra gerindi ve biraz ara vermeyi önerdi.

O mutfağa gittiğinde Bel de ayağa kalktı ve gergin sırtını rahatlatmak için atölyede yürüdü. Henüz bitmemiş heykeline göz attı ve sade hatlarına hayran kaldı.

“Kendinizi tanır mıydınız?” diye sordu Laurent. Elinde bir sürahi şarap ve bir zeytin tabağıyla masaya doğru yürüyordu.

İki kadehe şarap doldururken Bel heykeli inceleyerek dürüstçe, “Pek sanmıyorum,” diye karşılık verdi. “Belki yüzümü bitirdiğinizde tanıyabilirim. Bu haliyle çok genç görünüyor, bana verdirdiğiniz poz yüzünden neredeyse küçük bir kız çocuğu gibi...”

“Harika!” dedi Laurent. “Aklımda, açıp mükemmel bir çiçeğe dönüşmek üzere olan açmamış bir gül goncası vardı. Çocukluk ile kadınlık arasında, ikincisinin eşiğinde ve getireceği hazları düşünürken...”

Laurent’ın açıklamasıyla küçük görüldüğünü hisseden Bel sert bir dille karşılık verdi: “Ben çocuk değilim.”

“Ama henüz kadın da değilsiniz,” dedi Laurent şarabından bir yudum alırken.

Bel ne diyeceğini bilemedi. Kalp atışları hızlanırken şarabından küçük bir yudum daha aldı.

“Evet, ı ışık tamamen kaybolmadan işe geri dönelim,” dedi Laurent canlı bir tavırla.

İki saat sonra Bel gitmek için ayağa kalktı ve Laurent onu atölyenin kapısına kadar geçirdi. “Evinize sağ salım dönün, Izabela. Biraz önce söylediğim şeyi yakışksız bulduysanız da beni affedin. O andan beri benimle hiç konuşmadınız.”

“Ben...”

“Bir şey söylemeyin.” Laurent parmağını nazik bir tavırla Bel’in dudaklarına koydu. “Anlıyorum. İçinde olduğunuz durumu biliyorum ama işlerin farklı olmasını dilemekten de kendimi alamıyorum. İyi geceler, benim tatlı Bel’im...”

Arabayla eve giderken Bel, Laurent'ın ona kendi tarzında, eğer özgür olsaydı onunla birlikte olmak istediğini söylediğini biliyordu. Ama aynı zamanda da durumu anladığını ve bir centilmen olarak sınırı asla geçmeyeceğini...

Bel büyük bir sevinçle kendi kendine mırıldandı: "İstese bile..."

Atölyede geçirdikleri sonraki birkaç akşam boyunca Laurent başka bir imada bulunmadı. Konuştuğu zamanlarda ya heykelden ya da Montparnasse'la ve oranın sakinleriyle ilgili dedikodulardan bahsediyordu. İronik bir şekilde Laurent'ın konuşmaları ne kadar nötr olursa Bel'in duygusal ve fiziksel gerilimi de o kadar artıyordu. Artık sıra dışı yorumlar yapan *kendisi* olmaya başlamıştı; Laurent'ın giydiği yeni bir gömleğe dikkat ederek ona ne kadar yakıştığını söylüyor ya da bir heykeltıraş olarak yeteneklerini övüyordu.

Ama hayal kırıklığı her geçen gün daha da artıyordu. Laurent onunla flört etmeye kesinlikle son verdiği için yapacak bir şey yoktu. Zaten Bel de kendi kendine defalarca bunu soruyordu: *Ne yapmak istiyordu ki?*..

Ama bu soruyu kendine ne kadar sorarsa sorsun –aklı ona Brezilya'ya giden gemiye ne kadar erken binerse o kadar iyi olacağını söylese bile– bir şey değişmivordu. Laurent'ın karşısında saatlerce otururken bu kadar yakınında ve bu kadar uzağında olması ruhuna tatlı bir acı veriyordu.

Bir gece Laurent'a basitçe iyi geceler diledikten sonra arabaya binip eve gitmeden evvel kendini toparlamak için bahçede duruyordu. Servis çitinin altında duran bir paçavra yığını dikkatini çekti. Daha önceki molasında dışarıda yürüyüş yaparken bu şeyin orada olmadığından emindi. Dikkatle ilerleyerek paçavrayı ayağının ucuyla dürttü. Paçavra yığını hareket edince korkuyla sıçradı.

Aradaki mesafeyi korurken yığının bir kenarından küçük, pis bir insan ayağının, diğer ucundan da kirden keçeleşmiş bir kafanın çıkmasını izledi. Silüet ortaya çıktığında Bel onun yedi sekiz yaşla-

rında, küçük bir çocuk olduğunu gördü. Yorgunluktan sersemlemiş bir çift göz birkaç saniye için açıldı, sonra tekrar kapandı. Bel çocuğun uyumaya devam ettiğini fark etti.

Bu manzara karşısında gözleri yaşlarla dolarak kendi kendine, “*Meu Deus,*” diye mırıldandı. Ne yapması gerektiğini düşünürken tereddütle çocuğa doğru yürüdü ve onu korkutmamayı umarak yanında diz çöktü. Parmakları ona doğru uzandı ama bu kez dokunuşu çocuğu uyandırdı. Küçük çocuk telaşla doğruldu.

“Lütfen korkma. Sana zarar vermeyeceğim. *Parlez-vous Français?*”

Kirli yüzü korku içindeki çocuk, sıska kollarını kendini korurcasına öne doğru uzattı ve servilerin arasına doğru geri geri giderek Bel'den uzaklaştı.

“Nerelisin?” Bel bu kez İngilizce konuşmuştu. Çocuk yine tuzağa düşmüş bir hayvan gibi korkuyla ona bakarken, Bel onun bacağına üzeri kurumuş kanla kaplı derin bir kesik olduğunu fark etti. Çocuk onun önünde sindikçe korku dolu, iri gözleri Bel'i daha çok ağlatıyordu. Bir elini yavaşça uzattı ve yumuşacık bir dokunuşla çocuğun yanağına koydu. Onu korkutmadan güvenini kazanması gerektiğini bilerek çocuğa gülümsedi. Elini nazik bir şekilde çocuğun yüzünde tutarken onun rahatladığını hissetti.

Çocuğun gözlerine bakarak, “Sana ne oldu?” diye mırıldandı. “Her ne gördüysen böyle bir acıyı yaşamak için çok küçüksün.”

Çocuğun başı ansızın bütün ağırlığıyla avucuna düştü ama bir iki saniye içinde tekrar kalktı. Sonunda o rahatlatıcı okşamanın ondan alınmayacağını anladı ve tekrar uykuya daldı.

Bel onu rahatsız etmemek için elini öylece tutarak yanına yanaşmayı başardı. Bildiği üç dilde sevgi sözcükleri fısıldayarak onu diğer koluyla sardı. Sonunda çocuğu çalılıkların arasından nazikçe kendine doğru çekti. Çocuk şimdi inliyordu ama artık ondan korkmuyor gibiydi. Yalnızca sıska dizlerine sarılabilmek için korkunç bir şekilde yaralanmış sağ bacağına hareket ettirdiğinde acıyla irkiliyordu.

Bel onu kucığına aldıktan sonra çocuk iç çekti ve başını çevirerek ona sokuldu. Bel ondan yayılan korkunç koku yüzünden midesinden yükselen safrayı geri göndermek için elinden gelini yaparak oturup onu göğsüne bastırarak kollarının arasında salladı.

“İzabela...” Arkadan bir ses geldi. “Tanrı aşkına, toprağa oturmuş, ne yapıyorsunuz?”

Bel, güven vermek için çocuğun yüzünü okşarken, “Hişşşt!” diyerek Laurent’i susturdu. “Onu uyandıracaksınız.”

Laurent da fısıltıyla konuşmaya başlayarak, “Nereden buldunuz onu?” diye sordu.

“Çalılıkların altında. En fazla yedi sekiz yaşında ama öylesine zayıf ki iki üç yaşındaki bir çocuktan daha hafif. Ne yapacağız?” Bel başını kaldırıp Laurent’a baktı, gözleri hüznle doluydu. “Onu burada bırakamayız. Bacağında kötü bir yara var ve tedavi edilmesi gerekiyor. Mikrop kaparsa iltihap kanına karışarak onu öldürebilir.”

Laurent önce Bel’e, sonra pis çocuğa baktı ve başını salladı.

“İzabela, eminim Fransa sokaklarında böyle bir sürü çocuk olduğunu biliyorsunuzdur. Çoğu Rusya ya da Polonya sınırlarından yasa dışı yollarla geçerek buraya gelir.”

“Evet,” diye çıkıştı Bel. “Bu Brezilya’da da oluyor. Ama bu çocuk şimdi burada, bizimle beraber ve onu bulan benim. Şimdi onu nasıl bırakabilirim? Onu Landowski’nin arazisinin önüne, yol kenarına bırakıp ölmesine nasıl razı olabilirim? Böyle bir şey hayatım boyunca vicdanımı rahatsız eder.”

Laurent, Bel’in yanaklarından süzülen gözyaşlarına, acı ve öfkeyle parlayan gözlerine baktı. Ona doğru eğildi ve uyuyan çocuğun keçeleşmiş saçlarını çekinerek okşadı.

“Beni bağışlayın,” diye fısıldadı. “Belki de Paris sokaklarında her gün gördüğüm manzaralar beni acı çekenlere karşı duyarsızlaştırdı. Tanrı bu çocuğu sizin karşınıza çıkardı, tabii ki ona yardım etmek için elinizden geleni yapmalısınız. Landowski’yi rahatsız etmek için çok geç oldu. Bu akşam mutfaktaki şiltenin üzerinde uyuyabilir. Kapının

anahtarı var. Onu oraya kilitler ve Landowski'nin kıymetli İsa'sından uzak tutabilirim. Ne yazık ki böyle başıboş bir çocuğun akli durumunu bilemeyiz. Bu gece ben de burada, atölyede uyurum ve ona göz kulak olurum. Onu içeri taşıyabilir misiniz?"

"Evet," dedi Bel minnetle. "Teşekkür ederim, Laurent."

"Gidip şoförünüze biraz geç kalacağınızı haber vereyim." Laurent, Bel'in kollarında hâlâ uyumakta olan çocukla ayağa kalkmasına yardım etti.

Bel, başka bir seçeneği olmadığı için Bel'in onunla ilgileneceğine inanan o küçük, masum yüze bakarak, "Tüy gibi hafif," diye fısıldadı.

Laurent, Bel'in çocuğu uyandırmamak için onu dikkatle, nazıkçe atölyeye taşımalarını izledi ve şoförle konuşmaya giderken bir an için kendi gözleri de doldu.

Bel, heykeli yapılırken her gün oturduğu sandalyeye oturmuş, kollarında çocukla onu bekliyordu.

Laurent, ertesi gün güneş doğarken atölyesine geldiğinde pis bir sokak çocuğuyla karşılaşacak olan Landowski'nin ne diyeceğini düşünerek, "Onun için mutfakta yer hazırlayayım," dedi. Yine de yardım etmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra Bel, çocuğu mutfağa taşıdı ve yavaşça bıraktı. "Hiç değilse yüzünü yıkamalı ve yarasını temizlemeye çalışmalıyım. Biraz bez ve antiseptik var mı?"

"Bir yerlerde olacaktı," dedi Laurent ve antiseptiği bulana kadar dolapları karıştırdı. Sonra mutfaktan çıktı. Geri geldiğinde elinde, Bel'in çocuğun yarasını temizlemek için kullanabileceği, atölyede alçı kalıbı yapımında kullanılan pamuklu bir kumaş parçası vardı.

Bel, "Bandajınız var mı?" diye sordu ve Laurent dolaplarda öyle bir şey olmadığını söyleyince yarayı korumak için onu da aynı kumaşla sardı. Çocuk irkildi ama uyanmadı.

"Hava ılık olmasına rağmen ateş yüzünden titriyor. Bir battaniye lazım."

Bunun üzerine Laurent gece kendi omuzlarına alacağı battaniyeyi de hemen getirdi.

Bel şimdi küçük mutfakta yanında durmakta olan Laurent'a, "Biraz burada kalıp ateşini düşürmek için onu ıslak bezle sileceğim ve kendini güvende hissetmesini sağlayacağım," dedi. Genç adam başını salladı ve bitişikteki atölyede kendi yatacağı yeri hazırlamak üzere mutfaktan ayrıldı.

Bel suya batırdığı bir bezle çocuğun alnını silip saçlarını okşarken, "Tatlı çocuk," diye fısıldadı. "Yarın uyandığında ben burada olmayacağım ama korkma. Döndüğümde seni korumak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Ama şimdi gitmem gerek. İyi uykular."

Bel ayağa kalkarken battaniyenin altından bir el uzandı ve eteğini yakaladı. Çocuk gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu.

Sonra mükemmel bir Fransızcayla konuştu: "Bu gece benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım..." Sonra rahatça iç çekerek döndü ve gözlerini tekrar kapadı.

Bel mutfaktan çıkarken Laurent'a, "Gitmem gerek," dedi. Ardından iğneleyici bir dille ilave etti: "Hapishane kapısının anahtarı nerede?"

Laurent kısmen tamamlanmış İsa heykelini işaret ederek, "Izabela, biliyorsunuz, bunu yalnızca Profesör'ü ve ailesini korumak adına yapıyorum. Burası onların evi ve içeride büyük sanat eserleri var," diye hatırlattı.

"Elbette," dedi Bel, "ama bana söz vermelisiniz; yarın çocuk uyandığında ona burada güvende olduğunu söyleyeceksiniz. Ben de Profesör'le konuşup ona durumu açıklayacağım çünkü bu soruna neden olan benim. Şimdi gitmem gerek. Yarın sabah Senhorita da Silva Costa bana ne kadar kızacak, Tanrı bilir..."

"Izabela, Bel..." Genç kız kapıya doğru ilerlerken Laurent onu kolundan yakaladı, ansızın kendine doğru çekti ve kollarının arasına aldı. "Her şeyinle çok güzelsin... Hem için hem dışın... Ve ben artık aramızdaki bu maskaralığa, bu rol yapmalara devam edemeyeceğim. Eğer seni kollarıma almamı istemiyorsan lütfen söylemekten çekinme

ama Tanrı şahidimdir ki bu akşam ne kadar merhametli olduğunu görünce...” Başını iki yana salladı. “Hiç değilse dudaklarının dudaklarımına değdiğini hissetmek istedim...”

Bel bir uçurumun kenarında olduğunu ve düşecek olmayı hiç umursamadığını bilerek ona baktı ve “Seninim...” diye mırıldandı.

Laurent’ın dudakları, Bel’in dudaklarına değdi.

Ve yandaki mutfakta küçük çocuk aylardır ilk kez rahatça uyuyordu.

Bel ertesi akşam saat beşte atölyeye geldiğinde endişe içindeydi. Bunun sebebi sadece küçük çocuğun akıbeti değildi, Laurent'ın ona açılmasının ve öpüşmelerinin de yalnızca dün geceki aşırı duygusallığın bir sonucu olup olmadığını merak ediyordu.

Gün sonunda temizlenmekte olan Landowski onu görünce, "Ah!" dedi. "Azize Izabela da gelmiş..."

Bel bu yorum karşısında kızarak, "O nasıl, Profesör?" diye sordu.

"Sokakta bulduğunuz çocuk şu anda benim çocuklarımla birlikte akşam yemeği yiyor," dedi Landowski. "Sıksa bir fare gibi mutfakta uyuyuşunu görmesi için karımı çağırdığımda onun da sizin gibi hemen merhamet duyguları kabardı. Bitlenme korkusuyla onu bahçede hortumla ve karbolik sabunla tepeden tırnağa bir güzel yıkadı. Sonra da bir battaniyeye sarıp evimizde yatırdı."

"Teşekkür ederim, Profesör. Bu sorunu başınıza sardığım için özür dilerim."

"Bana kalsaydı onu ait olduğu yere, sokağa atardım ama siz kadınlar, hepiniz yumuşak kalplisiniz." Sonra tatlı bir tavrıyla ekledi: "Biz erkekler de buna müteşekkirim..."

"Nereden geldiğini size söyledi mi?"

"Hayır, çünkü karım meseleye el koyduğundan beri tek kelime etmedi. Dilsiz olduğunu düşünüyor."

"Mösyö, dilsiz olmadığını biliyorum. Dün gece yanından ayrılmadan az önce benimle konuşmuştu."

“Öyle mi? Ne kadar ilginç.” Landowski düşünceli bir şekilde başını salladı. “O halde şimdiye kadar konuşma yeteneğini başka kimseyle paylaşmak istemedi. Aynı zamanda vücuduna doladığı deri bir kese taşıyor. Karım onu üzerindeki paçavraları çıkardığında görmüş. Çocuk, karım onu yıkamak için keseyi çıkarmaya kalkıştığında karıma saldırgan bir köpek gibi hırlamış ve buna izin vermemiş. Neyse, göreceğiz... Görünüşüne bakılırsa benim tahminim, Polonyalı olduğu. Aynı kökleri taşıyan insanlar birbirini tanır. İyi geceler.”

Landowski atölyeden çıktığında Bel arkasına döndü ve Laurent’i kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona gülümserken buldu.

“Kimsesiz çocuğuna bakıldığı için artık mutlu musun?”

“Evet, ona yardım etmeme yardımcı olduğun için sana da teşekkür etmeliyim.”

“Bugün nasılsın, Bel’im?”

Bel gözlerini ondan kaçırarak, “Çok iyiyim, Mösyö,” diye karşılık verdi.

“Dün akşam aramızda yaşananlardan sonra pişman değil misin?” Laurent elini ona doğru uzattı ve Bel utangaç bir tavırla onun elini tuttu.

“Hayır, bir an için bile pişman olmadım.”

Laurent, “Tanrı’ya şükürler olsun,” diyerek derin bir nefes aldı, pencerelerden görünmemek için Bel’i mutfağa çekti ve aynı tutkuyla öpmeye başladı.

Böylece dudaklarının teması dışında gayet masumane olan aşkları başladı. İsa heykeli üzerinde çalışmak için olur olmaz saatlerde atölyeye gelen Landowski’ye yakalandıkları takdirde karşı karşıya gelecekleri risklerin farkındaydılar. Laurent’in elleri heykel üzerinde eskisinden daha hızlı çalışıyor ve birlikte geçirebilecekleri birkaç kaçamak dakika daha yaratmak için Bel’in yüzünü aceleyle şekillendiriyordu.

Bel bir akşam başını Laurent’in omuzuna dayamış, onun kollarının arasında dururken Laurent, “Tanrım, çok az zamanımız kaldı,

Izabela'nı..." dedi. "Haftaya bugün hayatımdan demir almış olacaksın. Buna nasıl dayanacağım?"

"Ya ben?.."

Laurent, "Seni ilk gördüğümde tabii ki güzelliğine hayran olmuş ve seninle flört etmek istemiştım," diyerek Bel'in gözlerini görebilmek için çenesini yukarıya kaldırdı. "Ama sonra, sen her gün benim için poz vermeye ve ruhunu açığa çıkarmaya başladığın zaman, sen gittikten sonra bile seni düşünmeye devam ettiğimi fark ettim. Son olarak da o gece gözlerinde o küçük çocuğa duyduğın merhameti gördüğümde seni sevdiğimi anladım." İç çekerek başını salladı. "Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemiştir. Bir kadına karşı bunları hissedeceğime asla inanmıyordum. Ama ne büyük talihsizlik ki başka biriyle nişanlı ve bir daha asla göremeyeceğim bir kadına karşı hissettim hepsini. Bu tanıdığım pek çok yazar arkadaşımın kitaplarında ve şiirlerinde yer alabilecek, çok dramatik bir durum. Ama ne yazık ki benim için gerçek."

"Evet, öyle," diyerek umutsuzca iç çekti Bel.

"O halde, *ma chérie*, kalan zamanımızı iyi değerlendirmeliyiz."

Bel, Paris'teki son haftasını, yakında eve dönecek olmasını bile düşünmeden çılgınca bir mutluluk ve trans hali içinde geçirdi. Hizmetçinin onun sandığını odasına getirip doldurmaya başlamasını, o sandık başka birine aitmiş gibi izledi. Eve dönüş yolculuğuyla ve Maria Georgiana'nın onun tek başına seyahat edecek olmasından duyduğu endişelerle ilgili konuşmalarıysa duymuyor gibiydi.

"Elbette başka çaresi yok. Düğün hazırlıkların için dönmen gerekiyor ama geminin yanaştığı limanlarda gemiden inmeyeceğine dair yemin etmelisin, özellikle de Afrika'da."

Bel otomatik bir şekilde, "Elbette," diye karşılık verdi. "Tamamen güvende olacağımdan eminim."

"Gemicilik şirketinin bürosuyla temas kurdum. Bana kamarotun yolculuk boyunca sana göz kulak olması için daha yaşlı, uygun bir kadın bulacağını söylediler."

Bel konuyu uzatmayacak şekilde, “Teşekkür ederim. Senhora,” dedi. Atölyeye gitmek üzere şapkasını takıyordu ve akli Laurent’da olduğu için ona söylenenleri duymuyordu bile.

“Heitor bana heykelinin bitmek üzere olduğunu söyledi. Yani bu akşam Landowski’nin stüdyosundaki son gecen. Yarın senin şerefine bir veda yemeği düzenlemek istiyoruz.” Maria Georgiana ona gülümsedi.

Bel ise ona neredeyse gizleyemediği bir nefretle baktı ama sonra bunun çok kaba bir tavır olduğunu fark etti. “Teşekkürler, Senhora. Çok naziksiniz.”

Atölyeye giderken arabada, bunun Laurent’ı görebileceği son gece olduğu gerçeğiyle sarsıldı.

Atölyeye geldiğinde Laurent memnun ve gururlu görünüyordu.

“Dün gece sen gittikten sonra heykeli bitirmek için sabaha kadar çalıştım,” diyerek üzerine bir örtü serilmiş heykeli işaret etti. “Görmek ister misin?”

Hissettiği acının Laurent’ın belirgin heyecanını bozmasını istemeyerek, “Evet, çok isterim,” diye mırıldandı. Bunun üzerine genç adam, heykelin üzerindeki örtüyü gösterişli bir hareketle çekti.

Bel görüntüsüne baktı ve her görsel incelemede olduğu gibi tepkisinden hemen emin olamadı. Laurent’ın onun formunu mükemmel bir şekilde yakalamış olduğunu görebiliyordu ve ona bakan yüz de kendisinininkiydi. Ama heykelde en çok dikkatini çeken şey, onu derin bir tefekkür içindeymiş gibi gösteren o dinginlik havası oldu.

“Ben... çok yalnız görünüyorum. Ve kederli,” dedi. “Çok yalın, hiç neşeli bir tarafı yok.”

“Hayır, bildiğin gibi Landowski’nin öğrettiği şey stildir. Stil de bu atölyede olmamın nedenidir. Bu akşam buradan ayrılmadan önce heykeli gördü ve bana şimdiye kadar çıkardığım en iyi iş olduğunu söyledi.”

“O zaman senin adına mutlu oldum, Laurent,” diye karşılık verdi Bel.

“Şey... belki ileride bunu bir sergimde görürsün ve kendi heykelin olduğunu bilirsin. Bu bana her zaman seni ve Paris’te geçirdiğimiz bu güzel günleri anımsatacak.”

Bel sonunda kontrolünü kaybetti ve başını ellerinin arasına alarak, "Yapma, lütfen yapma," diye inledi. "Buna dayanamıyorum."

"Izabela, lütfen ağlama." Laurent derhâl Bel'in yanına geldi ve omuzuna sarılarak onu teskin etmeye çalıştı. "Eğer elimden bir şey gelseydi yemin ederim yapardım. Unutma, ben seni sevmekte özgürüm, beni sevmekte özgür olmayan *sensin...*"

"Biliyorum," dedi Bel, "ve bu gece birlikte geçireceğimiz son gece olacak çünkü evden çıkarken Maria Georgiana yarın akşam benim için bir veda partisi vermek istediklerini söyledi. Ertesi gün de Rio'ya dönmek için gemiye bineceğim. Ayrıca artık benimle işin bitti." Bel perişan bir halde heykeli işaret etti.

"Bel, inan bana, daha yeni başladım..."

Bel başını tekrar genç adamın omuzuna gömdü. "Ne yapabiliriz? Ne yapılabilir?"

Kısa bir duraksamadan sonra Laurent konuştu: "Brezilya'ya dönme, Izabela... Benimle birlikte Paris'te kal."

Bel duyduğu şeylere inanmakta güçlük çekerek derin bir nefes aldı.

"Dinle," dedi Laurent. Bel'i elinden tutup sıraya oturtttuktan sonra kendisi de yanına oturdu. "Zengin nişanlının verebilecekleriyle kıyaslandığında sana sunabileceğim hiçbir şey yok. Sadece Montparnasse'ta kışları buz, yazları fırın gibi olan bir tavan arası odam var. Koşullarımı değiştirebilecek tek şey de bu eller. Ama yemin ederim, seni başka hiçbir erkeğin sevemeyeceği şekilde sevebilirim, Izabela."

Bel, Laurent'ın göğsüne yaslandı ve sözlerini, susuzluktan kavrulmuş ağzına süzülen su damlalarımıyş gibi dinledi. Orada, kollarının arasında otururken ilk kez onunla bir geleceği görür gibi oldu...Ve bu öylesine kışkırtıcı bir mükemmellikteydi ki... Ama Laurent'ın söylediği her şeye rağmen Bel, o görüntüyü kafasından silmesi gerektiğini biliyordu.

"Laurent, yapamayacağımı biliyorsun. Ailem mahvolur. Gustavo'yla evlenecek olmam babamın hayallerinin doruk noktası. Hayatı boyunca uğruna çalıştığı şey. Bunu ona ve tatlı anneme nasıl yaparım?"

“Yapamayacak olmanı anlıyorum ama benim seni nasıl istediğimi de anlamamı istiyorum. Gitmeden önce...” diye ekledi Laurent.

“Ben senin gibi değilim,” diyerek başını iki yana salladı Bel. “Belki dünyalarımız çok farklı olduğu için, belki de sadece sen erkek, ben kadın olduğum için... Ama benim ülkemde aile her şeydir.”

“Buna saygı duyarım,” dedi Laurent, “yine de bence insanın başkalarını düşünmeyi bırakıp kendini düşünmeye başlamasını gerektiren bir sınır vardır. Sevmediği bir adamla evlenmek ve istemediği bir hayata yerleştirilmek –temelde kendi mutluluğunu feda etmek– en fedakâr evlat için bile aşırıya kaçmak olur.”

Bel umarsızca, “Başka seçeneğim yok,” diye karşılık verdi.

“Neden böyle düşündüğünü anlıyorum ama bildiğin gibi her insan özgür iradeye sahiptir. Bizi hayvanlardan ayıran şey budur. Peki...” Laurent bir sonraki cümlesini düşünmek için duraksadı. “Nişanlının durumu ne? Bana seni sevdiğini söylemiştin.”

“Evet, öyle olduğuna inanıyorum.”

“O halde kendisine asla aynı hisleri duymayacak bir kadınla evli olmakla nasıl baş edebilecek? Senin soğukluğun ve onunla görev icabı evlendiğini bilmesi kendi kendini yiyip bitirmesine neden olmayacak mı?”

“Annem onu zamanla sevebileceğimi söylüyor, ona inanmak zorundayım.”

“Peki öyleyse...” Laurent’ın kolu Bel’in omuzundan düştü. “Sana hayatta şans ve mutluluk dilemeliyim. Sanırım burada işimiz bitti.” Birdenbire ayağa kalktı ve Bel’den uzaklaşarak atölyeye gitti.

“Lütfen Laurent, böyle yapma. Bunlar bizim birlikte geçireceğimiz son dakikalar,” diye yalvardı Bel.

“Izabela, söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Sana olan aşkımı ve bağlılığımı ilan ettim. Senden eve dönmemeni, burada benimle kalmanı istedim.” Laurent hüzünle omuz silti. “Yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Bir gün kocanı sevebileceğini söylemene dayanamıyorsam beni affet.”

Bel'in aklı bir çelişkiler yumağına dönüşmüştü. Kalbi küt küt carpıyor ve kendini hasta hissediyordu. Laurent'ın bu dünyadan göç etmiş sevilen bir akrabanın cenazesinin üzerini örtmesi gibi heykelin üzerine bir mobilya örtüsü sererek onu gözlerden saklayışını izledi. Bu davranışın sembolik mi yoksa işlevsel bir şey mi olduğunu anlayamadı ve anlamak da istemedi. Ama bu hareket onu oturduğu sıradan kaldırmıştı. Bel genç adama doğru yürüdü.

Parmaklarını şakaklarına götürürken, "Laurent, lütfen, bana düşünmek için zaman vermelisin... düşünmem gerek," dedi hıçkırıklara boğularak.

Laurent konuşmadan önce bir an bocalayarak duraksadı. "Bir daha atölyeye gelemeyeceğini biliyorum," dedi. "Ama lütfen, bu senden isteyeceğim en son şey, yarın benimle Paris'te buluşur musun?"

"Bir yararı var mı?"

"Sana yalvarıyorum, Izabela. Sadece nerede ve ne zaman olacağını söyle."

Bel onun gözlerinin içine baktı ve ona karşı koyacak gücünün olmadığını anladı. "Avenue de Marigny ile Avenue Gabriel arasındaki parkın güney kapısında. Saat üçte buluşalım."

Laurent ona baktı ve başını salladı. "Orada olacağım. İyi geceler, Bel..."

Bel artık söyleyecek bir şeyi kalmadığı için atölyeden ayrıldı ve bahçeden geçerken o küçük çocuğun orada tek başına durup yıldızlara baktığını gördü. Ona doğru yürüdü ve çocuk onu görünce gülümsedi.

"Merhaba," dedi Bel. "Çok daha iyi görünüyorsun? Nasılsın?"

Çocuk başını salladı, Bel ufaklığın onu anladığını biliyordu.

"Yarından sonraki gün Brezilya'daki evime gitmek üzere Fransa'dan ayrılıyorum." Çantasından küçük bir not defteri çıkardı ve üzerine bir şeyler yazdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen benimle iletişime geç. Burada adım ve ailemin adresi yazıyor." Sayfayı not defterinden yırttı ve oğlana verdi. Sonra çocuğun kelimeleri dikkatle telaffuz ederek oku-

masını izledi. Çantasını bir kez daha karıştırarak içinden yirmi frank çıkardı, çocuğun küçük eline sıkıştırdı ve eğilip onu alnından öptü.

“Elveda, *querido*, iyi şanslar.”

İleride Paris'teki günlerini düşündüğünde Bel'in en iyi hatırladığı şey o uzun, uykusuz geceler olacaktı. Maria Elisa yatağında mışıl mışıl uyurken Bel perdeyi hafifçe aralayıp pencerenin önünde oturarak aşağıdaki sokağı izler, dışarıdaki güzellikleri hayal ederdi.

Alev alev yanan alnını soğuk cama yaslayarak oturduğu o gece de en uzun gecelerinden biriydi. Kendi kendine sorduğu sorular geleceğini belirleyecekti.

O karanlık gece sona ererken kararını verdiğinde ruh halini yansıtan gri şafağın ışığı perdelerin arasından içeri sızmaya başlamıştı. Bel perişan bir halde yatağına döndü.

Bel, “Veda etmeye geldim,” dediğinde Laurent'in umut dolu görüntüsü paramparça olup ayağının altındaki taşlı zemine toz gibi döküldü. “Aileme ihanet edemem. Nedenini anlıyorsunuz.”

Laurent bakışlarını ayaklarına indirdi ve büyük bir çaba sarf ederek, “Anlıyorum,” dedi.

“Artık gitsem iyi olacak. Benimle buluşmaya geldiğin için teşekkür ederim. Sana hayatın sunabileceği bütün neşeyi ve mutluluğu diliyorum. Bir gün senden ve heykellerinden bahsedildiğini duyacağımdan eminim. Ve yine eminim ki saygıyla anılacaksın...”

Bel ayağa kalktı. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışmaktan vücudundaki her bir kas gerilmişti. Uzandı ve Laurent'i yanağından öptü. “Hoşça kal, Laurent. Tanrı seni korusun.”

Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Birkaç saniye sonra omuzunda bir el hissetti.

“Bel, eğer fikrini değiştirirsen seni bekliyor olacağımı bil lütfen. *Au revoir*, aşkım.” Laurent döndü ve çimenlerin üzerinde hızla aksi yöne doğru koşmaya başladı.

Bel sonraki yirmi dört saati ve da Silva Costalar tarafından hazırlanan özel akşam yemeğini bir şekilde atlatmayı başardı.

Bütün aile Bel'in şerefine şampanya kadehlerini kaldırırken, "Ne yazık ki düğününüzde yanınızda olamayacağız," dedi Heitor, "ama size ve nişanlınıza dünyadaki bütün mutlulukları diliyoruz."

Yemekten sonra Bel'e Fransa'da geçirdiği günleri hatırlatması için Limoges porseleninden harikulade bir kahve demliği ve fincan seti hediye ettiler. Ailece yemekten kalkarlarken Heitor ona gülümsedi.

"Evinize döndüğünüz için mutlu musunuz, Izabela?"

"Ailemi görmeyi iple çekiyorum. Nişanlımı da tabii," diye ekledi Bel aceleyle. "Ama Paris'i çok özleyeceğim."

"Belki bir gün Corcovado Dağı'nın tepesinde İsa anıtını gördüğünüzde çocuklarınıza onun yaratılışına nasıl katkıda bulunduğunuzu anlatacaksınız."

"Evet, bundan onur duyarım," dedi Bel. "Çalışmalar nasıl gidiyor?"

"Bildığınız gibi Landowski dört metrelik modeli hemen hemen tamamladı. Şimdi bu ölçüleri otuz metreye çıkarmak için bana ve tasarımcılarıma yetecek büyüklükte bir yer bulmam gerek. Landowski önümüzdeki hafta tam boyuttaki baş ve eller üzerinde çalışmaya başlayacak. Son görüşmemizde model olarak kullanmak üzere Senhor Brouilly'ye sizin ve Senhorita Lopez de Almeida'nın ellerinin kalıbını aldırıldığını söylemişti. Belki de," diye devam etti Heitor, "sizin bu zarif parmaklarınız günün birinde Corcovado Dağı'nın tepesinden Rio'yu kutsar."

Maria Georgiana, sağ salim gemiye bindiğinden emin olmak için Maria Elisa'yla birlikte Bel'e eşlik etmekte ısrar etti. Neyse ki Bel'i kamarasına götürür götürmez kamarotla düzenlemeleri konuşmak üzere aceleyle oradan ayrılarak iki kızı birkaç dakikalığına yalnız bıraktı.

Maria Elisa veda etmek için arkadaşını öperken, "Mutlu ol, sevgili Izabela," dedi.

"Deneyeceğim," dedi Bel, arkadaşının dikkatli bakışları altında.

"Bir terslik mi var?"

"Hayır, ben... sanırım sadece evlilik konusunda biraz gerginim."

"Pekâlâ, bana yaz ve her şeyi anlat. Rio'ya döndüğüm zaman görüşmek üzere. Bel, ben..."

"Ne oldu?"

O sırada geminin kampanası çaldı ve kalkışa yarım saat kaldığını haber verdi.

"Paris'te geçirdiğin zamanları hatırla ama lütfen Gustavo'yla kuracağın geleceğe de sarıl."

Bel, Maria Elisa'ya baktı ve ne demek istediğini içgüdüsel olarak anladı.

"Dediğin gibi yapacağım, söz veriyorum."

Maria Georgiana tekrar kamaraya döndü. "Kamarotun çevresini yolcular sarmıştı, bu yüzden onunla şahsen konuşamadım ama kendini ona tanıtmayı unutma. Senin tek başına seyahat eden bir kadın olduğunu biliyor zaten. Şaperon olarak uygun birini bulacağından eminim."

"Söylerim. söz veriyorum. Hoşça kalın. Senhora da Silva Costa. Nezaketiniz için çok teşekkür ederim."

"Pier Mauá'ya sağ salim yanaşana kadar bu gemiden dışarı adımla atmayacağın konusunda da söz vermelisin."

"Atmayacağım, söz veriyorum."

Bel son kez vedalaşmak için onlarla birlikte güverteye gitti. İki kadın gemiden inince gidip parmaklıklara yaslandı. Bunun Fransa'ya son görüşü olduğunu düşünerek Le Havre Limanı'nı seyretti.

Güneyde bir yerlerde Paris, onun içinde bir yerlerde de Laurent vardı. Gemi yavaşça rıhtımdan uzaklaşmaya başladı ve Bel gözlerini dikip ufukta eriyip gidene kadar sahil çizgisini seyretti.

“Elveda, aşkını, elveda...” diye fısıldadı. Sonra üzüntüden tükenmiş bir halde aşağıya, kamarasına doğru yürüdü.

Bu yolculuğu şimdiye kadar hevesle beklemiş olan mutlu insanların doldurduğu yemek salonundaki neşeli ortama katlanamayacak olan Bel, o akşam yemeğini odasında yedi. Yatağına uzandı ve geminin hafif sallantılarını hissederek, akşam çöktükçe penceresinin de kalbi gibi kararmasını seyretti.

Karadan uzaklaştıkça, hem gemi hem de kendi hayatı eve doğru yol aldıkça kalbindeki bu korkunç acının azalıp azalmayacağını merak etti. Ne de olsa sevgili anne ve babasına kavuşacak ve yeniden kendi ülkesinin aşinalığı içinde olacaktı.

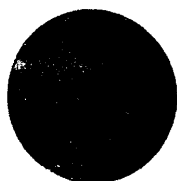
Düğün hazırlıkları da çoktan başlamıştı. Babası ona büyük bir heyecanla mektup yazmış ve nikâhın Rio’nun en güzel katedralinde kılılacağını, bunun çok ender bağışlanan bir onur olduğunu söylemişti.

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gemi Laurent’dan uzaklaştıkça Bel’in kalbi de Landowski’nin atölyesinin arkasında duran kaya parçaları gibi ağırlaşıyordu.

Gözyaşları yanaklarından yastığına süzülürken, “Kutsal Meryem,” diye dua etti. “Bana onsuz yaşama gücü ver çünkü şu anda buna nasıl dayanacağımı bilmiyorum...”

Maia

30 Haziran 2007

Dolunay

13; 49; 44

Son mektubu da okuduktan sonra saatin gece yarısına yaklaştığını gördüm. Izabela buharlı gemide sevmediği adama geri dönüyor ve Laurent Brouilly'yi arkasında bırakıyordu.

L a u...

Damarlarımda akan heyecanla, artık o sabun taşı parçasının arkasında yazan üç harfin ne anlama geldiğini bildiğimi düşündüm; Bel'in gizli aşkı Laurent. *Casa*'nın bahçesinde duran kadın heykeli de tabii ki Bel'in Paris'te kaldığı günlerde yapılan heykeli olmalıydı. Ama denizin öteki tarafında yer alan Brezilya'ya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yarın mektupları baştan okuyacak –hikâyeyi öğrenmek için o kadar acele ediyordum ki ayrıntılara pek dikkat etmediğimin farkındaydım– ve Mösyö Laurent Brouilly'yi internette araştıracaktım. Adı kesinlikle yabancı gelmiyordu. Bitkin bir halde elbiselerimi çıkardım, örtüyü üzerime çektim ve bir elim hâlâ geçmişimin üzerinde dururken uyuyakaldım.

Kulak tırmalayan bir çınlama sesi beni uyandırdı ve dağınık zihnimin, o sesin yatağımın baş ucundaki telefonda geldiğini kavraması birkaç saniyemi aldı. Sehpaye uzanarak ahizeyi kulağıma dayadım. “Alo?”

“Maia, ben Floriano. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Bir gece önce ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissederek, “Ben... daha iyiyim,” dedim.

“Güzel. Bugün buluşabilir miyiz? Size anlatacak çok şeyim var.”

Benim de sana, diye düşündüm ama söylemedim. “Elbette.”

“Hava çok güzel, sahilde bir yürüyüş yapalım. Saat on birde sizi lobide bekleyeyim mi?”

“Evet. Ama lütfen, Floriano, eğer yapacak başka şeyleriniz varsa ben...”

“Maia, ben bir roman yazarıyım. Masaya oturup yazı yazmamak için bahane olabilecek her şey canıma minnettir. Bir saate kadar görürüz.”

Oda servisinden kahvaltı sipariş ettim ve öğrendiklerimi kafamda netleştirmek için ilk mektupları tekrar okudum. Saatin farkına vardığımda hızlıca duş aldım ve tam on birde lobiye indim.

Floriano oturmuş, dizlerinde duran kabarık, plastik portföyden bir sayfa okuyarak beni bekliyordu.

“Günaydın,” diyerek selamladım onu.

Bana bakarak, “Günaydın,” diye karşılık verdi. “İyi görünüyorsunuz.”

“Evet, iyiyim,” dedim ve ona gerçeği hemen anlatmaya karar vererek yanına oturdum. “Floriano, dün akşam odamda kalmama neden olan şey sadece midem değildi. Dün *Casa*’dan ayrılırken yaşlı hizmetkâr Yara bana bir paket verdi,” diye itiraf ettim. “Ve gizli kalacağına dair bana yemin ettirdi.”

“Anlıyorum.” Floriano şaşırmıştı. “Peki, ne vardı o pakette?”

“Izabela Bonifacio tarafından o zamanki hizmetçisine yazılan mektuplar. Loen Fagundes adında bir kadın. Yara’nın annesiymiş.”

“Evet.”

“Dün size bundan bahsetmediğim için özür dilerim. Size bahsetmeden önce onları okumak istedim. Mektuplardan kimseye bahsetmeyeceğiniz konusunda yemin etmelisiniz. Yara, Senhora Carvalho’nun o mektupları bana verdiğini öğrenmesinden çok korkuyor.”

Floriano sağduyulu bir tavırla başını sallayarak, “Elbette,” dedi. “Sorun değil. Anlıyorum. Ne de olsa bu benim değil, sizin aileniz. Ve sizin de zor güvenen biri olduğunuzu düşünüyorum. Kendinize sakladığınız daha pek çok sırrınızın olduğundan eminim. Peki, mektup-

larda yazılanları benimle paylaşmak istiyor musunuz, yoksa istemiyor musunuz? Karar sizindir, hayır derseniz de hiç gücenmeyeceğim.”

Floriano'nun, babamın da mektubunda söylediklerinin özünü yansıtan bu isabetli değerlendirmesine şaşırarak, “Evet, tabii ki sizinle memnuniyetle paylaşırım,” dedim.

“O halde bir yandan yürüyelim bir yandan konuşalım.”

Floriano'yla birlikte lobiden çıktık ve karşıdan karşıya geçerek kumsaldaki yürüyüş yoluna gittik. Plaja gidenlere taze Hindistan cevizi sütü ve atıştırma malikar satan büfelerin önü kalabalıklaşmaya başlamıştı bile.

“Copacabana'ya kadar yürüyelim de size büyük büyükannenizin görkemli düğününün yapıldığı yeri göstereyim.”

“Ve on sekizinci doğum gününün kutlandığı yeri,” diye ilave ettim.

“Evet, yanımda *biblioteca*'nın gazete arşivinden alınmış bazı fotoğrafları da var. Şimdi eğer rahatsız olmayacaksanız, Maia, bana keşfettiğiniz her şeyi anlatın.”

Ipanema Plajı'nda yürürken ona mektuplardan öğrendiklerimi elimden geldiğince ayrıntılı bir şekilde anlattım.

Floriano'nun Copacabana Plajı olduğunu söylediği yere vardığımızda ünlü Copacabana Palace Hotel'e kadar yürüdük. Baştan aşağı yenilenmiş ve kesinlikle gözden kaçırılması mümkün olmayan, Rio'nun mimari tacının ikonik mücevherlerinden biri niteliğindeki otel. güneşin altında muhteşem bir beyazlıkla parlıyordu.

Dış cephesine bakarken, “Gerçekten çok etkileyici,” dedim. “Bel ve Gustavo'nun düğünleri için buranın seçilmesinin nedeni gün gibi ortada. Izabela'nın harikulade gelinliği içinde orada durup Rio'nun ileri gelenleri tarafından kutlanışını gözümde canlandırabiliyorum.”

Sabah güneşi çok güçlü olduğu için plaj büfelerinin şemsiyelerinin gölgesindeki iki tabureye oturduk. Floriano kendisi için bir bira, benim için de Hindistan cevizi sütü rica etti.

“*Musen de Republica*'nın UV görüntüleme bölümündeki arkadaşım öncelikle sabun taşı parçasının üzerindeki iki ismi saptadı. Tarih ve

diğer yazılar üzerinde hâlâ çalışıyor ama isimler kesinlikle 'Izabela Aires Cabral' ve 'Laurent Brouilly'. Tabii ki artık bu harflerin, Bel'in Paris'teki aşkının kim olduğunu su götürmez şekilde kanıtladığını ikimiz de biliyoruz. Kendisi Fransa'da çok ünlü bir heykeltıraş olmuş. Bakın..." Floriano plastik portföyden birkaç sayfa çıkardı ve bana uzattı. "Bunlar eserlerinden bazıları."

Laurent Brouilly'nin heykellerinin grenli görüntülerine baktım. Çoğunlukla *A Casa das Orquídeas*'ın bahçesinde gördüğüme benzeyen yalın insan figürleriydi. Çok sayıda da eski moda asker üniforması giymiş erkek heykeli vardı.

"Heykeltıraş olarak ününü, Direniş'e katıldığı İkinci Dünya Savaşı'nda kazanmış," diye açıkladı Floriano. "Wikipedia'daki sayfasında cesaret madalyasıyla onurlandırıldığı yazıyor. Kesinlikle çok ilginç bir adam. İşte, bu da fotoğrafı. Gördüğünüz gibi çirkin bir erkek olduğu asla söylenemez."

Laurent'ın yakışıklı yüzünü inceledim. Güçlü, kemerli burnu, keskin hatlı, biçimli çenesi ve belirgin elmacık kemikleriyle bariz bir şekilde Fransız özelliklerine sahipti.

"Bu da Gustavo ile Izabela'nın düğün fotoğrafı."

Fotoğrafı aldım ve Izabela'dan önce Gustavo'ya baktım. Laurent'la aralarındaki zıtlık daha fazla olamazdı. Gücsüz fiziksel yapısı, küçük ve sivri yüz hatlarıyla birleştiğinde Bel ile Maria Elisa'nın onu neden bir dağ gelinciğine benzettikleri anlaşılıyordu. Ama gözlerindeki sevecenliği de görebiliyordum.

Sonra Izabela'ya baktım. Yüzü benimkine çok benziyordu. Fotoğrafı yerine koymak üzereyken boynundaki kolye dikkatimi çekti.

"Aman Tanrım!"

"Ne?"

"Bakın..." Floriano'ya nereye bakması gerektiğini gösterirken parmaklarım içgüdüsel olarak boynumdaki ay taşı kolyeye gitti.

Floriano fotoğrafa ve bana dikkatle baktı. "Evet, Maia. Bu ikisi aynı kolye gibi görünüyor."

“Yara’nın mektupları bana vermesinin nedeni buydu. Bana kolyeyi tanıdığını söylemişti.”

Floriano, “Yani Aires Cabrallarla akraba olduğunuza nihayet inandınız mı?” diyerek bana gülümsedi.

“Evet, inandım,” dedim, ilk kez gerçekten ikna olmuşum. “Bu inkâr edilemez bir kanıt.”

“Mutlu olmalısınız.”

“Öyleyim, ama...” Kâğıtları yerine bırakarak iç çektim. Floriano da bir sigara yaktı ve bana baktı.

“Ne oldu?”

“Sevmediği Gustavo Aires Cabral’la evlenmek için Fransa’da âşık olduğu adamdan ayrılmış. Bu çok üzücü.”

“Siz bir romantiksiniz, Maia.”

“Hayır, ama Izabela’nın Laurent Brouilly’ye olan aşkı konusunda hizmetçisine yazdığı mektupları okuyunca hikâyeden etkilenmemek mümkün değil.”

“Eh, umarım yakında bunu yapmama izin verirsiniz.”

“Elbette,” dedim. “Ayrıca belki de Izabela’nın Laurent’a olan hisleri yalnızca bir ilk aşk heyecanından başka bir şey değildi.”

Floriano, “Doğru,” dedi. “Ama eğer öyleyse babanız geçmişinizle ilgili bir ipucu olarak neden size o sabun taşı mozaik parçasını verdi? Izabela ile kocasının bir fotoğrafını vermesi çok daha kolay olurdu.”

“Bilmiyorum,” diyerek iç çektim. “Belki de hiç bilemeyeceğim. Yani elimde Paris’ten ayrılıp Rio’ya döndüğü 1928 yılının Ekim ayından sonrasına ait hiç mektup yok. Bu yüzden Gustavo’yla evlenip onunla burada yaşadığını varsaymam gerekiyor.”

“Aslında ben bütün hikâyenin *bundan* ibaret olduğunu sanmıyorum,” dedi Floriano. Başka bir fotoğraf fotokopisi çıkardı ve bana uzattı. “Bu, 1929 yılının Ocak ayında çekilmiş İsa heykelinin alçıdan baş kalıbının Fransa’dan getirildiği ve gemiden indirildiği an. Onun yanındaki şu garip cisim de aslında devasa bir elin avuç kısmı. Bu fotoğrafta iki adam var. Bunlardan birinin, İsa heykelinin proje yö-

neticisi Heitor Levy olduğunu biliyorum. Şimdi öteki kişiye yakından bakın.” Floriano parmağıyla fotoğraftaki kişiyi gösterdi.

İsa'nın eline yaslanmış olan adamın yüzüne dikkatle baktım. Floriano'nun az önce vermiş olduğu fotoğrafla karşılaştırdım.

“Aman Tanrım, bu Laurent Brouilly!”

“Evet, öyle.”

“Yani Rio'ya mı gelmiş?”

“Öyle görünüyor. Sanırım Fransa'dan İsa projesi için gelmiş olabileceğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yok.”

“Ve belki de Izabela'yı görmek için?..” diye sorguladım.

“Bir tarihçi olarak asla böyle varsayımlarda bulunamam. Siz sadece Bel'in Laurent'a olan duygularını okudunuz. Laurent'ın nasıl hissettiğinden emin olamayız,” diye hatırlattı Floriano.

“Doğru. Ama mektuplarında Bel'in, Paul Landowski'nin stüdyosunda poz verdiğiinden söz ettiği heykel şimdi *A Casa das Orquídeas*'ın bahçesinde duruyor. Ayrıca hizmetçisi Loen'e, Laurent'in Brezilya'ya dönmeyip Fransa'da kalması için yalvardığını da söylemiş. Buraya onun için mi geldiğini merak ediyorum. Ama burada buluşup buluşmadıklarını nasıl anlayabiliriz ki?”

“Arkadaşınız Yara'ya sorarız,” diyerek omuz silkti Floriano. “Eğer size bu mektupları verdiyse, sanırım herhangi bir nedenle gerçeği bilmenizi istediğini söylemek yanlış olmaz.”

“Ama hanımından çok korkuyor. Bana mektupları vermesi başka, benimle ailemin geçmişi hakkında konuşması başka.”

Floriano kesin bir tavırla, “Maia,” dedi, “yenilgiyi bu kadar çabuk kabullenmekten vazgeçin. Size zaten bu mektupları verecek kadar güvenmiş. Şimdi otelinize dönüp o mektupları ben de okusam nasıl olur?”

“Pekâlâ.”

Floriano süitimde oturup Bel'in mektuplarını okurken ben de Atlantik Okyanusu'nun azgın dalgalarında yüzmek için yolun karşısındaki Ipanema Plajı'na gittim. Güneşte kurumayı beklerken Floriano'nun

haklı olduğuna ve keşfetmek için dünyanın öteki ucundan geldiğim bu hikâyenin peşinden gitmekten korkmamam gerektiğine karar verdim.

Plaıda sıcak kumda yatarken bunu yapma konusundaki ayak diretişimin, atacağım her adımın beni gerçek anne ve babam hakkındaki gerçekleri keşfetmeye daha çok yakınlaştıracığı fikriyle bir ilgisinin olup olmadığını merak ettim. Hayatta olup olmadıkları, hatta Salt Baba'nın neden bana mantiken bakmam gerekenden daha eski bir geçmişe dair ipuçları verdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca Senhora Carvalho kızının –şu anda benim annem olabilecek yaşta bir kadın– bir çocuğu olduğu gerçeğini bile kabul etmemekte neden bu kadar inat ediyordu?

Salt Baba'nın halkalı küre üzerine yazdığı yazıyı bir kez daha hatırladım.

Kaçamazdım ve kaçmamalıydım.

Oteldeki süitime vardığımda Floriano'ya sordum: “Yara'nın bize söyleyeceği başka şeyler olup olmadığını öğrenmek için benimle birlikte tekrar Casa'ya gelir misiniz?”

Floriano okuduğu mektuptan başını kaldırmadan, “Elbette,” dedi. “Sadece birkaç mektup kaldı.”

“Siz onları okumayı bitirirken ben duş alacağım.”

“Tamam.”

Banyomun kapısını kapatıp giysilerimi çıkardıktan sonra Floriano'nun yan odadaki varlığının şiddetle farkında olarak duşun altına girdim. İki gün önce benim için tamamen yabancı olmasına rağmen dostça tavırları ve rahat davranışları onu çok daha uzun zamandır tanıdığım hissine kapılmama neden oluyordu.

Öte yandan çevirisini yaptığım kitabı felsefi, etkileyici ve insani endişelerle doluydu. Sanırım bu yüzden onun kendini şu anda birkaç metre ötemde, yan odada oturmakta olan adamdan daha fazla ciddiye alan bir adam olmasını beklemiştim. Banyodan çıktığımda Floriano'yu mektupları düzgünce sıraya koymuş, pencereden bakarken buldum.

“Bunları kasaya koymak ister misiniz?” diye sordu.

“Evet.”

Mektupları bana verdi ve kasayı açmaya gitti.

Ansızın, “Teşekkür ederim, Maia,” dedi.

“Niçin?” diye sordum kasanın şifresini girerken.

“Bu mektuplar konusunda sırdaşınız olmama izin verdiğiniz için. Pek çok meslektaşım bunları okuma ayrıcalığına sahip olmak için can atardı. Büyük büyükannenizin heykelin yapılışı sırasında orada olması, Heitor da Silva Costa ve ailesiyle aynı çatı altında yaşaması ve İsa heykelinin kalıplarının hazırlandığı sırada Landowski’nin atölyesinde poz vermiş olması gerçekten hayret verici. Onur duydum, cidden,” dedi Floriano önümde hafifçe reverans yaparak.

“Teşekkürü asıl hak eden sizsiniz. Yapbozun parçalarını bir araya getirmede bana şimdiden çok yardımınız dokundu.”

“Öyleyse haydi, *Casa*’ya gidelim. Bakalım yapboza birkaç parça daha ilave edebilecek miyiz?”

“Sizin dışarıda beklemeniz gerekecek, Floriano. Mektuplardan kimseye bahsetmeyeceğime dair Yara’ya söz verdim. Güvenini boşa çıkarmak istemem.”

“O halde ben de yalnızca Senhorita için şoförlük yaparım.” Floriano gülümsedi. “Gidelim mi?”

Odadan çıkıp asansörlere doğru yürüdük ve Floriano asansörün düğmesine bastı. Kapı açıldığında içeri girerken Floriano’nun aynadan benim görüntümü incelediğini gördüm.

“Bronzlaşmışsınız. Size yakışmış. Şimdi,” dedi kapı açıldığında amaçlı bir tavırla lobide yürürken, “daima ileri...”

Yirmi dakika sonra Floriano arabayı *Casa*’nın karşısındaki kaldırıma park etti. Pashlı demir kapının önünden geçerken dünkü ziyaretimizden sonra kapıya asma kilit takılmış olduğunu gördük.

İkimiz birden arabadan inerken, “Ne oldu acaba?” dedim. “Sizce Senhora Carvalho bizim tekrar geleceğimizi mi düşündü?”

Floriano bahçeyi çevreleyen fazlaca büyümüş çalılıklar boyunca yürüyerek benden uzaklaşırken, “Siz ne biliyorsanız ben de o kadar biliyorum,” diye karşılık verdi. “Eve yasal ya da yasa dışı başka bir giriş olup olmadığını araştıracağım.”

Demir parmaklıkların arkasındaki eve baktım, damarlarımda hayal kırıklığı ve hüsrana dolaşıyordu. Belki de ziyaretimizin zamanlaması yalnızca bir tesadüftü ve yaşlı kadın ile Yara’nın evden ayrılmaları –belki de bir akraba ziyareti için– daha önceden planlanmıştı. Ama işte o an, artık bana ait olduğuna inandığım geçmişi öğrenmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Floriano yanımda bitiverdi. “Burası kale gibi. Bütün çevresini dolaştım, elektrikli testereyle çalılıkları kesmekten başka çare yok. Evin arka tarafındaki çalılıkların arasından baktığımda arka pencere-lerin kepenkleri bile kapalıydı. Burası tamamen kapatılmış ve evde de kimse yok gibi görünüyor.”

“Ya geri gelmezlerse?” diye sordum, sesimdeki hayal kırıklığını fark ederek.

“Belli olmaz, Maia. Bu yalnızca kötü bir zamanlama olabilir. En azından evin bir posta kutusu var, yani Yara’ya bir not yazıp otel adresinizi ve telefon numaranızı bırakmanızı öneriyorum.”

“Ama ya notu yaşlı kadın bulursa?”

“Senhora Carvalho’nun geri geldiğinde posta kutusunu karıştırmayacağı konusunda size garanti verebilirim. O farklı bir dönemin kadını ve bunu yapmak hizmetçisinin işi. Mektuplar muhtemelen kendisine gümüş tepsi içinde iletiliyordur.” Floriano gülümsedi.

“Pekâlâ,” diyerek teklifini gönülsüzce kabul ettim, çantamdan not defterimi ve kalemimi çıkararak Yara’ya Floriano’nun önerdiği notu yazdım.

Posta kutusunun paslı metal kapağını açıp notu bırakırken, “Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Haydi gidelim,” dedi.

Rio'ya kadarki yirmi dakikalık yolculuğun başlarında sessizdim. Mektupları okumanın verdiği heyecan ve daha fazlasını öğrenme isteğimin sonuçsuz kalmış olması beni kederlendirmişti.

Ipanema Plajı boyunca ilerlerken Floriano düşüncelerimi okudu. "Umarım vazgeçmeyi düşünmüyorsunuzdur."

"Tabii ki düşünmüyorum. Ama bundan sonra ne yapabilirim, gerçekten bilmiyorum."

"Sabır önemlidir, Maia. Sadece bekleyip Yara'nın notunuza yanıt verip vermeyeceğini göreceğiz. Tabii geri dönüp dönmediklerini öğrenmek için arada bir *Casa*'yı kontrol etmeye devam etmeliyiz. Normal olarak bu şartlar altında büyük bir gizem yoktur, mantıklı bir nedeni olmalı. Bu arada bunun nasıl bir açıklaması olabileceğini düşünmenizi öneriyorum."

"Acaba akrabalarım ziyarete mi gittiler?" Daha önceki düşüncemi dile getirmiştım.

"Bu bir ihtimal ama yaşlı kadının ne kadar güçsüz olduğunu düşünecek olursak uzun yolculuklar yapabileceğinden şüpheliyim. Ya da gideceği yere varsa bile oradakilerle güzel güzel sohbet edebileceğinden..."

"O zaman belki de tekrar gelmemizden korktukları için gittiler."

"Bu da bir ihtimal ama uzak bir ihtimal. Senhora Carvalho tüm hayatı boyunca o evde yaşamış. Onunla akrabalığınızı tartışmaya pek hevesli görünmese de ona tabanca veya bıçakla saldıracak değildik," dedi Floriano muzip bir tavırla, bir yandan da araba kullanıyordu. "O yüzden hem yaşlı kadının hem de hizmetkârının evde olmamasının tek bir nedeninin olduğunu düşünüyorum..."

"Nedir o?"

"Senhora Carvalho hastalandı ve hastaneye kaldırılması gerekti. Bu yüzden sanırım civardaki hastaneleri arayıp son yirmi dört saat içinde sevgili 'büyük halamın' onlardan birine yatırılıp yatırılmadığını kontrol edeceğim."

Floriano'ya hayranlıkla baktım. "Haklı olabilirsiniz."

Floriano benim oteline giden sahil yolu yerine sağa, Avenida Vieira Suta'ya dönerek, "Benim evime gideceğiz ve bölge hastanelerinin numaralarına bakıp hepsini arayacağım," dedi.

"Lütfen, Floriano, sizi rahatsız etmek istemem. Bunu telefon numaralarına kendi bilgisayarımdan bakarak da yapabilirim."

"Maia, lütfen susar mısınız? Bu sabah okuduğum mektuplar bir tarihçi olarak gördüğüm en ilginç şeylerden biriydi. Onlarda size henüz söylemediğim bir şey daha var ve bu onları daha da ilginç hale getiriyor. Hatta İsa Peygamber hakkındaki çok eski bir gizemin çözülmesini bile sağlayabilir. Yani yardımlaşmamızın karşılıklı olduğuna inanın lütfen. Ama sizi uyarıyorum; evim Copacabana Palace'a pek benzemez..."

Ipanema Plajı'ndan uzaklaşmaya devam ediyorduk.

Kısa bir süre sonra Floriano sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve arabasını döküntü bir apartmanın önündeki dar kaldırıma park etti. Otele sadece beş ya da on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen burası bambaşka bir dünya gibiydi.

"Evet," dedi arabadan inip ön kapının merdivenlerinden çıkarken, "*chez moi*'ya³⁶ hoş geldiniz. Maalesef asansör yok." Apartman kapısını açtı ve dar basamaklardan ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Onu bir kat, bir kat daha ve bir kat daha çıkarak küçük bir sahanlığa gelip kapıyı açana dek izledim.

Floriano, "Dünyanın en temiz insanı değilim ama ev işte," diyerek beni tekrar uyardı. "Lütfen içeri girin."

Ben eşikte durup ne olursa olsun benim için hâlâ bir yabancı olan bu adamın evine giriyor olmanın verdiği kaygıyı yaşarken Floriano içeri girdi. Tanıştığımız ilk gece birlikte yaşadığı kızın içeri girebilmesi için eve dönmek zorunda kaldığını hatırlayarak bu düşüncüyü kafamdan attım ve onun arkasından içeri girdim.

Girdiğimiz oturma odası, Floriano'nun söylediği gibiydi; kullandıktan sonra yerlerine konmamış karmakarışık bir ıvır zıvır yığını. Yıpranmış deri kanepe ve koltuk, bir oturma grubu oluşturuyordu ve

sehpanın üzerinde kitaplar, kâğıtlar, içlerindeki yemek artıklarının kuruyup yapıştığı bir tabak ve izmaritlerle dolup taşan bir küllük vardı.

"Sizi üst kata çıkaracağım. Kesinlikle buradan daha hoş bir yerdir," dedi Floriano koridor boyunca yürürken.

Onu izleyerek bir kat daha merdiven çıktım ve iki kapısı olan küçük bir sahanlığa geldik. Floriano kapılardan birini açınca eğimli bir çatıyla korunan bir terasa çıktık. Çatının altında bir kaneppe, bir masa, sandalyeler, köşede bir dizüstü bilgisayarın durduğu bir sıra, onun üzerinde de bir kitap rafı vardı. Terasın ön kısmı açıktı, ortama canlılık ve renk katan çiçeklerle dolu saksılar kenar boyunca sıralanmıştı.

Floriano, "Çalıştığım ve yaşadığım yer burası. Rahatınıza bakın," dedi. Sonra masasına doğru gitti, bilgisayarı açtı ve oturdu.

Terasın kenarına doğru yürüdüm ve yakıcı güneşi hemen yüzümde hissettim. Dirseklerime yaslanarak yukarıya doğru baktığımda yalnızca birkaç yüz metre ötedeki üst üste yığılmış binalardan oluşan küçük kenti gördüm. Binaların üzerinde rüzgârda salınan uçurtmaları görebiliyor, davul sesine benzer boğuk sesler duyuyordum.

Otel odamın steril görünümünden sonra birdenbire şehrin gerçek nabzını tuttuğumu hissetmiştim. "Burası çok güzel," diyerek derin bir nefes aldım. "Şurası *favela* mı?" Arkamızdaki dağın üzerindeki evleri işaret ettim.

"Evet. Birkaç yıl öncesine kadar çok tehlikeli bir yerdi. Uyuşturucu ve cinayetten geçilmiyordu. Rio'nun en özel bölgelerinden biri olan Ipanema'ya kadar uzansa da bu civardaki sokaklarda kimse yaşamak istemiyordu," diye açıkladı Floriano. "Ama şimdi temizlendi ve hükümet burada oturanlar için bir teleferik bile yaptırdı. Bazıları o insanlar için bir çeşit temel sağlık hizmeti sağlansaydı paranın daha iyi değerlendirilmiş olabileceğini söyledi ama bu da bir başlangıçtır."

"Ama Brezilya giderek zenginleşiyor, öyle değil mi?" diye sordum.

"Evet, fakat hızlı gelişen her ekonomide olduğu gibi yeni edinilen bu servetten nüfusun çok küçük bir kısmı yararlanabiliyor. Fakir çoğunluğun hayatında çok az değişiklik oluyor. Hindistan'da ve Rusya'da da

aynı durum söz konusu. Her neyse..." Floriano iç çekti. "Brezilya'daki sosyal adaletsizlik konusuna girmeyelim. En favori tartışma konularımdan biridir ama şimdi tartışmamız gereken başka şeyler var." Dikkatini yine bilgisayarına yöneltti. "Şimdi, Senhora Carvalho'nun Rio'daki bir devlet hastanesine gitmek zorunda olmayan şanslı birkaç kişiden biri olduğumu varsayıyorum. Bu yüzden özel hastanelerin bir listesini arayacağım, sonra da oralara telefon ederiz. İşte burada..."

Yanına gidip omuzunun üzerinden eğilerek ekrana baktım.

"Yaklaşık on tane var. Listeyi yazıcıya gönderiyorum," dedi Floriano.

"Neden listedekileri yarı yarıya paylaşıyoruz?" diye önerdim.

"Pekâlâ. Ama santrale kendinizi yakın bir akraba olarak tanıtmayı unutmayın, torunu da olabilir." Floriano bana muzip bir bakış attı. "Yoksa size bilgi vermezler."

Sonraki on beş dakika için Floriano cep telefonunu alıp alt kata indi, ben de terasta benimkiyle listedeki numaraları aradım. Aradığım her santralden, son yirmi dört saat içinde Senhora Carvalho adında birinin hastaneye kabul edilmediği yanıtını aldığım için bir yere varmamıştım. Floriano elinde bir tepsile nihayet geldiğinde onun yüzü de aynı hikâyeyi anlatıyordu.

Masaya bir peynir tabağı, salam ve taze ekmek koyarken, "Moralinizi bozmayın, Maia," dedi. "Haydi, hem yiyeelim hem düşünelim."

Saatin altıyı geçtiğinin ve kahvaltıdan beri bir şey yemediğimin farkına vararak Floriano'nun getirdiği şeyleri büyük bir iştahla yedim. Floriano karnını doyurup bir sigara yakmak için terasın açık tarafına giderken ona, "Bel'in mektuplarında okuduğunuz ve bir gizemi çözebileceğini düşündüğünüz şey neydi?" diye sordum.

Terasın kenarından eğilip çökmekte olan alacakaranlığa bakarken, "Evet," dedi. "Bel'in mektuplarında bahsettiği kadın olan Margarida Lopes de Almeida'nın, Landowski'nin İsa heykelinin eli için kullandığı model olduğu düşünülüyordu. Mektuplarda Bel, Margarida'nın da Landowski'nin atölyesinde olduğunu, aynı zamanda da yetenekli bir piyanist olduğunu söylüyordu. Margarida, heykeli süsleyen ellerin

kendi elleri olduğu söylentilerini hayatı boyunca yalanlamamıştı. Sonra birkaç yıl önce ölüm döşegindeyken, Landowski'nin kullandığı ellerin kendi elleri olmadığını söyleyerek geri adım attı.”

Floriano lafı nereye getireceğini anlayıp anlamadığını görmek için beni inceledi.

“Bel, Landowski'nin Margarida'nın elleriyle birlikte kendi ellerinin kalıbını da aldığını yazmış,” diye karşılık verdim.

“Aynen öyle. Tabii Landowski, kalıbını aldığı ellerin ikisini de heykelin son halinde kullanmamış olabilir. Ama belki de Margarida her zaman biraz kuşku payı olduğunu biliyordu. Kim bilir? Belki de eller Izabela'nın, o zamanlar atölyede onunla birlikte olan genç kadının elleriydi...”

“Aman Tanrım,” dedim nefesim kesilerek, Floriano'nun ileri sürdüğü şeyin önemini bile güçlkle hesaplayabiliyordum. Böylesine ikonik bir şekilde uzanarak aşağıdaki dünyayı seven ve koruyan ellerin, aslında benim büyük büyükannemin elleri olabileceği gerçeği...

“Açık söylemek gerekirse bu konunun aslını öğrenmemizin mümkün olabileceğini sanmıyorum ama mektupların beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını anlayabilirsiniz,” dedi Floriano. “Ve eğer Yara mektupta yazılanları dünyaya açıklamayı kabul ederse birçok kişiyi de heyecanlandıracak. Yani sadece aile geçmişinizin keşfi adına değil, Maia, Brezilya'nın geçmişi için de araştırmaktan vazgeçmemeliyiz.”

“Evet, vazgeçmemeliyiz,” dedim. “Ama sanırım bir çıkmaza girdik.”

“Tek yapmamız gereken geri dönmek ve ilerlememizi sağlayacak başka bir yol planlamak.”

“Şey, daha önce düşündüğüm bir şey daha vardı...” dedim.

“Nedir o?” diye sordu Floriano beni teşvik etmek istercesine.

“Yara, hanımının çok hasta olduğunu, ölmek üzere olduğunu söylemişti. O sıralar bunu bizden kurtulmak için bahane olarak kullanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Ama Senhora Carvalho gerçekten çok halsiz görünüyordu ve yanındaki sehpanın üstü ilaç şişeleriyle doluydu. Söylemeye çalıştığım şey şu: İsviçre’de hayatının sonuna yaklaşan ve

acı çeken insanlar, tedavisi olanaksız hastaların bakıldığı hastanelere gidebiliyorlar. Brezilya'da da böyle bir şey var mı?"

"Evet, zenginler için var. Aslında Rio'nun hemen dışında rahibelerin işlettiği bir yer var. Aires Cabral ailesi de koyu Katolik bir ailedir. Biliyor musunuz, Maia, haklı olabilirsiniz?" Floriano ayağa kalktı ve bilgisayarına doğru gidecekken kapı birden açıldı. Üzerinde Hello Kitty baskılı bir tişört ve pembe bir şort olan kara gözlü, küçük bir kız hızla gidip Floriano'nun kollarına atıldı.

"*Papai!*"³⁷

Floriano, "Merhaba, *minha pequena*. Günün nasıl geçti?" diyerek ona gülümsedi.

"İyiymi ama seni özledim."

Gözlerimi açık kapıya çevirdiğimde genç, narin bir kadının kapıda durduğunu gördüm. Kısa bir an için bana baktı ve "merhaba" dercesine gülümsedikten sonra kıza döndü. "Gel artık, Valentina... Baban meşgul, senin de duş alman lazım." Ardından belli birine hitap etmeden ekledi: "Hava sıcak olduğu için okuldan sonra plaja gittik."

Babası Valentina'yı yere indirirken küçük kız, "Burada seninle biraz daha kalamaz mıyım, *Papai?*" diyerek hafifçe dudak büktü.

"Sen şimdi git ve duş al, yatmaya hazır olduğunda kitabını bana getir ki sana bir sonraki bölümü okuyayım." Floriano küçük kızın koyu renkli saçlarını şefkatle öptükten sonra onu genç kadına doğru hafifçe itti. "Sonra görüşürüz, *querida*."

Kapı arkalarından kapandıktan sonra ayağa kalkarak, "Benim de gitmem gerek," dedim. "Yeterince vaktinizi aldım."

"Aklıma gelen manastır hastanesini aramadan olmaz," dedi Floriano bilgisayarının başına otururken.

"Kızınız çok güzel. Size benziyor," dedim. "Kaç yaşında?"

"Altı," diye karşılık verdi Floriano klavyenin tuşlarına basarken. "Evet, işte burada. Bir telefon numarası var ama gecenin bu saatinde santralde birilerinin olacağını pek sanmıyorum. Yine de deneyeceğim."

37 (Port) Babacığım. (ç. n.)

Ekrandaki numarayı tuşlayıp telefonunu kulağına götürürken onu izledim. Birkaç saniye sonra telefonunu kapattı. “Düşündüğüm gibi, mesai saatleri dışındaki acil durumlar için kullanılan bir numara var ama onu kullanırsak şüphe çekebileceğimizi düşünüyorum. Endişeli bir akrabanın, bir yakınının nerede olduğunu öğrenmek için hastaneyi araması normal ama yakın aile üyelerinin, akrabalarının tedavisi olanaksız hastalara özel bir hastaneye yatırıldığını bilmemesi pek mümkün değil. Bu durumda yarın oraya bizzat gitmeyi öneriyorum.”

“Bu da bir başka çıkmaz sokak olabilir.”

“Evet, olabilir ama içgüdülerim bana bunun yapılabilecek tek mantıklı şey olduğunu söylüyor. Bravo, Maia,” dedi Floriano sıcak bir onaylama gülümsemesiyle. “Yarın sizi bir tarih dedektifine de dönüştüreceğim.”

“Yarın görüşürüz. Şimdilik sizi rahat bırakayım,” dedim ayağa kalkarken.

“Sizi otelinize bırakayım.” Floriano da ayağa kalktı.

“Gerçekten gerek yok, yürüyebilirim,” dedim kararlı bir tavırla.

“Pekâlâ. Yarın saat on iki diyelim mi? Saat dokuzda okulda veli toplantısı var. Valentina’da disleksi olduğunu düşünüyorlar,” dedi Floriano iç çekerek.

“Elbette. Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama kız kardeşlerimden biri olan Electra da disleksiden muzdarip olmasına rağmen tanıdığım en zeki insanlardan biridir,” diyerek onu rahatlattım. “İyi geceler, Floriano.”

Ertesi gün uyanınca Yara'nın mektuplarını kasadan aldım ve Bel'in Loen'e Paris'ten gönderdiklerini tekrar okudum. Bu kez kendi aile geçmişimden ipuçları aramak yerine onları bir tarihçi olan Floriano'nun yaptığı gibi yeniden değerlendirdim. Sonra neden bu kadar heyecanlandığımı anladım. Mektupları bırakıp yatağıma uzanarak onu, tatlı kızını ve annesini –gördüğüm kadarıyla en fazla yirmili yaşlarının başlarındaydı– düşündüm.

Nedense Floriano'nun eş olarak o kadar genç bir kadını seçmiş olmasına şaşırmıştım. Dürüst olmak gerekirse dün gece anne ve kız eve geldiğinde içimde küçük bir kıskançlık sızısı da hissetmiştim. Bazen benden başka herkes aşk yaşıyor gibi geliyordu.

Duş aldım, giyindim ve Floriano'yla buluşmak için lobiye indim. İlk kez benden önce gelmemişti, ben de oturup onu bekledim. On beş dakika sonra geldiğinde yorgun görünüyordu.

“Özür dilerim, Maia, okuldaki toplantı beklediğimden uzun sürdü.”

Arabaya binerken, “Hiç sorun değil,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “İyi geçti mi?”

“İnsana gözünün bebeği olan çocuğunun bir sorununun olduğunun söylendiği bir toplantı ‘iyi’ geçebilir mi?” diyerek iç çekti Floriano. “En azından dikleksisi erken yaşta teşhis edildi, yani Valentina ihtiyacı olan yardım ve desteği alabilecek. Ama açıkçası ben bir yazar olduğum için çocuğumun hayatı boyunca kelimelerle sorun yaşayacak olması üzücü ve ironik oldu.”

“Bunun acı verici olduğunu anlıyorum. Üzgünüm,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Çok iyi bir kızdır ve hiç kolay bir hayatı olmadı.”

“Şey, dün akşam gördüğüm kadarıyla en azından onu seven bir anne ve babası var.”

“Onu seven bir babası var,” diye itiraz etti Floriano. “Ne yazık ki karım, Valentina henüz bebekken öldü. Basit bir operasyon için hastaneye yatmıştı. İki gün sonra döndüğünde yarası mikrop kaptı. Tabii ki hemen tıbbi yardım aldık ve bize onun zamanla iyileşeceğini söylediler. Ama Andrea iki hafta sonra kan zehirlenmesinden öldü. Brezilya’daki sağlık hizmetlerine neden bu kadar az saygı duyduğumu daha iyi anlayabilirsiniz...”

“Çok üzgünüm, Floriano. Dün gece sandım ki...”

“Annesinin Petra olduğunu mu sandınız?” Yüz çizgileri yumuşarken Floriano bana gülümsedi. “Maia, o henüz yirmi yaşında bile değil ama benim gibi yaşlı bir adamın öyle genç ve güzel bir kadını cezbedebileceğini düşündüğünüz için gururum okşandı.”

“Ah,” dedim yüzüm kızarıırken. “Affedersiniz.”

“Petra üniversite öğrencisi. Özellikle tatil günlerinde dadılık yapması karşılığında evimde bir odası var. Neyse ki Valentina’nın büyükannesi ve büyükbabası da bize oldukça yakın bir yerde oturuyor. Ben yazarken onu yanlarına alıyorlar. Karım öldüğünde Valentina’yı temelli yanlarına almak istediler ama reddettim. Bazen işler karışsa da bir şekilde üstesinden geliyoruz. Çok uysal bir çocuk olması da işi kolaylaştırıyor.”

Floriano’ya bu kez bambaşka bir gözle tekrar baktım ve bu adamın beni sürekli şaşırtacağını düşündüm. Aynı zamanda da onunkinin karmaşıklığıyla karşılaştırdığında kendi hayatımın ne kadar boş olduğunu düşündüm.

“Sizin çocuklarınız var mı, Maia?” diye sordu.

“Hayır,” dedim aceleyle.

“İleride çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz?”

“Bundan şüpheliyim. Bana bunu verebilecek kadar özel biri yok hayatımda.”

“Peki hiç âşık oldunuz mu, Maia?”

“Bir zamanlar, evet... ama yürümedi,” diye karşılık verdim sert bir tavırla.

“Karşınıza birinin çıkacağından eminim. Yalnız olmak zordur. Ben de Valentina’ya sahip olmama rağmen zaman zaman zorlanıyorum.”

“En azından daha güvenli,” diye mırıldandım kendimi tutamadan.

“Güvenli mi?” dedi Floriano bana tuhaf bir bakış atarak. “*Meu Deus*, Maia! Özellikle karım öldüğünde hayatımda çok derin acılar yaşadığım sayısız zaman oldu. Ama hiçbir zaman ‘güven’ arzulamadım.”

Utançtan kıpkırmızı olurken, “O anlamda söylemedim...” diyerek çılginca geri adım atmaya çalıştım.

“Biliyor musunuz? Bence o anlamdaydı ve ben bunu çok üzücü buluyorum. Ayrıca dünyadan saklanmak hiçbir zaman işe yaramaz çünkü her sabah aynada kendinizle karşılaşmak zorundasınızdır. Sizden çok kötü bir kumarbaz olurdu.” Gerginliğimi hissederek beni rahatlatmak için birden gülümsedi. “Şimdi, hastaneye vardığımızda planınız nedir?”

“Sizin öneriniz ne?” diye sordum, biraz önceki konuşma yüzünden sarsılmış haldeydim.

“Büyükannenizin hastaneye yatırılıp yatırılmadığını soracağız sanırım. Sonra duruma bakarız.”

“Tamam.”

Ben hem içgüdüsel olarak söylediğim o sözlerden pişmanlık duyar-ken hem de Floriano’nun verdiği tepki nedeniyle kırgınlık hissederken, yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Şehir dışına çıktıktan sonra kıvrılarak yükselen yolda pencereden bakıp manzarayı seyrettim.

Sonunda çakıllı bir yolda ilerleyerek gri taşlardan yapılmış büyük, kasvetli bir binanın önüne geldik. Rio’nun koruyucu azizi olan San Sebastian’ın adını taşıyan bu manastır iki yüzyıl önce inşa edilmişti ve o günden bu yana yenilenmemiş gibi görünüyordu.

Floriano, "Girelim mi?" diye sorduktan sonra güven verici bir tavırla elimi sıktı.

"Evet," dedim ve ikimiz de arabadan inerek girişe doğru yürüdük.

İçeri girdiğimizde kendimizi seslerin yankılandığı büyük bir holde bulduk. Tamamen terk edilmiş gibiydi. Yan gözle Floriano'ya baktım.

"Burası sadece hastane değil, aynı zamanda da manastır olduğu için muhtemelen yan tarafında bir hastane bölümü olmalı," dedi Floriano. Kapının yanındaki duvara monte edilmiş eski moda bakalit zili gördüğümüzde, "Ah, işte burada," diye ekledi. Zile bastı ve binanın içinde bir yerlerde şiddetli bir çınlama oldu. Birkaç saniye sonra holde bir rahibe göründü ve bize doğru yürüdü.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, eşimin büyükannesinin manastıra geldiğine inanıyoruz," dedi Floriano. "Buraya bu kadar erken gelmesini beklemiyorduk, o yüzden sağlığından endişeleniyoruz."

"Hastanın adı nedir?"

"Senhora Beatriz Carvalho," diye karşılık verdi Floriano. "Buraya hizmetçisi Yara'yla birlikte gelmiş olabilir."

Rahibe bizi inceledi, sonra başını salladı. "Evet, kendisi ve hizmetçisi buradalar. Ama şu anda ziyaret saati değil ve Senhora Carvalho rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Ne kadar hasta olduğunu biliyorsunuzdur."

Floriano sakın bir tavırla, "Elbette," dedi. "Senhora Carvalho'yu rahatsız etmek istemiyoruz ama en azından evden bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için hizmetçisi Yara'yla konuşabilir miyiz? Ne istiyorlarsa memnuniyetle gidip getiririz."

"Burada bekleyin, ben gidip Senhora Canterino'yu bulabilecek miyim, bakayım."

Rahibe dönüp uzaklaştığında Floriano'ya hayranlıkla baktım ve "Bravo," dedim.

“Bakalım Yara bizimle konuşacak mı? Çünkü şunu söylemeliyim ki sürüdeki son günlerini yaşayan bir üyeyi koruyan bir grup rahibedense silahlı bir haydut çetesiyle karşı karşıya kalmayı tercih ederim.”

“En azından artık nerede olduğunu biliyoruz.”

“Evet. Gördünüz mü, Maia?” diyerek beni yüreklendirdi. “İçgüdülerinize güvendiğinizde genellikle doğru çıkarlar.”

Beklerken oyalanmak için dışarı çıktım ve çok güzel bir Rio manzarasına karşı yerleştirilmiş bir banka oturdum. Angelus çanı öğle saatini haber verip rahibeleri duaya çağırırken, *hareketli sokakları buradan uzak bir rüya gibi görünüyor*, diye düşündüm. Sakin atmosferinin beni de yatıştırdığını hissettim ve ben de son günlerimi burada geçirmekten mutlu olacağımı düşündüm. Manastır yer ile gök arasında bir yerlerde duruyormuş gibiydi.

Omuzuma bir el dokununca sıçrayarak hayallerimden sıyrıldım. Arkamı döndüğümde Floriano'nun, yanında belirgin bir şekilde tedirgin görünen Yara'yla birlikte dikildiğini gördüm.

Diplomatik bir tavırla, “Siz iki hanımefendiyi bir süre yalnız bırakayım,” dedi ve bahçelerin arasından gözden kayboldu.

Ayağa kalktım. “Merhaba, beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Bizi nasıl buldunuz?” diye fısıldadı Yara, sanki uzakta, manastırın kalın duvarları arasındaki hanımı bizi duyabilirmiş gibi. “Senhora Carvalho burada olduğunuzu öğrenirse çok kızar.”

Bankı göstererek, “Oturmaz mısınız?” dedim.

“Sadece birkaç dakika kalabilirim çünkü Senhora Carvalho sizinle konuştuğunuzu öğrenirse...”

“Sizi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde rahat bırakacağıma dair söz veriyorum. Ama Yara, bana verdiğiniz mektupları okuduktan sonra sizinle tekrar konuşmayı neden bu kadar çok istediğini anlıyorsunuzdur...”

Sonunda bankın üzerine yığılırcasına oturdu ve iç çekerek, “Evet.” dedi. “Onları size verdiğim andan beri pişmanım.”

"Peki, neden verdiniz?"

"Çünkü..." Yara sıksa omuzlarını silkti. "Bir şey bana bunu yapmam gerektiğini söyledi. Anlamanız gereken şey şu: Senhora Carvalho, annesinin geçmişi hakkında çok az şey biliyor. Babası olanlardan sonra onu korudu..." Yara gergin bir tavırla zayıf elleriyle eteğini düzeltti.

"Hangi olanlardan sonra?" dedim ısrar ederek.

Başını iki yana salladı. "Sizinle burada konuşamam. Lütfen, hiçbir şey anlamıyorsunuz. Senhora Carvalho buraya ölümü beklemek için geldi. Kendisi çok hasta ve gerçekten az zamanı kaldı. Rahat bırakılması gerek."

"Anlıyorum. Ama Senhora, Izabela Bonifacio Paris'ten döndükten sonra neler olduğunu biliyorsanız lütfen bana söyleyin."

"Büyük büyükbabanız olan Gustavo Aires Cabral'la evlendi."

"O kadarını ben de biliyorum ama Laurent Brouilly'ye ne oldu? Onun buraya, Brezilya'ya geldiğini de biliyorum. Rio'da İsa heykeliyle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Ben..."

"Susun!" dedi Yara endişeyle etrafına bakarak. "Lütfen! Burada bunlardan bahsetmemeliyiz."

Yara'nın hanımına olan sadakati ile daha fazla konuşma arzusu arasında kaldığını görerek, "O zaman nerede ve ne zaman?" diyerek onu sıkıştırdım. "Lütfen, Yara, yemin ederim ki buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece nereden geldiğimi öğrenmek istiyorum. Bu her insanın hakkı değil mi? Eğer biliyorsanız yalvarırım anlatın bana. Söz veriyorum, o zaman gideceğim."

Gözlerinin uzaklara daldığını, İsa heykelinin başına ve şu anda bir bulutun arkasında kalan ellerine bakışını izledim.

"Pekâlâ. Ama burada olmaz. Yarın Senhora Carvalho'nun bazı eşyalarını almak için Casa'ya dönmem gerekiyor. Sizinle saat ikide orada görüşürüz. Şimdi lütfen gidin!"

Yara zaten ayağa kalkmıştı, ben de kalktım ve yanımdan hızla uzaklaşarak manastırın girişinde gözden kaybolurken, "Teşekkür ede-

rim!” diye seslendim. Sonra Floriano’nun arabasına yaslanmış halde durduğunu gördüm ve onun yanına doğru gittim.

“Başardınız mı?” diye sordu.

Arabaya girmem için bana kapıyı açarken, “Yarın saat ikide benimle *Casa*’da buluşacak,” diye karşılık verdim.

“Bu harika bir haber, Maia.” Motoru çalıştırdı ve hızla hareket ettik.

Kente yaklaşırken ağlamak üzere olduğumun farkına vardım.

Otelin önünde durduğumuzda Floriano, “İyi misiniz?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim,” dedim aceleyle, sesimdeki titremeyi fark ettiğim için daha fazla konuşma konusunda kendime güvenemiyordum.

“Bu akşam bize gelmek ister misiniz? Valentina bu gece benim için yemek pişirecekmiş. Bize katılırsanız memnun oluruz.”

“Hayır, size rahatsızlık vermek istemem.”

“Vermeyeceksiniz, gerçekten. Aslında bugün benim doğum günüm,” diyerek omuz silkti. “Her neyse, dediğim gibi, memnun oluruz.”

“Nice yıllara,” dedim. Doğum günü olduğunu bilmediğim için kendimi mantıksız bir şekilde suçlu ya da bunu bana daha önce söylemediği için kırgın hissetmiştim. Hangisi olduğundan emin değildim.

“Teşekkürler. Şey, eğer bu akşam bize katılmazsanız yarın sizi *Casa*’ya götürmek üzere alayım mı?”

“Gerçekten, Floriano, bana yeterince yardım ettiniz. Taksiye binebilirim.”

“Maia, lütfen, benim için bir zevktir,” diyerek bana güvence verdi. “Canınızın sıkkın olduğunu görebiliyorum. Konuşmak ister misiniz?”

“Hayır. İyi bir uyku çekersem yarma düzelmiş olurum.” İnmek için kapıyı açtım ama Floriano birden bileğimi nazikçe tuttu.

“Yasta olduğunuzu unutmayın. Babanızı kaybedeli sadece birkaç hafta oldu. Üstelik... geçmişinize yaptığınız bu yolculuk duygusal olarak sarsıcı olmalı. Kendinize karşı nazik olmaya çalışın, Maia,” dedi tatlı bir sesle. “Bana ihtiyacınız olursa nerede olduğumu bilvorsunuz.”

“Teşekkür ederim.” Arabadan indim ve otelin lobisine doğru hızla yürüyüp asansöre bindim. Odama sığındıktan sonra yaşlar gözlerimden süzölmeye başladı. Ama tam olarak *niçin* ağladığımı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda uyuyakalmışım. Uyandıgımda kendimi daha sakin hissediyordum. Saat dördü geçmişti, kalkıp plaja gittim ve Atlantik’in o canlandırıcı dalgalarında yüzdüm. Otele geri dönerken Floriano’yu ve doğum gününü düşündüm. Bana çok nazık davranmıştı, hiç değilse hediye olarak ona bir şişe şarap götürebilirdim.

Dušta denizin tuzunu üzerimden atarken Floriano’nun altı yaşındaki kızı Valentina’yi, babasına doğum günü için yemek yaparken hayal ettim. Kafamdaki görüntü o kadar dokunaklıydı ki dayanamadım. Floriano bu sabah söylediği gibi onu kolayca büyükanne ve büyükbabasının başına atabilecekken tek başına yetiştirmeyi tercih etmişti.

Böylece daha önce dengemi bozan şeyin baba ile kızı birlikte görmek ve paylaştıkları sevgiye şahit olmak olduğunu anladım. Manastıra giderken Floriano’nun benim hakkımda yaptığı sert yorum da tuzu biberi olmuştu.

“Maia, kendine gelmelisin,” dedim kendi kendime sert bir tavırla. Başıma gelen ve gelmekte olan bütün bu şeyler, koruyucu dış kabuğumu bir portakal gibi yavaş yavaş soyarak korunmasız benliğimi açığa çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Bunun üstesinden gelmeye başlamam *gerekliyordu*.

Giyindikten sonra, cep telefonuma gelen mesajları üç gündür ilk kez dinledim. Belli ki hem Tiggy hem de Ally ani ayrılışımı Ma’dan duymuşlardı ve nerede olduğumu öğrenmek için onları geri aramamı istiyorlardı. Onları yarın Yara’yla konuştuktan sonra aramaya karar verdim. Belki o zaman tam olarak neden burada olduğumu da açıklayabilirdim.

Her ikisine de birer mesaj atarak iyi olduğumu ve en kısa zamanda durumumu açıklayan bir e-posta göndereceğimi söyledikten

sonra daha önceki kararımı uygulayarak otelden çıktım ve İpanema'nın merkezine doğru yürüdüm. Bir süpermarket bulup ellerindeki en iyi kırmızı şaraptan iki şişe, Valentina için de çikolata aldım. Bölge halkım çeken bir akşam pazarının kurulduğu kalabalık meydandan geçerek Floriano'nun oturduğu sokağa doğru yürüdüm.

Apartmanın önündeki basamaklardan çıktığımda kapıda beş zille karşılaştım. İlkini çaldım ama yanıt alamadım, sonra ikinciyi ve üçüncüyü denedim. Sonuncuyu çaldığımda yine sessizlikle karşılaşıncaya dönüp otele gitmek üzereyken yukarıdan bir ses duydum.

"Hey, Maia! En üstteki zile basın da sizi içeri alayım."

"Tamam," diye seslendim. Birkaç dakika sonra Floriano'nun açık kapısının önündeydim.

"Biz mutfaktayız," diye seslendi ben içeri girerken. "Terasa çıkın, sizi orada bulurum."

Dediğini yaparken alt kata yoğun bir yanık yemek kokusunun sinmiş olması dikkatimi çekti. Terasta durup güneşin *favela*'nın bulunduğu tepelerin ardında gözden kayboluşunu izledim. Nihayet Floriano görüldü, hafifçe terlemişti.

"Kusura bakmayın. Valentina, Petra'nın yardımıyla benim için hazırladığı yemeği ısıtma konusunda yardım almamakta ısrar etti. Ne yazık ki ocağı sonuna kadar açmış. Korkarım doğum günü yemeğim yanık bir spesiyal olacak. Yemeği tabaklara koyması için onu mutfakta bıraktım ama sizin de isteyip istemediğinizi bilmek istiyor. Sanırım yemeği bitirmek için biraz yardım alsam iyi olacak," diye itiraf etti.

"Yeterince varsa, evet, yemeğe memnuniyetle kalırım."

Floriano, "Ah, evet, bol bol var," derken eliindeki şarap şişelerini ve çikolatayı fark etti.

"Size mutlu yıllar dilemek için." dedim. "Aynı zamanda bütün yardımlarınız için."

"Çok incesiniz, Maia, teşekkür ederim. Gidip bir kadeh daha alayım ve aşağıdaki yemek işleri ne durumda, bir bakayım. Yemeğe bir misafirimizin daha olduğunu da haber vereyim. Lütfen oturun."

Çıkarken masayı işaret etti. Masanın üzerine beyaz, dantel bir örtü serilmişti ve sofraya iki kişi için özenle kurulmuştu. Masanın ortasında, göz önünde bir yerde, çöp gibi kolları ve bacakları olan bir adamın resminin ve *Feliz Aniversário, Papai!*³⁸ yazısının bulunduğu, elle hazırlanmış kocaman bir doğum günü kartı duruyordu.

Bir süre sonra Floriano, içinde bir şarap kadehi, çatal, bıçak ve iki tabak yemek olan bir tepsiyle geri döndü ve tepsidekileri masaya yerleştirip getirdiğim şarabı açarken, “Valentina yemeğe başlamamızı emretti,” dedi.

Masaya bir sandalye daha getirip kendi yerini değiştirirken, “Teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten, umarım sizi rahatsız etmemişimdir. Valentina’nın da babasıyla baş başa yemeye hazırlandığı yemeğine davetsiz geldiğim için bana kızmadığını...”

“Tam tersi, çok sevindi. Ama sizi uyarıyorum; sizi benim kız arkadaşım olarak görüyor. Onu duymazlıktan gelin. Zavallı, yaşlı babası için sürekli arabuluculuk yapmaya çalışıyor. *Sáude!*” diyerek kadehini bana doğru kaldırdı.

“*Sáude*. Ve mutlu yıllar,” diyerek kadehimi kaldırdım.

Valentina kapıda görüldü ve masaya bir tabak daha getirerek çekingen bir tavırla benim önüme koydu.

“Merhaba,” dedi yanımıza otururken. “*Papai* adınızın Maia olduğunu söyledi, çok güzel bir isim. Siz de çok güzelsiniz. Sen de öyle düşünmüyor musun?” Babasına döndü.

Floriano, “Ben de Maia’nın çok güzel olduğunu düşünüyorum,” diyerek onu nazik bir şekilde onayladı. “Yemek de çok lezzetli görünüyor. Teşekkürler, *querida*.”

Valentina, Floriano’ya getirdiğim hediyeye bakarak, “*Papai*, ikimiz de yemeğin yandığını ve tadının berbat olduğunu biliyoruz. Bunları çöpe döküp çikolata yemek isterseniz de bence bir sakıncası yok,” diye karşılık verdi. Sonra gözlerini bana çevirdi ve “Henüz iyi bir aşçı deği-

lim,” diyerek omuz silkti. Yemeğe başlamak için tereddüt ederek çatal ve bıçaklarımızı alırken bana, “Siz evli misiniz?” diye sordu.

“Hayır, evli değilim, Valentina.” Bu açık açık sorgulama tekniği karşısında gülümsememi zor bastırdım.

“Erkek arkadaşınız var mı?” diye devam etti.

“Hayır, şu anda yok.”

“O zaman belki *Papai* sizin erkek arkadaşınız olabilir...” diye önerdi, bir çatal dolusu yemeği ağzına attı ve birkaç dakika çiğnedikten sonra teklifsizce tabağına tükürdü.

“Valentina! Bu çok iğrençti!” diye azarladı onu Floriano.

“Yemek de öyle,” diyerek tabağını gösterdi Valentina.

“Açıkçası ben beğendim. Barbeküye bayılırım.” Küçük kıza göz kırptım.

“Gerçekten çok üzgünüm, ikiniz de bunu yemek zorunda değilsiniz. Ama en azından tatlı olarak çok güzel bir şey var. Neden buraya geldiniz, Maia?” diye sordu Valentina, arada nefes bile almadan konuyu değiştirerek. “*Papai*’ye işlerinde yardımcı mı oluyorsunuz?”

“Evet. Babanın kitabım Fransızcaya çevirdim.”

“Fransız gibi konuşmuyorsunuz ama Brezilyalı gibi de görünmüyorsunuz. Öyle değil mi, *Papai*?”

“Evet, haklısın,” dedi Floriano.

“Peki, Paris’te mi yaşıyorsunuz?”

“Hayır, İsviçre’de, çok büyük bir gölün kıyısında yaşıyorum.”

Valentina çenesini ellerine yasladı. “Ben Brezilya’dan başka bir yere gitmedim. Bana yaşadığınız yeri anlatır mısınız?”

Ona İsviçre’yi elimden geldiğince anlattım. Kışları çok fazla kar yağdığını söylediğimde Valentina’nın gözleri parladı.

“Ben fotoğraflarda gördüklerim dışında hiç kar görmedim. Belki bir gün size gelirim ve küçükken kardeşlerinize yaptığınızı söylediğinizi kar meleklerinden ben de yaparım...”

“Valentina, kendini birinin evine davet ettirmek çok kaba bir davranıştır. Şimdi, sanırım tabaklarımızı kaldırma zamanı geldi.” Floriano yarısı dolu tabakları işaret etti.

“Evet, *Papai*. Merak etme, ben yaparım. Sen burada kal ve kız arkadaşınla konuşmaya devam et.”

Hızırca ikimize göz kırptı ve üç tabağı tepsiye koyduktan sonra tehlikeli bir şekilde takırdatarak merdivenden indi.

Floriano masadan kalkıp sigara yakmak için teras duvarına yaslanırken, “Özür dilerim,” dedi. “Bazen boyundan büyük laflar edebiliyor. Belki de tek çocuk olmasından kaynaklanıyordur.”

“Bunun için özür dilemeye hiç gerek yok. Sorular soruyor çünkü zeki bir çocuk ve çevresindeki dünyaya merak duyuyor. Ayrıca deneyimlerimden biliyorum ki boyundan büyük laflar etmek yalnızca ‘tek’ çocuklara özgü bir şey değil. Biz altı kardeşiz ve en küçük olanımız bu tanıma kesinlikle uyuyor. Bence kızınız çok tatlı.”

“Onu şımartmaktan, annesinin yokluğunu telafi etmek için ona çok fazla ilgi gösteriyor olmaktan endişeleniyorum,” diyerek iç çekti Floriano. “Ve modern görüş ne olursa olsun erkekler, kadınlardaki annelik içgüdüsüyle doğmamışlar. Ama öğrenmek için elimden geleni yaptım.”

“Şahsen bir çocuğun sevildiği sürece –erkek ya da kadın, öz ya da üvey– kimin tarafından yetiştirildiğinin önemli olmadığını düşünüyorum. Ama böyle söylemem doğal, öyle değil mi?” diyerek omuz silktim.

“Evet, sanırım öyle. Az önce Valentina’ya anlattıklarınıza bakılırsa gerçekten çok sıra dışı bir yetiştirilme tarzınız olmuş, Maia. Ayrıca lıklarının yanı sıra zorlukları da olmalı.”

“Kesinlikle öyle,” diyerek hüzünle gülümsedim.

“Bir ara bu konuyu daha ayrıntılı konuşmak isterim. Özellikle de babanız hakkında. Çok ilginç bir adama benziyor.”

“Öyleydi.”

“Peki, kendinizi bu sabahkine göre biraz daha sakın hissediyor musunuz?” diye sordu Floriano nazik bir dille.

“Evet. Haklıydınız, bu dünyada en sevdiğim insanı kaybetmenin şokunu daha yeni kavramaya başlıyorum. Burada olmak durumu biraz daha kolaylaştırıyor çünkü Salt Baba’nın hâlâ evde olduğunu hayal edebiliyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse Rio’dan ayrıldığımda orada olmayacağı gerçeğine geri dönecek olmak içimi karartıyor.”

“O zaman biraz daha burada kalın,” dedi Floriano.

“Şey, bakalım yarın Yara’yla konuştuktan sonra ne olacak?..” diye karşılık vererek bu önerisini geçiştirdim. “Ama bu iş bir yere varmazsa gerçeği öğrenmek için daha fazla uğraşmamaya karar verdim. Ne de olsa Senhora Carvalho, torunu olsam bile beni tanımak istemediğini açıkça belirtti.”

“Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Ama, Maia, size böyle tepki vermesine neden olacak geçmiş meselelerin ne olduğunu henüz bilmiyoruz,” diye ısrar etti. “Ya da kendi çocukluğunun nasıl geçtiğini...”

“Maia...” Valentina başını kapı aralığından uzattı ve kolayca duyulabilir bir fısıltıyla, “Gelip bana yardım eder misiniz lütfen?” dedi.

“Elbette,” diyerek masadan kalkıp onun peşinden alt kattaki mutfğa indim. Dibi yanmış tencereler yığını arasında, üzerinde mumlar olan bir pasta vardı.

“Bunları yakabilir misiniz? *Papai* benim kibrit kullanmama izin vermiyor. Yirmi iki mum koydum çünkü kaç yaşında olduğundan emin değilim.”

“Sanırım yirmi iki iyi olur,” diyerek gülümsedim. “İstersen bunları yukarı çıktıktan sonra yakalım ki yolda sönmessinler.”

Yukarıdaki sahanlıkta, teras kapısının arkasında çömeldik ve Valentina’nın bakışlarını üzerimde hissederek mumları dikkatle yak-tım. Tıpkı babasınıninki gibi delici bakışları vardı.

Son mumu da yaktığımda, “Teşekkür ederim, Maia,” dedi. Kapıdan geçirmesi için pastayı ona verdiğimde bana gülümsedi. “Burada olduğunuz için memnunum.”

“Ben de öyle,” dedim. Ve bunun doğru olduğunu fark ettim...

Yarım saat sonra Valentina'nın esnemeye başladığını ve masal okuması için Floriano'ya yalvardığını görünce ikisini yalnız bırakmaya karar verdim.

“Pekâlâ, yarın sizi *Casa*'ya götürüyor muyum, yoksa yalnız gitmeyi mi tercih edersiniz?” diye sordu Floriano bana kapıyı açarken.

“Gelirseniz gerçekten memnun olurum,” diye açık yüreklilikle itiraf ettim. “Biraz desteğe ihtiyacım olacak sanırım.”

“Güzel. O halde yarın saat birde görüşürüz.” Floriano beni resmî bir tavırla yanaklarımdan öptü. “İyi geceler, Maia.”

Vücudum bu yeni zaman dilimine nihayet alıştığı için o gece rahat bir şekilde uyudum. Saat dokuzda uyandım ve artık alışkanlık haline gelen günlük deniz banyom için yolun karşısına geçerek İpanema Plajı'na gittim. Daha sonra mektupları tekrar okumak ve Yara'ya sormak istediğim soruları not almak için odama döndüm. Sinirlerimi yatıştırmak için otelin terasında öğlen yemeği yiyip bir kadeh şarap içtim. Yara ayrıntılara girmek istemezse ya da Salt Baba'nın beni nasıl evlat edindiğini bilmiyorsa, başvuracak başka bir yerimin olmadığını biliyordum.

Floriano arabasına binerken, "Umutlu musunuz?" diye sordu.

"Evet. En azından umutlu olmaya çalışıyorum."

"Harika. Aksi ortaya çıkana kadar Yara'nın size yardımcı olabileceğine inanmanız gerek."

"Sorun şu ki," dedim, "birdenbire bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim."

"Biliyorum," dedi Floriano, "belli oluyor."

Casa'nın önüne geldiğimizde kapılar hâlâ kapalı olsa da asma kilidin çıkarılmış olduğunu görerek rahatladık.

"Buraya kadar iyi," dedi Floriano. "Siz dönene kadar burada bekleyeceğim."

"Emin misiniz? İçeri gelmenizin bence sakıncası yok."

"Kesinlikle eminim. Bu meselenin kadın kadına konuşulmasının daha doğru olacağını hissediyorum. İyi şanslar." Ben arabadan inerken elimi sıktı.

“Teşekkür ederim.”

Derin bir nefes alarak yolun karşısına geçtim ve yüksek kapının önünde durdum. Kapıyı ittiğimde bakımsız olduğunu gösteren bir gıcırtyla ardına kadar açıldı. Kapıdan girdikten sonra arabasının içinden bana bakmakta olan Floriano'ya bir göz attım. Ona el salladıktan sonra arkamı döndüm ve evin önündeki yolda ilerleyip ön kapıya giden basamaklardan çıktım.

Kapı, arkasında beklemekte olduğu belli olan Yara tarafından hemen açıldı. Yaşlı kadın beni içeri aldı, sonra da kapıyı arkamızdan sürgüledi.

Gergin bir tavırla, “Fazla zamanım yok,” dedi ve karanlık koridor boyunca ilerleyerek beni Floriano'yla geldiğimizde Senhora Carvalho'yu gördüğümüz odaya götürdü.

Ama bu kez panjurlar sıkıca kapatılmıştı ve oda kasvetli bir ışık yayan, güçsüz bir ampulle aydınlatılmıştı.

“Lütfen oturun,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Dediyini yaptım, sonra gergin bir havayla karşımdaki sandalyeye ilişen Yara'ya baktım. “Aniden ortaya çıkışım sizi ve Senhora Carvalho'yu endişelendirdiyse üzgünüm,” diye söze başladım. “Ama o mektupları bana vermenizin bir sebebinin olduğuna inanıyorum. Ben onları okuduktan sonra daha fazlasını öğrenmek isteyeceğimi biliyor olmalısınız...”

“Evet, evet...” Yara alnını ovdu. “Senhorita, büyükannenizin ölmek üzere olduğunu anlamalısınız. O öldükten sonra bana ne olacağını hiç bilmiyorum. Geçimimi sağlayabilmem için bana bir şeyler bırakıp bırakmadığını bile bilmiyorum.”

O anda Yara'nın amacının bana para karşılığında bilgi vermeye çalışmak olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse de vereceği bilgilerin doğru olup olmayacağını... Yara kaşlarının çatıldığını görmüş olmalıydı ki bana hemen güvence verdi.

"Hayır, sizden para istemiyorum. Söylemeye çalıştığım şey şu: Eğer sizinle konuştuğumu öğrenirse bana vermeyi düşündüğü bir emeklilik parası varsa ondan da vazgeçebilir."

"Ama neden? Bilmemi istemediği şey nedir?"

"Senhorita Maia, bu sizin anneniz Cristina'yla ilgili bir şey. Otuz dört yıl önce bu evi terk etti. Senhora Carvalho'nun son günlerinde üzülmelerini istemiyorum. Anlıyor musunuz?"

"Hayır, tam olarak değil," diye karşılık verdim, ilk kez *annemden* söz edilmesiyle birlikte bütün sinir uçlarım ürpermişti. "O zaman o mektupları bana neden verdiniz? Seksen yıl önce büyük büyükannem tarafından yazılmışlardı, ben doğmadan üç kuşak önce!"

"Çünkü size ne olduğunu anlamanız için daha öncesini bilmeniz gerekiyor," diye açıkladı Yara. "Ben ancak annemin, yani Loen'in bana anlattıklarını tekrar edebilirim çünkü Senhora Izabela, Senhora Carvalho'yu dünyaya getirdiğinde ben de sadece bir bebektim."

Yara cesaretini kaybetmeden önce her saniyenin değerli olduğunu sezerek, "Lütfen, size yalvarıyorum. Yara... bildiğiniz her şeyi bana anlatın," diye ısrar ettim. "Senhora Carvalho'ya benimle konuştuğunuzu söyleyerek sizi riske atmayacağıma dair yemin ederim."

"Bu evin mirasçısı olacağınızı bilseniz bile mi?" Yara bana dikkatle baktı.

"Sizi temin ederim, çok zengin bir adam tarafından evlat edindikim ve maddi olarak hiçbir şey istemiyorum. *Lütjen*, Yara."

Birkaç saniye için gözlerini bana dikti, sonra teslimiyet belirtircesine hafifçe iç çekti.

"Anneme yazılmış olan o mektuplar Senhora Izabela, Rio'ya döndükten sonra sona eriyor, değil mi?"

"Evet. Son mektup Bel, Fransa'dan dönerken Afrika'ya yanan gemiden postaya verilmiş," diye onayladım. "Bel'in Rio'ya, eve döndüğünü biliyorum. Arşivlerde onun ve Gustavo Aires Cabral'ın düğün fotoğraflarını gördüm."

"Evet. Şimdi size annemin anlattığı şekilde o on sekiz ay içinde Izabela'nın başından geçenleri anlatacağım..."

Izabela

Rio de Janeiro

Kasım 1928

Izabela borda iskelesinden babasının ona açılan kollarına doğru yürürken babası, “Izabela! Sevgili kızım, sağ salım eve döndün!” diye bağırdı. Bel’i sıkıca kucakladıktan sonra biraz geri çekilerek ona baktı. “Ah! Bu da ne? Serçe kadar kalmışsın. Sen hiç yemek yemedin inî? Çok da solgunsun, *princesa*, ama sanırım Kuzey Avrupa havası seni böyle yapmış. Yanaklarına renk gelmesi için kendi ülkenin sıcak güneşine ihtiyacın var. Gel, sandığını arabaya yüklüyorlar ve iskeleden fazla uzakta değil.”

Birlikte yürürlerken, “*Mãe* nerede?” diye sordu Bel. Ekim ayı için hava alışılmadık bir şekilde gri ve kasvetliydi. Bel güneşi görebilmiş olmayı istedi, belki güneşi görmek ruhunu biraz hafifletebilirdi.

“Evde dinleniyor,” dedi babası. “Son zamanlarda pek iyi değildi.”

“Mektuplarında bana hiçbir şey söylemedin,” dedi Bel endişeyle kaşlarını çatarak.

“Eminim senin gelişin iyileşmesini hızlandıracaktır.” Babası etkileyici, gümüş rengi bir arabanın önünde durdu ve şoför, Bel’in arabaya binmesi için arka kapıyı açtı.

Babası açık gri dana derisinden koltukta Bel’in yanına otururken, “Nasıl buldun?” diye sordu. “Bunu Amerika’dan getirttim. Bir Rolls-Royce, ‘Phantom’. Sanırım Rio’da ilk ve tek. Düğün günü prensesimi katedrale bunun içinde götürmekten gurur duyacağım.”

Aklı hâlâ annesinde olan Bel otomatik bir şekilde, “Çok güzel,” dedi.

“Kızıma özlediği yerleri hatırlatmak için sahildeki manzara yolundan gideceğiz,” diyerek şoföre talimat verdi Antonio. “Birbirimize

anlatacak çok şeyimiz var, nereden başlayacağımıza karar vermek zor olacak. Ama işler açısından burada her şey yolunda. Amerika'nın talebi sayesinde kahve fiyatı her geçen gün yükseliyor. İki çiftlik daha satın aldım. Federal Senato adayı olarak da anılıyorum,” dedi gururla. “Beni Gustavo'nun babası Mauricio önerdi. Moncorvo Filho Caddesi'nde harika bir bina yapıldı. Zemini, hatta kornişleri bile kahve çekirdeğiyle dekore edildi. İşte bu, Brezilya'nın basit kahve çekirdeğinin gücü.”

Bel yine otomatik bir şekilde, “Senin adına çok sevindim, *Pai*,” diye karşılık verdi, tanıdık sokaklardan geçiyorlardı.

“Düğününün de Rio'nun gördüğü en harika düğün olacağından hiç şüphem yok. Gustavo ve Maurício'yla evlerinin onarılması gerektiğini de konuştum çünkü evlendikten sonra orada yaşayacaksın. Bildiğin gibi eski ama çok zarif bir yapı, sadece çatısı ve içi oldukça yıpranmış. Çeyizinin bir bölümü olarak evin tamiratını benim karşılamam konusunda anlaştık ve çalışmalar başladı. Prensesim, restorasyon bittiğinde bir sarayda yaşayacaksın!”

Bel bunun için minnettar olduğuna babasını, daha da önemlisi kendisini ikna etmek için gülümseyerek, “Teşekkür ederim, *Pai*,” dedi.

“Düğünü yılbaşı sonrası, Karnaval'dan hemen önce olacak şekilde planlıyoruz. Senin ve yeni evinin hazırlanması için üç ay var. Yani epey meşgul olacaksın, *querida*.”

Oysaki Bel, Rio'ya döner dönmez mihraba doğru yürüyeceğini sanıyordu. Copacabana Palace Hotel'in önünden geçerlerken, *küçük bir erteleme bile hiç yoktan iyidir*, diye düşündü ve kumsala beyaz köpüklerini çarparak kükreyen gri denize baktı.

“Yolculuğun yorgunluğunu attıktan sonra, Eski Dünya'da gördüğün bütün o yeni yerleri ve kültürü paylaşıp bilginle arkadaşlarımızı etkilemen için bir davet vereceğiz.”

“Paris'i çok sevdim,” diye atıldı Bel. “Çok güzel bir şehir ve Senhor da Silva Costa için İsa heykelinin dış kaplamasını yapan Profesör Landowski'nin bir asistanı benim heykelimi de yaptı.”

“Eh, eğer güzel olduysa onunla temasa geçmeliyiz. Heykeli satın alır ve Brezilya’ya getirtiriz,” dedi Antonio.

“Satılık olduğundan emin değilim,” dedi Bel hasretle.

Antonio, “*Querida*, doğru fiyata her şey satılıktır,” diye karşılık verdi kesin bir tavırla. “Şimdi, eve neredeyse geldik. Eminim annen seni karşılamak için yatağından kalkmıştır.”

Antonio’nun, kızının solgun ve zayıf halini gördüğü anda belirttiği endişe, Bel’in onu karşılamaya çıkan annesini gördüğü anda yaşadığı şokla karşılaştırılamazdı bile. Her zaman dolgun vücutlu bir kadın olan Carla, sekiz buçuk ay önce Bel’in onu en son gördüğü zamandan bu yana vücut ağırlığının yarısını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Bel, “*Mãe!*” diye çığlık atarak annesinin kollarına koştı ve onu kucakladı. “Sana ne oldu böyle? Diyet mi yapıyorsun?”

Carla büyük bir gayretle gülümsedi ve Bel onun kahverengi gözlerinin, bir deri bir kemik kalmış yüzünde ne kadar iri göründüğünü fark etti. “Kızımın düğününde formumda görünmek istiyorum,” diye şaka yaptı Carla. “Kilo vermenin bana yakışmadığını mı düşünüyorsun?”

Çocukluğunda onu pek çok olayda teselli etmiş olan o rahatlatıcı, dolgun göğse alışkın olan Bel, annesine baktı ve yeni görünümünün onu yaşlı gösterdiğini düşündü.

“Hayır, *Mãe*, bence yakışmış,” diye yalan söyledi.

“Güzel, güzel. Pekâlâ,” dedi Carla. İçeriye doğru yürürlerken kızının koluna girdi. “Sana anlatacağım çok şey var ama önce dinlenmek istediğinden eminim.”

Dinlenmek dışında yapacak pek bir şeyinin olmadığı gemide günler geçirmiş olan Bel, zerre kadar yorgunluk hissetmiyordu. Ama annesi aniden yüzünü buruşturunca Bel onun bu önerisinin altında yatanın aslında kendi dinlenme ihtiyacı olduğunu fark etti.

“Elbette. Önce hepimiz biraz dinleniriz, sonra konuşuruz,” dedi ve annesinin yüzünden bir rahatlama ifadesinin geçtiğini gördü. Anne ve babasının yatak odasının kapısına geldiklerinde Bel, “Sen daha vargün görünüyorsun, *Mãe*, yatağa girmene yardım edeyim mi?” diye sordu.

Carla kesin bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Gabriela zaten içeride, o bana yardım eder. Sonra görüşürüz.” Yatak odasının kapısını açarken başını salladı ve içeri girip kapıyı kapattı.

“*Pai...*” Bel hemen babasını aradı ve onu çalışma odasında buldu. “Lütfen söyle bana. *Mãe* ne kadar hasta?”

Bel’in onu son görüşünden bu yana gözlük takmaya başlayan Antonio, başını kâğıtlarından kaldırdı ve gözlüğünü çıkardı.

“*Querida*, sen uzaktayken annen seni endişelendirmek istemedi ama evet, bir ay önce göğsünde oluşan bir kitleyi aldirmek için ameliyat oldu. Operasyon başarılı geçti ve cerrahlar tam olarak iyileşmesi konusunda çok olumlu düşünüyorlar. Ama o süreç onu çok etkiledi, hepsi bu. Gücünü geri kazandıktan sonra yine iyi olacak.”

“*Pai*, çok kötü görünüyor! Lütfen bana gerçeği söyle, hastalığının ne kadar ilerlediğini benden saklama...”

“Yemin ederim ki hiçbir şey saklamıyorum, Izabela. Bana inanmıyorsan doktorlara sor. Tek ihtiyacı olan dinlenmek ve iyi beslenmek. Ameliyattan sonra iştahsızlaştı.”

“İyileşeceğinden emin misin?”

“Eminim.”

“O halde artık evde olduğuma göre ona ben bakacağım.”

Annesinin sağlığını düşünmesi, ironik bir şekilde önündeki birkaç gün içinde Bel’e çok yardımcı oldu. Ona kendi mutsuzluğu dışında bir odak noktası, konsantre olacak bir şey verdi. Mutfak personelinin, annesi için yemesi ve sindirimi kolay, besleyici yemekler hazırladığından emin olmak amacıyla yemekler hazırlanırken bizzat başlarında durdu. Sabahları annesinin yanında oturup ona neşeye Eski Dünya’da gördüklerinden, Landowski’den, sanat okulundan ve Senhor da Silva Costa’nın harikulade İsa projesinden bahsetti.

Carla, “Corcovado Dağı’nın tepesinde temelleri kazmaya başladılar,” dedi. “Bir gün gidip görmeyi çok isterim.”

“Ben seni oraya çıkaracağımı,” dedi Bel, bunun mümkün olabilmesi için annesinin iyileşmesini dileyerek.

Carla yatak odasının önündeki terasta oturabilecek kadar iyi olduğunu belirterek, “Düğün planlarından bahsetmemiz gerek,” dedi. “Karar verilmesi gereken çok şey var.”

“Zamanı gelince, *Mãe*, sen biraz daha güçlenince,” dedi Bel kararlılıkla.

Bel’in eve dönüşünün üçüncü akşamı, hep birlikte yemek yedikten sonra Antonio, Gustavo’dan bir telefon aldığını söyledi.

“Ne zaman gelip seni görebileceğini öğrenmek istiyor.”

“Belki *Mãe* biraz daha iyileşince,” diye önerdi Bel.

“Izabela, dokuz aydır ondan uzaktaydın. Bu yüzden yarın öğleden sonra gelmesini önerdim. Sen Gustavo’yu ağırlarken Gabriela annenle oturabilir. Onu görmek istemediğini düşünmesini istemem.”

“Peki, *Pai*,” diyerek boyun eğdi Bel.

“Sen de onu görmek için can atıyorsundur...”

“Elbette.”

Gustavo ertesi gün öğleden sonra saat tam üçte geldi. Ama Carla, Bel’e üstündekini çıkarıp Paris’te diktirdiği yeni elbiselerden birini giymesi için ısrar etti.

“Hatırladığından da güzel görünmelisin,” dedi üstüne basa basa. “Bu kadar uzun bir ayrılıktan sonra fikrini değiştirmesini istemeyiz. Özellikle de sen de bugünlerde benim kadar siskayken...”

Loen, Bel’in giyinmesine yardım etti, sonra da saçlarını zarif bir topuz haline getirdi.

“Gustavo’yu tekrar göreceğiz olmak konusunda nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu Loen çekinerek.

Bel dürüstçe, “Bilmiyorum,” dedi. “Gerginim sanırım.”

“Ya şu... mektuplarınızda bana bahsettiğiniz. Paris’teki adam? Onu unutabilecek misiniz?”

Bel aynadaki görüntüsüne baktı. "Asla, Loen, asla."

Aşağıda, misafir odasında hazırlanmış halde Gustavo'yu beklerken kapının heyecanla çalındığını duydu ve Gabriela kapıyı açmak için hole indi. Bel, Gustavo'nun sesini duyduktan sonra genç adamın odaya girmesinden önceki o birkaç saniyeden yararlanarak, kalbindeki çalkantıyı Gustavo'nun asla görmemesi için Tanrı'dan yardım istedi.

Gustavo içeri girdi ve ona doğru ilerlerken kollarını iki yana açtı. "Izabela..."

"Gustavo."

Genç adam, Izabela'nın da ona doğru uzattığı ellerini sıkı sıkı tutarak onu inceledi.

"Aman Tanrım, sanırım Avrupa sana yaramış. Hatırladığımdan çok daha göz alıcı görünüyorsun. Muhteşem bir kadına dönüşmüşsün," derken Bel onun, her santimetrekaresini içine çektiğini hissediyordu. "Seyahat çok mu iyi geçti?"

Bel, Gabriela'ya Gustavo için bir sürahi taze mango suyu getirmesini işaret etti ve "Aynen öyle," dedi. "Özellikle de Paris."

"Ah, evet, aşk şehri," dedi Gustavo. "Bu seyahatin tadını seninle birlikte çıkaramadığım için çok üzgünüm. Tanrı isterse belki bir gün birlikte gideriz. Pekâlâ, bana gördüklerini anlat bakalım..."

Bel son aylarda gördüğü yerlerden bahsederken Gustavo'nun, hatırladığından da silik bir adam olduğuna karar verdi. Ama bunun yerine kendini onun sıcacık bakışlı kahverengi gözlerine ve o bakışlardaki nezakete odaklanmaya zorladı.

"Pekâlâ," dedi Gustavo meyve suyundan bir yudum alırken, "sanırım harika vakit geçirmişsin. Mektuplarda bana o kadar az ayrıntı verdin ki gezinin iyi geçip geçmediğinden emin olamadım. Örneğin Paris'teyken bir heykeltıraşın senden poz vermeni istediğinden hiç bahsetmemiştin."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Bel, Gustavo'nun bu konuyu duymuş olması onu sarsmıştı.

"Tabii ki dün telefonda baban söyledi. Çok ilginç bir deneyim olmalı."

Bel titrek bir sesle kabul etti. "Öyleydi."

"Biliyor musun?" dedi Gustavo ona gülümseyerek. "Altı hafta kadar önce sen Paris'ten ayrılmaya hazırlanırken bana bir daha dönmeyeceğine dair çok tuhaf bir hisse kapılmıştım. Hatta planlandığı gibi gemiye binip binmediğinden emin olmak için babanı bile aradım. Ama tabii ki bu yalnızca kendi korkularıma yenik düşmemden kaynaklanmış. Çünkü buradasın işte, Izabela..." Bel'in ellerine doğru uzandı. "Sen de beni, benim seni özlediğim kadar özledin mi?"

"Evet, çok..."

"Daha çabuk evlenemememiz çok kötü oldu. Ama elbette annene iyileşmesi için zaman vermemiz lazım. Durumu nasıl?"

"Halsiz ama yavaş yavaş düzeliyor," dedi Bel. "Bu hastalıktan beni haberdar etmedikleri için onlara hâlâ kızgıyım. Bilseydim elbette daha önce dönerdim."

"Şey, Izabela, belki de bazı şeylerin mektupla anlatılmaması daha uygundur. Sence de öyle değil mi?"

Gustavo'nun dudaklarından çıkan her kelime, Bel'e ondan gizlediği sırrı bildiği hissini verdiği için Bel onun bakışlarının altında kızardığını hissetti.

"İyi niyetle beni korumaya çalışmış olsalar bile söylemeleri gerekirdi," dedi sert bir tavırla.

"Neyse." Gustavo onun elini bıraktı. "Artık evinde, benimle birlikte güvendesin ve annen iyileşiyor. Önemli olan da bu, öyle değil mi? Şimdi, annem seni görmek ve düğünle ilgili bazı detayları konuşmak için sabırsızlanıyor. Senhora Carla'yı rahatsız etmek istemedi ama kısa süre içinde netleştirilmesi gereken bazı ayrıntılar var. Örneğin düğün tarihi. Ocak ayının hangi gününü seçmek istersin? Bir tercihin var mı?"

"Anneme iyileşmesi için mümkün olduğunca fazla zaman verebilmek adına ay sonuna doğru olmasını tercih ederim."

"Elbette. Belki birkaç gün içinde annemi ziyaret edip düğün planlarını konuşmak istersin. Ayrıca babanın ve benim evde yapılacak tadilatlar konusundaki planlarımızı da gözden geçirirsin. Çalışmalar başlamış durumda ve baban çok modern fikirleri olan bir mimar buldu.

Ana yatak odalarına banyo ilave edilebilmesi için üst katı yeniden şekillendirmeyi önerdi. Kendi dairenin iç tasarımını kontrol etmek isteyeceğinden de eminim. Kadınların dekorasyon konusunda erkeklerden daha iyi fikirler ortaya atabildiğini biliyorum.”

Gustavo’yla paylaşılacak bir oda ve yatak fikri, Bel’in korkudan ürpermesine neden olmuştu. “Annen için ne zaman uygunsa memnu-niyetle gelirim,” diye karşılık verdi.

“O halde önümüzdeki çarşamba gününe ne dersin?”

“Gayet iyi olur.”

“Güzel. Bu arada bana seni tekrar görme zevkini bağışlamamı umarım. Yarın öğleden sonra yine ziyaretine gelebilir miyim?”

“Bekliyor olacağım,” dedi Bel, Gustavo’yla birlikte ayağa kalkarken.

Gustavo, “Yarın görüşmek üzere, Izabela,” diye mırıldandı ve Bel’in elini öptü. “Seni görmek için randevu almamın gerekmeyeceği günleri iple çekiyorum.”

Gustavo gidince Bel annesine bakmadan önce kendini toparlamak için üst kata, odasına çıktı. Pencerenin önünde durup kendini azarladı. Gustavo tatlı, nazik ve hoşgörülü biriydi. Gustavo’yu, Gustavo’nun onu sevdiği ya da kendisinin başka birini sevdiği gibi sevmeyecek olması genç adamın suçu değildi...

Laurent’ın, bir gün gerçek duygularının ortaya çıkacağı konusundaki uyarısını ürpertiyle hatırlayarak annesinin odasına gitmeden önce yüzünü soğuk suyla yıkadı.

Bir hafta sonra Bel, hâlâ güçsüz ve zayıf olmasına rağmen annesinin durumunun kesinlikle iyiye gidiyor olmasına seviniyordu.

Bir öğleden sonra annesinin anlayabilmesi için Gustave Flaubert’in *Madam Bovary* adlı kitabını Fransızcadan Portekizceye tercüme ederek okudu ve annesi, “Ah,” diyerek iç çekti. “Ne kadar da akıllı bir kızım var! Bu kimin aklına gelirdi ki?”

Bel’e sevgiyle baktı ve yanağını okşadı. “Beni çok gururlandırıyor-sun.”

“Yemeğinin hepsini bitirince sen de beni gururlandıracaksın,” diye karşılık verdi Bel.

Carla pencereden güneşli güne bakarak gölgelerin bahçedeki gür bitkiler üzerinde dans edişini izledi. “Bu ışıltı, sevgili *fazenda*’mı özlememe neden oluyor,” dedi. “Oranın dağ havasını her zaman güçlendirici, ortamını ise huzur verici bulmuştumdur.”

“Oraya gitmek ister misin, *Mãe*?”

“Orayı ne kadar sevdiğimi bilirsin, Izabela. Ama baban ofisinde çok meşgul ve Rio’dan ayrılmak istemiyor.”

“Önemli olan senin sağlığın. Bu işi bana bırak,” dedi Bel kararlılıkla.

O akşam babasıyla birlikte yemek yerken annesiyle *fazenda*’ya gitme konusunu açtı.

“Moralini çok düzelteceğini ve sağlığı açısından çok yararlı olacağını düşünüyorum. Gitmemize izin verir misin, *Pai*? Yalnızca birkaç haftalığına. Rio artık çok sıcak.”

“Izabela,” dedi Antonio kaşlarını çatarak, “daha yeni geldin ve yine gitmekten bahsediyorsun. Herkes buradan hoşlanmadığını düşünecek.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, *Pai*. Ama annemin iyileşmeye başladığını hissetmeden düğün tarihini kararlaştırırsak içim rahat etmeyecek. Bunu yapmayı ne kadar istediğimi sen de biliyorsun. Bu yüzden *fazenda*’da birkaç hafta geçirmek annemin iyileşmesini hızlandıracaksa ona eşlik etmekten mutlu olurum.”

“Peki, beni evde bekleyen karım ve kızım olmaksızın yapayalnız mı bırakacaksınız?” diye şikâyet etti Antonio.

“Eminim çalışmadığın hafta sonlarında gelip bizi görebilirsin, *Pai*.”

“Belki. Ama ikna etmen gereken kişi ben değilim, nişanlın. Tekrar gözünün önünden kaybolmanı istemeyebilir.”

“Ben Gustavo’yla konuşurum,” dedi Bel.

Ertesi gün planını ona açıkladığında Gustavo, “Elbette,” dedi. “Mih-raba yürümemizi hızlandıracak her şeye varım.” Sonra aceleyle ekledi:

“Annenin sağlığı için de en iyisi olur. Ancak gitmeden önce birkaç şeyi netleştirmemiz gerekiyor.”

Bel sonraki hafta *fazenda*’ya gideceklerini haber verdiğinde Carla çok mutlu oldu. Bonifacio hanesinde bu öneri karşısında mutlu olan sadece Carla değildi. Bel onlara dağlarda eşlik etmesini istediğinde Loen’in yüzü de aydınlanmıştı. *Fazenda*’yı çekip çeviren Fabiana ile Sandro aynı zamanda onların ihtiyaçlarını da karşılayabileceği için aslında Loen’e teknik olarak ihtiyaç yoktu ama Bel, bunun Loen’e sevdiği adamlarla biraz zaman geçirme şansı vereceğini biliyordu.

Gözleri sevinçle parlayan Loen, “Ah, Senhorita Bel,” dedi, “onu tekrar göreceğime inanamıyorum! Okuması ve yazması olmadığı için son görüşmemizden bu yana haberleşememiştik. *Obrigada! Obrigada!*”

Loen, hanımına beklenmedik bir şekilde sarıldıktan sonra âdeta sekerek odadan çıktı ve Bel, kendisi sevdiğine asla kavuşamayacak olsa da Loen’in mutluluğuyla bu sevinci yaşayabileceğine karar verdi.

Ertesi gün kararlaştırıldığı gibi düğün planlarını konuşmak üzere Gustavo ve annesiyle görüşmeye gitti.

“Annenizin hastalığının, onun böylesi bir zamanda organizasyona katkıda bulunamamasına yol açması çok kötü oldu,” dedi Luiza Aires Cabral. “Ama biz töreni planlamak için elimizden geleni yapmalıyız.”

Bel uzanıp Luiza’nın küstah suratına bir tokat indirmeyi çok istediye de kendini tutmayı başardı. “Yakında daha iyi olacağından eminim. Tertemiz dağ havası sayesinde,” diye karşılık verdi.

“Yurtdışında çok uzun zaman geçirdiniz, en azından düğün gününü belirleyebilirsek bütün Rio da oyalanmak için bir nedenimizin daha olduğunu düşünmez. Şimdi...” Luiza gözlüğünü taktı ve ajandasını inceledi. “Başpiskopos müsait olduğu günleri bana bildirmişti. Tahmin edebileceğiniz gibi programı aylar öncesinden doluyor. Gustavo bana düğününüzün ocak ayının sonlarına doğru yapılmasını istediğinizi belirtmişti. Tabii bir de cuma günü olmalı. Hafta sonu düğünleri çok avam oluyor.”

“Siz nasıl uygun görürseniz,” dedi Bel ağırbaşlılıkla.

“Düğünden sonraki davet konusuna gelirsek, babanız düğün yemeğinin Copacabana Palace Hotel’de yapılması gerektiği gibi bir kaniya sahip. Ama ben sıradan insanların orayı tercih ettiklerini düşünüyorum. Aile geleneğine uyarak evde daha küçük ve daha seçkin bir davet vermeyi tercih ederdim. Tabii babanız benim hâlihazırda yeterli gördüğüm bu binayı yenilemeye karar verdiğinden bu mümkün olmayacak. Evin içi usta kaynıyor ve tadilatın ocak ayının sonuna kadar bitmemiş olması riskini göze alamam. Bu yüzden başka bir mekân seçmeliyiz.”

“Siz neye karar verirsiniz bence uygundur.” diye tekrarladı Bel.

“Geline eşlik edecek çocuklara gelince, anneniz São Paulo’daki kuzenlerinizden birkaçının ismini verdi. Toplam sekiz kişi,” diye açıkladı Luiza. “Bizim tarafımızda da vaftiz çocukları olduğu için elbette törende önemli bir rol üstlenmeyi bekleyen en az on iki kişi var. Gösteriş yapıyormuş gibi görünmemek adına, izin verebileceğimiz maksimum refakatçi sayısı sekizdir. Son listeye dâhil edilmesini özel olarak istediğiniz biri var mı?”

Bel annesinin kuzenlerinin iki küçük kızını, baba tarafından da küçük bir oğlanın adını verdi. “Refakatçilerimin geri kalanının Gustavo’nun ailesinden olmasını memnuniyetle kabul ediyorum.”

Bel nişanlısına bir bakış attı, o da Bel’e tatlılıkla gülümsedi.

Bunu izleyen iki saat boyunca Luiza, Bel’i düğünün en küçük detayına kadar sorguladı. Ama Bel ne zaman bir öneride bulunmaya kalksa, müstakbel kayınvalidesinin işleri kendince halletme konusundaki kararlılığı yüzünden hızla reddedildi.

Ancak Bel’in de geri adım atmamaya kararlı olduğu bir konu vardı: Evlendikten sonra kişisel hizmetkârı olarak yeni evinde de ona Loen eşlik edecekti.

Bel bu konuyu açma cesaretini kendinde bulduğunda Luiza ona buz gibi bir bakış attı ve onu dikkate bile almadığını gösterecek bir tavırla elini şöyle bir sallayarak, “Bu çok saçma.” dedi. “İhtiyaçlarınızı ilgilendirmek için burada gereğinden fazla becerikli hizmetçi var zaten.”

“Ama...”

“Mõe,” diyerek Bel’in sözünü kesti Gustavo. Nihayet Bel’i savunmaya cesaret edebilmişti. “Izabela’nın çocukluğundan beri tanıdığını söylediği hizmetkârını da yanına almak istemesinin neden bir sorun teşkil ettiğini anlayamıyorum.”

Luiza öfkeyle kaşlarını kaldırarak Gustavo’ya baktı. “Anlıyorum. Peki, öyle olsun,” dedi ve sözlerine devam etmeden önce oğluna başıyla hafifçe onay verdi. “Hiç değilse bugün tartıştığımız konular, siz önümüzdeki hafta dağlara kaçtığınızda bana üzerinde çalışabileceğim bazı ayrıntılar verdi. Oğlumdan bu kadar uzun süreler ayrı kalmayı göze aldığınız düşünülünce insan, nişanlınızla birlikte olmak istemediğinizi düşünüyor.”

Gustavo yine araya girdi: “Haydi ama, Mõe, bu hiç adil değil. Izabela yalnızca annesinin sağlığının düzelmesini istiyor.”

“Elbette. Yarın kiliseye gittiğimde onun için de dua edeceğim. Bu arada ben görevimi yapacağım. Siz ve Senhora Bonifacio sorumluluğu paylaşmak için Rio’ya dönünceye kadar hazırlıkları denetleyeceğim. Şimdi...” Luiza şöminenin üzerindeki saate göz attı. “İzninizle, yarım saat içinde Merhamet Kardeşliği Yetimhanesi’nde komite toplantım var. Gustavo, sen hem biraz hava alması için Izabela’ya bahçede eşlik edersin hem de ona tadilatı gösterirsin. Size iyi günler.”

Bel kendini ocağın üstünde gereğinden fazla kalan ve taşmak üzere olan bir çaydanlık gibi hissederek Luiza’nın odadan çıkışını izledi.

“Aldırma sen ona.” Gustavo, Bel’in sinirlendiğini hissederek ona doğru yürüdü ve rahatlatmak için kolunu onun omuzuna attı. “Mõe şikâyet edebilir ama bu işlerin her saniyesi hoşuna gidiyor. Dokuz aydır başka hiçbir şey konuşmadı. Şimdi izninle seni bahçeye çıkarayım.”

Evden çıkarlarken Bel, “Gustavo,” dedi. “Biz evlendikten ve burada yaşamaya başladıktan sonra ailen nerede yaşayacak?”

“Şey...” dedi Gustavo. Bel’in bu sorusu karşısında şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Tabii ki burada bizimle birlikte yaşamaya devam edecekler. Başka nereye gidebilirler ki?”

Ertesi sabah Paty do Alferes dağlık bölgesinin serin havasına doğru beş saatlik yolculuklarına çıkarlarken Bel, annesini Rolls-Royce'un arka koltuğuna oturttu ve rahat olduğundan emin olduktan sonra kendisi de geçip yanına oturdu. Loen öne, şoförün yanına geçti. *Fazenda Santa Tereza*, iki yüzyıl boyunca hem bir Portekiz soylusu hem de Antonio'nun sabah onlar yola çıkmadan önce söylediğine göre Aires Cabral ailesinin uzaktan kuzeni olan Baron Paty do Alferes'e aitti.

Bölgeye giden yollar şaşırtıcı derecede iyiydi. Zengin toprak sahipleri bir zamanlar kahve çekirdeklerinin taşınması için ve kendileri de Rio'ya gidip gelmek zorunda oldukları için yolların inşaatını finanse etmişlerdi. Carla yolun büyük bir kısmında rahatsızlık çekmeden uyuyabilmişti.

Dağlara tırmanmaya başladıklarında Bel aşağıdaki vadiye inen hafif eğimli yamaçları, onların aralarında yarıklar açarak saf ve taze kaynak sularını taşıyan dere yataklarını seyretti.

Araba ana eve giden tozlu yola saptığında Bel annesine, "Mãe, geldik," diye seslendi.

Araba durduğunda Carla uyandı ve Bel bölgenin o meşhur temiz havasını ciğerlerine çekmek için dışarı çıktı. Karanlık çökmek üzereydi, ağustos böcekleri var güçleriyle ötüyor ve Vanila ile Donna -yedi yıl önce mutfak kapılarına aç birer yavru halinde gelen ve kalmaları için Bel'in anne ve babasına yalvardığı iki sokak köpeği- şimdi hanımlarının bacaklarının arasında heyecanla havlıyordu.

Köpeklerin arkasından *fazenda*'nın bekçiliğini yapan Fabiana ile Sandro'nun geldiğini gören Bel, "Yuva..." diyerek keyifle iç çekti.

"Senhorita Izabela!" Fabiana rahatlatıcı bir tavırla ona sarıldı. "Sizi son gördüğümde bu yana daha da güzelleşmişsiniz. İyi misiniz?"

"Evet, iyiyim," dedi Bel. Sonra sesini alçalttı. "Ama annemi görünce çok şaşırabilirsiniz. Ona belli etmemeye çalışın."

Fabiana başını salladı ve şoförün Carla'nın inmesine yardım edişini izledi. Bel'in kolunu okşadıktan sonra hanımını karşılamak için yanına gitti. *Anneme sağlığını geri kazandırabilecek biri varsa o da*

Fabiana'dır, diye düşündü Bel. Yalnızca konuk odasının dışındaki girintiye yapılan küçücük şapelde onun için dua etmekle kalmaz, onu *passiflora* ilaçlarıyla, bu bölgede bolca yetişen şifalı bitki ve çiçeklerden yaptığı karışımlarıyla da tedavi ederdi.

Bel göz ucuyla Bruno'nun –Fabiana ile Sandro'nun kara gözlü oğlu– arkada bir yerlerde durduğunu gördü. Evin girişine yaklaşırlarken Loen'in ona cilveli bir gülücük attığını gördü. Ve Bruno'nun buna karşılık verişini...

Bel, Fabiana ile Carla'yı eve doğru izledi ve kâhya kadının Carla'nın omuzuna nasıl anaç bir tavırla sarıldığını görerek rahat bir nefes aldı. Annesinin bakımının kaygısını tek başına taşıymıştı ama artık sorumluluğu Fabiana'nın üstleneceğini biliyordu. Fabiana valizleri açmak ve yerleşmesine yardım etmek için Carla'yı yatak odasına götürdüğünde Bel de ağır maun ve gül ağacından mobilyalarla dolu konuk odasının ahşap zemininden geçip çocukken kaldığı odanın kapısını açtı.

Sürgülü pencereler kaldırılmış, panjurlar açılmıştı. Bel dirseklerini pervaza dayayıp en sevdiği manzaraya bakarken odayı serin, harikulade bir esinti doldurdu. Aşağıdaki çayırda midillisi Loty ve babasının atı Luppa keyifle otliyordu. İleride, yıllarca bakılmamış olmalarına rağmen her nasılsa hâlâ ayakta kalmayı başarmış kahve ağaçlarıyla dolu, şirin bir tepe yükseliyordu. Beyaz öküzlerden oluşan bir sürü, tepeye yayılmıştı. Ot öbeklerinin arasındaki açıklıklardan koyu kırmızı toprak görünüyordu.

Bel tekrar konuk odasından geçerek geri döndü ve iki yanında bu bölgeye de ismini vermiş olan yaşlı ve heybetli palmiye ağaçlarının bulunduğu ön kapıda durdu. Dışarıdaki taş banka oturup bölgede yaygın olan hatmi çiçeklerinin tatlı kokusunu içine çekti, bahçelere göz gezdirerek çocukken her gün yüzdüğü göle baktı. Çiçek tarhlarının üzerinde uçuşan yusufçukların kesintisiz vızıltısını dinleyip gözlerinin önünde neşeyle dans eden iki sarı kelebeği seyrederken gerginliğinin azaldığını hissetti.

Laurent buraya bayılırdı, diye düşündü özlemle ve onu düşünmeme kararına rağmen gözleri yaşlarla doldu. Paris'te ondan uzaklaşma

kararı aldığında bu işin sona erdiğini bilmesine rağmen, kızlara özgü o hayalci yanı Laurent'ın onunla iletişime geçmeyi deneyip denemeyeceğini merak ediyordu. Her sabah kahvaltı masasında gümüş tepsi üzerinde getirilen mektupları gördüğünde Laurent'dan bir mektup geldiğini hayal etmişti. Laurent'ın onsuz yaşayamayacağını söylediği ve ona geri dönmesi için yalvardığı bir mektup...

Ama tabii ki bu gerçekleşmemişti. Böylece haftalar geçtikçe Bel, Margarida'nın ileri sürdüğü gibi, Laurent'ın aşkım ilan etmesinin onu baştan çıkarma planının bir parçası olup olmadığını düşünmeye başladı. Laurent'ın onu düşünüp düşünmediğini, birlikte geçirdikleri o kısa sürenin bir gemi gibi aklının derinliklerine batarak tamamen unutulup unutulmadığını merak ediyordu.

Ama yanıt ne olursa olsun bir şey fark eder miydi ki? Son noktayı koyan, Brezilya'ya, yakında gerçekleşecek olan evliliğine dönmeyi seçen kendisiydi. *La Closerie des Lilas*'ın ortamı ve Laurent'ın dudaklarının onun dudaklarına değmesinin heyecanı artık birer anı, başka bir dünyayla yaptığı ve son vermeyi seçtiği kısa bir dans olmuştu. Ve hiçbir dilek ya da umut, seçtiği hayatın rotasını değiştiremezdi...

Paris

Kasım 1928

“Evet, sonunda heykel bitti.” Profesör Landowski büyük bir rahatlamayla tezgâhına bir yumruk attı. “Ama çılgın Brezilyalı şimdi de İsa’nın başının ve ellerinin gerçek ebatlarda birer modelini yapmamı istiyor. Başın yaklaşık dört metre yükseklikte olması gerekiyor, yani stüdyoya zor sığacak. Parmaklar da neredeyse çatıya değecek. Atölyede hepimiz kelimenin tam anlamıyla İsa’nın ellerini üzerimizde hissedeceğiz. Ve sonra, da Silva Costa’nın dediğine göre bunlar da bittiğinde eserimi gemiyle Rio de Janeiro’ya gönderebilmek için sığır eklemleri gibi parçalarına ayıracağız. Daha önce hiç böyle bir çalışma yapmamıştım. Ama,” dedi iç çekerek, “belki de çılgınlığına güvenmem gerekiyordur.”

“Belki de başka şansınız yoktur,” diye kabul etti Laurent.

“Eh, faturaları o ödüyor, Brouilly, ama İsa Peygamber’imizin başı ve elleri atölyemden çıkmadan başka iş de alamam. İçeride yer kalmayacak. Bu yüzden hemen başlayalım. Birkaç ay önce o iki kızdan aldığın el kalıplarını getir bana. Üzerinde çalışacağım bir modele ihtiyacım var.”

Laurent depodan kalıpları getirdi ve Landowski’nin önüne koydu. İki adam kalıpları dikkatle inceledi.

“İkisinin de çok güzel ve narin parmakları vardı ama bunların üç metre oldukları zaman nasıl görüneceklerini düşünmem gerek,” dedi Landowski. “Pekâlâ Brouilly, senin gidecek bir evin yok mu?”

Bu, Landowski’nin yalnız bırakılmak istediğinin işaretiydi.

“Elbette Profesör, yarın görüşürüz.”

Atölyeden çıktığında Laurent, küçük çocuğu terastaki taş bankta otururken buldu. Akşam havası serin ama temizdi ve yıldızlar, üzerlerinde mükemmel bir kubbe oluşturuyordu. Laurent onun yanına oturdu ve gökyüzüne bakışını izledi.

Çocuktan bir yanıt alamayacağını çoktan kabul etmiş olmasına rağmen, “Yıldızları seviyor musun?” diye sordu.

Oğlan hafifçe gülümseyerek başını salladı.

“Şu Orion Kuşağı,” diyerek gökyüzünü işaret etti Laurent. “Yanındaki de bir takımyıldız olan Yedi Kız Kardeş. Anne ve babaları –Atlas ile Pleione– onlara göz kulak oluyor.”

Laurent çocuğun onun parmağını uzattığı yöne bakarak onu dikkatle dinlediğini gördü. “Babam astronomiye çok meraklıydı ve şatomuzun tavan arasındaki odalarından birinde bir teleskobu vardı. Bazen bulutsuz gecelerde onu çatıya çıkarır ve bana yıldızları öğretirdi. Bir keresinde kayan bir yıldız görmüş ve gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünmüştüm.” Küçük çocuğa baktı. “Senin ailen var mı?”

Çocuk onu duymamış gibi yaparak gökyüzüne bakmaya devam etti.

“Ah, pekâlâ, ben artık gideyim.” Çocuğun başını okşadı. “İyi geceler.”

Laurent, Montparnasse’a kadarki yolunun bir bölümü için otostop yapıp bir motosikletin arkasına binmeyi başardı. Tavan arasındaki odasına vardığında birinin yatağına kıvrılmış, yattığını gördü. Başka biri de yere serilmiş bir şiltenin üzerinde uyuyordu. Özellikle son zamanlarda genelde Landowski’nin atölyesinde kaldığı için bu alışılmadık bir durum değildi.

Başka zaman olsa gidip Montparnasse’taki barlardan birinde arkadaşlarına katılır, yatağında uyuyan kişiyi birkaç saat daha dinlenmesi için bırakır, döndüğünde de onu yatağından çekip çıkararak

kendisi yatardı. Ama bu akşam kendini alışılmadık bir biçimde yorgun hissediyordu ve sosyalleşme havasında değildi.

Aslında Laurent, Izabela Bonifacio, Brezilya'ya giden o gemiye bindiğinden bu yana genel olarak yaşam sevincini kaybetmiş gibiydi.

Her zamankinden daha sessiz olması Landowski'nin bile dikkatini çekmişti ve bu konuda yorum yapmıştı.

Gözlerinde imalı bir pırıltıyla, "Hasta mısın, Brouilly? Yoksa hasret mi çekiyorsun?" diye sormuştu.

"İkisi de değil," demişti Laurent kendini savunurcasına.

"Pekâlâ, nasıl bir hastalık olursa olsun gelip geçeceğini unutma."

Landowski'nin bu hem zekice hem de anlayışlı sözleri Laurent'ı avutmuştu. Landowski fazlasıyla kendi âleminde yaşadığı için Laurent onun ruh halini fark etmesi bir kenara, varlığının bile farkına varmadığını düşünürdü. Son zamanlarda kendini biri kalbini oyup çıkarmış, sonra da ayaklarının altına alıp çiğnemiş gibi hissediyordu.

Yatağına doğru gitti ve orada yatan bedeni sarstı ama adam yalnızca inledi ve diğer tarafına dönmeden önce ağzını açarak havaya ağır bir alkol kokusu saldı. Laurent onu uyandıramayacağını anlayınca derin bir iç çekti ve adamın sarhoşluğunun geçmesi için birkaç saat daha uyumasına izin vermeye karar verdi. Sonra da yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıktı.

Montparnasse'm dar sokakları her zamanki gibi, yaşamaktan memnun olan insanların neşeli gevezelikleriyle, sesleriyle hayat doluydu. Hava soğuk olsa da kaldırımlardaki masalar dolup taşmıştı. Barlardan yükselen farklı müziklerin yarattığı kakofoni, Laurent'in duyularına âdeta saldırıyordu. Normalde Montparnasse ve civarı onu keyiflendirirdi ama son günlerde sinirini bozuyordu. Kendisi mutsuzluğun ve ızdırabın uyuşukluğundan bir türlü kurtulamazken başkaları nasıl böyle mutlu olabiliyordu?

Onu aptalca sohbetlere sürükleyecek bir sürü tanıdıkla karşılaşabileceği için *La Closerie des Lilas*'a gitmekten kaçınarak daha sakin bir mekâna girdi. Bardaki taburelerden birine oturdu, bir absent

istedi ve onu bir dikişte bitirdi. Etrafındaki masalara bakınca ona Izabela'yı hatırlatan bir esmer güzeli hemen dikkatini çekti. Tabii ona daha yakından bakınca kızın hatlarının Izabela'ninkiler kadar zarif olmadığını ve bakışlarının sert olduğunu fark etti. Ama bugünlerde gittiği her yerde onu görüyor gibiydi.

Bir absent daha sipariş ederek durumunu düşündü. Eskiden bir Kazanova olarak tanınırdı; çekici, sempatik, yatağını ısıtması için seçtiği her kadını göz açıp kapayıncaya kadar elde edebildiği için arkadaşları tarafından kıskanılan bir adam... Ve evet, bunun tadını çıkarmıştı çünkü kadınlardan hoşlanıyordu. Yalnızca vücutları için değil, akılları için de.

Aşka gelince... Bütün büyük yazar ve sanatçıların tanımlamak için ömürlerini verdikleri şeyi yaşıyor olabileceğini düşündüğü birkaç durum olmuştu. Ama o duygu her seferinde çabucak geçmişti ve Laurent kendini aşkın nasıl bir şey olduğunu asla gerçekten bilemeyeceğine ikna etmeye başlamıştı.

Ta ki karşısına Izabela çıkana kadar...

Izabela'yı ilk gördüğünde onu baştan çıkarmak için bütün klasik numaralarını denemişti. Gerçekten de bu oyunda kusursuz olduğunu geçmişte birçok kez kanıtlamıştı. Ama genelde balık oltaya geldiğinde ve misinin ucunda Laurent'in ne isterse yapacağı şekilde sallandığında iş cazibesini yitirirdi. Laurent da sıkılıp yoluna devam ederdi.

Sonra Izabela'nın gideceğini ve belki de hayatında ilk kez duygularının gerçek olduğunu fark ettiğinde aşkını samimiyetle ilan etmiş ve ondan Paris'te kalmasını istemişti.

Ve Izabela onu reddetmişti...

Laurent, genç kızın Fransa'dan ayrılmasından sonraki ilk birkaç gün mutsuzluğunu, bir kadının ona teslim olmamasının bir ilk olmasına bağlamıştı. Belki de onun ulaşılmaz olması bu fikri daha da kıskırtıcı hale getirmişti. Izabela'nın sevmediği bir adamla hayatının sonuna dek zincirlenmek üzere okyanusu geçiyor olması da durumun duygusallığını artırmış olabilirdi.

Ama hayır... Sebep bunların hiçbiri değildi. Çünkü Laurent sekiz hafta sonra bir faydasının olup olmayacağını görmek için –ki olmamıştı– yatağına başka kadınlar almasına ve ertesi gün sabahdan akşama uyuyacak kadar sarhoş olmasına rağmen –bu da Landowski'nin gazabını çekmesine neden olmuştu– Izabela'ya karşı farklı hissetmemişti.

Hâlâ uyanık olduğu her an Izabela'yı düşünüyordu. Atölyede kendisini gözlerini boşluğa dikip Izabela'nın karşısında büyük bir dinginlik içinde oturduğu ve her gün saatlerce ona bakarak gözleriyle ziyafet çektiği zamanları düşünürken buluyordu. *Neden* o günlerin kıymetini bilememişti? Izabela şimdiye kadar karşılaştığı bütün kadınlardan o kadar farklı, o kadar masum, o kadar iyiydi ki... Ayrıca ilk gün eskizini yaptığı sırada sorular sorarken fark ettiği gibi tutku doluydu, hayatın getirebileceklerini keşfetmeye istekliydi.

Ve o akşamki merhameti, yaptığı şeyin doğrularını ve yanlışlarını tartışmaya bile gerek duymadan o çocuğu kucağında büyük bir şefkatle taşıması...

Laurent içkisini bitirdi, bir tane daha sipariş etti ve Izabela'nın gerçek bir tanrıça olduğuna karar verdi.

Geceleri yatakta çoğu zaman aralarında geçen sohbetleri düşünüyor, Izabela'nın duygularıyla oynadığı için kendine kızıyor, ilk zamanlarda yaparak onu utandırdığı çift anlamlı imaları geri alabilmeyi istiyordu. O bunları hak etmemişti.

Ve şimdi... sonsuza dek gitmişti. Artık çok geçti.

Ayrıca, diye düşündü hüznü, onun gibi bir kadına sunabilecek neyim var ki? Başkalarıyla paylaştığı, yatağın bile saatlik olarak kiralandığı pis bir tavan arası odası, düzenli bir gelirinin olmaması ve Izabela'nın Montparnasse'a her gidişinde mutlaka duyacağı çapkınlıkları... Margarida Lopes de Almeida'nın bu durumu bilerek onu izlediğini görmüştü ve Izabela'ya onun hakkında ne düşündüğünü söylediğinden emindi.

Absent beyin hücrelerini istila edip onu tabureden düşürmeden önce çorba sipariş etti ve Izabela gittiğinden beri kafasının içinde her

an yazdığı o mektubu ona gönderip göndermemeyi belki de bininci kez düşündü. Ama bunu yaparsa mektup yanlış ellere geçebilir ve Izabela'yı tehlikeye atabilirdi.

Izabela'nın o zamana kadar evlenmiş ve her şeyin sona ermiş olup olmadığını düşünerek kendine sürekli işkence ediyordu. Bunu Margarida'ya sormak istedi ama iki aylık stajı bittiği için genç kadın artık atölyeye gelmiyordu. Laurent'ın Montparnasse'ta duyduğu söylentilere göre Margarida, annesiyle birlikte yaz için Saint Paul de Vence'ye gitmişti.

"Brouilly."

Omuzunda bir el hissetti ve kan çanağına dönmüş gözlerini sesin geldiği tarafa çevirdi.

"Nasılslın?"

"İyiym, Marius," dedi Laurent. "Ya sen?"

"Her zamanki gibi; fakirim, sarhoşum ve bir kadın için yanıp tutuşuyorum. Ama seninle idare etmek zorundayım. İçki?"

Laurent, bir bar taburesini yanına çeken Marius'u izledi. O da hayatını alkol, seks ve parlak bir gelecek hayaliyle Montparnasse'ta geçiren tanınmamış sanatçılardan biriydi. Laurent pis odasındaki yatağında yatan adamı düşündü ve bardan sabaha karşı çıkıp sokakta nereye yığılırsa orada uyumaya karar verdi.

"Evet," dedi arkadaşına, "bir absent daha."

O gece, Laurent'm teselliği içkide aradığı hafta sonunun başlangıcıydı. Hafta başında Landowski'nin atölyesine yalpalayarak girdiğinde o iki günü pek hatırlamıyordu.

Landowski, bir taburede oturup çalışmasını hevesle izleyen çocuğa dönüp, "Bak, kediler ne getirmiş," dedi.

"*Mon Dieu*, Profesör, ne kadar çok ilerlemişsiniz!" Laurent, İsa heykelinin devasa eline baktı ve Landowski'nin son kırk sekiz saatini sürekli heykel üzerinde çalışarak geçirdiğine inanamadı.

“Eh, beş gündür ortalarda yaktun, yani birinin işe devam etmesi gerekiyordu. Çocuk ve ben seni bulmak için Montparnasse'm hendeklerine göz atacak bir arama ekibi göndermek üzereydik,” dedi Landowski.

“Bugünün çarşamba olduğunu mu söylüyorsunuz?” Laurent şaşkınlık içindeydi.

“Evet,” dedi Landowski ve dikkatini tekrar o devasa, beyaz cisme çevirerek yaş alçıdan bir kürek aldı. Sonra Laurent'ı açıkça yok sayıp çocukla konuştu: “Şimdi İsa Peygamber'imizin tırnaklarını biçimlendireceğim...”

Laurent yüzünü yıkayıp başının ağrısını geçirmesi için iki bardak su içtikten sonra mutfaktan döndüğünde Landowski ona hızlı bir bakış attı.

“Gördüğün gibi kendime yeni bir asistan buldum,” dedi ve çocuğa göz kırptı. “Hiç değilse o, beş gün ortadan kaybolduktan sonra akşamdan kalma bir halde gelmiyor.”

“Özür dilerim, Profesör, ben...”

“Yeter! Böyle davranışlara daha fazla izin vermeyeceğimi bil, Bro-uilly. Bu işte yardımına ihtiyacım vardı ama sen yaktun. Şimdi, İsa'mın ellerine dokunmaya cüret etmeden eve git ve karıma akşamdan kalma halin geçene kadar uyumanı emrettiğimi söyle.”

“Peki, Profesör.”

Kıpkırmızı kesilen Laurent böyle bir şeyin olmasına izin verdiği için kendi kendine kızarak atölyeden çıktı ve Landowski'nin daima anlayışlı bir kadın olan karısı Amélie ona yatması için yer gösterdi.

Dört saat sonra uyandı, soğuk bir duş aldı ve Amélie'nin verdiği bir kâse çorbayı içtikten sonra kendini çok daha iyi hissederek atölyeye döndü.

Profesör, Laurent'ı şöyle bir süzdü ve başını sallayarak, “Böyle daha iyi,” dedi. “Artık çalışmaya uygun haldesin.”

Devasa elin artık bir işaret parmağı vardı ve çocuk hâlâ Laurent'ın onu son gördüğü tabureden Landowski'yi seyrediyordu.

Landowski, "Şimdi yüzük parmağına başlayacağız. Şu modeli kullanıyorum," diyerek Laurent'ın aldığı kalıplarından birini işaret etti.

Laurent kalıplara doğru ilerlerken, "Kimin elini seçtiniz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok çünkü üzerlerinde isim yazmıyordu. Belki de böyle olması gerekiyordu. Ne de olsa onlar İsa'nın elleri ve sadece onun olmalılar..."

Laurent, kalıbı Matmazel Margarida'nın elinden çıkarırken küçük parmakta oluşan, sonra dikkatle yapıştırdığı ve gerçeği açığa çıkaracak olan çatlağı görmek için kalıbı inceledi ama göremedi.

İçinde bir sevinçle, Landowski'nin Rio'nun İsa heykeli için Izabela'nın ellerini seçmiş olduğunu anladı.

Paty do Alferes Brezilya

Kasım 1928

Bel, dağlardaki *fazenda*'da geçirdiği iki hafta içinde annesinin sağlığını kazanmaya başladığını fark etti. Bunun tertemiz dağ havası ve ortamın huzuru sayesinde mi, yoksa Fabiana'nın bakımı sayesinde mi olduğunu bilmiyordu. Ama annesi biraz kilo almıştı ve artık o harikulade bahçelerde destek almadan kısa yürüyüşler yapabilecek enerjiyi kendinde bulabiliyordu.

Yedikleri her şey çiftlikte yetiştiriliyordu ya da o civardan sağlanıyordu; et kendi sığırlarından, süt ve peynir daha aşağıdaki arazilerde otlayan keçilerden, sebze ve meyveler ise yerel çiftliklerden geliyordu. Bölgenin domatesi meşhurdur ve Fabiana onun iyileştirici gücüne inanıyordu. Her türlü yemeğe domates doğruyor, rendeliyor ya da domates suyu koyuyordu.

Bel de iyileşmeye başladığını hissediyordu. Her sabah erkenden kalkıp mayosunu giyerek gölde yüzdükten sonra Fabiana'nın hazırladığı nefis kekle kahvaltı etmek şifa vericiydi. Arazilerinde, dağların zirvelerinden çağlayarak dökülen bir şelale vardı. Bel o şelalenin altında

dağları seyrederek sık sık oturuyor, buz gibi çağlayanın, sırtına masaj yaptığını hissediyordu.

Gün içinde annesinin dinlendiği zamanlardaysa serin verandada uzanarak, daha küçükken tercih ettiği romantik öyküler yerine felsefe, sanat ve insanın kendisiyle barışık olması konulu kitaplar okuyordu. Artık onların hayal ürünü olduklarını ve gerçek hayatta aşkın her zaman mutlu sonla bitmediğini anlıyordu.

Öğleden sonraları çoğunlukla Loty'nin sırtına bir semer yerleştirerek engebeli yollardan ve yamaçlardan geçiyor, bir tepenin üzerine çıkıyor ve oradan harika manzarayı seyrediyordu.

Akşamlarını annesiyle kart oynayarak geçirdikten sonra da huzurlu ve uyuklu bir halde odasına çekiliyordu. Gözlerini kapatmadan önce annesinin sağlığının düzelmesi, babasının işlerinde başarılı olması ve fiziksel olarak çok uzakta olmasına rağmen hâlâ kalbinde yaşattığı için çok yakınında hissettiği Laurent'in gelecekte mutlu olması için dua ediyordu.

Bu ona verebileceği tek armağandı ve Bel bunu isteyerek, pişmanlık duymadan dilemeye çalışıyordu.

Loen ile Bruno'nun, kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmış halde akşam gezintilerine çıktıklarını görmenin de pek yardımcı olmuyordu. Bir keresinde göl kenarında kaçamak bir öpücüğü paylaştıklarını görmüş ve kalbi kıskançlıkla yanmıştı.

Bir gece yine Laurent'in dokunuşlarını hatırlayarak yatağında yatarken ondan başka her şeyin artık çok uzak geldiğini düşündü. Paris'teyken, Gustavo'yla yapacağı evlilik ve Rio'da yaşayacağı hayat ne kadar uzak görünüyorsa şimdi de Laurent'i dolaşırken sık sık hayal ettiği karmaşık ve dar Montparnasse sokakları öyle geliyordu...

Fazenda'ya geleli üç hafta olduktan sonra Antonio hafta sonunu onlarla geçirmeye geldi. Ortam hemen değişmiş, Fabiana cılgınca temizlik yapmaya, kocası da zaten kusursuz görünen çimenleri biçip yemek odasının duvarına asılı bakır süs eşyalarını parlatmaya girişmişti.

Antonio öğleden sonra çiftliğe vardığında Carla dinleniyordu.

“Nasıl oldu?” diye sordu.

“Çok daha iyi, *Pai*. Birkaç hafta sonra Rio’ya dönecek kadar güçleneceğini düşünüyorum. Fabiana ona çok iyi bakıyor.”

“Evet, uyandığında onu kendi gözlerimle de görürüm. Ama Iza-bela, neredeyse aralık ayına gireceğiz,” dedi Antonio. “Ocak sonunda evleneceksiniz ve yapılacak çok iş var. Eğer annen, Fabiana’nın bakımıyla iyileşebiliyorsa onu burada bırakıp benimle birlikte Rio’ya gelmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Ama *Pai*, eminim *Mãe* kızının yanında olmasını tercih eder.”

“Annenin, düğününü organize etmek için Rio’da olman gerektiğini anlayacağından eminim,” diye itiraz etti Antonio. “Ayrıca artık nişanlına da görünmen gerekiyor. Gustavo’nun bu durum karşısında çok sabırlı davrandığını düşünüyorum. Ailesinin yapılması gereken işler konusunda fazlasıyla kaygılanmaya başladığını da biliyorum. Ben de öyle. Yani benimle birlikte Rio’ya dönüyorsun. Bu konuda son sözüm budur.”

Antonio, Carla’yı görmek için odadan çıktığı sırada Bel yenilgiye uğradığını biliyordu.

İki gün sonra vedalaşmak için annesini öperken, “*Mãe*,” dedi, “bana ihtiyacın olursa dönmekten mutlu olacağımı bilmeni istiyorum. Fabiana köydeki telefonla bana nasıl olduğunu bildirecek.”

Carla kızının yanağını şefkatle okşayarak, “Beni merak etme, *piccolina*,” dedi. “İyileşeceğim konusunda sana söz veriyorum. Sen-hora Aires Cabral’a özürlerimi ilet ve kısa süre içinde Rio’ya dönmeyi umduğumu söyle. Haydi, annene bir sarıl bakalım...”

Bel onun dediğini yaptı ve Carla ön kapıda durup kocası ile kızına el salladı. Antonio karısına bir öpücük gönderdikten sonra araba taşı yolda ağır ağır ilerlemeye başladı.

“İyileşme yolunda olduğu için çok rahatladım,” dedi Antonio birdenbire. “Çünkü onsuz ne yaparım, gerçekten bilmiyorum.”

Genelde karısını pek önemsemiyormuş gibi geldiği için Bel, babasının gözlerinde nadiren rastlanan o hassasiyeti görünce şaşırdı.

Ertesi ay Bel için, Luiza'yla buluşarak düğünün ayrıntılarına son şeklini vermek amacıyla *A Casa das Orquídeas*'a yapılan sonu gelmez ziyaretlerle geçti. Bel, Luiza'nın onu sinirlendirmesine izin vermeme konusunda kararlı olsa da, kadının dayatmacılığı ve küstah tavırları pek çok kez dilini ısırarak kendini tutmasını gerektirdi.

İlk başlarda Bel, tercihi ettiği ilahiler, muhteşem gelinliğini tamamlayacak nedime elbiselerinin modelleri ve düğün yemeği menüsü konusunda öneriler getirdi. Ama bunu her yaptığında Luiza onun fikirlerinin uygun olmadığını gösterecek bir bahane buldu. Bel de sonunda çok daha acısız bir tutum olduğunu görerek Luiza'nın önerdiği her şeyi kabul etti.

Buluşmaları sırasında zaman zaman konuk salonunda onlara katılan Gustavo, annesi odadan çıkarken Bel'in elini minnetle sıkıyordu. "Anneme bu kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim. Bazen fazla otoriter olabildiğini biliyorum."

Bel eve yorgunluktan bitkin düşmüş halde, Luiza'nın söylediği her şeye razı olmanın verdiği gerginlikten kaynaklanan baş ağrılarıyla geliyor ve aynı çatı altında yaşamaya başladıkları zaman kendini nasıl kontrol edeceğini merak ediyordu.

Rio'ya yaz gelirken Bel, annesi evde olmadığı, babası da şafak vaktinden akşam karanlığı çökene kadar bürosunda çalıştığı için her zamankinden çok daha özgür olduğunu fark etti. Rio'ya gelmek için Bruno'dan ayrılmak zorunda kaldığından beri karamsarlığa kapılan Loen'le birlikte İsa heykeli projesinin nasıl ilerlediğini görmek için küçük istasyondan trene binerek dağın tepesine çıkıyorlardı. Seyir platformundan inşaat sahasının âdeta arı kovanına dönüştüğünü görebiliyorlardı. Büyük demir çubuklar vinçlerle kaldırılıp yerlerine yerleştiriliyordu. Artık heykelin oluşturacağı hac şekli ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bu ilerlemeyi seyretmek Bel'i rahatlatıyordu. *Fazenda*'da geçirdiği günlerden beri, Laurent'in onun hakkındaki düşünceleriyle ya da Laurent'i, genç adamın onu sevip sevmediği önemli olmaksızın her zaman seveceği gerçeğiyle kendini daha barışık hissediyordu. Buna direnmeye çalışmanın imkânsız olduğunu anlamıştı. Bu yüzden Laurent'a olan aşkını hayatı boyunca kalbinde saklayacağını bilerek teslim olmuş ve durumu kabullenmişti.

Paris

Aralık 1928

Landowski, heykelin artık atölyenin her santimetrekaresini kaplayacak hale gelmiş olan başını ve ellerini inceleyerek, “Nihayet bitti ve artık parçalarına ayrılıp denizin ötesindeki şu kahve fabrikası gibi ülkeye gönderilmeye hazır hale geldi,” dedi.

Heykelin başının etrafında dolaşarak onu düşünceli bir şekilde inceliyordu. “Çenesi beni hâlâ kaygılandırıyor. Bu mesafeden bakıldığında dev bir kaydırak gibi yüzün diğer kısmından ileride görünüyor.”

“Unutmayın ki ona çok uzak bir mesafeden bakılacak, Profesör,” diye fikrini belirtti Laurent.

“Eserimin Rio’ya sağ salim gidip gidemeyeceğini yalnızca göklerdeki babası bilir,” diye homurdandı Landowski. “Brezilyalı onun için bir kargo gemisinde yer ayarlıyor. Denizin sakin olmasını ve gemideki başka bir konteynerin benim eserime çarpıp çarpmamasını ümit edelim. Eğer mümkün olsaydı yüklemeyi görmek ve montajın ilk aşamalarını izlemek için ben de giderdim ama buna zaman ayırmam mümkün değil. Bu proje düşündüğümün iki katı zaman aldı ve zaten çok geciktirdiğim Sun Yat-Sen siparişi beni bekliyor,” dedi ve iç çekti. “Yapabileceğim kadarını yaptım, bu iş artık benim kontrolümden çıktı.”

Landowski'yi dinlerken Laurent'ın aklında küçücük bir fikir filizlendi ama onu ustasına önermeden önce iyice düşünmek için kendine sakladı.

Ertesi gün Heitor da Silva Costa atölyeye geldi ve iki adam, parçaların nereden ve nasıl kesilmesi gerektiğine karar verdi. Landowski heykelin kalıplarının yolculuğu konusundaki kaygılarını yeniden dile getirirken Laurent onu sessizce dinledi.

"Haklısınız," dedi Heitor, "sevkiyat sırasında yanında onu düzenli bir şekilde kontrol edecek biri olmalı. Ama ben ekibimden kimseyi bu yolculuğa ayıramam. Buradaki tasarımcıların işi henüz bitmedi."

Laurent birdenbire, "Ben gidebilirim," dedi, dünden beri aklında büyüüp serpilen fikri dile getirmişti.

İki adam da şaşkınlıkla ona döndü. "Sen mi, Brouilly? Oysaki ben senin kendini Montparnasse sokaklarına ve buradaki yoğun sosyal hayatına adanmış olduğunu düşünüyordum," dedi Landowski.

"Ne yazık ki daha önce Fransa dışına seyahat etme fırsatım olmadı. Profesör. Belki egzotik bir ülkede birkaç ay kalmak sanatım açısından ufku genişletir ve bana ilham verir."

"Tabii döndüğünde de kocaman bir kahve çekirdeği yaparsın," diye takıldı ona Landowski.

"Senhor Brouilly," dedi Heitor. "Eğer ciddiyseniz bence bu mükemmel bir fikir. Projenin başlangıcından beri buradaydınız. Aslında bazı parçalarına siz de katkıda bulundunuz. Eğer Profesör size izin verebilirse montajı sırasında onun Rio'daki gözü olabilirsiniz."

"Ve parçalar bir araya getirilirken İsa'mızın burnuna parmak sokulmadığından emin olabilirsiniz," diye mırıldandı Landowski.

"Eğer isterseniz memnuniyetle giderim, Profesör," diye tekrarladı Laurent. "Ne zaman yola çıkıyoruz, Mösyö da Silva Costa?"

"Önümüzdeki hafta için bir gemide yer ayırttım, bu bize kalıpları kesmek ve kasalarına güvenli bir şekilde yerleştirmek için yeterli zamanı verecek. Bütün parçalar Rio'ya ne kadar çabuk ve sağ salım

ulaşırsa o kadar mutlu olacağım. Bu kadar kısa sürede seyahate hazır olabilecek misiniz, Mösyö Brouilly?” diye sordu Heitor.

“Eminim ajandasını inceleyip bazı işleri erteleyip erteleyemeyeceğine bakması gerekecektir,” dedi Landowski, Laurent’a sessiz kalmasını ima eden bir bakış atarak. “Muhtemelen yolculuk ve kaybettiği zaman için bunun maddi bir karşılığı da olacaktır, değil mi? Mesela yatak ve yiyecek...”

“Elbette,” dedi Heitor hemen. “Aslında bu bana Izabela Bonifacio’nun nişanlısı Gustavo Aires Cabral’dan birkaç gün önce aldığım bir telefonu hatırlattı. Onun heykelini yaptığınızı duymuş, Senhor Brouilly. Onu müstakbel eşine düşün hediyesi olarak vermek istiyor. Kendisine, heykeli satmayı düşünüp düşünmediğinizi size soracağımı söylemiştim.”

“Ben...”

Laurent kıymetli Izabela’sının heykelini onun nişanlısına hiçbir koşulda satmayacağını söylemek üzereyken Landowski araya girdi.

“Ne yazık ki tam da sen burada zengin bir alıcı bulmuşken, Brouilly. Onun teklifini kabul etmiş miydin?”

Laurent’ın kafası karışmıştı. “Hayır, ben...”

“Eh, o zaman belki Matmazel Bonifacio’nun nişanlısı daha iyi bir teklifte bulunur ve o zaman karar verirsin. İki bin frank teklif ettiklerini söylemiştin, yanılıyor muyum?” Landowski, Laurent’a kendisiyle iş birliği yapması için bir bakış daha attı.

“Evet.”

“O halde, Heitor, teklifi yükseltmeye ve heykelin Rio’ya nakliye bedelini ödemeye razıysa Mösyö Aires Cabral’a heykelin onun olabileceğini söyleyin.”

Heitor, yüzünde kendi heykelini düşünmek dururken başka birinin heykelinin fiyatı konusunda pazarlık etmekle hiç ilgilenmediğini gösteren bir ifadeyle, “Söyleyeceğim,” dedi. “Eminim sorun olmaz. O halde yarın gelip dev yapbozumuzun durumuna bakalım. İkinize de iyi günler.” Onları başıyla selamladı ve atölyeden ayrıldı.

“Profesör, bu da nereden çıktı?” diye sordu Laurent. “Matmazel Izabela’nın heykeli için alıcı bulmuş falan değilim. Aslında onu satmayı bile düşünmüyorum.”

“Brouilly, menajerin gibi davranarak sana iyilik ettiğimi anlamıyor musun?” diye payladı onu Landowski. “Bana teşekkür etmen lazım. İsa’nın parçalarıyla dünyanın yolunu gitme konusundaki ani hevesinin gerçek nedenini bilmediğimi sanma. Eğer Brezilya’da kalmaya karar verirsen biraz paraya da ihtiyacın olacak. İlham kaynağın olan, yaşayan, nefes alan kadının yanındayken kıymetli heykeline neden ihtiyacın olsun ki? Tahminimce nişanlısı onun ruhuna asla ulaşamayacak ama senin bunu başardığın ortada... Şahsen ben bunun iyi bir takas olduğunu düşünüyorum.” Landowski güldü. “Şimdi işe koyulalım.”

O akşam Laurent, İsa heykelinin başı ile devasa parmağı arasına sıkışıp kalan ot yatağında yatarken nasıl bir işe kalkıştığını düşündü.

Izabela onu neyin beklediğini açıkça belirtmişti. Düğününe az kalmış olmalıydı. Büyük olasılıkla Laurent, Rio’ya varana kadar gerçekleşmiş olacaktı. Oraya gitmekle ne elde etmeyi umduğundan emin değildi.

Ama bütün âşıklar gibi onun da kadere inancı vardı. Ve gözlerini kapatmadan önce o devasa avuca bakarken İsa’nın ona yardımcı olmasını diledi...

Rio de Janeiro

Ocak 1929

Bel'in Gustavo Aires Cabral'la evleneceği gün, gökyüzünde tek bir bulutun olmadığı sıcacık, pırıl pırıl bir sabahla başlamıştı. Bel genç kızlığını geçirdiği yatağından isteksizce son kez çıktı. Henüz çok erkendi ve odasından çıkarken duyabildiği tek ses, mutfaktan gelen kapacak sesleriydi.

Çıplak ayakla merdivenden inerek konuk odasındaki şapelin bulunduğu küçük nişe gitti. Bir mum yakarak kadife kaplı dua kürsüsünde dizlerinin üstüne çöktü, gözlerini kapadı ve ellerini kavuşturdu.

“Lütfen, Bakire Meryem, düğün günümde bana evliliğime temiz bir kalple başlayabilme ve kocama iyi, sevgi dolu bir eş olabilme gücü ver.” Sonra içtenlikle ilave etti: “Bir de anne ve babasına karşı sabırlı, şefkatli bir gelin olma gücü... Bana sağlıklı çocuklar bağışla ve sorunlarımı odaklanmak yerine sahip olduğum nimetler için şükretmemi nasip et. Babamın servetini daim et ve sevgili anneme sağlığını geri ver. Âmin.”

Gözlerini açtı, solgun yüzlü Bakire Meryem'e baktı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü.

“Sen de bir kadınsın, o yüzden hâlâ kalbimde taşıdığım duyguları bağışlamamı umuyorum,” diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp derin bir nefes alarak hayatının en mutlu günü olması gereken güne başlamak için şapelden ayrıldı.

Teknik olarak o gün daha iyi geçemezdi. İnsanlar Izabela'nın babasıyla beraber katedrale gelişini izlemek için yol kenarlarına dizilmişlerdi. Izabela, Jeanne Lanvin'in Paris'te onun için özel olarak tasarladığı Chantilly dantelinden yapılmış göz kamaştırıcı gelinliği içinde Rolls-Royce'tan indiğinde tezahürat yaptılar. Muhteşem katedral ağzına kadar doluydu. Bel gururlu babasının koluna girerek onu mihrapta bekleyen Gustavo'ya doğru ilerlerken tül duvağının altından kaçamak bir bakış attığında ülkenin önde gelen kişilerinin tanıdık yüzlerini gördü.

Bir saat sonra Gustavo'nun kolunda mihrap yolundan geri yürüyerek katedralin merdivenine çıktıklarında çanlar çalıyordu. Gustavo, Bel'in elini tutarak Copacabana Palace'a gitmek üzere at arabasına binmesine yardım ettiğinde de kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Bel, çiçeği burnunda kocasının yanında durarak devasa salona girmek için sırada bekleyen üç yüz konuğu karşıladı.

Zengin bir düğün kahvaltısının ardından Bel ve Gustavo akşamki partiden önce dinlenmek üzere süitlerine çekildiler.

Oda kapısı arkalarından kapanır kapanmaz Gustavo onu kollarına aldı.

"Nihayet..." diye mırıldandı yüzünü Bel'in boynuna gömerek. "Seni rahatça öpebilirim. Buraya gel." Bel'in yüzünü kendine doğru çevirip onu açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemek yediği gibi vahşice öptü. Elleri Bel'in göğüslerini kaplayan dantelli ince kumaşa gezindi ve göğüslerini sertçe kavradı.

"Ah," dedi Bel nefesi kesilerek, "canımı acıtıyorsun."

"Beni affet, Bel..." Gustavo onu bırakıp büyük bir çaba göstererek sakinleşmeye çalıştı. "Ne kadar çok beklediğimi anlayan gerek. Ana zararı yok." Göz kırptı ve "Sadece birkaç saat sonra seni çıplak halde kollarıma alabileceğim. Sana bir içki vereyim mi?" diye sorarken arkasını döndü. Bel ise istemsizce ürperdi.

Gustavo'nun sehpanın üzerinde duran karafı alıp kadehine bolca viski koyuşunu izledi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Evet, bu daha akıllıca olabilir. Bu akşam duyularının körelmiş olmasını istemem doğrusu." Gustavo sırtarak kadehini kaldırdı. "Karıma, benim güzel karıma." dedi ve viskiyi bir dikişte bitirdi.

Bel, Gustavo'ya eşlik ettiği birkaç sosyal etkinlikte onun alkolden hoşlanıyor gibi görüldüğünü fark etmişti. Bir keresinde gecenin sonu gelmeden biraz sarhoş olduğunu bile düşünmüştü.

"Sana çok özel bir düğün hediyesi aldığımı söylemek isterim," diye devam etti Gustavo. "Ne yazık ki henüz buraya ulaşmadı ama balayından döndüğümüzde gelmiş olur. Pekâlâ, biraz dinlenmen için gelinliğini çıkarmana yardımcı olmamı ister misin?"

Bel odalarındaki kocaman yatağa özlemle göz attı. Topuklu saten ayakkabılarının içinde ayakları acıyordu. Bu arada başının tepesindeki topuzu ve tacıyla birlikte mihrapta damattan on santim uzun görünmüştü. Bir de dantel gelinliğinin altına giydiği ve Loen'in bu sabah iyice sıkıdığı korsesi vardı. Ama Gustavo'nun onu o solgun, ince parmaklarıyla bunlardan kurtarması da pek hoş bir seçenek gibi gelmiyordu.

Utançla kızarak, "Ben banyoya geçiyorum," dedi.

Kadehini bir daha dolduran Gustavo başını salladı.

Bel aynalarla kaplı banyoya geçti ve bir sandalyeye minnetle oturdu. Gözlerini kapatarak parmağındaki bir yüzüğün ve birkaç kısa cümlelerin, hayatını böylesine değiştirebilmesinin ne kadar saçma olduğunu düşündü. Evlenmeden önceki, namusunun bütün yağmacı erkeklerden ne pahasına olursa olsun korunması gereken kadınsı benliği ile yalnızca birkaç saat sonra bir erkekle yatak odasına baş başa girip en mahrem şeyleri yapması beklenen şimdiki hali arasındaki çelişki, saçmalık sınırına yaklaşıyordu. Aynadaki görüntüsüne baktı ve iç çekti.

Annesiyle dün gece yaptığı konuşmayı düşünerek, "O bir yabancı," diye fısıldadı.

Fazenda'da geçirdiği günlerden sonra çok daha iyi görünen Carla, Bel ışığını kapatmadan kısa süre önce odasına gelmiş ve ellerini ellerinin arasına almıştı.

“*Querida*, şimdi sana yarın akşam neler olacağını anlatacağım...”

“*Mãe*,” demişti Bel de en az annesi kadar utanarak, “sanırını biliyorum.”

Annesi biraz rahatlamış gibi görünse de devam etmişti.

“Yani ilk seferinde biraz... rahatsızlık verebileceğini ve kanama olabileceğini biliyor musun? Ama ata binen kızlarda, kadınların saf-lıklarının bir göstergesi olan o hassas dokunun daha önceden bozula-bileceğini söyleyenler de var. Ve sen *fazenda*'da çok fazla ata bindin.”

“Bunu bilmiyordum,” demişti Bel samimiyetle.

“O... işe alışmak biraz zaman alır ama Gustavo'nun bu konuda tec-rübeli olduğunu, sana yumuşak ve nazik davranacağını düşünüyorum.”

“*Mãe*, o işten... o işten hoşlanmak hanımefendilere yakışan bir şey midir?” diye sormuştu Bel çekingen bir tavırla.

Carla yüksek sesle kakhaha atmıştı. “Elbette, *querida*. Evli bir kadın olacaksın ve bir kocanın, yatak odasındaki zevkleri keşfetmekten mutluluk duyan bir eşten daha çok istediği bir şey yoktur. Kocalar böyle elde tutulur, ben de kendiminkini öyle elimde tuttum.” Carla'nın yanaklarına doğru hafif bir pembelik yükselmışti. “Ve unutma ki bu, Tanrı'nın amacı için yapılan bir şeydir; bebekler dünyaya getirmek... Karı ile koca arasındaki kutsal bir paylaşımdır. İyi geceler, Izabela. İyi uyu ve yarından korkma. Beklediğinden daha iyi olacak, inan bana.”

Bel bu konuşmayı hatırlarken, Gustavo'nun ona annesinin üstü kapalı olarak ifade ettiği şekilde dokunacağı düşüncesine verdiği otomatik tepkiyi de düşündü. Odaya dönmek için ayağa kalktı ve bunun ilk sefere özgü bir gerginlik olduğunu, bu akşamdan sonra annesinin anlattığı gibi olacağını umut etti.

Izabela vücudunu saran ve arkasındaki balık kuyruğu eteği yere kat kat uzanan, parıltılı, muhteşem Dior balo elbisesiyle içeri girdiğinde büyük balo salonuna bir şaşkınlık sessizliği çökmüştü.

Gustavo ona sarılınca misafirler onları alkışladı.

“Çok güzelsin, sevgilim, bu salondaki erkeklerin hepsi bu akşam yatağını benimle paylaşacağın için kıskançlık içinde,” diye fısıldadı Bel’in kulağına.

İlk danstan sonraki üç saat boyunca Bel, Gustavo’yu neredeyse hiç görmedi. Herkes kendi ailesiyle ilgilendi ve Bel, adını bile bilmediği, hepsinin de Gustavo’nun onu avladığı için ne kadar şanslı olduğunu söyleyen sayısız erkekle dans etti. Daha sonra olacakların gerginliğiyle midesi bulandığı için çok az içti ve konuklar onları yukarı gönderirken alkışlamak için ana merdivenin etrafında toplanmaya başladıklarında o duygu bütün şiddetiyle tekrar ortaya çıktı.

Gustavo yanında biterek, “Vakit geldi,” dedi. Birlikte kalabalığın arasında ilerleyerek öne çıktılar.

Gustavo sessizlik çağrısı yaptı. “*Meus senhore, senhoras e amigos.*”³⁹ Buraya gelip bu büyük günü bizlerle birlikte kutladığınız için sizlere teşekkür etmek istiyorum. Ama artık karımı elinden tutup yukarı götürme zamanı geldi.”

Gustavo’nun bu konuşmasını ısıklıklar ve müstehcen laflar takip etti.

“Bu yüzden size iyi akşamlar ve iyi geceler dileyerek veda ediyorum. Gel, Izabela.” Kolunu uzattı ve Izabela onun koluna girdi. Arkalarını dönüp merdivenlerden çıktılar.

Bu kez süitlerinin kapısı kapandığında Gustavo’nun yaklaşımı o kadar yumuşak değildi. Hiç konuşmadan Bel’i yatağa itti. Onu bileklerinden tutup yatağa bastırarak ve güzelim elbisesini tehlikeye atarak yüzünü ve boynunu öpmeye başladı.

“Bir dakika,” diye fısıldadı Bel. “İzin ver de düğmeleri açabilmen için arkamı döneyim.” Gustavo’nun nefesindeki alkol kokusundan uzaklaşınca biraz rahatladı.

39 (Port) Bayanlar, baylar, dostlarım. (ç. n.)

Gustavo'nun beceriksiz ellerinin, elbisesini bir arada tutan o minik inci düğmeleri çekiştirdiğini ve sonunda kumaşı yırtarak açarkenki gerginliğini hissetti.

Gustavo onun elbisesini vücudundan çekip çıkardıktan ve sutyesinin kopçasını da açtıktan sonra Bel'i kendine çevirdi ve dudakları doğruca göğüs uçlarını buldu. Bir eli Bel'in çoraplı bacak arasına daldı ve en özel bölgesini örten ipek üçgeninin altına doğru ilerlemeye çalıştı.

Birkaç saniye daha beceriksizce uğraştıktan sonra ipek kumaşı yırtıp attı. Sonra dizlerinin üzerinde doğrularak pantolonunun düğmelerini açtı ve cinsel organını çıkardı. Hâlâ tamamen giyinik halde cinsel organını onun hassas tenine bastırdı ve girişi bulamayınca hırsla inledi. Sonunda elini kullanarak aradığı yere kendini yönlendirdi ve zorla içine girdi.

Bel onun altında acıdan dudaklarını ısırarak uzandı. Gözlerini kapadığı için dünya kapkaranlıktı ve paniğe kapılmamak için derin nefesler alıp veriyordu. Neyse ki Gustavo yalnızca birkaç saniye sonra yüksek perdeden kadınsı bir cıgılık atarak üzerine yığıldı.

Bel onun, kulağının dibindeki nefeslerinin sesini dinleyerek kıpırdamadan yattı. Gustavo, başı Bel'in başının yanında, yüzü yatak örtüsüne gömülü bir halde bütün ağırlığını onun üzerine bırakmıştı. Altında yatağa mihlanmış halde yatan Bel'in dizleri yatağın kenarlarından sarkıyordu. Bel sonunda serbest kalmak için harekete geçtiğinde Gustavo başını kaldırdı ve ona baktı.

"Nihayet tamamen benimsin." Gustavo onun yanağına dokunarak gülümsedi. "Şimdi gidip temizlenmelisin. İlk kez yapıldığında..."

Bel çabucak, "Biliyorum," dedi ve daha fazla konuşmasına fırsat vermemek için hızla banyoya gitti.

Düğünden önceki gece annesiyle o konuşmayı yaptığını sevinmişti çünkü iç organları acıyor olsa da kendini sildiğinde bez temiz kalmıştı. Topuzunu açtı ve otelin oda hizmetçisinin düşünceli davranarak daha önceden kapının arkasına asmış olduğu geceliğini ve sabahlığını giydi.

Odaya döndüğünde Gustavo da soyunmuştu, yatakta yatıyordu. Yüzünde şaşkın olduğunu gösteren bir ifade vardı.

“Kontrol ettim ama yatak örtüsünde kan yoktu.” Bel’in yüzüne baktı. “Bu nasıl olabilir?”

Bel bu küstahça sorgulamadan utanarak, “Annem eğer kan gelmezse, bunun çocukken *fazenda*’da çok sık ata bindiğim için olabileceğini söyledi,” dedi.

“Ah. öyleyse anlaşıldı. Ama bakireydin, değil mi?”

“Gustavo, şu anda bana hakaret ediyorsun!” Bel öfkelenildiğini hissetti.

“Haklısın, haklısın.” Gustavo yatağa hafifçe vurarak ona yanına gelmesini işaret etti. “O zaman gel ve yatakta kocana katıl.”

Bel, Gustavo’nun sözleri yüzünden canı acısa da dediğini yaptı.

Kocası bir kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve ışığı kapatmak için uzanırken, “Sanırım artık tamamen evli olduğumuzu söyleyebiliriz,” dedi.

“Evet.”

“Seni seviyorum, Izabela. Bu benim hayatımın en mutlu gecesi.”

“Benim de.” Bel, ruhunun derinliklerinde yankılanan ve kelimelere dökülmeyen isyanına rağmen söylemesi gereken sözleri bulmayı başarmıştı.

Ve o yalnızca birkaç saatlik kocasının yanında uykusuz yatarken, İsa heykelinin başını, ellerini ve Laurent Brouilly’yi taşıyan kargo gemisi, Rio de Janeiro açıklarındaki bir limana yanaştı.

Laurent altı haftadır ilk kez karada geçirdiği gecenin sabahında kendini ve çarşafı terden sıırıslıklam buldu. Montparnasse'in en sıcak günlerinde bile Rio'nunki kadar boğucu bir sıcak görmemişti.

Hizmetçinin bir sürahi su bıraktığı masaya doğru seğirterek gidip suyu aldı ve kana kana içip susuzluğunu giderdi. Yan taraftaki küçük banyoya gitti, musluğu açtı ve kafasını suyun altına koydu. Beline bir havlu sardıktan sonra kendini biraz daha toparlanmış hissederek odasına döndü ve panjurları açmaya gitti.

Bir gece önce Heitor'un, daha uzun süre kalabileceği bir yer bulana dek kalmasını önerdiği otele vardığında vakit gece yarısını geçmişti ve ortalık nerede olduğunu göremeyeceği kadar karanlıktı. Ama yattığı yerden sahile vuran dalgaların sesini duyduğu için denize yakın bir yerde olduğunu düşünmüştü.

Ama bu sabah... ne müthiş bir manzaraydı onu selamlayan! Yolun karşı tarafında, şimdiye kadar gördüğü en muhteşem sahil göz alabilmesine uzanıyordu. Kilometrelerce tertemiz, bembeyaz kumsal günün bu erken saatinde bomboştu ve belki iki metre yüksekliğindeki dalgalar beyaz, dramatik köpükler saçarak durmaksızın kıyıya vuruyordu.

Bu manzaraya bakmak bile içini ferahlatmıştı. Ailesiyle birlikte Saint-Raphaël civarındaki yazlık evlerine gittiklerinde Akdeniz'de yüzmeyi hep çok sevmişti. Şimdi de otelden çıkıp yolun karşı tarafındaki denize girmek için can atıyordu. Ama önce burada denizin güvenli olup olmadığını sormalıydı çünkü bildiği kadarıyla köpek balıkları ya da diğer insan yiyen balıklar olabilir. Paris'ten ayrılmadan önce ona tropikal bölgelerde son derece dikkatli olması gerektiği söylenmişti.

Havanın kokusu bile farklı ve egzotikti. Ülkeleri onlara her mevsimi –karlarla kaplı Alpler’in yamaçlarından harika manzarası ve iklimi olan güney bölgesine kadar– sunduğu için Laurent da daha önce pek çok Fransız gibi yurtdışına seyahat etmeye özenmemişti.

Ama şimdi burada dururken başka ülkelerin ona sunabileceği bir şey olmadığını düşündüğü için kendinden utandı.

Rio’yu keşfetmek istiyordu ama önce Mösyö da Silva Costa’nın otele bir not bırakarak sabah saat on birde onu alacağını belirten inşaat yöneticisi Heitor Levy’yle buluşması gerekiyordu. İsa heykelinin başı ve elleri gemi ana limana girmeden önce indirilmiş ve Mösyö Levy’nin liman yakınlarındaki küçük çiftliğinin açık alanına yerleştirilmişti. Laurent kalıpların narin parçalarının yolculuğu hasar almadan tamamlamış olmasını umuyordu. Gemideyken onları günde dört kez kontrol etmişti, şimdi de gemiden indirilme işlemini sağ salim atlatmış olmaları için dua ediyordu.

Giyinmeye başladığında bacaklarının küçük, yuvarlak izlerle kaplanmış olduğunu gördü. İzleri kaşıdıktan sonra pantolonunu giyerken aç Brezilya sivrisineklerinin gece boyunca kanını emmek için ellerinden geleni yaptığını düşündü.

Kahvaltı için aşağı inerek yemek salonuna girdi ve konuklar için uzun bir masaya egzotik meyve şöleni hazırlanmış olduğunu gördü. Ne olduklarına dair hiçbir fikri olmadığı halde, bu yeni kültürü kabullenmeye kararlı bir şekilde her birinden bir parça aldıktan sonra fırından yeni çıkmış, enfes kokan bir kekten de bir dilim aldı. Garson kızlardan biri bir fincan sıcak ve sert kahve getirdiğinde Laurent bazı şeylerin kendi ülkesindeki gibi olduğu duygusuyla rahatladı.

Saat on birde resepsiyona doğru yürüdü ve masada oturmuş, saatine bakmakta olan bir adam gördü. Onun Mösyö Levy olduğunu tahmin ederek yanına gitti ve kendini tanıttı.

Levy düzgün bir Fransızcayla, “Rio’ya hoş geldiniz, Senhor Bro-uilly. Yolculuğunuz nasıl geçti?” diye sordu.

“Son derece rahattı, teşekkür ederim. Denizci arkadaşlardan her türlü kart oyununu ve açık saçık fıkrayı öğrendim,” dedi Laurent gülümseyerek.

“Güzel. Arabam dışarıda. Benim *fazenda*’ma gideceğiz.”

Sokaklardan geçerken Laurent şehrin ne kadar modern olduğunu görerek şaşırdı. Landowski ona Brezilya’dakilerin hepsinin yerli olduğunu, sokaklarda çıırılçıplak koşturduklarını, mızrak atıp bebek yediklerini söylerken belli ki onunla dalga geçmişti çünkü burası da Fransa’daki birçok şehir kadar medeni ve Batılı görünüyordu.

Ancak esmer tenli yerel halkın, kendi ülkesindeki modern giysilerin aynılarını giyiyor olmasını garip bulmuştu. Şehrin dışına doğru ilerlerken sağ tarafında büyük bir gecekondu mahallesi gördü.

Levy, Laurent’in o tarafa baktığını görünce, “Biz oraya *favela* diyoruz,” dedi. “Ne yazık ki çok sayıda insan buralarda oturuyor.”

Laurent fakir insanların neredeyse görünmez oldukları Paris’i düşündü. Buradaysa zenginlik ile fakirlik birbirinden tamamen ayrılmıştı.

“Evet, Senhor Brouilly.” Levy âdeta onun düşüncelerini okumuştur. “Burada, Brezilya’da zenginler çok zengindir, fakirlerse... aklıktan ölürlər,” diyerek omuz silkti.

“Siz Portekizli misiniz, Mösyö?”

“Hayır, Avrupalı bir aileden geliyorum. Annem İtalyan, babam Alman. Bense bir Yahudi’yim! Rio farklı milletlerden insanların bir arada yaşadığı çok büyük bir eritme potası gibi görülür ama Portekizliler kendilerini gerçek Brezilyalılar olarak nitelendirirler. Burada İtalya’dan, İspanya’dan ve tabii ki Portekizliler tarafından kahve çiftliklerinde köle olarak çalıştırılmak üzere getirilen Afrikalı göçmenler bulunur. Bugünlerde büyük bir Japon göçü de başladı. Herkes buraya kendi hayallerinin altın küpünü aramak için geliyor. Bazıları buluyor ama bazıları ne yazık ki bulamıyor ve *favela*’ları boyluyorlar.”

“Fransa’dan çok farklı. Fransa’da yaşayanların çoğu orada doğmuş ve büyümüştür,” dedi Laurent.

"Ama bu Yeni Dünya, Senhor Brouilly," dedi Levy, "ve asıl doğum yerimiz neresi olursa olsun onu biz yaratıyoruz."

Laurent, İsa heykelinin bir tarlada duran muazzam başının etrafında tavukların toprağı didiklediğı, iri bir horozun da burnunun ucuna tüneyip gagasıyla tüylerini düzelttiğı o tuhaf manzarayı hayatı boyunca unutamayacaktı.

"Senhor da Silva Costa, kıymetli heykelinin buraya sağ salim varıp varmadığını merak ederek beni bu sabah saat beşte aradı. Bu yüzden hiçbir hasar olmadığını görmek için parçaları burada birleştirmeye karar verdim. Şimdiye kadar her şey yolunda," dedi Levy.

En son Landowski'nin atölyesinde bir bütün halinde olan ve şimdi burada, kilometrelerce ötedeki Rio'da duran başın görüntüsü, neredeyse Laurent'ın boğazının düğümlenmesine neden olmuştu.

Bu manzara karşısında Levy de duygulanmıştı. "Bence yolculuk sırasında hasar almamış gibi görünüyor. Belki de Tanrı tarafından korunmuştur," dedi. "Henüz elleri birleştirmek için uğraşmayacağım ama şöyle bir baktım, onlar da buraya bir sıyrık bile almadan ulaşmış gibi görünüyorlar. Şimdi işçilerimden biri bunu kutlamak için fotoğraf çekecek. Fotoğrafi Senhor da Silva Costa'ya da göndereceğim, tabii bir de Landowski'ye."

Fotoğraflar çekildi. Landowski'yi rahatlatacak mektubu yazabilmek için Laurent da başı ve elleri yakından inceledikten sonra Bel'in şu anda ana limanda bir yerde, ambalajının içinde beklemekte olan heykelinin de bu kadar şanslı olmasını umdu.

Heykelin satılması konusunu uzun uzun düşündükten sonra Landowski'nin tavsiyesine uyarak Senhor Aires Cabral'ın iki bin beş yüz franklık teklifini kabul etmeye karar vermişti. Landowski haklıydı; her zaman bir heykel daha yapabilirdi ve gelecek ona her ne getirirse getirsin bu teklif, reddedilmesi imkânsız bir talih kuşu gibiydi.

"Evet, ilk görevinizi başarıyla tamamladığınıza göre eminim Corcovado Dağı'ndaki inşaat alanını görmek için sabırsızlanıyorsunuz-

nuzdur,” diye devam etti Levy. “Gerçekten görülmeye değer. Projeyi tamamlamak için çok az vaktimiz kaldığından orada işçilerle birlikte yaşıyorum.”

Laurent hevesle, “Görmeyi çok isterim,” dedi. “Dağın tepesine böyle bir anıtın nasıl dikileceğini hayal etmekte güçlük çekmiştim.”

“Hepimiz güçlük çekmiştik,” dedi Levy soğukkanlılıkla. “Ama emin olun ki şu anda gerçekleşiyor. Şimdi, Senhor da Silva Costa bana burada olduğunuz sürece kalacak bir yere ihtiyacınızın olduğunu söyledi. Portekizce bilmediğiniz için bu konuda size yardımcı olmamı rica etmiş olabilir.”

“Evet, Mösyö, bilmiyorum.”

“Evet, tesadüfe bakın ki boş bir dairem var. Şu anda kaldığınız Copacabana sahiline pek uzak olmayan Ipanema adlı bir bölgede. Orayı evlenmeden önce, bekârlık günlerimde almıştım ve elden çıkarmaya bir türlü kıyamadım. Burada olduğunuz sürece onu kullanmanızdan mutluluk duyarım. Elbette Fransa’da anlaştığınız gibi faturalarınızı Senhor da Silva Costa ödeyecek. Çok aydınlık ve harika bir manzarası olduğu için beğeneceğinizi tahmin ediyorum. Sizin gibi bir heykeltıraş için mükemmel bir yer.”

“Teşekkür ederim, Mösyö Levy, cömertliğiniz beni şaşırttı.”

“Oraya gidip bir bakarız. Sizin için uygunsa bugün taşınabilirsiniz.”

Akşamüstüne doğru Laurent, Ipanema Plajı yakınlarında yer alan güzel bir sitenin üçüncü katındaki ferah, havadar bir dairenin gururlu kiracısı olmuştu. Yüksek tavanlı zarif odalar sık bir şekilde döşenmişti ve gölgelik balkonun kapısı açıldığında uzaktan sahil görülebiliyordu. Ilık rüzgâr belirgin bir okyanus kokusu taşıyordu.

Otelden bavulunu aldıktan sonra yerleşmesi için Laurent’i orada bırakırken Levy, onu orada kalacağı süre boyunca onun için yemek ve temizlik yapacak olan hizmetçiyle tanıştırmak için daha sonra tekrar geleceğini söyledi.

Laurent şaşkın bir halde odadan odaya gezdi. Bir hizmetçinin varlığını kavramak bir yana, Montparnasse’taki sefil tavan arası oda-

sından sonra böyle bir yerin tamamen kendisine ait olacağını kavramak bile zor geliyordu. Maun ağacından devasa yatağa oturdu ve sırtüstü uzanarak tavadaki pervanenin yarattığı esintinin, yüzünü minik kanatlar gibi okşamasının tadını çıkardı. Memnuniyetle derin bir nefes alarak hemen uykuya daldı.

O akşam Levy, orta yaşlı, Afrikalı bir kadın olan Monica'yı getirmek için söz verdiği gibi daireye uğradı.

“Portekizce bilmediğinizi ona söyledim. Eğer kabul ederseniz, Mösyö Brouilly, kendisi daireyi temizleyecek ve yerel pazarlardan alışveriş yapıp akşam yemeklerinizi hazırlayacak. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa salonda bir telefon var. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz.”

“Nezakatiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır, Mösyö Levy,” diye karşılık verdi Laurent minnetle.

Levy muzip bir tavırla, “Siz Brezilya’da bizim onur konuğumuzsunuz, Senhor Landowski’ye ve bütün Paris’e vahşiler gibi yaşadığımızı söylemenizi istemeyiz,” dedi ve gülümsedi.

“Asla, Mösyö. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla bence Parislilerden bile daha medenisiniz.”

“Aklıma gelmişken, sizin heykeliniz de sağ salim vardı mı?” diye sordu Levy.

“Evet, şu anda rıhtımda. Yetkililer alıcıya haber vereceklerini ve heykelin ona gönderileceğini söylediler.”

“Aires Cabrallar şu anda balayında olabilir. Daha dün evlendiler.”

Laurent şok içinde Levy’ye baktı. “Matmazel Izabela dün evlendi mi?”

“Evet, fotoğrafları bugün bütün gazetelerin ön sayfalarında. Çok güzel görünüyordu. Tam bir yüksek sosyete düğünüydü. Heykelinizin modeli iyi bir evlilik yapmış gibi görünüyor.”

Bu haber Laurent’i perişan etmişti. Rio’ya Izabela’nın evlendiği gün varması dayanamayacağı kadar ironik bir tesadüftü.

“Pekâlâ, benim gitmem gerek. İyi geceler, Senhor Brouilly.”

Levy, Corcovado Dağı'nın tepesindeki inşaat alanına götürmek için onu pazartesi günü saat ikide alacağını da hatırlattıktan sonra oradan ayrıldı.

Mutfaktan Monica'nın çıkardığı kap kacak sesleriyle birlikte nefis bir koku geliyordu.

Bir içki içme ihtiyacı hisseden Laurent, valizinden bir şişe Fransız şarabı çıkardı ve tıpasını açtıktan sonra onu alıp balkona gitti. Ayaklarını masanın üzerine uzatıp şarabını kadehe doldurduktan sonra bir yudum aldığı anda o tat ona hemen vatanını hatırlattı. Acıyan bir kalple, dağların ardına batmakta olan güneşi seyretti.

"İzabela," diye fısıldadı. "Burada, güzel ülkendeyim. Seni bulmak için onca yoldan geldim ama artık çok geç..."

Düğünününden bir hafta sonra Bel, gergin ve bitkin bir halde balayından döndü. Balayı için Gustavo'nun büyük halası ile amcasının Minas Gerais bölgesindeki eski ve bir zamanlar güzel olan evlerine gitmişlerdi. Hava boğucuydu ve ısıyı düşürecek bir deniz esintisi ya da yükseklik etkisi olmadığı için öylesine sıcaktı ki Bel nefes alırken âdeta burun deliklerinin yandığını hissediyordu.

Gustavo'nun düğüne katılamayacak kadar güçsüz haldeki yaşlı aile fertleriyle tanıştırıldığı, sonu gelmeyen akşam yemeklerine katlanmak zorunda kalmıştı. Ama gecelerin sıkıntısı olmasaydı bütün bunlarla başa çıkabilirdi.

Annesi ona bu yatak odası aktivitelerinin genelde ne sıklıkta olacağından bahsetmemişti. Bel bunun haftada bir olabileceğini tahmin etmişti ama Gustavo'nun iştahı dinmek bilmiyor gibiydi. Bel rahatlamak ve Gustavo'nun ona yapmaktan hoşlandığı bazı özel şeylerden –ona şimdiye kadar kimsenin bahsetmediği ve düşündüğünde bile yanaklarının kızarmasına neden olan şeyler– zevk almak için elinden geleni yapsa da bunu başaramıyordu.

Her gece yatak odalarının kapısı kapandığında Gustavo onun üzerine atlıyor ve elbiselerini yırtarcasına çıkarıyordu. Hatta birkaç kere buna bile zahmet etmemişti. Gustavo onun zedelenmiş, sızlayan iç bölgesini dürtüp dururken Bel onun altında yatarak o işin bir an önce bitmesini bekliyordu.

Hiç değilse işi bittiğinde Gustavo hemen uykuya dalıyordu. Ama bazı sabahlar Bel onun saldırısıyla uyanıyor ve birkaç saniye içinde vücudunun bütün ağırlığını yine üzerinde hissediyordu.

Dün gece cinsel organını zorla ağzına sokmaya çalışmıştı. Bel öğürmeye başlayınca gülmüş ve buna alışacağını, bunun bütün kadınların kocalarına zevk vermek için yaptıkları bir şey olduğunu, utanmaması gerektiğini söylemişti.

Bel bunun *gerçekten* normal ve hayatı boyunca katlanması gereken bir şey olup olmadığını birine sorabilmek için can atıyordu. *A Casa das Orquídeas*'taki baştan aşağı yenilenmiş yatak odasına girerken kendi kendine annesinin bahsettiği o duyarlı, o nazik sevginin nerede olduğunu sordu. Bir sandalyeye çöktü ve bugünlerde kendini kocasının arzusuna göre itip kaktığı bir bez bebek gibi hissettiğini düşündü.

Evde babasının giyinme odasında bir yatak vardı ve genellikle orada uyurdu. Yan taraftaki yeni ilave edilen banyoya girerken umutsuzca burada böyle bir lüksünün olmadığı sonucuna vardı. Eğer hamile kalmayı başarsa belki Gustavo onu o zaman rahat bırakırdı.

Gündüzleri kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Gustavo ona karşı son derece sevgi doluydu. Birlikte yürürlerken sürekli elini tutuyor, kolunu omuzuna atıyor ve herkese ne kadar mutlu olduklarını anlatıyordu. Gecelerin korkusu olmasaydı Bel bu yeni koşullarıyla başa çıkabilirdi. Ama o gün gelene kadar her sabah kalbinde korku ve endişeyle uyanacağını biliyordu.

"Solgun görünüyorsun, tatlım," dedi Luiza o akşam yemekte. "Belki de çocuk yoldadır..." Gururla Gustavo'ya baktı.

"Belki de, *Mãe*, göreceğiz," dedi oğlu.

Bel sessizliği bölerek, "Yarın Cosme Velho'ya, annemi ziyarete giderim diye düşünüyordum," dedi. "Nasil olduğunu görmek istiyorum."

"Elbette, Izabela," dedi Gustavo. "Ben de kulübüme gitmeyi düşünüyordum. Şoför seni oraya bırakır, daha sonra da gelip alır."

Bel, "Teşekkür ederim," dedi ve kahve içmek için konuk salonuna doğru yürüdüler. Maurício'yla konuşmakta olan kocasının kendine koca bir kadeh daha viski doldurduğunu gördü.

"Yarın sabah, Izabela," diye araya girdi Luiza. "Gelip kütüphanede beni görmeni istiyorum, birlikte ev idaresi hesaplarını inceleyelim."

Eminim ailenin evinde bütçe hesabı yapmaya ihtivaç duyulmuyordu ama biz burada, *Casa*'da müsriflik yapmak istemiyoruz."

"Evet, Luiza."

Bel ona evlerinin yenileme masraflarını babasının ödediğini hatırlatmaktan çekindi. Ayrıca evlendiklerinde Gustavo'ya geçim giderleri ve kendisinin elbiseleri gibi şeyler için bol miktarda para verdiğini de biliyordu.

Gustavo, "Yatma zamanı geldi, aşkım," dedi ve başına geleceklerin beklentisiyle Bel'in kalbi rahatsız edici bir hızla çarpmaya başladı. Gustavo ona kalkmasını işaret ettiğinde Bel, yaşlı aşcının hazırladığı ağır, tuzlu yemeğin midesine oturduğunu hissetti.

Gustavo, "İyi geceler, *Mãe* ve *Pai*," diyerek anne ve babasının önünde hafifçe eğildi. "Yarın sabah görüşürüz."

Bel'i elinden tutarak merdivenden yukarı çıkarırken Bel derin bir nefes aldı ve yatak odasına giren kocasını izledi.

"*Querida!*" dedi Carla, Bel'i evin kapısında karşılayarak. "Seni özledim. İçeri gel de bana balayının nasıl geçtiğini anlat. Harikaydı, değil mi?"

Annesinin rahatlatıcı görüntüsü Bel'de onun kollarına atılıp omuzunda ağlama isteği uyandırdı.

Annesi onu salona doğru götürürken Bel sessizce, "Evet," dedi. "Gustavo'nun akrabaları bana çok nazik davrandılar."

"Güzel, güzel," dedi annesi, Gabriela onlara kahve getirirken. "Peki ya Gustavo? O iyi mi? Mutlu mu?"

"Evet, bugün o da kulübe gitti. Dürüst olmak gerekirse orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Erkek işleri," dedi Carla. "Muhtemelen hisse senetlerini kontrol ediyordur. Eğer senetleri babanınkiler gibiyse bugünlerde işler iyi gidiyor olmalı. Kahve ticareti yükselmeye devam ediyor. Daha geçen hafta baban iki çiftlik daha satın aldı. Günün birinde sana ve dolayısıyla Gustavo'ya miras kalacaklar. Şimdi söyle bakalım, evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

“Ben... uyum sağlamaya çalışıyorum.”

“Uyum sağlamak mı?” Carla kaşlarını çattı. “Izabela, bu da ne demek? Yeni durumundan memnun değil misin?”

“Mama,” dedi Bel ona çocukluğundaki gibi hitap ederek. “Ben...”

“Lütfen, Izabela, ne söyleyeceksen söyle.”

“Ben... bilmem gerekiyor... şey, Gustavo... o işi her gece yapmak isteyebilir mi?”

Carla kızının yüzüne baktı ve kıkırdadı.

“Şimdi anlıyorum. Çok ateşli ve karısının tadını çıkarmak isteyen bir kocan var. Izabela, bu iyi bir şey. Seni sevdiğini ve istediğini gösterir. Eminim bunu anlıyorsundur...”

Bel, Gustavo’nun ona yaptığı ve kendisine yapılmasını istediği diğer şeyler hakkında da sorular sormak istiyordu ama kelmeleri dile getiremedi. “Ama, *Mãe*, çok yoruldum.”

“Pek uyuyamıyorsundur ki bu beklenen bir şey.” dedi Carla. Kızının gerginliğini görmeyi ya inatla reddediyor ya da gerçekten fark etmiyordu. “Yeni evli olduğumuz günlerde babanla benim halimizi hatırlıyorum. Bu normal, *querida*. Ve evet, bir süre sonra Gustavo sakinleşecek. Belki de hamile kaldığında. Zaten anlaşılan yakında kalacaksın...” Gülümsedi. “Hep büyükanne olmayı istemişimdir.”

“Ben de anne olmayı.”

“Güzel, yeni evinde hayat nasıl gidiyor? Senhora Aires Cabral sana nazik davranıyor mu?”

“İyi karşıladı,” dedi Bel kısaca. “Ama bu sabah ev idaresi hakkında konuştuk. Bizden çok daha tutumlu yaşıyorlar.”

“Ama baban Gustavo’ya o kadar büyük miktarda para verdiğine göre bu durum değişecektir. Aslında sana söylemek istediğim bir şey var. Ama önce babanın gelmesini beklemek istiyorum,” dedi Carla gizemli bir tavırla.

Bel yaşadığı sorunları annesinin bilmek ya da duymak istemediğini anlayarak konuyu değiştirmek için, “Sen nasılsın, *Mãe*?” diye sordu. Aynı zamanda hâlâ çok zayıf ve solgun görüldüğünü düşünüyordu.

Annesi neşeli bir tavırla, "Gayet iyi hissediyorum," diye karşılık verdi. "Ama ev sensiz çok garip geliyor. Eski Dünya'ya gittiğinde eve döneceğini biliyordum. Ama şimdi bir daha asla dönmeyeceğini biliyorum. Yine de çok uzakta değilsin. Sık sık görüşeceğimizi umuyorum."

"Tabii ki görüşeceğiz." Aralarında birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bu tuhaf mesafe duygusu, Bel'in moralini bozmuştu. Annesi artık onun kendisine değil, kocasına ve onun ailesine ait olduğunu kabullenmiş gibiydi.

"Ah, işte baban da geldi. Ona bugün senin geleceğini söylemiştim, o da seni görmek için ofisten erken döneceğine söz vermişti."

Antonio her zamanki neşesiyle gelmişti. Kızını kucakladıktan sonra onun yanına oturdu ve ellerini ellerinin içine aldı.

"Sana düğün hediyemizin ne olduğunu söylemek için balayından dönmenizi beklemek istemişim. Izabela, dün *Fazenda Santa Tereza*'nm tapusunu sana devrettim."

"*Pai!*" Bel babasına gerçek bir sevinçle baktı. "*Fazenda*'nm benim olduğunu mu söylüyorsun? Sadece benim mi?"

"Evet, Izabela... ancak," diye devam etti babası, "bilmen gereken küçük bir pürüz var." Duraksadı ve çenesini ovuşturarak bir an için düşündü. "Şu anda Brezilya'da bir kocanın, normalde karısına ait olan bütün malların yasal haklarına sahip olduğunu bilmiyor olabilirsin. Bu yüzden annen *fazenda*'nın sadece sana ait olması konusunda ısrar ettiği için biraz... yaratıcı olmak zorunda kaldım. Avukatım tarafından yönetilmek üzere senin adına bir vakıf kurdum, buna *fazenda* ile getirdiği bütün gelirler dâhil. Ölene kadar orada yaşama hakkına da sahipsin. Bu olmadan önce kadınlara ve mülklere dair modası geçmiş kanunlarımızın değişmesini ve *fazenda*'nın tamamen senin olmasını umalım. Ayrıca dünyaya getireceğin bütün çocuklar da bu vakıftan yararlanabilecek."

"Anladım. Teşekkür ederim, ikinize de," diye fısıldadı Bel, öylesine duyulanmıştı ki güçlkle konuşabildi. "Beni daha fazla mutlu edecek

bir şey yapamazdınız.” Bu harika hediye fikrinin yaratıcısı olduğunu anladığı annesini kucaklamak için ayağa kalktı.

“Babanın, kocanın ailesine gereğinden fazla cömert davrandığını düşündüm,” dedi Carla. “Gustavo bu konuyu bilse bile –ki bilmiyor– Antonio’nun kızına da aynı cömertliği göstermesinden hiç şikâyetçi olamaz. Özellikle de ona rahat bir hayat sağlayabilmek için hayatı boyunca çalıştıktan sonra...”

Bel annesinin gözlerinde bir hoşnutsuzluk gördü ve hayatlarında bir gün olsun çalışmamış olan bu insanlara kocasının gösterdiği maddi cömertliğe içerleyen bir tarafının olduğunu anladı.

“Şimdi...” Antonio yanında getirdiği zarftan bir tomar kâğıt çıkardı. “Buraya gel ve bunları benimle birlikte imzala. Annenin ve Gabriela’nın şahitliğinde.”

Bel adını babasının adının altına yazdı, Carla ve Gabriela da şahitler olarak belgeyi imzaladılar. Kendine ait bir evi olduğu düşüncesi, Bel’in moralini ciddi anlamda düzeltmişti. Evliliği konusundaki kaygıları düşünüldüğünde, bu ona o çok ihtiyaç duyduğu güvenlik duygusunu vermişti.

“İşte oldu,” diyerek gülümsedi Antonio, hiçbir şey onu cömertlik sergilemekten daha mutlu edemezdi. “Bunları hemen avukatıma göndereceğim,” dedi ve belgeleri masasının çekmecesine koydu.

Gustavo bir saat sonra Bel’i almaya geldi. Yeni kayınvalidesi ile kayınpederinin tebriklerinden sonra, ailesiyle birlikte yiyeceği yemeğe geç kalmamak için gitmeleri gerektiğini söyledi.

“Mümkün olduğunca kısa süre içinde seni tekrar görmeye geleceğim, *Mãe*. Belki de trenle Corcovado Dağı’na çıkıp İsa heykelini ne durumda olduğunu görmeye gideriz,” dedi Bel.

“Bu çok hoşuma gider, Izabela,” diye karşılık verdi Carla. “Perşembe gününe ne dersin?”

“Evet, perşembe görüşürüz.” Bel arabaya doğru gitmekte olan Gustavo’yu görev duygusuyla izledi.

Eve dönüş yolunda ilerlerken anne ve babasının ona biraz önce verdiği hediyeden kocasına bahsetmeme kararı aldı. Bu onun kendine saklamak istediği güzel bir sır olacaktı. *Estação de Ferro do Corcovado*'dan geçerlerken küçük platformda yolcuların trenden indiklerini gördü. Ve orada, o dar yolda onlara doğru yürüyenlerden birini... Bel ona bakarken kalbi duracak gibi oldu. Ama adam, Bel'in onun düşündüğü kişi olup olmadığından emin olamayacağı kadar hızlı bir şekilde yan sokağa dönerek gözden kayboldu.

Bel gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. O adam tabii ki Laurent değildi, yalnızca ona çok benzeyen biriydi. Zaten Laurent'in Brezilya'da ne işi olabilirdi ki?

Gustavo, Bel'in ellerini tutup onu hayallerinden ayırarak, "Düğün hediyem yarın *Casa*'ya gönderilecek," dedi. "Onu gördüm ve çok güzel olduğunu düşünüyorum. Umarım sen de öyle düşünürsün."

Bel seviniyormuş gibi görünmeye çalışarak, "O halde sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

O gece yemekten sonra kendini çok yorgun hissetti. Laurent'in hayali onu sarsmış, midesine bir kramp girmesine neden olmuştu. Gustavo'yla birlikte yatak odalarına girdiklerinde hemen banyoya geçti ve kapıyı arkasından kilitledi. Geceliğini giydikten sonra dişlerini fırçalayıp saçını taradı. Kilidi açıp yatak odasına geçtiğinde Gustavo çoktan soyunmuştu ve yatakta onu bekliyordu. Bel'e doğru bir hamle yaptığında Bel geri çekildi ve başını iki yana salladı.

"Özür dilerim ama bu gece olmaz. Âdetim başladı."

Bunun üzerine Gustavo kısaca başını salladı ve yataktan çıkıp sabahlığını giydi. "O halde ben seni rahat bırakıp eski odamda uyu-yayım. İyi geceler, sevgilim."

Kocasını çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Bel yatakta oturdu ve onun apar topar kaçışına güldü. *En azından ayda birkaç gün tek başıma, rahatça uyuyabilme fırsatım olacak*, diye düşündü.

İki gün sonra Bel, kararlaştırdıkları gibi eski evine annesini almaya ve onu trenle Corcovado Dağı'na çıkarmaya gitti. Vagonlardan birine binip tırmanmaya başladıklarında Carla korkuyla kızının koluna yapıştı.

"Bu güvenli mi? Eğitim o kadar fazla ki tepeye nasıl varacak?"

"Korkma, *Mãe*, yukarı çıktığımızda buna değecek. Rio'nun harika bir manzarasını göreceksin."

Yukarıya vardıklarında birlikte basamaklardan çıkmaya başladılar. Carla'nın soluklanmak için sık sık duraksaması gerekiyordu. Bel annesini seyir terasına götürdü ve "Çok güzel, değil mi?" diyerek gülümsedi. "Şurada da İsa heykelinin iskeletini inşa ediyorlar. Landowski'nin stüdyosunda heykelin tasarlanışını ve yapılışını gözlerimle görmüş olmak çok garip geliyor. İsa heykelinde kullanabileceklerini düşünerek benim ellerimin kalıbını da almışlardı."

Bel bakışlarını aşağıdaki manzaradan İsa heykelinin inşaatına çevirdiğinde derin bir sohbete dalmış halde oradan uzaklaşmakta olan iki adam gördü. Gözlerine inanamadan bakarken adam da yukarı bakınca Bel'in kalbi duracak gibi oldu.

Birkaç saniye bakıştılar, sonra Laurent ona gülümsedi ve dikkatini basamaklara verdi. Yanındaki kişiyi izleyerek gözden kayboldu.

"Kimdi o?"

Carla merakla kızını seyrediyordu.

"Şey... Senhor Levy'ydi, Heitor da Silva Costa'nın proje müdürü."

"Evet, onu gazetedeki fotoğrafından tanıdım. Ama diğeri kimdi?"

"Ah, kesin olarak söyleyemeyeceğim ama Profesör Landowski'nin asistanı olduğunu sanıyorum."

"Anlıyorum. Ama o senin kim olduğunu biliyor gibiydi."

Bel büyük bir çabayla kendini toparlamaya çalışırken, "Paris'te karşılaşmıştık, evet," dedi. Vücudundaki her bir sinir ucu ona merdivenden aşağı koşup Laurent'in kollarına atılmasını söylüyordu. Ve bunu yapmamak için bütün gücünü kullanması gerekiyordu...

On beş dakika sonra Carla sıcaktan bunaldığını söyledi ve treni beklemek için yavaş yavaş merdivenden indiklerinde iki adam ortalarında görünmüyordu.

Eve vardıklarında Carla, Bel'e bir şeyler içmek için içeri gelmek isteyip istemediğini sordu ama Bel doğruca eve gitmesi gerektiğini söyleyerek içeri girmede. Toparlanmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve annesiyle kalırsa kendini ele verebilirdi.

Nasıl burada olabilir?.. Neden geldi?

Laurent, Senhor Levy'nin yanında olduğuna göre, temsilcisi olarak İsa projesine gözcülük etmesi için Landowski tarafından gönderilmiş olmalıydı.

Bel arabadan inip evin girişindeki basamaklardan isteksizce çıkarken, *evet*, diye düşündü, *sebebi bu*. Laurent'ın Rio'da olmasının daha gizemli bir nedeni yoktu. Doğruca yukarı çıkıp odasına gitti. Gustavo'nun en az birkaç saat daha kulüpten dönmeyeceğini bildiği için memnun oldu.

Yatağına uzanıp derin nefesler alıp vererek mantıklı düşünmeye çalıştı. Muhtemelen onu bir daha göremeyecekti. Mühendis Senhor Levy kendi sosyal çevresinin bir parçası olmadığı için ve Heitor da Silva Costa da hâlâ Paris'te olduğundan, Laurent'la Rio'da yollarının bir daha kesişme olasılığı pek yoktu. Onu bugün görmüş olması yalnızca kaderin zalim bir cilvesiydi. Laurent'ın birbirlerine baktıkları o kısacık andaki tatlı gülümsemesini hatırladıkça Bel bütün kalbiyle onunla karşılaşmamış olmayı diledi.

Ertesi akşam Gustavo kulüpten eve erken gelmiş ve Bel'e kendisi haber verene kadar konuk salonuna girmemesini söylemişti. Düğün hediyesi olarak ona her ne getirdiyse bundan çok hoşnut olduğunu Bel onun yüz ifadesinden anlayabiliyordu. Hediyesi ne olursa olsun kendini bir sevinç gösterisine hazırlamıştı.

"Annen ve baban bu akşam yemekte bize katılacaklar, ayrıca başka bir sürpriz konuk daha olacak. O yüzden en güzel elbiseni giy," demişti kocası.

Laurent da seyir terasında duran Izabela'yı gördüğünde duygulanmış ve tedirgin olmuştu. Başını kaldırıp baktığında güneş Bel'in arkasındaydı ve ona varlığı tümüyle ışıklandırılmış gibi meleksi bir hava veriyordu. Levy'den onun evlenme haberini aldığından bu yana Rio'ya ilk geldiğinde hissettiği o heyecan, mutsuzlukla karışmıştı. Yapılacak en iyi şeyin, hiç değilse Landowski'ye heykeli açısından her şeyin yolunda gittiğini haber vermek için bir an önce inşaat sahasına bakmak olduğunu düşünmüştü. Böylece ulaşmak için onca yoldan geldiği ülkeyi biraz daha iyi görebilir, sonra da Fransa'ya, evine dönebilirdi. Artık Izabela'nın asla onun olamayacağını, burada kendisi için hiçbir şey olmadığını biliyordu. Daha en başta gemiye binmek gibi dürtüsel bir karar verdiği için kendine kızıyordu. Ancak –buraya kadar geldikten sonra– bir ay daha kalmış olması, Izabela'nın Rio'ya döneceğine ve tesadüfen karşılaşacaklarına dair kör bir inançtan kaynaklanıyordu.

Dün de Mösyö Levy, Mösyö da Silva Costa'nın onunla iletişime geçip ondan Laurent'ın telefonunu istediğini söylemişti.

“Sanırım şu Gustavo Aires Cabral denen adam, karısının heykelini yapan sanatçıyla bizzat tanışmak istiyor. Sizi yarın akşam için güzel evlerinde yemeğe davet ediyor. Aynı zamanda ödeme de yapacağını sanıyorum,” demişti Levy. “Zamanı gelince haber vermek için sizi arayacakmış.”

“Teşekkür ederim.”

Laurent önce yemek davetini reddetmeye ve heykelin parasını almak için adamla onun kulübünde bulaşmayı teklif etmeye karar vermişti. Izabela'nın kocası pek de tanışmak istediği bir insan değildi.

Ama sonra, dün öğleden sonra Bel'i görmüştü...

Sonunda, kendisiyle giriştiği o sonu gelmez tartışmalardan sonra –kocasısı orada olsun ya da olmasın– kendine onun güzel yüzünü bir kez daha görme zevkini tadacağı bir gece vermeye karar vermişti. Böylece Mösyö Aires Cabral onu aradığında yemek davetini kabul etti.

Şimdi taksiyle Ipanema sokaklarından geçerek kentin karmaşasından çıkıp banliyöye doğru ilerlerken nasıl böyle bir çılgınlık yaptığını düşünüyordu. Bel'in bulunduğu bir yerde saatler geçirmek kalbi için intihardan farksız olacaktı. Ona olan tutkusunu yeniden ateşlemekten başka bir işe yaramayacaktı. Ancak araba zarif, kolonyal tarzı bir evin uzun garaj yoluna döndüğünde artık nasılsa gelmiş olduğunu ve sadece elinden geleni yapabileceğini düşündü.

Taksiden indi, şoföre ücreti ödedi ve durup Rio'da şimdiye kadar gördüklerinin en güzeli olan evin dış cephesini hayranlıkla seyretti. Geniş, beyaz basamaklardan çıkarak zarif ön kapıya geldi ve zili çaldı.

Kapıyı açan hizmetçi onu içinde orta yaşlı bir çiftin de bulunduğu konuk salonuna aldı. Şeklinden tanıdığı heykeli, odanın köşesinde, bir masa örtüsüyle gözlerden korunmuş halde duruyordu.

Arkasından odaya giren ve yüz hatları bir kemirgeni anımsatan zayıf bir adam, "Ah, gelmişsiniz," dedi. "Heykeltıraşın ta kendisi." Gülümseyerek solgun elini Laurent'a uzattı. "Ben Gustavo Aires Cabral. Siz de Senhor Laurent Brouilly olmalısınız."

"Evet, sizinle tanıştığıma sevindim, Senhor," diye karşılık verdi Laurent. Gustavo'nun gevşek bir tokalaşma tarzının olduğunu ve kendisinden en az on santim kısa göründüğünü fark etmişti. Gustavo onu tanıştırmak için odadaki diğer konuklara doğru götürürken Laurent, *elbette ki bu cılız, sevimsiz adam Izabela'nın kocası olamaz*, diye düşündü.

"Şampanya, Senhor?" diye sordu hizmetçi, tepsiyle ona bir kadeh uzatarak.

Laurent, Gustavo'nun anne ve babasıyla el sıkışırken, "*Merci*," dedi. Sonra da Izabela'nın anne ve babasıyla tanıştırıldı.

Siyah saçlarına hafifçe kır düşmüş, uzun boylu, çekici bir adam olan Antonio Bonifacio elini içtenlikle sıkıyordu. Carla da ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu. Güzel bir kadındı. Laurent, Izabela'nın esmer, tutkulu görünümünü ve kemik yapısını kimden aldığını görebiliyordu. İkisi de Fransızca bilmedikleri için Gustavo her iki taraf için de tercümanlık yaptı.

“Senhor Bonifacio, Izabela’nın Profesör Landowski’den ve siz heykeli yaparken atölyede geçirdiği zamanlardan çok bahsettiğini söylüyor. Güzelliğini yeterince yansıtıp yansıtmadığınızı görmek için sabırsızlanıyormuş,” dedi Gustavo.

“Umarım kızınızı hakkıyla yansıtabildiğimi düşünürsünüz, Senhor,” diye karşılık verdi Laurent. Konuşurken Bel’in annesinin gözlerini üzerinde hissetmişti. Artık Corcovado Dağı’ndayken Izabela’nın yanında gördüğü kadının kim olduğunu anlamıştı.

“Senhora Carla, Izabela’nın heykelden de sizden de habersiz olduğunu söylüyor,” dedi Gustavo. “Ve aşağı inip bize katıldığında bunun onun için bir sürpriz olacağını...”

Laurent içtenlikle karşılık verdi: “Kesinlikle sürpriz olacak.”

Gustavo yatak odasına girdi ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle oturmakta olan Bel’e, “Hazır mısın?” diye sordu.

Bel ona doğru döndü ve gülümsedi. “Evet.”

Gustavo, yeşil ipekten güzel bir tuvalet giymiş ve babasının ona on sekizinci doğum gününde hediye ettiği zümrüt küpeler ile kolyeyi takmış olan karısını inceledi.

Sonra koluna girmesi için ona uzanarak, “Göz alıcı görünüyorsun. *querida*,” dedi. “Gidelim mi?”

“Böyle bir izleyici gerektiren şeyin ne olabileceğini tahmin edemiyorum,” dedi Bel merdivenden inerken.

“Eh, yakında göreceksin.”

Gustavo ona göz kırptı ve konuk salonunun kapısını açtı. İçeride bekleyenlere, “İşte geldi,” dedi ve Bel ona doğru gelen anne ve babasına gülümsedi. Ama Gustavo onu çevirerek başka bir konukla konuşmakta olan kendi anne ve babasına yönlendirdi.

“Bu, sürprizin ilk bölümü. Hediyeğin ne olduğunu tahmin etmeye yardımcı olacaktır. Buraya ta Paris’ten gelen Senhor Laurent Brouilly...”

Bel, Laurent'ın ona dönüşünü izlerken Gustavo sürpriz planından son derece memnun bir şekilde neşeyle gülümseyerek ikisinin arasında duruyordu.

Genç kadın, tepkisini izlemek için odadaki bütün gözlerin onlara çevrildiğini bilerek şaşkın bir halde Laurent'a baktı. Öylesine büyük bir şoktaydı ki ona söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Saniyeler geçtikçe sessizliği sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Laurent hemen onun elini tuttu ve durumu kurtardı. "Madam Aires Cabral, sizinle tekrar karşılaşmak ne büyük bir zevk." Bel'in elini öptü ve onu inceledi. "Babanız birkaç dakika önce bana sizi hakkıyla yansıttığımı düşünüp düşünmediğimi sordu. Ama şimdi sizi tekrar görünce anladım ki yansıtamamışım."

"Ben..." Bel ağzını açmak ve onunla Fransızca konuşabilmek için beynini zorladı. "Senhor Brouilly, ne kadar şaşırtıcı bir sürpriz... Sizi Rio'da görmeyi beklemiyordum."

"Evet," dedi Gustavo. "Senhor Brouilly'nin, İsa projesi için Brezilya'ya gelmesi güzel bir tesadüf oldu. Eminim artık hediyemin ne olduğunu tahmin etmişsindir."

Bel'in aklı Laurent'la öylesine doluydu ki onun varlığı ile kocasının hediyesi arasındaki bağlantıyı düşünmeye başlamamıştı bile. Neyse ki o yanıt veremeden Gustavo bir masa örtüsünün altında durmakta olan nesneye doğru yürüdü ve herkes çevresine toplandı.

"Açayım mı?"

Nihayet hediyenin ne olduğunu anlamış olan Bel yutkunarak, "Evet," dedi.

Laurent'ın heykeli ortaya çıktığında takdir mırıltıları yükseldi. Ve Bel, Laurent onu masum bir genç kadın olarak yansıttığı için Tanrı'ya şükretti. Heykeline bakanlar bunun herhangi bir şekilde uygunsuz olduğunu asla söyleyemezdi.

"Evet?" Gustavo fikirlerini almak için seyircilerin yüzlerine baktı.

İlk konuşan Antonio oldu: "Bu inanılmaz bir benzerlik. Onu çok iyi yansıtmışsınız, Senhor Brouilly."

“Evet, gerçekten kızımın aynısı olmuş,” dedi Carla beğeniyle.

Gustavo bu iki olumlu tepkiyi Laurent’a tercüme etti, Laurent da onlara bir teşekkür reveransı yaptı.

Her zaman söyleyecek olumsuz bir şeyler bulmaya hevesli olan Luiza, Fransızca olarak, “Dudaklarını tam olarak yansıttığınızdan emin olamadım,” dedi. “Onunkiler kadar dolgun değil.”

“Eh, Senhora,” diye karşılık verdi Laurent. “Gelininiz evlendikten sonra kesinlikle çiçek açmış gibi görünüyor. Eş olmak ve eş olmanın getirdiği keyifler ona çok yakışmış.”

Laurent’ın Luiza’nın eleştirisine verdiği görünüşte zarif ama odadaki kimsenin dikkatinden kaçmayacak kadar imalı yanıt karşısında Bel’in neredeyse soluğu kesildi. Luiza en azından yüzünün kızarmasına neden olacak kadar görgüye sahipti.

Gustavo sahiplenici bir tavırla kolunu Izabela’nın beline dolayarak, “Hediyem hakkında ne düşünüyorsun, Izabela?” diye sordu.

“Bu heykelin güzelliğini, kendini beğenmiş biri gibi görünmeden değerlendirebileceğimi sanmıyorum ama çok ince bir düğün hediyesi olduğunu söyleyebilirim, Gustavo. Beni çok mutlu ettin.” Bel kocasının yanağına tıpkı sözleri kadar mekanik bir de öpücük kondurdu. Laurent’ın yakıcı bakışlarını her salise üzerinde hissetmişti – ya da hissettiğini hayal etmişti.

Yaşlı bir uşak odaya girdi ve yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Bel, Laurent’ın masada Luiza ile Carla’nın arasında oturtulmasına sevindi. Kendisi babası ile kayınpederinin arasında oturuyordu. Gustavo ise masanın başında sükse yapıyordu. Ama ne yazık ki Laurent tam karşısında oturuyordu ve Bel her başını kaldırışında onu görüyordu. Masa düzeninin, Fransa’daki atölyede karşı karşıya oturdukları saatlerin ne kadar korkunç bir benzeri olduğunu düşündü.

Sinirlerini yatıştırmak için uşağın servis ettiği şaraptan büyük bir yudum alarak, Maurício’yla aklına gelebilecek herhangi bir konuda derinlemesine bir sohbe dalmak için sağına döndü. Kahve fiyatlarını konuşmaya başladıklarını duyunca Antonio da sohbe katıldı ve iki

adam, o sıralarda Brezilya'da üretilen kahve miktarının fiyatları düşüren bir üretim fazlalığı yaratmasından bahsettiler.

"Senatodaki arkadaşlarım stoklama fikrini ortaya attılar," dedi Maurício.

"Evet, ben de kendi çiftliklerimde bunu uygulamayı planlıyorum," diye karşılık verdi Antonio. "Bir aydır fiyatlar zaten çok düştü ve kâr eskisi kadar iyi değil."

Bu sohbet onu ilgilendirmese de iki adamın arasında olduğu için Bel'in sandalyede arkasına iyice yaslanarak oturmaktan başka seçeneği yoktu. Bu da kendini sık sık tam karşısındaki Laurent'a bakarken bulması anlamına geliyordu.

Birkaç saniye için bakışları birbirine kilitlendiğinde ikisi de hiçbir şeyin değişmediğini anladı.

Konuk odasında kahveler içilirken Bel kendini Gustavo ve Laurent'la üçlü bir sohbetin içinde buldu.

Gustavo, Laurent'a, "Paris'e ne zaman dönüyorsunuz?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim. İşlerin nasıl gideceğine ve burada ne tür fırsatlar bulacağıma bağlı," dedi Laurent, Bel'e bakarak. "Anneniz büyük bir nezaket göstererek beni aile fertlerinin heykellerini yaptırmak isteyen potansiyel müşterilerle tanıştırmaya söz verdi. Hem kim bilir?" diyerek gülümsedi. "Belki de güzel ülkenize âşık olup burada kalmaya karar veririm."

"Eh, eğer annemi destekleyiciniz ve haminiz olarak gördüyseniz bu da bir olasılık olabilir," dedi Gustavo. "Biraz daha viski isteyen?" Bel'in yanında oturduğu kanepeden kalktı.

"Ben istemem, teşekkürler Senhor," dedi Laurent.

Gustavo uzaklaştı ve Bel ile Laurent ilk kez yalnız kaldılar.

"Nasılsın, Izabela?" diye sordu Laurent.

Bel bakışlarını masaya, zemine, Laurent'm gözlerine bakmamak için diğer her yere çevirdi. Ona söylemek istediği tek bir söz vardı ama söyleyemedi. Sonunda, "Ben... evlendim," demeyi başardı.

Laurent'ın tepkisini görmek için bakışlarını kaldırdığı sırada onun da kendilerine bakan birilerinin olup olmadığını anlamak için odada göz gezdirdiğini gördü.

Laurent dikkat çekmeden olabildiğince eğilerek, "Bel," diye fısıldadı. "Buraya seni bulmak için geldiğimi bilmelisin. Bunu bilmen *gerek*. Eğer geri dönmemi ve Fransa'ya giden ilk gemiye binmemi istersen giderim. Ama bunu senin dudaklarından duymak istiyorum. Şimdi." Sonra bir kadeh daha viski almakta olan Gustavo'ya bakarak, "Söyle bana, kocanla mutlu musun?" diye sordu.

Bel söyleyecek bir şey bulamıyordu. Gustavo'nun karafın kristal kapağını yerine koyduğunu gördü ve saniyelerin tükenmekte olduğunu bilerek sonunda güçlkle, "Olamam," dedi.

"O halde beni hâlâ seviyor musun?"

"Evet." Gustavo'nun eğilip annesinin kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü.

"O zaman yarın öğleden sonra benimle buluş. Adresim Rua Visconde de Piraja, on yedi numara. Ipanema'da bir apartman. Benim dairem en üst kattaki altı numaralı daire."

Gustavo hafifçe yalpalayarak ikisine doğru yaklaşırken Bel adresi zihnine kazıdı. Laurent'ın, kocasının ne kadar sarhoş olduğunu fark ettiğini gördü ve kocası yanına oturup omuzuna sıkıca sarılarak onu kendine doğru çekip öptüğünde bir ürperti hissetti.

"Karım çok güzel, değil mi?" dedi Gustavo, Laurent'a.

"Gerçekten de öyle, Mösyö."

Gustavo viskisinden bir yudum daha alarak, "Bazen onu hak etmediğimi hissediyorum," dedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi evliliğimin ilk haftalarının tadını çıkarıyorum."

"Ah, evet, tahmin edebiliyorum. Beni bağışlayın ama artık gitmem gerekiyor." Laurent birden ayağa kalktı ve diğerleriyle vedalaşmak için uzaklaştı.

Bel annesinin elini öpmekte olan Laurent'ı izlerken Gustavo kulağına, "Muayyen günlerin bitti mi?" diye fısıldadı.

"Ne yazık ki hayır, belki yarın."

"Yazık," dedi Gustavo. "bu gece güzel karımla sevişmek istemişim."

Laurent geri geldi ve önlerinde durdu. "İkinize de iyi geceler diliyor ve teşekkür ediyorum."

Gustavo ve Bel ayağa kalktılar. Laurent, Gustavo'nun elini sıktı, sonra Bel'inkini kısa bir an için tutup öptü.

"*Á bientôt*, Madam Aires Cabral."

"*Bonne nuit*", Senhor Brouilly."

Laurent gittikten sonra diğerleri de dağılmaya başladılar.

Kapının önüne çıktıklarında Carla, "İyi geceler, *querida*," dedi. "Yakında beni görmeye gel." Sonra kızına sorgulayan bir bakış atarak Antonio'nun peşinden aşağı indi.

Yukarıda, yatak odalarının önündeki sahanlıkta Gustavo, Bel'i tutkuyla öperek, "Yarın akşamı iple çekiyorum," dedi.

Bel kapıyı kapattı, soyundu ve yatağa girerek bu gece yalnız yattığı için Tanrı'ya şükretti.

Bel ertesi sabah uyandığında bir gece önce çok içtiğini ya da kanına bir şey karıştığını düşündü. Yoksa neden bugün öğleden sonra Laurent'la dairesinde buluşmayı kabul etsindi ki?

Yatakta dönerek inledi. Dün geceki bakışmalarım, aralarında sarf edilen her kelimeyi yeniden yaşayarak mutluluk içinde yatağına uzanmıştı ama şimdi Laurent'ın Rio'da olmasının getireceği ürkütücü sonuçları düşünüyordu.

Gustavo'yla evleneli bir ay bile olmamıştı. Ama Laurent'a Gustavo'yla evliliğinde mutsuz olduğunu söylemekle kalmamış, hâlâ onu sevdiğini de itiraf etmişti...

Nasıl bir delilikti onu ele geçiren?

Aşk denen delilik...

Bu belanın adı ne olursa olsun, Gustavo ikisinin Fransa'da yaşadığı ilişkiyi öğrendiği takdirde hem ilişkilerini devam ettirmeleri imkânsız hale gelirdi hem de sonuçlarını düşünmek bile korkunç olurdu.

Bel ayağa kalkıp banyoya gitti, aynadaki görüntüsüne baktı ve kendi kendine ne yapması gerektiğini sordu. En güvenli seçenek, bugün Laurent'ın evine gitmemesiydi. Laurent'dan uzak durduğu takdirde onun bu durumu kabulleneceğinden ve onu bir daha rahatsız etmeyeceğinden emindi.

Laurent'ın gözleri aynada ansızın kendi gözlerinin yerini aldı; aşkla, umutla, memnuniyetle doluydular. Bel bütün korkularına rağmen keyifle ürperdi.

Banyodan çıktığında Loen odasında onu bekliyordu.

Bel'in dün gece bir yığın halinde yere bıraktığı güzelim ipek elbisesini asarken, "Nasılsınız, Senhora Bel?" diye sordu.

"Ben... biraz yorgunum," diye itiraf etti Bel.

Loen odayı toplamaya devam ederken sordu: "Dün gece o da buradaydı, değil mi? Heykeltıraşınız?"

"Evet, buradaydı. Ben... Ah, Loen..." Bel yatağa çökercesine oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Loen de gelip yanına oturdu ve kolunu hanımının omuzuna attı.

"Lütfen ağlamayın. Brezilya'ya kadar geldiği için biraz da mutlu olmalısınız, değil mi?"

"Evet... hayır..." Bel başını kaldırıp Loen'e baktı ve "Ben çok aptalca bir şey yaptım," diye itiraf etti. "Ona bu öğleden sonra onunla dairesinde buluşacağımı söyledim."

"Anlıyorum." Loen sakın bir tavırla başını salladı. "Gidecek misiniz?"

"Nasıl gidebilirim ki? Ben evliyim ve başka bir adamla buluşmayı kabul ettim. Sen olsaydın ne yapardın, Loen? Lütfen söyle."

"Bilmiyorum," diyerek iç çekti Loen. "Elbette size onunla buluşmanızın yanlış olduğunu söylemek isterim. Ama o kişi Bruno olsaydı kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de sadece kısa bir süre için burada olacağını biliyorsam..."

"Beni teşvik ediyorsun, Loen," dedi Bel, hizmetçisine dikkatle bakarak. "Bana bunun çılgınlık olduğunun söylenmesine ihtiyacım varken..."

"Öyle," diye kabul etti Loen. "Ama nasıl olsa bunu siz de biliyorsunuz. Belki de en iyisi onunla bir kez buluşup bir daha hiç görüşmeyeceğinizi söylemenizdir. Ve son kez vedalaşmanız..."

"Peki, bunu nasıl yapacağım? Senhora Aires Cabral her adımımı izliyor."

"Bugün saat ikide yeni sezon gardırobunuz için Ipanema'da Madam Duchaine'le prova randevunuz var," diye karşılık verdi Loen. "Oraya gideriz ve belki siz sonra kendinizi iyi hissetmediğinizi söyleyerek pro-

vadan vazgeçersiniz. Bu size heykeltıraşınızla buluşmak için yeterince zaman kazandırır. Birlikte en azından birkaç saat geçirebilirsiniz.”

Bel hizmetçisinin önerdiği planı uygulamanın çok kolay olacağını fark ederek çaresizlik içinde, “Loen, sen bana ne yapıyorsun?” dedi.

“Arkadaşlık yapıyorum, Bel, sizin bana yaptığınız gibi. Evlendiğinizden beri her gün gözlerinizdeki mutsuzluğu görüyorum. Mutlu olmanızı istiyorum. Hayat çok kısa ve sevmediğiniz biriyle yapılan bir evlilik insana çok uzun gelir. Bu yüzden,” dedi Loen ayağa kalkarak, “kararınızı verin, ben size yardımcı olmak için ne isterseniz yaparım.”

“Teşekkür ederim. Düşüneceğim,” dedi Bel.

Kahvaltı masasına gittiğinde Luiza onu, “Günaydın,” diyerek karşıladı. “İyi uyudun mu, tatlım?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Bu sabah bir arkadaşımdan bir not aldım. Anne ve babanın evine pek uzak olmayan Igreja de Nossa Senhora da Glória do Outeiro’da genç kadınlar için bir toplantı düzenliyorlarmış. İsa projesinin mühendisi Senhor da Silva Costa, heykeli sabun taşından yapılmış mozaiklerle süslemeye karar vermiş. Sabun taşlarının kafesin üzerine teker teker yapıştırılması işi için çok sayıda gönüllüye ihtiyaçları varmış. Uzun süreli bir iş olacak ama arkadaşımın söylediğine göre en iyi sosyal çevreden gelen kadınlar tarafından yapılacaktı. Rio’da sana uygun fazla kız arkadaş olmadığımı fark ettim. Bu, arkadaş edinmek için de mükemmel bir fırsat olabilir.”

“Evet, elbette yardımcı olmaktan mutluluk duyarım,” dedi Bel. “Özellikle de böylesine değerli bir amaç ve çok sevdiğim bir proje için.”

“O halde gönüllü olduğunu bildireceğim. Belki yarın başlayabilirsin.”

“Evet,” dedi Bel, hizmetçi kahvesini getirirken. En azından bu ona her gün birkaç saatliğine Casa’dan çıkma fırsatı sağlayabilirdi.

Kahvaltıdan sonra da öğleden sonra ne yapacağına kafa yorarak bahçede dolaştı. En azından bu mozaik işi ona zaman geçirmek için faydalı bir şey verecekti çünkü burada asla kendi evinin hanımı olmayacağı açıktı. Luiza ona ev idaresi hesaplarının nasıl tutukluğunu

anlatarak önüne bir kemik atmış olsa da her şeyi kendisi organize etmeye devam ediyordu. Bel akşam yemeği menüsü için bir öneride bulunacak olsa bile reddediliyordu. Dün akşam yemeği servisi için Wedgwood yerine Limoges takımları kullanıp kullanamayacaklarını sormaya kalktığında, o takımların yalnızca doğum günü ve yıl dönümleri gibi aile kutlamalarında çıkarıldığı cevabını almıştı.

Gustavo öğlen yemeğinden sonra doğruca kulübüne gidiyordu ve bu da Bel'in uzun öğlen saatlerini yalnız geçirmesi anlamına geliyordu. Bu öğleden sonra ne yapacaktı?..

Öğlen yemeği vaktine kadar çıldırma noktasına gelmişti. Saat birde bir araba çağırdı.

"Luiza," dedi yaşlı kadını salonda mektup yazarken bularak. "Ben şehre, Madam Duchaine'i görmeye gidiyorum. Loen de benimle birlikte gelecek. Ama kışlık gardırobumu hazırlayacağımız için işimiz biraz uzun sürebilir."

"Onun fiyatlarının çok yüksek, dikişlerinin de bazen biçimsiz olduğunu duydum. Sana çok daha uygun fiyatlara çalışan ve çok daha güvenilir başka bir terzinin adını verebilirim."

"Aslında Madam Duchaine benim için her zaman kusursuz şeyler yapmıştır," diye karşılık verdi Bel. "Akşam yemeğinde görüşürüz, Luiza."

Kararlarına itiraz etme cüreti karşısında kayınvalidesinin hayret dolu bakışlarını beklemeden kapıya doğru yürüdü ve şapkasını taktı.

Loen onu bekliyordu. Arabaya doğru yürürlerken, "Kararınız ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye inledi Bel.

"O zaman Madam Duchaine'e gideceğiz ve başınızın ağrıdığına karar verirsiniz ben size ayak uydururum," dedi Loen arabaya binerlerken. Şoför yola çıktı. Bel, kalbi göğsünde patlayacakmış gibi atarken hiçbir şey görmeden pencereden dışarı bakıyordu.

Madam Duchaine'in atölyesine geldiklerinde arabadan indiler.

Bel şoföre, "Beklemene gerek yok, Jorge," dedi. "İşim uzun sürecek. Saat altıda beni almaya gel lütfen."

“Peki, Senhora.”

Bel arabanın kaldırım kenarından uzaklaşmasını izledikten sonra Loen’le birlikte salona girdi.

On dakika sonra kendini Madam Duchaine elinde mezura ve toplu iğnelerle etrafında dolanıp dururken, aklı karmakarışık halde ve boş gözlerle boy aynasındaki görüntüsüne bakarken buldu. Hâlâ kararsızlıkla kıvranıyor, midesi bulanıyordu. Eğer hemen kararını vermezse zaten çok geç olacaktı.

Madam Duchaine, Bel’in arkasına geçti ve eserini izlemek için onun omuzunun üzerinden aynaya baktı. Boncuk gibi gözleri Bel’in yüzüne takılınca kaşlarını çatı.

“Ah! Hiç iyi görünmüyorsunuz, Senhora. Yüzünüz çok solgun. Acaba hasta mısınız?”

“Biraz halsiz hissediyorum,” dedi Bel.

“Şey, o zaman belki de provaya başka bir gün devam etmeliyiz. Bence en iyisi gidip biraz dinlenin,” dedi kadın, müşterisinin karnına aynadan gizlice bakarak.

O anda Bel, Loen’in bakışlarıyla karşılaştı ve kararın onun yerine verilmiş olduğunu fark etti.

“Evet, belki de haklısınız. Yarın başka bir randevu almak için size telefon ederim. Haydi, Loen,” diye seslendi. “Gidiyoruz.”

İki kadın salondan ayrılıp sokağa çıktıklarında Bel, Loen’e döndü: “Evet, işte oldu. Aklımı kaçırmış olmalıyım ama onunla buluşacağım. Bana şans dile.”

“Elbette. Sadece arabanın bizi alacağı saatte burada olmaya dikkat edin. Ve Senhora Bel,” diye ekledi Loen yumuşak bir sesle, “bugünden sonra bir daha onunla olmamaya karar verseniz de bence onu görmekle en doğru kararı verdiniz.”

“Teşekkür ederim.”

Bel, Ipanema sokaklarından hızla Rua Visconde de Pirajá’ya doğru yürüdü. Kararsızlık içinde iki kez geri döndü ama sonra tekrar aynı yollardan geçerek kendini Laurent’in apartmanının önünde buldu.

“Evet,” dedi kendi kendine. “İçeri gireceğim ve tıpkı Paris’te yaptığım gibi onu bir daha asla göremeyeceğimi ona bizzat söyleyeceğim. Sonra da gideceğim.”

Apartmana girerek merdivene doğru ilerledi ve kapıların üzerlerindeki sayılara bakarak yukarı çıkmaya başladı.

Altı numaraya geldiğinde duraksadı, sonra gözlerini kapattı ve sessizce dua ederek kapıyı çaldı.

Kapının diğer tarafından ahşap döşemede ilerleyen ayakların sesini duydu. Kapı açıldı ve Laurent karşısındaydı.

“*Bonjour*, Madam Aires Cabral. Lütfen içeri gir.”

Laurent ona gülümseyerek girmesi için kapıyı açık tuttu. Sonra kapıyı arkasından kapattı ve hizmetçisi Monica’nın beklenmedik bir şekilde gelme ihtimaline karşı iki kez kilitledi. Bel’i nihayet yalnız yakalamışken rahatsız edilmek istemiyordu.

Bel salonda durup okyanusa baktıktan sonra gergin bir halde, “Ne güzel bir manzara,” dedi.

“Evet, değil mi?”

“Laurent...”

“İzabela...”

Aynı anda konuştukları için birbirlerine gülümsediler.

Bel genç adama, “Oturalım mı?” diyerek bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturup umutsuzca nefeslerini düzene sokmaya çalıştı. Laurent da bir sandalye çekerek onun karşısına oturdu. “Peki, ne hakkında konuşmak istersin?”

“Ben...” Bel başını iki yana sallayarak iç çekti. “Yararı yok. Buraya gelmemeliydim.”

“Ben de öyle,” dedi Laurent. “Ama gelmeme konusundaki kararlılığımıza rağmen ikimiz de buradayız.”

“Evet...” Bel derin bir nefes aldı. “Sana bir daha bulaşmamızın mümkün olmayacağını söylemeye geldim.”

“Bunu Paris’te de söylemiştin ama bak, bizi nerelere getirdi.”

“Senden Rio’ya gelmeni istememiştim.”

“Evet, istememiştin. Geldiğim için üzüldün mü?”

“Evet... Hayır...” Bel umutsuzca iç çekti.

“Sen evlisin,” dedi Laurent ifadesiz bir sesle.

“Evet. Durumun imkânsız olduğunu biliyorum.”

“Bel...” Laurent sandalyesinden kalktı ve hızla Bel’e doğru yürüyerek önünde diz çöküp ellerini ellerinin arasına aldı. “Dün gece sana mutlu olup olmadığını sordum, sen de bana mutlu olmadığını söyledin.”

“Ama...”

“Sonra da beni hâlâ sevip sevmediğini sordum ve sevdiğini söyledin.”

“Ben...”

“Sus, konuşmama izin ver. İçinde bulunduğun durumu ve buraya gelişimin ne kadar isabetsiz ve kötü bir zamanlaması olduğunu anlıyorum. Eğer şimdi Paris’te yaptığın gibi gitmemi yüzüme karşı söylersen yemin ederim ki buradan ilk gemiyle giderim. Bana ne istediğini söylemelisin çünkü ben kendi isteğimi açıkça belirttiğimi sanıyorum.”

“Benim sevgilim olmak mı?” diyerek ona baktı Bel. “Çünkü sana en fazla bunu sunabilirim. Ama sen bunu hak etmiyorsun.”

“Neyi hak ettiğimin bu durumla bir ilgisi yok. İstedğim kadının sen olduğuna kader karar verdi. İstedğim kadar çabalayayım, sensiz yaşayamıyorum. İdeal olarak evet, seni hemen kaçırıp bavulumla koyarak hayatımızın sonuna dek birlikte yaşayabilmemiz için Fransa’ya götürmek isterdim. Ben ödün vermeye razıyım. Ya sen?” Laurent’in duygu dolu bakışları Bel’in yüz hatlarını yutarcasına hızla yüzünde dolaşüyor, bir ipucu arıyordu.

Bel onun yüzüne baktı ve hislerinden nasıl şüphe duymuş olabileceğine hayret etti. Laurent, Fransa’daki hayatını bırakmış ve onu bulabileceğinin garantisi olmaksızın dünyanın öteki ucuna, Rio’ya kadar gelmişti.

Ve Bel’in zavallı kocası da farkında olmadan tekrar bir araya gelmelerinde rol oynamıştı. Gustavo’yu düşünmek Bel’in aklını başına getirdi.

Elinden geldiğince kesin bir tavırla, “Geçmiş geçmişte kalmıştır,” dedi. “Öylece kalkıp buraya gelmen, sana veda etmek ve seni unutmaya çalışmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışırken kendini bana tekrar hatırlatman hiç adil değil. Ben...” Gözlerinden yaş boşandı ve sesi kısıldı.

“*Ma chérie*, beni affet, istediğim en son şey seni ağlatmaktır. Ve evet, haklısın,” diye kabul etti Laurent. “Bana gitmemi söyledin ama ben bunu hiçe saydım. Yani suç sende değil, bende.”

“Ama söyler misin, sana tekrar veda etme gücünü kendimde nasıl bulacağım?” Laurent ona sarılırken Bel umutsuzca ağlıyordu. “Geçen sefer neler çektiğimi bilmiyorsun. Bunları yeniden yaşamak...”

“O zaman yapma. Bana sadece kalmamı söyle, kalırım.

“Ben...”

Laurent yavaşça eğilerek Bel’in ensesini yumuşacık dokunuşlarla öpmeye başladı. Tenini âdeta bir kelebeğin kanadı okşuyordu. Bel inledi. “Lütfen, lütfen durumu daha da zorlaştırma...”

“Bel, kendine eziyet etmeyi bırak. Hâlâ şansımız varken bir süre birlikte olalım. Seni seviyorum, *chérie*, çok seviyorum,” diye fısıldadı Laurent, parmaklarıyla Bel’in yanağındaki gözyaşlarını silerken.

Bel onun eline uzandı, onu sıkıca tuttu ve ağlayarak, “Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin,” dedi.

“Ben de seni.” Laurent ona doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Bel onun karşısında âdeta eriyordu. Ona daha fazla karşı koyamayacağını bilerek verdiği kararı çiğnedi.

Sonunda dudakları ayrıldığında Laurent, “*Chérie*,” dedi, “seni yatağa götürmeme izin ver. Yalnızca yanımda yatsan da olur ama sana sarılmak istiyorum.”

Yanıtını beklemeden Bel’i kucaklayarak sandalyeden kaldırdı ve yatak odasına götürüp yavaşça yatağa yerleştirdi.

Bel kendini Gustavo’dan gördüğü gibi çılgınca bir saldırıya hazırladı ama bu olmadı. Laurent da yanına uzandı ve onu kollarının arasına

aldı. Genç adam onu tekrar öperken ellerini yumuşacık hareketlerle elbisesinin üzerinden göğsünün, belinin dış hatları üzerinde dolaştırdı. Bel onun çıplak bedeninin kendi çıplak bedeni üzerindeki vaadinden başka bir şey düşünemez hale gelmişti. “Seni serbest bırakayım mı... yoksa?..” diye fısıldadı kulağına Laurent.

Bel elbisesinin arkasındaki düğmeleri açması için kendi arzusuyla yüzüstü döndü. Laurent onun düğmelerini yavaş yavaş açtı, her düğme açışında Bel’in ortaya çıkan çıplak tenini öptü ve sonra elbisenin kollarını indirdi. Sıra sutyene gelmişti. Laurent onu da çıkararak yere attıktan sonra Bel’i nazik bir hareketle kendine doğru çevirdi ve yüzüne baktı.

Bel’in vücudu dokunulmak için ona doğru kavislenirken Laurent, “Ne kadar güzelsin,” diye fısıldadı ve dudaklarını göğüs uçlarına değdirince Bel zevkle inledi.

Genç adamın eli Bel’in mükemmel biçimli, dümdüz karnının üzerinde yavaşça dolaştı. Başını göğsünden kaldırdı ve daha ileri gitmek için izin istercesine yüzüne baktı. Bel bakışlarıyla onayladığında jartiyerlerini dikkatle açtı ve çoraplarını aşağıya doğru yuvarlamaya başladı. Parmaklarının her dokunuşu Bel’in vücuduna elektrik akımları yayıyordu. Sonunda Laurent’ın karşısında çıtırçıplak kalmıştı.

Laurent nefes nefese kalmış halde bir an için durup Bel’in vücudunu seyretti.

“Beni affet ama şu anda böyle bir heykelini yapmak istiyorum.”

“Hayır, ben...”

Laurent onu bir öpücükle susturarak, “Şaka yapıyorum, benim güzel Bel’im,” dedi. “Tek istediğim seninle sevişmek.”

Az sonra o da çıtırçıplak kalmıştı. Bel utangaç bakışlarla göz attığında Laurent’ın da ne kadar güzel görüldüğünü fark etti. Genç adam tüm vücuduyla üzerine kapandı ve nihayet hazır olduğundan emin olduğunda içine girdi. Bel onu kendinden geçercesine büyük bir arzuyla kabul ederken birden annesinin tanımladığı şeyin ne olduğunu anladı.

Daha sonra birbirlerinin kollarında baygın gibi yatarlarken Bel onun tensesel varlığını keşfetmek için içinden gelen, ona dokunma ve her santimini okşama isteğine teslim oldu. Ve Laurent'ın da kendisine aynı şeyi yapmasını arzuladı.

Az sonra Laurent yanında uyuyakaldığında Bel bir yandan uyumamaya gayret ederken bir yandan da yaşadıklarının, Gustavo'yla birlikte olduğu zamanlarda katlandığı birleşme eylemiyle zıtlığını düşünmekten kendini alamıyordu. Nasıl oluyordu da aynı eylem, zihninde ve bedeninde böylesine farklı tepkiler yaratabiliyordu?

Sonunda Laurent'ın ona Gustavo'yla evlenmemesi gerektiğini söylediğinde ne kadar haklı olduğunu bütün açıklığıyla kavramıştı. Çünkü hiçbir şey kocasını, kocasının onu sevdiği şekilde sevmeyeceği gerçeğini değiştiremezdi.

Fiziksel olarak onu çekici bulmuyor olması kocasının hatası değildi – Gustavo kötü bir adam, onu umursamayan bir despot değildi. Tam tersine ona fazlasıyla önem vermiş ve bunu bildiği tek yolla göstermek istemişti.

“Ne oldu?”

Laurent uyanmıştı, dikkatle ona bakıyordu.

“Gustavo'yu düşünüyordum.”

“Bunu yapmamaya çalış, Bel, bunun hiçbir yararı yok.”

Bel, “Hayır, anlamıyorsun,” diyerek iç çekti ve yatağın diğer tarafına döndü. Genç adamın ellerinin kalçasında dolaştığını, sonra da bel çukuruna indığını hissetti. Laurent onu kendine doğru çekti ve vücutları iç içe geçmiş halde, bir bütün gibi yattılar.

“Biliyorum, *ma chérie*, biliyorum. Bu korkunç bir karmaşa. Ve kocanı bundan korumak için elimizden geleni yapmalıyız.”

Genç adamın eli onun göğüslerini kavramak için yukarıya doğru kayarken Bel zevkle inledi ve ona sokuldu. Laurent onunla tekrar sevişirken Gustavo'yla ilgili bütün düşünceler aklından silindi. Daha önce hiç ulaşmadığı zevk âlemlerine taşındı.

Daha sonra Bel de mutlu bir şekilde uyuklarken birden uyanıp yerinden fırladı ve saate baktı.

“*Meu Deus!* Gitmem gerek. Şoförüm beni Madam Duchaine’in salonunun önünde bekleyecek.” Panik halinde nefesi kesilerek yataktan çıktı. Yere atılmış ya da örtülerin arasına karışmış giysilerini topladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde giyindi. Bu süre içinde Laurent yatakta yatıp onu sessizce izledi.

“Seni tekrar göreceğim mi?”

“Yarın olmaz çünkü İsa heykelinin dış yüzeyi için mozaik yapımına yardımcı olmak üzere kiliseye gitmem gerekiyor. Ama belki pazartesi günü...” dedi Bel saçlarını aceleyle düzelterip şapkasını iğneleyerek kapağına doğru yürürken.

Laurent ansızın yanında belirerek onu kollarının arasına aldı.

“Seni her saniye özleyeceğim.”

Bel kendi bedenine yaslanan çıplak bedenin temasıyla ürperdi. “Ben de öyle.”

“O zamana kadar güle güle, *ma chérie*. Seni seviyorum.”

Bel ona son bir kez daha baktıktan sonra evden çıktı.

Bunu izleyen birkaç ay boyunca Bel, günlerini yüksek bir duygu dalgasının üzerinde süzülüyormuş gibi geçirdi. Şubat ayının o öğleden sonrasından önceki hayatı ona yalnızca anlamsız, donuk, gri bir varoluş gibi geliyordu. Şimdiyse sabahları uyanıp Laurent'ı düşündüğünde vücudundaki her bir sinir ucu heyecanla ürperiyordu. Penceresinin ardındaki masmavi gökyüzü göz kamaştırıcı parlaklıktaydı, bahçedeki çiçekler gözlerinin önünde âdeta egzotik bir renk cümbüşüyle patlıyordu.

Her sabah kahvaltıya inip Luiza'nın sıska, kınayan yüzünün karşısındaki yerini aldığı anda Laurent'ı düşünüyor ve dudaklarında gizli bir tebessüm belirliyordu. Artık ona hiçbir şey dokunamazdı, onu kimse üzemezdi. Laurent'la paylaştıkları aşk tarafından korunuyor ve kutsanıyordu.

Ama Laurent'ın dairesine birkaç gün gidemediğinde umutsuzluğun derinliklerine çakılıyor, onun nerede ne yaptığı ve kiminle olduğu düşünceleriyle kendine eziyet ediyordu. Buz gibi bir korku dört bir yanını sarıyor ve alnından ter damlamasına neden olan yakıcı güneşe rağmen damarlarındaki kanı dondurarak onu titretiyordu. Gerçek şuydu ki Laurent istediği kadını sevmeye özgürlüğüne sahipti. Ama kendisinin böyle bir özgürlüğü yoktu.

Birkaç gün önce o büyük, maun ağacından yatakta uzanırlarken Laurent, "*Mon Dieu, chérie,*" diyerek iç çekmişti. "Seni paylaşmanın bana giderek daha zor geldiğini kabul etmem gerek. *Onun* da sana dokunuyor olduğu düşüncesi tüylerimi ürpertiyor. Şu anda yaptığımı gibi olmasa bile," diye eklemiş ve Bel'in çıplak göğüslerini hafifçe okşamıştı. "Benimle birlikte kaç buradan, Bel. Paris'e geri döneriz.

Saklanmaya gerek olmadan sadece güzel şaraplarla, güzel yemeklerle ve sevişmelerle dolu sonsuz saatler...” Dudakları Bel’in dudaklarını örterken sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

Neyse ki en azından Bel’in kayınvalidesi, farkında olmadan sevgilisini şimdilik ona yakın tutmaya yardımcı olmuştu. Luiza söz verdiği gibi Laurent’ı Rio’daki zengin arkadaşlarıyla tanıştırmıştı, onlar da Bel’in heykelini gördükten sonra kendi aile fertlerini benzer şekilde ölümsüzleştirmek istemişlerdi. Laurent şu anda zengin sahipleri tarafından çok sevilen Chihuahua cinsi bir köpeğin heykelini yapıyordu. Esas itibarıyla Bel’in kayınvalidesi, Laurent’ın hamisi olmuştu ve Bel bu ironinin farkındaydı.

“Tam olarak yapmak istediğim tarzda bir iş değil,” diye itiraf etmişti Laurent, “ama sen yanımda yokken beni sıkıntıdan kurtarıyor.”

Böylece Bel’in kaçıp gelemediği öğleden sonralarında Laurent, Luiza’nın maden sahibi bir akrabasından temin ettiği sabun taşı bloğunu yontuyordu. Luiza’nın, Glória Kilisesi’nde İsa heykelini kaplamak üzere hazırlanan binlerce sabun taşı mozaığın hazırlanmasına gönüllü olarak yardım etme önerisi, Bel’e *Casa*’dan çıkabilmesi için mükemmel bir mazeret vermişti. Ayrıca Laurent’ın da üzerinde çalıştığı malzemenin yapılmış olan o düzgün ve serin üçgen taşları ellerinde tutmak onu rahatlatıyordu.

Gustavo kulübünde gittikçe daha fazla zaman geçirdiği ve eve ancak yemekten önce nefesi alkol kokarak geldiği için, Bel’in *Casa*’ya geliş gidişlerine tek dikkat eden Luiza’ydı. Kocasına günlük programı hakkında nadiren soru soruyordu.

Kendisi şapkasını takarken Loen aile şoförü Jorge’u çağırmaya gittiğinde, *aslında*, diye düşündü Bel, *bugünlerde Gustavo bana neredeyse hiç dikkat etmez oldu*. Dört ay önce Laurent’la ilişkisi başladığından bu yana, Gustavo’nun evliliklerinin ilk zamanlarında ona gösterdiği ilgi tamamen kaybolmuştu. Bel geceleri paylaştıkları yatakta kocasının yanına endişeyle gittiğinde Gustavo hâlâ onunla sevişme girişiminde bulunuyordu ama bu girişimi çoğu kez sonuçsuz kalıyordu. Bel bunun, kocasının yatağa geldiğinde genelde zar zor ayakta durabilecek

halde olmasından kaynaklandığı sonucuna varmıştı. Gustavo pek çok kez tam içine girmeye çalışırken sızıp kalmıştı. Bel onu üzerinden yuvarlamış ve sarhoş horultusunu dinleyip bütün odaya yayılan ekşi nefesini koklayarak yanında uzanmıştı. Çoğu sabah Gustavo henüz uyanmadan giyinip kahvaltısını ediyordu.

Anne ve babası oğullarının içki sorununu fark etmiş olsalar bile bunu konu etmiyorlardı. Luiza'nın, gelinine evlilikleriyle ilgili yaptığı tek yoklama, ufukta bir torun haberinin olup olmadığıyla ilgiliydi. Bel olmadığını söylediğinde de hoşnutsuzlukla burun kıvrıyordu.

Laurent'la yaşadığı tutku dolu tensel ilişki nedeniyle Bel, Gustavo'nun bir varis sahibi olmak için başlangıçtaki çılgınca girişimlerine yanıt vermeyen bedeninin Laurent'ın tatlı dokunuşlarına teslim olmasından endişe ediyordu. Aslında bir öğleden sonra sevgilisi onun endişeyle çatılan kaşlarını görmüş ve ona hamile kalmaktan kaçınmanın nasıl mümkün olabileceğini açıklamıştı. Ona annesinin yapmadığı şekilde vücudunun işleyişini anlatmış ve gebelik ihtimalinin yüksek olduğu zamanları nasıl takip edip hissedebileceğini tarif etmişti.

“Ama tam koruma sağlamaz, *chérie*, bu yüzden Katolikler o kadar geniş ailelere sahip,” diyerek hüznle gülümsemişti Laurent. “Yine de tehlikeli zamanlarında ben de bir şeyler yapabilirim.”

Bel ona hayretle bakmıştı. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Montparnasse'ta benim gibi biraz eğlenmek isteyen ama sonunda çocuğunu taşıdığını iddia eden bir kadın tarafından takip edilmek istemeyen birçok sanatçı var.” Laurent onun üzgün yüzünü görmüş ve onu göğsüne yaslamak için hemen yanına gitmişti. “*Chérie*, ne yazık ki şu anda durum böyle ve ben seni tehlikeye atmak istemiyorum. Çocuğumun kocan olacak o zavallı tarafından büyütülmesini de istemiyorum... Bu yüzden şimdilik dikkatli olmalıyız.”

Bel, *Casa*'dan çıkıp arabaya bindi ve şoför onu kısa bir mesafede olan anne ve babasının evinin bulunduğu Cosme Velho'ya götürürken pencereden dışarıyı seyretti. Ev dışında olduğu zamanların ayırabildiği her anını Laurent'la geçirdiği için bir aydır ailesini görmemişti ve dün Loen ona annesini ne zaman ziyaret edeceğini sormuştu.

"Yakında, yakında," diye karşılık vermişti Bel, suçluluk dolu bir şaşkınlık içinde.

Loen onun giyinmesine yardım ederken, "Sizin... meşgul olduğunuzu biliyorum ama belki de gidip annenizi görmelisiniz," demişti Loen. "Annem sizin anneniz için endişeleniyor."

"Hasta mı?"

Loen temkinli bir şekilde, "Ben... bilmiyorum," demişti.

"O zaman tabii ki yarın gidip onu kendi gözlerimle görürüm."

Araba *Mansão da Princesa*'nın önüne geldiğinde Bel, Jorge'a onu saat altı buçukta Copacabana Palace'tan almasını söyledi.

O sabah Luiza'ya, annesini ziyaret ettikten sonra Glória Kilisesi'nde yanında oturan yeni arkadaşı Heloise'yle çay içmek için Copacabana Palace'ta buluşacaklarını söylemişti. Bel, Luiza'nın bunu onaylayacağını biliyordu çünkü daha önce gelinini yeni statüsüne uygun olan genç kadınlarla arkadaş olması konusunda kendisi teşvik etmişti ve Heloise de çok köklü bir aristokrat aileden geliyordu. Üstelik Luiza'nın o otelin ihtişamlı görünümünü zevksiz bulduğunu bildiği için onlara katılmayı teklif etmeyeceğini tahmin etmişti.

Eski evinin kapısına doğru yürürken bu aldatmacaların arasında yakayı ele verme düşüncesi midesinin bulanmasına neden oldu ama fazla şansı olmadığını da biliyordu. Ne yazık ki son iki ay içinde gönülsüzce de olsa usta bir yalancı haline gelmişti.

Gabriela kapıyı açtı ve Bel'i görünce yüzü aydınlandı. "Senhora, sizi görmek ne güzel! Anneniz şu anda dinleniyor ama geldiğinizde onu uyandırmamı istemişti."

"Hasta mı?" Konuk salonuna doğru Gabriela'yı takip ederken Bel'in kaşları çatılmıştı. "Loen senin onun için endişelendiğini söyledi."

"Ben..." Gabriela duraksadı. "Hasta mı, bilmiyorum ama kesinlikle çok halsiz."

"Sen..." Bel kendini o kelimeleri söylemeye hazırladı. "Hastalığının tekrarladığını düşünmüyorsun, değil mi?"

“Senhora, bilmiyorum. Belki de bunu ona kendiniz sormalısınız. Onu bir doktora görünmeye ikna edin. Size içecek olarak ne ikram edeyim?”

Gabriela portakal suyu getirmek ve Carla'yı uyandırmak için odadan çıkınca Bel ayağa kalktı ve endişeyle odada gezinmeye başladı. Sonunda annesi ona katılmak için geldi ve Bel onun hem solgun ve halsiz görüldüğünü hem de son görüşmelerinden bu yana teninin tuhaf bir sarılığa büründüğünü fark etti.

Öpmek için annesine doğru yürürken korkusunu ve onu uzun zamandır ziyaret etmemiş olmanın verdiği suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak, “*Mãe*, arayı bu kadar açtığım için beni affet,” dedi. “Nasılsın?”

“İyiyim, ya sen?”

“Ben de iyiyim, *Mãe*...”

Carla, bacakları onu daha fazla taşıyamıyormuş gibi kendini bir koltuğa bırakarak, “Oturalım mı?” diye sordu.

“*Mãe*, iyi olmadığın belli oluyor. Ağrın mı var?”

“Birazcık ama eminim önemli bir şey değildir. Ben...”

“Lütfen, *önemli* olduğunu biliyorsun. Eminim *Pai* de senin eskisi gibi olmadığını fark etmiştir...”

“Şu sıralar babanın ilgilenmesi gereken başka şeyler var,” diyerek iç çekti Carla. “Kahve çiftlikleri eskisi kadar kâr getirmiyor, hükümetin önerdiği stoklama planının da pek yardımcı olmadı.”

“Babamın işle ilgili kaygılarının karısının sağlığından daha önemli olduğunu hiç sanmıyorum,” diye karşılık verdi Bel.

“*Querida*, baban bu kadar gerginken ona daha fazla sıkıntı vermek istemiyorum.”

Bel'in gözleri doldu. “Kötü bir zamanlama olabilir ama hiçbir şeyin senin sağlığından daha önemli olmadığını anlamıyor musun? Ayrıca aklına en kötüsü geliyor olabilir.”

Carla kararlı bir tavırla, “Bu benim bedenim ve içinde ben yaşıyorum, ona neler olduğunu hissedebilirim,” diyerek kızının sözünü

kesti. “Ne kendimi ne de seni ve babanı sonu aynı yola çıkacak üzücü bir süreçten geçirmek isterim.”

“*Mãe*,” dedi Bel inlercesine, bir duygu yumrusu âdeta boğazını sıkıyordu. “Lütfen, en azından seni en son tedavi eden doktordan bir randevu almama izin ver. Ona güveniyorsun, değil mi?”

“Evet, sanırım Rio’daki en iyi doktor o. Ama inan bana, Bel, onun bile yardımı dokunamaz.”

“Böyle söyleme! Sana ihtiyacım var. *Pai*’nin de ihtiyacı var.”

Carla ümitsiz bir gülümsemeyle, “Olabilir,” dedi. “Ama Izabela, ben bir kahve çekirdeği ya da banknot değilim. Ve seni temin ederim ki babanın gerçek aşkları bunlar.”

“Yanılıyorsun, *Mãe*! Lütfen, sen bunu göremiyor olsan da kızın olarak ben görebiliyorum. Sen onun her şeyisin. Sen olmasaydın hayatı bir hiç olurdu.”

İki kadın birkaç dakika sessiz oturdular.

“Eğer seni mutlu edecekse, Izabela, doktorumdan randevu alabilir ve bana eşlik edebilirsin. O zaman sana söylediğim her şeyin doğru olduğunu duyacağından eminim. Eğer doktora gitmeyi kabul edersem senden tek bir ricam olacak...”

“Nedir o?”

“Şimdilik babana bir şey söyleme. Ona gereğinden fazla acı çek-tirmeye dayanamam.”

Yarım saat sonra Carla uzanması gerektiğini kabul ettiğinde Bel babasının şoförüyle evden çıktı ve adama onu Ipanema’ya götürmesini söyledi. Yaşadığı şok yüzünden sersemlemiş haldeydi. *Annem korktuğu için abartıyordur*, diye düşündü.

Laurent’ın evinden iki blok uzakta arabadan indi ve onu rahat-latacak tek insan olduğuna inandığı kişiye doğru zihinsel ve fiziksel olarak hızla koşmaya başladı.

Laurent onu görünce, “*Chérie*! Gelmeyeceğini sanmıştım. *Mon Dieu*! Neyin var? Ne oldu?” diyerek kucakladı.

Bel soluk soluğa kalmış bir halde güçlükle, “Annem,” dedi ve yüzünü Laurent’ın omuzuna gömerek, “ölmek üzere olduğunu düşünüyor!” diye fısıldadı.

“Ne? Bunu bir doktor mu söyledi?”

“Hayır, ama bir yıl önce kanser olup atlatmıştı ve şimdi hastalığın geri döndüğünden emin. Sonunun geldiğine inanıyor. İş sorunlarıyla boğuşan babamı endişelendirmek istemiyor. Tabii ki ona bir doktora görünmesi gerektiğini söyledim ama... onu bir ay önce gördüğümünden bu yana durumu kötüleşmiş.” Bel başını kaldırıp Laurent’ın gözlerine baktı. “İçgüdülerinin doğru çıkmasından çok korkuyorum.”

Laurent onu titreyen ellerinden tutup kanepede yanına oturarak, “Bel,” dedi. “Elbette bir profesyonelin görüşünü alması gerekiyor. İnsan bu hastalığa daha önce de yakalandıysa tabii ki ilk akla gelen tekrarlıyor olmasıdır ama öyle olmayabilir de. Annen, babanın işle ilgili sorunlarının olduğunu mu söyledi? Ben onu Karun gibi zengin sanıyordum.”

“Öyledir, endişeli olsa bile eminim abartıyordur,” diye onayladı Bel. Sonra kendini toplamaya çalışarak, “Peki ya sen nasılsın, Laurent?” diye sordu.

“İyiyim, *chérie*, iyiyim. Ama artık bu tarz formaliteleri aştığımızı düşünüyorum. Son birkaç günde seni fena halde özledim.”

“Ben de seni.” Bel son iki saatin acısını aklından çıkarmak istercesine başını onun göğsüne yasladı.

Laurent onun saçlarını yumuşak hareketlerle okşadı ve Bel’e üzüntüsünü bir süreliğine de olsa unutturacak bir şeyler bulmaya çalıştı. “Ben de bu sabah, birkaç gün sonra bu korkunç köpek heykeli bittiğinde ne yapacağımı düşünüyordum. Beni bu konuda Madam Silveira ve kızı Alessandra’dan başka arayan olmadı. Annesi yirmi birinci doğum günü armağanı olarak kızının heykelini yaptırmak istiyor.”

“Alessandra Silveira mı? Onu tanıyorum,” dedi Bel kendini biraz rahatsız hissederek. “Ailesi, Aires Cabralların uzaktan akrabaları olur. O da düğünüme gelmişti. Çok güzel bir kız olduğunu hatırlıyorum.”

“Şey, köpekten daha çekici olduğu kesin,” diye kabul etti Laurent sakın bir tavırla. “Ve tabii daha iyi iletişim kurarız. Bugün benimle gayet iyi bir Fransızcayla konuştu.”

“Evli değil sanırım,” dedi Bel, yüreği bir kez daha korkuyla burkularak.

“Doğru.” Laurent, Bel’in saçlarını okşamaya devam etti. “Belki de ailesi, yaptığım heykelle kızlarına uygun bir kocaya onun güzelliğinin ve zarafetinin reklamını yapmayı umuyordu.”

Bel ondan uzaklaşıp içgüdüsel bir şekilde kendini korumak istencesine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ya da belki de yetenekli, genç bir Fransız heykeltıraşı uygun bir koca adayı olarak görüyorlardır.”

Laurent ona dikkatle bakarak, “Izabela!” diye çıktı. “Lütfen bana onu kıskandığını söyleme?”

“Hayır, tabii ki kıskanmadım.” Bel dudağını ısırды. Başka bir kadının, tıpkı Boulogne-Billancourt’da kendisinin yaptığı gibi Laurent’in önünde her gün saatlerce oturacağı düşüncesi, içinde kıskançlık dalgalarının kabarmasına neden oluyordu. “Ama son zamanlarda birçok davete çağrıldığını ve bir sosyete erkeğine dönüştüğünü inkâr edemezsin.”

“Evet, ama etraftaki genç hanımlar için uygun bir eş adayı olarak görüldüğümü hiç sanmıyorum. Ben daha çok bir yeniliğim.”

“Laurent, seni temin ederim ki kayınvalidemin bir heykeltıraş olarak sana hamilik etmesi bir yana, Rio gibi bir şehirde Fransız olman ve Eski Dünya’dan geliyor olman bile seni bir ‘yenilik’ olmaktan çok daha fazlası haline getiriyor,” diye itiraz etti Bel.

Bunun üzerine Laurent başını geriye yatırarak bir kahkaha attı. Sonra da, “Pekâlâ, umarım sen haklısındır,” diye karşılık verdi. “Çünkü Fransa’da ben ve benim gibi sanatçılar toplumun en düşük sınıfı olarak görülürler. Sana daha önce de söylediğim gibi Fransız anneler kızlarının geçim derdindeki bir sanatçıya vurulduğunu görmektense ölü görmeyi tercih ederler.”

“Burada farklı görüldüğünü anlamam gerektiğini düşünüyorum.” Bel huysuzluk ettiğinin farkındaydı ama kendine engel olamıyordu.

Laurent başını yana eğip onu inceledi. “Annenle ilgili kötü haberler yüzünden üzgün olduğunu biliyorum, *chérie*. Ama saçmaladığının farkında olduğundan da eminim. Buluşmayı başarabildiğimiz öğleden sonralarında kocasına geri koşmak zorunda olan *ben* değilim. Her akşam yatağını başka biriyle paylaşan *ben* değilim. Ve içine düştüğümüz durumu değiştirme düşüncesini onaylamayı reddeden de *ben* değilim. Evet, ama bunlara katlanması gereken *benim*. Kocanla seviştiğin düşüncesi her aklına geldiğinde midesi kalkan *benim*. Beni görmeye gelebileceğini söyleyerek parmağını her şıklattığında hazır olması gereken *benim*. Seni düşünerek geçirdiğim yalnız saatleri aklıma kaçırmadan dolduracak bir şeyler bulmak zorunda olan da *benim*!”

Bel başını onun dizlerine koydu. Laurent içinde bulundukları durum hakkında ilk kez böylesine sert bir dille ve öfkeyle konuşmuştu. Bel onun bu sözlerini kalbinden ve aklından çıkarabilmeyi diledi çünkü her kelimesinin doğru olduğunu biliyordu.

Bir süre sessizce oturdular ve sonunda Bel omuzunda bir el hissetti.

“*Chérie*, bu konuları tartışmanın zamanı değil, biliyorum. Ama lütfen elimden geldiğince oyalanmaya çalışarak hâlâ burada, Brezilya’da kalmamın tek bir nedeninin olduğunu kabul et. Neden, sensin.”

“Beni affet, Laurent,” diye mırıldandı Bel onun dizlerinin arasından. “Dediğin gibi, bugün kendimi perişan hissediyorum. Ne yapacağız?”

“Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Annene ve onun sağlığına odaklanmalısın. Ayrıca bunu söylemekten nefret ediyorum ama hemen bir taksiye binip arkadaşınla çay içmiş gibi çıkabilmen için Copacabana Palace’a gitmelisin,” diye hatırlattı Laurent. “Saat altı buçuk oldu bile.”

“*Meu Deus!*” Bel hemen ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi ama Laurent onu kolundan yakalayıp kendine doğru çekti.

“Bel,” dedi yanağını okşayarak. “Lütfen seni sevdiğimi ve istediğimi aklından çıkarma.” Onu yumuşacık bir hareketle öperken Bel’in gözleri doldu. “Şimdi seni tamamen kendime saklamak için evime kitlemeden git.”

İki gün sonra Bel hastanenin kapısından tek başına çıktı. Biraz önce görüştükleri doktor, tahlillerin yapılması için Carla'nın hastanede kalması konusunda ısrar etmişti. Bel onu saat altıda alacaktı.

Luiza ve Gustavo onun hastanede olduğunu bildikleri ve annesini beklerken öğleden sonrayı Laurent'ın kollarında geçirebileceği halde bunu yapmaya içi elvermemişti. Laurent uğruna annesini bencilce ihmal etmenin yarattığı suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Annesi gerekli testlerden geçirilirken Bel hastaneye girip çıkan insanların oluşturduğu seli izleyerek uyuşmuş bir halde oturup bekledi.

Saat altı olduğunda da annesinin yatırıldığı koğuştan beklendiği haberi geldi.

"Doktor geri döndüğünüzde sizi görmek istedi," dedi hemşire. "Beni izleyin."

"O nasıl?" diye sordu Bel, koridorda hemşireyi izlerken.

Hemşire bir odanın kapısını çaldı ve çabucak, "Bir sandalyede oturuyor ve çay içiyor," diye karşılık verdi.

Bel odaya girince doktor ona masasının önündeki sandalyeyi işaret etti.

On beş dakika sonra Bel, doktorun yanından çıkmıştı ve annesini almak için titreyerek koridorda yürüyordu. Doktor, kanserin annesinin karaciğerine ve çok büyük ihtimalle başka organlarına da yayıldığını doğrulamıştı. Annesinin içgüdüleri doğru çıkmıştı. Umut yoktu.

Arabayla eve dönüş yolunda Carla hastaneden uzaklaştığı için rahatlamış gibi görünüyordu. Bel'in tepki vermekte zorlandığı şakalar yaptı ve aşçının bu akşam yemeğinde Antonio'nun balık istediğini hatırlamasını umduğundan bahsetti. Eve vardıklarında kızına döndü ve ellerini ellerinin arasına aldı.

"İçeri zahmet etme, *querida*. Doktorla görüştüğünü ve sana ne söylediğini biliyorum çünkü seni çağırmadan önce benimle konuşmuştu zaten. Bugün seninle oraya sadece seni ikna etmem gerektiğini bildiğim için gittim. Bunu yaptığımı göre artık bu konudan kimseye bahsetmeyeceğiz. Özellikle de babana."

Bel annesinin bakışlarındaki öfkeyi ve içindeki çaresizliği hissetti. "Ama tabii ki?.."

"Gerektiği zaman ona da söyleriz," dedi Carla. Bel bunların annesinin bu konudaki son sözleri olduğunu anlamıştı.

O akşam *Casa*'ya döndüğünde dünyası altüst olmuştu. Annesinin ölümlü olduğu gerçeğiyle ilk kez yüzleşmek zorunda kalmıştı. Bu vasıtayla kendisinin de ölümlü olduğu gerçeğiyle... O akşam sofrada yanında oturan Gustavo'ya baktı, sonra da bakışlarını masanın karşısındaki Maurício ile Luiza'ya çevirdi. Kocasını da kayınvalidesi de o öğleden sonra nerede olduğunu biliyorlardı. Ama ikisi de annesinin durumunu ve hastanede neler olduğunu sorma zahmetine girmemişti. Gustavo şimdiden sarhoştı, zaten aklı başında bir konuşma yapacak halde değildi. Luiza ise moral bozucu bir konuya girmenin, en azılı yamyamın dişlerini bile zorlayacak kadar sert sığır etinin hazmını iyice güçleştireceğini düşünmüş olmalıydı.

Yemekten, sonu gelmeyen kart oyunu turlarından ve kocasıyla yarışircasına devirdikleri viskilerden sonra birlikte yukarı çıktılar.

Gustavo elbiselerini çıkarıp kendini yatağa attıktan sonra, "Yatağa geliyor musun, *querida*?" diye seslendi.

Bel banyoya doğru giderken, "Evet," dedi. "Birkaç dakika sonra geliyorum."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra küvetin kenarına oturdu ve geri dönünceye kadar Gustavo'nun sızmış, hatta horlamaya bile başlamış olmasını unıarak başını ellerinin arasına aldı. Perişan bir halde orada otururken annesinin evlenmeden önce onunla konuşurken ona Gustavo'ya alışması ve onu sevmeyi öğrenmesi gerektiğini söylediğini hatırladı.

Bel geçmişte annesinin yaranma isteği olarak gördüğü tavırlarıyla içten içe ne kadar alay etmiş, babasının kibrine ve toplumda kabul görme hevesine nasıl tahammül ettiğini merak etmişti. Babası için hissettiği aşkın gücünü ilk kez anlıyordu.

Ve annesine daha önce hiç bu kadar hayranlık duymamıştı...

"Annen nasıl?"

Birkaç gün sonra Bel daireden içeri girerken Laurent onu endişeli bir yüzle karşılamıştı.

"Dediği gibi, ölüyor."

Laurent onu salona alırken, "Çok üzgünüm, *chérie*. Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Bel hemen bir sandalyeye otururken, "Ben... bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bunu babama söylemeyi hâlâ reddediyor."

"Ah, sevgili Bel, şu anda senin için her şey ne kadar zor olmalı. Henüz çok gençsin –yirmi yaşında bile değilsin– ve dünyanın bütün yükü senin omuzlarında. Bu kötü haber kendi hayatına bakmana da neden olmuştur."

Bel bu sözlerle kendisine büyüklük taslanmış gibi mi, yoksa avutulmuş gibi mi hissettiğinden emin olamadı. "Evet," dedi, "öyle oldu."

"Aynı zamanda da bu haberin etkisiyle bir suçluluk ikilemine girmiş olmalısın. Sadık bir eş ve evlat olarak görevini yapman ve beni unutmaman mı gerekiyor, yoksa hayatın ne kadar kısa olduğunu fark ederek sana verilen zamanı iyi kullanman ve kalbinin sesini dinleyerek yaşamaman mı?"

Bel ona hayretle baktı. "Tam olarak ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de bir insanım," diyerek omuz silkti Laurent. "Ve göklerdeki güçlerin, içinde bulunduğumuz durumun tam olarak farkına varabilmemiz için bizi böyle ikilemelerle karşı karşıya getirdiğine inanıyorum. Ama ne yapmamız gerektiğine yalnızca biz karar verebiliriz."

"Çok akıllısın," dedi Bel alçak sesle.

"Dediğim gibi, ben sadece bir insanım. Senden birkaç yaş büyüğüm ve geçmişte kendime benzer sorular sorduğumda bir karar vermek zorunda kalmıştım. Seni anlıyorum ve bu kararında seni hiçbir şekilde etkilemek istemem. Eğer bu zor zamanlarında Brezilya'da seninle kalmamı istersen bunu yaparım. Çünkü seni seviyorum ve senin için burada olmak istiyorum. Sana olan aşkımin beni daha iyi bir insan yaptığını da fark ettim. İşte, ben de bir ders almışım!" Laurent'm yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Ama... yine de bencillikten tamamen uzaklaşmış değilim. Yani eğer kalırsam senden annenin... durumunu aştıktan sonra geleceğimiz hakkında bir karara varacağımıza dair bir söz istiyorum. Ama şimdilik gel de seni kucaklamama izin ver." Laurent kollarını açtı ve Bel yavaşça ayağa kalkarak onun kollarına gitti.

"Seni seviyorum, Bel..." Laurent onun saçlarını usul usul okşadı. "Ve bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkür ederim," dedi Bel ona sarılırken. "Teşekkür ederim."

Haziran temmuza dönerken Bel bir öğleden sonra Glória Kilisesi'ndeki mozaik çalışmasından döndüğünde Loen, babasının konuk salonunda onu beklediğini haber verdi.

Bel şapkasını çıkarıp Loen'e verirken, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Biraz kilo vermiş sanırım," dedi Loen temkinli bir tavırla. "Ama siz kendiniz karar verin."

Bel derin bir nefes alarak konuk salonunun kapısını açtı ve babasını odada volta atarken buldu. Babası ona doğru döndüğünde Bel onun gerçekten birkaç kilo vermiş olduğunu fark etti. Dahası yakışıklı

yüzü çökmüş, tenine ince çizgiler yerleşmişti. Daha önceleri yalnızca şakaklarında gümüş parıltıları olan siyah, dalgalı saçlarının neredeyse her tarafı eşit oranda kırışmıştı. Bel son görüşmelerinden bu yana babasının on yıl yaşlanmış gibi göründüğünü düşündü.

“*Princesa*,” dedi babası, Bel’e doğru yürüyüp onu kucaklarken. “Görüşmeyeli ne çok zaman geçti...”

“Evet, neredeyse üç ay oldu sanırım,” dedi Bel.

Babası inandırıcılıktan uzak bir tavırla, “Elbette artık kendine ait bir hayatı olan, evli bir kadınsın ve yaşlı *Pai*’ne ayıracak zamanın yok,” diyerek takıldı ona.

“Geçtiğimiz haftalarda *Mãe*’yi ziyaret etmek için eve birçok kez geldim,” diye karşılık verdi Bel. “Ama sen hiç yoktun. Öyle görünüyor ki zamanı olmayan sensin, *Pai*.”

“Evet, meşgul olduğumu kabul ediyorum. Kayınpederin de bahsetmiştir, şu aralar kahve işleri iyi gitmiyor.”

“Eh, seni en azından bugün gördüğüme sevindim.” Bel bir sandalye işaret etti. “Sen otur lütfen, ben de bize içecek bir şeyler getirmelerini söyleyeyim.”

Antonio kızının ricası üzerine otururken. “Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok,” dedi. “Izabela, annenin nesi var? Pazar gününün büyük bir kısmını yatakta geçirdi. Geçtiğimiz aylarda birçok kez olduğu gibi yine migreninin tuttuğunu söyledi.”

“*Pai*, ben...”

“Hastalığı tekrarladı, değil mi? Bu sabah kahvaltıda teninin de korkunç bir renk aldığını fark ettim. Hiçbir şey yemedi.”

Bel bir süre babasına baktı. “*Pai*, bana bu belirtileri şimdiye kadar fark etmediğini mi söylüyorsun?”

“Ofiste çok işim olduğu için evden genelde annen uyanmadan önce çıkıyordum ve o yattıktan sonra dönüyordum. Ama evet...” Antonio başını öne eğdi ve çaresiz bir kabullenmeyle iç çekti. “Belki de görmek istemedim. Hastalığının ne kadar ilerlediğini biliyor musun?”

“Evet, *Pai*. Biliyorum.”

“Yoksa?.. Yoksa?..” O sözleri söylemeye Antonio’nun dili varmıyordu.

“Evet, öyle,” dedi Bel.

Antonio ayağa kalkarak keder içinde alnına vurdu. “*Meu Deus!* Tabii ki görmem gerekirdi. Ben nasıl bir adamım? Nasıl bir kocayım?”

“*Pai*, suçluluk hissetmeni anlıyorum ama ofiste bir sürü sorunun olduğu için *Mãe* de seni bu konuda endişelendirmemekte kararlıydı. Bu aldatmacada onun da rolü var.”

“Karımın sağlığı söz konusuyken işin ne önemi vardı? Bunu ben-den saklaması için benim gerçekten de bir canavar olduğuma inanmış olması gerek! Neden bunu bana daha önce söylemedin, Izabela?” diye bağırdı Antonio.

“Çünkü *Mãe*’ye sana söylemeyeceğime dair söz vermiştim,” dedi Bel kesin bir tavırla. “Ortaya çıkana dek bunu senden saklama konusunda son derece kararlıydı.”

Antonio kendini biraz toplayarak, “Eh, en azından artık biliyorum,” dedi. “En iyi doktorları, cerrahları, iyileşmesi için ihtiyacı olan her şeyi bulabiliriz...”

“Dediğim gibi, *Mãe* kendi doktoruna göründü. Ben de yanındaydım. Doktor bana hiç ümit olmadığını söyledi. Üzgünüm, *Pai*, ama sonunda gerçeklerle yüzleşmen gerekiyor.”

Antonio yüzünde önce kuşkudan öfkeye, sonra da yıkılmışlığa dönüşen karmaşık ifadelerle Bel’e baktı ve sonunda güçlkle fısıldadı: “Bana onun ölmek üzere olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet. Çok üzgünüm.”

Antonio bir sandalyeye yığıldı, başını ellerinin arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. “Hayır, hayır... Carla’m ölemez, Carla’m ölemez...”

Bel ayağa kalkıp onu teselli etmek için yanına gitti. Hıçkırıklarla sarsılan çökmüş omuzlarına kolunu doladı.

“Bu yükü onca zaman tek başına taşıdığını ve bana söyleyecek kadar güvenmediğini düşünüyorum da...”

“Pai, yemin ederim, söylemiş olsaydım bile hiçbir şey yapılamazdı,” diye tekrarladı Bel. “Mâe daha fazla tedavi görmek istemiyor. Huzurlu olduğunu ve durumu kabullendiğini söylüyor. Ben ona inanıyorum. Lütfen, onun hatırı için bu arzusuna saygı göster. Ne kadar hasta olduğunu artık sen de biliyorsun. Şimdi tek ihtiyacı olan bizim sevgi ve desteğimiz.”

Antonio’nun bütün enerjisi tükenmişçesine omuzları çökmüştü. Karısının sağlığının bozulmuş olması onun dikkatini çok geç çekmişti ve Bel bu nedenle dehşete kapılmıştı ama yine de içi ona karşı şefkatle doldu.

Antonio başım kaldırıp acı dolu gözlerle ona baktı. “Sen ve annen ne düşünürseniz düşünün, o benim her şeyim ve onsuz bir hayat hayal edemiyorum.”

Babası ayağa kalkıp kapıya yönelerek odadan çıkarken Bel onu çaresizce izledi.

Bel geceliğini giymiş halde banyodan çıktığı sırada Gustavo dili dolanarak, “Bugünlerde senin neyin var?” diye sordu. “Artık yemeklerde hiç konuşmuyorsun. Yalnızken de benimle nadiren konuşuyorsun.” Bel’in yatağa gelişini izledi.

Antonio’nun *Casa*’ya gelip o korkunç haberle yıkılmış halde gidişinden bu yana bir hafta geçmişti. Bel ertesi gün annesini ziyaret etmiş ve babasını onun yatağının baş ucundaki sandalyede oturup elini tutarak sessizce ağlarken bulmuştu.

İçeri girerken annesi ona bitkinlikle gülümseyerek kocasını işaret etmişti. “Ona ofise gitmesini söyledim, burada benim için Gabriela’nın yapamayacağı hiçbir şey yok. Ama gitmeyi reddediyor ve anaç tavuklar gibi etrafımda gıdaklıyor.”

Bel bu sözlerine rağmen annesinin Antonio orada olduğu için rahatladığını ve ona minnettar olduğunu hissetmişti. O öğleden sonraki ürkütücü görünüşüne bakılırsa zamanının yaklaştığını biliyordu. Sonunda babası onları yalnız bırakıp birkaç saatliğine ofise gitmeye ikna olduğunda Carla sakın bir şekilde Bel’le konuşmuştu.

“Artık baban da bildiğine göre kalan zamanımda ne yapmayı arzu ettiğimi sana söylemek istiyorum...”

O zamandan beri Bel, Gustavo’ya annesinin son günlerini nerede geçirmek istediğini söyleyecek cesareti toplamaya çalışıyordu. Çünkü tabii ki annesine eşlik etmesi gerekiyordu ama kocasının onun yokluğundan hoşnut olmayacağını biliyordu.

Yavaşça yatağın kenarına oturdu ve Gustavo'nun kırmızı gözlerini, alkolden donuklaşmış göz bebeklerini inceleyerek ona baktı. "Gustavo," dedi, "annem ölüyor."

"Ne?" Gustavo başını ona çevirdi. "Bunu ilk kez duyuyorum. Ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç hafta oldu ama annem hiç kimseye söylememem konusunda ısrar etmişti."

"Kocana bile mi?"

"O kendisinininkine söyleyinceye kadar, evet."

"Anlıyorum. Kanser geri geldi sanırım."

"Evet."

"Ne kadar zamanı kaldı?"

"Fazla değil..." Gustavo'nun soğukluğu karşısında Bel'in sesi titremişti. Sonunda mecbur olduğu şeyi ona sormaya hazırlandı. "Son günlerini çok sevdiği *fazenda*'da geçirmek için dağlara gitmek istiyor. Gustavo, ona eşlik etmeme izin verir misin?"

Gustavo donuk gözlerle ona baktı. "Ne kadar süreyle?"

"Bilmiyorum. Birkaç hafta olabilir, belki de Tanrı'nın izniyle iki ay."

"Mevsim geçişine kadar burada olabilir misin?"

"Ben..." Sırf kocasının keyfine uymak için annesiyle geçireceği son günlere bir sınır koyması imkânsızdı. "Umarım, evet," dedi güçlükle.

"Buna hayır diyemem, öyle değil mi? Ama tabii ki burada, benim yanımda olmanı tercih ederdim. Özellikle de şimdiye kadar bir varis gelmediği ve bu durum söz konusu meselenin daha da ertelenmesine neden olacağı için... Annem senin kısır olmandan endişeleniyor." dedi Gustavo acımasızca.

"Özür dilerim." Bel bu durumun kendi kusuru olmadığını onun yüzüne çarpmak istese de bakışlarını yere indirdi. Gustavo onunla en son ilişkiye girmeyi başarılı en az iki ay oluyordu. Ancak muhtemelen bu beceriksizliğini de tam olarak hatırlayamıyordu.

Bel'i birden yakalayıp yatağa atarak, "Bu akşam deneyeceğiz," dedi. Tek bir hareketle üzerine çıkıp beceriksizce geceliğini yukarı sıyırmaya çalıştıktan sonra Bel onun doğru yeri bulmak için arandığını ama hedefine ulaşamadığını hissetti. Gustavo ağzını onun dudaklarına yapıştırmış, içine girdiğini sanarak üzerinde gidip gelmeye başlamıştı. Sonunda bir rahatlama inltisiyle ve her zamanki gibi bütün ağırlığıyla Bel'in üzerine yığıldı. Bel yapışkanlığın uyluklarından süzölmeye başladığını hissederken acıma ve tiksintiyle kocasına baktı.

Nefes alıp verişleri sarhoş horultusuna dönüşmeden kısa süre önce Gustavo, "Belki de bu akşam nihayet çocuk yapmışızdır," dedi.

Bel yataktan kalktı ve temizlenmek için banyoya gitti. Böylesine kötü bir çiftleşme taklidinin bir çocuk mucizesi yaratacağına nasıl inanabiliyordu ki? Bel bunu sorgulamaya cesaret edemedi. Kocasının bir zamanlar sevgili olarak sergilediğı o yok denecek kadar önemsiz beceri, Bel'in zihnindeki o olaylara ait anılarla birlikte ayyaşlık bataklığında kaybolmuştu.

Ama, diye düşündü yatak odasına dönerken, eğer az önce katlandığım şey annemle Riordan gitmemin bedeliyse bunu ödediğime sevindim.

Ertesi sabah Gustavo'yu uyurken bıraktı ve kahvaltıya indi. Luiza ve Maurício masadaydılar.

"Günaydın, Izabela," dedi Luiza.

Bel yerine otururken ona kibarca karşılık verdi: "Günaydın, Luiza."

"Gustavo bize katılmıyor mu?"

Bel niçin kayınvalidesine karşı kocasını koruma ihtiyacı duyduğunu merak ederek, "Eminim birazdan inecektir," dedi.

"İyi uyudun mu?"

"Gayet iyi uyudum, teşekkür ederim."

Aralarındaki sohbet her sabah böyle başlıyor ve böyle son buluyordu. Kahvaltının geri kalanıysa Maurício'nun gazetesinin arkasından yükselen garip memnuniyet ya da kınama homurtularıyla renkleniyordu.

Bel kahvesini karıştırırken, “Luiza, annemin son derece hasta olduğunu size söylemem gerek,” dedi.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Izabela,” diye karşılık verdi Luiza. Habere gösterdiği tek fiziksel tepki, kaşlarından birini hafifçe kaldırmış olmasıydı. “Bu çok ani oldu. Emin misin?”

“Ne yazık ki evet. Bir süredir biliyordum ama annem zorunlu hale gelene kadar hiç kimseye bir şey söylemememi tembihlemişti. Artık durumu daha fazla saklayamayacak hale geldi ve son günlerini *fazenda*’da geçirmek istediğini söyledi. Biliyorsunuz, buradan beş saatlik bir yolculuk. Benden onunla birlikte gidip... son günlerinde yanında olmamı istedi. Dün gece Gustavo’yla konuştum, gitmem gerektiğini o da kabul etti.”

“Sahi mi?” Luiza ince dudaklarını hoşnutsuzlukla büzdü. “Bu gerçekten çok cömertçe. Tam olarak ne kadar kalacaksınız?” diye sordu, oğlunun da sorduğu soruyu tekrarlayarak.

“Ben...” Bel gözlerinin dolmaya başladığını hissediyordu.

Gazetenin arkasından ansızın, “Tabii ki ne kadar kalması gerekiyorsa,” diye bir ses yükseldi. Mauricio sempatiyle başını salladı. “Lütfen sevgili annene en iyi dileklerinizi ilet.”

Bel kayınpederinin gösterdiği bu beklenmedik anlayış ve destek karşısında duygulanarak, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Bir mendil çıkardı ve gözlerini gizlice kuruladı.

“Belki en azından ne zaman gideceğinizi söyleyebilirsin,” diye sorguladı Luiza.

“Bu haftanın sonunda,” diye açıkladı Bel. “Babam da bizimle gelip birkaç gün kalacak. Ama tabii sonra Rio’ya, ofisine dönmesi gerekiyor.”

“Evet,” dedi Mauricio ciddi bir tavırla. “Şu sıralar işlerinin zorlaştığını biliyorum. Hepimiz için zorlaştı.”

İki gün sonra Bel, Glória Kilisesi'nde diğer kadınlarla birlikte oturup üçgen şeklindeki küçük sabun taşlarını tel örgü üzerine tuttururken, bu serin kilisede geçirdiği saatlerin ona çok ihtiyacı olan sessizce düşünme imkânını sağladığını fark etti. Kadınlar –kadın olmalarına ve birbirleriyle çene çalmakta usta olmalarına rağmen– gereksiz konuşmuyor ve ortak görevlerine yoğunlaşıyorlardı. Aralarında bir uyum ve barış havası hâkimdi.

Bir keresinde Laurent'a gitmek için mazeret olarak kullandığı arkadaşı Heloise, çalışma tezgâhında yanında oturuyordu. Bel onun sabun taşından üçgenlerin arkasına bir şeyler yazdığını gördü ve eğilip inceledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Taşların arkasına ailedekilerin isimlerini yazıyorum. Bir de sevgiliminkini. Sonsuza kadar Corcovado Dağı'nda İsa'nın bir parçası olacaklar. Kadınların çoğu bunu yapıyor, Izabela."

Bel, Heloise'nin annesinin, babasının, kardeşlerinin... ve sevgilisinin isimlerine hüznle baktı ve "Ne güzel bir fikir," diyerek iç çekti. Sonra kendi elindeki, yapıştırmak üzere olduğu taş parçasına bakarak ailesinin kıymetli bir üyesinin bu dünyada fazla zamanının kalmadığını, İsa heykelinin bitmiş halini göremeyeceğini düşündü. Gözleri yaşlarla doldu.

"Senin işin bittiğinde kalemini ödünç alabilir miyim?" diye sordu Heloise'ye.

"Elbette."

Heloise kalemini verdiğinde Bel taşın arkasına sevgili annesinin adını yazdı, sonra babasının adını ve kendi adını da ilave etti. Ardından kalemi duraksadı. Kendini ne kadar zorlasa da kocasının adını yazmaya eli varmadı.

Mürekkebin kuruduğundan emin olduktan sonra taşın arkasına bolca tutkal sürdü ve onu tel kafese yerleştirdi. O sırada görevli kadın mola zamanının geldiğini söyledi ve Bel diğer gönüllülerin masalardan kalkmaya başladıklarını gördü. İçgüdüsel olarak bir masanın orta-

sındaki sabun taşı yığınınından bir parça aldı ve onu masanın altında ayaklarının dibinde duran küçük el çantasına sakladı. Sonra ayağa kalktı ve kilisenin arka tarafında kahve içmekte olan diğer kadınlara doğru yürüdü.

Hizmetçinin ikram ettiği kahveyi reddederek yetkili kadına doğru yürüdü.

“Senhora, beni affedin. Gitmem gerekiyor.”

“Elbette, komitemiz sağladığınız her türlü yardım için size minnettar, Senhora Aires Cabral. Lütfen bir daha ne zaman gelebileceğinizi belirtmek için her zamanki gibi adınızı listeye yazm.”

“Senhora, korkarım ki bu bir süre mümkün olmayacak. Annem çok hasta ve son günlerinde yanında olmam gerekiyor,” diye açıkladı Bel.

“Anlıyorum. Lütfen ona iyi dileklerimi iletin.” Kadın uzanıp elini Bel’in omuzuna koydu.

“Teşekkür ederim.”

Bel kiliseden ayrıldı ve dışarıdaki arabada onu beklemekte olan Jorge’a doğru hızla yürüdü. Arka koltuğa oturduktan sonra ona İpanema’daki Madam Duchaine’e gitmesini söyledi.

On beş dakika sonra oraya vardıklarında da saat altıda onu almaya gelmesini söyledi. Salonun ön kapısına doğru yürüdü ve zili çalıyormuş gibi yaparken sola doğru bakarak Jorge’un uzaklaştığından emin oldu. Oradan ayrılmadan önce iki üç dakika daha kapının önünde bekledikten sonra olabildiğince hızlı bir şekilde Laurent’in apartmanına doğru yürüdü.

Belki de iki ay için Laurent’ı son kez göreceğinden bu vakti terzisiyle yeni sezon elbiselerini tartışarak ziyan etmek istemiyordu. Böyle davranarak ortadan yok olduğu saatler için bir mazeret yaratma fırsatını yok etmiş oluyordu ama Laurent’ın dairesine giden basamaklardan çıkarken bunu ilk kez umursamıyordu.

Yorgunluktan nefes nefese kalmış ve gerginlikten titrer bir halde kapısına vardığında Laurent, “*Chérie*, çok solgun görünüyorsun! Çabuk

içeri gir de sana içecek bir şeyler hazırlayayım,” diyerek onu içeri aldı ve hemen oturttu.

Bel bayılacak gibi hissederek, “Su lütfen,” diye mırıldandı. Laurent onun için su getirmeye gittiğinde baş dönmesinin geçmesi için başını dizlerine doğru eğdi.

“Hasta mısın?”

Bel, “Hayır... birazdan düzelirim,” diyerek su bardağını aldı ve çabucak içti.

“Bel, ne oldu?” Laurent onun yanına oturarak ellerini avuçlarının içine aldı.

“Benim... sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Nedir o?”

“Annem son günlerini geçirmek için dağdaki çiftliğimize gitmek istedi ve benim de onunla birlikte gitmem gerekiyor,” dedi Bel bir çırpıda. Ardından da son haftalarda içinde biriken gerginlikle hıçkırarak ağlamaya başladı. “Özür dilerim, Laurent, ama başka seçeneğim yok. Annemin bana ihtiyacı var. Beni affetmeni ve neden gitmek zorunda olduğumu anlamamı ümit ediyorum.”

Laurent yumuşak bir tavırla, “Bel, sen beni ne sanıyorsun? Tabii ki annemle birlikte gitmen gerekiyor. Neden sana kızacağımı düşündün ki?” diye sordu.

“Çünkü... çünkü bana Rio’da olmanın tek nedeninin ben olduğumu söylemiştin ama şimdi ben gidiyorum.” Bel umutsuzca genç adama baktı.

“Evet, harika bir durum değil, kabul ediyorum. Ama gerçeği bilmek istersen söyleyeyim: Seni bir süre göremeyecek olsam bile artık kocanla aynı yatağı paylaşmayacağın için bunu tercih ederim. En azından bu süre içinde sadece benim olduğumu hissedebilirim. Peki, mektuplaşabilir miyiz? Belki de mektupları hizmetçinin adına yollayabilirim...”

Bel onun verdiği mendille burnunu silerken, “Evet,” dedi. “Beni affet, Laurent, ama durumu anlattığımda Gustavo ve Luiza o kadar soğuk karşıladılar ki senin de öyle yapacağını düşündüm.”

“Kocan ve kayınvaliden hakkında yorum yapamayacağım ama kalbimde her zaman anlayış bulacağına inan. Ayrıca...” Birdenbire Laurent’ın gözleri parıldadı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Nasılsa tatlı Alessandra Silveira sen gelene kadar bana eşlik edecek.”

“Laurent...”

“Izabela, sana takıldığımı biliyorsun. Dışarıdan bakıldığında çekici bir kız olabilir ama yapacağım heykel kadar sert bir kişiliğe sahip,” diyerek güldü Laurent.

“Geçen gün gazetede senin ünlü Gabriella Besanzoni’nin ev sahipliği yaptığı, *Parque Lage*’deki bir yardım derneği balosunda çekilmiş bir fotoğrafını gördüm,” dedi Bel somurtarak.

“Evet, görünüşe göre şu anda bütün Rio bana hayran. Ama sensiz bunun hiçbir anlamı yok, *chérie*. Senin hayatının da bensiz boş olduğunu umduğum gibi...”

“Öyle,” diye karşılık verdi Bel coşkuyla.

“Peki ya baban? O nasıl?”

Bel kederle omuz silkerek, “Çökmüş durumda,” dedi. “*Mãe*’nin *fazenda*’ya gitmek istemesinin bir nedeni de babamı onun yavaş yavaş ölüp gitmesini izlemekten korumak istemesi. Fırsat buldukça babam da ziyarete gelecek. Annemin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapmak isterdim. Erkeklerin hastalıklarla araları pek iyi değildir.”

“Çoğu erkeğin değildir, dersen katılırim. Lütfen hepimizi aynı kefeye koyma,” diye çıkıştı Laurent ona. “Sen ölüyor olsaydın ben yanında olmak isterdim. Gitmeden önce seni tekrar görebilecek miyim?”

“Hayır, beni affet ama gelemem, Laurent. Yapmam gereken bir sürü şey var, gerekli ilaçların yanı sıra biraz da morfin vermesi için annemin doktoruyla görüşmek de dâhil.”

“O zaman daha fazla vakit kaybetmeyelim ve son birkaç saatimizi sadece birbirimizi düşünerek geçirelim.” Laurent ayağa kalktı. Bel’i kucağına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Babası güçsüz haldeki Carla'ya Rolls-Royce'un arka koltuğuna binmesi için yardım ederken Bel'in içini korkunç bir sona erme duygusu kapladı. Antonio şoför koltuğuna geçti, Loen öne, onun yanına oturdu, Bel ise annesinin yanına geçip onun narin vücudunu yastıklarla destekledi. Antonio motoru çalıştırıp garaj yolundan caddeye çıkarken Bel, annesinin evine son kez bakmak için kendini zorlayarak başını çevirdiğini gördü. Bunun, evini son görüşü olduğunu bildiğini anladı.

Fazenda'ya vardıklarında Fabiana hanımını selamlarken gülümsemekte zorlandı. Yolculuk yüzünden bitkin düşen Carla, Antonio onu arabadan indirirken sendeledi ve Antonio onu hemen kucağına alarak içeri taşıdı.

Antonio kısa süre sonra Rio'ya, daha da kötüye gitmeye başlayan işlerine geri dönmek zorunda olduğunu bildiğinden sonraki birkaç gün boyunca uyanık olduğu her dakikayı Carla'yla geçirdiği için Bel kendini gereksiz hissetti. Antonio'nun karısına olan düşkünlüğü, bugünlerde hem hasta tarafından hem de alışılmadık bakıcısı tarafından istenmedikleri için birlikte mutfakta oturan Fabiana ile Bel'in gözlerinin yaşarmasına neden oluyordu.

Fabiana gözlerini silerken belki yüzüncü kez, "Babanızın böyle yapacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi. "Karısına olan aşkı... yüreğimi sızlatıyor."

"Evet," diyerek iç çekti Bel, "benimkini de..."

Evde tek mutlu olan ama bu koşullar altında bunu elinden geldiğince gizlemeye çalışan kişi, Bruno'yla tekrar bir araya gelmiş olan Loen'di.

Antonio kendini tamamen karısının bakımına adanmış olduğu için yapacak pek iş olmadığını bilen Bel, ilk birkaç gün Loen'e izin vermişti. Ama Carla'nın gitme vakti yaklaştığında ona çok ihtiyacı olacaktı.

Bel her anlarını birlikte geçiren Loen ile Bruno'yu yine gıptayla izledi. Onların aşkı *fazenda*'ya en son gelişinden bu yana ne çok şeyin değiştiğini hatırlatıyordu. Ama bu boş zamanlar ona en azından Laurent'a uzun aşk mektupları yazma şansı veriyordu. Mektupları Bruno'yla birlikte yakınlardaki bir köye yürüyüş yaptıkları sırada posta kutusuna atması için gizlice Loen'e veriyordu. Laurent da ona düzenli olarak yanıt veriyor, kararlaştırdıkları gibi mektupları Loen adına gönderiyordu. Onları tekrar tekrar okuyan Bel ise onu hiç özlemediği kadar özlediğini hissediyordu.

Gustavo'ya gelince... Bel onu mümkün olduğunca aklına getirmeye çalışıyordu. İçinde bulunduğu durumun korkunçluğuna rağmen *Casa*'nın o bunaltıcı, mutsuz edici atmosferinden ve artık kesinlikle nefret ettiği bir adamla evli olduğu gerçeğinden uzakta olduğu için kendini rahatlamış hissediyordu.

Fazenda'ya gelişlerinden on gün sonra Antonio solgun ve tükenmiş bir halde oradan ayrıldı. Bel'i kucakladı ve gözleri yaşlarla dolmuş bir halde iki yanağından öptü.

"Önümüzdeki cuma akşamı geri döneceğim. Ama Tanrı aşkına, Izabela, beni her gün ara ve annenin durumundan haberdar et. Eğer daha önce gelmem gerekirse de bana haber vermelisin. Artık bir şeyleri gizlemek yok, lütfen."

"Dediğin gibi yapacağım, *Pai*, ama *Mãe* en azından şimdilik rahatlamış gibi görünüyor."

Antonio kederle başını sallayıp Rolls-Royce'una bindi ve lastiklerin altından bir toz bulutu kaldırarak evden ağır ağır uzaklaştı.

Gustavo kulübünde oturmuş, gazeteleri okurken bu öğleden sonra kütüphanenin boş olduğunu fark etti. Görünüşe göre Başkan Washington Luís önde gelen kahve üreticilerini tepetakla giden kahve fiyatlarını

konusmak üzere acil bir toplantıya çağırılmıştı ve öğlen yemeğinde restoran da bomboştu.

Üçüncü viskisini bitirirken karısının üç hafta önce ona veda ederkenki solgun ve gergin yüzünü düşündü. Gittiğinden beri onu korkunç bir şekilde özlemişti. O olmayınca ev bomboş kalmış, Izabela'yla evlenmeden önceki haline dönmüştü.

Karısı yanında olmayınca annesinin ona küçük, yaramaz bir çocuk gibi davranması, sürekli patronluk taslayışı daha da belirgin hale gelmeye başlamıştı. Babası hâlâ mali konularda aynı derecede beceriksiz olduğunu düşünüyor ve ailenin parasının işletilmesi konusundaki sorularını rahatsız edici bir sinekle uğraşıyormuşçasına geçiriyordu.

Gustavo bir viski daha sipariş edip karısının annesiyle ilgili haberleri karşısındaki soğuk yaklaşımını düşünerek yüzünü buruşturdu. Her zaman merhametli bir insan olmakla kıvanç duymuş olsa da çocukken bahçede gördüğü ölü bir kuş ya da babasından yediği dayak yüzünden ağladığında annesi burun kıvırırdı.

"Fazla hassassın," derdi. "Sen erkeksin, Gustavo, duygularını göstermemelisin."

Gustavo sarhoş olduğunda kendi kendine, *tabii ki*, diye itiraf etti, *hassas olmamak daha kolay olurdu*. Izabela'yla evlendiğinden beri –ki bu değişiklik sayesinde çok daha önemli biri haline geleceğini sanıyordu– özsaygısı artmamış, tersine azalmıştı. Bu da onun daha fazla içmesine yol açmıştı.

Gustavo derin bir iç çekti. Izabela'nın onu, kendisinin Izabela'yı sevdiği şekilde sevmediğini bilmesine rağmen evlendikten sonra duygusal yakınlığının artacağını ummuştı. Ama en başından beri –özellikle de seviştikleri zamanlarda– Izabela'nın suskunluğunu hissetmişti. O ilk günlerde Izabela ona her baktığında Gustavo onun gözlerinde acımaya benzer bir şeyler görmüştü. Bu zaman zaman belirgin bir hoşlanmama haline dönüşüyordu. Anne ve babası için olduğu kadar karısı için de bir hayal kırıklığı olduğunu hissetmek Gustavo'nun kendine olan nefretini artırmıştı.

Izabela'nın henüz hamile kalmamış olmasıysa başarısızlık duygusunu iyice azdırmıştı. Annesinin bakışları ona bir erkek olarak bile görevlerini yerine getiremediğini söylüyordu. Evlendiğinden beri resmi olarak evin reisi kendisi, hanımı da Izabela olmasına rağmen Gustavo bu konuda otoritesini kanıtlamak ya da annesinin kontrol hırsını engellemek adına pek bir şey yapamadığını biliyordu.

Elinde bir tepsiyle geçmekte olan garson, Gustavo'nun önündeki boş kadehi aldı ve otomatik olarak, "Bir tane daha alır mıydınız?" diye sordu. Her zamanki baş onayım beklediğinden, Gustavo'nun büyük bir çaba göstererek, "Hayır, teşekkür ederim, bana kahve getirir misiniz?" dediğini az kalsın duymadan gidiyordu.

"Elbette, efendim."

Sıcak, acı sıvıyı içerken Gustavo, Izabela'yla evliliğini düşündü ve ilişkilerinin nasıl bozulduğunu kendine ilk kez dürüstçe itiraf etti. Sadece altı ay sonra ayrı hayatlar yaşamaya başladıklarını fark etti. Bunun en büyük nedeninin, yetersizlik duygusunu alkolle boğmak için kulüpte çok fazla zaman geçirmesi olduğunu da kendine acımasızca itiraf etti.

Karısını nasıl yüzüstü bıraktığını şimdi açıkça görebiliyordu.

Bu kadar mutsuz görünmesi şaşılacak bir şey değildi. Kayınvalidesinin soğukluğu ile kocasının alkole ve kendine acıma çöküşüne girişi arasında Izabela, korkunç bir hata yaptığını düşünmüş olmalıydı.

Gustavo kahve fincanının dibine bakarak umutsuzca fısıldadı: "Ama onu seviyorum..."

İlişkilerini onarmak için çok geç kalmış olamazdı. Evlenmeden önce paylaştıkları yakınlık ve iletişim düzeyine dönmek için... Gustavo o zamanlar Izabela'nın en azından ondan hoşlanıyor gibi görüldüğünü hatırladı.

Kontrolü ele almalıyım, diye söz verdi kendi kendine. Hesabı ödeyip dışarıda bekleyen arabasına doğru giderken, Casa'ya vardığında anne ve babasıyla konuşmaya kararlıydı. Çünkü bunu yapmazsa karısını tamamen kaybedeceğini biliyordu.

Carla'nın hayatının son iki haftasında hiç yalnız kalmaması için Fabiana, Bel ve Loen dönüşümlü olarak yanında oturdular. Bir gece zihninin açık olduğu nadir anlardan birinde Carla bitkinlikle kızının eline uzandı.

"*Querida*, henüz yapabiliyorken sana söylemek istediğim bir şey var," dedi. Sesi bir fısıltıdan farksız çıktığından, Bel annesinin ne dediğini duymak için ona doğru eğildi. "Evlilik hayatının şimdiye kadar pek kolay olmadığını anlıyorum ve sana rehberlik etmenin görevim olduğunu düşünüyorum..."

Bel umutsuzca, "*Mãe*, lütfen," diyerek annesinin sözünü kesti. "Bütün evli çiftler gibi Gustavo'yla bazı sorunlarımız oldu ama şu anda gerçekten endişe etmeni gerektiren bir şey yok."

"Belki de yoktur," diye devam etti Carla ısrarla. "Ama sen benim kızımsın ve seni tahmin ettiğinden çok daha iyi tanıyorum. Kocan olmayan biriyle bir... bağ geliştirmiş olabileceğin dikkatimden kaçmadı. O akşam *Casa*'da heykelini görmeye geldiğinde fark etmiştim bunu."

"*Mãe*, gerçekten önemli bir şey değil. O... sadece bir arkadaş," dedi Bel annesinin durumu fark etmesine çok şaşırarak.

Carla acı bir gülümsemeyle, "Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi. "Corcovado Dağı'ndayken de bakışmanızı gördüğümü hatırla. Onu tanıımıyormuş gibi davrandın ama aslında çok iyi tanıdığını anlamıştım. Bu yoldan gitmenin, herkes için yalnızca kalp kırıklığıyla sonuçlanacağı konusunda seni uyarmam gerek. Sana yalvarıyorum, Izabela. Çok kısa bir süredir evlisin. Gustavo'ya seni mutlu etmesi için bir şans ver."

Annesini daha fazla üzmemek istemediği için Bel başını sağlayarak arzusunu yerine getirmeyi kabul ettiğini gösterdi. "Peki, söz veriyorum."

İki gün sonra Fabiana şafak vakti Bel'in odasına geldi.

"Senhora, sanırım babanızı çağırmanın vakti geldi."

Antonio hemen geldi ve karısının hayatının son saatlerinde yanından ayrılmadı. Carla son nefesini huzur içinde verdi ve Antonio ile Bel onun yatağının ayak ucunda birbirlerine sarılarak sessizce ağladılar.

Cenaze töreninden sonra –Carla, Paty do Alferes'teki küçük mezarlığa gömülmekte ısrar etmişti– ikisi de perişan bir halde Rio'ya döndü.

Mansão da Princesa'ya vardıklarında Bel, *Casa*'ya gitmeye hazırlanırken, “*Pai*, lütfen,” dedi, “bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söylemelisin. Yarın seni görmeye geleyim mi? Gustavo'nun birkaç gün seninle kalmama itiraz etmeyeceğinden eminim.”

“Hayır, *querida*, hayır. Senin bir hayatın var. Benimse...” Antonio karısıyla sayısız kez oturdukları konuk salonuna baktı. “Benimse hiçbir şeyim kalmadı.”

“*Pai*, lütfen böyle söyleme. Annemin son arzusunun kalan günlerinde mutluluğu bulmaya çalışman olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum, prensesim ve bunu deneyeceğime söz veriyorum. Ama beni affet, şimdi bu boşluğa dönünce mümkün gelmedi.”

Jorge'un arabayı onu almak için evin önüne yanaştırdığını gören Bel babasının yanına gitti ve onu sıkıca kucakladı. “Hâlâ bana sahip olduğunu unutmamaya çalış. Seni seviyorum, *Pai*.”

Misafir salonundan hole çıktığında Gabriela ile Loen'in fısıldaşmakta olduklarını gördü.

“Jorge geldi, Loen, gitmemiz gerek,” dedi ve Gabriela'ya dönerek çaresizce, “babamın halini görüyorsun,” diye ekledi.

“Senhora, onu avutmak için elimden geleni yapacağım. Tanrı'nın izniyle iyileşecektir. Lütfen zamanın en büyük ilaç olduğunu unutmayın.”

“Teşekkür ederim. Yarın onu görmek için geleceğim. Haydi, Loen.”

Bel, anne ve kızın sevgiyle vedalaşmalarını izledi ve bu manzara ona kendi acı kaybını daha da derinden hissettirdi.

Casa'ya kadarki kısa yol boyunca Bel, eve vardığında neyle karşılaşacağını merak etti. Fabiana'ya annesinin yanında olduğunu söyleyerek Gustavo'nun telefonlarına mümkün olduğunca çıkmamaya çalışmış,

ancak mecbur kaldığında konuşmuştu. Ama ona annesinin ölümünü haber verdiğinde Gustavo alışılmadık bir şekilde anlayışlı bir tutum sergilemişti. Ayrıca sesi ayık geliyordu. Bel ona –Carla'nın yalnızca en yakınlarının katılmasını istediği– cenazeye gelmesine gerek olmadığını söylediğinde Gustavo anlayış göstermiş ve Bel'e onu görmeyi dört gözle beklediğini söylemişti.

Yaklaşan ölümün o tuhaf gölgesinde Bel geleceğini düşünmeye fırsat bulamamıştı ama kocasının evine yaklaştıkça bununla yüzleşmesi gerektiğini fark etti. Özellikle de geçen hafta Loen'le konuştukları ve onun da stres nedeniyle böyle şeylerin olabileceğini söylediği, çok önemli bir bölümüyle. Kalbi bu denli kederle doluyken diğer olasılıkların karmaşıklığını düşünemeyecek halde olduğundan, kendini hizmetçisinin teorisiyle avutmuştu.

Bel eve girdiğinde her zamanki gibi dışarının ılık havasından içerinin serin ortamına geçtiğini hissetti. Loen şapkasını çıkarmasına yardım ederken istemsizce ürperdi ve sessizce odasına mı çıkması, yoksa gidip kocası ve ailesini mi araması gerektiğini düşündü. Burada onu bekleyen bir karşılama komitesinin olmadığı kesindi.

Loen merdivenlere doğru yönelirken onun huzursuzluğunu hissedip, “Valizinizi odanıza çıkarıp açayım ve banyoyu hazırlayayım, Senhora Bel,” diyerek anlayışlı bir tavırla omuzunu sıvazladı.

Bel boş hole doğru, “Merhaba?” diye seslendi. Hiç yanıt yoktu. Tekrar seslendi, sonra Loen'in arkasından yukarı çıkmaya karar verdi.

Birden misafir odasından biri çıktı. “Nihayet dönmüşsün.”

“Evet, Luiza.”

“Kaybın için üzgünüm, kocam da öyle.”

“Teşekkür ederim.”

“Akşam yemeği her zamanki saatte.”

“O zaman yukarı gidip hazırlanayım.”

Yanıt olarak sert bir baş işareti alan Bel, otomatik bir şekilde merdivenden yukarı çıktı. Odasına girdiğinde hiç değilse Loen'in daha rahatlatıcı, dost bir varlık olduğunu düşündü. Onun yardımıyla soyun-

maya başladı. *Fazenda*'da yalnızca Carla'ya odaklanmaları gerektiğinden orada bu tarz alışkanlıklar unutulmuştu. Ama şimdi Loen'in önünde çıplak kalmıştı ve onun yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü.

"Ne oldu?"

Loen bakışlarını karnına dikmişti. "Yok bir şey, ben... yok bir şey, Senhora Bel. Banyo hazır. Su soğumadan hemen girseniz..."

Bel söyleneni yaptı ve küvete uzandı. Kendine baktığında vücut hatlarındaki değişikliğin farkına vardı. *Fazenda*'da banyo olmadığı için güneşte ısınmış suyla duş alıyorlardı ve çıplak halini aynada hatlardır görmemişti.

"*Meu Deus!*" diyerek normalde dümdüz olan, şimdiyse yuvarlaklaşmaya başlayarak suyun içinden kabarmış bir sufle gibi fırlayan karnına dokundu. Göğüsleri de dolgunlaşıp ağırlaşmıştı.

Kalp atışları hızlanmaya başlarken, "Ben hamileyim," diye fısıldadı.

Şu anda gördüğü şeyi daha fazla düşünecek ya da Loen'in sözlerinin doğru olduğuna inandığı için kendi kendine kızacak zamanı yoktu çünkü Gustavo'nun içeride o tiz sesiyle Loen'le konuştuğunu duymuştu. Çabucak yıkanıp banyodan çıktı, bornozunu giydi ve vücudundaki hafif değişikliği kocasının fark etmemesi için kemerini gevşek bir şekilde bağlayarak yatak odasına geçti.

Gustavo yüzünde biraz ürkek, biraz da utangaç bir ifadeyle orada duruyordu.

"Teşekkürler, Loen, gidebilirsin," dedi.

Loen odadan çıktı ve Bel olduğu yerde kalarak önce Gustavo'nun konuşmasını bekledi.

"Kaybın için üzgünüm, Izabela," dedi Gustavo da annesinin sözlerini tekrarlayarak.

"Teşekkür ederim. Kolay olmadığını itiraf etmem gerek."

"Burada sensiz olmak da benim için kolay olmadı."

"Evet, özür dilerim."

"Lütfen, özür dileme," dedi Gustavo aceleyle. "Geri döndüğün için çok mutluyum." Çekinerek gülümsedi. "Seni özledim, Izabela."

Başıyla Bel'e selam verdi ve banyoya doğru giderek kapıyı arkasından kapattı.

Bel de pencereye doğru yürüdü ve mevsimin değişmesiyle birlikte güneş ışığının da hafifçe değiştiğini fark etti. Saat akşamın yedisi olmuştu ama güneş ancak batmaya başlamıştı. Ekim ayının ortalarında olduklarını ve bunun Rio'da yazın başlangıcı olduğunu hatırladı. Banyo rehaveti içinde yatağa doğru ilerledi ve Loen'in, modeli dökümlü olduğu için çok az giydiği –Gustavo karısının güzel hatlarını belli eden şeyler giymesini tercih ediyordu– bir elbiseyi çıkarmış olduğunu gördü ve hizmetçisinin bu düşünceli hareketi karşısında gözleri doldu. Giyindikten sonra kocasıyla tek başına kalmaktansa onu yukarıda bırakarak aşağıya, konuk salonuna inmeyi tercih etti. Merdivenin sonuna vardığında ön kapıya baktı ve o kapıyı açıp Laurent'a koşmayı bütün kalbiyle istedi. Çünkü karnında taşıdığı çocuğun onun olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Bel o akşam yemekte, gittiğinden beri hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Luiza kaybı için ona teselli edici sözler söylemiyor, soğuk ve patronluk taslayıcı tavrını sürdürüyordu. Maurício biraz daha dostaneydi ama o da bütün geceyi Gustavo'yla Wall Street'teki karışıklıklar ve Dow Jones Endeksi denen, görünüşe göre geçen perşembe günü büyük miktarda hisse satışı yapan bir şeyden bahsederek geçirdiler.

“Geçen ay elimdeki hisseleri satmaya karar verdiğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Umarım baban da aynı şeyi yapmıştır,” dedi Maurício ve hüzünlü bir tavırla ilave etti: “Neyse ki zaten çok fazla hissem yoktu. Bu Yankeelere asla güvenmedim. Şimdi de hafta sonuna kadar dengeyi bulacağını umarak piyasayı desteklemeye çalışıyorlar ama daha en kötüsünü görmediğimizi düşünüyorum. Uzun vadede piyasa çökerse bu bizim kahve endüstrimizi de çok kötü etkiler. Amerikalıların mahsul-lerimize talebi yere çakılır. Özellikle de geçtiğimiz yıllarda Brezilya'da böylesine büyük bir üretim fazlası gerçekleşmişken.”

Luiza iğneleyici bir tavırla Bel'e bakarak, "Ailemizin Amerikan piyasasından tam zamanında çıkmış olması bir nimet," dedi. "Ben hep açgözlülüğün er ya da geç layığını bulacağına inanmışımdır."

Bel, annesinin sözleri karşısında alışılmadık bir sempatiyle gülümseyen kocasına bir bakış attı.

Kayınpederiyse tarafsız bir tavırla, "Artık zengin olmayabiliriz, tatlım, ama en azından istikrarlı durumdayız," diye karşılık verdi.

O gece yatmaya giderlerken Bel, Gustavo'ya sordu: "Amerika'da durum ne kadar kötü? Sen biliyor musun? Babam için endişeleniyorum. Geçen hafta Rio'da olmadığı için bunları duymamış olabilir."

Gustavo yatak odalarının kapısını açarken, "Sen de farkındasındır ki daha önce piyasaları takip etmiyordum," diye itiraf etti. "Ama babamın söylediklerine ve henüz anlamaya başladığım durumlara bakılırsa durum oldukça ciddi."

Bel son birkaç saatte yaşananlar yüzünden aklı karışmış bir halde banyoya girdi, soyundu ve daha önce yanılmış olduğunu umarak o küçük ama gözle görülür kabarıklığa bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Geceliğini giyerken ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, bu akşam kocasının ona dokunmasına tahammül edemeyeceğiydi. Yıkanıp temizlenme işlerini olabildiğince uzattıktan sonra Gustavo'nun uykuya dalmış olmasını umarak ve bunun için dua ederek banyodan çıktı. Ama kocası tamamen uyanık bir halde yatakta uzanmış, ona bakıyordu.

"Seni özledim, Izabela. Kocanın yanına gel."

Bel çekingen bir tavırla onun yanına giderken aklından milyonlarca bahane geçiyordu. Ama hiçbirini karısından iki aydır uzak olan bir koca için yeterli bir bahane değildi.

Gustavo'nun hâlâ ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Izabela, dehşete kapılmış gibi görünüyorsun. Seni bu kadar çok mu korkutuyorum?"

"Hayır, hayır... tabii ki korkutmuyorsun."

“*Querida*, kederli olduğunu ve tam olarak rahatlayabilmek için belki de biraz zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Sadece sana sarılmama izin ver.”

Gustavo'nun bu sözleri tam bir sürpriz olmuştu. Kısa süre önce fark etmiş olduğu kendi durumu ve annesinin ölümünü izlemesi, yemekte Amerika hakkında duyduğu haberlerle birleştğinde kocasının gösterdiği bu anlayış, gözlerini yaşlarla doldurmaya yetti.

“Lütfen, Izabela, korkma benden. İnan bana, bu gece seni yalnızca rahatlatmak istiyorum.”

Bel, Gustavo'nun onu kollarına almasına izin verdi ve karanlıkta gözleri fal taşı gibi açık bir halde onun göğsünde yattı. Ellerinin saçlarında gezindiğini hissetti ve içindeki minicik kalp atışını düşününce duyguları suçluluğa dönüştü.

“Sen yokken düşüncek çok vaktim oldu,” dedi Gustavo yavaşça. “İlk tanıştığımızda nasıl olduğumuzu hatırladım; kültür ve sanat hakkındaki konuşmalarımızı, birlikte gülmemizi... Ama evlendiğimizden beri birbirimizden uzaklaştığımızı hissediyorum ve bunun sorumluluğunun büyük bir kısmının bende olduğunu kabul ediyorum. Kulüpte çok fazla vakit geçirdiğimi anladım. Dürüst olmak gerekirse kısmen bu evden uzak kalmak içindi. İkimiz de buranın biraz... kasvetli olduğunu biliyoruz.”

Bel onu dinleyerek karanlıkta yatıyordu. Sözlerini bitirene dek Gustavo'ya karşılık vermemeye karar verdi.

“Ama bu da benim hatam. Seninle evlenirken anneme karşı daha kararlı olmalıydım. Bundan sonra evi senin yöneteceğini, zarifçe kenara çekilip bunu senin yapmana izin vermesini ona açıkça söylemeliydim. Beni affet, Izabela, zayıf davrandım ve gerektiği zamanlarda seni de kendimi de savunmadım.”

“Gustavo, Luíza'nın benden hoşlanmaması senin hatan değil.”

“Hoşlanmadığı şeyin sen olduğundan emin değilim,” diye karşılık verdi Gustavo acı acı. “Evdeki konumunu tehlikeye atacak kimseden hoşlanmaz. Evlendiğimizden beri hamile kalmayı başaramadığını

ileri sürerek piskoposla konuşup ona evliliğimizi geçersiz kılmasını bile önerdi. Samimi bir ilişki içinde olmadığımızın açıkça belli olduğu gerekçesine dayandırılarak...”

Gustavo’nun bu sözleri karşısında, şu anda içinde gizlice taşıdığı can nedeniyle Bel’in dehşetle nefesi kesildi. Gustavo ise onun tepkisini, annesinin evliliklerine ürkütücü derecede karşı çıkmasının yarattığı şok olarak yorumladı ve onu kendisine doğru çekti.

“Tabii ki ona çok kızdım ve eğer bir daha böyle bir saygısızlıkta bulunursa kendini sokakta bulacak olanın karım değil, kendisi olacağını söyledim. Bundan böyle,” diye devam etti Gustavo, “harekete geçmem gerektiğine karar verdim. Babamdan bu evi bana devretmesini istedim. Ashında bu normal bir protokol olduğu için bunu evlendiğim anda yapmalıydım. Babam kabul etti. Ayrıca idare edebilecek kadar bilgili ve donanımlı hale geldiğimde ailenin mal varlığını da bana devredecek. Bu nedenle önümüzdeki birkaç hafta günlerimi kulüpte zivan etmek yerine çoğunlukla babamla birlikte geçirecek ve ondan bu konuları öğreneceğim. Bu da gerçekleştikten sonra evle ilgili sorumlulukları sana devredeceğim. Annemin de bu durumu kabullenmekten başka şansı kalmayacak.”

“Anlıyorum.” Bel, Gustavo’nun sesindeki kararlılığı fark etmişti. Bunun kendisini de ferahlatabilmiş olmasını dilerdi.

“Yani geç de olsa sonunda kendi evimizin ortak idaresi bize ait olacak. Alkol konusuna gelince... Son zamanlarda abarttığımı biliyorum, Izabela ve sana yemin ederim, son birkaç haftadır sadece yemekte içtiğim azıcık şarap dışında alkol almadım. Daha önce harekete geçmediği için kocanı affedebilecek misin? Geçtiğimiz ayların senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Ama dediğim gibi, yeni bir başlangıç yapmaya kararlıyım. Umarım bunu sen de yapabilirsin çünkü seni çok seviyorum.”

Gustavo’nun bu içten sözleri karşısında verecek başka bir vanıt bulamayan Bel, “Tabii ki... seni affedebilirim,” diye kekeledi.

“Ayrıca şu andan itibaren artık zoraki...” Gustavo uygun sözceikleri bulmak için duraksadı. “Zoraki yatak odası faaliyetleri olmayacak.

Sevişmek istemediğini söylediğinde sana anlayış göstereceğim. Ancak gelecekte bir gün, bu sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu gördüğünde bunu senin isteyeceğini umuyorum. İşte sana söylemek istediklerim bunlardı. Şimdi, *querida*, geçirdiğin o korkunç haftalardan sonra seni kollarımda uyutmak istiyorum.”

Birkaç dakika sonra Bel, Gustavo'nun hafifçe horlamaya başladığını duyunca ondan uzaklaşıp kendi tarafına geçti. Durumunu düşündükçe kalbi küt küt atıyor, midesinde kelebekler uçuşuyordu. Bu bebeğin, kocasından olma ihtimali var mıydı? Ama bunun mümkün olabileceği son birlikteliklerini düşünmeye çalıştığında böyle bir ihtimalin olmadığını biliyordu.

Gece ilerledikçe perişan bir halde yatağında dönüp durdu. Hemen bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ancak hamile olduğunu ve bebeğin ondan olduğunu söylediğinde Laurent'ın dehşete düşebileceğini de biliyordu. Bu ikisinin de planlarının bir parçası değildi ve Laurent onu bu durumdan korumak için bütün önlemleri almıştı. Bel'in aklına Margarida'nın uyarısı geldi; Laurent gibi erkeklerin kalıcı bağlar kurmak istemediklerini söylemişti.

Panjurların arasından şafağın ilk ışıkları süzölmeye başladığında Laurent hakkındaki eski güvensizlikleri geri dönmüştü. Yapabileceği tek bir şey vardı: onunla bir an önce görüşmek...

Gustavo kahvaltı masasının üzerindeki gümüş demlikten biraz daha kahve alırken gülümseyerek karısına sordu: “Bugün nereye gidiyorsun, *meu amor*?”

“Yeni sezona girmeden önce son provalar için Madam Duchaine’e gideceğim,” diyerek gülümsedi Bel. “Kıyafetlerin bu hafta sonuna kadar yetişeceğini umuyorum.”

“Güzel, güzel,” dedi Gustavo.

“Ve izninizle babamı ziyaret etmek istediğim için öğle yemeğinde burada olamayacağım. Onu daha önce telefonla aradım ve Gabriela bana onun giyinmediğini, bugün ofise gitmeyi planlamadığını söyledi.” Bel’in kaşları çatılmıştı. “Ruh sağlığından endişeleniyorum.”

“Elbette,” dedi Gustavo. “Ben de babamla birlikte Senato binasına gideceğim. Başkan Washington Luís, Amerika’daki kriz hakkında görüşmek için bütün kahve baronlarını acil toplantıya çağırmış.”

“Babanın artık kahve üretimiyle ilgilenmediğini sanıyordum...” diye sorguladı Bel.

“Pek ilgisinin olduğu söylenemez ama Rio halkının üst düzey bir üyesi olarak Başkan, toplantıda bulunmasını rica etmiş.”

“Eminim babamın da gitmesi gerekirdi...”

“Evet, tabii ki gitmeli. Durum günden güne kötüleşiyor. Ama lütfen konuşulanları ona memnuniyetle özetleyebileceğimi de söyle. Akşam yemeğinden önce görüşürüz, *querida*.” Kocas nazik bir tavırla Bel’i yanağından öptü ve masadan kalktı.

Gustavo, Senato'ya gitmek üzere babasıyla birlikte çıktıktan sonra, Luiza'nın gelecek haftanın menülerini organize etmek için aşçıyla birlikte mutfakta meşgul olduğunu bildiğinden Bel de adres defterini bulmak için aceleyle üst kata çıktı. Koşarak geri döndü ve titreyen ellerle ahizeyi alıp santralden Laurent'in numarasını bağlamasını istedi.

Hattın öteki ucundan sinyal sesi gelmeye başladığında, "Lütfen evde ol," diye fısıldadı.

"*Ici Laurent Brouilly*42."

Onun sesini duymak, Bel'in midesinde gerginlik ve beklentiyle kasılmalar yaratmıştı. Luiza'nın beklenmedik bir şekilde mutfaktan hole gelmesi ihtimaline karşı, "Ben Izabela Aires Cabral," diye karşılık verdi. "Bugün öğleden sonra saat ikide benim için bir randevu ayarlamanız mümkün mü acaba?"

Laurent yanıt vermeden önce bir duraksama oldu. "Madam, bir randevu ayarlayabileceğimden eminim. Buraya mı geleceksiniz?"

"Evet."

"O halde sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Laurent oyuna katılırken Bel onun yüzünde buruk bir gülümsemenin belirmediğini neredeyse görebiliyordu. "O halde hoşça kalın."

Bel telefonu alelacele kapatırken Laurent, "*Á bientôt ma chérie*," diye fısıldadı.

Bel kendini garantiye almak için Madam Duchaine'i de arayıp bir randevu almayı düşünürken parmakları telefonun üzerinde birkaç saniye oyalandı. Ama kadının o boncuk gibi gözleriyle onun karnının büyüdüğünü fark ederek bu konuda dedikodu çıkarması ihtimalini henüz göze alamayacağını biliyordu. O yüzden randevuyu iki gün sonraya aldı. Şapkasını alıp Luiza'ya önce babasına, sonra da terziye gideceğini haber verdi, arabanın arkasına oturdu ve Jorge'a onu *Mansão da Princesa*'ya götürmesini söyledi.

Bel henüz basamakları bile çıkmadan Gabriela yüzünde büyük bir endişeyle kapıda belirmişti.

42 (Fr) Ben Laurent Brouilly. (ç. n.)

İçeri girerken, “O nasıl?” diye sordu.

“Hâlâ yatakta, ayağa kalkacak gücünün olmadığını söylüyor. Geldiğinizi haber vereyim mi, Senhora?”

“Hayır, ben gidip onu göreceğim.”

Babasının yatak odasının kapısını çaldı, yanıt alamayınca kapıyı açtı ve içeri girdi. Panjurlar parlak öğlen güneşine karşı sıkı sıkı kapatılmıştı. Bel örtülerin altına kıvrılmış haldeki babasını güçlükle fark etti.

“*Pai*, benim, Izabela. Hasta mısın?”

Yataktan bir iniltiden başka ses gelmedi.

“Seni görebilmek için panjurları açacağım,” diyerek pencereye gitti ve panjurları ardına kadar açtı. Arkasını dönünce babasının uyuyor-muş gibi yaptığını gördü ve yanına giderek yatağın kenarına oturdu.

“Baba, lütfen söyle bana, neyin var?”

“Onsuz yapamıyorum,” diye inledi Antonio. “O yoksa neyin anlamı var ki?”

“*Pai*, annem ölüm döşegindeyken ona hayata devam edeceğine dair söz verdin. Muhtemelen şu anda cennetten sana bakıyor ve kalkmanı haykırıyordur.”

“Cennet’e ya da Tanrı’ya inanmıyorum,” diye homurdandı Antonio. “Nasıl bir Tanrı, hayatı boyunca tek bir kötülük işlememiş olan değerli Carla’mı dünyadan alır?”

“Ama o inanıyordu ve ben de inanıyorum,” diye karşılık verdi Bel güçlü bir tavırla. “İkimiz de böyle şeylerin nedensiz olduğunu biliyoruz. Birlikte yirmi iki harika yıl geçirdiniz. Bunun için minnettar olmalı ve onun anısına hayata devam etme dileğini yerine getirmelisin.”

Babasından yanıt gelmeyince Bel başka bir yol denedi.

“*Pai*, şu anda Amerika’da neler olduğunu biliyor olmalısın. Mauricio dün gece Wall Street’te her an yeni bir çöküşün beklendiğini söyledi. Senato bunun Brezilya’ya etkilerini tartışmak için şu anda acil bir toplantı yapıyor. Bütün büyük kahve üreticileri orada olacak. Eminim senin de gitmen gerekiyordur.”

"Hayır, Bel, artık çok geç," diyerek iç çekti Antonio. "Gereksiz yere paniğe kapıldıklarını düşünerek satmam gerektiğinde hisselerimi satmadım. Dün sen gittikten sonra borsacım telefon etti ve piyasanın çöktüğünü, hisselerimin çoğunun artık değersiz olduğunu söyledi. Bugün daha da kötü olacakmış. Izabela, paramızın çoğu Wall Street'e yatırılmıştı. Her şeyimi kaybettim."

"*Pai*, bu doğru olamaz. Hisselerini kaybetmiş olsan bile çok değerli bir sürü çiftliğin var. Şu anda ve ileride kahve fazla satılmasa dahi mülklerin senin."

"Izabela..." Antonio sessizce iç geçirdi. "Lütfen iş hayatını anlamaya çalışma. O çiftlikleri almak için bankalardan borç almıştım. Kahvenin verimi ve fiyatları yüksekken kredi vermeye çok hevesliydim. Fiyatlar düştükçe geri ödemelerde zorlanmaya başladım. Bankalar güvence miktarını artırdılar ve borcun ödenmemesi durumuna teminat olarak bu evi göstermek zorunda kaldım. Anlıyor musun, Izabela? Şimdi borçlarıma karşılık her şeyimi alacaklar. Amerika'daki hisse senetlerim de gittiğine göre hiçbir şeyim kalmadı. Başımın üzerinde bir çatı bile yok."

Bel babasının anlattıklarını dehşet içinde dinledi ve bu konulardaki bilgisizliği için kendine kızdı. Daha fazla şey bilseydi belki babasına ihtiyaç duyduğu umudu verebilecek bir şeyler söyleyebilirdi.

"Ama *Pai*, işte tam da bu yüzden bugün Senato'daki toplantıya gitmelisin. Bu durumdaki tek kişi sen değilsin ve bana daha önce Brezilya'nın ekonomisinin kahve üretimine dayandığını söylemiştin. Eminim hükümet bunun yıkılmasına izin vermeyecektir."

"*Querida*, burada çok basit bir denklem var: Kimsenin bizim kahvemizi satın alacak parası yoksa, hiçbir hükümet bu konuda bir şey yapamaz. Ve seni temin ederim ki Amerikalılar şu anda bir fincan kahvenin keyfini çıkarma lüksünden çok, nasıl hayatta kalacaklarını düşünüyorlar." Antonio sıkıntıyla alnını ovdu. "Senato tabii ki kriz konusunda bir şeyler yapıyormuş gibi görünmeye çalışacak. Ama hepsi de artık çok geç olduğunu biliyor. Bu yüzden, bana toplantıyı haber verdiğin için teşekkür ederim ama bunun yararsız bir iyilik olduğunu söyleyebilirim."

“Hiç değilse Mauricio’dan konuşulanları sana anlatmasını rica edeceğim,” dedi Bel kararlı bir tavırla. “Ayrıca sen haklı olsan ve hiçbir şeyin kalmamış olsa bile *fazenda*’nın sahibinin ben olduğumu unutma. Evsiz kalmayacaksın, sevgili *Pai*. Eminim Gustavo da benimle evlenirken ona yaptığın cömert ödemeyi düşünerek seni sefalet içinde bırakmayacaktır.”

“Peki, ben tek başıma *fazenda*’da ne yapacağım?” diye sordu Antonio acıyla. “Yönetecek bir işim ve sevgili karım olmadan?..”

“*Pai*, yeter! Senin de söylediğin gibi pek çok insan bu durumdan etkilenecek, hatta yoksul düşecek. Yani sen öyle olmayacağın için kendini şanslı saymalısın. Daha kırk sekiz yaşındasın. Yeniden başlamak için yeterince zaman var.”

“Izabela, itibarım yıkıldı. Yeniden başlamak istesem bile Brezilya’da hiçbir banka bana ihtiyacım olan parayı vermez. Benim için her şey bitti.”

Bel babasının tekrar gözlerini kapatmasını izledi. Sadece birkaç ay önce babasının onu gururla mihraba götürdüğü günü hatırladı. Yeni elde ettiği servetiyle bariz bir şekilde gösteriş yapmasından her zaman nefret etmiş olsa da o serveti ona geri verebilmeyi bütün kalbiyle diledi. Ve ancak o zaman babasının bütün özsaygısının bunun üzerine inşa edilmiş olduğunu anladı. Buna sevgili karısının ölümü de eklendiğinde neden hiçbir şeyi kalmamış gibi hissettiğini anlayabiliyordu.

“*Pai*, bana sahipsin...” dedi yavaşça. “Ve sana ihtiyacım var. Her şeyinin olması ya da hiçbir şeyinin olmaması umurumda değil, diyorsam lütfen bana inan. Seni hâlâ çok seviyorum ve babam olarak sana saygı duyuyorum.”

Antonio’nun gözleri titrek bir şekilde açılırken Bel o gözlerde ilk kez bir tebessüm belirtisi gördü. “Evet, haklısın. Sana sahibim,” diye kabul etti babası. “Ve sen, prensesim, hayatımda gerçekten gurur duyduğum tek şeysin.”

“O zaman sana annemin de yapacağı gibi henüz yenilmemiş olduğunu söylediğimde beni duyacak mısın? Lütfen *Pai*, kalk ayağa ve

yapılması gereken şeyleri birlikte halledelim. Sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Kendi mücevherlerim var ve biliyorsun, *Mâe* de kendininkileri bana bırakmıştı. Onları satarsak yeni bir iş kurmana yetecek kadar paramız olabilir.”

“Bu ekonomik yıkımın sonunda herhangi bir şey satın alabilecek parası olan birileri kalırsa tabii,” dedi Antonio sert bir dille. “Izabela, buraya geldiğin için teşekkür ederim ve beni böyle gördüğün için çok utaniyorum. Sen gider gitmez yatağımdan çıkacağım konusunda sana söz veriyorum. Ama şu anda düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Söz veriyor musun, *Pai*? Seni uyarıyorum, söz verdiğin gibi yapıp yapmadığından emin olmak için daha sonra Gabriela’yı arayacağım. Nasıl olduğunu görmek için yarın da geleceğim.” Bel eğilip babasını öptü ve babası ona gülümsedi.

“Teşekkür ederim, *princesa*. Yarın görüşürüz.”

Bel, Gabriela’yla kısaca konuştuktan ve daha sonra telefon edeceğini söyledikten sonra onu bekleyen arabaya bindi ve Jorge’a Madame Duchaine’in Ipanema’daki salonuna gideceklerini söyledi. Ona her zamanki gibi saat altıda gelmesini söyledikten sonra araba uzaklaşınca kadar bekledi, ardından kapıdan dönerek olabildiğince hızlı bir şekilde Laurent’in apartmanına doğru yürümeye başladı.

Laurent onu kapıdan içeriye çekip kollarına alarak yüzünü ve boynunu öpücüklere boğarken, “*Chérie!*” dedi. “Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin.”

Rahatlama duygusuyla âdeta Laurent’in içinde eriyen Bel, genç adamın onu kucaklayıp yatak odasına götürmesine itiraz etmedi. Ve kafasında dönüp duran korkunç düşünceler, o değerli birkaç dakika için onunla yeniden tek vücut olmanın sarhoşluğu içinde yok oldu.

Daha sonra darmadağın olmuş örtülerin arasında yan yana yattılar ve Bel, Laurent’in geride bıraktıkları birkaç hafta hakkındaki nazik sorularını yanıtladı.

“Peki ya sen neler yaptın, Laurent?” diye sordu sonunda. “Kendini oyalamayı başardın mı?”

“Ne yazık ki Alessandra Silveira’dan sonra başka iş almayı başaramadım. Herkes Brezilya’daki kahve piyasasının durumu ve New York’taki borsalar yüzünden endişeli. Artık kimse parasını heykel gibi bir lükse harcamıyor. Bu yüzden geçtiğimiz ay yemek, içmek ve denizde yüzmek dışında pek bir şey yapmadım, Izabela.” Laurent’in yüzü ciddileşmişti. “Brezilya’nın günden güne kötüleşen durumu bir yana, burada yeterince kaldığımı hissediyorum. Fransa’yı özledim ve artık havanda su dövmekten vazgeçme vakti geldi. *Chérie*, beni affet ama eve dönmeliyim.” Uzanıp Bel’in elini tuttu ve öptü. “Sorum şu: Benimle gelecek misin?”

Bel kendini ona bir cevap vermekten aciz hissetti. Gözleri sımsıkı kapalı bir halde, hayatını oluşturan parçaların hepsinin birden dayanılmaz bir kreşendo gibi yükseldiğini hissederek sevgilisinin kollarında sessizce yattı.

“Senhor da Silva Costa cuma günü kalkan bir gemide benim için bir kamara ayırttı,” diye devam etti Laurent. sesinde bir aciliyet vardı. “Gemicilik şirketlerinin çoğu Amerikalıların olduğu için bu gemiye binmem gerek. Ekonomi daha da kötüleşirse Rio Limanı’ndan aylarca gemi kalkmayabilir.”

Bel sonunda Amerika’daki krizin ne kadar derin olduğunun farkına vararak Laurent’i dinledi. “Cuma günü mü gidiyorsun? Üç gün sonra?..” diye fısıldadı güçlkle.

“Evet. Ve benimle gelmen için sana yalvarıyorum, aşkım... Artık beni takip etmenin zamanı geldi,” diye ısrar etti Laurent. “Seni ne kadar sevsem de burada yapabileceğim hiçbir şey yok. Hayat yok. Bu şartlar altında paylaşabileceğimiz bir hayat da yok. Sevgili anneni kısa süre önce mezara vermişken seni bir karar vermeye zorladığım için kendimi suçlu hissediyorum ama niçin gitmem gerektiğini anlayacağımı umuyorum.” Gözleri Bel’in yüzünde bir yanıt aradı.

“Evet, benim için yeterince bekledin.” Bel yatakta doğruldu ve çıplak göğüslerini çarşafıla örttü. “Laurent, sana söylemem gereken bir şey var...”

Gustavo, Senato binasından rahatlamış bir şekilde çıktı. Çaresiz kahve üreticileri hükümetin onları kurtarmak için ne yapacağını öğrenmek isterken hem salonun sıcaklığı hem de ortamdaki gerilim kaynama noktasına varmıştı. Kavgalar bile çıkmıştı – medeni erkekler servetlerinin bir gecede neredeyse yok olacağı düşüncesiyle şiddete sürüklenmişlerdi.

Gustavo en azından desteğini göstermek için orada elinden geldiğince durmuş ama onlara tavsiye edebileceği çok az şey olduğunu hissetmişti. Artık her şeyden çok bir içki istiyordu. Kulübe yönelip birkaç adım yürüdükten sonra kendini kontrol altına almaya çalıştı.

Hayır. Bu isteğine karşı koymalıydı yoksa başladığı yere geri dönerdi. Daha dün gece Izabela'ya kendini geliştireceğine dair söz vermişti.

Sonra onun kahvaltıda prova için terzisine gideceğini söylediğini hatırladı. Salon buradan on dakikalık bir yürüme mesafesindeydi. Aniden ona bir sürpriz yapmanın güzel olacağını düşündü. Belki birlikte bir yürüyüş yaparlar, sahildeki kafelerden birinde oturup etrafı seyrederlerdi. Birbirlerinin arkadaşlıklarından hoşlanan karı kocalar böyle şeyler yaparlardı, öyle değil mi?

Sola döndü ve İpanema yönüne doğru yürümeye başladı.

On beş dakika sonra Madam Duchaine'in salonundan kafası karışmış bir halde çıktı. Izabela'nın babasını ziyaret ettikten sonra buraya geleceğini söylediğinden emindi ama Madam Duchaine ona Izabela'nın bu öğleden sonrası için randevu almadığını kesin bir dille söylemişti. Gustavo omuz silktili ve eve gitmek üzere yoldan bir taksi çevirdi.

Laurent yüzünde büyük bir şok ifadesiyle Bel'e bakıyordu.

“Bebeğin benden olduğuna emin misin?”

“Gustavo’dan olabileceği bütün durumları tekrar tekrar zihnimden geçirdim ama senin de dediğin gibi içeri tam olarak girmeden bebek yapmak imkânsıdır.” Bel kocasıyla girdiği ilişkilerden böylesine açık bir dille bahsettiği için utançtan kızarmıştı. “Ve annemle birlikte *fazenda*’ya gitmeden önceki iki ay içinde de o iş... hiç olmadı. Ama kocamın bunun pek farkında olduğunu sanmıyorum...”

“Bebeğin üç aylık olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Daha fazla da olabilir ama emin olamam. Bu konuyu seninle konuşmadan önce aile doktoruna gidemezdim.”

“Bakabilir miyim?” diye sordu Laurent.

“Evet, ama çok az belli oluyor.”

Bel, Laurent’ın çarşafı üzerinden çekişini ve elini karnındaki minik çıkıntıya nazikçe koyuşunu izledi. Gözleri karnından uzaklaştı ve Bel’in gözlerine kenetlendi. “Bunun benim çocuğum olduğundan emin olduğuna yemin eder misin?”

“Laurent...” Bel gözlerini ona dikti. “Benim içimde hiç şüphe yok. Eğer olsaydı burada olmazdım.”

“Evet. O halde...” Laurent iç çekerek devam etti. “O halde bu haberden önce konuştuğumuz şartlar da göz önüne alındığında mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Paris’e gitmek zorundayız.”

“Çocuğumuzu istediğini mi söylüyorsun?”

“Seni istediğimi söylüyorum, Izabela’m. Ve eğer bu...” Laurent onun karnını işaret etti. “Eğer bu senin ve benim bir parçasıysa –ne kadar beklenmedik olsa da– tabii ki istiyorum.”

Bel’in gözleri yaşlarla dolmuştu. “İstemeyeceğini düşünüyordum. Kendimi buna hazırlamıştım.”

“Dünyaya geldiğinde dağ gelinciğine benzerse böyle düşünebileceğimi kabul ediyorum ama sana tabii ki inanıyorum. Bel. Kocanla karşılaştırdığında sana sunabileceğim hayatı düşünecek olursak bana yalan söylemeni gerektirecek bir neden düşünemiyorum.” Laurent gözlerini başka tarafa çevirdi ve iç çekti. “Nasil geçineceğimiz konusunda hiçbir fikrim olmadığının farkında olmalısın. Hatta Montparnasse’teki

tavan arasının çocuk yetiştirmek için uygun olmadığını da biliyorum. Ya da senin için...”

Bel aynı gün ikinci kez, “Mücevherlerimi satabilirim,” diye önerdi. “Başlangıç için biraz param da var.”

Laurent hayretle ona baktı. “*Mon Dieu!* Sen bu konuları düşünmüşsün bile.”

“Emin olduktan sonra her an bunu düşündüm,” diye itiraf etti Bel. “Ama...”

“Her zaman bir ‘ama’ vardır.” Laurent gözlerini devirdi. “Senininki ne?”

“Buraya gelmeden önce babamla görüştüm. O kadar bunalımda ki yatağından bile çıkmıyor. Bana Amerikan borsasında her şeyini kaybettiğini söyledi. Bu yüzden ve annemin ölümü yüzünden yıkılmış ve çökmüş durumda.”

“Demek ki artık kocan konusunda değil, babanı bırakma konusunda da suçluluk hissediyorsun.”

Laurent onun vereceği kararın büyüklüğünü anlamıyor gibi görüldüğü için kendini hayal kırıklığına uğramış hisseden Bel, “Elbette!” dedi. “Seninle gelirim *Pai* gerçekten her şeyini kaybettiğini hissedecek.”

“Eğer gelmezsen de bebeğimiz *papa*’sını kaybetmiş olacak. Biz de birbirimizi...” diye karşılık verdi Laurent. “*Chérie*, sana karar vermende yardımcı olamam. Sadece şunu söyleyebilirim: Seninle olmak için dünyanın öteki ucundan geldim ve sekiz ay boyunca bu dairede oturup yalnızca birlikte olacağımız anlar için yaşadım. Tabii ki kalmaya karar verirsen de seni anlarım ama bana kalırsa kendi mutluluğunu göz ardı etmek için her zaman bir nedenin var.”

“Annemi çok severdim, babamı da çok seviyorum. Lütfen beni Paris’ten Rio’ya geri döndüren şeyin Gustavo olmadığını hatırla,” diye yalvardı Bel, gözleri dolmuştu. “Anne ve babamın kalbini kırmak istememiştim.”

“Izabela, sanırım bu konuyu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın var.” Laurent onun çenesini tutup hafifçe kaldırdı ve dudak-

larına bir öpücük kondurdu. “Karar alındıktan sonra geri dönüş yok. Her ikisi için de.”

“Şu anda ne yapacağımı bilemediğimi itiraf ediyorum.”

“Ne yazık ki önümüzdeki günlerde de böyle bir seçim yapmak için daha iyi bir ‘an’ olacağından şüpheliyim. Asla olmayacak. Ancak...” Laurent iç çekip sözlerine devam etti. “Sana iki gün sonra tekrar burada buluşmayı teklif ediyorum. O zaman bana kararını söyleyeceksin ve bir plan yapacağız.”

Bel yataktan kalkmış ve giyinmeye başlamıştı bile. Şapkasını takarken başını salladı.

“Ne olursa olsun, *querida*, perşembe günü saat ikide burada olacağım.

Bel, *Casa*’ya vardığında babasının durumunu sormak için Gabriela’ya telefon etti. Gabriela, Antonio’nun gerçekten de yataktan kalkıp öğleden sonra ofisinde olacağını haber vererek evden çıktığını söyledi. Bu haberle rahatlayan Bel, hemen odasına gitmek yerine Loen’den terasa biraz mango suyu getirmesini isteyerek akşam güneşinin tadını çıkarmaya karar verdi.

Loen bardağı hanımının yanındaki sehpa bırakırken, “Başka bir isteğiniz var mı, Senhora Bel?” diye sordu.

Bel içine düştüğü korkunç ikilemi ona açmak istediğini hissetti. Ama en yakın arkadaşı olsa da bu yükü Loen’in sırtına yüklememesi gerektiğini biliyordu.

“Hayır, teşekkür ederim, Loen. On dakika içinde banyomu hazırlayabilir misin? Birazdan yukarı çıkacağım.”

Bel onun evin yanından dolanarak mutfığa gidişini izledi. Artık annesi de hayatta olmadığı için tek başına karar vermesi gerektiğini biliyordu. Mango suyundan bir yudum alarak gerçekleri değerlendirmeye çalıştı. Son yirmi dört saat içinde Gustavo’nun davranışları önemli ölçüde düzelmiş olsa da geçmişte yaşananlara bakarak bu değişimin geçici olduğuna inanması gerekiyordu. Kocasını nasıl bir söz vermiş

olursa olsun Bel onun Luiza'ya karşı çıkacak cesarete sahip olduğundan şüpheliydi.

Daha da önemlisi ona karşı hiçbir şey, hatta artık en ufak bir suçluluk bile hissetmiyordu. Onu terk edecek olursa, öyle görünüyordu ki kayınvalidesinin şimdiden sağlam bir seçeneği vardı. Evlilik feshedilebilir ve Gustavo kendine daha uygun bir eş bulmakta özgür olabilirdi.

Babasının durumuysa farklıydı. İhtiyacı olduğu zamanda babasını terk ettiği için annesinin onu asla affetmemesinden korkuyordu. Ayrıca ölmeden önceki son sözlerini de hatırlıyordu – annesi ona kalbinin sesini dinleyerek Laurent'a giderse bunun yalnızca felaket getireceğini söylemişti.

Ve şimdi hayatında düşünmesi gereken bir varlık daha vardı... İçinde büyümekte olan bebek için neyin daha iyi olacağını düşünmesi gerekiyordu. Gustavo'yla kalırsa bebeğine güvence ve onu hayatı boyunca rahat ettirebilecek bir soyadı verebilirdi. Tabii ilk torununun gelişini haber verdiğinde babasının yüzünün alacağı ifadeyi de hayal edebiliyordu. Sadece bu bile ona bir yaşama nedeni verirdi.

Ama bebeğini Aires Cabralların bu duygusuz, bunaltıcı çatısı altında yetiştirmek istiyor muydu? Peki ya ona hayatının geri kalanını kararından pişmanlık duyarak, reddettiği başka bir dünyayı gizlice hayal ederek harcayacak bir anneyle geçirmenin yükünü taşıtmayı?.. Bir de yalnızca isim babası olan bir babayla yaşatmayı?..

Bel çaresizlikle iç çekti. Ne yana dönse çözümsüz kalıyordu.

“Merhaba, Izabela.” Gustavo evin köşesinden dönerek terasa geldi. “Burada ne yapıyorsun?”

Bel aceleyle, “Akşam serinliğinin tadını çıkarıyorum,” diye karşılık verdi ama aklından geçen gizli düşünceler yüzünden yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

Gustavo, “Evet,” diyerek bir koltuğa oturdu. “Bugün Senato da fazlasıyla hararetleli bir durumdaydı. Duyduğuma göre Wall Street'te bugüne ‘Kara Salı’ diyorlarmış. Dow Jones dünden bu yana otuz puan daha kaybetmiş ve Rockefeller ailesi piyasayı desteklemek için büyük

miktarda alım yapıyormuş. Bunun işe yaradığını sanmıyorum ama ne kadar kayıp verildiğini ancak yarın öğrenebiliriz. Her neyse, en azından babam diğerlerinden farklı olarak geçtiğimiz birkaç ay içinde doğru kararlar vermiş. Bugün baban nasıldı?”

“Korkunçtu. Sanırım o da şimdi bahsettiğin gibi kumar oynayıp kaybedenlerden biri.”

“Eh, bundan utanmamalı. Aynı gemide pek çok kişi var. Bunu bilemezlerdi. Hiçbirimiz bilemezdik.”

Bel, Gustavo’nun bu teskin edici, bilgece sözlerini takdir ederek ona döndü. “Belki de gidip babamı görür ve bana söylediklerini ona da söylersin.”

“Elbette.”

Bel, “Saat yedi oldu ve banyom soğuyor,” diyerek oturduğu banktan kalktı. “Teşekkürler, Gustavo.”

“Niçin?”

“Anlayışın için.”

Bel evin köşesinden dönüp içeri girmek için yürümeye başladı.

Gustavo, “Bu arada bugün terzide günün nasıl geçti?” diye sordu ve Bel’in arkası ona dönük halde duraksamasını izledi.

“Gayet iyiydi. Sorduğun için teşekkürler.” Bel dönüp gülümseyerek gözden kayboldu.

Uykusuz bir gece daha geçirdikten sonra nihayet şafak sökerken uyu-yakalan Bel, hâlâ uykulu ve bitkin bir halde kalktı. Gustavo'nun yerinin boş olduğunu gördü ve banyoya giderken bunun ne kadar alışılmadık bir şey olduğunu düşündü. Gustavo normalde asla ondan önce kalkmazdı. Belki de yeni bir sayfa açma konusunda gerçekten kararlıydı. Bel kahvaltıya indiğinde de Luiza'nın masada yalnız olduğunu gördü.

“Kocam senin kocanla birlikte çalışma odasında sabah gazetelerini inceliyor. Eminim dün Gustavo'dan Wall Street'in tekrar çöktüğünü duymuşsundur. Az sonra ikisi de bir felaketin eşiğinde olan kahve endüstrisinin nasıl kurtarılabileceğini konuşmak için Senato'ya gidecek. Sen bugün Glória Kilisesi'ne gidecek misin?” Luiza bunları sanki dünden beri hiçbir şey değişmemiş ve bu sabah yarısı iflas etmiş olan bir dünyaya uyanmamış gibi tekdüze bir tavırla sormuştu.

“Hayır. Gidip babamı görmem lazım. Tahmin edebileceğiniz gibi bugünlerde... morali çok bozuk,” diye karşılık verdi Bel, o da aynı nötr sesle konuşmuştu.

“Elbette. Eh, daha önce de dediğim gibi herkes ektiğini biçer.” Luiza ayağa kalktı. “O halde senin yokluğunda aile görevimize ben devam edeyim ve kilisedeki yerini alayım.”

Onun duygusuzluğu karşısında Bel'in şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Luiza'nın odadan çıkışını izledi. İşin en dayanılmaz kısmı da kocasının ailesinin bozulmayan mali istikrarını –evin yenilenmesi de dâhil– Antonio'ya ve onun çok çalışmasına borçlu olmasıydı.

Bel kâsedden bir portakal aldı ve onu öfkeyle duvara fırlattığı anda içeri Gustavo girdi.

Gustavo masanın altından Bel'e doğru geri yuvarlanan portakala hayretle bakarak, "Günaydın, Izabela," dedi. Sonra eğilip portakalı alarak tekrar kâseye koydu. "Tenis mi çalışıyorsun?"

"Beni affet, Gustavo. Maalesef annen son derece düşüncesizce bir yorumda bulundu."

"Ah, evet, şey... bu muhtemelen bu sabah kahvaltıda önce babamın ona ev idaresini bundan sonra senin üstleneceğini söylediği için olmuştur. Tahmin edebileceğin gibi pek iyi karşılamadı. Korkarım bu haberin neden olacağı öfke nöbetlerini görmezlikten gelmen gerekecek."

"Elimden geleni yaparım," dedi Bel. "Bu sabah yine Senato'ya gideceğinizi duydum."

"Evet. New York'tan yavaş yavaş haberler geliyor. Görünen o ki dün durum toplu bir kıyımdan farksızmış," diyerek iç çekti Gustavo. "Wall Street boyunca insanlar kendilerini pencerelerden atmışlar. Hisse değerleri otuz milyar dolar kaybetmiş. Birkaç saat içinde kahve fiyatları da çakılmış."

"O halde babam kendisi için her şeyin bittiğini söylerken haklıydı."

"Her bir üretici için büyük bir felaket olduğuna şüphe yok ama daha önemlisi, bütün Brezilya ekonomisi için durumun böyle olması," diye açıkladı Gustavo. "Bu akşam babanı yemeğe çağırabilir miyiz? Belki ona bir şekilde yardım edebilirim. Eğer Senato'ya gelmek istemiyorsa en azından babam ve ben ona hükümetin ne dediğini anlatabiliriz."

Bel minnetle, "Bu çok nazik bir davranış olur, Gustavo," dedi. "Bugün onu ziyarete gittiğimde söylerim."

"Harika. Bu sabah ne kadar güzel görüldüğünü söylemem gerek." Gustavo, Bel'in alına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ögle vemeğinde görüşürüz."

Bel, Gabriela'ya telefon ettiğinde babasının o sabah ofisine gittiğini öğrendi ve ona akşam yemeği davetini haber vermesini söyledi. Tekrar yatak odasına çıkarken Mauricio ile Gustavo'yu Senato'ya bu

rakan Jorge'un döndüğünü gördü. Yirmi dakika sonra araba, içinde Luiza'yla tekrar yola çıktı.

Bel alt kata inerek evin kendisine kalmasından memnun bir halde salonda dolaştı. Sonra gümüş bir tepsi içinde kendisine gönderilmiş bir mektup gördü. Mektubu aldı ve okumak için ön kapıyı açarak evin yanından terastaki banka doğru yürüdü.

Apartment 4
48, Avenue de Marigny
Paris
Fransa
5 Ekim 1929

Sevgili Bel,

Seni Paris'ten ayrılırken son görüşümden bu yana bir yıldan fazla zaman geçtiğine inanamıyorum. Sana Rio'ya dönmek için yola çıktığımızı haber vermek için yazıyorum. Pai, İsa heykelinin hesaplamalarını bitirdi ve montajın son etabına gözcülük etmek için geri dönmek istedi. Sen bu mektubu okurken biz Atlantik Okyanusu'nda bir yerlerde olacağız. Artık seninle Fransızca konuşabileceğimizi duymak hoşuna gidecektir. Dersler ve hastanedeki işim sayesinde çok akıcı olmasa da yeterli düzeyde Fransızca konuşabilmeye başladım. Paris'ten karmaşık duygularla ayrılıyorum – hatırlarsan ilk geldiğimde Paris beni neredeyse korkutmuştu. Ama şimdi burayı ve bütün karmaşasını özleyeceğimi, karşılaştırıldığında Rio'yu belki de klostrofobik bulabileceğimi samimiyetle söyleyebilirim. Ancak özlediğim birçok şey arasında sen de varsın, sevgili arkadaşım.

Annen nasıl? Son mektubunda bana onunla ilgili endişelerinden bahsetmiştin. Umarım tamamen iyileşmiştir. Sağlıktan bahsetmişken, Santa Casa de Misericórdia Hastanesi'ne mektup yazdım ve döndüğümde onların hemşire eğitim programına

katılacağım. Eminim bu beni beladan uzak tutacaktır. Ne yazık ki burada kaldığım süre içinde Fransız kontumu bulamadım ve bana ilgi gösteren bir erkek de olmadı. O yüzden şu anda kesinlikle kariyerimle evlenmeye karar verdim.

Gustavo nasıl? Yakında evde minik ayakların koşturma seslerini duyacak mıyız? Anne olmak için can atıyor olmalısın. Benim de evliliğin en çok istediğim kısmı bu.

Gemimiz kasım ayının ortasında hareket ediyor. Eve geldiğimde seni ararım ve uzun uzun konuşuruz.

Bu arada Margarida da sana sevgilerini gönderiyor. Hâlâ Paris'te sanatsal yeteneklerini geliştirmekle meşgul. Profesör Landoewski'nin de seni sorduğunu söyledi. Mösyö Brouilly'nin Rio'da, İsa projesinde çalışmakta olduğunu duydum. Onu hiç gördün mü?

En içten dileklerle,

Arkadaşın Maria Elisa

On sekiz ay önce Paris'e giderken hayatın ne kadar basit görüldüğünü hatırlayınca Bel'i bir hüznün sardı. Hem annesi hem de babası hayattaydı, iyiydiler ve yaşamlarından memnundular. Kendi geleceği de –kendisi pek hoşnut olmasa da– onun için planlanmıştı. Şimdi burada otururken bir erkeğin karısı, diğerininse sevgilisiydi. Annesi ölmüş, babası iflas etmişti, yıkılmıştı. Karnında her ne pahasına olursa olsun koruması gereken bir bebeğin büyüdüğü bir kadın olarak Bel, hayatın zevkler ve acılar arasında gidip geldiğini hissetti. Bir günden diğerine asla aynı kalmıyordu ve hiçbir şey güvenilir değildi.

Birkaç gün önce maddi açıdan güvende ve mutlu olan binlerce, belki de milyonlarca insanın ertesi sabah uyandıklarında nasıl da her şeylerini kaybetmiş olduklarını öğrendiklerini düşündü.

Ve kendisi burada, bu güzel evde, küçükken hayal ettiği yakışıklı prensle olmasa bile ona istediği her şeyi sunan bir kocayla yaşıyordu.

Nasıl oluyordu da şikâyet etme hakkını kendinde bulabiliyordu? Peki ya onu şu an bulunduğu yere getirebilmek için çok çalışmış olan zavallı babasını terk etmeyi nasıl *aklından geçirebiliyordu*?

Bebeğine gelince... Onu buradaki güvencenin tadını çıkararak yaşamak varken yoksulluk içinde büyümeye mahkûm edebilecek olan Paris'e, belirsiz bir geleceğe kaçırma fikri, Laurent'a duyduğu aşkın onu ne kadar bencil bir hale getirdiğini fark etmesine neden olmuştu.

Bu düşünce onu ne kadar üzse de Bel, zihnini kalmayı düşünmeye zorladı. Bebeğin Gustavo'dan olmadığından emin olsa da kocasının bunun tersine inanmasına yetecek kadar kanıt vardı. Hamile olduğunu söylediğinde Gustavo'nun yüzünün alacağı hali hayal etti. Dün yaptığı yeni bir sayfa açma konuşması bu haberle daha da kuvvetlenir ve Luiza'ya kesin olarak haddini bildirirdi.

Bel uzaklara baktı. Tabii ki tüm bunlar hayatında herkesten çok sevdiği adamdan ve birlikte sık sık hayalini kurdukları mutluluktan da vazgeçmesi anlamına geliyordu. Ama hayat kişisel mutluluktan mı ibaretti? Dul kalmış babasını en zor zamanında terk ettiğini bilerek ne kadar mutlu olabilirdi ki? Bunun için kendini asla affedemeyeceğini biliyordu.

"Senhora Bel? Size içecek bir şeyler getireyim mi? Bu sabah hava çok sıcak." Loen terasa gelmişti.

"Teşekkürler, Loen. Biraz su alabilirim."

"Elbette, Senhora. Siz iyi misiniz?"

Bel ona yanıt vermeden önce duraksadı. "İyi olacağım, Loen. İyi olacağım."

O akşam Antonio yemeğe geldi. Gustavo onu sıcak karşıladı ve üç erkek bir saat kadar Maurício'nun çalışma odasına kapandı. Antonio peşinde Gustavo'yla birlikte odadan çıktığında daha sakin görünüyordu.

“Öyle görünüyor ki senin iyiliksever kocan bana yardımcı olabilecek. En azından bazı fikirleri var. Bu da bir başlangıçtır, Izabela. Size müteşekkirim, Senhor,” diyerek Gustavo’yu başıyla selamladı.

“Rica ederim, Antonio. Sonuçta biz bir aileyiz.”

Bel müjdesini şimdi vermesi gerektiğini, yoksa cesaretini kaybedip fikrini değiştirebileceğini bilerek derin bir nefes aldı.

“Gustavo, yemekten önce seninle birkaç dakika konuşabilir miyim?”

“Elbette, sevgilim.”

Maurício ve Antonio yemek odasına doğru ilerlerken Bel onu salona götürdü ve kapıyı kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Gustavo, alnı endişeyle kırışmıştı.

Bel aceleyle, “Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil,” diyerek onu yatıştırdı. “Aslında bunu iyi bir haber olarak görmeni umuyorum. Haberi yemekte açıklamak istersin diye sana şimdi söylemek istedim. Gustavo, ben hamileyim...”

Bel kocasının tepkisinin endişeden sevince dönüşmesini izledi.

“Izabela, sen şimdi bana hamile olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.”

“*Meu Deus!* Buna inanamıyorum! Becerikli sevgilim benim!” Gustavo onu kucaklamaya koştu. “Bu haber annemi tamamen susturacak.”

“Umarım oğlunu da mutlu edecek,” diye karşılık verdi Bel gülümseyerek.

“Elbette, elbette, *querida!*” Gustavo’nun ağzı kulaklarına varmıştı. “Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bu haber ailedeki herkes için daha iyi bir zamanlamayla gelemezdi. Izabela, yakın bir zamanda bir kaybın acısını yaşamışken senin için ve tabii baban için... Ayrıca babam ve ben ona yardımcı olabileceğimizi düşünüyoruz ve bunda ısrar ediyorum. Geçmişteki cömertliği düşünüldüğünde doğru olan bu. Hamile olduğundan kesinlikle emin misin, Izabela?”

“Evet. Doktor da onayladı. Dün doktora görünmeye gittim ve kendisi bugün bana telefonla bildirdi.”

Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçerken Gustavo, “İşte bu durumu açıklıyor!” dedi. “Dün öğleden sonra Senato toplantısı bitince seni almak için terzine gitmiştim. Madam Duchaine bana senin randevu almadığını ve salona gelmediğini söyledi. Doktora gitmiştin, değil mi?”

Bu sözler yüzünden kalbi korkuyla sıkışan Bel, “Evet,” diye yalan söyledi.

“Birkaç dakika orada durup bana neden yalan söylediğini, hatta bir sevgilin olup olmadığını düşünmüştüm.” Gustavo onu alnından öperken kendi kendine güldü. “Daha fazla yanılamazmışım. Bebeğin ne zaman doğacağını biliyor musun?”

“Altı ay kadar sonra.”

Gustavo, “O halde tehlikeli dönemi atlattın ve evet, bu haberi açıklamalıyız,” dedi ve heyecanlı bir çocuk gibi sekerek Bel’i kapıya doğru götürdü. “Ah, benim güzel Izabela’m, sayende dünyanın en mutlu erkeği oldum! Sana yemin ederim ki çocuğumuzun hak ettiği baba olabilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Şimdi sen yemek odasına git, ben de kilere gidip en iyi şampanyalarımızdan bir şişe açayım.”

Gustavo ona bir öpücük göndererek odadan çıktıktan sonra Bel, artık yoluna karar verdiğini bilerek birkaç saniye durdu. Ne pahasına olursa olsun, öleceği güne dek bu aldatmacayla yaşaması gerekiyordu.

O gece yemekte kutlamalar birbirini izledi. Gustavo haberi açıkladığında babasının yüzündeki sevinç, Bel’e doğru karar verdiğini kanıtlamış, Luiza’nın soğuk yüz ifadesi de içinde küçük bir tatmin pırıltısı yaratmıştı.

Yemekten sonra Gustavo, Bel’e döndü ve “Saat onu geçti, sevgilim. Çok yorgun olmalısın. Haydi gel,” diyerek sandalyesini çekip ayağa kalkmasına yardımcı oldu. “Üst kata kadar sana eşlik edeyim.”

“Aslında,” diye mırıldandı Bel mahcup bir ifadeyle, “kendimi çok iyi hissediyorum.”

“Olsun. Sen de bebek de zor haftalar geçirdiniz ve artık hepimiz size göz kulak olmalıyız,” dedi Gustavo doğruca annesine bakarak.

Bel herkese iyi geceler diledi ve masanın etrafından dolanıp protokole aldırış etmeden babasını sımsıkı kucakladı. “İyi geceler, *Pai*.”

“İyi uykular, Izabela. Sana söz veriyorum, ufaklık da büyükbabasıyla gurur duyacak,” diye fısıldadı Antonio. “Yakında beni görmeye gel.”

“Geleceğim, *Pai*.”

Gustavo karısını banyoya kadar takip etti ve kararsız bir halde orada durdu. “Izabela artık... bu durumda olduğuna göre bebek doğana kadar yalnız uyumak istersen bunu bana söylemelisin. Bu koşullarda evli çiftlerin genelde böyle yaptıklarını sanıyorum.”

“Bunun daha uygun olduğunu düşünüyorsan öyle yapalım,” dedi Bel.

“Bundan sonra mümkün olduğunca dinlenmelisin. Kendini yormamalısın.”

“Gustavo, ben hasta değilim, sadece hamileyim ve hayatımı elimden geldiğince normal bir şekilde devam ettirmek istiyorum. Ama yarın öğleden sonra Madam Duchaine’e gidip gardırobumu genişleyen ölçülerime göre gözden geçirtmeliyim.” Bel utangaç bir tavırla gülümsedi.

“Evet, elbette. Peki, o zaman.” Gustavo karısına yaklaşp onu iki yanağından öptü. “Sana iyi geceler diliyorum.”

“İyi geceler, Gustavo.”

Bel onun gülümseyerek yatak odasından çıkışını izledi. Yüreği çelişkili bir duygu yumağı halinde yatağın kenarına çöktü. Aklı Laurent’a ve onun yarın öğleden sonra onu evinde bekleyeceği gerçeğine gitti. Ayağa kalktı ve pencereye doğru giderek ona Landowski’nin Boulogne-Billancourt’daki atölyesinin üzerinde parıldayışlarını seyrettiği geceleri hüznle hatırlatan yıldızlara baktı. Özellikle de bahçedeki çalılıkların altına sığınan çocuğu bulduğu akşamı ve o çocuğun çektiği acının, Laurent’la aşklarının başlamasına nasıl katkıda bulunduğunu düşündü.

“Seni daima seveceğim,” diye fısıldadı yıldızlara bakarak.

Yatma hazırlıklarını tamamladıktan sonra pencerenin yanındaki yazı masasına gitti. Gustavo’nun şüphe değil, tamamen sevgi dürtüleriyle olsa da dün onu bulmak için Madam Duchaine’e gittiğini düşününce yarın Laurent’la onun evinde buluşma riskini göze alamayacağını biliyordu. Bunun yerine terzisinin randevusuna gidecek ve Loen’i az sonra yazacağı mektubu ileten temsilcisi olarak gönderecekti...

Çekmeceden bir not kâğıdı ile kalem alıp yıldızların aydınlattığı geceye baktı ve Laurent'a söyleyeceği son sözleri yazabilmesine yardımcı olması Tanrı'ya dua etti.

İki saat sonra mektubunu son bir kez okudu.

Mon chéri,

Loen'in sana bir zarf getirmiş olması, sana seninle birlikte Paris'e gelemeyeceğimi anlatmış olmalı. Bu mektubu yazarken çok üzülsem de görevlerimin ne olduğunu biliyorum ve senin aşkın için bile olsa onlardan kaçamam. Tek yapabileceğim, bu kararımın aşkımın ve arzularımın azalmasından kaynaklanmadığını, yalnızca bu nedenlere dayandığını anlamam ummak ve bunun için dua etmek. Sonsuza dek senin yanında olabilmek için neler vermezdim... Burada oturup yıldızlara bakarken bütün kalbimle, keşke başka bir zaman diliminde karşılaşmış olsaydık, diyorum çünkü öyle olsaydı şu anda birlikte olabilirdik.

Ama kaderimizde yokmuş. Bunu senin de benim gibi kabullenebilmeni umut ediyorum. Hayatımın her günü seni düşünerek uyanacağımdan, senin için dua edeceğimden ve bütün kalbimle seni seveceğimden emin ol.

En büyük korkum, şu anda bana duyduğun sevginin, ben o sevgiye ihanet ettiğim için nefrete dönüşmesidir. Sana benden nefret etmemen, yaşadıklarımızı kalbine gömerek sana mutluluk ve huzur getirmesini dilediğim hayatına devam etmen için yalvarıyorum, Laurent.

Au revoir, mon amour...

Seninim,

Bel

Bel mektubu katladı ve zarfa koydu. Ortaya çıkmasından korktuğu için üzerine isim yazmadı. Çekmeceyi açıp onu boş zarf destesinin altına sakladı.

Çekmeceyi kapatırken gözüne mürekkep hokkasının altlığı olarak kullandığı üçgen şeklindeki sabun taşı ilişti. Taşı eline alıp yumuşak yüzeye dokundu. Sonra ani bir içgüdüyle taşın arkasını çevirdi ve kalemni bir kez daha mürekkebe batırdı.

30 Ekim 1929

Izabela Aires Cabral

Laurent Brouilly

Sonra büyük bir dikkatle isimlerinin altına Gilbert Parker'm alegorik öykülerinden birinin en sevdiği kısmından birkaç satır yazdı.

Mürekkep kuruyunca taşı zarf destesinin altındaki mektubun içine sakladı. Sabah onu giydirmeye geldiğinde Loen'e onları ne yapacağını anlatacaktı. Sabun taşı parçası İsa heykelinin üzerindeki yerini alamayacak olsa da en azından Laurent için bir zamanlar paylaştıkları anların mükemmel bir hatırası olacaktı.

Bel yavaşça masadan kalktı, karnındaki bebek gibi kıvrılıp yatağına yattı ve kırılan kalbini bir arada tutabilecekmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Izabela bu sabah kahvaltıda bize katılmıyor mu?” diye sordu Luiza oğluna.

“Hayır, Loen’e ona kahvaltı götürmesini söyledim,” diye karşılık verdi Gustavo masaya otururken.

“Rahatsız mı?”

“Hayır, *Mãe*, ama son iki aydır gece gündüz zavallı annesine bakıyordu. Tahmin edebileceğin gibi bu onu olumsuz etkiledi.”

“Umarım hamileliği konusunda fazla müşkülpesent davranmaz,” dedi Luiza. “Ben hamileyken hiç öyle değildim.”

Gustavo kendine biraz kahve alırken, “Gerçekten mi? Çünkü daha geçen akşam babamla konuşurken senin bana hamileliğin sırasında nasıl hastalandığından ve haftalarca yatağından çıkmadığından bahsediyordu,” diye karşılık verdi. “Her neyse, bu uzun zamandır beklediğin haberdirdi, öyle değil mi? Çok memnun olmalısın.”

“Öyleyim ama...”

Gustavo, Luiza’nın hizmetçiye çıkmasını işaret ettiğini gördü.

“Lütfen kapıyı arkandan kapat,” diye ilave etti Luiza.

Gustavo bıkkınlıkla iç çekerek, “Yine ne oldu, *Mãe*?” diye sordu.

“Bu sabah şapelde, öğrendiklerimi sana söyleyip söylememe konusunda rehberlik dileyerek uzun uzun dua ettim.”

“Eh, hizmetçinin bizi yalnız bırakmasını istediğine göre kararını vermiş olduğunu düşünüyorum ve bunun da karımın işlediğine inandığın bir çeşit kusurla ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum. Haklı mıyım?”

Luiza'nın yüzünde abartılı bir üzüntü ifadesi vardı. "Ne yazık ki haklısın, evet."

"O zaman baklayı ağzından çıkar. Yoğun bir gün beni bekliyor."

"Karının evliliğiniz sırasında sana... sadık kalmadığına inanmak için nedenlerim var."

Gustavo öfkeyle, "Ne?!" diye bağırdı. "Mãe, gerçekten yanıldığını düşünüyorum. Bu konuda ne gibi bir kanıtın var?"

"Gustavo, bana inanmamamı ve öfkemi anlıyorum ama seni temin ederim ki yanılmıyorum. Ve evet, kanıtım var."

"Sahi mi? Neymiş o?"

"Şoförümüz Jorge –ki biliyorsun, yıllardır benim için çalışıyor– Izabela'yı bir apartmana girerken görmüş. Genç bir..." Luiza burun kıırdı. "Genç bir 'centilmen'in oturduğu bir apartman."

"Belki de Jorge onu bir arkadaşını ziyarete falan götürmüştü ve sen de bunu saçma sapan bir suçlamaya dönüştürdün..." dedi Gustavo masadan kalkarak. "Bu saçmalığı daha fazla dinlemek istemiyorum! Ne elde etmeye çalışıyorsun?"

Luiza, "Lütfen Gustavo, oturup beni dinlemeni rica ediyorum," diye yalvardı. "Karın Jorge'a asla kendisini doğrudan bu genç adamın adresine götürmesini söylememiş. Aslında onu Madam Duchaine'in salonunun önünde bırakmasını istemiş. Ama bir öğleden sonrasında trafik sıkışınca, Izabela'nın geldikten birkaç dakika sonra terziden çıktığını ve aceleyle Ipanema'ya doğru gittiğini görmüş."

Gustavo kendini sandalyeye bıraktı. "Yani Jorge bu bilgiyi sana kendi iradesiyle verdi, öyle mi?"

"Hayır," dedi Luiza. "Benim şüphelerim, mayıs ayında bir gün karın Glória Kilisesi'ne gittiğini söyleyerek evden çıktıktan bir saat sonra ben de oraya gittiğimde başladı. Orada değildi. O akşam Jorge'a, Izabela'nın ona kendisini nereden almasını söylediğini sordum. 'Madam Duchaine'in salonundan,' dedi ve şimdi sana anlattıklarımı itiraf etti. Ona bir daha Bel'i oraya götürdüğünde birkaç dakika sonra çıktığını görürse izlemesini ve nereye gittiğini öğrenmesini söyledim."

“Yani Jorge’a onu gizlice takip etmesini mi söyledin?”

“Böyle dile getirmek istiyorsan, evet. Ancak ben yalnızca seni, sevgili oğlumu korumaya çalışıyordum. Niyetimin iyi olduğunu kabul etmelisin. Evliliğinizin başından beri beni endişelendiren bir şey vardı.”

“Neymiş o?”

“Ben...” Luiza utanma inceliğini gösterdi. “Açıkçası ben senin annenim ve düğün gecesi birlikteliğinizin başarılı olduğundan emin olmak istedim. Copacabana Palace’taki oda hizmetçisinden bana durumu söylemesini istedim.”

“Ne yaptın?” Gustavo ayağa kalktı ve gözlerinde büyük bir öfkeyle masanın etrafından dolanıp annesine doğru yürüdü.

“Lütfen, Gustavo!” Luiza kendini korumak için kollarını yukarı kaldırdı. “Karın bir yıl boyunca Paris’teydi. Hâlâ saf olduğundan emin olmayı görev bildim. Oda hizmetçisi bana çarşaflarda ya da yatak örtüsünde kan izi olmadığını söyledi.”

“Karımın saflığı hakkında bilgi almak için hizmetçiye rüşvet mi verdin?” Gustavo annesine olan öfkesini sürdürmeye çalışırken, bir yandan da düğün geceleri konusunda gerçeği söylediğini bilerek başını salladı.

“Peki...” Luiza onu süzdü. “Çarşaflarda leke var mıydı?”

“Bunu bana ne cüretle soruyorsun?” diye bağırdı Gustavo. “Bu benimle karım arasında özel bir meseledir!”

“Demek ki yoktu...” dedi Luiza, neredeyse mutlu olmuştu. “Pekâlâ, Gustavo, devam etmemi istiyor musun? Ne kadar rahatsız olduğunu görüyorum. İstersen konuyu burada kapatabiliriz.”

“Hayır, *Mãe*, bunun için fazla ileri gittin. Izabela’nın kiminle gizlice buluştuğunu bana söylemek için can attığından eminim.”

“Sana bunu söylemenin bana hiç zevk vermediği konusunda seni temin ederim.” Luiza’nın gözlerindeki zafer dolu ifade bunun tam tersini söylüyordu. “Ama bu... ‘şahıs’ hepimizin tanıdığı biri.”

Gustavo annesi söylemeden önce bir isim bulabilmek için düşündü ama bulamadı.

“Kim?”

“Çatımızın altındaki konukseverlikten yararlanmış olan genç bir centilmen. Aslında karına özel bir düğün hediyesi vermek istediğini için kendisine büyük miktarda para ödediğini biri. Izabela'nın düzenli olarak ziyaret ettiği daire, heykeltıraş Senhor Laurent Brouilly'den başkasına ait değil.”

Gustavo bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama kelimeler çıkmadı.

“Bunun senin için ne kadar korkunç bir şok olduğunu anlıyorum, Gustavo. Ama karın aylarca hamile kalamamışken şimdi çocuk beklediği için bunu söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Yeter!” diye bağırdı Gustavo. “Izabela o adamı Brezilya'ya geldiğinde ziyaret etmiş olabilir. Paris'te arkadaş olmuşlardı. Heykelini yapması için Alessandra Silveira'yı da Brouilly'ye kendin gönderdin. Ama onlarla yatak odasına girmiş olamazsın. Ve karımın karnında taşıdığı çocuğun gayrimeşru olduğunu ima etmen bile iğrenç!”

“Tepkini anlıyorum,” dedi Luiza sakın bir tavırla. “Ama eğer ben haklıysam asıl iğrenç olan bu.”

Gustavo odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek sakinleşmeye çalışıyordu. “O halde söyle bana: Bu adamı –karımın sevgilisi olduğundan açıkça şüphelendiğin kişiyi– *neden* himayen altına aldın? Onu sosyeteve tanıtan, tavsiyelerinle iş yapmasına yardımcı olan da *sensin*. Hatta doğru hatırlıyorsam, işine devam edebilmesi için ailemizin madenlerinden sabun taşı bloğu bile getirttin! Rio'da kalma süresini sen uzattın. Izabela'yla ilişkisi olduğundan şüpheleniyorsan, Tanrı aşkına, bunu neden yaptın?” Gustavo ona öfkeyle baktı. “Aslına bakarsan, *Mãe*, ben senin karımın adını lekelemek istediğini düşünüyorum. Başından beri ondan hoşlanmadın. Evlilik hayatının her günü ona patronluk tasladın ve tahammül edilmesi gereken bir rahatsızlıkmuş gibi davrandın. Evliliğimin daha en başında bitmesini istemiş olman bile beni şaşırtmazdı!” Gustavo şimdi Luiza'ya masanın diğer tarafından bağırmaya başlamıştı. “Artık bu konudan daha fazla bahsetmek istemiyorum. Ve seni temin ederim ki Izabela'nın bu evde hak ettiği mevkiye mümkün olduğunca

hızlı bir şekilde gelmesini sağlayacağım. Eğer evliliğime daha fazla müdahale edecek olursan seni buradan gönderirim! Anlıyor musun?”

Luiza en ufak bir duygu belirtisi göstermeden, “Anlıyorum,” diye karşılık verdi. “Zaten artık Senhor Brouilly konusunda endişelenmene gerek yok. Yarın Paris’e doğru yola çıkıyor.”

“Onu hâlâ takip ettiriyor musun?” dedi Gustavo öfkeyle.

“Hayır. Karın annesiyle birlikte *fazenda*’ya gider gitmez onu hi-mayemden çıkardım. İş olmayınca ve karın Rio’dan ayrılınca Paris’e dönmeye karar vermesinin fazla sürmeyeceğini biliyordum. İki gün önce bana bir mektup yazdı, gidişini haber verdi ve yardımlarım için teşekkür etti. Al, bak.” Luiza oğluna bir zarf uzattı. “Kendin okuyabilirsin. Ipanema’daki dairesinin adresini üzerinde görebilirsin.”

Gustavo zarfı annesinin elinden kaptı ve ona nefretle baktı. Elleri o kadar çok titriyordu ki zarfı pantolonunun cebine sokmakta zorluk çekti.

“Bütün bunları bana olan sevginden yaptığını söylüyor olsan da oğlun olarak sana hiçbir şekilde inanmıyorum. Bir daha bu konuda tek kelime duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Evet.”

Luiza oğlunun salondan ayrılışını küçük bir gülümsemeyle izledi.

Izabela hizmetçisiyle birlikte Madam Duchaine’e gitmek için çıkarken Gustavo sakın görünmeyi bir şekilde başardı. Araba evin önündeki yolda ilerlerken annesinin hikâyesinin doğru olup olmadığını anlayanın tek yolunun, bunu Şoför Jorge’a sormak olduğunu fark etti. Ama Jorge otuz yıldır Luiza için çalıştığından Gustavo onun gerçeği söylemeyebileceğini biliyordu. Salona doğru yürürken ilk içgüdüğü viski şişesine uzanmak oldu. Ama az içmenin yeterli olmayacağını ve düşünmek için de berrak bir zihne ihtiyacı olduğunu bilerek kendini frenledi.

Salonda volta atarken bu sabah uyandığında hissettiği sevincin iki saat içinde nasıl böyle bir öfke ve kuşku içinde yok olduğunu düşündü ve annesinin söylediği her şeyi makul hale getirmeye çalıştı. Hikâyesinde

gerçeklik payı olsa bile, Izabela'yı başka bir erkeğin bebeğini ona yutturmaya çalışmakla suçlamak ancak bir çılgının işi olabilirdi. Ne de olsa pek çok evli kadının hayranı vardı ve Gustavo güzel karısının da bundan payını almayacağını düşünecek kadar aptal değildi. Şu Brouilly denen adam, Bel'in Paris'te olduğu süre içinde ondan hoşlanmaya başlamış olabilirdi. Hatta Rio'da da onun için poz vermesini istemiş olabilirdi. Ama Gustavo karısının kendini ona teslim edebileceğine bir türlü inanamıyordu.

Fakat annesinin söyledikleri arasında onu tedirgin eden bir şey vardı: Düğün gecesi seviştiklerinde kan lekesi görememişti. Gustavo uzman değildi, belki de Izabela o gece doğruyu söylüyordu ama...

Bir sandalyeye çöktü ve başını umutsuzca ellerinin arasına aldı.

Eğer Izabela ona yalan söylediyse bu tarifsiz derecede korkunç bir ihanetti. Fedakârlık ederek onu Paris'e gitmesi için kendisi teşvik etmişti çünkü onu gerçekten seviyor ve ona güveniyordu.

Şüphesiz ki yapılacak en iyi şey, bu çirkin meseleyi olduğu gibi bırakmaktır. Brouilly annesine yazdığı mektupta yarın gemiyle Paris'e gideceğini doğrulamıştı. Izabela ile aralarında her ne geçtiyse artık sona erdiği belliydi.

Evet, dedi ve kararlı bir şekilde ayağa kalkarak gazeteleri okumak için babasının çalışma odasına doğru yürüdü. Kendi kendine sert bir dille annesinin bütün bu saçmalıklarını unutacağını söyledi. Ama Amerika ve Brezilya'daki mali krize yoğunlaşmaya çalıştığında bunu yapamayacağını gördü. Annesinin sözleri –tam da hedeflediği gibi– zihnine önlenemez şüphe tohumları ekmmişti. Sonunda durumdan kesin olarak emin olmadıkça rahatlamayacağını farkına vardı. Izabela'yı şehre bırakıp dönen Jorge'u görünce şapkasını aldı ve onun peşine düşmek için arabaya bindi.

Bel aynanın önünde dikilirken Madam Duchaine onu tebrik yağmuruna tutmuştu. Elbiseleri gelecek aylarda değişecek olan vücuduna göre elden geçirmenin çok basit bir iş olduğunu söylüyordu.

Madam Duchaine, “Hamile kadın vücudunun her zaman kendine özgü bir büyüünün olduğunu düşünmüşümdür,” diye heyecanla konuşurken Bel, Loen’le göz göze geldi ve ona başıyla belli belirsiz bir işaret verdi.

Loen oturduğu sandalyeden kalkıp hanımına doğru yürüdü. “Senhora, ben gidip eczaneden doktorunuzun önerdiği ilacı alayım. Hemen köşeyi dönünce bir eczane var. Olabildiğince kısa sürede geri gelirim.”

Loen onun söylemesini önerdiği cümleyi papağan gibi tekrar ederken Bel, dudaklarında beliren acı tebessümü bastırarak, “Madam Duchaine’in becerikli ellerinde gayet iyi olacağımdan eminim,” diye karşılık verdi.

“Tabii ki,” dedi Madam Duchaine şefkatle gülümseyerek.

Loen onlara başıyla selam verip salondan çıkarken Bel onun gözlerinin korkuyla büyüdüğünü fark etti. Hizmetçisinden çok şey istemişti ama başka seçeneği vardı mıydı? *Yolun açık olsun*, dedi içinden ve derin bir nefes alıp aynaya döndü.

Gustavo, Jorge’a onu Madam Duchaine’in salonuna ve Brouilly’nin oturduğu apartmana birkaç dakikalık yürüyüş mesafesinde bulunan kulübe götürmesini söyledi. O gittikten sonra kulüpten ayrıldı ve yola karısından yirmi dakika geç çıkmış olduğu için doğrudan Brouilly’nin oturduğu apartmana gitmeye karar vererek hızla yürümeye başladı. Orada, yolun karşı tarafında uygun bir kafe bulunca kaldırımdaki masalardan birine pek görülmeyecek şekilde oturdu ve kendini aptal gibi hissederek gazetesinin arkasına saklandı. Kalabalık sokakta sayfaların üzerinden heyecanlı gözlerle bir sağa bir sola bakıyordu. Garson siparişini almak için geldiğinde Gustavo bakışlarını ona çevirmeden bir kahve rica etti.

Yirmi dakika geçmesine rağmen, şimdi sevgiliyle buluşmak için aceleyle koşturuyor olması gereken karısından hiç iz yoktu. Bütün içgüdüleri her şeyi unutup gitmek istiyordu. *Ama belki de Bel başka yerde olduğunu kanıtlayabilmek için önce provaya gitmiştir*, diye mantık yürüttü. Dişlerini sıktı ve kendini olduğu yerde kalmaya zorladı.

Çok geçmeden yolda hızla yürüyen tanıdık bir yüz gördü. Bu karısının değil, hizmetçisi Loen'in yüzüydü. Hızla ayağa kalkarken hâlâ dolu olan fincanını gürültüyle devirerek masanın üstüne birkaç bozuk para attı ve yolun diğer tarafına doğru ilerleyerek kalabalığa karıştı. Apartmanı geçip gideceği yerden emin değilmişçesine ara sıra duraksayarak çekingen adımlar atan Loen'den uzaklaşarak, Brouilly'nin apartmanının yanındaki binanın kapı aralığına gizlendi.

Lütfen bu bir tesadüf olsun, diye dua etti ama Loen az sonra birkaç metre gerideki yan binanın girişinde durduğunda öyle olmadığını anladı. Genç kız binaya girmek üzereyken Gustavo onun önüne geçti.

"Merhaba, Loen," dedi elinden geldiğince hoş bir tavırla. "Nereye gidiyorsun?"

Karısının suçuna bir kanıt istiyorsa ona bakan hizmetçisinin gözlerindeki korku yeterliydi.

"Ben..."

"Evet?" Gustavo kollarını göğsünde kavuşturarak yanıt bekledi.

"Ben..."

Sonra kızın tek elini korumacı bir tavırla önlük cebinin üzerine koymuş olduğunu fark etti. Şekline bakılırsa cebindeki şey bir zarftı.

"Belki de hanımın için bir şey götürüyorsunuzdur..."

"Senhor, burayı eczanenin girişi sandım. Ben... yanlış adrese gelmişim. Beni affedin..."

"Sahi mi? Karım için hazırlatman gereken bir ilaç mı var?"

"Evet." Loen'in gözlerindeki ani rahatlamaya bakılırsa Gustavo için bir açıklama bulmayı başardığını düşünüyordu. "Sokağın biraz daha ilerisinde olmalı."

“Aslında ben yerini biliyorum. Sen reçeteyi bana ver, ben eczacıya kendim götürürüm.”

“Senhor, Senhora Bel bu... reçeteyi eczacıya kendi ellerimle vermem konusunda bana yemin ettirdi.”

“Kocası olduğuma göre *benim* ellerimde de güvende olacağını bilecektir, öyle değil mi?”

“Evet.” Loen teslimiyet içinde bakışlarını yere indirdi. “Elbette.”

Gustavo avucunu ona doğru uzattı ve Loen zarfı cebinden çıkarıp ona verirken üzgün gözlerle, yalvarırcasına baktı.

Gustavo, “Teşekkür ederim,” diyerek mektubu ceketinin üst cebine koydu. “Bunu alıcısına güvenli bir şekilde ileteceğime söz veriyorum. Şimdi hanımının yanına koş, eminim nerede kaldığını merak etmiştir.”

“Senhor, lütfen...”

Gustavo elini kaldırarak Loen’in daha fazla itiraz etmesini engelledi. “Senhorita, eve döndüğüm anda referanssız olarak sokağa atılmak istemiyorsanız size bu karşılaşmayı karımla konuşmamanızı öneririm. Ona ne kadar sadık olursanız olun, evimizde kimin çalıştığına ben karar veririm. Beni anlıyor musunuz?”

Loen titrek bir sesle, “Evet, Senhor, anlıyorum,” dedi, gözleri yaşlarla doluydu.

“Şimdi size doğruca geri gidip gereken ilaçları Madam Duchaine’in salonunun birkaç bina ötesindeki eczaneden almanızı öneriyorum.”

“Evet, Senhor.”

Loen, Gustavo’nun karşısında titrek bir reverans yaptı ve arkasını dönüp geldiği yöne doğru uzaklaştı.

Gustavo hemen bir taksi çevirdi. Zarfı –içinde her ne varsa– açabilmek için sert bir viskiye ihtiyacı olduğunu bilerek şoföre kulübe gitmesini söyledi.

Loen, bacakları fırtınaya tutulmuş fidanlar gibi titrediği için onu taşıyamadığından köşeyi döner dönmez gizlendi ve gizlendiği kapı aralığından Gustavo’yu bir taksinin arka koltuğunda geçerken gördü.

Alnını dizlerine yaslayıp birkaç derin nefes aldıktan sonra az önce yaşadığı şoku kafasından atmaya çalıştı. Zarfta ne olduğunu tam olarak bilmiyor olsa da çok iyi tahmin edebiliyordu. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ona öğüt verip ne yapacağını söylemesi için Bruno'nun yanında olmasını dilerdi.

Son günlerde onun da kendi sorunları vardı ama annesinin ölümünün ardından hamile olduğunu da anlayınca fazlasıyla sarsılan hanımıyla konuşmaya cesaret edememişti.

İşin aslı, hanımı *Casa*'da o sıkıntıyla karşı karşıya olan tek kadın değildi. Kendisi de üç hafta önce karnında bir bebek taşıdığını fark etmişti. *Fazenda*'dan ayrılmadan hemen önce bunu Bruno'ya söylemiş, Bruno da hanımıyla konuşması için ondan söz almıştı. Loen, evlenip çocuklarını orada büyütebilmeleri için bundan sonra çiftlikte çalışmasına izin versin diye Izabela'ya yalvarmaya niyetleniyordu.

Fazenda'nın kime ait olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama normalde bir erkeğin evlendikten sonra karısının mallarını da devraldığını biliyordu. Eğer durum böyleyse Gustavo hem onun hem de Bruno'nun bundan böyle ailesi için çalışmamasına karar verebilirdi. Bu da gelecek için yaptıkları bütün planların boşa gitmesi anlamına geliyordu. Bebek beklerken beş parasız halde sokakta kalmış, sıradan. yoksul bir zenci çift olarak, sefalet içindeki insanlarla her geçen gün büyüyen *favela*'nın yolunu tutacaklardı.

Bunların hepsi olacaktı... olanları hanımına anlattığı *takdirde*.

Nefes alıp verişleri biraz yavaşlayıp da daha iyi düşünebilmeye başladığında karnında büyüyen hayatın alışılmadık şişkinliğine dokundu. Tıpkı Bel gibi onun da bir karar vermesi gerekiyordu. Üstelik elini çabuk tutmalıydı. Patronu ona sessiz kalmasını, yani hanımının ona her zaman gösterdiği güvene ihanet etmesini söylemişti. Bu Loen'in başka koşullarda neye mal olursa olsun yapmak isteyeceği bir şey değildi. Doğruca Madam Duchaine'in salonuna koşar, Senhora Bel'e kısa bir yürüyüş yapmayı önerir ve olan biteni anlatırdı. Böylece hanımı eve döndüğünde karşılaşacağı şeylere hazırlıklı olabilirdi.

Ne de olsa çocukluğundan bu yana Senhora Bel'in yanında olmuştu ve o da annesi gibi sahip olduğu her şeyi Bonifacio ailesine borçluydu.

Ama şimdi... kendini düşünmesi gerektiğini biliyordu. Parmakları karnının üzerinden önlüğünün cebine doğru gitti ve içindeki taşın pürüzsüz yüzeyine dokundu. Belki de görevinin yarısını bile tamamlaması, yalan söylemesini kolaylaştırabilirdi.

Kararını verdi. Taksitle her nereye gittiye Senhor Gustavo'nun bir süre daha dönemeyeceğini düşünerek ayağa kalktı ve Laurent Brouilly'nin apartmanına doğru koşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra nefessiz kalmış bir halde dairenin kapısına vardı ve kapıyı gürültü bir şekilde çaldı.

Kapı açıldı ve bir çift kol ona doğru uzandı.

"Chérie, endişelenmeye başlamıştım ama..."

Laurent Brouilly gelenin sevgilisi olmadığını fark ettiğinde Loen onun yüzündeki sevinç ifadesinin ani ve dehşet verici bir kavrayış maskesine dönüştüğünü gördü. "Seni o mu gönderdi? Kendi yerine?.." dedi Laurent hafifçe sendeleyip destek almak için kapıya tutunarak.

"Evet."

"O halde gelmiyor?"

"Evet, Senhor, üzgünüm. Size bir şey getirmemi istemişti."

Loen sabun taşı parçasını ona uzattı ve Laurent'in onu almasını izlerken, "Sanırım arkasında bir mesaj var," diye fısıldadı.

Laurent seramik parçasını yavaşça çevirdi ve yazıyı okudu. Başını kaldırıp Loen'e baktığında gözlerinde yaşlar belirmişti.

"Merci... yani obrigado."

Ve sonra kapıyı Loen'in yüzüne kapattı.

Gustavo, Wall Street krizi başladığından bu yana kulübün neredeyse bomboş kalmasına şükrederek kütüphanenin sessiz bir köşesinde oturdu.

Yanındaki sehpanın üzerine koyduğu zarfı incelerken çok ihtiyacı olan viskiyi sipariş etti. İçkisini bir dikişte bitirdi ve yenisini istedi. İkinci kadehi getirdiklerinde derin bir nefes aldı ve zarfı açtı.

Birkaç dakika sonra garsondan üçüncü viskiyi istedi ve taş kesilmiş halde boşluğa bakarak oturdu.

Bu mektup, annesinin ima ettiği konuya bir kanıt getirsin ya da getirmesin, karısının başka bir adama deli gibi âşık olduğunu şüphe götürmez bir şekilde doğruluyordu. Bu öylesine büyük bir tutkuydu ki Bel onunla Paris'e kaçmayı bile düşünmüştü.

Bu başlı başına yıkıcı bir şeydi ama satır aralarını okuyunca Gustavo'ya daha fazlasını da anlatmıştı: Eğer Izabela, Brouilly'yle kaçmayı ciddi olarak düşündüyse bu, sevgilisinin onun durumunu bildiği anlamına geliyordu. Bu da karısının karnındaki çocuğun çok büyük bir ihtimalle sevgilisinden olduğunu kanıtlamıyor muydu?..

Gustavo mektubun Brouilly'den tamamen kurtulmak amacıyla yazılmış olabileceği, eğer öyleyse durumu herkese açıklamasına gerek kalmayacağı düşüncesine sarnılarak onu tekrar okudu. Sevgilisinin onu sonsuza dek seveceğini ama durumlarının ümitsiz olduğunu öğrenen heyecanlı ve gözü kara bir âşığı yatıştırmak, bu işin olmayacağının farkına varıp ülkeyi kendi arzusuyla sessizce terk etmesini sağlamak için yazılmış da olabilirdi.

Gustavo iç çekti ve boşa çabaladığını fark etti. Brouilly'yi zihninde canlandırdığında genç adamın mükemmel fiziğini ve yakışıklı yüzünü hatırladı. Yeteneğinin sağlayacağı cazibe bir yana, her kadının çekici bulabileceği bir erkek olduğuna da hiç şüphe yoktu. Bel, Paris'teyken onun karşısında saatlerce poz vermişti... Tanrı bilir orada olduğu süre içinde aralarında neler geçmişti.

Ve kendisi de annesinin her zaman kuşkulandığı gibi Izabela'nın mezbahaya gönderilen kuzu misali Avrupa'ya gitmesine izin vermişti...

Son yarım saat içinde viskileri arka arkaya devirirken karısının onu aldattığı gerçeği karşısında ağlama krizlerinden korkunç öfke krizlerine kadar her türlü ruh halinden geçmişti. Eve gidip Izabela'ya mektubu

göstererek onu hemen sokağa atmaya hakkı olduğunu biliyordu. *Meu Deus!* Izabela'nın babasının tekrar ayağa kalkıp borçlarının bir kısmını temizleyebilmesi, gelecekte başarı şansı olması için ona yüklü miktarda para vermeyi bile teklif etmişti. Mektubu kanıt olarak kullandığı takdirde karısının ve kayınpederinin itibarını yerle bir edebilirdi, zina suçlamasıyla Izabela'yı boşayabilirdi.

Evet, evet, bütün bunları yapabilirim, diye düşündü Gustavo kendini toparlayarak. O, annesinin gözündeki gibi zayıf, korkak bir oğlan çocuğu değildi.

Öte yandan... ona başından beri haklı olduğunu söylediği takdirde annesinin yüzündeki o kendini beğenmişlik ifadesine katlanması imkânsızdı.

Gidip Brouilly'yle yüzleşmesi de mümkündü. Sonuçta nerede oturduğunu tam olarak biliyordu. Brouilly'yi oracıkta vuracak olsa onu çok az kişi suçlayabilirdi. Hiç değilse gerçeği öğrenmiş olurdu. Brouilly'nin itiraf ederek kaybedeceği başka bir şey olmadığı için Gustavo her şeyi öğrenebilirdi. Çünkü Izabela kendisiyle kalmaya karar vermişti.

O benimle kalıyor...

Bu düşünce Gustavo'yu sakinleştirdi. Karısı, Brouilly'ye duyduğu büyük aşkı açıklamış olmasına rağmen ona teslim olmamıştı ve Paris'e kaçmak için onu terk etmiyordu. Belki de Brouilly, Izabela'nın hamile olduğunu *bilmiyordu*. Zaten Izabela çocuğunun babasının Brouilly olduğuna gerçekten inansaydı, sonucu ne olursa olsun onunla birlikte *giderdi*.

Gustavo bir saat sonra kulüpten çıkana dek, o heykeltıraşla aralarında her ne yaşanmış olursa olsun Izabela'nın tercih ettiği kişinin kendisi olduğuna ikna olmuştu. Brouilly yarın Paris'e geri dönüyor ve hayatlarından sonsuza dek çıkıp gidiyordu.

Kulübün merdivenlerinden sendeleyerek inip ayrılmak için sahile doğru yürümeye başladı. Kararını verdiğini biliyordu.

Karısı ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, her şeyi öğrendiğini açıklayıp onu sokağa atmasının hiçbir faydası yoktu. Öyle bir durumda Bel, Paris'e, Brouilly'ye koşacak, bu da evliliklerinin sonu olacaktı.

Diğer sosyetik kadınların da ilişkileri var, diye mantık yürüttü. *Erkeklerin de...* Bir zamanlar babasının özel arkadaşıyla bir hayır balosunda karşılaştığını hatırlamıştı. Kadın, ikisinin arasında arkadaşlıktan fazlasının olduğunu açıkça belli ediyordu.

Ayrıca eve dönüp annesine durumu araştırdığını ve en ufak bir doğruluk payı bile bulamadığını söylemek ona Izabela'yla yüzleşmekten çok daha büyük bir tatmin verecekti.

Gustavo yumuşacık kumsala durmaksızın çarpan dalgalara baktı ve teslimiyetle iç çekti.

Ne yapmış olursa olsun Izabela'yı seviyordu.

Mektubu cebinden çıkarıp denize biraz daha yaklaştı, kâğıdı parparça etti ve havaya savurdu. Parçalar denizde gözden kaybolmadan önce Gustavo onların minik uçurtmalar misali rüzgârda titreşmelerini seyretti.

Paris

Kasım 1920

“Demek tek parça halinde döndün, Brouilly.” Laurent atölyeye girerken Landowski onu süzdü. “Bir Amazon kabilesine katılıp şefin kızıyla evlendiğini düşündüğüm için seni aklımdan tamamen silmiştim.”

“Evet, geri döndüm,” dedi Laurent. “Burada benim için hâlâ yer var mı?”

Landowski, Sun Yat-Sen'in muazzam büyüklükteki taştan kafasına baktı ve eski asistanını süzdü. "Belki," dedi ve Laurent görmeyeli bayağı büyümüş ve kilo alınış olan küçük çocuğa döndü: "Sen ne diyorsun? Burada ona verecek işimiz var mı?"

Laurent çocuğun gözlerini üzerinde hissetti. Sonra çocuk gülümseyerek Landowski'ye döndü ve başını salladı.

"Eh, çocuk evet diyor. Ve senden geriye kalana baktığımda beslenme sırası sana gelmiş gibi görünüyor. Dizanteri mi yoksa aşk mı?" diye sordu Landowski.

Laurent yalnızca perişan bir tavırla omuz silkti.

"Sanırım önlüğün hâlâ askıda, bıraktığın yerde. Gidip onu tak, sonra da bizi bırakıp ormana gitmeden önce üzerinde o kadar çalıştığın göz bebeği konusunda bana yardım et."

Laurent kapının yanındaki askıya yöneldi.

"Brouilly?"

"Evet, Profesör?"

"Artık iyisiyle kötüsüyle bütün deneyimlerini heykeline aktaracak hale geldiğinden eminim. Gitmeden önce teknik olarak yetkindin. Artık usta oldun. Büyümek için insanın acı çekmesi gerekir. Beni anlıyor musun?" diye sordu Landowski yumuşak bir tavırla.

"Evet, Profesör," diye karşılık verdi Laurent sesi titreyerek. "Anlıyorum."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Laurent iç geçirerek ellerini önlüğüne sildi. Landowski saatler önce bitişikteki evine, karısına ve çocuklarına dönmüştü. Laurent mum ışığında ellerindeki kili temizlemek için mutfağa doğru giderken birden durdu. Yakınlarda bir yerlerden belli belirsiz ama olağanüstü güzel bir keman sesi geliyordu. Kemancı, "Kuğunun Ölümü"nün ilk birkaç hüznü notasını çalıyordu.

Elleri musluğun altında kalakalan Laurent, şimdiye dek dökmediği gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Ve orada, acı çeken o küçük çocuğa büyük bir şefkatle bakmakta olan İzabela'ya âşık olduğunu

anladığı o küçük mutfakta ağladı. Kendisi için, onun için, olabilecekler ve artık asla olmayacaklar için...

Müzik dokunaklı finaline yaklaşırken gözlerini bir bez parçasıyla kuruladı ve Loen ona o mesajı getirdiğinden beri içinde oluşan barajı yıkmasını sağlayan müzişyeni aramak için mutfaktan çıktı.

O sırada kemanın nağmeleri değişti. Şimdi Grieg'in yeni bir günü ve yeni başlangıçları çağrıştıran "Morning Mood" adlı eserinin unutulmaz melodisini duyabiliyordu. Bu parça en azından kendisinde her zaman bu duyguları uyandırmıştı. Biraz rahatlayarak bir mum aldı ve bahçeye çıkıp sesin geldiği yere doğru gitti. Kemancıyı görebilmek için mumu yukarı kaldırdı.

Çocuk atölyenin yanındaki bankta oturuyordu. Elinde eski bir keman vardı ama enstrümandan çıkan sesler, eski görünümüyle geliyordu. Saf, tatlı ve olağanüstüydü.

Parça bittiğinde hayret içinde kalan Laurent çocuğa, "Böyle keman çalmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

Her zamanki gibi karşılık olarak sadece delici bir bakış aldı.

"Kemanı sana kim verdi? Landowski mi?"

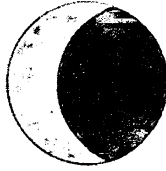
Çocuk bu kez başım salladı.

Laurent, Landowski'nin sözlerini hatırlayarak onu dikkatle inceledi. "Anlıyorum," dedi yavaşça, "her sanatçı gibi sen de sanatınla konuşuyorsun. Gerçekten Tanrı vergisi bir yeteneğin var. Kıymetini bil, tamam mı?"

Çocuk başını salladı ve aniden minnettar bir tavırla Laurent'a gülümsedi. Laurent elini onun omuzuna koydu, sonra küçük bir veda selamı vererek Montparnasse'in barlarında kendi acılarına gömülmek üzere uzaklaştı.

Maia

7 Temmuz 2007

Son Dördün

16; 54; 44

Yara sözlerini bitirip sessizliğe gömüldüğünde ona bakakaldım. Sonra büyük büyükannem Izabela'nın almak zorunda kaldığı o korkunç kararı düşünerek şöminenin üzerine asılı portresine baktım. O koşullar altında ben ne yapardım, hiçbir fikrim yoktu. Farklı dönemlerde, farklı kültürlerde yaşamış olsak bile temel ikilemler hiç değişmemişti, özellikle kadınlar açısından...

"Peki, Gustavo keşfettiği şeylerden Bel'e hiç bahsetmiş mi?" diye sordum Yara'ya.

"Hayır, asla. Ama hiç dile getirilmemiş olsa da annem onun gözlerindeki acıyı her zaman görebildiğini söylerdi. Özellikle de kızına baktığı zamanlarda."

"Senhora Carvalho mu? Adı Beatriz'di, değil mi?"

"Evet. Bir keresinde ikimiz de on on bir yaşlarındayken Senhor Gustavo'nun konuk salonuna girdiğini hatırlıyorum. Kızına uzun süre bir yabancıya bakıyor gibi bakmıştı. O zamanlar bunu fazla önemsememiştik ama şimdi düşünüyorum da, belki de kızının kendi kanından olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Senhora Beatriz'in gözleri yeşildir, biliyor musunuz? Bir keresinde annem bana onun gözlerinin Senhor Laurent'ın gözlerine benzediğini söylemişti."

"O halde anneniz, Laurent'ın Beatriz'in gerçek babası olduğunu biliyordu..."

"Ölmeden önce bana hikâyeyi anlattığında bundan hiç şüphesi olmadığını söyledi," diye açıkladı Yara. "Ona göre Senhora Beatriz, Senhor Brouilly'nin kopyası gibiydi ve sanatsal yeteneği de vardı. Izabela'nın

şu portresini yaptığında daha ilk genç kızlık yıllarındaydı.” Tabloyu işaret etti. “Bunu zavallı annesinin anısına yapmak istediğini söylediği zamanı hatırlıyorum.”

“Izabela, Beatriz henüz çocukken mi öldü?”

“Evet,” dedi Yara başını sallayarak. “İkimiz de bir buçuk yaşındaymışız. 1931 yılında Corcovado Dağı’ndaki İsa heykelinin kutsama ve açılış töreni yapılacaktı. O günlerde Rio’da sarıhumma salgını olduğu için Senhora Beatriz’i ve beni evden dışarı çıkarmıyorlarmış. Ama tabii Senhora Izabela töreni izlemeye gitmekte ısrar etmiş. Geçmiş düşününce bu muhakkak ki onun için çok şey ifade ediyordu. Üç gün sonra ateşlenip yatağa düşmüş ve kurtulamamış. Daha yirmi bir yaşındaymış.”

Bunu düşününce kalbim sıkıştı. Floriano bana doğum ve ölüm kayıtlarını göstermişti ama o anda bunu kavrayamamıştım. “Onca karmaşadan ve trajediden sonra o kadar genç yaşta ölmek...” dedim sesim titreyerek.

“Evet. Böyle söylediğim için Tanrı beni affetsin ama...” Yara haç çıkardı. “Ama tek lütuf, hastalığın birkaç gün sonra Luiza’yı da alıp götürmesi olmuş. Aynı cenaze töreninde birlikte aile mezarlığına defnedilmişler.”

“Aman Tanrım, zavallı Bel... Sonsuza dek o kadının yanında yatmaya mahkûm olmuş,” diye mırıldandım.

“Böylece küçük kızı annesiz kaldı ve erkeklerin arasında büyüdü,” diye devam etti Yara. “Şimdiye kadar anlattıklarımı düşünürseniz karısının ölümünden sonra Senhor Gustavo’nun ne kadar perişan olduğunu tahmin edebilirsiniz. Her şeye rağmen onu hep sevmişti. Ve yine tahmin edebileceğiniz gibi kendini içkiyle avuttu, zaman geçtikçe içine kapandı. Senhor Maurício ise torunu için elinden geleni yaptı. Her zaman nazik bir adamdı, özellikle de karısı öldükten sonra. En azından Senhora Beatriz’i eğitmesi için bir öğretmen tuttu, babası bunu bile düşünecek halde değildi.”

“O zamanlar siz de *Casa*’da mı yaşıyordunuz?”

“Evet. Annem, Senhora Izabela’ya kendisinin de hamile olduğunu, babamın yanında olabilmek için *fazenda*’ya gönderilmek istediğini söylediğinde Izabela onu bırakamamış. Onun yerine –Jorge’un da emekliliği yaklaştığından– hem tamirat ve bakım işleriyle ilgilenmesi hem de ailenin şoförlüğünü yapması için babamı buraya getirtmiş. Burası benim de çocukluğumun geçtiği ev,” diyerek düşüncelere daldı Yara. “Ve sanırım benim için, hanımım için olduğundan çok daha fazla güzel anı barındırıyor.”

“Gustavo’nun Loen’in burada kalmasını kabul etmesine şaşırdım. Ne de olsa Loen gerçeği biliyordu,” dedim.

“Belki de buna mecbur kaldı.” Yara’nın gözleri, bu konuda bir şeyler bildiğini ima eder gibiydi. “Her ne kadar patron ve hizmetçi olsalar da paylaştıkları sır onları birbirleri üzerinde güç sahibi yapmıştı.”

“O halde siz Beatriz’le birlikte büyüdünüz...”

“Evet, aslında o bizimle birlikte büyüdü demek daha doğru olur. Bahçenin sonundaki, Senhora Izabela’nın bizim için yapılmasında ısrar ettiği küçük evimizde *Casa*’da geçirdiğinden daha fazla vakit geçirdi. Benim ailem onun için kendi ailesine en yakın şey haline gelmişti. Çok tatlı bir kızdı, merhametli ve sevecendi. Ama çok yalnızdı,” diye ekledi Yara hüznle. “Babası onun farkına bile varamayacak kadar sarhoştı. Ya da onu görmezlikten geliyordu çünkü kızı ona ölmüş karısı hakkındaki şüphelerini anımsatıyordu... Beatriz on yedi yaşına geldiğinde Senhor Gustavo’nun ölümü âdeta Tanrı’nın bir lütfu oldu. Bu ev ve ailenin hisse senetleri ona kaldı. O zamana kadar Senhor Gustavo onun sanat tutkusunun peşinden gitmesine izin vermemişti ama o öldükten sonra Senhora Beatriz’e engel olacak hiçbir şey kalmadı.”

“Gustavo’nun kızının yaratıcılığına neden destek olmadığını anlayabiliyorum. Bu, açık yaraya tuz basmak gibi bir şey olurdu. Aslına bakarsan Yara, kendimi ona anlayış duymaktan alamıyorum,” diye itiraf ettim.

“O kötü bir adam değildi, Senhorita Maia, sadece zayıftı,” dedi Yara. “Böylece Senhora Beatriz on sekiz yaşına bastığında annesi gibi Paris’e gidip güzel sanatlar okuluna yazılacağını büyükbabasına söy-

ledi. Beş yıldan uzun süre Paris'te kaldı ve Rio'ya ancak büyükbabası Mauricio'nun ölüm haberini alınca döndü. Sanırını orada bir sürü macera yaşadı." Yara özlemle gülümsedi. "Ben de onun adına mutlu oldum."

Yara'nın beş gün önce burada, bahçede karşılaştığını kadın için çizdiği portre, benim zihnimde çizdiğimden son derece farklıydı. Onu daha çok Luiza gibi bir kadın olarak hayal ettiğimi fark ettim. Ama bu belki de yaşlı kadının beni kabullenememesinden kaynaklanıyordu.

"Peki, Antonio'ya ne oldu?" diye sordum.

"Ah, annemin de inandığı gibi durumunu düzeltti," dedi Yara gülümseyerek. "*Fazenda Santa Teraza*'da yaşamaya gitti ve başlangıç için Gustavo'nun verdiği az miktarda parayla bir domates çiftliği satın aldı. Daha önce size domatesin Paty do Alferes'in temel geçim kaynağı olduğunu söylediğimi hatırlarsınız. Antonio'nun öldüğünde o ticari kafasıyla *fazenda* civarındaki çiftliklerin çoğunu satın almış olduğunu ve bir domates imparatorluğu kurduğunu söyleyebiliriz. Annesi Senhora Izabela gibi Senhora Beatriz de orayı çok severdi. Büyükbabası Antonio onu taparcasına seviyordu ve torunu oraya gittiğinde ona ata binmeyi ve yüzmeyi öğretmişti. Çiftlikleri ona bıraktı ve Senhora Beatriz, kocası öldükten sonra geçimini o çiftliklerle sağladı. Fazla getirisi yok ama buranın faturalarını ödemeye yetiyor."

"Beatriz'in kocası kimdi? Yani benim büyükbabam?.." diye sordum.

"Evandro Carvalho. Çok yetenekli bir piyanistti. Çok iyi bir adamdı, Senhorita Maia. Gerçek bir aşk evliliği yapmışlardı. Senhorita Beatriz'in zor geçen çocukluğundan sonra ailemiz onun mutlu olmasına çok sevinmişti. *Casa* nihayet yeniden hayata dönmüştü. Beatriz ve Evandro, Rio'nun sanatçı kesimi için davetler verirdi. Şehirdeki *favela*'lar için bağış toplayan bir yardım derneği de kurmuşlardı. Sizi temin ederim, Senhorita Maia, sona yaklaştıkça yaşlılık ve acılar onu çok etkiledi ama Senhora Beatriz gençken gerçekten çok güzeldi. Onu tanıyan herkesin saygısını ve sevgisini kazanmıştı."

"Öyleyse onun bu yönlerini hiç tamyamayacak olmam çok kötü," diyerek düşüncelere daldım.

“Evet...” dedi Yara iç çekerek. “Ama ölüm hepimize geliyor.”

“Ve...” Son on dakikadır zihnimde yanıp duran soruyu sormaya hazırlandım. “Beatriz ile Evandro’nun bir çocuğu oldu, değil mi?”

Yara’nın gözlerinin odada tereddütle dolaştığını gördüm. “Evet.”

“Sadece bir tane mi?”

“Bir tane daha oldu. Bir oğlan. Ama bebekken öldü. Yani evet,” diye kabul etti Yara, “bir.”

“Kız mı?”

“Evet.”

“Adı Cristina mıydı?”

“Evet, Senhorita Maia. Büyütülmesine ben yardımcı oldum.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Son bir saatir Yara’nın ağzından dere gibi çağlayan kelimeler de kurumuştur. Devam etmesi için beklentiyle ona baktım.

“Senhorita, size geçmiş anlatmamın bir zararı olduğunu düşünmüyorum ama...” Yara iç çekti. “Daha fazla konuşmak bana düşmez. Hikâyenin devamı benim hikâyem değil.”

“O halde kimin hikâyesi?” diye sordum yalvarırcasına.

“Senhora Beatriz’in.”

Onu biraz daha zorlamayı çok istiyordum ama duvardaki saate endişeyle bakmaya başladığını da görebiliyordum.

“Size bir şey vereceğim,” diyerek elini geniş ceplerinden birine soktu ve dört mektup çıkardı. Bunu, daha fazlasını anlatamayacağı için bir uzlaşma hediyesi olarak veriyormuş gibi hissettim. “Bunlar, Senhora Carla’nın son günlerinde *fazenda*’da kaldıkları sırada Laurent Brouilly tarafından annem aracılığıyla Senhora Izabela’ya gönderilen mektuplar. Birbirlerine olan aşklarını size benden daha iyi anlatacaklardır.”

Yara’nın ayağa kalkışını izlerken bana büyüklerimi ve onların trajik hikâyelerini anlattığı için ona müteşekkirdiğimi ama kendi geçmişimi öğrenmeyi artık her şeyden çok istediğimi haykırmaya dürtümü bastırarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Senhora Beatriz’in yanına geri dönmem gerekiyor,” dedi Yara.

“Elbette,” diyerek ben de kalktım. Yara’nın her kelimesini yakalayabilmek için gerginlik içinde oturmaktan her yerim tutulmuştu.

“Size yolu göstereyim, Senhorita,” dedi ve beni kapıya kadar götürdü.

“Sizi manastıra bırakabiliriz,” diye önerdim koridorda yürürken.

“Dışarıda beni bekleyen bir araba var.”

“Teşekkür ederim ama burada yapmam gereken birkaç şey daha var.” Hâlâ tedirgin bir şekilde yanımda dururken sabırsızlıkla bana baktı.

“Anlattığınız her şey için teşekkür ederim. Son bir soru sorabilir miyim?”

“Ne olduğuna bağlı,” derken bana bir an önce eşikten geçip gitmemi istercesine baktığını hissettim.

“Annem hâlâ hayatta mı?”

“Bunu bilmiyorum, Senhorita Maia,” diyerek iç çekti. “Doğruyu söylüyorum.”

Bu buluşmanın son bulduğunu ve Yara’nın daha fazla konuşmayacağını anlamıştım.

Merdivenden isteksizce inerken, “Hoşça kalın, Yara,” dedim. “Lütfen Senhora Beatriz’e en iyi dileklerimi iletin.”

Ben yürümeye başlayana dek bir şey söylemedi ancak kırık mermer havuzun yanından geçtiğim sırada, “Onunla konuşacağım, Senhorita, hoşça kalın,” dedi.

Bahçe kapısına doğru yürürken evin kapısının kapandığını ve kilitlendiğini duydum. Pashı metal kapıyı açıp arkamdan kapatırken demire dokundum. Yolun karşısına geçtim, başımı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım ve bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu gördüm.

“Nasıldı?” Floriano çimenli ve gölgelik bankete sığınmış, oturuyordu. Yanında bir sigara izmariti yığını oluşmuştu.

O ayağa kalkıp arabanın kapısını açarken, “Çok şey öğrendim,” dedim.

“Güzel,” dedi ve ikimiz de arabaya girdiğimizde motoru çalıştırdı. Geçmişten içinde bulunduğumuz ana gelebilmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüş olacak ki Ipanema’ya dönüş yolunda beni daha fazla sorgulamadı. Dinlediğim hikâyeyi düşünerek yolculuğun geri kalanında sessizce oturdum. Otelimin ön avlusuna vardığımızda Floriano bana döndü: “Kendinizi bitkin hissettiğinizden ve biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunuzdan eminim. Daha sonra biraz yemek ve arkadaşlık isterseniz beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Bu akşamki yemeğin kızım değil, benim tarafımdan hazırlanacağına söz veriyorum.” Ardından bana göz kırptı.

“Teşekkür ederim,” dedim ve arabadan inerken, “Her şey için,” diye ilave ettim. Bana başıyla selâm verip yola çıktı. Otele doğru yürürken bacaklarımı neden güçlü kökleri olan ağaç gövdeleri gibi hissettiğimi ve her adımımı atmak için onları topraktan sökmek zorunda kaldığımı anlayamıyordum. Yavaşça lobiden geçtim ve asansöre binerek âdeta sarhoş gibi süitime gittim. Son enerjimi de anahtarımı bulmak için çantamı karıştırmakla harcayarak odama girdim, yatağa doğru seğirttim ve uzandığım yerde uyuyakaldım.

İki saat sonra uyandığımda kendimi fena halde akşamdan kalma hissediyordum. Başımın ağrısı için kocaman bir bardak suyla iki ibuprofen aldım. Yatağımda uzanırken yaklaşan fırtınanın gri mavi gökyüzündeki kaygı verici gümbürtülerini duyabiliyor, bulutların toplanişını izliyordum. Kendimi hareket edemeyecek kadar bitkin hissederek tekrar uyudum, bir saat sonra uyandığımdaysa fırtınanın bütün şiddetiyle başlamış olduğunu gördüm. Çatallı yıldırımlar alacakaranlık gökyüzünü ve çıldırmış dalgaları âdeta parçalıyordu. Daha önce hiç duymadığımı kadar şiddetli gök gürültüleri kulağımda patlıyordu.

İlk yağmur damlaları dışarıdaki dar pencere pervazına düşmeye başladığında saate baktım ve yediye yaklaştığını gördüm. Pencerenin önüne bir sandalye çekip fırtınanın yayılmasını hayretle izledim. Eğimli yağmur damlaları öylesine şiddetliydi ki bütün sert yüzeylerden dik açıyla sekiyordu. Aşağıdaki yollar ve kaldırımlar kaynayan, köpüren dereler haline gelmişti. Sürgülü pencereyi açıp başımı dışarı çıkardım

ve saçlarıma şiddetle düşen o serin, temiz damlaların omuzlarıma doğru süzüldüğünü hissettim.

Bu müthiş doğa olayının muhteşemliği karşısında aniden coşkulu kahkahalar atmaya başladım. O anda özümde henı göklere hem de dünyaya bağlı olduğumu, yaratılış mucizesini kavramaktan aciz olsam da sadece ona ait olduğumu anladım. *Ben de* bu gücün bir parçasıyım.

Gövdemin üst yarısını içeri çekip pencereyi kapatmazsam boğulacağımı anlayıp haliya su damlatarak banyoya koştum ve duş aldım. Çıktığımda başımın ağrısı geçmişti. Kendimi fırtınanın temizlediği hava kadar tazelenmiş hissediyordum. Yatağa uzanıp Yara'nın verdiği mektuplara baktım ve bana anlattıklarından bir anlam çıkarmaya çalıştım. Ama düşüncelerim Floriano'ya, bütün öğleden sonra beni sabırla beklemesine ve daha sonraki duyarlı tavrına kayıp duruyordu. Zarfların içinde her ne yazıyorsa bunları onunla paylaşmak istedim – *gerçekten* istedim. Cep telefonumu aldım ve numarasını bulmak için rehberimdeki isimleri aşağı kaydardım.

Telefona yanıt verdiğinde, “*Olá*⁴³, Floriano, ben Maia,” dedim.

“Maia, nasılsınız?”

“Fırtınayı seyrediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Bunun, biz *cariocas*’ların olağanüstü bir şekilde iyi yaptığıını söyleyebileceğim şeylerden biri olduğu kesin,” diyerek bana katıldı Floriano. “Buraya gelip biraz yemek yemek ister miydiniz? Korkarım ki oldukça basit bir yemek ama gelerseniz memnun oluruz.”

“Yağmur durursa, evet, gelmek isterim.”

“Gökyüzüne bakınca yağmura dokuz dakika daha veriyorum. O halde yirmi dakika içinde görüşürüz, tamam mı?”

“Evet, teşekkürler, Floriano.”

“Su birikintilerinin tadını çıkarın.” Floriano’nun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “*Tchau*.”

Tam dokuz dakika sonra merdivenlerden indim ve dışarı çıktığımda parmak arası terliklerim ve bileklerim kaldırımlardan yetersiz

43 (Port.) Merhaba. (ç. n.)

kalan mazgallara doğru hâlâ akmakta olan suya battı. Havada harika bir tazelik vardı ve yürümeye devam ettikçe bölge halkının da yavaş yavaş sokaklara çıkmaya başladığını gördüm.

Evinin zilini çaldığımda Floriano diafondan, "Yukarı gelin," diye seslendi.

En üst kata vardığımda beni parmağıyla susturarak karşıladı. "Valentina'yı az önce yatırdım, burada olduğunuzu anlarsa hemen kalkar," diye fısıldadı.

Sessizce başımı sallayarak onu takip ettim ve eğimli çatısının altında mucizevi bir şekilde korunaklı ve kuru haldeki terasa çıktım.

"Siz kendinize şarap alın, ben de aşağı gidip yemeği organize edeyim."

Küçük bir kadeh kırmızı şarap alırken elim boş geldiğim için kendimi suçlu hissettim. Bir dahaki sefere misafirperverliğinin altında kalmamak için Floriano'yu yemeğe çıkarmaya karar verdim. Karanlık çökmeye başladığı için masadaki mumları şimdiden yakmıştı ve başımın üstündeki çatının bir yerlerine gizlenmiş hoparlörlerden yumuşak bir caz müziği yayılıyordu. Ev son derece canlı bir kentin tam göbeğinde olmasına rağmen etraf şaşırtıcı derecede sakindi.

"Bütün garnitürleriyle birlikte *enchilada*'nız var," dedi Floriano elinde tepsisiyle yaklaşırken. "Birkaç yıl önce Meksika'ya gittim ve yemeklerine âşık oldum."

Ayağa kalktım ve tepsideki sıcak *enchilada*'lar ile avokado sosu, ekşi krema ve salsa kâselerini masaya koymasına vardım ederken her akşam böyle beslenip beslenmediğini merak ettim.

Masaya otururken, "Lütfen buyurun," dedi.

Aşçılık becerisinden etkilenerek yemeğimi iştahla yedim. Böyle basit bir yemeği bile aynı rahatlıkla hazırlayabileceğimden şüphe ettim. Aslında on üç yıl önce Cenevre'de köşke taşındığımdan bu yana yemek daveti bile vermemiştim.

Yemeği bitirdiğimizde bir sigara yaktı ve "Pekâlâ," dedi. "bugün bilmek istediğiniz her şeyi öğrenebilirsiniz mi?"

“Pek çok şey öğrendim ama ne yazık ki çözmek için Brezilya’ya kadar geldiğim şeyi öğrenemedim.”

“Annenizi kastediyorsunuz sanırım.”

“Evet, Yara bunun kendisinin anlatabileceği bir hikâye olmadığını söyledi.”

“Evet. Özellikle de anneniz hayattaysa,” diye kabul etti Floriano.

“Bunu Yara’ya sorduğumda bilmediğini söyledi. Sanırım ona inanıyorum.”

“Peki.” Floriano beni ilgiyle süzdü. “Bundan sonra ne yapacaksınız?”

“Emin değilim. Nüfus kayıtlarında Cristina’nın ölümüyle ilgili hiçbir şey bulamadığınızı söylediğinizi hatırlıyorum.”

“Evet, bulamadım ama bildiğimiz kadarıyla Brezilya’dan ayrılmış. Maia, bugün Yara’nın anlattıklarını bana da anlatmak sizin için çok zor olur mu? İtiraf ediyorum, bu noktaya kadar geldikten sonra öğrenmek için can atıyorum.”

“Eğer tehdit ettiğiniz gibi romanlarınızdan birinde kullanmayacaksanız...” dedim yarı şakacı bir tavrıyla.

“Ben kurgu romanlar yazıyorum, Maia. Bu gerçek bir hikâye. Bu konuda size söz veriyorum.”

Sonraki yarım saat boyunca, Yara’nın anlattıklarından hatırlayabildiğim kadarını Floriano’ya özetledim. Sonra çantama uzandım ve giderken bana verdiği dört zarfı çıkardım.

“Bunları henüz açmadım. Belki de ben de Loen’in elinden mektubu aldığı sırada kendini gergin hisseden Gustavo gibi gerginimdir,” diye itiraf ederek zarfları Floriano’ya uzattım. “Yara bunların, Izabela’nın *fazenda*’da annesine baktığı dönemde Laurent tarafından gönderilmiş mektuplar olduğunu söyledi. Önce sizin okumanızı istiyorum.”

Floriano –tarihsel bir bilmecenin somut kanıtlarından birini bulduğunda da öyle olacağını tahmin ettiğim gibi– gözleri parlayarak, “Memnuniyetle,” dedi.

İlk zarftan sararmaya başlamış kâğıdı çıkarıp okurken onu izledim. Bir süre sonra okuduklarından etkilenmiş bir halde bana baktı.

“Evet, Mösyö Laurent Brouilly büyük bir heykeltıraş olabilir ama bu mektuba bakılırsa kelimelerle de arası çok iyiymiş.” Başını yana eğdi. “Neden Fransızca yazılan her şey şiirsel görünüyor acaba? Alın.” Mektubu bana uzattı. “Ben öğrencilikten kalma dil becerimle ikincisiyle uğraşırken siz de bunu okuyun.”

Birkaç dakika sonra, “*Meu Deus*,” dedi, “bu mektuplar benim alaycı gözlerimi yaşlarla dolduracak.” Benim düşüncelerimi yansıtmıştı.

“Biliyorum. Bel ile Laurent’ın aşkını Yara’dan dinlemiş olmama rağmen gerçek kelimeleri okuyunca her şey âdeta yeniden canlanıyor,” diye fısıldadım ve kendime bir kadeh daha şarap alırken, “Hikâyesi bir trajediyle sonlanmış olsa bile bazı yönlerden Bel’i kıskanıyorum.” diye itiraf ettim.

Floriano her zamanki açık sözlülüğüyle, “Hiç âşık oldunuz mu?” diye sordu.

“Evet, bir kez. Sanırım size bahsetmiştim,” dedim aceleyle. “Yürümediğini de söylemiştim.”

“Ah, evet. Belli ki bu deneyim sizi hayatınız boyunca unutmaya çağınız şekilde yaralamış.”

“Bundan daha karmaşık bir şeydi,” diye karşı çıktım kendimi savunurcasına.

“Bu durumlar hep öyledir. Bel ile Laurent’a bakm. Bu mektupları okuyunca onları sadece birbirine âşık olmuş genç bir erkek ve kadın olarak düşünebilirsiniz.”

Floriano’nun bir sigaraya daha uzanışını izlerken, “Şey, benim ilk aşkım da öyle başladı ama öyle sona ermedi,” diyerek omuz silktim. “Ben de bir tane alabilir miyim?”

Floriano paketi bana uzatarak, “Elbette, lütfen buyurun,” dedi.

Bir sigara yaktım, dumanı içime çektim ve ona gülümsedim. “Üniversiteden beri içmemiştim.”

Floriano, “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Valentina sigarayı bırakmam için beni sürekli ikna etmeye çalışıyor. Belki bir gün

bırakırım,” diyerek sigarasından derin bir nefes çekti. “Peki, kalbinizi kıran şu aşk... Neler olduğunu bana anlatmak ister misiniz?”

Bu konuda on dört yıl sessiz kaldıktan, hatta bu konuyu açmamak için ne gerekiyorsa yaptıktan sonra Rio’da çok az tanıdığım bir adamın terasında neredeyse her şeyi anlatmaya hazır halde olmama şaşırdım.

Floriano gözlerimdeki korkuyu fark ederek, “Elbette anlatmak zorunda değilsiniz,” dedi.

Ama bu akşam buraya geliş nedenimin bu olduğunu içgüdüsel olarak biliyordum.

Son birkaç gündür dinlemekte olduğum bu hikâye Salt Baba’nın ölümüyle de birleşince bir zamanlar yapmış olduğum şeyin acısını ve suçluluğunu yeniden ortaya çıkarmıştı. Floriano’nun yaşam koşullarının kendi hüznü, ıssız hayatıma pek de hoş olmayan bir ayna tutmuş olması da işin cabasıydı.

Cesaretimi kaybetmemek için, “Anlatacağım,” deyiverdim. “Üniversitedeyken biriyle karşılaştım. Benden birkaç yaş büyüktü ve onunla ikinci sınıfın son tatilinde tanışmıştım. O son sınıftaydı ve okulu bitirmek üzereydi. Ona âşık oldum, çok dikkatsiz ve aptaldım. O yaz eve döndüğümde hamile olduğumu anladım. Ama bu konuda bir şeyler yapmak için artık çok geçti. Bu yüzden...” Hikâyeyi gözlerimden yaşlar boşanmadan bitirmem gerektiğini bilerek iç çektim. “Marina, yani kardeşlerimi ve beni büyüten, size bahsettiğim kadın uzaklara gidip çocuğu doğurmam için durumu ayarlamama yardımcı oldu. Sonra...” Cümlemi tamamlayabilmek için cesaretimin her damlasını toplayarak duraksadım. “Doğduğunda da onu hemen evlatlık verdim.”

Şarabımdan büyük bir yudum aldım ve avuçlarımı gözlerime bastırarak gözyaşlarımın fışkırmasını engellemeye çalıştım.

Floriano yumuşak bir sesle, “Maia, sorun değil, istersen ağlayabilirsin. Seni anlıyorum,” dedi.

“Sadece... daha önce bunu kimseye anlatmamıştım,” diye itiraf ettim, kalbimin göğsümde küt küt attığını hissediyordum. “Ve çok utanıyorum... çok utanıyorum...”

Durdurmak için elimden geleni yaptığım halde gözyaşlarım süzölmeye başladı. Floriano gelip kanepede yanıma oturdu ve beni kollarına aldı. Ben daha güçlü olup ne pahasına olursa olsun çocuğumu vermemem gerektiğine, onu doğduktan birkaç dakika sonra benden aldıkları o korkunç anı düşünmediğim tek bir günümün bile geçmediğine dair bir şeyler mırıldanırken saçlarımı okşadı.

“Yüzünü bile görmeme izin vermediler...” dedim inlercesine. “Böylesinin daha iyi olacağını söylediler.”

İçine düştüğüm keder beni patlayan bir balonun havasının boşalması gibi terk edene ve bütün vücudum tükenmişçesine çökene kadar Floriano hiçbir şefkat gösterisinde bulunmadı, beylik sözler sarf etmedi. Sessizce göğsüne yaslanmış halde dururken bu korkunç sırrımı ona nasıl anlattığımı düşünüyordum.

Floriano bir süre konuşmadı.

Sonunda ümitsizlik içinde, “Çok mu şaşırdın?” diye sordum.

“Hayır, tabii ki şaşırmadım. Neden şaşırayım ki?”

“Neden şaşırmayasın ki?”

“Çünkü,” diyerek hüznle iç çekti, “o zamanlar içinde bulunduğun koşullarda doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmışsın. Suç işlememişsin.”

“Belki katiller de doğru olanı yaptıklarını düşünüyorlardır,” diye itiraz ettim.

“Maia, çok gençtin ve korkmuştun. Sanırım bebeğin babası da evlenmek ya da sadece destek olmak için bile olsa ortalarda yoktu...”

O tatilin sonunda Zed’le yaptığını son konuşmayı hatırlayıp ürperek, “Ah, Tanrım, hayır,” dedim. “Ona göre bizimkisi kısa süreli bir eğlenceden başka bir şey değildi. Üniversiteyi bitirmişti ve hayata atılmak üzereydi. Arada mesafelerin olduğu ilişkilerin yürüyeceğine inanmadığını, benimle çok güzel günler yaşadığını ama burada birtirmenin en iyisi olduğunu söyledi. Hâlâ arkadaş kalabileceğimiz bir noktada...” diye ekledim acı bir gülümsemeyle.

“Ve hamile olduğunu ona hiç söylemedin...”

“Eve döndüğümde Marina bana şöyle bir bakıp beni hemen doktora götürüne kadar hamile olduğumun tam olarak farkında değildim. O zamana kadar da bir önlem alabilmek için çok geç olmuştu. Çok saftım, çok aptaldım,” dedim kendi kendimi azarlarcasına. “Benden istediği her şeyi yapmaya hazır olacak kadar çok âşıktım...”

“Bu isteğin de senden aldığı zevkin tadını prezervatifle kaçırmamak olduğunu sanıyorum...”

“Evet.” Başımı göğsüne yaslayarak utancımı gizledim. “Ama daha dikkatli korunmalıydım. Ne de olsa çocuk değildim. Sanırım sadece böyle bir şeyin başıma gelebileceğine inanmıyordum.”

“Pek çok deneyimsiz genç kadın böyle düşünür, Maia. Özellikle de ilk aşk sarhoşluğuna kapılmışken. Bu durumu babana anlattın mı?” diye sordu. “Birbirinize çok yakın olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Öyleydik ama o açıdan değil. Bunu açıklamak çok zor. Ben onun küçük kızıyım – ilk kızı. Benim için büyük umutları vardı. Sorbonne’da çok başarılıyım ve bölümü birincilikle bitirmem bekleniyordu. Doğrusu ona ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi açıklamaktansa ölmeyi tercih ederdim.”

“Peki ya Marina? Babana anlatman için seni ikna etmeye çalışmadı mı?”

“Evet, denedi ama ona bir şey söylememeye çok kararlıyım. Öğrenirse kırılacağını biliyordum.”

“Böylece onunki yerine kendi kalbini kırdın,” diye karşılık verdi Floriano.

“O an için en iyi seçenektir.”

“Anlıyorum.”

Kanepede bir süre sessizce oturduk ve ben karanlıkta mumun titrek ışığına bakarak vermiş olduğum kararın acısını tekrar yaşadım.

Floriano ansızın, “Belli bir noktada babanın da altı kız çocuk evlat edindiği aklına gelmiş olmalı,” dedi. “Yaşadığın durumu belki de herkesten iyi anlardı...”

Omuzlarım tekrar umutsuzlukla çökerken, “Bu o zamanlar aklıma gelmedi ama öldüğünden beri sürekli bunu düşünüyorum. Yine de onun benim için ne ifade ettiğini açıklayamıyorum. Ona âdeta tapıyordum ve beni takdir etmesini istiyordum.”

“Yardım etmesinden de çok...” diye açıklık getirdi Floriano.

“Bu onun hatası değildi, benim hatamdı,” dedim gerçeği acımasızca dile getirerek. “Ona güvenmedim, bana olan sevgisine güvenmedim. Ama şimdi eminim ki eğer söylemiş olsaydım yanımda olurdu...” Gözlerime yeniden yaşlar dolarken sesim giderek zayıfladı ve fısıltıya dönüştü. “Aynı koşullarda olan sana ve Valentina’ya bakıyorum ve biraz daha güçlü olmaya cesaretim olsaydı hayatımın nasıl olabileceğini görüyorum, her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşünüyorum...”

“Hepimiz pişman olacağımız şeyler yaparız, Maia,” dedi Floriano hüznle. “Ben de çok hasta olduğumu içgüdüsel olarak hissetmeme rağmen karımı eve götürmemi söyleyen doktorlara karşı daha kararlı davranabilmiş olmayı dilerdim. Eğer bunu yapsaydım kızımın hâlâ bir annesi, benim de bir karım olurdu. Ama kendimizi suçlamak bizi nereye götürebilir ki?” İç çekti. “Hiçbir yere.”

“Ama yoksulluk ya da savaş gibi gerekçelerden değil, tamamen bencilce nedenlerle çocuğumdan vazgeçmek, suçların en büyüğü,” dedim.

“Hepimiz kendi hatamızın en kötüsü olduğumu düşünürüz çünkü onu *biz* yapmışızdır. Hepimiz davranışlarımızın suçluluğuyla yaşıyoruz, Maia. Özellikle de senin kadar uzun bir süre içimizde tuttuğumuzda... Şu anda senin için sadece üzülüyorum, seni kınamıyorum. Eminim hikâyeni duyan herkes aynı şeyleri hisseder. Kendini suçlayan sadece sensin. Bunu göremiyor musun?”

“Sanırım öyle. Ama bu konuda ne yapabilirim ki?”

“Kendini affet. Bu kadar basit. Bunu yapana kadar hayatına devam edemezsin. Biliyorum. Bunu ben de yaşadım.”

“Her gün oğlumun nerede olabileceğini, mutlu olup olmadığını, verildiği ailenin onu sevip sevmediğini düşünüyorum. Bazen rüyalarımda beni çağırdığını duyuyorum ama onu asla bulamıyorum...”

“Anlıyorum. Ama unutma, sen de evlat edinilmiştin, *queridu*. Bu yüzden acı çektiğini düşünüyor musun?” diye sordu Floriano.

“Hayır, çünkü başka bir hayat bilmiyordum.”

“Kesinlikle. Şu anda kendi soruna kendin yanıt verdin. Bana daha önce sevildiği sürece bir çocuğu kimin büyüttüğünün önemli olmadığını düşündüğünü söylemiştin. Her neredeyse bu durum oğlun için de aynı. Bahse girerim bütün bunlardan dolayı acı çeken tek kişi sensin. Şimdi bir viskinin bana iyi geleceğini düşünüyorum.” Kollarını omuzlarımdan çekip şişeyi almak için rafa doğru gitti. Bir kadehe az miktarda viski koyarken, “Biraz ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.” Terasın kenarına gidip bir sigara yaktıktan sonra orada durup karanlığı seyredişini izledim. Bir süre sonra kendimi zayıf ve güvensiz hissederek ben de onun yanına gittim.

“Farkındasındır herhalde,” dedi bir süre sonra. “Kendi ailenin geçmişi hakkında öğrendiklerin, oğlunu daha da çok düşünmene neden oldu.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Salt Baba evlat edindiği bütün kızlarına arzu ettikleri takdirde köklerini keşfetme imkânı verdi. Sanırım benim çocuğumun da kendininkini keşfetme hakkı olmalı.”

“En azından isterse bunu seçebilme hakkı...” diye düzeltti beni Floriano. “Babana geçmişin hakkında sorular sormadığını kendin söylemiştin. Üstelik sana evlat edinildiğin en başından söylenmişti. Belki de senin oğluna bu bilgi verilmemiştir. Bundan habersiz olması mümkün.”

“Sadece güvende ve... mutlu olduğundan emin olabilmek için onu bir kez olsun görmek isterdim.”

“Tabii ki istersin. Ama belki de önce onu düşünüp bunun onun için en iyisi olmadığını farkına varmalısın,” dedi Floriano yumuşak bir tavırla. “Bu arada saat gecenin biri oldu ve aşağıdaki küçük Senhorita için yarın erkenden kalkmam gerekiyor.”

“Elbette,” dedim ve hemen terasın diğer tarafına gidip masanın altından çantamı aldım. “Ben artık gideyim.”

“Aslında sana burada kalmanı önerecektim. Bu gece yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum.”

Önerisi karşısında panikleyip kapıya doğru yürürken, “Ben iyiyim,” dedim.

“Bekle...” Floriano yanıma gelirken gülüyordu. “Sana yanımda kalmanı söylemedim. Petra’nın odasında kalabileceğini söylemek istedim. Ailesini görmek için bir haftalığına Salvador’a gitti. Lütfen burada kal. Yoksa seni merak edeceğim.”

Kendimi tartışamayacak kadar yorgun hissederek, “Pekálá,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Floriano mumları üfleyerek söndürdü ve bilgisayarını kapattı. Sonra birlikte alt kata indik ve bana Petra’nın odasını işaret etti.

“O gittikten sonra çarşafı değiştirip ortalığı süpürdüğüm için odanın her zamankinden farklı olarak gayet iyi durumda olduğunu bilmek seni memnun edebilir. Banyo koridorun sağında. Önce hanımlar. İyi geceler, Maia.” Yanıma geldi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “İyi uykular.”

Bana el sallayarak üst kata doğru gözden kayboldu, ben de banyoya geçtim. Beş dakika sonra Petra’nın odasına girdiğimde çalışma masasının üzerindeki raflarda duran biyoloji konulu ders kitaplarına baktım. Şifonyerin üzerine yayılmış makyaj malzemelerini ve bir sandalyeye rastgele atılmış bir kot pantolonu gördüm. Üzerimdekileri çıkarıp dar yatağa girdiğimde bir zamanlar önünde tertemiz bir hayatın uzandığı tasasız bir öğrenci olduğum zamanları hatırladım. Üzerine bir resim yapmam için beni, yani sanatçıyı bekleyen el değmemiş bir tuval gibi... Ta ki hamile olduğumu anlayana dek...

Ve bunu düşünerek uykuya daldım.

Bir kapının açılma sesi ve odada yalnız olmadığım hissiyle uyandım. Gözlerimi açtım ve Valentina'nın yatağımın ayak ucunda durup bana baktığını gördüm.

"Saat on oldu. Babamla birlikte kahvaltı için kek yaptık. Kalkıp yememize yardımcı olur musunuz?"

Muhtemelen çok derin uyumuş olduğum için hâlâ kendime gelmeye çalışarak, "Evet," dedim. Valentina başını memnuniyetle sallayarak odadan çıkınca yataktan kalktım ve çabucak giyindim. Dar koridorda yürürken burnuma bana Claudia'nın Atlantis'teki mutfağını hatırlatan nefis bir kek kokusu doldu. Valentina'nın cıvıltısını takip ederek merdivenlerden terasa çıktığımda baba ile kızın oturup masanın ortasında duran halka şeklindeki keki keyifle yemeye başlamış olduklarını gördüm.

Floriano ağzındaki kırıntıları silerek oturmam için ahşap sandalyeyi çekerken, "Günaydın, Maia. İyi uyudun mu?" diye sordu.

O benim için bir dilim kek kesip üzerine tereyağı sürerken, "Hem de çok iyi," dedim ve gülümsedim.

"Kahve?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Hâlâ sıcak olan keki ısırdım. "Hep böyle şeyler mi yiyorsunuz, Valentina? Evde her gün yediğim tahıl gevreklerine ve tostlara fena halde fark atıyor."

Valentina, "Hayır," diyerek iç çekti. "Sadece bugün. Babamın size gösteriş yaptığını düşünüyorum." Kayıtsız bir tavırla omuz silkti.

Floriano kızının sözleri üzerine şaşırmış gibi baktı ama yanaklarının hafifçe kızardığı da gözümden kaçmadı. “Evet, biz de Valentina’yla senin biraz eğlenmeye ihtiyacın olduğunu konuşuyorduk.”

“Evet, Maia,” diye araya girdi Valentina. “Eğer benim *Papai*’m de cennete gitseydi çok üzülürdüm ve neşelenmeye ihtiyacım olurdu.”

“Bu yüzden birlikte bir program yaptık,” dedi Floriano.

Valentina, “Hayır, *Papai*, sen yaptın,” dedi ve bana bakarak kaşlarını çattı. “Ben sizin önce lunaparka, sonra da bir Disney filmine gitmenizi önerdim ama *Papai* kabul etmedi. O yüzden bunların yerine sıkıcı şeyler yapacaksınız.” Küçük avuçlarını yukarı kaldırdı ve tekrar iç çekti. “Beni suçlamayın.”

“Belki de ikisinden de biraz yapabiliriz.” diyerek gönlünü almaya çalıştım. “Disney filmlerini ben de severim.”

“Ama ben zaten sizinle gelmeyeceğim çünkü *Papai* yarın kitabı için Paris’e gidiyor ve gitmeden önce yapması gereken işleri varmış. Bu yüzden ben *avó*⁴⁴ ve *vovó*⁴⁵ ile kalacağım.”

Floriano’ya şaşkınlık içinde ve bu haberle içime aniden saçma sapan bir korku saplandığını hissederek, “Paris’e mi gidiyorsun?” diye sordum.

“Evet, birkaç hafta önce sana gönderdiğim e-postayı hatırlıyor musun? Unutma, sen de davetlisin,” diyerek gülümsedi.

“Ah, evet. Tabii,” dedim mesajı hatırlayarak.

Valentina, “Ben davetli değilim.” diyerek dudaklarını büktü. “*Papai* ona ayak bağı olacağımı düşünüyor.”

“Hayır, *querida*, çok sıkılacağımı düşünüyorum. Buradaki kitap okuma ve imzalama toplantılarına geldiğinde ne kadar sıkıldığını hatırlasana. Oraya gittiğimiz anda beni kolumdan çekistirip ne zaman eve gideceğimizi soruyorsun.”

“Ama onlar *buradaydı*, Paris’te değil. Paris’e gitmeyi çok isterdim.” dedi Valentina özlemle.

44 (Port.) Büyükhabe. (ç. n.)

45 (Port.) Büyükanne. (ç. n.)

Floriano eğilip kızını koyu renkli, parlak saçlarından öperek, “Ben de bir gün,” dedi, “seni oraya götüreceğime söz veriyorum, tamam mı? Büyükannenler her an gelebilir. Valizini topladın mı?”

“Evet, *Papai*,” dedi Valentina uysalca.

“Maia, ben kahvaltı masasını toplarken Valentina’yla gidip ona iki hafta yetecek kadar kıyafet ve bir diş fırçası alıp almadığını kontrol edebilir misin?” diye rica etti Floriano. “Valiz hazırlama konusunda biraz... rahat davranabiliyor.”

“Elbette,” dedim ve alt kata inen Valentina’ya izledim. Onun küçük odasına girdik. Odada her şey pembeydi – duvarlar, yatak örtüsü ve hatta yatağın altına dizili oyuncak ayılar. Valentina bana oturmamı işaret ederek kontrol etmem için valizini yatağın üzerine koydu. Bu klişe davranışın aynı zamanda rahatlatıcı olduğunu düşünerek gülümsedim. Pembe, küçük kızların genetik yapısının bir parçası gibiydi. O yaşlardayken benim de en sevdiğim renk pembeydi.

Valizin kapağını açarken Valentina, “İhtiyacım olabilecek her şeyi koyduğumdan emin olabilirsiniz,” diyerek kollarını savunmacı bir tavırla göğsünde kavuşturdu. Barbie bebeklerle, DVD’lerle, boyama kitaplarıyla ve keçeli kalemle dolu valize bir tişört, bir kot pantolon, birkaç tane de spor ayakkabı tıkıştırılmıştı.

“İç çamaşırına ihtiyacın olmayacağını mı düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ah, evet,” diyerek şifonyerine doğru gitti. “Onları unutmuşum.”

Valentina’nın bu sabah giyinirken yere fırlatıp attığı belli olan pijamalarına uzanarak, “Bir de belki bu pijamalara?” diye önerdim. “Biraz daha giysiye de ihtiyacın olmaz mı?”

On dakika sonra zil sesi ve Floriano’nun alt kata indiğini gösteren ayak sesleri duyuldu.

“Geldiler, umarım hazırsmdır, Valentina,” diye seslendi koridordan.

Valentina bana göstermekte olduğu boyama kitaplarından başını kaldırıp, “Gitmek istemiyorum,” dedi.

İçgüdüsel olarak küçük omuzlarına kolumu koydum. “Çok eğleneceğinden eminim. Bahse girerim büyükannenler seni çok şımartıyorlardır.”

“Öyle ama *Papai*’yi özleyeceğim.”

“Tabii ki özleyeceksin. Ben de babamın bir yerlere gitmesinden nefret ederdim. Ama giderdi, hem de çok giderdi...”

“Ama size arkadaşlık edecek bir sürü kardeşiniz varmış. Benim kimsem yok.” Valentina bir teslimiyet iç çekişiyle ayağa kalktı ve ben valizini kapatıp fermuarını çektim.

Valizi yatağın üzerinden alıp sapını çekerek kapıya doğru götürürken beni izliyordu. “İşte, sanırım gitmeye hazırsın.”

“Eve döndüğümde sizi göreceğim miyim, Maia?” diye sordu hüzünle. “Sen Petra’dan çok daha iyisin. O bütün zamanını telefonda erkek arkadaşıyla konuşarak geçiriyor.”

“Umarım, *querida*, gerçekten umarım... Şimdi,” dedim onu öperek, “git ve güzel vakit geçir.”

“Deneyeceğim.” Valentina valizini sapından tuttu ve açık kapıdan geçirdi. “*Papai* sizden gerçekten hoşlanıyor, biliyorsunuz.”

“Öyle mi?” dedim gülümseyerek.

“Evet, bana kendisi söyledi. Hoşça kalm, Maia.”

Yatak odasından çıkışını izlerken hareketlerinin nasıl da modern zaman sığınmacılarını andırdığını düşündüm. Baba ile kızı arasındaki vedalaşmaya burnumu sokmamak ve Floriano’yu ölmüş karısının anne ve babası önünde utandırmamak için ellerim kucagımda, yatağın üzerinde öylece oturdum. İkisi için de işlerin ne kadar zor olduğunu ve hayatını kızı ve işi arasında dengeleyerek yürüttüğü için Floriano’yu ne kadar takdir ettiğimi tekrar düşündüm. Valentina’nın babasının benden hoşlandığını söylemesi de içimde hafif bir memnuniyetten daha fazlasını uyandırmıştı. Ben de ondan gerçekten ne kadar hoşlandığımı düşündüm.

Birkaç dakika sonra Floriano kapıyı tıklattı ve kafasını içeri uzattı.

“Gittiler, artık çıkabilirsin. Valentina’yla birlikte aşağı geleceğini ve Giovane ile Livia’yla tanışacağını düşünmüştüm ama görünmedin. Neyse,” diye devam etti elimden tutup beni ayağa kaldırarak. “Sana kahvaltıda da söylediğim gibi sanırım biraz eğlenme vaktin geldi. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilecek misin?”

“Tabii ki hatırlarım!” dedim kendimi savunurcasına.

“Güzel. O halde seni götüreceğim yere giderken yolda bana en son ne zaman eğlendiğini anlatabilirsin.”

Onun arkasından yatak odasından çıkarken sinirli bir tavırla, “Floriano, lütfen bana patronluk taslama!” dedim. Koridorda öylesine ani bir şekilde durdu ki az kalsın ona çarpıyordum.

“Maia, lütfen rahatla, sadece takılıyorum. Kendime çok odaklanma eğiliminde olmama rağmen ben bile kendimi fazla ciddiye almamam gerektiğini biliyorum. Fazla uzun süre yalnız kalmışsın, bu kadar basit. En azından beni sürekli kendimden çekip alan bir kızım var,” diye açıkladı. “Sadece bugün için kederlerinden sıyrılmanı ve *yaşamayı* istiyorum. Tamam mı?”

Kendimi garip ve rahatsız hissederek başımı eğdim. Başka bir insanın bana hatalarım hakkında öğüt verecek kadar yakınlaşmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olduğunu fark etmiştim.

“Sana sadece *benim* Rio’mu göstermek istiyorum. İnan bana, senin kadar benim de bir molaya ihtiyacım var,” dedi Floriano evin kapısını açıp beni dışarı çıkarırken.

“Peki,” dedim.

“Güzel,” diyerek merdivenlerden aşağı inmeye başladı ve apartman kapısına geldik. Girmem için bana kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

“Evet.”

Beni binadan çıkardı ve Ipanema sokaklarından yürüyerek geçip şimdiden bira içen bölge sakinleriyle dolu bir kafeye götürdü.

Birbirlerini tanıdıkları belli olan bir barmene selam verdikten sonra ikimiz için birer *caipirinha* sipariş ederken ona hayretle baktım.

“Saat daha sabahın on bir buçuğu!” dedim içkime uzanırken.

“Biliyorum. İnanılmaz pervasız ve arsız oluyoruz,” dedi başını ciddiyetle sallayarak. Sonra kadehini benimkiyle tokuşturdu. “Şimdi içkini tek dikişte yuvarla.”

Söylediğini yaptım ve asitli ama aşırı derecede tatlı alkol boğazımdan aşağıya, oradan da mideme inerken içeride bunu emecek bir kek olduğu için şükrettim. Floriano içkilerin parasını ödedi ve beni bar sandalyesinden kaldırdı. “Tamam, gidiyoruz.” Sokağa çıkınca bir taksi çevirdi ve bindik.

“Nereye gidiyoruz?”

“Seni bir arkadaşım ile tanıştırmaya götürüyorum,” dedi gizemli bir tavırla. “Rio’dan ayrılmadan önce görmem gereken bir şey var.”

Taksi bizi şehrin dışına çıkardı ve yirmi dakika sonra bir *favela* girişi olduğunu fark ettiğim bir yerde indik. “Endişelenme,” dedi taksiye parasını öderken, “uyuşturucu baronları tarafından vurulma ya da kokain satıcılarıyla uğraşma tehlikesi yok.” Kolunu omuzuma attı ve köy gibi bir yere giden basamaklardan çıkmaya başladık. “Arkadaşım Ramon’un da en az bizim kadar medeni biri olduğu konusunda seni temin ederim.”

Tepeye ulaşır *favela*’ya girerken uzaklardan belli belirsiz surdo davulu sesleri duymaya başlamıştım bile. Sokaklar o kadar dardı ki kollarımı açtığımda iki taraftaki gecekonduların tuğla duvarlarına dokunabiliyordum. Yerler karanlıktı ve başımı kaldırdığımda giriş hizasındaki evlerin üzerinde farklı biçimlerde karmakarışık yapılar gördüm.

Floriano bakışlarımı takip etti ve başını salladı. Dolambaçlı yollarda ilerlerken, “Sokak hizasındaki evlerin sahipleri evlerinin damını başka ailelere satar, onlar da üstüne evlerini yaparlar,” diye açıkladı.

Sıcağa dayanıklı olmakla övünmeme rağmen fena halde terlediğimi ve bu klostrofobik, havasız atmosferde başımın döndüğünü hissettim. Floriano bunu hemen fark etti ve dar sokakların birinin sonunda durup karanlık bir kapı aralığına dalıverdi. Onun arkasından içeri girdiğimde yalnızca beton duvarlara monte edilmiş birkaç rafta

konserve ürünler, köşede de bir buzdolabı olmasa da yağmen buranın bir çeşit dükkân olduğunun farkına vardım. Satın aldığımız bir şişe suyu kana kana içtikten sonra basamaklardan çıkmaya devam ettik ve sonunda mavinin canlı bir tonuna boyanmış bir kapının önüne geldik. Floriano kapıyı çaldı ve esmer bir adam kapıyı hemen açtı. İki adamın birbirleriyle sırta vurmalarla, kol yumruklamalarla gülüşüp şakalaşarak kucaklaşmalarını izledim ve eve girdik. Küçük odanın bir köşesinde bir bilgisayar ve büyük ekran bir televizyon olduğunu görmek beni şaşırttı. Odada az eşya vardı ama içerisi tertemizdi.

“Maia, bu Ramon. Doğduğu günden beri *favela*’da oturur ama şimdi hükümet için çalışıyor...” Floriano doğru kelimeyi bulmak için arkadaşına baktı. “Barıştırmacı olarak.”

Adam başını arkaya atıp bir kahkaha patlatırken beyaz dişleri parladı. “Dostum,” dedi derin ve tok bir sesle, “sen kesinlikle bir romancısın.” Sonra elini bana doğru uzatarak, “Senhorita,” diye devam etti, “sizinle tanışmak bir zevk.”

Bunu izleyen iki saat boyunca *favela*’da dolaştık. Girişimci bir *favela* sakininin küçük bir alanda kurduğu yıkık dökük kafede yemek yiyip bira içerken *favela* hayatı hakkında çok şey öğrendim.

“Elbette Rio’daki her *favela*’nın sokaklarında hâlâ suç ve yoksulluk var,” diye açıkladı Ramon. “Benim bile özellikle geceleri yaklaştırmaya bile cesaret edemeyeceğim bazı yerler var. Ama olması gerektiğinden çok daha yavaş da olsa durumun düzeliyor olduğuna inanmamız gerekiyor. Eğitim ve özsaygının gelişmesiyle birlikte torunlarımın benden daha iyi bir yerde doğacağını umut ediyorum.”

Boğucu sıcakta pişerken, “Siz nasıl tanıştınız?” diye sordum.

“Ramon benim üniversitemde burs kazandı,” diye açıkladı Floriano. “Sosyal bilimler okuyordu ama tarihe de burnunu soktu. Benden çok daha zekidir. Ona hayatını yazmasını söyleyip duruyorum.”

“Brezilya’da öyle bir şeyi kimsenin yayınlamayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun,” dedi Ramon birdenbire ciddileşerek. “Ama belki

bir gün yaşlandığımda ve politik durumlar değişirse olabilir. Şimdi sizi en sevdiğim projeyi görmeye götüreceğim.”

Dar sokaklar labirentinde Ramon’la beraber yürürken Floriano bana yavaşça Ramon’un annesinin, şimdilerde çifte cinayet suçundan müebbet hapis cezasına çarptırılmış olan uyuşturucu baronu babası tarafından fuhuşa zorlandığını anlattı.

“Ramon’un altı küçük kardeşi vardı ve annesi aşırı doz eroinden öldükten sonra onları tek başına büyüttü. Harika bir adamdır. İnsanı, insanoglunun doğasından umutlu hale getirecek cinsten biridir,” diyerek düşüncelere daldı. “Buradaki çocukların bir nebze olsun daha iyi olanaklara kavuşmasını ve temel sağlık hizmetlerine ulaşabilmesini sağlamak için *favela* sakinlerini temsilen durmaksızın lobicilik faaliyetleri yürütür. Hayatını *favela*’lara adamıştır.” Floriano eğri büğrü merdivenlerden inmeme yardımcı olmak için koluma girdi.

Merdivenlerden inerken aşağıda bir yerlerden gelen davul seslerinin giderek yükseldiğini, vücudumda bir nabız gibi titrediğini hissediyordum. Ramon’un sokaktaki daracık kapıların önlerinde duran insanlar tarafından saygı ve sevgiyle selamlanışını izleyerek merdivenlerin sonuna ulaştığımızda, bizi yüksek duvarlarla çevrili bir tahta kapıdan geçirirken ona olan hayranlığım katbekat artmıştı. Kendi korkunç yaşam koşullarını diğer insanlarınkini iyileştirmek için kullanarak hayatını nasıl düzlüğe çıkardığını düşündüm ve kendini buna adanmış, karakterinin gücüne saygı duydum.

Girdiğimiz avluda kıvrak bir ritim eşliğinde dans eden yirmi kadar çocuk gördüm. Birkaç tanesi Valentina’dan bile küçüktü. Ramon bizi göze çarpmadan duvar kenarından dolaştırarak binanın gölgelediği bir alana götürdü ve çocukları işaret ederek, “Karnavala hazırlanıyorlar,” diye fısıldadı. “Karnavalın *favela*’larda doğduğunu biliyor muydunuz?” Ardından oturup izlemem için bana çarpık bir plastik sandalye gösterdi.

Çocukların minik bedenleri davulların temposuyla içgüdüsel bir şekilde nabız gibi hareket ediyordu. Çoğu gözlerini kapatmış, kendini yalnızca müziğe bırakmış çocukların kendilerinden geçmiş hallerini izledim.

“*Samba no pé* dediğimiz bir dansı öğreniyorlar. Çocukken beni de kurtaran şey buydu,” dedi Ramon kulağıma. “Hayatları için dans ediyorlar.”

Daha sonra bu olayı bir şekilde ölümsüzleştirebilmeyi diledim ama belki de fotoğraflar, çocukların yüzlerindeki o kendinden geçmişlik ifadesini asla yakalayamayacaktı. Şahit olduğum şeyin hafızamda sonsuza dek kalacağını biliyordum.

Bir süre sonra Ramon gitme zamanının geldiğini işaret etti ve isteksizce ayağa kalktım. Çocuklara el salladık ve tahta kapıdan geçerek dışarı çıktık.

Floriano kolunu koruyucu bir tavırla omuzuma koyarak, “İyi misin?” diye sordu.

Duygusallaştığım için kısılan sesimle zorlanarak, “Evet,” dedim. “Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.”

Favela’dan çıktık ve bir taksi çevirdik. Şehre doğru giderken kalbim ve aklım hâlâ çocukların dansındaki o saf ve coşkulu kendini kaptırmışlıkla doluydu.

Floriano endişeli bir tavırla uzanıp elimi tutarak, “Her şey yolunda mı, Maia?” diye sordu.

“Evet,” dedim, “gerçekten iyiyim.”

“Samba seyretmek hoşuna gitti mi?”

“Bayıldım.”

“Güzel çünkü bu akşam biz de tam olarak bunu yapacağız.”

Dehşet içinde ona baktım. “Floriano, ben dans edemem!”

“Tabii ki edebilirsin, Maia. Herkes dans edebilir, özellikle de *carioca*’lar. Bu senin kanında var. Şimdi...” Taksiyi Ipanema’da, pazar tezgâhlarıyla dolu bir meydanda durdurdu. “Sana giyebileceğin uygun bir şeyler bulmamız lazım. Ah, bir çift de samba ayakkabısı.”

Floriano pazar tezgâhlarının üstlerine asılı elbiselere bakıp aralarından seçmem için bana uygun gördüklerini ayırırken ben arkasından kuzu gibi onu takip ettim.

“Senin tenine şeftali tonlarının çok yakışacağını düşünüyorum,” diyerek ipek yumuşaklığında bir kumaştan yapılmış, dar, anvelop bir elbise gösterdi.

Kaşlarını çattım. Fazla dekolteli olduğu için asla seçmeyeceğim tarzda bir elbiseydi.

“Haydi ama, Maia, bugün biraz yaşayacağına söz vermiştin! Şu anda annem gibi giyiniyorsun!”

Satıcıya elbisenin parasını kendisi ödemekte ısrar edince dümdüz bir sesle, “Teşekkürler,” dedim.

“Evet, şimdi de ayakkabılar,” diyerek bir kez daha elimden tuttu ve Ipanema sokaklarında zikzaklar çizerek ilerledik. Sonunda ayakkabı tamircisine benzeyen küçük bir dükkânın önünde durduk.

On dakika sonra bilekten bandı bir düğmeyle bağlanan, yumurta topuklu bir çift deri ayakkabıyla dışarı çıktık.

“İşte bunlar tam da Marina’nın giyeceği türden şeyler,” derken bir yandan da pahalı olduğunu bildiğim ayakkabıların parasını alması için Floriano’ya baskı yapıyordum. Ama almayı reddetti ve hemen ardından binbir çeşit dondurmanın sergilendiği bir dondurma tezgâhının önünde durdu.

“Hangisinden istiyorsun?” diye sordu. “Burası kesinlikle Rio’nun en iyi dondurmacısıdır.”

“Sen hangisinden alacaksan ondan olsun,” diye karşılık verdim. Külahları elimize aldıktan sonra ana yoldan karşıya geçip kumsala bakan bir banka oturarak erimeden dondurmalarımızı yedik.

Yapış yapış olan ağızlarımızı silerken, “Evet,” dedi Floriano. “Saat altıyı geçti, istersen sen otele gidip bu akşamki dans gösterin için hazırlan. Benim de eve gidip birkaç e-posta yazmanı ve yarınki Paris yolculuğum için hazırlanmanı lazım. Saat sekiz buçukta seni otelin lobisinden alırım.”

“Tamam,” dedim ve yanımdan uzaklaşırken ona el salladım. Sonra, “Bu güzel gün için çok teşekkür ederim,” diye seslendim ve oteli me gitmek için yolun karşısına geçtim.

O da gülümseyerek, "Gün henüz sona ermedi, Maia," diye seslendi.

Resepsiyondan odanın anahtarını isterken endişeli bir yüzle karşılaştım.

"Senhorita D'Aplieşe, sizi merak ettik. Dün gece otele dönmediniz."

"Evet, bir arkadaşımda kaldım."

"Anlıyorum. Size bir telefon gelmişti. Santral sizi bulamayınca arayan kişi bir mesaj bırakmak istedi. Acil olduğunu söyledi." Resepsiyon görevlisi bana bir zarf uzattı.

"Teşekkür ederim," diyerek zarfı aldım.

"Bir daha geceyi dışarıda geçirmeye karar verdiğinizde bize haber verebilir misiniz? Rio yabancılar için tehlikeli bir yer olabilir, efendim. Biraz daha gecikseydiniz *policia*'yı aramak zorunda kalacaktık."

Biraz utanarak, "Elbette," dedim ve asansöre doğru ilerlerken ben de. *Rio yabancılar için tehlikeli bir yer olabilir*, diye düşündüm. Ama benim gibi bir yerlisi için tamamen güvenliydi.

Odama geldiğimde kimin bana acil bir mesaj bırakmış olabileceğini merak ederek zarfı yırttım ve daktiloyla yazılmış kelimeleri okudum.

Sevgili Senhorita Maia, Senhora Beatriz sizinle görüşmek istediğini söyledi. Gün geçtikçe halsizleştiği için buraya mümkün olduğunca çabuk gelmeniz gerekiyor. Yarın sabah saat onda müsait olacaktır. Yara Canterino.

Bütün günü dışarıda geçirdikten, bilinmeyen geçmişimi ve belirsiz geleceğimi unutarak birkaç değerli saat yaşadktan sonra beynimin bu mektubun ne anlama geldiğini kavraması biraz zaman aldı. Duşa girip sıcak suyun bedenimden aşağı süzülüşünü hissederken yarının ne getireceğini bu gece değil, yarın düşünmeye karar verdim.

Korkunç görüneceğimi düşünerek Floriano'nun aldığı elbiseyi giydim ama ayakkabıları da giyip aynanın karşısına geçtiğimde sonuç beni şaşırttı. Elbisenin belde çapraz bir şekilde bağlanan üst kısmı, dolgun göğüslerimi ve ince belimi ortaya çıkarmıştı. Kalçalarımın aşağı yumuşak kıvrımlarla inen anvelop eteği, zarif topuklu ayakkabı-

larımın vurguladığı uzun bacaklarıma kışkırtıcı bir görünüm vermişti. Rio'da geçirdiğim günler tenime renk katmıştı ve saçlarımı kurutup tepemde topladıktan, biraz göz kalemi, rimel ve bir hevesle yanıma aldığım ama hiç kullanmadığım koyu kırmızı ruju sürdükten sonra kız kardeşlerimin beni tanımakta zorluk çekeceklerini düşünerek güldüm. Floriano'nun giyim tarzım karşısında yaptığı muzip yoruma biraz alınmıştım ama haksız olmadığının da farkındaydım. Giydiğim her şey kalabalık içinde göze çarpmamaya yardımcı olmak üzere tasarlanmış, gösterişsiz kıyafetlerdi. Ben yıllardır kendimi saklıyordum ama burada, Rio'da kadınların dış görünüşlerini ve dişiliklerini ön plana çıkarmaktan çekinmediklerini biliyordum.

Floriano'yla buluşmama yarım saat kala kız kardeşlerime e-posta yazarak harika zaman geçirdiğimi ve kendimi ne kadar iyi hissettiğimi anlattım. Mini bardan aldığım şarabı yudumlarken yazdığım her kelimenin gerçek olduğunu düşündüm. Omuzlarımdan müthiş bir yük kalkmış gibiydi ve bu akşam kendimi hava kadar hafif hissediyordum. Belki de Floriano'ya yaptığım itiraflar yüzündendi ama içindeki ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Bunda Floriano'nun da payı vardı...

Enerjisi, pozitifliği, sağduyusu, kızına karşı tutumu ve ev işlerini büyük bir beceriyle hallediyor olması, öğrenmem gereken hayat dersleriydi. Her şeyden öte benim için bir rol modeli olmuştu. Onun yanındayken kendi hayatım donuk, gri bir faks kâğıdı gibi görünüyordu. Yorumları bazen acı verse de bana yaşamadığımı, yalnızca hayatta kaldığımı fark ettirdiğini anlamıştım.

Bu şehir ve bu adam, arkasına gizlendiğim görünmez koruyucu kabuğu çatlatmıştı. Kendimi yumurtadan yeni çıkmış bir civciv gibi hissettiğimi düşünerek bu benzetmeye güldüm.

Evet, galiba ona biraz âşık olmuştum. Saatiime bakınca aşağı inme vaktimin geldiğini fark ettim ve Floriano'yu bir daha hiç göremeyecek olsam bile bana hayatımı geri vermiş olduğuna karar verdim. Bu gece yarınlarımdan korkmadan yeniden doğuşumu kutlayacaktım...

Lobiye indiğimde Floriano bana derin bir hayranlıkla bakarak, "Vay canına!" dedi. "Anka kuşu küllerinden doğmuş."

Mahcup olmak ve iltifatını geçiştirmeye çalışmak yerine ona içtenlikle gülümsedim.

"Elbise için teşekkürler. Sen haklıydın, bana yakıştı."

"Maia, nefes kesici görünüyorsun ve inan bana," dedi Floriano elimi tutarken, "tek yaptığım, saklamaya çok kararlı olduğun şeyi ortaya çıkarmaktı." Basamakların önünde durdu ve bana baktı. "Gidelim mi?"

"Evet."

Bir taksi çağırdık ve Floriano şoföre Lapa'ya gideceğimizi söyledikten sonra bana o bölgenin, bohem tiplerin takıldığı yerlerden biri olduğunu açıkladı.

Eski tuğla binaların bulunduğu Arnavut kaldırımlı sokakta tak-siden inerken, "Unutma, buralar yalnızken güvenli değildir," diyerek beni uyardı. "Ama bu akşam ben seni koruyacağım." Engebeli zeminde alışkın olmadığım yüksek topuklu ayakkabılarla dikkatlice yürürken ona tutundum. Kaldırımlara uzanan kafe masaları yemek yiyip içki içen insanlarla doluydu ama biz ana caddeden saptık. Sonunda Floriano beni merdivenle inilen bir bodrum katına götürdü.

"Burası Rio'nun en eski samba kulübüdür. Buraya turist gelmez, yalnızca şehirdeki en iyi samba müziğiyle dans etmek isteyen gerçek Rioların uğrak yeridir."

Garson kızlardan biri gülümseyerek onu yanaklarından öptü ve bizi deri koltukları yıpranmış köşe masalardan birine götürdü. Kız bize menüyü uzatırken Floriano şarabın içilebilecek gibi olmadığını söyleyerek iki bira rica etti.

Müziyenlerin gelip enstrümanlarını ayarlamaya başladıkları dans pistine göz atarken, "Lütfen Floriano, bu gece her şey benden," dedim.

"Teşekkür ederim." Zarif bir tavırla başını salladı. "Bu arada söylemek istediğin herhangi bir şey varsa önümüzdeki bir saat içinde söylemelisin. Ondan sonra ikimiz de tek kelime bile duyamayacağız."

Floriano'nun önerisiyle kulübün spesiyalini de sipariş ettikten sonra biralarımız geldi. Şişesini kaldırarak benimkine dokundurdu.

“Maia, seninle vakit geçirmek büyük bir zevkti. Yarın Paris'e gideceğim için erken bitmesine çok üzıldüm.”

“Ben de sana teşekkür etmek istiyorum. Bana çok iyi davrandın, Floriano, gerçekten.”

“O halde bir sonraki kitabımın çevirisini yapmayı kabul ediyor musun?”

“Bunu istemeseydin bana hakaret etmiş olurdun. Aklıma gelmişken...” O sırada masaya ikimiz için de bir çeşit fasulye yemeği getirilmişti. “Akşamüzeri otele döndüğümde Yara'dan bir mesaj geldiğini öğrendim. Anlaşılan Senhora Beatriz yarın sabah benimle görüşmek istiyormuş.” Bu sözleri elimden geldiğince kayıtsız bir tavırla söylemiştim.

Floriano iki lokma arasında, “Gerçekten mi?” dedi. “Peki, bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bana bugünün eğlence günü olduğunu söylemiştin.” dedim muzip bir tavırla. “Bu yüzden nasıl hissettiğimi hiç düşünmedim.”

“Güzel. Ama yanında olmayı istemekten alamıyorum kendimi. Hiç değilse...” Omuz silkti. “Hiç değilse şoförün olmayı istemekten... Son birkaç günde bayağı yol katettik ve seni gezdirmek çok hoşuma gitti. Senhora Beatriz'in söyleyeceklerini bana da anlatacağına söz verir misin?”

“Elbette, sana bir e-posta göndereceğim.”

Aniden çöken sessizliği önümüzdeki nefis güveçleri yiyerek doldurduk. Floriano garson kızdan birer bira daha rica etti ama ben bira yerine bir kadeh “içilmez” şarap tercih ettim. Sahnedeki grup, tepelerin duygulara hitap eden müziğini çalmaya başlamış, çiftlerden ikisi dans pistine çıkmıştı. Dans etmeye başladıklarında onlara odaklandım ve Floriano'yla aramızda âdeta asılı duran müthiş gerilimin özeti niteliğindeki dikkatli hareketlerini izledim.

Dans pisti dolmaya başladığında, “Pekâlâ, bana samba yapmayı öğretecek misin?” diyerek masanın üzerinden elimi ona uzattım. Başını salladı ve hiç konuşmadan kalkıp kalabalığa katıldık.

Bir kolunu belime dolayıp diğer eliyle parmaklarımı kavrarken kulağıma fısıldadı: “Sadece ritmi hisset, Maia, tek yapman gereken bu...”

Dediğini yaptım ve müziğin temposu bedenimde dolaşmaya, kalçam onunla uyumlu bir ritimle sallanmaya, ayaklarımız hareket etmeye başladı. Başlangıçta Floriano’yu ve dans eden diğer insanları izlemeye çalışırken adımlarım oldukça acemiceydi. Ama kısa süre sonra içgüdülerim ortaya çıktı ve rahatlayarak vücudumu Floriano’nunla birlikte ritme teslim ettim.

O gece birlikte ne kadar dans ettiğimizden emin değilim. Pist kalabalıklaştıkça hepimizin tek bir vücut gibi hareket eden ve sadece yaşıyor olduğumuz gerçeğini kutlayan homojen bir kütle haline geldiğini hissettim. Eminim dışarıdan bakan bir profesyonel, benim dansımı amatörce ve kusurlu bulurdu ama hayatımda ilk kez insanların ne düşündüğünü umursamadım. Floriano beni yönlendirdi, döndürdü, bana sarıldı. Ben de anın katıksız neşesiyle kahkahalar atmaya başladım.

Sonunda ikimiz de terden sıırılsıklam olmuştuk. Floriano beni pistten indirdi, masamızdaki su şişesini kaptı ve biraz temiz hava almak için sokağa çıktık. Hemen bir sigara yaktı.

“*Meu Deus*, Maia! Bir acemiye göre inanılmazdın, sen gerçek bir *carioca*’sın.”

“Sayende bu gece öyle hissediyorum.” Sigarasını almak için elimi uzattım ve dumanı içime çekerken beni izlediğini hissettim.

“Şu anda ne kadar güzel görüldüğünü biliyor musun?” diye mırıldandı. “Büyük büyükannenden çok daha güzel... Bu gece senin içinde bir ışık yanıyor.”

“Evet,” dedim. “Ve bu senin sayende oldu, Floriano.”

“Maia, ben hiçbir şey yapmadım. Tekrar yaşamaya karar veren sensin.”

Beni aniden kollarına aldı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan öpmeye başladı. Ben de ona aynı tutkuyla karşılık verdim.

Nefes almak için ayrıldığımızda, "Lütfen," diye fısıldadı. "bu gece gel bana..."

Kulüpten çıktık ve dairesine girer girmez elbisemi omuzlarımdan sıyırdı. Hemen orada, o daracık holde kulaklarımda hâlâ tepelerin müziği uğuldarken benimle sevişti. Sonra kendimizi yatağa attık ve bu kez daha yavaş bir şekilde ama aynı tutkuyla seviştik. Daha sonra Floriano dirseğine yaslanarak yatakta doğruldu ve artık aşına olduğum o delici bakışlarıyla bana uzun uzun baktı. "Ne kadar değiştin... Seninle ilk tanıştığımda ben de her erkek gibi güzelliğinin farkına varmıştım ama çok kapalıydın, çok gergindin. Bir de şu haline bak..." Boynumun altındaki çukuru öptü ve göğüslerimi okşamaya başladı. "Muhteşem görünüyorsun... Paris'e gideceğim günü aylarca bekledim ama bu gece, gitmem saatler kalmışken tek istediğim burada seninle kalmak. Maia, sana tapıyorum." Birden üzerime çıktı ve çıplak bedenini bedenime yaslayarak bana baktı. "Benimle birlikte Paris'e gel."

"Floriano, bu gece bizim gecemiz," diye fısıldadım. "Her anı, zamanı geldiğinde düşünmem gerektiğini bana öğreten sensin. Ayrıca gelemeyeceğimi biliyorsun."

"Hayır, yarın değil. Yaşlı kadınla konuştuktan sonra bir uçağa atla ve yanıma gel. Birlikte çok güzel bir hafta geçirebiliriz. Unutulmaz bir hafta..." dedi beni özendirmeye çalışarak.

O anda ertesi günü düşünmek bile istemediğim için ona yanıt vermedim. Sonunda yanımda uyuyakaldı ve pencereden süzülen ay ışığının yıkadığı vücudunu seyrettim. Uzanıp çenesine dokunurken. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim..."

On dört yıldır yatağımı kimseyle paylaşmamış olmama rağmen omuzumda yumuşak bir dokunuş hissederek gözlerimi açana kadar şaşkırtıcı bir şekilde deliksiz uyumuştum.

Floriano giyinmiş, bana bakıyordu.

Yanımdaki komodinin üzerine koyduğu kupayı işaret ederek, “Sana kahve getirdim,” dedi.

Uykulu bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim. “Saat kaç?”

“Sekiz buçuk. Maia, birazdan havaalanına gitmem lazım. Uçağım üç saat sonra kalkıyor.”

Hemen yataktan çıkarak, “Benim de otele koşup üstümü değıştirmem gerek,” dedim. “Saat onda manastırda olmalıyım.”

Floriano beni kolumdan tutarak durdurdu. “Dinle, Beatriz’le görüştükten sonraki planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama dün akşam söylediğim şeyi tekrar etmek istiyorum: Paris’e gel, *querida*. Yanımda olmam çok isterim. Bunu düşüneneğine söz verir misin?”

“Evet,” dedim. “Söz veriyorum, düşüneneğim.”

“Güz el.” Yüzüne buruk bir gülümseme yayılırken burnunu kaşıdı. “Bunu söylemek pek hoşuma gitmiyor ama bu konuşmada Bel ile Laurent’dan izler olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bizi onlarınkinden çok daha mutlu bir sonun beklediğini düşünmek istiyorum.” Tek elini uzatıp alınma düşen saçlarını kenara çekti ve nazıkçe eğilip alınma bir öpücük kondurdu. “À *bientôt* ve bu sabah için iyi şanslar. Artık gerçekten gitmeliyim.”

Kapıdan çıkışını izlerken, “İyi yolculuklar,” dedim.

“Teşekkür ederim. Çıkarken kapıyı çekinen yeterli. Petra bir iki güne dönecektir. Hoşça kal, *querida*.”

Birkaç saniye sonra kapının kapandığını duydum ve yataktan fırlayıp giyindim. Apartmandan çıktıktan sonra Ipanema sokaklarında hızlı adımlarla yürüyerek otelime gittim. Başım dik bir şekilde lobiden geçtim ve resepsiyondan anahtarımı istedim. Resepsiyonistin dağınık görüntüyü süzen bakışlarını görmezden gelerek ona Pietro müsaitse yirmi dakika sonra beni manastıra götürmesini söyledim.

Süitime çıktığımda hızlıca duş alırken bir parçam, vücudumdan Floriano’nun kokusunun çıkmasını istemiyordu. Üstüme çabucak uygun bir şeyler giydim ve on beş dakika sonra tekrar lobideydim. Pietro’nun dışarıda beni beklediğini görebiliyordum. Arabaya binerken bana gülümsedi.

“Senhorita D’Apliêse, nasılsınız? Sizi birkaç gündür göremiyordum. Manastır hastanesine gidiyoruz, öyle değil mi?”

“Evet,” dedim ve yola çıkınca altüst olmuş beynimi önümdeki görüşmeye hazırlamaya çalıştım.

Manastıra vardığımızda Yara beni gergin bir şekilde kapıda bekliyordu.

“Merhaba, Senhorita Maia. Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Bu görüşmeyi ayarladığınız için ben teşekkür ederim.”

Yara, “Ashında bunun benimle hiç ilgisi yok. Sizinle iletişime geçmemi isteyen Senhora Beatriz’di. Çok az zamanı kaldığını biliyor. Siz hazır mısınız?” Bu soruyu sorarken gözlerinde bir şefkat ifadesi gördüm.

Ona hazır olduğumu söyledim ve beni geniş, loş koridorlardan geçirerek binanın hastane bölümüne götürdü. Çift kanatlı kapıyı iterek açıp içeri girdiğinde, gittiğim bütün hastanelere hâkim olan o dezenfektan kokusuyla karışık, tanımlanması zor kokuyu aldım. Hastaneye son gidişim oğlumu dünyaya getirmek içindi.

“Senhora Beatriz orada.” Yara koridorun sonundaki odayı işaret etti. “Hazır olup olmadığına bakayım.”

Koridordaki bankta oturdum ve Beatriz bugün bana ne anlatırsa anlatsın, duyacaklarımın beni yıkamayacağını düşündüm. Geçmiş, geçmişte kalmıştı ve dün nihayet bir geleceğe sahip olmuştum.

Beatriz'in kapısı açıldı ve Yara beni çağırdı. "Bu sabah tamamen kendinde. Hemşireye sizinle konuşurken zihninin açık olması için ilaç istemediğini söyledi. Ağrıları dayanamayacağı seviyeye gelene kadar yaklaşık bir saatiniz var." Beni odaya aldı. Burası harikulade bir dağ ve deniz manzarası olan aydınlık, havadar bir odaydı. Beatriz'in yatağı hastane tipi olmasına rağmen diğer her şey sıradan bir yatak odasındaki eşyaları andırıyordu.

"Günaydın, Maia." Pencerenin yanındaki bir koltukta oturmakta olan Beatriz beni şaşırtıcı derecede sıcak karşılamıştı. "Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Lütfen otur." Karşısındaki ahşap sandalyeyi işaret etti. "Yara, sen gidebilirsin."

Yara, "Peki, Senhora. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen zili çalın," diyerek odadan çıktı.

İki kadın konuşurken Beatriz'i inceleme fırsatı buldum. Yara'nın anlattıklarından sonra ona başka bir gözle bakmaya çalışıyordum. Fiziksel olarak kesinlikle annesi Izabela'ya benzemiyordu, babasının açık ten rengini ve Avrupalı yüz hatlarını almıştı. Ayrıca gözlerinin, bir deri bir kemik haldeki yüzünde yeşilin hâlâ çok canlı bir tonunda olduğunu ilk kez fark ediyordum.

"Öncelikle senden özür dilemek istiyorum, Maia. Seni bahçemde annemin canlı bir kopyası olarak yürürken görmek benim için bir şok oldu. Ve tabii ki boynundaki kolye... Yara gibi ben de onu hemen tanıdım. Annem Izabela'nın bana bıraktığı ve benim de on sekizinci doğum gününde kendi kızıma verdiğim kolyeydi." Beatriz'in gözleri aniden acı ya da duygusallıkla bulutlandı, hangisi olduğundan emin değildim. "Beni affet, Maia, benim... gidişime bu kadar yakın bir vakitte geldiğin için ne yapmam gerektiğine karar vermek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Senhora Beatriz, size daha önce de söylediğim gibi buraya gelişimin nedeni para ya da miras değildi..."

Beatriz titreyen elini kaldırarak beni susturdu. “Öncelikle bana Beatriz de lütfen. Ne yazık ki ‘büyükanne’ diyebilmen için biraz geç olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi? İkinci olarak, ziyaretinin zamanlamasının tesadüf olamayacak kadar manidar olduğunun farkında olmama rağmen bu beni fazla endişelendirmedi. Gerekirse genetik bağlantıyı kanıtlayacak testler de var. Ayrıca senin kalıtımın her yerinden belli oluyor. Hayır...” Beatriz iç çekti. “Tereddüt etmeme neden olan başka bir şey vardı.”

“Nedir o?”

“Maia, evlat edinilen ya da anne ve babasını küçük yaşta kaybeden her çocuk, biyolojik yaratıcılarını idealize eder. Ben de annem için aynı şeyi yapmıştım. Benim hayalimde Izabela bir Meryem Ana, mükemmel bir kadın haline gelmişti. Ama gerçekte hepimiz gibi onun da birçok hatasının olduğundan eminim.”

“Evet, sanırım haklısınız,” dedim.

Bir an için duraksadı ve düşünceli bir ifadeyle yüzümü inceledi. “Bu yüzden *kendi* anneni tanımak ve seni evlatlık vermesinin nedenlerini öğrenmek konusundaki gayet anlaşılabilir isteginden haberdar olduğumda, sorularına yanıt vermeyi kabul edersem sana yalan söylemeyeceğimi biliyordum. Ama sana gerçeği anlatırsam da ne yazık ki zihninde onun için yarattığın imajı mahvedecektim.”

“Ne büyük bir ikilem içinde olduğunuzu anlamaya başlıyorum,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Ama beni evlat edinen babam ölene dek gerçek annemin ya da babamın kim olduğunu nadiren düşündüğümü de söylemeliyim. Çok mutlu bir çocukluk geçirdim. Babamı âdeta taparcasına severdim ve Marina –beni ve kardeşlerimi yetiştiren kadın– daha şefkatli olamazdı. Hâlâ da öyledir.”

“Eh, sanırım bu bir ölçüde yardımcı olurdu,” diye kabul etti Beatriz, “çünkü korkarım ki senin evlatlık verilmene yol açan hikâve, pek hoş bir hikâve değil. Bir annenin kendi evladını sevmeye çalıştığını kabul etmesi korkunç bir şey. Ama sonunda annen Cristina hakkında böyle hissetmeye başlamıştım. Beni affet, Maia, istediğim en son şey senin daha fazla üzülmene neden olmak. Ama belli ki zeki bir kadın

sın ve sana yalanlar söylemek yanlış olurdu. Eminim işin iç yüzünü anlardın. Fakat şunu da unutmamalısın: İnsanlar anne ve babalarını seçemedikleri gibi çocuklarını da seçmiyor.”

Beatriz’in bana ne söylemeye çalıştığını anlamıştım. Bilmemenin daha mı iyi olacağını düşünerek bir an için bocaladım. Ama bu noktaya kadar gelmiştim ve belki de Beatriz’in *kendi* iyiliği için anlatmasına izin vermeliydim. Derin bir nefes aldım ve sakın bir tavırla, “Bana Cristina’yı anlatsanıza,” dedim.

Beatriz kararımı verdiğimi gördü. “Pekâlâ. Yara sana benim hayatımı anlattığını söyledi, yani kocamla –senin büyükbaban– çok mutlu bir evliliğimiz vardı. Hamile olduğumu öğrendiğimde bu da harika bir pastanın kreması gibi oldu. İlk oğlumuz doğduktan birkaç hafta sonra ölmüştü, bu yüzden birkaç yıl sonra dünyaya getirdiğim Cristina bizim için daha da kıymetli oldu.”

Aklım bir an için kendi oğluma gittiğinden derin bir nefes aldım.

“Çocukken yaşadıklarımın sonra,” diye devam etti Beatriz, “bebeğimin, anne ve babası olarak bizden alabileceği bütün sevgiyi alarak büyümesinde kararlıyım. Ama açık konuşmak gerekirse Cristina doğduğu günden itibaren çok zor bir çocuk oldu. Geceleri çok az uyurdu. Yürümeye başladığında da bazen hiç azalmadan saatlerce süren korkunç öfke nöbetleri ortaya çıktı. Okula başladığında başı sürekli belaya girer, öğretmenleri eve mektuplar göndererek Cristina’nın kimlere zorbalık ettiğini, kimlerle ağlatana kadar uğraştığını söylerlerdi. Bu kabul edilemeyecek kadar korkunç bir şey.” Acı anılar artık Beatriz’in sesinin titretmesine neden olmaya başlamıştı. “Ama Cristina’nın insanları incitme konusunda hiçbir çekincesi, sonrasında da hiçbir pişmanlığı yoktu.” İzdırıp dolu gözlerle bana baktı. “Maia, tatlım, durmamı istersen söyle lütfen.”

Uyuşmuş bir halde, “Hayır, devam edin,” diyerek onu teşvik ettim.

“Tabii ki ergenlik yılları daha da kötü oldu. Babası ve ben Cristina’nın bizim otoritemize ya da onunla ilişkisi olan başka birinin otoritesine saygısızlığı karşısında çaresiz kalıyorduk. İşin en trajik yanı da öğretmenlerinin de hep söylediği gibi olağanüstü zeki bir kız olmasıydı.

Küçükken yapılan zekâ testinde zekâsı normalin çok üzerinde çıkmıştı. Son birkaç yılda akıl sağlığına dair daha etraflı araştırmalar yapılmaya başlandığında Asperger sendromu hakkında makaleler okudum. Bunu hiç duymuş muydun?”

“Evet, duydum.”

“Anlatıldığına göre semptomlardan ikisi, öncelikle hemen her hastanın yüksek zekâyâ sahip olmasıydı. İkinci olarak da başkalarına karşı çok az empati veya hassasiyet sergiliyorlardı. Bunlar anneni tanımlamak için bulabileceğim en doğru özelliklerdi. Yara'nın annesi Loen, Cristina'nın ona benim pek hatırlamadığım büyükannem Luiza'yı hatırlattığını söylerdi. Luiza ben iki yaşındayken annemle aynı zamanda ölmüştü.”

“Evet, Yara anlatmıştı.”

“Yani ister genetik ister bugünlerde anıldığı gibi sendrom olsun –belki de ikisinin bir karışımıydı– Cristina'nın kişiliği onunla baş etmemizi olanaksız hale getiriyordu. Danıştığımız pek çok uzmandan hiçbirisi bir çözüm getirememişti.” Beatriz kederle başını iki yana salladı. “On altı yaşına geldiğinde şehirdeki en pejmürde barlarda takılmaya ve yanlış insanların ellerine düşerek geceleri eve gelmemeye başladı. Tahmin edebileceğin gibi bu Rio'da, özellikle de otuz kırk yıl önce çok tehlikeli olabilirdi. Birçok kez eve polis tarafından sarhoş ve darma-dağınık halde getirildi. Onu reşit olmayan yaşta içki içme nedeniyle soruşturma açmakla korkuttular ve hu onu bir süre sakınleştirdi. Ama sonra da okula gitmediğini ve arkadaşlarıyla –çoğu *favela*'larda yaşayan kişiler– buluşup vakit geçirdiğini öğrendik.”

Beatriz duraksadı ve bir süre uzaktaki dağlara baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Sonuç olarak okul yönetiminin onu okuldan atmaktan başka seçeneği kalmadı. Okula çantasında bir şişe romla gitmiş ve başka kızlara da içirmiş. Hepsi öğleden sonraki derslere sarhoş halde girmiş. Babası ve ben en azından sınavlarını verebileceğini ve onu evde daha sıkı gözeteyeceğimizi düşünerek özel öğretmen tuttuk. Gece dışarı çıkmakta ısrar ettiğinde onu odasına kilitlemeyi bile denedik ama öfke nöbetleri dehşet verici oluyordu. Ayrıca kaçmanın bir yolunu her

zaman buluyordu. Tamamen zıvanadan çıkmıştı. Tatlım, komodinin üzerindeki suyu verir misin lütfen? Çok konuşmaktan ağzım kurudu.”

“Elbette,” dedim ve kalkıp büyük bardak ile pipeti alıp ona uzattım. Bardağı tutmaya çalıştığında ellerinin bunu yapamayacak kadar titrediğini gördüm ve pipeti dudaklarına koyup içmesini bekledim.

“Teşekkür ederim,” dedi yeşil gözlerinde endişeyle bana bakarak. “Daha fazla dinleyebileceğinden emin misin, Maia?”

“Evet,” dedim ve bardağı yerine koyup sandalyeme döndüm.

“Bir gün annemin zümrütlerinin –anne ve babasının ona on sekizinci doğum gününde hediye ettiği, servet değerindeki kolye ve küpeler– mücevher kutumda olmadığını fark ettim. Başka bir şey alınmamıştı, bu yüzden *Casa*’ya hırsız girmiş olması ihtimali düşüktü. O zamana kadar Cristina zamanının neredeyse tamamını *favela*’da geçirmeye başlamıştı. Babası ve ben işin içinde bir erkek olduğu sonucuna varmıştık. Ayrıca gözlerinin sürekli donuk, göz bebeklerinin iri olması dikkatimizi çekmişti. Doktor arkadaşlarımdan birine danıştım ve bana Cristina’nın bir çeşit uyuşturucu kullanıyor olabileceğini söyledi.” Beatriz bu düşünceyle ürperdi. “Tabii öyle maddelerin ne kadar pahalı olduğunu da söyledi, bu da zümrütlerin ortadan kayboluşunu açıklıyordu. Onları çaldığını ve bağımlısı olduğu şey için para bulmak amacıyla sattığını düşündük. Bu arada biz de boşanmanın eşiğine gelmiştik. Evandro bu durumdan bıkmıştı, dayanamayacak hale gelmişti. Cristina birkaç ay önce on sekiz yaşını doldurmuştu. Doğum günü hediyesi olarak ona annemin ay taşı kolyesini verdiğimde değerli olmadığını bildiği için yüzünün asıldığını çok iyi hatırlıyorum.” Beatriz’in gözlerinden ilk kez yaşlar süzülüyordu. “Yaptığı onca korkunç şey içinde bu en üzücü olanıydı. O kolye benim sahip olduğum en değerli şeydi çünkü onu anneme bir zamanlar babamın hediye etmiş olduğunu, annem öldükten sonra da bana verdiğini biliyordum. Bense onu bağımlısı olduğu maddeye para yetiştirmek için kaç *reais* edeceğini merak ederek ikinci el mücevher dükkânına götürecek olan kızıma vermiştim. Özür dilerim, Maia, tatlım...” Elbisesinin cebinden bir mendil çıkardı.

“Lütfen özür dilemeyin. Bunları bana anlatmanın ne kadar üzücü olduğunu anlıyorum. Ama bana –iyi ya da kötü– bir yabancıyı anlattığınızı hatırlamaya çalışın. Ona sevgi duyamam çünkü onu hiç tanımadım,” dedim teselli edici, yumuşak bir sesle.

“Evet, böylece kocamla birlikte Cristina’yla yüzleşmekten ve uyuşturucu satın alıp bizden bir şeyler çalmaya son vermediği takdirde ona *Casa*’dan ayrılmasını söylemekten başka seçeneğimizin kalmadığına karar verdik. Aynı zamanda kendine bir çekidüzen vermeye çalışması halinde ihtiyacı olan yardımı ve desteği sağlayacağımızı da belirttik. Ama o zamana kadar tamamen bağımlı hale gelmişti ve artık başka bir yerde, *favela*’daki arkadaşlarının arasında bir hayat kurmuştu. Böylece sonunda bavulunu hazırladık ve Cristina’ya evden ayrılmasını söyledik.”

“Beatriz, çok üzgünüm. Bu sizin için inanılmaz derecede zor olmalı,” diyerek uzanıp elini şefkatle sıktım.

“Öyleydi.” Beatriz derin bir iç çekti. “Eğer bize dönüp bağımlılığından kurtulmaya çalışırsa onu kollarımızı açarak karşılayacağımızı da belirttik. Elinde valiziyle merdivenlerden inişini ve kapının önünde duruşunu hatırlıyorum. Benim yanımdan geçmiş, sonra bir saniye için geri dönmüştü. Gözlerindeki nefret hiç aklımdan çıkmadı. Ve...” Beatriz artık çekinmeden ağlıyordu. “Ve korkarım ki bu, kızımı son görüşüm oldu.”

Bir süre ikimiz de düşüncelere dalarak sessizce oturduk. Beatriz’in anlatacaklarının beni üzmeyeceğini iddia etmişim ama hikâye bunu imkânsız hale getirmişti. Çünkü damarlarımda bir şekilde Cristina’nın kanı dolaşıyordu. Ben de onun gibi sorunlu muydum?

Beatriz gözlerini kurulayıp bana bakarken aniden, “Maia, ne düşünüdüğünü biliyorum,” dedi. “Gördüğüm kadarıyla ve Yara’nın anlattıklarına dayanarak seni temin ederim ki karakterinde bana anneni hatırlatan hiçbir şey yok. Genlerin kuşak atladığını söylerler. Sen gerçekten de annem Izabela’nın kopyası gibisin. Başkalarından annem hakkında duyduklarırma bakılırsa kişiliğin de onun kişiliğine benziyor.”

Beatriz’in nazik olmaya çalıştığını biliyordum. Ve evet, daha en başından, büyük büyükannemden ilk kez haberdar olduğum zamandan

ve fiziksel olarak ne kadar benzediğimizi gördüğümünden beri kendimi doğal olarak ona yakın hissetmiştim. Ama bu yine de öz annemin nasıl biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Peki, Cristina’yı bir daha görmediyseniz beni dünyaya getirdiğini nasıl öğrendiniz?” diye sordum. Çılgınca tutunacak bir dal arayıp bir yanlışlık olmasını diliyordum. Aslında bu aileyle bir bağlantım olmasını diliyordum. Ya da annemle...

“O günlerde Rio’da birçok yetimhane vardı. İçlerinden birinde gönüllü olarak çalışan bir arkadaşım olmasaydı bilemeyecektim, tatlım. Çocukların çoğu *favela*’lardan geliyordu ve Cristina seni getirdiğinde tesadüfen arkadaşım da oradaydı. Annelerin çoğunun yaptığı gibi adını vermemiş ve çocuğu bırakır bırakmaz oradan ayrılmış. Arkadaşımın Cristina’yı nereden tanıdığını hatırlaması birkaç gününü almış. Söylediğine göre anormal derecede zayıfmış ve dişlerinden bazıları dökmüş.” Hissettiği keder yüzünden Beatriz’in sesi çatallandı. “Ama sonunda hatırlamış. Yanında bir kolyeyle birlikte senin bırakıldığını haber vermek için beni görmeye geldi ve kolyeyi tarif ettiğinde onun kızıma verdiğim kolye olduğunu anladım. Evandro’yla birlikte sana sahip çıkmak ve seni kendi çocuğumuz gibi yetiştirebilmek için eve getirmek üzere derhâl yetimhaneye gittik. Ama getirileli bir haftadan kısa bir süre olmasına rağmen seni almışlardı. Arkadaşım da buna çok şaşırmıştı çünkü dediğine göre o günlerde yetimhaneye çok sayıda bebek bırakılıyordu. Evlat edinilecek kadar şanslıysa bile bu işlem haftalar sürermiş. Belki de çok güzel bir bebek olduğun içindi, tatlım.” Beatriz gülümsedi.

Dilimin ucuna kadar gelen o soruyu sormam gerektiğini bilerek titrek bir sesle, “Peki...” dedim, “acaba bu, arkadaşınızın beni evlat edinen adamı da gördüğü anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi Beatriz. “Aynı zamanda onunla birlikte seni almak için gelen kadını da görmüş. İkisnin de çok nazik insanlara benzediğini söyledi. Elbette Evandro ve ben senin nereye götürüldüğünü bize söylemesi için ona yalvardık ama o sadece bir gönüllüydü ve öyle bir bilgiye sahip değildi.”

“Anlıyorum.”

“Ama bize verebileceği bir şey vardı, Maia. Şu çekmecede...” Beatriz çekmeceyi işaret etti. “Orada bir zarf bulacaksın. Yetimhane kayıtlarına geçirilmesi için getirilen her bebeğin bir fotoğrafı çekiliyormuş. Sen gittiğin ve dosyan kapanmış olduğu için arkadaşım yetimhane müdüründen hatıra olarak onu bana verip veremeyeceğini sormuş. İşte, sen de bakabilirsin.”

Çekmeceye doğru gittim ve zarfı aldım. İçinde gür, koyu renk saçlı, ürkek bakışlı, iri gözlü bir bebeğin bulanık, siyah beyaz bir fotoğrafının olduğunu gördüm. Mutlu bir şekilde Marina’nın kollarında yataarken ya da Salt Baba beşiğimi sallarken çekilmiş birkaç bebeklik fotoğrafımı görmüştüm. Bunun da benim fotoğrafım olduğundan hiç şüphem yoktu.

“O halde beni evlat edinen kişiyi asla bulamadınız...” dedim Beatriz’e.

“Bulamadık. Ama bunun için ne kadar uğraştığımızı tahmin edebildiğini düşünüyorum. Müdüre senin büyükannen ve büyükbaban olduğumuzu ve seni evlat edinip kendi çocuğumuz gibi yetiştirmek istediğimizi anlattık. Senin torunumuz olduğuna dair hangi kanıtlara sahip olduğumuzu sordu. Ne yazık ki hiç kanıt yoktu,” diyerek iç geçirdi Beatriz. “Çünkü dosyanda öz annenin adı yazmıyordu. Ona boynumda ay taşı kolyeyle çekilmiş bir fotoğrafımı da gösterdim ama resmiyette bunun bir kanıt olamayacağını söyledi. Ona rica ettim, hayır, *yalvardım*, hiç değilse seni evlat edinen aileyle iletişime geçmeme izin vermesi için... Ama elbette eski akrabaların yeni aileyle iletişime geçmelerine izin vermenin kargaşaya yol açtığını söyleyerek bunu kabul etmedi. Prensipleri kesin ve değişmezdi.” İç çekti. “Bütün çabalarımıza rağmen bir çıkmaza girmiştik, tatlım.”

“Denediğiniz için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Maia, seni evlat edinen baban o kadar çabuk gelmeseydi ikimizin de çok farklı bir hayatı olabilirdi, inan bana.”

Bir şeyler yapma ihtiyacıyla fotoğrafı zarfına geri koydum. Ayağa kalkarak çekmeceye doğru yürüdüm.

“Hayır, tatlım, sende kalsın. Artık ona ihtiyacım yok. Gerçek, yaşayan, nefes alan torunum karşımda duruyor.”

Beatriz’in yüzünü acıyla buruşturduğunu gördüm ve zamanımın azaldığını anladım.

“Peki, gerçek babamın kim olduğunu bulamadınız mı?” diye sordum ona.

“Hayır.”

“Peki ya Cristina? Ona ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Ne yazık ki dediğim gibi, bir daha ondan haber almadım. Bu yüzden hayatta olup olmadığı konusunda bile bir şey diyemeyeceğim. Seni yetimhaneye getirdikten sonra o günlerde Rio’da pek çok kişinin yaptığı gibi kayıplara karıştı.” Beatriz iç geçirdi. “Eğer daha fazla araştırmak istersen belki senin şansın daha fazla olur. Bugünlerde yetkililerin, uzun zamandır kayıp olan ailelerini arayanlara yardım etmeye daha hevesli olduklarını biliyorum. Eğer annelik içgüdüğü diye bir şey gerçekten varsa, içimdeki ses bana Cristina’nın artık hayatta olmadığını söylüyor. Kendilerini yok etmeye niyet eden insanlar bunu genelde başarırlar. Ama yine de onu düşününce yüreğim yanıyor.”

“Eminim,” diye karşılık verdim yumuşak bir sesle, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. “Ama hiç değilse Casa’dan ayrılırken ay taşı kolyeyi de yanına almış olmasıyla teselli bulmalısınız. Ve onu bana vermiş olmasıyla... Öncesinde ve sonrasında yaşanan her şeye rağmen sizinle arasındaki bağ onun için önemli olmalıydı. Bu belki de sizi her şeyden çok, içten içe sevmiş olduğunu gösteriyor.”

“Belki de,” diyerek yavaşça başını salladı Beatriz, kurumuş dudaklarında küçük bir tebessüm belirmişti. “Tatlım, hemşirenin gelmesi için zili çalar mısın lütfen? Korkarım teslim olup beni bitkin düşüren o berbat haplardan bir tane daha almam gerekiyor. Ama en azından acıya dayanmamı sağlıyorlar.”

“Elbette.” Zili çaldım ve Beatriz’in halsiz bir şekilde bana elini uzattığını gördüm.

“Maia, lütfen bana bu hikâyenin geleceğini etkilemesine izin vermeyeceğini söyle. Annen ve baban seni hayal kırıklığına uğratmış olabilir ama benim ve büyükbabanın seni düşünmekten ve sevmekten hiç vazgeçmediğini bilmelisin. Tekrar ortaya çıktığın için nihayet huzura kavuşabilirim.”

Ona doğru ilerleyip kollarımı uzattım ve hayatımda ilk kez kan bağı olan birini kucakladım. Keşke birlikte geçirebileceğimiz biraz daha zamanımız olsaydı...

“Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle. “Annemi bulamasam bile sizi buldum. Ve bu yeterli.”

Hemşire odaya girince Beatriz aniden, “Maia, yarın Rio’da olacak mısın?” diye sordu.

“Olabilirim, evet.”

“O zaman beni tekrar ziyaret et. Sana hep kötü şeyler anlattım. Eğer vakit ayırabilirsen bunu birbirimizi daha iyi tanımak için kullanalım. Seni tanımayı ne kadar istediğimi bilemezsin.”

Hemşirenin uzattığı hapı yutmak için uysal bir tavırla ağzını açışını izledim ve “Öyleyse yarın aynı saate görüşürüz,” dedim.

Titreyen eliyle bana veda etti ve odadan çıktım.

Otele dönünce yatağıma girip top gibi kıvrıldım ve hemen uykuya daldım. Uyandığımda yatakta uzanıp Beatriz'i ve bana anlattıklarını düşünerek yeni açılan bilincimle duruma duygusal bir tepki verip vermediğimi irdeledim. Büyükannemin anlattığı hikâye her haliyle korkunç olsa da şaşırtıcı bir şekilde çok canım yanmamıştı. Ama belki de daha dün *favela*'da hayatları için dans eden çocuklar karşısında verdiğim tepki ve bunun bende uyandırdığı duygular, DNA'mın derinliklerinde bir yerlerde gömülüydü. Çünkü şimdi fark ediyordum ki ben de bir *favela*'da doğmuştum. Annemin kararı –o andaki motivasyonu ne olursa olsun– hiç şüphesiz beni son derece belirsiz bir gelecekte kurtarmıştı. Ayrıca annem ya da babam kim olursa olsun, beni gerçekten sevdiğini hissettiğim öz büyükannemi bulmuştum.

Annemi bulmaya çalışmalı mıyım, diye sordum kendi kendime. Ve bunu yapmamaya karar verdim... Beatriz'in anlattıklarını düşününce annem için hayatının yalnızca biyolojik ve istenmeyen bir parçası olduğum açıkça ortadaydı. Gerçi bu düşünce silsilesi beni kaçınılmaz olarak şu gerçeğe götürüyordu: *Ben de kendi* çocuğuma görünüşte aynı şeyi yapmıştım. O halde kararını verdiği andaki koşulları tam olarak bilmeden annemi nasıl bu kadar sert bir şekilde eleştirebilir ya da beni hiç sevmediğine inanabilirdim?

Fakat tüm bunlar asıl yapmak istediğim şeyin ne olduğunun farkına varmamı sağladı: Oğluma bu kararı neden aldığımı açıklayan bir şey bırakmak istiyordum. Ortada bir kolye ya da onu evlat edinmek isteyen bir büyükanne ve büyükbaba yoktu. Ona nereden geldiğini açıklayacak hiçbir ipucu ya da bağlantı yoktu. Floriano'nun da belirttiği gibi evlatlık

verildiği aile ona gerçek köklerini büyük olasılıkla söylememiştir. Ama söylemiş olmalarına ya da oğlumun bir gün beni araması ihtimaline karşı bir ipucu bırakmak istiyordum.

Tıpkı Salt Baba'nın altı kızına bıraktığı gibi...

Salt Baba'nın bana neden yetimhanenin değil de *A Casa das Orquídeas*'ın koordinatlarını verdiğini şimdi anlıyordum. Orada doğmamış olsam bile beni arayacak kadar önemseyen tek akrabamı, Beatriz'i bulacağımı ve onunla görüşeceğimi belki de tahmin etmişti.

Aynı zamanda Salt Baba'nın neden doğduğum günlerde Rio'da olduğunu ve evlat edinilecek onca bebek arasından neden beni seçtiğini de düşündüm. Beatriz, annem beni yetimhaneye bırakırken niçin sabun taşından mozaığı de verdiğinden hiç bahsetmemiştir. Hem o mozaik, Salt Baba'nın eline nasıl geçmişti?

Bu da yanıtını asla bulamayacağımı bildiğim bir başka bilmeceydi. Neden diye sormaktan vazgeçip yalnızca harika bir hami olarak beni hayatına aldığı ve gelişme yıllarımda bana rehberlik ettiği için çok şanslı olduğumu kabul etmem gerektiğini düşündüm. Ve insanların iyiliğine güvenebileceğimi öğrenmem gerekiyordu. Bu da beni doğal olarak Floriano konusuna geri döndürdü.

İçgüdüsel bir şekilde pencereden dışarı, gökyüzüne baktım. Şu anda Atlantik Okyanusu üzerinde bir yerlerde olmalıydı. On dört yılını düşünüp taşınacağım hiçbir şey olmadan, olsa bile bunu yapmak istemeden bir boşlukta geçirdikten sonra başa çıkmam gereken bunca duyguyla karşı karşıya olmanın çok tuhaf olduğunu düşündüm. Floriano'ya olan hislerim, kapalı bir tomurcuğun büyülü bir şekilde bir gecede muhteşem, rengârenk bir güle dönüşmesi gibi birdenbire ortaya çıkmıştı ve hem çok şaşırtıcı hem de çok doğal geliyordu.

Onu özledim, diye itiraf ettim kendi kendime. Bunun geçici bir tutku değil, artık benim bir parçam olduğunu sessizce kavramıştım. Bir şekilde ben de onun bir parçasıydım, bunu biliyordum. Aramızda doğan ve solup gitmemesi için beslenmeye ihtiyacı olan o duyguyu sakince kabullendiğimi hissettim.

Dizüstü bilgisayarını alıp açtım ve söz verdiğim gibi Floriano'ya bir e-posta yazdım. Beatriz'in bu sabah anlattıklarını ona olabildiğince kısa ve öz bir şekilde açıkladım, yarın da onu görmek için manastıra gideceğimi ekledim.

Kapanış cümlesini yazarken normalde yaptığım gibi tereddüt etmek yerine içimdeki sese kulak verdim. Yazdıklarımı tekrar okumadan "gönder" tuşuna bastım. Daha sonra otelden çıktım ve Ipanema Plajı'na vuran serin dalgaların arasında yüzmek için karşıdan karşıya geçtim.

Yara ertesi sabah da beni bir önceki gün yaptığı gibi manastırın girişinde bekliyordu. Ama bugün beni mutlu bir gülümsemeyle karşılamış ve elimi tutmak için utangaç bir tavırla uzanmıştı.

"Teşekkür ederim, Senhorita."

"Niçin?"

"Senhora Beatriz'in gözlerine tekrar ışık getirdiniz. Kısa bir süre için olsa bile. Size anlattıklarından sonra kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Doğruyu söylemek gerekirse beklediğim bu değildi ama üstesinden geliyorum."

"Senhora Beatriz, Cristina gibi bir kızının olmasını hak etmiyordu, siz de Cristina gibi bir anne hak etmiyorsunuz," diye söylendi Yara gergin bir şekilde.

Koridorda onu takip ederken kendi kendime mırıldandım: "Sanırım genelde başımıza gelenleri hak etmiyoruz. Ama galiba daha sonra hak ettiklerimiz başımıza geliyor."

"Senhora Beatriz uzanıyor olmasına rağmen ısrarla sizi görmek istedi. İçeri girelim mi?"

"Evet."

Ve bugün ilk kez, Yara'nın önce hanımının durumunu kontrol etmesine gerek duymadan odaya birlikte girdik. Beatriz yatakta son derece zayıf ve halsiz görünüyordu ama beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Maia...” Beatriz, Yara’ya yatağının kenarına bir sandalye çekmesini işaret etti. “Gel, buraya otur. Bugün nasılsın, tatlım? Dün gece senin için endişelendim. Anlattıklarım senin için tam bir şok olmalı.”

Sandalyeye oturup çekingen bir tavırla elini oksayarak, “Ben iyiyim, gerçekten,” dedim.

“Öyleyse sevindim. Güçlü bir kadın olduğunu düşünüyorum ve bunun için sana hayranlık duyuyorum. Şimdi, geçmişten yeterince bahsettik. Bana hayatından bahsetmeni istiyorum. Söyle bana. Maia, nerede yaşıyorsun? Evli misin? Çocukların var mı? Çalışıyor musun?”

Bunu izleyen yarım saat boyunca büyükanneme aklıma gelen her şeyi anlattım. Salt Baba’yı, kız kardeşlerimi. Cenevre Gölü’nün kıyısındaki güzel evimizi... Ona çevirmenlik kariyerimden bahsettim. Hatta bir an için Zed’i, hamileliğimi ve bebeğimi evlatlık verdiğimi anlatmayı da düşündüm. Ama sonra yalnızca benim mutlu bir hayat sürdüğümü duymak istediğini içgüdüsel olarak anladım ve lafı fazla uzatmadım.

“Peki, gelecek hakkında ne düşünüyorsun? Bana *Casa*’ya geldiğinde sana eşlik eden o yakışıklıdan bahset. Rio’da oldukça ünlü biridir. Sadece bir arkadaş mı?” Beatriz beni çekingen bakışlarla süzdü. “Bir şey bana aranızda daha fazlasının olduğunu söylüyor.”

“Evet, ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim.

“Peki, buradan ayrıldıktan sonra ne yapacaksın, Maia? Cenevre’ye mi döneceksin yoksa o gençle birlikte Rio’da mı kalacaksın?”

“Aslında o dün sabah Paris’e gitti,” diye açıkladım.

“Ah, Paris!” Beatriz ellerini kenetledi. “Hayatımın en güzel dönemlerinden biriydi. Senin de bildiğin gibi büyük büyükannen de gençliğinde oraya gitmiş. Babamın anneme düğün hediyesi olarak Paris’ten getirttiği heykeli bahçemde görmüşsündür.”

Bu konunun nereye varacağını merak etmiştim. Başımı hafifçe sallayarak, “Evet, heykeli fark ettim,” dedim.

“Ben Paris’teki güzel sanatlar okulunda okurken, o heykeli yapan heykeltıraş benim öğretmenlerimden biriydi. Bir gün dersten sonra ona Izabela’nın kızı olduğumu söyledim. Profesör Brouilly onu çok

iyi hatırladığını söyleyince çok şaşırmıştım. Ona annemin öldüğünü söyleyince çok üzülmişti. Sonra beni âdeta kanatlarının altına aldı. En azından bana özel ilgi gösteriyor, Montparnasse'taki güzel evine davet ediyor ve beni *La Closerie des Lilas*'ta yemeğe götürüyordu. Annemle orada harika bir öğlen yemeği yediklerini söylemişti. Beni Profesör Paul Landowski'nin atölyesine bile götürüp o müthiş adamlarla tanıştırmıştı. Tabii o zamanlar Landowski yaşlanmıştı ve artık pek heykel yapmıyordu ama bana İsa heykelinin kalıplarının fotoğraflarını göstermişti. Landowski ile Profesör Brouilly, İsa heykeli üzerinde çalışırken annem de oradaymış. Profesör Brouilly depodaki dolaplardan bir kalıp bulup getirmiş ve o kalıbın, İsa'nın ellerinin modeli olarak kullanmak üzere aldığı, annemin ellerinin kalıbı olduğunu söylemişti." Beatriz tüm bunları mutlulukla hatırlayarak gülümsedi. "Profesör Brouilly hem zaman ayırma hem de ilgi açısından bana karşı çok cömert davranıyordu. 1965 yılında ölünceye dek yazıştık. Yabancıların nezaketi işte..." diyerek düşüncelere daldı. "Ya sen, tatlım? Sen de büyük büyükannenin ve büyükannenin izinden giderek Rio'dan Paris'e yolculuk edecek misin? Bu yolculuk artık eskisine göre çok daha kolay. Annemin ve benim oraya ulaşmamız neredeyse altı hafta sürmüştü. Yarın bu saatlerde *La Closerie des Lilas*'ta oturup absent yudumluyor olabilirsin! Maia, tatlım, beni duydun mu?"

Beatriz'in bana az önce anlattıklarından sonra konuşamayacak hale gelmiştim. Yara'nın bana geçmişimi anlatma konusunda neden o kadar ürkek davrandığını şimdi anlıyordum. Bu kadın ona hayat veren babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Evet. Belki de Paris'e giderim," dedim kendime gelmeye çalışarak.

"Güzel." Beatriz yanıttan memnun olmuş gibiydi. "Şimdi korkarım daha ciddi meselelere geçmemiz gerekiyor, tatlım. Bugün öğleden sonra bir noter çağırdım. Vasiyetimi yeniden yazmak ve sahip olduğum şeylerin çoğunu sana, yani torunuma bırakmak istiyorum. Ne yazık ki fazla bir şey yok, yalnızca yıkılmak üzere olan ve onarılması yüz binlerce *realis*'e mal olacak bir ev... Eminim o kadar paran yoktur. Bu yüzden onu satmak isteyebilirsin ve eğer satmak istersen de buna hiç

itirazımın olmayacağını bilmeni istiyorum. Ama Yara'nın ölene dek orada yaşaması şartıyla. Gelecekte ne kadar korktuğunu biliyorum ve ona ortada kalmayacağı konusunda güvence vermek istiyorum. Casa benim olduğu kadar onun da eviydi. Ona hayatının sonuna kadar idare etmesine yetecek miktarda para da bırakacağım. Ama eğer yetmez ve daha uzun süre yaşarsa senin ona destek olacağına inanıyorum. O benim en yakın arkadaşım. Kardeş gibi büyüdük."

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak, "Tabii ki destek olurum," dedim.

"Onun dışında büyük büyükannene ve bana ait birkaç parça mücevher var. Bir de annemin büyüdüğü ev olan *Fazenda Santa Tereza... Favela*'lardaki kadınlara yardım eden küçük bir yardım derneği de işletiyorum. Dernek, çiftliği onlar için bir sığınma yeri olarak kullanıyor. Eğer o şekilde kalmasını sağlarsan çok mutlu olurum."

Bu sözleriyle birlikte boğazımda oluşan yumruyla savaşıırken, "Elbette sağlarım," diye fısıldadım. "Beatriz, bunu hak ettiğimi gerçekten düşünmüyorum. Eminim bunları bırakabileceğiniz bir aileniz, arkadaşlarınız..."

"Maia! Bunu hak etmediğini nasıl söylersin!" Beatriz'in sesinde artık gerçek bir tutku vardı. "Annen seni doğar doğmaz evlatlık verdi, mirasından mahrum etti ve bu bir zamanlar Rio'da önemli bir şeydi. Sen Aires Cabral soyunun devamısın. Kaybettiğin şeyleri para asla telafi edemez ama elimden bu kadarı geliyor ve bunu yapmalıyım. "

"Teşekkür ederim, Beatriz." Tedirgin olmaya başladığını gördüğüm için onu daha fazla üzmemek istemedim.

"Aldığın miras akıllıca kullanacağına inanıyorum," derken yüzünde artık tanıdık gelen o acı dolu ifadeyi gördüm.

"Hemşireyi çağırayım mı?"

"Birkaç dakika sonra, evet. Ama önce, Maia... sen bana son ana kadar yanımda kalacağını söylemeye kalkmadan, sana aynı kararlılıkla bugünden sonra beni görmeye gelmeni istemediğimi söyleyeceğim. Beni neyin beklediğini biliyorum ve -özellikle de sen hâlâ manevi

babanın acısını yaşarken– ölümümü görmeni istemiyorum. Yara yanında olacak ve o bana yeter.”

“Ama Beatriz...”

“Olmaz, Maia. Acılarım artık çok arttı ve şimdiye kadar direnmiş olsam da bu öğleden sonra hemşireden bana morfin yapmasını isteyeceğim. Sonum hızla gelecek. Bu yüzden...” Beatriz gülümsemeye çalıştı. “Zihnimin açık olduğu son anları güzel torunumla paylaştığım için çok şanslıyım. *Gerçekten* güzelsin, sevgili Maia. Dilerim gelecek sana pek çok güzellik getirir. Ama en önemlisi, aşkı bulmam diliyorum. Aşk, hayatın acılarını dayanılır hale getiren yegâne güçtür. Lütfen bunu unutma. Şimdi hemşireyi çağırabilirsin.”

Birkaç dakika sonra Beatriz’e sarıldım ve birbirimize veda ettik. Odadan çıkarken göz kapaklarının düşmekte olduğunu ve ben arkamdan kapıyı kapatırken bana hafifçe el sallamayı başardığını gördüm. Banka oturup başımı ellerimin arasına aldım ve sessizce ağladım. Omuzuma sarılan bir kol hissedince başımı kaldırıp baktım ve Yara’nın yanıma oturduğunu gördüm.

“Babasının Laurent Brouilly olduğunu bilmiyordu, öyle değil mi?”

“Evet, Senhorita Maia. Bilmiyordu.”

Yara elimi tuttu ve ikimiz de durumun yasım tutarak yan yana oturduk.

Adresimi, telefon numaramı ve e-posta adresimi bir kâğıda yazıp Yara’ya verdim ve dışarıda beni bekleyen arabaya kadar bana eşlik etti.

“Güle güle, Senhorita. Çok geç olmadan Senhora Beatriz ve sizin için her şey yoluna girdi, sizin adınıza sevindim.”

“Bu sizin sayenizde oldu, Yara. Beatriz sizin gibi bir arkadaşaya sahip olduğu için çok şanslı.”

“Ben de öyle,” dedi Yara, ben arabaya binerken.

“Lütfen bana... haber verin...” Cümlemini güçlükle tamamlamıştım.

“Elbette. Şimdi gidin ve hayatınızı yaşayın, Senhorita. Ailenizin hikâyesinden de öğrenmiş olabileceğiniz gibi hayatın her anı değerli.”

Yara çok doğru söylemişti. Otele vardığımda e-postalarımı her zamankinden daha büyük bir beklentiyle baktım. Floriano'dan yanıt geldiğini görünce yüzümde bir tebessüm belirdi. Paris'in harikulade olduğunu söylüyordu ama Fransızcası kötü olduğu için ona yardımcı olacak bir tercümana ihtiyacı vardı.

“Senin görmen gereken bir şey de keşfettim, Maia. Lütfen ne zaman geleceğini bana bildir.”

Bu sözleri okuyunca kendi kendime güldüm çünkü *gelip gelmeyeceğimi* değil, ne zaman geleceğimi soruyordu. Resepsiyonu arayarak Paris uçağında yer olup olmadığını öğrenmelerini istedim. Beni on dakika sonra arayarak yalnızca birinci sınıfta tek kişilik yer olduğunu haber verdiler. Bilet fiyatını duyunca yutkundum ama sonra kabul ederek koltuğu benim için ayırtmalarını istedim. Salt Baba'nın, Beatriz'in ve Bel'in benim adıma mutlu olduklarını hissettim.

Sonra otelden çıkıp Ipanema'daki pazara daldım ve eski Maia'yı dehşete düşürecek kadar “edepsiz” birkaç elbise satın aldım. Ama bu, bir erkek tarafından sevildiğini düşünen ve çok güzel görünerek onu memnun etmek isteyen yeni Maia'ydı.

Artık saklanmak yok, dedim kendi kendime. Sonra iki çift topuklu ayakkabı aldım ve parfüm denemek için –parfümlerden uzun zamandır uzak duruyordum– bir eczaneye gittim. Bir de yeni bir kırmızı ruj aldım.

O akşam güneş batarken Kurtarıcı İsa heykeline son kez bakmak için otelin terasına çıktım. Bir kadeh soğuk beyaz şarabı yudumlarken Tanrı'ya ve göklere beni kendime getirdikleri için teşekkür ettim.

Ertesi sabah erkenden Pietro'yla birlikte Rio'dan ayrılırken yu-
karıda, Corcovado Dağı'nın tepesinde duran İsa'ya baktım ve tuhaf
bir şekilde onun kollarına çok yakında tekrar döneceğimden emin
olduğumu hissettim.

Hattın diğerk ucundaki tanıdık ses, “Alo?” dedi.

“Ma, benim, Maia.”

“Maia! Nasılsın, *chérie*? Senden haber almayı asırlar olmuş gibi geliyor.” Marina’nın sesinde hafif bir sitem vardı.

“Evet, özür dilerim. Haberleşme konusunda çok kötüydüm, Ma. Ben... meşguldüm,” dedim çabucak. O sırada bir el, çıplak karnımda ilerlediği için kıkırdamamaya çalışıyordum. “Yarın çay saatine doğru evde olacağımı haber vermek istedim. Bir de...” Söyleyeceğim şeyi dile getirmeden önce kendimi kontrol ettim. “Bir de yanımda bir misafir getireceğimi...”

“Evde oda hazırlayayım mı, yoksa arkadaşın seninle birlikte köşkte mi kalacak?”

“Misafirim benimle birlikte köşkte kalacak.” Floriano’ya dönüp gülümsedim.

“Çok güzel,” dedi Marina o neşeli sesiyle. “Sizin için akşam yemeği hazırlayayım mı?”

“Hayır, lütfen zahmet etme. Yarın seni arayıp Christian’ın bizi saat kaçta alması gerektiğini haber veririm.”

“Senden haber bekleyeceğim. Hoşça kal, *chérie*.”

“Hoşça kal.” Ahizeyi komodinin üzerindeki yerine bıraktım ve Floriano’ya tekrar sokuldum.

“Şaşırmamı ya da gösteriş falan yaptığımı düşünmeni istemiyorum. Ama benim hayatım böyle işte,” diye açıkladım.

Floriano beni kollarının arasına çekerken, “Querida,” dedi, “şu anda nasıl yaşadığını çok merak ediyorum. Ama nereden geldiğini bildiğimi de sakın unutma. Şimdi, Paris’teki son günümüzde seni çok özel bir yere götüreceğim.”

“Gitmek zorunda mıyız?” diye sordum tatlı tatlı gerinerek.

“Sanırım gitmeliyiz,” dedi Floriano, “er ya da geç...”

İki saat sonra giyindik, otelden çıktık ve Floriano bir taksi çevirdi. Şöföre adresi Fransızca söylemeyi de başardı.

Hem kendim anlamak hem de taksi şoförünün anlamasını sağlamak için, “Champs-Élysées civarına mı gidiyoruz?” diye sordum.

Floriano, “Evet. Çok sevdiğim yeni lisanımdaki yeteneklerimden şüpheli misin?” diyerek gülümsedi.

“Hayır, tabii ki değilim,” dedim. “Ama parkı kastettiğinden emin misin?”

“Sus, Maia,” dedi işaret parmağını dudağıma koyarak, “ve bana güven...”

Gerçekten de Avenue de Marigny’nin tam karşısında yer alan kare şeklindeki küçük yeşilliği çevreleyen demir parmaklıkların önünde durduk. Floriano taksiciye parasını ödedi, sonra beni elimden tutarak kapıdan geçirdi ve bahçenin ortasına doğru ilerledik. Burada küçük bir çeşme vardı. Floriano çeşmenin üzeri duran bronz çıplak kadın heykelini işaret etti. Paris’in her yanında erotik şeyler görmeye alışkın olduğumdan sorgulayan gözlerle Floriano’ya baktım.

“Heykele bak, Maia ve bana onun kim olduğunu söyle.”

Dediğini yaptım ve onu gördüm... Büyük büyükannem İzabela çıplak halde başını hazla geriye atmış, kollarını açmış ve avuçlarını gökyüzüne kaldırmıştı.

“Şimdi gördün mü?”

“Evet, gördüm,” diye fısıldadım.

“O zaman bu heykelin büyükbabam Profesör Laurent Brouilly’den başkasına ait olmadığını keşfetmiş olmam sürpriz olmayacak. Bunu

Brouilly'nin senin büyük büyükannene olan aşkını sessizce onurlandırışı olarak görüyorum. Şimdi de ellerine bak.”

Heykelin ellerine baktığımda avuçlarını ve ince parmak uçlarını gördüm. Evet, neyi kastettiğini anlamıştım.

“Tabii ki bu heykele uyacak şekilde çok daha küçük boyutta kullanılmışlar ama onu İsa heykelinin elleriyle karşılaştırdım ve aralarında bir fark olmadığına ikna oldum. Fotoğrafik kanıtı sana daha sonra gösteririm fakat bence hiç şüphe yok. Özellikle de Izabela'nın –Loen'e dediğine göre– Paris'te Laurent'la en son bu bahçede bulunduğu düşünülünce...”

Izabela'ya baktım ve bu kez onu ilk gördüğüm andaki gibi masum bir bakire olarak görmedim. *Onu gerçekten seven bir adam tarafından zarif ve duygusal bir şekilde bir kez daha ölümsüzleştirildiğini bilseydi ne hissederdі acaba*, diye düşündüm. Aynı zamanda da kızının babası olan ve kaderin cilvesiyle onu tanıyıp sevmeye şansını yakalayan adam tarafından...

Bir süre sonra oradan uzaklaşmaya başladığımızda Floriano kolunu omuzuma attı. “Maia, biz Laurent ile Bel'in bir zamanlar yapmak zorunda kaldığı gibi vedalaşmıyoruz ve bunu asla yapmayacağımıza inanmalısın. Beni anlıyor musun?”

“Evet.”

“Güzel, o halde artık Paris'ten ayrılabiliriz. Ve bir gün...” diye fısıldadı kulağıma. “Bir gün ben de *sana* övgü olarak güzel bir kitap yazacağım.”

Cenevre Gölü'nde motorla evime doğru hızla giderken Floriano'nun yüzünü seyrettim. Aylardır buradan uzakta olduğum hissine kapılmıştım ama aslında yalnızca üç hafta olmuştu. Göl, yelkenleri rüzgârda melek kanatları gibi dalgalanan minik teknelerle doluydu. Saat altıya

yaklaşmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı ve güneş masmavi bulutsuz gökyüzünde altın gibi parlıyordu. Aşına olduğum ağaçlardan oluşan duvarı uzaktan gördüğümde Atlantis'ten ayrıldığımdan bu yana başka bir hayat yaşadığım hissine kapıldım.

Christian tekneyi iskeleye yanaştırdı, bağladı ve ikimizin de inmesine yardım etti. Floriano'nun valizlerimize uzandığını gördüm ama Christian onu durdurdu. "Hayır, Mösyö, ben onları birazdan eve getiririm."

Çimenlikten eve doğru yürürken, "*Meu Deus!* Sen gerçekten de kalesine dönen bir prensessin," diyerek bana takıldı Floriano.

Eve vardığımızda misafirimin bir erkek olduğu gerçeği karşısında duyduğu şaşkınlığı saklamak için elinden geleni yapan Marina'ya Floriano'yu tanıttım. Sonra onu evde ve bahçelerde bir tura çıkardım ve evimin güzelliğini onun gözleriyle yeniden gördüm.

Güneş gölün karşı kıyısındaki dağların arkasına doğru süzölmeye başladığında benim için bir kadeh beyaz şarap, Floriano için bir bira aldık. Sonra onu Salt Baba'nın gölün kenarındaki gizli bahçesine götürdüm. Bahçeye temmuz renklerinin cümbüşü hâkimdi ve her bitki, her çiçek, güzelliğinin doruğundaydı. Bugün bahçe bana arkadaşım Jenny ve ailesiyle birlikte ziyaret ettiğimiz, İngiltere'nin güneyinde bir yerlerde yer alan meşhur bir bahçeyi hatırlatmıştı; her şey son derece mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı ve çiçek tarhları kusursuzca budanmış şimşirlerle çevriliydi.

Muhteşem görünen ve mis gibi kokan güllerle çevrili çardağın altındaki banka oturduk ve kadeh kaldırdık. Eskiden sık sık babamı burada derin düşüncelere dalmış halde görürdüm.

"Avrupa'daki son gecenin şerefine," dedim, sesimde hafif bir tutukluk vardı. "Ve kitabının başarısına... Fransa'daki ilk haftasında en çok satanlar listesine altıncı sıradan girebilirse bir numara da olabilir."

"Belli olmaz," diyerek omuz silkti Floriano. Ama ben onun Fransız medyasının ve kitapçılarının olumlu tepkilerinden bunaldığını biliyordum. "Tabii bu ancak harikulade tercümanı sayesinde olur. Şu nedir?" diye sordu terasın ortasını işaret ederek.

“Buna halkalı küre deniyor. Salt Baba’nın ölümünden hemen sonra ortaya çıktığını sana anlatmıştım. Üzerinde hepimizin isimlerinin ve doğum yerlerini gösteren koordinatların yazılı olduğu bir halka var. Ve her birimiz için Yunanca birkaç cümle...” diye açıkladım.

Floriano ayağa kalkıp incelemek için kürenin yanına gitti. “Seninki burada.” Halkalardan birini işaret etti. “Peki, senin için ne yazılmış?”

“Korkularının kaderini belirlemesine izin verme.” Alaycı bir tavırla gülümsedim.

“Babanın seni çok iyi tanıdığını düşünüyorum,” dedi Floriano, dikkatini tekrar halkalı küreye vererek. “Peki ya bu halka? Onun üzerinde hiçbir şey yazmıyor.”

“Evet. Babam bizlere Yedi Kız Kardeş Takımyıldızı’ndaki yıldızların isimlerini vermiş. Hepimiz bir kardeş daha bekledik ama gelmedi. Altı kardeş olarak kaldık. Ve artık...” Kederle düşündüm. “Artık yedinci kardeşimiz asla olmayacak.”

Floriano tekrar yanıma otururken, “Kızlarına ne kadar güzel bir hediye vermiş,” dedi. “Baban çok ilginç bir insanmış.”

“Öyleydi ama öldükten sonra fark ettim ki kızları olarak onu çok az tanıyoruz. O tam bir bilmeceydi.” Omuz silktim. “Ben doğduğumda Brezilya’da ne aradığını ve neden beni seçtiğini kendime sorup duruyorum.”

“Bu bir ruhun neden onu dünyaya getiren anne ve babasını seçtiği ya da senin çevirmek için neden benim kitabımı seçtiğin –ki bizim için her şey o zaman başladı– gibi bir şey. Hayat rastlantısaldır, Maia, bir piyangodur...”

“Belki de... Ama kadere inanır mısın?” diye sordum.

Floriano, “Bir ay önce olsa bu soruya kesinlikle hayır yanıtını verirdim. Ama sana bir sır vereceğim,” diyerek elimi tuttu. “Seninle tanışmadan kısa bir süre önce karımın ölüm yıl dönümüydü ve moralim çok bozuktu. Unutma, senin gibi ben de uzun zamandır yalnızdım. Terasımın kenarında durup İsa heykeline ve yukarıdaki yıldızlara baktığımı hatırlıyorum. Andrea’ya seslendim ve ondan bana hayata

devam etmem için bir neden verecek birini göndermesini istedim. Bir gün sonra yayıncım, Rio'da olduğun sürece sana göz kulak olmamı rica ederek bana senin e-postanı ilettili. Yani evet, Maia, senin bana *gönderildiğine* inanıyorum. Ve benim de sana..." Elimi sıktı ve sonra durum fazla ciddileştiği zamanlarda yaptığı gibi, "Ama yaşam tarzını gördükten sonra seni minik dairemde yakın bir zamanda görmeyi beklemiyorum," diye espri yaptı.

Sonunda geri döndük ve Marina, ona yemek hazırlama zahmetine girmemesini söylediğim halde köşkün önünde yolumuza çıktı.

"Claudia balık türüsü yaptı, eğer açsanız mutfakta ısıtıcının üzerinde duruyor."

Floriano hevesle, "Ben açım," dedi ve tumturaklı, resmî bir Fransızcayla, "Teşekkürler, Marina," diye ekledi. "Sen de bize katılır mısın?"

"Hayır, teşekkürler. Ben yedim."

Mutfakta oturduk ve nefis balık türüsünü yerken ikimiz de bunun birlikte yediğimiz son yemek olabileceğinin farkındaydık. Valentina'nın büyükanne ve büyükbabası ona biraz daha bakmayı kabul ettiğii için Floriano, Avrupa'da kalacağı süreyi zaten üç gün uzatmıştı ve kızına dönmesi gerektiğini biliyordum. Ama ben? Evet, işte bunu biliyordum.

Yemekten sonra, babam ve kardeşlerimle birlikte çektiğimiz en iyi fotoğrafımız olduğunu düşündüğüm fotoğrafı göstermek için onu babamın çalışma odasına götürdüm. Altı kardeşimi de isimlerini söyleyerek ona gösterdim.

"Hepiniz çok farklısınız," dedi Floriano. "Baban da yakışıklı bir adammış, değil mi?" Fotoğrafı raftaki yerine koydu. O sırada bir şey dikkatini çekti ve durup birkaç saniye boyunca dikkatini çeken şeyin bulunduğu yöne baktı. "Maia, bunu gördün mü?" Bir baş işaretiiyle beni yanına çağırdı ve Salt Baba'nın oradan buradan topladığı kişisel eşyalarının bulunduğu rafta duran küçük heykeli gösterdi. Neden bahsettiğini anlayarak heykele baktım.

"Evet, onu pek çok kez gördüm. İsa heykelinin bir kopyası işte."

"Ben o kadar emin değilim... Onu raftan alabilir miyim?"

“Elbette,” dedim. Rio’daki her hediyelik eşya dükkânında binlercesi bulunan ve tanesi sadece birkaç *reais*’e satılan küçük bir heykelle neden bu kadar ilgilendiğini merak etmiştim.

“Bak, ne kadar güzel yapılmış,” dedi ve heykelin eteklerinin ucuna dokundu. “Bir de şuna bak...” Heykelin kaidesinin altında, onun işaret ettiği yerde bir şey yazıyordu:

Landowski

Floriano gözlerinde gerçek bir şaşkınlıkla, “Maia,” dedi. “Bu heykel seri üretim ürünü değil. Onu yapan heykeltıraşın imzasını taşıyor! Bel’in Loen’e yazdığı mektuplarda bahsettiği, tasarımın son haline karar vermeden önce Heitor da Silva Costa’nın Landowski’den yapmasını istediği minyatür modelleri hatırlıyor musun? Al...” Heykeli bana uzattı ve onu dikkatlice elime aldığımda ağırlığı beni şaşırttı. Parmaklarımı İsa’nın büyük bir özenle şekillendirilmiş yüzünde ve ellerinde gezdirdim. Floriano’nun haklı olduğunu anladım. Bu heykel, usta bir sanatçının eseri idi.

“Ama Salt Baba bunu nasıl ele geçirmiş olabilir? Belki de bir müzayededen satın almıştır? Ya da bir arkadaşı hediye etmiştir? Veya... Gerçekten bilmiyorum,” dedim ve çaresizce sessizliğe gömüldüm.

“Bunlar da ihtimaller arasında. Ama Landowski ailesinde olanlar dışında bilinen diğer iki heykelcik, Heitor da Silva Costa’nın akrabalarında bulunuyor. Tabii ki orijinallliği doğrulanmalı. Yine de çok büyük bir keşif bu!”

Floriano’nun gözlerindeki heyecanı gördüm. Ben heykelin babamın eline nasıl geçtiğini çözmeye çalışırken onun duruma tarihçi gözüyle baktığını biliyordum. “Özür dilerim, Maia, kendimi kaptırdım,” diyerek af diledi. “Bunu saklamak isteyeceğinden eminim. Sadece bu gece için bunu senin köşküne götürmemizin bir sakıncası var mı? Hiç değilse onu bir süre daha seyretme ayrıcalığını tatmak isterim.”

"Elbette götürebiliriz. Bu evdeki her şey kız kardeşlerime ve bana ait. Diğerlerinin buna aldıracaklarını sanmam."

Floriano yanağını nazıkçe okşayarak fısıldadı: "O zaman haydi, yatağa gidelim."

O gece iyi uyuyamadım. Üzerime Floriano'nun ertesi gün gidecek olmasının kasveti çökmüştü. Kendi kendime ilişkimizi zaman içinde bir an olarak görmem gerektiğini kesin bir tavırla söylememe rağmen saatler sabaha doğru ilerlerken bunu başaramadığımın farkına vardım. Yatakta dönerek yanımda huzur içinde uyuyan Floriano'yu seyrettim. Ardından da o Atlantis'ten gittikten sonra hayatımın tekrar Rio'ya gitmeden önceki haline döneceğini düşündüm.

Floriano'yla gelecek hakkında çok az konuşmuştuk, tabii o da somut planlar içeren bir konuşma değildi. Benimle sevişirken pek çok kez söylediği için bana karşı duyguları olduğunu bilmeme rağmen henüz ilişkimizin çok başındaydık. Ama dünyanın iki ayrı ucunda yaşadığımızdan ilişkimiz muhtemelen soğuyacak ve sadece güzel bir anıya dönüşecekti.

Saatin alarmı çalıp uzun gece nihayet sona erdiğinde Tanrı'ya şükrettim. Floriano tekrar uykuya dalarken, yollarımızın kaçınılmaz ayrılışı esnasında sarf edebileceği herhangi bir teselli çabasından ya da anlamsız gönül alıcı kelimelerden korkarak hemen yataktan kalkıp duşa girdim. Christian yirmi dakika sonra iskelede bekliyor olacağı için hızla giyindim ve Floriano'ya kahvaltı hazırlamak üzere mutfığa gittiğimi söyledim. Birkaç dakika sonra mutfığa geldiğinde de ona diğer eve gitmem gerektiğini, on dakika sonra iskelede olacağımı söyleyerek aceleyle dışarı çıktım.

Arkamdan, "Maia, lütfen..." diye seslendiğini duydum ama kapıdan çıkmış ve patikadan eve doğru hızla yürümeye başlamıştım bile. Eve

vardığımda Marina ya da Claudia'yla da karşılaşmak istemediğimden vestiyere saklandım ve ayrılık anının bir an önce gelip geçmesi için dakikaların hızlanmasını diledim. Botun kalkmasına saniyeler kala çıktım, ön kapıyı açtım ve çimenlerin üzerinden iskeleye doğru yürürken Floriano'nun orada Marina'yla konuşmakta olduğunu gördüm.

Marina, "Nerelerdeydin, *chérie*? Arkadaşının hemen motora binmesi gerek yoksa uçağını kaçıracak," diyerek Floriano'ya bakmadan önce bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevkti. Umarım sizi yakında tekrar Atlantis'te görürüm. Şimdi vedalaşmanız için sizi yalnız bırakayım."

Marina uzaklaşırken Floriano, "Maia," dedi. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Yok bir şey, yok bir şey... Bak, Christian seni bekliyor. Gitsen iyi olur."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben hemen yanından ayrılp iskeledeki motora doğru yürüdüm ve ona beni izlemekten başka fırsat bırakmadım. Christian tekneye binmesi için ona yardım etti ve motoru çalıştırdı.

Floriano hüznünlü gözlerle, "*Adeus*, Maia," dedi. Tekne iskeleden uzaklaşmaya ve motor gürültüyle suları köpürtmeye başladı.

"Sana yazacağım!" diye bağırdı gürültüyü bastıracak kadar yüksek sesle. Tekne Atlantis'ten ve benden hızla uzaklaşırken bir şey daha söyledi ama onu anlayamadım.

Bu çocuksu tavrım yüzünden kendi kendime kızarak perişan bir halde eve yürüdüm. Tanrı aşkına, ben yetişkin bir kadındım ve yaşanacağını başından beri bildiğim bu kaçınılmaz ayrılık anıyla baş edebilmem gerekirdi. Mantıklı düşününce bunun geçmişime, bunca yıl sonra bile ruhumu lazer ışınları gibi yakan Zed'den ayrılışımın acısına karşı istemsiz bir tepki olduğunu biliyordum.

Marina köşkün önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde beni bekliyordu.

“Bu da neyin nesiydi, Maia? Yoksa tartıştınız mı? Floriano çok hoş bir adama benziyordu. Ona doğru dürüst bir veda bile etmedin. İkimiz de nerede olduğunu bilmiyorduk.”

“Benim... yapmam gereken bir şey vardı. Üzgünüm.” Kendimi terbiyesizlik ettiği için azarlanan, huysuz bir ergen gibi hissederek omuz silktim. Sonra da, “Bu arada Cenevre’ye, Georg’u görmeye gideceğim. İhtiyacın olan bir şey var mı?” diyerek konuyu bariz bir şekilde değiştirdim.

Marina bana baktı. Gözlerinde kedere benzeyen bir duygu gördüm. “Hayır, teşekkür ederim, tatlım,” dedi. “İstediğim bir şey yok.”

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve ben de kendimi saçma sapan olduğunu bildiğim davranışım kadar saçma sapan hissettim.

Georg Hoffman’ın ofisi, Cenevre’nin iş muhitinde, Rue Jean-Petitot’un tam karşısındaydı. Uzaktan limana bakan ve zemine kadar uzanan kocaman pencereleriyle zarif ve modern bir ofisti.

Beni selamlamak için masasından kalkarken, “Maia,” dedi. “Bu ne hoş bir sürpriz.” Gülümseyerek beni karşısındaki siyah, deri kanepeye buyur etti ve ikimiz de oturduk. “Seyahatte olduğunuzu duydum.”

“Evet, kim söyledi?”

“Tabii ki Marina söyledi. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Evet,” dedim boğazımı temizleyerek, “aslında sanırım iki şey var.”

“Pekâlâ, sorun lütfen.”

“Salt Baba’nın evlat edindiği ilk kızı olarak neden beni seçtiği konusunda bir fikriniz var mı?”

“Tanrı aşkına, Maia!” Georg’un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüm. “Korkarım ki ben babanızın avukatıydım, sırdaşı değil.”

“Ama ben arkadaş olduğunuzu düşünmüştüm...”

“Evet, öyleydik sanırım. En azından benim bakış açımdan öyleydi. Ama bildiğiniz gibi babanız birçok konuyu kendine saklayan bir adamdı. Beni güvenilir bulduğunu düşünmeme rağmen sonuçta öncelikle personeliydim ve onu sorgulamak bana düşmezdi. Sizin ilk

olarak evlat edinildiğinizi, babanız durumunun İsviçre makamlarınca kayıt altına alınması ve ilk pasaportunuz için gerekli formların doldurulması konusunda benimle temasa geçtiğinde öğrendim.”

“Yani Brezilya’yla bağlantısının ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?” diye ısrar ettim.

“Hiçbir fikrim yok. Orada bazı iş ilişkileri vardı ama tabii dünyanın pek çok yerinde aynı şekilde ilişkileri vardı,” diye açıklık getirdi Georg. “Bu yüzden korkarım ki bu konuda size yardımcı olamayacağım.”

Hayal kırıklığına uğramıştım ama yanıtı karşısında tümüyle şaşırmadan sorgulamama devam ettim.

“Brezilya’dayken Salt Baba’nın bıraktığı ipuçları sayesinde büyükannemle tanıştım ama ne yazık ki kendisi birkaç gün önce vefat etti. Bana babamın beni evlat edinmek için geldiğinde yanında bir kadın olduğunu söyledi. Yetimhanedekiler onun babamın karısı olduğunu düşünmüş. O zamanlar evli miydi?”

“Bildiğim kadarıyla hiç evlenmedi.”

“O halde kadın onun o zamanki sevgilisi olmalı.”

“Maia, beni affedin, babanızın özel hayatı hakkında gerçekten hiçbir bilgim yok. Size daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim ama durum böyle. Sormak istediğiniz diğer mesele neydi?”

Daha fazla ısrar edemeyeceğimi anladığım için evlat edinilişimin bütün detaylarım asla öğrenemeyeceğimi mecburen kabullendim. Sonra diğer sorumu sormak için derin bir nefes aldım. “Biraz evvel size büyükannemin kısa süre önce vefat ettiğini söylemiştim. Bana Brezilya’da iki mülk ve az miktarda para bıraktı.”

“Anlıyorum. Vasiyetnamenin onaylanması sırasında sizi temsil etmemi mi istiyorsunuz?”

“Evet. Ama daha da önemlisi, ben de bir vasiyetname hazırlamak istiyorum. Ve bu mülkleri bir... akrabaya bırakmak.”

“Anlıyorum. Sorun değil. Aslında bu benim de hangi yaşta olurlarsa olsunlar bütün müşterilerime önerdiğim bir şeydir. Sahip olduğunuz şeyleri tam olarak kimlere bırakmak istediğinizi, arkadaşlarınıza yap-

mak istediğiniz bağışları da dâhil ederek yazarsanız ben belgeyi hukuk çerçevesinde yeniden düzenleyebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Bundan sonra söyleyeceğim şeyi nasıl ifade edeceğime karar vermek için bir an tereddüt ettim. “Ayrıca size bebeklerini evlatlık vermiş anne ve babaların onları bulmalarının zor olup olmadığını da sormak istiyordum.”

Georg beni düşünceli bir tavırla inceledi ama bu soru karşısında hiç şaşırma benzemiyordu. “Son derece zor, ebeveyn için yani,” dedi. “Tahmin edebileceğiniz gibi çocuklar özellikle de çok küçükken evlat edinildikleri zaman kendilerini yerleşik ve güvende hissetmelidirler. Evlat edindirme yetkilileri, biyolojik anne ve babaların daha sonra kararlarından pişman olup kendilerini çocuklarına tanıtmaları riskini göze alamazlar. Bunun ne kadar yıkıcı sonuçlar doğurabileceğini tahmin edebiliyorsunuzdur. Tabii biyolojik annenin ya da babanın ortaya çıkması, daha önceden buna rıza göstermedikleri takdirde çocuğu kendi çocukları gibi seven öteki ebeveynler açısından da son derece üzücü olur. Ancak evlat edinilen çocuk reşit olduktan sonra sizin de yaptığınız gibi gerçek anne ve babasını aramak isterse durum değişir.”

Georg’un söylediklerini dikkatle dinledim. “Peki, evlat edinilen çocuk annesini ya da babasını bulmak isterse nereye gitmelidir?”

“Evlat edindirme yetkililerine. Bugünlerde –en azından İsviçre’de– böyle şeylerin kayıtları büyük bir titizlikle tutuluyor. Oraya gidecektir.” Georg sözlerini düzeltti: “Yani evlat edinilmiş çocukların işe oradan başlaması gerekir.”

Yanaklarının hafifçe kızardığını gördüm ve o an durumu bildiğini anladım.

“Peki, mesela bir anne ya da baba vasiyet hazırlayıp evlatlık verdiği çocuğa miras bırakmak isterse ne olur?”

Georg’un sözlerini dikkatle seçmek için duraksadığını fark ettim. “Avukatlar da evlatlık verilmiş herhangi bir çocuğun izleyeceği yolu izler. Evlat edindirme yetkililerine gider ve durumu açıklarlar. O za-

man eğer çocuk on altı yaşını geçmişse çocukla irtibata geçerler – ya da yetişkin olduğunda diyelim.”

“Ya çocuk on altı yaşını geçmediyse?”

“Bu durumda yetkililer, o anda mirastan haberdar olmasının çocuklarının yararına olup olmayacağına karar verme hakkına sahip olan, evlat edinen aileyle iletişime geçerler.”

“Anlıyorum,” diyerek başımı salladım, tuhaf bir şekilde kontrolün bende olduğunu hissediyordum. “Peki ya evlat edindirme yetkilileri söz konusu çocuğun izini bulamazlarsa ve bir avukatın onu bulmak için daha... sıra dışı yollar izlemesi gerekirse bu ne kadar zor olur?”

Georg bana dikkatle baktı ve o anda gözleri, sözlerinin söylemediği her şeyi anlattı. “İşinin ehli bir avukat için kolay, Maia... çok kolay olacaktır.”

Georg’a istediği şekilde bir vasiyet hazırlayacağımı söyledim. Ayrıca ona, herhangi bir evlat edindirme bürosu ya da doğum tarihini belirteceğim bir erkek onunla irtibata geçtiği takdirde teslim edilmek üzere bir mektup göndereceğimi belirttim.

Dışarı çıktığımda, yeni öğrendiğim şeyleri hazmedene kadar eve gitmek istemediğim için göle bakan bir kafeye oturdum ve bir bira istedim. Normalde biradan nefret etmeme rağmen garson kızın getirdiği bardağı nedense reddederek şişeyi ağızıma götürdüm ve biranın tadı bana Rio’yu hatırlattı. Bu beni rahatlatmıştı.

Georg benim oğlumdan haberdar olduğuna göre demek ki Salt Baba da biliyordu. O sırada bana bıraktığı veda mektubunda beni en çok üzen ve rahatsız eden sözlerini hatırladım: *Aile her şeydir, diyorsam lütfen bana inan. Bir annenin ya da babanın çocuğuna duyduğu sevgi dünyadaki en güçlü şeydir.*

Güneşin altında biramı yudumlarken artık Georg’un ofisine geri dönüp onunla yüzleşebileceğime ikna olmuşum. Ona çocuğumu kimin evlat edindiğini ve dünyanın neresinde olduğunu açıkça sorabilirdim. Öte yandan Floriano’nun söyledikleri de mantıklı geliyordu. Sevgili

oğluma onu neden bıraktığımı söylemeyi ve bir çeşit günah çıkarmayı ne kadar istersem isteyeyim, şu anda bu tamamen bencilce bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu.

Salt Baba'nın bende hayatımı mezarından bile kontrol ettiği his-sini uyandıran o güçlü ve görünmez elini düşününce içimi ani bir öfke sardı. *Hatta belki de oğlumun hayatım, diye düşündüm.*

Benim hakkımda *benim* bile bilmediğim şeyleri bilmeye ne hakkı vardı?

Ama tıpkı insanların tamamen insani bir içgüdüyle gözü kapalı güvendiği görünmez bir gücün mihrabında dua etmeye gitmeleri gibi, Salt Baba'nın her şeye gücünün yettiğini düşünmek beni bir yandan rahatlatıyordu. Şayet babam durumu biliyorduyse –o gayet insani hatayı yaptığı sırada Georg'un gözlerindeki suçluluk bunu onaylıyordu– dünyanın neresinde olursa olsun oğluma iyi bakıldığından emindim.

İlişkimizde güven sorunu yaşayan babam değildi, bendim. Ona sırrımı açmama kararımın ardındaki nedenleri anladığını ve kabul ettiğini şimdi bütün açıklığıyla görebiliyordum. Kendi tercihim yap-mama izin vermişti ve bu tercihimin yalnızca ebeveyn olma korkusuyla ilgili olmadığını kabullendim. Bu benimle ilgili bir şeydi. On dokuz yaşındaydım, özgürlüğü ilk kez tatmıştım ve önümde parlak bir gelecek uzandığından emin olduğum için istediğim en son şey, çocuk büyütme sorumluluğunu tek başına üstlenmekti. *Belki de, diye düşündüm, o zamanlar Salt Baba'ya gidip durumu itiraf ederek seçenekleri onunla tartışmış olsaydım da aynı sonuca ulaşacaktım.*

Sonra annemi düşündüm. Farklı bir dönemde de olsa o da benim yaşımıdayken benzer bir ikilemle karşı karşıya kalmıştı.

“Seni affediyorum,” dedim aniden. “Teşekkür ederim.” Nedeni her ne olursa olsun kararı *benim* için, yani kızı için doğru karar olmuştu.

Düşüncelerim yine Salt Baba'ya döndü. Çocuğumu evlat edinmek isteyen ailelerle bizzat görüşmüşse bile bunun beni hiç şaşırtmayacağını düşünerek hafifçe güldüm.

Belki görüşmüş, belki de görüşmemiştı ama biranın yudumlayarak oturduğum o anda, bebeğimi dünyaya getirdiğimden beri, yani on üç yıldır ilk kez kendimi huzurlu hissettim.

Salt Baba'nın bana geçmişimi verirken geleceğimi de sunduğunu fark etmiştim. Sonra bu sabah Floriano'ya yaptıklarımı hatırlayıp korkuya kapıldım.

Maia, ne yaptın sen, diyerek kendi kendimi azarladım.

Cep telefonumdan Christian'ı arayarak ona on beş dakika içinde iskeleye gelmesini söyledim. Cenevre'nin hareketli sokaklarında yürürken Rio'nun o rahat havasını özlemiştim. O insanlar çalışıyor, eğleniyor ve değiştiremeyecekleri ya da anlayamayacakları şeylere saygı duyuyorlardı. Eski korkularımın beni ele geçirmesine izin vererek geleceğimi berbat etmişsem de kabulümdü.

İskeleden bota binerken hayatıma kontrolüm dışındaki olaylar şekil veriyor olsa da onlara nasıl tepki vereceğime karar verenin *ben* olduğumu biliyordum.

Christian motoru Atlantis'e yanaştırırken rıhtımda beni çok tanıdık ama aynı derecede beklenmedik bir silüet karşıladı.

Ben tekneden inerken, "Sürpriz!" dedi ve beni kucaklamak için kollarını açtı.

"Ally! Burada ne yapıyorsun?"

"Belki garip gelecek ama burası benim de evim," diyerek gülümsedi ve kol kola girip eve doğru yürümeye başladık.

"Biliyorum ama seni beklemiyordum."

"Birkaç boş günüm vardı, ben de senin yokluğunda gelip Ma'yı göreyim dedim. Salt Baba öldüğünden beri o da zor günler geçiriyor olmalı," diye açıkladı Ally.

Birdenbire bencilliğimden utandım. Rio'da kaldığım sürece Ma'yla bir kez bile konuşmamıştım. Dün gelişimden bu yana sıradan bir "merhaba" dışında da pek bir şey söylememiştim.

Ally beni dirseğiyle hafifçe dürterek, "Harika görünüyorsun, Maia! Son günlerde çok meşgul olduğumu duydum," dedi. "Ma dün gece bir misafirinin olduğunu söyledi. Kimdi o?"

"Rio'da tanıştığım biri."

"O halde kendimize içecek soğuk bir şeyler alalım da her şeyi anlat bakalım."

Terastaki masada oturup güneşin tadını çıkardık. "Mükemmel" kardeşimin bende ilk başta her zaman uyandırdığı o çelişkili duygular onun huzur verici arkadaşlığıyla birkaç dakika içinde geçti ve rahatlayarak Brezilya'da olanları ona anlatmaya başladım.

Biraz nefes almak ve Claudia'nın ikimizin de çok sevdiğini bildiği ev yapımı limonatasından bir yudum içmek için durduğumda Ally, "Vay canına," dedi. "Ne büyük bir macera yaşamışsın. Oraya gidip geçmişini keşfetmen çok cesurca. Sonradan Salt Baba ve kız kardeşlerim konusunda çok şanslı olduğumu anlamama rağmen gerçek ailemin beni evlatlık vermesinin nedenlerini öğrenmekle başa çıkabileceğimden tam olarak emin değilim. Büyükannenin sana anneni anlatması içini acıtmadı mı?"

"Evet, elbette acıttı ama onu anladım. Ally, sana anlatmak istediğim bir şey daha var. Belki de uzun zaman önce anlatmam gereken bir şey..."

Ally'ye oğlumu ve onu evlatlık vermekle ne kadar korkunç bir şey yaptığımı anlattım. Ally gerçekten şok oldu ve gözlerinde yaşlar belirdi.

"Maia, böyle bir şeyi tek başına göğüslemiş olman ne kadar üzücü. Neden bana anlatmadın? Ben senin kardeşimim! Her zaman çok yakın olduğumuzu düşünmüştüm. Sana destek olabilirdim, gerçekten olurdum."

"Biliyorum, Ally. Ama o zamanlar yalnızca on altı yaşındaydın. Ayrıca utanıyordum."

"Ne büyük bir yük taşımışsın," dedi iç çekerek. "Bu arada eğer sormamın bir sakıncası yoksa... babası kimdi?"

"Ah, tanıdığın biri değil. Üniversitedeyken tanıştığım Zed adında biri."

“Zed Eszu mu?”

“Evet. Adını haberlerde duymuş olabilirsin. Büyük bir iş adamı olan babası intihar etti.”

“Babamın ölüm haberini aldığım o korkunç gün, teknesini babamın yanına gördüğüm adam...” Ally ürperdi.

“Aynen öyle,” dedim. Bu, geride bıraktığım üç haftanın kargaşası içinde tamamen unuttuğum bir detaydı. “İronik bir şekilde, ben Rio’ya gitme konusunda hâlâ kararsızlık yaşarken farkında olmadan beni Rio uçağına binmeye zorlayan da Zed oldu. On dört yıllık sessizlikten sonra durup dururken bana bir sesli mesaj bıraktı ve İsviçre’ye geldiğini, benimle buluşmak istediğini söyledi.”

Ally tuhaf bir şekilde bana baktı. “*Seninle* buluşmak mı istedi?”

“Evet. Salt Baba’nın öldüğünü duyduğunu söyledi ve birbirimizin omuzunda ağlamayı önerdi. Beni İsviçre’den kaçırabilecek tek bir şey varsa bu da oydu.”

“Zed çocuğunun babası olduğunu biliyor muydu?”

“Hayır. Bilse bile umursayacağından emin değilim.”

“Bence ondan kurtulmakla çok iyi etmişsin,” dedi Ally esrarengiz bir tavırla.

“Yani onu tanıyor musun?”

“Şahsen değil, hayır. Ama tanıyan bir... arkadaşım var. Her neyse,” dedi kendini biraz toparlayarak. “Bana yanındaki o harika Brezilyalıdan hâlâ bahsetmedin. Ma’nın ona bayıldığını düşünüyorum. Sen gelmeden önce onu dilinden düşürmedi. Yazarmış, öyle mi?”

“Evet. İlk kitabının çevirisini ben yaptım. Kitabı geçen hafta Paris’te yayımlandı ve hakkında övgü dolu yazılar çıktı.”

“Sen de yanında mıydım?”

“Evet.”

“Ve?..”

“Ondan çok hoşlanıyorum.”

“Marina onun da senden hoşlandığını söylüyor. Hem de çok,” diye vurguladı Ally. “Peki, bundan sonra ne yapacaksınız?”

“Bilmiyorum. Gelecek için bir plan yapmadık. Altı yaşında bir kızı var ve Rio’da yaşıyor. Bense burada... Her neyse, senden ne haber, Ally?” dedim Floriano’dan daha fazla bahsetmemek için.

“Yelkencilik gayet iyi gidiyor, önümüzdeki ay Fastnet Yarışı’na katılacak olan ekibe davet edildim. Ayrıca İsviçre Ulusal Yelkencilik Takımı’nın antrenörü beni son elemelerden geçirmek istiyor. Eğer takıma girersem önümüzdeki yıl Pekin’de bir araya gelecek olan olimpiyat ekibiyle birlikte sonbahardan itibaren antrenmanda olacağım.”

“Ally! Bu harika! Durum belli olunca bana da haber ver, tamam mı?”

“Elbette veririm.”

Onu biraz daha sorgulamak üzereydim ki Marina terasa geldi. “Maia, *chérie*, eve geldiğini biraz önce Claudia’dan öğrendim. Christian bunu bana vermişti ama ben sana vermeyi unuttum.” Bana bir zarf uzattı. El yazısına baktım ve mektubun Floriano’dan olduğunu hemen anladım.

“Teşekkür ederim, Ma,” diyerek Marina’ya gülümsedim.

“Akşam yemeği yemek ister misiniz?” diye sordu.

“Hazırda bir şeyler varsa kesinlikle isterim. Ya sen, Maia?” Ally bana baktı. “Sen de bana katılır mısın? Son zamanlarda baş başa kalma şansını pek bulamadık.”

“Evet, elbette,” dedim ayağa kalkarak. “Ama izin verirseniz önce bir süreliğine köşke gideceğim.”

Anlayışla bana ve elimdeki mektuba baktılar.

“Birazdan görüşürüz, *chérie*,” dedi Marina.

Köşke girince zarfı titreyen parmaklarla açtım.

Bir not defterinden aceleyle yırtılmış gibi görünen bir kâğıt parçası çıktı içinden.

Mon amour Maia,

Sana, kötü olduğunu senin de bildiğin Fransızcamla yazıyorum ve bu dille Laurent Brouilly'nin Izabela'ya yazdığı mektuplardaki gibi şiirsel olamıyorum ama kelimelerin ardındaki duygular aynı (El yazımın da kusuruna bakma, tekne biraz sarsılıyor). Chérie, bu sabahki endişenin farkına vardım ve seni rahatlatmak istedim. Belki de bana güvenmekte hâlâ güçlük çekiyorsundur. Bu yüzden sana olan sevgimi kâğıda da dökeceğim. Birlikte çok az vakit geçirdik ama hikâyemizin daha yeni başladığına inanıyorum. Bu sabah ben gitmeden önce yanımda bir süre daha kalmış olsaydın sana benimle birlikte Rio'ya gelmeni her şeyden çok istediğimi söyleyecektim. Böylece hayatımızın her gecesi birlikte yanık fasulye güveci yer, içilmeyecek kadar kötü şarabımızı yudumlar ve samba yaparız. Cenevre'deki hayatından vazgeçip buraya, bana gelmeni söylemekle senden çok fazla şey istediğimin farkındayım. Ama tıpkı Izabela gibi benim de düşünmem gereken bir çocuğum var. Valentina'nın ailesinin yanında olmaya ihtiyacı var. En azından şimdilik.

Bu çok büyük bir karar olacağı için iyice düşünmeni istiyorum. Ama beklemenin acısından beni ne kadar erken kurtarırsan sana o kadar minnettar olurum. Bu gece beklemek bana çok zor gelecek. Yine de bu koşullarda kabul edilebilir bir şey.

Sabun taşı mozaïği de zarfa koyuyorum. Müzedeki arkadaşım, Izabela'nın Laurent'a ne yazdığını nihayet deşifre edebildi.

Lucinda Riley

"Aşk mesafe tanınmaz;
Kıta nedir, bilmez,
Yıldız misalidir gözleri."

Şimdilik hoşça kal, senden haber bekliyorum.
Florian

Ally

14 Temmuz 2007

Yeni Aty

12; 04; 53

Maia'nın Atlantis'ten ayrılışını izlerken ona el sallayıp öpücükler gönderdik. İki valizi de en değer verdiği eşyaları ve Rio'da bulmanın imkânsız olduğunu söylediği üç yüz Twinnings İngiliz kahvaltı çayı poşetiyle ağzına kadar dolmuştu. Kısa süre sonra geleceğini söylemesine rağmen öyle olmayacağını ikimiz de bir şekilde biliyorduk. Ablamın yeni hayatına doğru gözden kayboluşunu izlerken ikimiz de çok duygusal anlar yaşadık.

Eve doğru yürürken Marina gözlerini gizlice silerek, "Onun adına çok mutluyum," dedi. "Floriano çok tatlı bir adam ve Maia onun küçük kızının da çok güzel olduğunu söyledi."

"Kendine kurulu bir aile bulmuş gibi görünüyor," dedim. "Belki de bu sayede kaybettiklerini telafi eder."

Marina eve girerken bana kısa bir bakış attı. "Maia sana anlattı mı?"

"Evet, dün anlattı. İtiraf etmeliyim ki şok oldum. Olan bitenden dolayı değil, bu sırrı bunca yıl içinde tuttuğu için. Belki bencillik ediyorum ama bana sırrını açacak kadar güvenememesi beni çok incitti. Sanırım sen biliyordun, değil mi?" diye sordum Ma'yı mutfığa doğru izlerken.

"Evet, *chérie*, ona yardım eden bendim. Her neyse, olan oldu ve Maia nihayet kendine bir hayat buldu. Açıkçası," dedi Marina su ısıtıcısını çalıştırırken, "hiç bulamayacağını düşünerek zaman zaman umutsuzluğa kapılıyordum."

"Bence hepimiz kapılıyorduk. Gençken onun çok mutlu ve pozitif olduğunu hatırlıyorum. Ama bir gecede değişivermişti. Sorbonne'daki

üçüncü yılına başladığında onu ziyarete gitmiştim. Öyle sessiz, öyle içine kapanıktı ki..." İç çektim. "Çok sıkıcı bir hafta olmuştu çünkü hiçbir yere gitmek istemiyordu. Oysaki ben on altı yaşındaydım ve Paris'e ilk kez gitmiştim. Nedenini şimdi anlıyorum. Küçükken onu nasıl idol haline getirdiğimi bilirsin. Bana açılmaması beni çok üzmüştü."

Marina, "Aslında hiçbirimize açılmıyordu," diyerek beni rahatlattı. "Ama ona yeniden güvenmeyi öğretecek biri varsa o da bulduğu o genç adamdır. Çay mı istersin yoksa serinletici bir şeyler mi?"

"Su yeterli, teşekkürler." Suyu elinden alırken, "Aslına bakarsan ben senin Floriano'ya gerçekten abayı yaktığını düşünüyorum," diyerek ona takıldım.

Marina açık yüreklilikle, "Eh, gerçekten de çok çekici bir adam," diye karşılık verdi.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama artık Maia olmadığına göre sen burada ne yapacaksın?"

"Ah, beni hiç merak etme, oyalanacak bir sürü şeyim var. Ne kadar sık yuvaya döndüğünüze inanamazsın. Genelde de son anda haber vererek..." Marina bana gülümsedi. "Aslında daha geçen hafta Star buradaydı."

"Öyle mi? Yanında CeCe olmadan mı?"

"Evet." Marina kabalık etmemek için daha fazla yorum yapmayı tercih etti. "Ama biliyorsun, her birinizin eve gelmesi benim için ayrı bir zevk."

"Salt Baba'nın yokluğunda burası bana çok farklı geliyor," dedim aniden.

"Evet, elbette öyle. Ama yarın yapacağın şeyi görseydi seninle ne kadar gurur duyardı, düşünebiliyor musun? Yelkenlileri ne kadar severdi, bilirsin."

"Evet," dedim hüznle gülümseyerek. "Konuyu değiştiriyorum: Maia'nın oğlunun habasının Kreeg Eszu'nun oğlu Zed olduğunu biliyorsundur?.."

“Biliyordum, evet. Her neyse...” Marina aniden konuyu tekrar de-
ğiştirdi. “Claudia’ya akşam yemeği için sofrayı saat yedide kurmasını
söyleyeceğim. Sabah erken kalkacağını biliyorum.”

“Evet, benim de gidip e-postalarımı bakmam lazım. Salt Baba’nın
Çalışma odasını kullanabilir miyim?”

“Elbette. Unutma, bu ev artık senin ve kız kardeşlerinin,” dedi
Marina sabırla.

Yatak odamdan dizüstü bilgisayarımı alıp alt kata indim. babamın
Çalışma odasının kapısını açtım ve koltuğuna hayatımda ilk kez otu-
rurken biraz çekindim. Bilgisayarım açıldığı sırada etrafa bakınırken
gözüm raflarındaki objelere takıldı.

O sırada ekranda bilgisayarımın tekrar başlatılması gerektiğini
bildiren bir pencere görüldü, bilgisayarımın tekrar açılması biraz za-
man alacaktı. Ayağa kalkıp Salt Baba’nın CD alarına doğru yürüdüm.
Hepimiz ona iPod’a geçmesini önermiştik ama çalışma odasında bir
sürü ileri teknoloji bilgisayar ve iletişim cihazı olmasına rağmen bize
böyle bir değişiklik için artık çok yaşlı okluğunu, ayrıca almak istediği
müziği *görmeyi* tercih ettiğini söylemişti. En son ne dinlediğini çok
merak ederek CD aların düğmesine bastım ve odayı Grieg’in *Peer
Gynt* adlı süitinden “Morning Mood”un o güzel açılış notaları doldurdu.

Ayağa kalktım ama anılar üzerime dalga misali hücum ederken
olduğum yerde kalakaldım. Bu, Salt Baba’nın en sevdiği orkestra par-
asıydı. Benden de parçayı flütümle çalmamı sık sık isterdi. Çocuk-
luğumun tema melodisi haline gelmişti. Beni göle götürüp yelkenli
kullanmayı bana sabırla öğretilirken paylaştığımız o muhteşem gün
doğumlarını hatırladım.

Onu çok özlemiştim.

Birini daha özlemiştim...

Müzik gizli hoparlörlerden yükselip odayı muhteşem bir ezgiyle
doldururken bir telefon görüşmesi yapmak için masanın üzerindeki
telefonun ahizesini içgüdüsel olarak kaldırdım.

Numarayı çevirirken ahizeyi kulağıma götürdüğümde paralelden başka birinin konuşmakta olduğunu fark ettim. Çocukken beni rahatlatan o tanıdık sesi duymanın şoku beni konuşmayı bölmeye zorladı.

Onun sesi olduğundan emin olmak için aceleyle CD çaları durdurmaya çalışırken, "Alo!" dedim.

Ama hattın diğer ucundaki ses, tekdüze bir biplemeye dönüştü ve konuşan kişinin telefonu kapattığını anladım.

SON

Yazarın Notu

Yedi Kız Kardeş serisi genel hatlarıyla, ünlü Orion Kuşağı'nın yanında yer alan ve Ülker (Pleiades) Yıldız Kümesi olarak da bilinen Yedi Kız Kardeş Takımyıldızı'nın mitolojik hikâyesine dayanmaktadır. Yedi Kız Kardeş'i oluşturan yıldızlar, Mayalardan Yunanlara ve Aborjinlere dek yazıtlarda ve şiirlerde yer almıştır. Denizciler binlerce yıl boyunca onları yol gösterici olarak kullanmıştır. Hatta bir Japon araba markası olan Subaru da adını *altı* kız kardeşten almıştır.

Bu serideki isimlerin çoğu mitolojik karakterlerin adlarının birer anagramıdır ve kitaplarda onlarla ilişkili alegorik ifadeler kullanılmıştır. Ama serinin keyfini çıkarmak için bu konularda bir şeyler bilmeniz gerekmez. “Salt Baba”, Maia ve kız kardeşleri hakkında daha fazla şey okumak isterseniz birçok mitolojinin ve öykünün açıklandığı web sitemi (www.lucindariley.com) ziyaret edebilirsiniz.

Teşekkür

Öncelikle Milla ve Fernando Baracchini'ye ve oğulları Gui'ye teşekkür etmek isterim; konusu Brezilya'da geçen bir hikâye yazma fikri aklıma ilk kez onların Ribeirão Preto'da bulunan evlerindeki yemek masasında gelmişti. Tabii Kurtarıcı İsa Heykeli'nin mimarı ve mühendisi Heitor da Silva Costa'nın torununun torunu olan harika kadın Maria Izabel Seabra de Noronha'ya da hem zamanını ve bilgisini hem de yönetmenliğini üstlendiği *De Braços Abertos* (Kucaklayan Kollar) belgeselini benimle cömertçe paylaştığı, sonra da bütün ayrıntıların doğru olduğundan emin olmak için baskıdan önce kitabımı okumaya zaman ayırdığı için teşekkür ederim. Bu kitap gerçek karakterlerle sarmalanmış olsa da kurgusal bir çalışma olduğu için Paul Landowski ile da Silva Costa ailesini ve ekibini betimleyişim gerçeklerden çok hayal gücüne dayanıyor. Valeria ve Luiz Augusto Riberio'ya, kitabımı yazabilmem için bana Rio'nun tepelerindeki *fazenda*'larının kapılarını açtıkları için –oradan ayrılışım gelmedi– ve özellikle de Vania ile Ivonne Silva'ya sünger kekleri de dâhil olmak üzere pek çok şey için teşekkür ediyorum. Rio ve şehrin tarihi konusundaki sabırlı rehberim Suzanna Perl'e, sevimli şoförlerimiz Pietro ile Eduardo'ya, muhteşem organizasyonu için Carla Ortelli'ye –her şeyi kolayca halletti– ve tercüme ihtiyacım olduğu anlarda her zaman hattın diğer ucunda olan Andrea Ferreira'ya teşekkür ediyorum.

Konusunu Yedi Kız Kardeşler Takımıyıldızı'ndan alan yedi kitaplık bir seri kaleme alacağımı haber verdiğimde beni destekleyip yüreklendiren tüm yayımcılarıma, özellikle de Jez Trevathan'a, Catherine Richards'a, Georg Reuchlein'a, Claudia Negele'ye, Peter Borland'a,

Judith Curr'e, Knut Gorwell'e, Jorid Mathiassen'e ve Pip Hallén'e de teşekkür etmek istiyorum.

Benim için Boulogne-Billancourt'daki Landowski Müzesi'ne gidip yüzlerce fotoğraf çekme inceliğini gösteren Güney Fransa'dan komşum Valérie Brochand'a, Landowski'nin muazzam biyografisini tercüme edip önemli olayları sıralayan Adriana Hunter'a ve halkalı kürenin mekanizmasını anlamama yardımcı olan David Harber ile ekibine teşekkürlerimi sunarım.

Beni her zaman destekleyen annem Janet'a, kız kardeşim Georgia'ya ve daha dokuz yaşındayken okul ödevi olarak *Midnight Rose* adlı kitabımı okumayı seçen oğlu Rafe'ye teşekkürler. Brezilya'ya *gideceğimi* bana yayımcımdan teklif gelmeden bir gece önce söyleyen Rita Kalagate'e ve dünyanın bir ucundan diğer ucuna binlerce kilometre uçmuş ya da taslakların üzerine günlerce eğilmekten her yanı ağrımış bedenimi Norfolk'ta nazikçe kendine getirmeye çalışırken bir yandan da gevezeliklerime katlanan Izabel Latter'a da teşekkür ediyorum.

Her zaman en iyi arkadaşım ve şimdi de metnin detaylandırılması konusunda suç ortağım olan Susan Moss'a, paralel bir evrende "kız kardeşim" olabilecek Jacquelyn Heslop'a ve aceleyle aldığım notları mucizevi bir şekilde çözmeyi başararak beni halkalı küre kavramıyla tanıştıran kişisel asistanım Olivia Riley'ye minnettarım.

Yedi efsanevi kız kardeş hakkında alegorik bir seri yazma fikri aklıma ilk kez 2013 yılının Ocak ayı başlarında, yıldızlı bir gecede geldi. Ailemi topladım, ateşin başında oturduk ve ben heyecan içinde yapmak istediğim şeyi onlara açıklamaya çalıştım. Haksızlık etmeyeyim; hiçbirisi bana deli demedi. Oysaki fikirlerim dallanıp budaklanmaya başladıkça öyle görünüyor olmalıydım. Bu nedenle o andan itibaren gerçekleşen her şey için en büyük teşekkürü onlara borçluyum. Bu kitabı başta sevgili kocam ve temsilcim Stephen'a ithaf ediyorum. Geçtiğimiz yıl çok keyifli bir yolculuk yaptık ve ikimiz de çok şey öğrendik. İkinci olarak da harikulade çocuklarıma –bütün o harika filmlerimi hazırlayan Harry'ye, ilk anagram olan "Salt Baba'yı bulan kızım Leonora'ya, beni her zaman güldüren en küçük oğlum Kit'e ve tabii ki benim inanılmaz "yüksek voltajlı bebeğim" olan on sekiz yaşındaki Isabella Rose'a– ithaf edilmiştir.

Kaynakça

Yedi Kız Kardeş, tarihî ve mitolojik bir temele dayanan bir roman serisidir. Hikâyenin geçtiği dönemi ve karakterlerimin hayatlarındaki ayrıntıları araştırmak için yararlandığım kaynaklar aşağıda listelenmiştir:

Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades*

Dan Franck, *Bohemler*

Robert Graves, *Yunan Mitleri*

Robert Graves, *Ak Tanrıça*

Michèle Lefrançois, *Paul Landowski: L'oeuvre sculpté*

Jeffrey D. Needell, *A Tropical Belle Époque*

Maria Izabel Noronha, *De Braços Abertos* (2008 yapımı belgesel)

Maria Izabel Noronha, *Redentor: De Braços Abertos*

Peter Robb, *A Death in Brazil*

Nigel Spivey, *Songs on Bronze*

www.thesevensistersseries.com

www.lucindariley.com

www.facebook.com/lucindarileyauthor

www.twitter.com/lucindariley

LUCINDA RILEY

UÇURUMUN KENARINDAKİ KIZ

*Küçük gibi görünen bir sır yüz yıllık
bir kalp ağrısına neden olabilir mi?*

*“Uçurumun Kenarındaki Kız, kaybedilen aşkların, yeniden
başlayabilmenin ve yeni fırsatların hikâyesi.”*

Booklist

*“Uçurumun Kenarındaki Kız, Lucinda Riley’yi günümüzün en yetenekli
yazarları arasına yerleştiriyor.”*

The Paramus Post

“Yürek burkan ve iç içe geçmiş hayatların hikâyesi.”

Grazia

*“Ünlü dizilere taş çıkaracak cinsten trajedi ve aile sırlarıyla dolu harika
bir roman.” Shelf Awareness*

***Hayatta herkes mutlu sona ulaşmaz.
Yalnızca mutlu anların olmasını umabilir ve yapabildiğimiz
sürece o anların tadını çıkarmayı öğrenebiliriz.***

***“İnsanın içini sızlatan duyguları ve öykünün geçtiği dünyayı bütün
zenginliğiyle ortaya koyan bir kitap.”***

Lancashire Post

***“Yürek burkan, romantik bir hikâye. Tümüyle o atmosferin içine
dalacaksınız.”***

Beverley Guardian

“Tek kelimeyle harika. Her bir detayıyla insanı cezbediyor.”

History and Women

***“Orkide Evi uzun zamandır okuduğum en iyi kitaplardan ve kalbimdeki
yerini hep koruyacağına benziyor.”***

Bibliophilia

“Bu kitabı iki kelimeyle özetlersek; nefes kesici.”

Faded Parchment

Yazar Fotoğrafları: © Cappelen Weller

LUCINDA RILEY

İrlanda'da dünyaya gelen Lucinda Riley kariyerinin ilk yıllarında oyunculuk yapmış, ilk kitabını yirmi dört yaşında kaleme almıştır. Romanları otuz dört dile çevrilmiş ve tüm dünyada sekiz milyondan fazla satmıştır. Avrupa'da bestseller olan *Yedi Kız Kardeş* serisinin film hakları, seriyi televizyona uyarlamak isteyen bir Hollywood yapım şirketine satılmıştır.

New York Times ve *Sunday Times* çok-satan yazarı haline gelen Riley, kocası ve dört çocuğuyla birlikte İngiltere ve İrlanda'da yaşamaktadır. Yazmadığı veya seyahat etmediği zamanlarda ya çocuklarının peşinden koşturuyor ya da kitap okuyor.

www.thesevensistersseries.com
www.lucindariley.com

Facebook.com/LucindaRileyAuthor

@lucindariley